DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

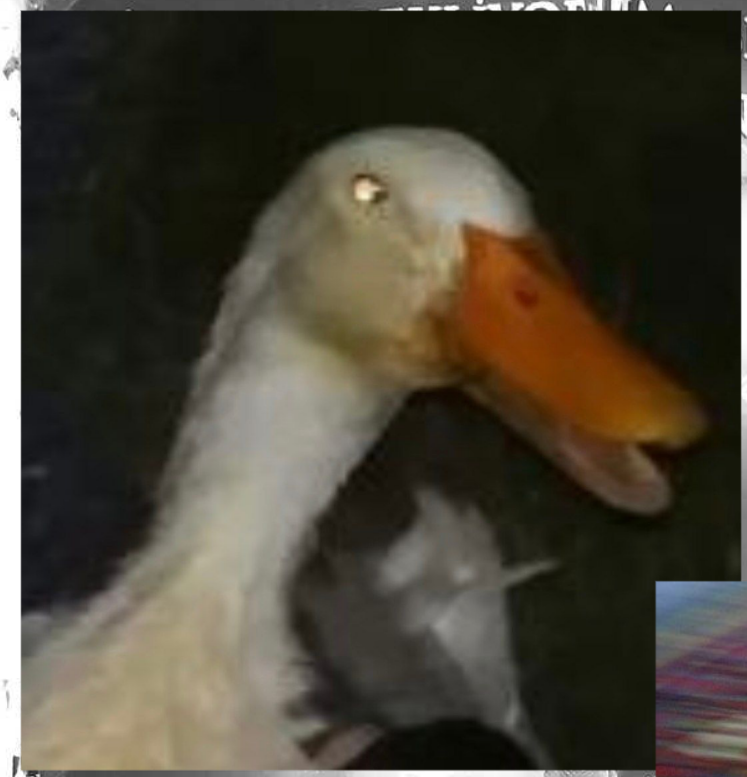
RESMİ WEB SİTEMİZ

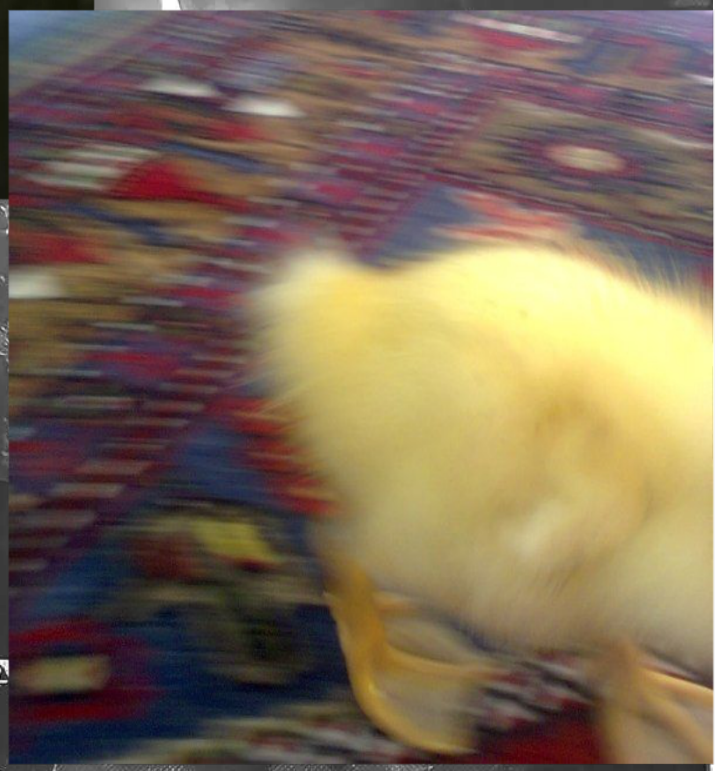
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

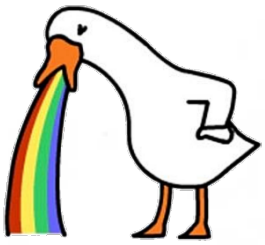
ENİ EZİP GEÇSİN
DEN SİLİNSİN

BERRA

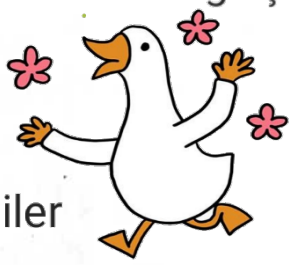
KOLEJ ZÜPPESİ

Epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kitaba yazılanların hiçbirini ördek yazmamıştır
zira ördek kitabı okumamış; canı ciğeri birisi istediği için
kütüphaneden alıp taramıştır

ördeğin canı ciğerine sevgiler

1

"Yapma, yalvarırım yapma!" diye bağırdım ölüm çığlının en acı tonuyla, korku bir duvar olup karşımda hiç yıkılmayacak gibi dururken. Kızıla çalan gökyüzü ve insanın yüzüne tokat gibi çarpan rüzgâr sadece ayın parıltısını gölgelemeye çalışıyordu. Titreyen ellerimi ağzıma götürüp "Beni bırak, gideyim," dedim boğuklaşan sesimin işe yaramaz yalvarışıyla. Safa kendini kaybetmiş bir şekilde bir bana bir karşısındaki adama bakıyordu. Gözlerimin içine *kaybedecek bir şeyim kalmadı* kavramını tüm hücrelerime işlemek istercesine sert ve acımasız bakıyordu.

Elleri titrerken o silah elinden yere düşmek ister gibi duruyordu, ellerine ateş açmak ister gibi... Soğuk hava bedenimi esir alıp bakışlarımı sadece bir noktaya sabitlemişti. Olanlara şahit olmamak, bu olanları yaşamayacak olmak istedim. Gözlerimi sıkıca kapatıp sanki o adamı kurtarabilecekmişim gibi tüm gücümü toplayarak konuştum. "İstemediğin bir şey olduğunda o kişiyi ölümle cezalandıramazsın. Bırak o silahı. Daha çok küçüğüz, lütfen bizi istemediğimiz bir hayat yaşamaya mahkûm etme. Bak Safa, daha önümüzde çok zaman var. Seneye üniversiteye gideceğiz, hayatını mahvetme..." Sonlara doğru alçalan sesimle ona doğru bir adım attım ve mantıklı konuşarak sakinleştirmeye çalıştım. Ama öyle öfkeliydi ki...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öyle öfkeli bakıyordu ki gözleri, o an o bakışları karşısında yok olacağım sandım.

Gözleri kanlanmış, tüm öfkesi bir kılcal damarından fışkıracak ve hepimizi yok edecek gibiydi. Korkuyla elimi alnıma koyup "Derdini konuşarak hallet. Beni bırak gideyim. İstemiyorum dedim, defalarca söyledim seni görmek istemediğimi. Neden beni böyle bir olaya şahit etmek istiyorsun?" dedim sesim titrerken. Elindeki silahı bana doğru çevirdiğinde tüm vücudum korkuyla karıştı. Ağzı bağlı olan adam sesler çıkarmaya devam ediyordu. Elleri ve ayakları bağlı bir şekilde bir sandalyede oturuyordu.

"Ne yapıyorsun? Kendine gel," dedim sesim tonlarca duyguyu sırtlanıp ona ulaşırken. Silahı adama çevirip neşeden uzak bir şekilde, acıyla karışık bir kahkaha attı. Kalbim göğüs kafesimi parçalayıp dışarı çıkmak istercesine atarken, yutkunup Safa'nın el hareketlerini takip etmeye başladım. Tetiği çektiğinde "Hayır!" diye çığlık atıp ona doğru koştum. Bana dönüp "Sakın," dedi dişlerinin arasından. Dizlerimin üstüne çöküp ellerimle kulaklarıma örttüm ve gözlerimi kapattım. Beynim saniyeleri takip edip sadece bir ses duymayı beklerken, beklediğini alamadığı her saniye rahatlamaya çalışıp tekrar kasılıyordu. Ayağa kalkıp bir anda Safa'nın koluna vurup silahı elinden düşürmek için bir hareket yaptığım sırada o çoktan tetiğe basmıştı. Gözlerim kurşunun isabet ettiği yeri görmemek için kendiliğinden kapandığında adamın acı çeken, boğuk sesi kulaklarımı doldurdu. Şimdiye kadar duyduğum en acılı haykırıştı bu. Safa'nın elleri titrerken hâlâ silahı indirmemişti. Bilincini kaybetmiş bir şekilde başını sallarken "Eylül," dedi, konuştuğundan kendinin bile haberi yokken.

Korkuyla çığlık attığımda titremeye başladım. Vücudumdaki tüm sinirler boşalıyormuş gibi titrerken gözlerimi adama çevirdim. Titreyen elimle yüzüme gelen saçlarımı çekerken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ellerimi yanaklarıma koyup "Ne yaptın sen?" diye bağırdım. Adam kanlar içinde yerde yatıyordu. Göğsünden akan kan tüm gömleğini kırmızının en acılı tonuna boyamıştı. Adam dizlerini kendine çekerek acılar içinde can çekişirken koşarak yardım etmek için yanına gittim. Safa peşimden gelerek daha yanına ulaşmama izin vermeden kıvrak bir hareketle beni çekti ve durdurdu. Gözlerim ilk defa bir insanın ölümüne şahit olmanın şokuyla dolarken bana dokunduğu elini kendi elimle sert bir şekilde çektim. Adamın ellerini ve ayaklarını çözersem belki bir işe yarabilirdi. Safa beni sertçe kollarımdan tutup çıkış kapısına doğru sürüklerken "Telefonumu ver. Ambulans çağıracağım!" diye bağırdım. Çaresizce adama bakarken Safa'nın ellerinden kurtulmak için çırpınıyordum. "Gideceğiz buradan," diyerek beni arabaya doğru götürmeye çalışıyordu.

"Ne yaptı o adam sana?" dedim acı yüreğimden ince bir kan sızıntısı gibi geçerken. "Tamam, bak bir hata yaptın, en azından ambulansı arayalım. Yaşama hakkını elinden alamayız. Katil misin sen?" Yüzüme bakmadan arabanın kapısını açıp beni içeri kilitledikten sonra ben içerideki açma düğmesine uzanana kadar arabaya bindi. Hiç durmadan son hızda arabayı kullanmaya başladığında ağlıyordum. Evet bana bir zarar gelmemişti, hayatımda ilk defa gördüğüm bir insandı o adam sadece ama gözlerimin önünde bir insanın öldürülmesi ve yanımdaki insanın bilincini kaybetmiş gibi davranması tüm dengemi altüst etmişti.

Arabayı çok hızlı kullandığı için "Yavaş ol biraz," dedim yola bakarak.

Olanların şokunu atlatamamıştım. "Beni neden getirdin buraya? Senin yüzünden ömrüm boyunca böyle bir olayı mı hatırlayacağım ben? Ne yapacağız şimdi biz, ya hapse girersek? Sen nasıl böyle iğrenç bir insan oldun, nasıl bu kadar kaybedebildin benliğini?" Ardı arkası kesilmeyen öfke dolu sorularım onu deli ediyormuş gibi direksiyona vurduğunda "Birini öldürdün far-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kında mısın? Bir insanın hayatı gözlerimizin önünde bitti!" diye bağırdım.

Hiç konuşmadan çenesini sıktığında yaptıklarına anlam veremediğim için bağırmaya devam ettim. Ona öfkeliydim, hem kendi hayatını böyle bir kana buladığı için hem de benim bu olanlarla hiçbir alakam olmadığı halde beni de böyle bir şeye şahit ettiği için. "Sen katilsin ve hayatın boyunca her yerde o adamı göreceksin," dedim öfkeyle. "Ben, hiçbir şey yapmadığım halde, o ölen adamın çaresizce benden yardım dileyen gözlerini unutamayacağım."

Saatlerdir olanları içinde birer kıvılcım gibi biriktirmiş ve sonunda onu yakmaya başlamış yangınla "Yeter!" diye bağırdı tınısına yenilgi düşürmeyen bir ses tonuyla. Elleri bir suç işlemiş ve o suçu parçalayarak yok etmek istercesine direksiyona defalarca vurdu. "Yeter artık sus." Söylediklerim yangınını harlıyormuş ve buna tahammülü yokmuş gibi gözüküyordu. "Hayatımın her anında yanımda olacaksın. Bu olayı hemen şimdi unutup ömrünün sonuna kadar susacaksın. Bir kişiye dahi anlatırsan seni de gözümü kırpmadan öldürürüm."

Kaşlarımı çatarak ona bakarken "Eylül duydun mu beni? Benim kaybedecek bir şeyim kalmadı artık. Kimseden, hiçbir şeyden korkum yok. Ölüm mü? Senin için ölürüm. Acı mı? Senin için çekerim. Ama ben bunları yaparken sen her zaman yanımda olacaksın. Ölümün acımasızlığı karıştı bir kere bedenime. Peşimi bırakmayan geçmişim beni günden güne öldürürken, peşini bırakmayacağım bir sen varsın. Şimdi sus ve bu konu hakkında bir daha asla konuşma," dedi.

Başımı sallayarak "Hayır," dedim. "Yanında olmayacağım. Beni buna mecbur bırakamazsın. Yapmaya çalıştığın ortada, beni korkutup kendi yanına çekeceksin ama ben aptal değilim. Suçu neydi o adamın? Her kimse ölümle cezalandırılacak kadar büyük bir suç işlemiş olamaz. Ne yaparsa yapsın bu onu sana öldürme hakkını vermez."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerini sertçe kapatıp "Sakın devam etme," dedi sinirden deliye dönmüş bir halde. "Mafya mısın sen? Bir suç işlediyse adalete teslim etseydin," dedim, karanlık yolda etraftaki görüntüler netleşmeden yanlarından rüzgâr gibi hızlı geçip gittiğimiz sırada. "Sen kendini hayatın boyunca hiçbir zaman peşini bırakmayacak bir vicdan azabının ellerine bıraktın. Elindeki o silah soğukluğu ve kanın yakıcı tadı geçmeyecek."

Başını direksiyona vurup kararan gözleriyle daha da hızlandı. "Eylül!" diye bağırdı boğazı parçalanırcasına. Onu konuşturan öfkesiydi, hâlâ böyle güçlü durmasının sebebi her saniye onu daha fazla kışkırtan öfkesi... "O suçsuz değil. Onun tek hak ettiği ölümdü," diye ekledi saniyeler bir çıkmaz olup dakikalara savaş açarken.

Sessizlik bir sis bulutu gibi hem arabanın üstünü örtüp hem içeri serilirken duyduğum tek şey kulaklarımda yankılanan kalp atışlarımdı. Sesim ilk defa böyle çıktı. İlk defa ona hak verebilme kırıntısıyla harcandı ses tellerim. "Neden?" diye sordum yüzüne bakarken. "Çünkü o, annemin babamı aldattığı adam..." dedi gözlerimin içine gereksiz ama büyük bir utançla bakarken.

Gözlerimin içine bir bıçak gibi giren farların ışıkları yola bakmam için bana yalvarırken "Safa!" diye çığlık attım ve ellerimle başımı sakladım. Yolunda giden tıra doğru son hızla çarpıp yolun kenarındaki uçurumda taklalar atan arabanın içinde başıma aldığım sert darbeyle gözlerimi kapadım. Bedenim ani bir refleksle kasılırken ağzımdan çıkan korkulu çığlık, camların yıllardır içinde tuttukları şeyleri bağırır gibi çıkan kırılış seslerine karıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Safa'nın bu sırrını saklarken çektiğim vicdan azabı ve geçirdiğimiz trafik kazasına rağmen hastanede yattığım odada bile bitmek bilmeyen tehditleri hayatımın akışını tamamen değiştirmişti. İçim umut doluyken tüm umudumu yitirmiştim. Bir şeyi saklamanın ağırlığıyla huzursuzdum. Geçirdiğimiz kazadan sonra Safa'nın kolu kırılmıştı. Ben iki hafta boyunca hastanede yatmıştım. Yüzümdeki yaralar yeni yeni geçmeye başlamıştı, vücudumdaki morluklar hâlâ aynı şekilde durmaya devam ediyordu. Başıma aldığım darbeden dolayı sürekli kontrol altında tutuluyordum. Şimdi onun tüm pisliklerinden sıyrılmak için atabileceğim en doğru adımı atıyordum. Okulumu değiştiriyordum. Babam müdürün yanında çıkış işlemlerimi hallederken ben İlayda ve diğer arkadaşlarımla vedalaşıyordum. İlayda, anasınıfından beri hiçbir zaman yanımdan ayrılmayan kadim dostum... Bu ayrılık en çok onu üzüyordu çünkü hiçbir zaman ayrı kalmamıştık. Safa'nın birini öldürdüğünden kimseye bahsetmemiştim. Korktuğumdan değil, başıma bela almak istemediğimden susuyordum.

Aileme ve arkadaşlarıma okul değiştirmemin sebebini, Safa'nın her yerde rahatsız edici bakışlarından ve sürek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

li benimle konuşmaya çalışmasından ciddi anlamda rahatsız olmaya başladığımı anlatarak açıklamıştım. Sınıftan çıkacağım sırada son bir bakış atmak için dönüp içeri girdim. Kolum çekilerek dışarı çıkarıldığımda kısa bir çığlık attım. Safa, kimsenin duyamayacağı bir şekilde yüzüme yaklaşıp "Benden uzak olursan başkasının olursun Eylül. Buna izin veremem," diye fısıldadı. Çenem öfkeyle kasılırken başımı kaldırıp ona baktım ve "Aptal aptal konuşma. Nereden geliyor bu cesaret? Yaptığını kimseye anlatmadım diye her istediğin olacak, senin emrinde olacağım mı sanıyorsun? Eğer emir verecek biri varsa o kişi benim, yaptığını kimseye anlatmamı istemiyorsan benden uzak duracaksın," dedim ciddi bir ifadeyle. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan kolumu çektim. "Senin benden uzaklaşmanın imkânı yok," dedi sert bir şekilde yutkunarak. "Bu okuldan gitmeyeceksin." İki kolumu da tutarak beni boş bir sınıfa sokup kapıyı kapattı.

"Ben seninle hiçbir zaman yakın olamadım ki..." dedim kapının önünden çekilmesi için onu kenara çekmeye çalışırken. "Eğer o olayı birine anlatırsan sen de yanarsın," diyerek omuzlarını kaldırdı. "Beni tehdit etmeyi bırak. Anlatmayacaksam bile gidip anlatırım," dedim öfkeyle yüzüne bakarken. "Düşüncelerin benim istediğim gibi olana kadar benimle kalacaksın," dediğinde gözlerimi kısarak ondan uzaklaştım. Ben ne kadar uzaklaşırsam o da bana o kadar gelecekti. Bana doğru geldikçe kapının önünden çekilmiş olacaktı. "Ne demek bu?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Eylül ben hiçbir zaman sana zarar vermek istemedim," diyerek bana doğru geldi ve elini uzattı. "Beni yapmak istemediğim şeylere mecbur bırakma, bu okuldan gitmeyeceksin." Geri geri giderken nefes alıp verişlerim sıklaşmaya başladı. "Bu olayı ikimiz de unutup birbirimizden uzaklaşalım," dedim sakin bir ses tonuyla. "Unutmayacaksın biliyorum. Ben katil

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oldum Eylül. Ve sen bunu biliyorsun," dedi ellerini saçlarının arasından geçirirken. "Sessiz ol," diye fısıldadım. "Tamam, bak ben hiçbir şey görmedim. Yeter bırak gideyim." Boş bir şekilde gülerken "Bırakamıyorum!" diye bağırdı acı çekiyormuş gibi bir yüz ifadesiyle. "Bırakamıyorum. Bırakamıyorum." En köşeye geldiğimde kapıya doğru baktım. "Sen benim altın tozumsun, hep bir arada tutmam gerekiyor. Bırakırsam anlamı kalmaz, kaybederim."

Hiçbir şey söylemeden hızlı adımlarla sağa doğru kaydım ve derin bir nefes alarak kapıya doğru koşmaya başladım. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda Safa'nın ayak sesleri arkadan geliyordu. Koridorda hızla koşarken İlayda'nın "Eylül," diye seslendiğini duydum. Merdivenlerden korkulu adımlarla inerken elimi hızlı hızlı atan kalbimin üstüne götürdüm. Bahçeye çıkıp bacaklarımı açabildiğim kadar uzun aralıklarla açarak koştum. Safa hırkamdan tuttuğunda hırkamı üstümden çıkararak hızlıca ellerinden kurtuldum. Omzumun üstünden arkama baktığımda elindeki hırkayı öfkeyle yere attığını gördüm. Okuldan çıkıp bir caddede boylu boyunca koştuktan sonra sağa doğru dönüp dar bir sokaktan geçtim. Dar sokak sol tarafta uzun ve geniş bir sokağa açılıyordu. Arkama baktım, Safa yoktu.

Koşarken arkama baktığım için dengemi kaybedip sert bir şekilde yere düştüm. Kollarımı sertçe kavrayan el ayağa kalkmamı sağlarken gözlerimi kısıp ona baktım. Şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Çekilsene yoldan. Ezileceksin," dediğinde gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Bu kadar öfkeli olmasının sebebi neydi? Tam cevap vermek için ağzımı araladığım sırada, Safa'nın sesini duyduğum gibi söyleyeceğim cümleyi değiştirerek karşımdaki çocuğa sokuldum ve "Götür beni buradan," dedim büyük bir çaresizlikle. Başını geriye doğru atıp cevap vermeden bana baktı. "Lütfen," diyerek gözlerinin içine baktım. Anlamlandıramadığım bir yüz ifadesiyle bana baktıktan sonra arabaya binip hızlıca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arabayı çalıştırdı. Yanına otururak emniyet kemerimi taktım ve koltuğun yanında duran su şişesini alarak kendime gelebilmek için bir yudum su içtim. "Benimdi o," dedi siyah saçlı çocuk şişeyi işaret ederken. Gaza basıp arabayı sürmeye başladığında "Susamıştım, kusura bakma," dedim elimle camda ritim tutarken. Gözlerini yoldan ayırıp uzun bir süre yaptığım hareketi inceledikten sonra tekrar yola bakmaya devam etti. Rahatsız olduğunu düşünerek ellerimi camdan çektim. "Yok yok, devam et," diyerek güldü.

"Telefonunu verir misin?" diyerek ona baktığımda uzun bir süre bana bakıp anlamlandıramadığım bir ifadeyle gözlerini benden kaçırdı. Telefonlukta duran telefonunu işaret ettiğinde uzanıp aldım. Telefonun ekranında duvara sprey boyayla yazılmış *penguencivcivi* fotoğrafı vardı. Ekrana bakıp yazı ne anlama geliyor diye çözmeye çalışırken telefonun ekranına baktı ve hızlıca elimden alıp "Kimi arayacaksın?" dedi. Etrafa baktıktan sonra "Babamı arayacaktım ama uzaklaşmışız zaten, ben kendim giderim. Kenarda durur musun?" diye karşılık verdim. Bir anda gaza yüklenip yönümüzü tamamen değiştirdiğinde tutunarak "Ne yapıyorsun?" dedim ve korkuyla ona baktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Gözlerini hiç ayırmadan dikkatli bir şekilde yola bakıyordu. Oturduğum koltukta bedenim kasılırken sırtımı iyice koltuğa yasladım. Gözlerimi korkuyla kapatıp "Ne yapıyorsun?" diye sordum ruhsuz sesim bile benden bağımsız bir korku denizinde boğulurken. "Teşekkür ederim yardımın için ama bu kadar yeter," dedim dişlerimin arasından. Beni hiç dinlemeden arabayı son sürat kullanmaya devam ediyordu. Ormanlık alana girdiğimizde kapıyı açmaya çalıştım fakat kilitliydi. Kötü bir olay olduğu zaman bulaştığı tüm belaları beraberinde getiriyordu. Güneş, kordan oluşmuş bir ateş topu gibi tam karşımızda durup bakışımı bir bıçak gibi keserken okulda, çantamın içinde unuttuğum telefonumu mum ışığıyla aradım. "Korkma," dedi uzun bir aradan sonra. Neşeden uzak bir şekilde gülerken "Deli misin sen?" diye bağırdım.

Fazla uzaklaşmadan bir evin önünde durduğumuzda arabadan inerek benim kapıma doğru gelmeye başladı. Kapıyı açıp aşağıya inmemi beklerken bana bakıyordu. Oturduğum koltukta kıpırdamadan oturmaya devam ettim. İçimdeki duygular benimle birlikte bir köşeye saklandı. Hiç çıkmak istemediği bir sona ulaştı. Çocuk kolumu tutup beni arabadan indirdiğinde sert bir şekilde kolumu çekip "Ne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istediğini söyle," dedim sinir tüm bedenimi esir alıp hareketlerime yansırken.

Kaçmaya çalıştığımda beni kollarının arasına alıp büyük tahta eve doğru götürmeye başladı. İçeri girmemek için tüm gücümle direniyordum. "Kurtardım seni," dedi hiç yüzüme bakmadan. "Tamam, teşekkür ettim. Senin görevin bitti," diye karşılık verdiğimde kapıyı açıp beni içeri doğru ittirdi. Kapıyı kapatarak beni küçük bir odaya soktu ve bu kapıyı da kapattı. "Sen kimsin?" dedim sesim titrerken. Önüme geçip "Sen bu evde benim yanımda dur, burası benim dünyam olsun," diyerek neşeli olmayan fakat acı da barındırmayan bir gülümsemeyle gülümsedi. Gözlerimi kapatıp bir an önce buradan kurtulabilmek için dua ettim. "Lütfen beni bırak, lütfen," dedim çaresizliğin tonları sesimden ince bir tını gibi geçerken.

İçim ilk defa bu kadar huzursuzdu. "Neden sana hiçbir şey yapmadığım halde beni buraya getirdin?"

"Neden sana hiçbir şey yapmadığım halde arabama bindin?" diye karşılık verdiğinde "Yardım istemek için. Çünkü seni insan sandım," dedim gözlerinin içine bakarken. "Nedeni sorulacak çok soru var," diyerek sustu. "Ama sen sadece benim yanımda kalacaksın." Ellerim titrerken kapıya yönelerek dışarı çıkmaya çalıştım. Sırtını kapıya yaslayarak geçişimi engelledi. "Kalmayacağım," dedim nefret dolu gözlerle ona bakarken. "Hayır, ben seninle neden kalayım? İlk defa gördüğüm bir insansın. Sadece karşıma çıktın ve o an yardıma ihtiyacım olduğu için senden yardım istedim. Karşılığında böyle şeyler yapacağını tahmin edemezdim ki..."

Gülerek başını salladı. "Karşılığında bir şey istemedim. Fazla korkuyorsun." Cevap vermeden ona baktım ve dişlerimi sıktım. "Kimden kaçıyorsun?" diye sordu gözleriyle çenemin kıvrımını takip ederken. "Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim," dedim camdan dışarı bakarken. Camdan atlarsam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaç kırıkla kurtulabilirim diye hesaplamaya çalışıyordum. "Ölürsün," dedi gülerek. "Kaçışın yok. İstersen uyu." Yüzüme bir buz kütlesi çarpmış gibi sarsılıp öfkelendim. Cama doğru giderken "Öleyim," dedim aşağıya bakarak. "Yine de seninle aynı evde kalmayacağım."

Gözlerimi kısarak ona bakarken "Amacının ne olduğunu da anlamıyorum. Kendin bile bilmiyorsun ne istediğini," dedim. Yanıma gelip camın önünde durdu ve "Gözlerini kısarak konuştuğunda daha sinirli falan gözükmüyorsun," dedi benimle eğlenircesine. "Daha sinirli gözükmeye çalışmıyorum, yeterince sinirliyim zaten," diye karşılık verdim tüm gücümü toplayıp karşısında dururken. "Bak, buradan çıktığımda seni polise şikâyet edeceğim." Dudağının kenarını yavaş bir şekilde içeri alıp "Korkutucu," diyerek güldü ve başını önüne eğdi. "Dünyanın en sinir bozucu insanı olabilirsin," dediğimde şiddetli bir cam kırılma sesine karşılık gözlerimi sertçe kapattım. Safa odanın balkonundan eline aldığı sandalyeyle camı kırarak içeri girdi. Yüzündeki öfke katlanmış bir şekilde bu tarafa doğru gelirken çocuk afallamış bir şekilde bana baktı. Safa çocuğun karşısına geçip sert bir kafa attığında çocuk geriye doğru sendeledi ve takıldığı sandalyeyle birlikte cam kırıklarının içine düştü. Yere tutunup kalktığında avuçlarından süzülen kanlar başımı döndürürken çığlık atarak Safa'nın yanına gittim. Onun yanında olmak doğru olmasa da şimdilik yanında olmamak yapabileceğim en büyük hataydı. Onunla birlikte giderek bu çocuğun elinden kurtulacaktım. Ve normal hayatıma dönüp Safa'dan da tamamen sıyrılacaktım.

Safa, yüzüne sıvanmış öfkesiyle çocuğa bir tekme atıp "Seni geberteceğim ulan!" diye bağırdı. "Gidelim," dedim yerde yatan çocuğun bakışları git gide garipleşirken. Korkuyla Safa'ya sokulduğumda çocuk acılı bir şekilde gülümsedi. "Kız senden kurtulmak için benden yardım istedi," dedi. Ayağa kalkıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hiçbir şey yapmadan sadece bana bakarken yüzündeki hayal kırıklığını sezdim. Gözlerimin içine bakarken, biraz önce Safa'dan kurtulmak için ondan yardım isterken şimdi ondan kurtulmak için Safa'ya sığınmamı sindirememiş gibi bakıyordu. Gözlerimi başka bir tarafa çevirdim. "Kurtulmak isteyeceği son kişi benim," dedi Safa kendinden emin bir sesle. "Öyle mi?" dedi çocuk dudakları düz bir şekil alırken. "Mutluluklar."

Evden çıkarak hızlı adımlarla Safa'nın arabasına bindim. Safa yanıma oturup arabayı kullanmaya başladığında "Sen hangi akılla benden kaçıyorsun Eylül, sana bir şey yapacağımı falan mı düşündün?" diye tüm öfkesini benden çıkartmak istercesine bağırdı. "Benim yanımda olduğun her gün senden kaçacağım, bana yaklaşmaya çalıştığın her saniye senden uzaklaşacağım. Sen yaptığın hataları ne çabuk unutuyorsun? Beni aldatıp tekrar bana geldiğinde seni kabul edeceğimi mi sandın? Yaptığının hiçbir şekilde telafisi olamaz, gözlerimin önünde bir suç işleyip beni kendine mahkûm etmek istesen de, ömür boyu affedilmek istesen de sana dönmeyeceğim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Aşina olmadığım bir kapıdan geçip aşina olmadığım yüzlerle göz göze gelmek, hiç tanımadığım binaya hiç tanıyamayacakmış gibi bakmak garip hissettiriyordu. Sonunda başka bir okula gelip tüm düzenimi değiştirme yolunda güzel bir adım atmıştım. Bundan sonra düşünmem gereken şey başımda olan bir bela değil, önümde beni bekleyen üniversite sınavı ve gazetecilik hayallerimdi. Kurtulmam gereken sıkıntılarla boğuşmak değil, mutlu bir hayat yaşamak istiyordum. Gözlerimi kapatıp daha şimdiden her şeyin çok güzel olmasını diledim, her şeyin çok güzel olup hayal kırıklığının yanından geçmemeyi... Güzel arkadaşlar edinip onlarla eğlenebilmeyi, bir gün geldiğinde *hiç arkadaşım yokmuş* dememeyi... İlayda'nın yokluğu beni her yerde tek başıma kalmış gibi hissettirirken, yanımda birilerinin olduğunu görebilmeyi. Hiç yanlış anlaşılmamayı, kimseyle kavga etmemeyi, içimde hiç kötü niyet barındırmadığım insanların bana aynı duygularla yaklaşabilmesini...

Ben Eylül Altınel, bugüne kadar bulunduğum her yerde başta hiç kimsenin ısınamadığı, gözlerini kapadığında gözlerinin önünde yeni hayatların canlandığı, içinde bir harf bile barındırmayan daha önce duymadığı sözcükleri canlandıran,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

insanların kırmaktan korkmadığı, bazen bir kalbi olduğu unutulan bazense hiçbir kalbe sığmayan, bir yerde yemek yerken veya uyurken hayatına hayat sığdıran, zihnindeki düşüncelerle her gün yeni bir hikâyeye şahit olan, içine sığmayan, içine sığamadığı hayallerin en yakın ağlama duvarı, bir çocuğun kalbinden geçenleri kendi hayatına geçirebilmeyi hedefleyen, kendi kendine hikâyeler yazıp zaten hikâyenin içinde olduğunu fark eden, dünyanın kötülüğünden kaçarken kaçtığı dünyanın içine giren; solgun yüzlü, yeşil gözlü, kumral uzun saçlı, yaz kış bronzlaşmış gibi gözüken bir tene sahip olan, hislerin içinde boğulan hissiz kız.

Ben Eylül Altınel... Normal bakmadım kafeste duran muhabbet kuşlarına. Yaklaşıp usulca sordum. "Sıkılıyor musun orada?" Kelebek görünce demlendi hep hüznüm hiç yoktan. "Yaşamak istemiyor musun bir gün daha?" Normal bakmadım insanlara, bebek arabasında yatarken uçan balonlara hevesle bakan, annesinin fark etmediği çocuğa... Bir sürü boş bank varken gelip yanıma oturan teyzeye sırt çevirmedim asla, konuştum oturduğum süre boyunca en yakın arkadaşımmışçasına. Normal davranamadım haksızlığa, susamadım can yakan insanlara. Gözlerim felaketim oldu, beni ele verdiler. Çünkü ben konuşamadığımda onlar hep hissizdiler. Oturup saatlerce baktım o insana bu insana, düşündüm ne dertleri var ne acılar yaşadılar? Bakamadım normal bir dünyaya. Hafife almadım şu hayatı, tutunduğum yerde çıkmaya çalıştım hep yukarı hep yukarı.

Çabuk pes eden bir insan olmadım, hayatın zorluğuna alıştım. Hiç kardeşim yok. Küçüklükten beri annemle babam beni bir çocuk gibi değil, en yakın arkadaşlarıymışım gibi büyüttüler. Aramızda bir aile ilişkisi değil, arkadaşlık ilişkisi var. Babamın işyerinden tanıdığım bir adamın oğlu Safa ile liseye geçtiğimde aynı sınıfta oluşumuz ve birlikte büyümemiz sayesinde aramızda oluşan o anlamsız bağı aşk diye adlandırdık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fakat bu aşksa, bir daha böyle basit ve iğrenç bir duygu yaşamak istemiyordum. Aşk olmadığını biliyorum. Sevgi bile yoktu bizim aramızda, hoşlantıyla başlayan bir alışkanlık ve aldatıldığını fark edince bu oyuna son veren bir kız...

Binaya giriş yaptığımda merdivenlerin son basamaklarındaydım. Nedensiz bir şekilde heyecanlanmıştım. Köşede duvara yaslanmış bir arkadaş grubunun içinde bir çocukla göz göze geldiğimde "Müdürün odası nerede?" diye sordum hızlıca. Tam başını başka bir tarafa çevirirken soru sorduğumu fark edince bana doğru bir adım atarak eliyle bir odayı işaret etti. Teşekkür eder gibi gülümsedim ve gösterdiği kapıya doğru gittim. Zil çaldığında öğrenciler yukarı çıkarken müdürün odasına girdim ve karşımda oturan orta yaşlı adama "Merhaba," dedim.

Adam başını kaldırıp kısa bir süre bana baktı ve tekrar bilgisayara bakmaya devam ederek "Merhaba," diye karşılık verdi. "Ben okulunuza yeni geldim babam daha önceden gelip kayıt işlemlerini hallettiğinde okula geldiğim gün hangi sınıfta olduğumu öğrenebileceğimi söylemişsiniz," diye açıklama yaparak ellerimi birbirine kenetledim ve ayakta dikilmeye devam ettim.

"İsmin neydi kızım?" diye sordu sevecen bir tavırla gülümseyerek.

"Eylül Altınel," dedim öksürerek. Bilgisayarda bir şeyler yaptıktan sonra başını kaldırdı ve "Sınıfın 12-C. Şu an dersteler, gittiğinde dersteki öğretmenin seni sınıftaki arkadaşlarınla tanıştıracaktır. İyi dersler..." dedi ve bir kâğıt imzaladı.

"Peki, teşekkür ederim," dedim ve dışarı çıkıp yavaşça kapıyı kapattım.

Uzun koridorda tedirgin adımlarla yürürken sınıfa ilk girdiğimde doğal olarak o anda herkesin bana bakacağı gerçeği biraz gerilmeme sebep olmuştu. Bu katta sınıf olmadığı için yukarı çıkarak sınıfların arasında 12-C yazan sınıfı arıyordum. Koridorun sonunda en köşede olduğunu görünce başımı dikleştirerek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

derin bir nefes aldım ve kapının önünde beklemeye başladım. İçeri girmek için biraz daha rahatlamayı beklerken kapı açıldı ve ben ne kadar girmek istemesem de güçlü adımlarla içeri girdim. Sınıftan çıkıp lavaboya doğru giden kız her şeyi kontrolümden çıkarmıştı.

İçeri girip hocaya gülümserken hoca yanıma gelerek "Hoş geldin," dedi ve elini omzuma koydu.

"Hoş bulduk," dedim rahatlayarak.

Sınıf hocanın başka bir şeyle meşgul olmasının rahatlığıyla konuşmaya başladığında hoca onları susturmak için "Evet yeni arkadaşımızı tanıyalım bakalım nereden gelmiş?" dedi ve ellerini birbirine vurdu.

Derin bir nefes aldım ve söyleyeceklerimi önce kafamda tarttım. Tam konuşacağım sırada sınıfta kendi varlığından bile habersiz, yaptığı şeyden memnun olmayan bir ses yayıldı. "Eylül Altınel. Acarkent Lisesi'nden geldi."

Tüm gözler sesin geldiği yöne dönerken kimin söylediğini anlayamadan etrafa baktım. Sınıftakilerin baktığı yöne baktığımda o çocukla göz göze geldim. Safa'dan kaçarken yakalandığım çocuk kendinden emin bir şekilde arkasına yaslandı ve sanki bundan sonra olacakları keyifle izleyecekmiş gibi etrafına baktı. Gözler yavaş yavaş o çocuktan çevrilirken bana dönüyordu, merak dolu bakışların etkisi altında kalırken bir açıklama yapmam gerektiğini hissettim fakat açıklamam yoktu. Beni nereden tanıdığını ben de bilmiyordum.

Hoca o çocuğa bakarken "Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu. Cevap vermek için dudaklarımı araladım. "Evet, çok yakın arkadaşım," dedi çocuk gülerek.

Hoca gülümseyerek bana döndü. "Ne güzel. Neden okul değişikliği yaptın peki?"

Bu sorunun cevabını daha önceden düşünmemiştim. "Çünkü..." diyerek düşünmeye başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benim için," dedi çocuk keyifle sırıtarak. Nefesimi derin bir şekilde dışarı verdim. Söylediklerinin yalan olduğunu söylemek istiyordum fakat o okuldan ayrılma sebebim olarak gösterebileceğim mantıklı bir şey yoktu. Susarak dediklerini onaylamış oldum.

Sınıfta sessizlik oluşurken hoca gülerek "Yağız, arkadaşı geldiği için mutlu belli ki," dedi. Ve adını ilk kez o an duydum. "Tamam kızım. Umarım yeni sınıfını seversin. Şimdi derse devam edelim sen de bir yere geç."

Başımı sallayarak boş yerlere baktım. Bir yere geçip çantamı masaya bıraktığım sırada "Buraya gel arkadaşım," dedi muzip bir şekilde gülerek.

Sıraya otururken gözlerimi ona çevirip öldürücü bir bakış attım ve kaşlarımı kaldırıp "Eğlendiğini sanmak sana daha da iğrenç bir hava katıyor," dedim sadece onun duyabileceği bir sesle. O, orta sıranın en arkasında oturuyordu ben, cam kenarının en arka sırasında. Hoca ders anlatmaya başladığında çantamdan elefonumu çıkararak saate baktım. Önümdeki kız bana bakarak gözlerini Yağız'a çevirdi.

Hoca dersin arasında "Ne okumak istiyorsun Eylül?" diye sorduğunda "Gazetecilik," diye karşılık verdim ve yüzüme gelen saçlarımı çektim. Ellerim yine soğukken birbirlerine bastırıp ısıtmaya çalıştım.

"Çok güzel," dedi hoca gülümserken. "Peki bunun için diğer okulunda yaptığın çalışmalar var mı?"

Başımı sallayarak "Okulun dergisinde yazı yazıyordum," diye karşılık verdim. "Kendi kendime yazdığım hikâyelerim de var."

Hocanın dudakları yana doğru kıvrılırken "O yazıları okumak isterim. Bir sonraki dersimizde getir," dedi.

Hocanın branşı edebiyat olduğu için ilgisini çekmişti. "Tabii," diyerek gülümsedim. Ders kısa bir süre sonra bittiğinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kahve almak için kantine çıktım. Kantinde sıra beklerken etrafı inceliyordum. Genel olarak kalabalık gruplar halinde bir masada oturup gülerek konuşuyorlardı. Birkaç çift farklı farklı köşelerde masalara oturmuşlardı. Önümdeki kız elindeki kahveyi bana uzatarak "Gel biraz laflayalım," dediğinde gülümseyerek kahveyi aldım ve "Teşekkür ederim," dedim.

Boş bir masaya doğru giderken kıza baktım. Az önce sınıfta önümde oturan, arkasına bakıp hiçbir şey söylemeden önüne dönen kızdı. Masanın yanına geldiğimizde yukarıdan bir el elimden kahveyi aldı ve beni hızlıca kendine çekti. Ayaklarım birbirine dolanırken zorlukla yürüdüm. Kahveyi kenardaki çöp kovasına atarken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Lütfen bırak beni, canımı acıtıyorsun triplerine girme," dedi sakin bir ses tonuyla. Kantinin çıkışına doğru yürürken bir kapıyı açtı ve yangın merdivenlerine atladı. Ben geri çekildiğimde bacağımı çekerek benim de oraya düşmemi sağladı. Hava tüm güzelliğiyle eserken burasının okulun en güzel yeri olabileceğini düşündüm. Oturup ayaklarını merdivenlerden sallandırırken bahçeye bakıyordu. "Bir gün herkesten kaçtığın anda kendini burada, benim yanımda bulacaksın," dedi Yağız gözlerimin içine bakarken.

"Yer güzelmiş, evet. Ama sen burada olacaksan önünden bile geçmem," diye karşılık verdim.

Söylediğimi duymazdan gelerek "Okuldaki kimseyle konuşma, seni harcarlar," dedi.

"Seninle mi konuşayım?" dedim sinirle.

"Benimle de konuşma istersen. Özellikle o kızdan uzak dur," diye karşılık verdi demirlere tutunup ayağa kalkarken. "Sana nasıl baktığını gördüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Yağız ile yangın merdivenlerinde yaptığımız konuşmadan sonra hiçbir şey olmamış gibi kalkıp sınıfa gitti. Hareketleri garip olduğu için yaptıklarına anlam veremiyordum. Bakışları, bakışlarında söylemek istediği fakat kelimelerin yetmeyeceğini bildiği için sustuğu bir şeyler vardı. Ders bedendi ve ben eşofmanlarım olmadığı için sınıfta uyuyacaktım.

Ders zili çaldığında herkes aşağı indi ben de başımı masaya koyup sınıfta tek başıma kalmanın rahatlığıyla gözlerimi kapadım. Uyumadan önce uykuyla savaşacak kadar çok düşüncem vardı. Rahat olmak için bu okula gelmiştim fakat burada da rahat olmamaktan korkuyordum. Yaptığım seçimin kolay bir geri dönüşü yoktu. Bir yandan hâlâ gözlerimin önünde ölen bir insanın öldüğünü saklamak beni içten içe yiyip bitiriyordu. Tehlikeli insanlar vardı ve ben burada da onlara bulaşmaktan çok korkuyordum. Bir yandan her şeyi düşünmek için çok erken derken bir yandan erken davranıp bazı şeylerin önüne geçmek istiyordum. Benim istediğim sadece huzurlu bir hayattı. Yaşadığım vicdan azabı peşimi bırakmıyorken bir de başka dertler edinmek istemiyordum. Ben kendimle olduğum sürece arkadaşım olmasa da olurdu. Kitap okurdum, kendi kendime her işimi hallederdim, hikâye yazardım yeri geldiğinde kendi ken-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dime bile eğlenebilirdim. Sonuçta hiçbir zaman ayrılmayacağım İlayda ve ne olursa olsun günün sonunda yanlarında soluklanabileceğim bir ailem vardı.

Derin düşünceler beraberinde derin bir uyku serdi önüme. Beynim duyacağı bir sese odaklı ama bedenim okulda olduğunu unutacak kadar rahat bir şekilde uykuya daldı. Bir süre uyuduktan sonra gözlerimi uykunun verdiği rahatlıkla açıp gerilirken önümde oturup bana bakan Yağız'a baktım. Sınıfta ondan başka kimse yoktu. Hâlâ beni izlerken kafamı kaldırıp "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

Arkasına yaslanırken "Bir şey yapmaya çalışsaydım yapardım," dedi ve bana bakmaya devam etti. Gözlerine ciddi bir ifadeyle bakarken "Bir derdin varsa halledelim," dedim ve sesimi aynı tonda tuttum.

Bir şey söylemeden bana bakıyordu.

"Gerçekten," dedim içinde tuttuğu ne varsa konuşması için. Başını ağır bir hareketle başka bir tarafa çevirip geri attı ve tekrar bana baktı. "Birine mi benzettin?" diye sordum. Sorduğum soru karşısında gözlerini ağır bir şekilde açıp kapadı ve sertçe yutkundu. "Hayır," dedi ve ani bir şekilde yanımdan ayrıldı.

Sınıftan çıkıp bahçeye indim ve boş bir banka geçip oturdum. Sınıftaki kızlar bahçede voleybol maçı yapıyorlardı. Elimle saçlarımı geriye atarken etrafı inceliyordum. Büyük, beyaz bir okuldu. Bahçesi çok genişti, girişinde çok basamaklı merdivenler vardı. Ferah bir yerdi fakat samimi değildi. Belki ilk gün olduğu için böyle düşünüyordum ama genel olarak gözlemlerim beni böyle sonuçlara ulaştırmıştı. Çıkar ilişkileri yaşanıyor gibi hissediyordum. Başımı sallayarak artık kendimi rahatlatmak için düşüncelerimden sıyrılmam gerektiğini düşündüm. Teneffüs zili çaldığında öğrenciler yavaş yavaş bahçeye dökülüyordu. Bankta tek başıma oturuyordum. Hava çok güzeldi, gözlerimi kapatıp yüzüme çarpan hafif rüzgârın tadını çıkardım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düşüncelerimden kurtulup biraz rahatladıktan sonra ders zilinin çalmasıyla merdivenlere doğru yürüdüm. Merdivenlerin köşesinde duran bir topluluktan birinin bana seslenmesiyle dönüp onlara baktım. İçlerinden biri sıyrılıp bana doğru geldiğinde "Can!" diye bağırdım sevinçle. Can yanıma geldiği gibi sıkı bir şekilde bana sarılırken mutlulukla gözlerimi kapatıp ona sarıldım. "Senin bu okulda olduğunu bilseydim hemen yanına gelirdim," dedim sevecen bir ses tonuyla.

Arkadan biri "İstediğinde sevimli olabiliyormuş," dediğinde söyleyen kişiye baktım, Yağız'dı.

Gözlerinin içine sertçe bakıp "Aynen, beyni aptallıktan başka şeyler için çalışabilen insanlara karşı böyleyim genelde," diye karşılık verdim.

Can sesli bir şekilde gülerek "Siz tanışmışsınız belli," dedi.

Can, dokuzuncu sınıftaki en yakın arkadaşlarımdandı. İlayda, ben ve o hiç ayrılmazdık. Onuncu sınıfta okul değişikliği yaptıktan sonra başlarda ne kadar sık görüşsek de her geçen gün o görüşmelerimiz azaldı ve sonunda aramızdaki bağlar koptu. Bu okulda olduğunu bilmiyordum ve şimdi burada olduğunu görünce içime büyük bir güven gelmişti. Bu arada, Can İlayda'nın eski sevgilisiydi. Can'ın kıskançlıkları artık onlara ciddi anlamda zarar vermeye başladığı için ayrılmayı doğru bulmuşlardı. Ayrılsalar da aynı sınıfta oldukları için bu ayrılığı uzun sürdüremeyip tekrar barışıyorlardı, her geçen gün daha da ciddileşmeye başlayan kavgaları sonucunda Can okulunu değiştirmişti.

Bana her zaman bir abi gibi davrandığı için içimde ona karşı büyük bir güven vardı. "Neden okul değiştirdin?" dedi Can kolunu omzuma atarken. Koridorda konuşarak ilerliyorduk. Bıkkınlıkla "Safa," diye yanıt verdim kısaca.

"Anladım," dedi gülerek. "Ben hiçbir zaman sevmemiştim zaten o karı kılıklıyı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Söylediğine sesli bir şekilde gülerken "Ama şimdi şu Yağız denen çocuk çıktı," diye söylendim.

Yağız'a bakarak güldü ve "Bir şey olmaz, takılıyordur o sana," dedi. "Zil çalınca sakın bir yere kaybolma. Ortalığı dağıtalım," diyerek saçlarımı karıştırdı ve sınıfına girdi.

Ders sıkıcı bir şekilde geçtiğinde teneffüs zili çaldığı gibi Can sınıfa geldi. Yağız'a selam vererek benim yanıma geldi ve "Hadi yürü," diyerek beni dışarı çıkarttı. Koridorda yürürken "Can, bu okuldakiler nasıl insanlar?" diye sordum. Başını bana çevirip "Bence sen şimdiden anlamışsın nasıl olduklarını," dedi kısaca.

Umutsuzlukla dudağımı kıvırarak "Anladım galiba," dedim.

Başını sallayarak "Sakın hiçbirine kanma. Hele kızlar var ya şeytan, şeytan," dediğinde konuşmasına sesli bir şekilde gülerek başımı önüme eğdim. "Arkadaş gibi yaklaşıp kuyunu kazar hepsi şimdiye kadar iyi niyetli birkaç kişiye rastladım sadece."

"Ben yedirir miyim kendimi onlara? Yedirmem," dedim kendi kendime gülerken. "Yedirtmem," dedi Can bana eşlik ederek. Kısa bir süre sessizlik olduğunda "Sen diğer okuldakilerden bahset biraz," dediğinde elimi ağzıma kapatarak "İlayda'nın yeni sevgilisini mi öğrendin?" dedim büyük bir şaşkınlıkla.

Söylediğime karşı başta tepki vermedi fakat sonradan yeni idrak etmiş gibi kaşlarını çatarak olduğu yerde durdu ve "Ne?" dedi sinirli bir sesle. "Kim?"

Başımı yana doğru yatırırken "Onu söyleyemem," diye karşılık verdim.

Yüzünden her duygu sırayla geçerken "Eylül," dedi dişlerinin arasından. "Kim dedim."

Yavaş yavaş gülmeye başlarken "Şaka şaka, sakin ol," dedim. "Yok öyle bir şey."

Derin bir nefes verip sinirli bir şekilde yüzüme baktı. "Kızma," dedim gülmeye devam ederken. "Öldürürüm o çocuğu,"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dediğinde ıslık öttürmeye çalışarak "Hâlâ İlayda'yı kıskanırmış," dedim.

Başını geriye doğru yatırıp "Hayır sadece Can Soylu'nun eski sevgilisi yeni sevgili yapmış dedirtmem," dedi.

Can ile birlikte okulun gizli bölgelerini kahkaha içinde gezerken yakalanmamak için zil çalınca sınıflarımıza çıktık. Öğle molasında Can ve onun arkadaşlarıyla birlikte yemekhanede yemek yedik. Sınıfta telefonumu unuttuğumu fark ederek sınıfa indiğimde sınıfta sadece kantinde bana kahve ısmarlamak isteyen kız ve okula ilk girdiğimde müdürün odasının yerini söyleyen çocuk vardı. Kız çocuğun kolunu tutmaya çalışarak "Mert beni dinle lütfen," dedi yalvarırcasına.

Çocuk büyük bir öfkeyle "Elisa beni rahat bırak," dedi dişlerinin arasından.

Onlara bakmamaya çalışarak sınıftan çıktıktan sonra tekrar yemekhaneye gittim. Can'ın bu okulda olması okul hayatımı çok eğlenceli hale getirebileceğe benziyordu. Öğleden sonraki dersler hızlı bir şekilde geçti. Çıkış zili çaldığında çantamı toplayarak sınıftan çıktım. Sınıftaki kimseyle tam olarak konuşmamıştım. Beklemediğim bir durum değildi zaten. Bahçede hızlı adımlarla yürürken çıkış kapısının önünde duran Safa'yı gördüğüm gibi içeri kaçtım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

Hızlı ve telaşlı adımlarla bahçede ilerlerken onunla karşılaşmamak için ne yapabileceğimi düşündüm. Okul binasına doğru emin adımlarla yaklaşırken önümde duran ve geçmeme izin vermeyen kişiye kafamı kaldırarak baktım. O çocuktan başka bir ihtimal olmamasıyla beraber tahminimde yanılmayarak gözlerinin içine baktım ve sağa doğru kayarak geçmek için bir hamle yaptım. Tekrar önüme geçti ve "Eve," diyerek güldü. Alnımı kırıştırarak söylediğinin saçmalığını ona yansıtmak isterken acelem olduğu için bir şey söylemeden geçmeye çalışmadım. Tam geçeceğim sırada tekrar önüme geçtiği için onun bedenine çarparak durdum. Derin bir nefes alarak "Lütfen, şimdi sırası değil," dedim sakin olmaya çalışarak.

"Kimden kaçıyorsun?" dedi dikkatli bir şekilde yüzümü incelerken dişlerimi sıkarak "Ne oldu kaçıracak mısın?" dedim.

Etrafa bakarken kimden kaçtığımı anlamaya çalışıyordu. Safa'yı gördüğünü anladığım an "Çekil," diyerek yürümeye başladım.

Arkamdan gelerek "Neden sevgilinden kaçıyorsun?" diye bağırdı.

"Sus," dedim sessiz olmasını isterken. Merdivenlerden çıkarak arkama baktım. Okulun bahçesinde buraya doğru gelen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Safa ile göz göze geldiğimde gözlerimi kaçırarak binaya girdim ve koşarak yukarı çıktım. En fazla beş-altı kişi vardı koridorda. Herkes sınıfları boşaltmıştı. Boş sınıflardan birine girerek pencereden aşağı baktım. Başta kalabalık bahçede Safa'yı bulamadım. Gözlerimle tüm bahçeyi taradıktan sonra ilk olarak Yağız'ı gördüm. Sesini duyunca baktım ona. Bir kalabalığın içindeki çocuğa seslendi. Çocuk başta kısa bir süre sesin sahibini aradıktan sonra hızlı adımlarla Yağız'ın yanına gitti. Yağız çocuğa doğru bir adım atarak elini omzuna koydu ve bir şeyler anlatmaya başladı. Gözlerimi başka bir tarafa çevirdiğimde merdivenlerden çıkan Safa'yı gördüğüm gibi irkilerek hafifçe geri çekildim. Yağız'ın konuştuğu çocuk Safa'nın yanına gelerek onu durdurdu ve bir şey söyledi. Safa çocuğu dinledikten sonra etrafına baktı ve Yağız ile göz göze geldi. Yağız hiçbir şey yapmadan arkasını döndü ve okuldan çıktı.

Safa olduğu yerde bir süre durdu ve bir şey düşündü. Ellerini saçlarının arasından geçirirken onu izliyordum. Bir süre daha olduğu yerde dikildi ve hızlı adımlarla okuldan çıktı. Derin bir nefes vererek sınıftan çıktım ve aşağı indim bahçede hızlı adımlarla yürürken bir an önce eve ulaşmayı hedefliyordum. Bahçede birkaç kişiyle birlikte ben vardım. Yolda yürürken insanların telaştan kendilerine vakit ayırmayışının bıkkınlığıyla yürüyüşlerini izledim. Bir dedeye bakarken acaba şimdi gençliğinde sevdiği kızla mı evli diye düşünüyordum, bir çocuğa baktığında yüzündeki şikâyetin istediği oyuncağın alınmaması olduğunu anlayabiliyordum. Etrafta birçok kafe ve bu yerlere giren genç topluluklar vardı. Caddede boylu boyunca kafeler vardı.

Gözlerimi kırpıştırıp tekrar baktım ve doğru olup olmadığını anlamaya çalıştım. Bu kızın okuldaki Mert ve Yağız arasında yaşadığı gelgitler ne anlama geliyordu? Yağız ve Elisa bir kafeye girerken kaşlarımı kaldırıp bir şey yapmadan geçtim.

Yürüyerek eve geldiğimde zile bastım ve beklemeye başla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dım. Annem kapıyı açarak sevecen bir şekilde bana sarıldı ve beni içeri aldı. Çantamı masaya bırakarak ceketimi askıya astım ve dolaba koydum. "Nasıl geçti bakalım yeni okulunda ilk günün?" dedi annem gülümseyerek.

Başımı sallayarak orta olduğunu belirten bir işaret yaptım ve "Yeni bir okulda ilk gün ne kadar güzel geçebilirse o kadar," diye karşılık verdim yorgunlukla koltuğa oturarak.

"Arkadaş oldun mu birileriyle?" dedi annem umutsuz bir şekilde.

"Can da bu okulda," diye karşılık verdim.

Annem mutlulukla yanıma otururken "O da gelseydi bize," dedi ve muzip bir şekilde güldü. "Tesadüfen İlayda'yı da çağırırdık."

"Tutar bu plan," dedim ve dişlerimi göstererek güldüm. Eş zamanlı olarak bakıştıktan sonra aynı anda kahkaha attık. Ben odama gidip okul formalarımı çıkardım ve eşofman giydim. Odamdan çıkıp sofrayı kurmakta anneme yardımcı oldum. Annemle en kısa sürede sofra kurma rekorumuzu kırarken mutlulukla yerimde zıplayarak güldüm ve anneme babam gelene kadar okulda olanlardan bahsettim. Tedirgin olup beni kısıtlamamaları için onlara Yağız'ı ve Safa'dan kaçarken beni kaçırmasını anlatmamıştım. Bu sorun daha büyük bir hale gelmeden de anlatmayı düşünmüyordum. Babam geldiğinde yemek yemek için masaya geçtik.

Hızlıca tabağımdakileri bitirip odama gitmeyi hedeflerken "Sen iyi misin kızım?" diye sordu babam yüzüme bakarak.

Başımı kaldırıp "İyiyim," diyerek gülümsedim.

"İlk günden arkadaş edinememen normal," dedi babam tabağındakileri yerken.

"Yok mutluyum ben," diyerek ayağa kalktım ve "Ellerine sağlık," dedim anneme gülümseyerek. Tabağımı mutfağa götürüp hızlı adımlarla odama çıktım ve yatağıma yattım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Komodinin üstündeki minik kar küresini elime alıp ters çevirdim ve huzurla içindeki kar tanelerinin uçuşmasını izledim. İlayda'ya iki saat boyunca telefonda günün özetini verdikten sonra yatağımı açıp içine girdim ve gözlerimi kapattım. Kapı açılma sesiyle dönüp kapıya bakarken annem içeri doğru başını uzatıp "Bizimle oturmayacak mısın?" diye sordu.

"Çok yorgunum anne, uyuyacağım," diye karşılık verdim ve gözlerimi kapattım.

"İyi geceler canım," dedi annem odadan çıkarken.

Sabah gözlerimi alarm sesiyle açtığımda gözlerimi kaşıyarak yataktan kalktım ve lavaboya gittim. İşlerim bittikten ve okul formalarımı giydikten sonra dün hocanın istediği yazıların olduğu flash belleği çantama attım ve kahvaltı için mutfağa gittim. Bir dilim ekmek yedim ve bir bardak portakal suyu içtikten sonra annemin zorla elime tutuşturduğu sandviçi çantama atarken hızlıca evden çıktım ve koşar adımlarla okula doğru yürümeye başladım. Yağız yine o kafenin önündeydi ve arabaya biniyordu. Ona bakmadan yürümeye devam ettim ve okula geldim. Okulun bahçe kapısından girdiğim anda yan taraftan önüme fırlayan çocuk daha ben onun yüzünü göremeden bana sarıldı ve hızlıca geri çekildi. Ellerini yüzüne kapatırken "Lütfen vurma, lütfen, lütfen," dedi gülerek. Geri geri gitti ve "Kusura bakma oyun oynuyorduk, kapıdan giren ilk kıza sarılacaktım," dedi mahcup bir ifade takınarak.

Bu Mert adındaki çocuktu, aynı sınıftaydık. Başımı geriye doğru yatırıp derin bir nefes alırken "Eğleniyor musunuz bari bununla?" dedim sinirli bir şekilde gülerek. "Gerçekten eğlenebiliyorsanız ne mutlu size." Arkada duran arkadaş grubu bize bakarken duygusuz bir şekilde çocuğun yüzüne baktım ve yanından geçtim. "Özür dilerim!" diye bağırdı arkamdan gülmemek için zor tuttuğu sesiyle.

Sınıfa çıktım ve dün oturduğum yere oturdum. Ders başlar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ken derse girişlerde geç kalmamanın hocalar için bir sorun çıkarmadığını fark ettim. Ders matematikti hoca benimle kısa bir şekilde tanıştıktan sonra ders anlatmaya başladı. Sınıftaki çoğu kişi uyuyordu, ben de çantamdan kâğıt ve kalem çıkararak zihnimde canlanan bir hikâyeyi kâğıda döktüm. Dersin sonlarına doğru başıma giren ağrıyla elimi alnıma koyup ovmaya çalıştım. Başımdaki sızı gözlerimden çıkacak kadar şiddetlenirken hocadan izin alarak kantine çıktım ve bir kahve alarak en köşedeki masaya geçtim. Ben bunları yaparken zil çalmıştı bile. Kahveden bir yudum alarak başımı masaya koydum ve gözlerimi sıkıca kapattım. Zil çalana kadar bu şekilde durup derse girmedim. Bir ders saati boyunca burada tek başıma oturdum. Sessiz masaların sesli ışıltılarını dinliyordum. Tekrar teneffüs zili çaldığında kantin insanlarla doldu. Rahatsız olarak ayağa kalkacağım sırada yanıma bir kız geldi ve masaya bir hap bıraktı.

Kaşlarımı kaldırarak "Ne bu?" diye sordum ve dikkatli bakışlarla yüzüne baktım. "Ağrı kesici, Yağız gönderdi," dedi. İlacı yere atıp ayağa kalktım ve "Olayı ne bu çocuğun?" dedim sinirli bir şekilde. Sınıfa doğru giderken kantinin çıkışında gördüm onu. Yanından geçerken gözlerimi kısarak yüzüne baktım ve "Okulun ecza dolabı sen misin?" dedim. Gözlerini kapatıp açtı ve muzip bir şekilde güldü. "Aynen her türlü derdine ilaç olurum."

Gözlerimi kapatıp sabır dilercesine bir nefes aldım ve hızlı adımlarla yanlarından uzaklaştım. Sınıfa gidip çantamda hap var mı diye bakmak için çantamı elime aldım. İçinde yazımın olduğu flash bellek yoktu. Korkuyla tüm çantayı masaya dökerken görmemiş olmak için dua ediyordum. Masanın üzerindeki tüm eşyalara baktım fakat flash bellek yoktu. Çantamdaki eşyaları tekrar çantamın içine atarak hızlı adımlarla sınıftan çıktım ve öfkeyle tüm söyleyeceklerimi ağzımda biriktirdim. Bunu onun yaptığını biliyordum. Artık yaptıklarının hesabını soracaktım ondan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Merdivenleri çıkıp kantine geldiğimde aynı yerinde değil geniş bir masada oturduğunu gördüm. Yanında erkek arkadaşları varken kısa bir süreliğine gözlerimiz buluştu. Attığım her adımda öfkem daha da artıyordu. Yanına geldiğimde "Baksana sen," dedim elimle kalkmasını işaret ederken. Yaptığımın üzerine keyifle gülüp masadaki kahvesinden bir yudum aldı. İçmekte olduğu kahvesine vurarak yere düşmesini sağladım. Kahve havada saçılarak yere düşerken kolunu tutup onu ayağa kaldırdım. Yağız gözlerimin içine anlamsız şekilde bakarken derin bir nefes alıp "Nasıl bir insansın sen?" diye bağırdım. "Ne derdin var benimle?"

Kollarını açıp başını iki yana sallayarak anlamadığını belirten bir yüz ifadesi yaptı.

"Neden hiçbir sorunumuz yokken beni kaçırmaya çalıştın? Neden sınıfa geldiğimde adımı benden önce söylüyorsun, hareketlerimi takip ediyorsun? Garip hareketlerin var mesela bunların üstüne bana ağrı kesici gönderiyorsun. Aramızda bir problem olmadığı halde çantamdan flash belleğimi alıyorsun. İğrenç bir insansın, eğer gerçekten iyi biri olsan bunların hiçbirini yapmazdın. Seni tanımayan bir insanı kendine düşman bellemek neden? Pis bir zihniyetin var. Hocaya göstereceğim yazıdan ne istedin? Onu hemen bana vereceksin," dedim sesim kantinin duvarlarında yankılanırken. Etrafımı çevreleyen insanlar bize gözlerini kocaman açmış bir şekilde bakıyorlardı. Elisa denen kız "Kaçırmak mı, bu kız kendinde mi?" dedi yüzünü buruşturarak.

Yağız gözlerini ağır bir şekilde kapatıp açtı ve sertçe yutkundu. "Bitti mi?" dedi gözlerimin içine acı çekiyormuş gibi bakarken.

"Bitmedi. Bu hayatta gördüğüm en kötü insansın," dedim hâlâ bedenimde dolaşan öfkeyle.

Söylediğimin üzerine yüzüne bir tokat çarpmış gibi geriledi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve tekrar yutkundu. "Ben yapmamıştım," diyerek gözlerimin içine derin bir hayal kırıklığında boğuluyormuş gibi baktı. "Ama kimin yaptığını bulacağım..." dedi ve hızlı adımlarla karşımdan çekilip gitti.

Kalabalığın içinde tek kalmanın huzursuzluğuyla aralarından sıyrılarak sınıfa gittim. Hoca içeri girdiği gibi ders anlatmaya başladığında kafamdaki düşüncelerden kurtulmak için dersi dinlemeye başladım. Elimi çeneme koyarak saati takip ederken çok sıkılmıştım. Yağız'ın ben yapmadım dediğine inanmak istemesem de yüzündeki ifade suçlandığı için hayal kırıklığı yaşadığını belirtmişti. Bir düşünceye odaklanıp kendimi içten içe yiyip bitirmek istemiyordum. Bütün okulun ortasında Yağız'ın beni kaçırdığını da söylemiştim sinirle. İnanmayanlar da olacaktı, neden olduğunu çözmeye çalışacak olanlarda. Elimi başıma koyarak Yağız değilse kim olabileceğini düşünmeye başladım. Ondan başka seçenek gelmiyordu aklıma. Bu okulda kimse beni tanımıyordu bile.

Teneffüs zili çaldığı gibi Can'ın yanında soluklanarak olanları ona anlattım. Can derin düşünceler içerisine girerken "O yaptı Can, biliyorum," dedim onu inandırmak istercesine. Başını sallayarak dudaklarını kıvırdı ve konuşmaya başladı. "Kavga ettiğiniz için ondan şüphelenmeni anlıyorum ama Yağız öyle bir şey yapmaz Eylül. Gidip bir kızın çantasını karıştırmaz. Kimseyi cezalandırmak için de öyle bir şeyle uğraşmaz. Kendini kanıtlamak için öyle şeylerle uğraşmadı bugüne kadar, bu da kendini kanıtlamasına sebep oldu."

Kaşlarımı kaldırıp onu dinlerken "Belki kayboldu, bir yerden çıkacak," dedi yumuşak bir ses tonuyla. Zil çaldığında ayağa kalkarak sınıflarından çıktım. Benimle birlikte kapıya gelerek "Yağız'dan uzak durmaya çalış. Aranızdaki rekabet böyle devam ederse bir gün gerçekten canın yanar," dedi.

Elimle susması için işaret yaparak "Tamam Can, sağ ol," de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dim ve sınıfa girdim. Öğle molasına kadar dersleri dinledikten sonra yemekhaneye çıktım. Sıraya girip aldığım yemekleri tepsiye koyduktan sonra etrafa bakıp geç geldiğim için kendime kızdım. Masalara tek tek göz atarken sınıftaki Mert ile göz göze geldim. Gülümseyerek yanına gitmem için bir işaret yaptığında da kıpırdamadım. Ayağa kalkarak "Sabah yaptığım eşeklik için özür dilerim, gel buraya!" diye bağırdı. Birkaç kişi benimle birlikte ona bakarken yavaş adımlarla yanına gittim ve oturdum.

"Özür dilerim, gerçekten," dedi gülerek.

"Tamam, tamam," diye karşılık verdim gülümserken.

"Ayakta kalmak kötü hissettirir," dedi beni anlamış gibi.

"Evet," diye yanıtladım. "Her zaman böyle kalabalık mı olur?"

Beni dikkatli bir şekilde dinlerken bir yandan yemeğini yiyordu. "Genelde herkesin belirli bir yeri var. Sen de bundan sonra burada oturabilirsin," dedi başını sallayarak.

Yemeğimi yemeye başladığımda "Utanacaksan arkamı dönüp yiyebilirim," dedi ve neşeli bir şekilde güldü. "Hayır, hayır," dedim gülerken. Yağız ile göz göze geldiğimizde hızlıca yemekhaneden çıktı.

Sessizce yemeğimi yiyerek etrafa bakarken Elisa yanımıza gelip "Mert," diye seslendi sakince.

Mert ağır bir hareketle başını kaldırıp ona baktığında "İşin yoksa biraz konuşabilir miyiz?" dedi.

Mert yaptığına anlam veremiyormuşçasına gülerken onları izliyordum. Mert "Şu an işim yok gibi mi duruyor?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Elisa neşeden uzak bir şekilde güldü ve bastıra bastıra "Evet, işin yok gibi duruyor," dedi. Mert kollarını iki yanına açarak "Dikkatli bak o zaman," dediğinde Elisa ayağını yere vurarak sinirli bir şekilde yanımızdan ayrıldı. Masada derin bir sessizlik oluştuktan sonra Mert "Görüşürüz," dedi ve masadan kalktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yemeğimi bitirip sınıfa çıktım ders başladığında tüm ilgisizliğimle hocayı dinlemeye çalışıyordum. Ders fizikti hoca tahtaya yazdığı soruya baktıktan sonra sınıfta göz gezdirdi. "Eylül," dedim kendi kendime. Gözlerimi kaçırarak sınıfta kaybolmak isterken hoca "Eylül, gel bakalım sen yapmaya çalış. Ben yardım edeceğim," diyerek gülümsediğinde ayakta kalmaya çalışarak tahtaya ilerledim ve masadan tahta kalemini aldım. Soruya derin anlamlar yükleyerek bakarken birinin "Eylül," diye fısıldadığını duydum. Arkama baktığımda Mert'in ağız hareketleriyle bana cevabı söylediğini gördüm ve ağzını okuyarak cevabı yavaş yavaş tahtaya yazmaya başladım. Hoca beni tebrik ettiğinde Yağız gözlerini ayırmadan ifadesizce Mert'e bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

Can elini saçının arasından geçirerek kafenin aynasından kendine baktıktan sonra bize doğru bir adım atıp yanımıza geldi. Yağız kafeye girdiğinde Can gülerek başını önüne eğdi ve İlayda'ya baktı. "Atlayın sizi eve bırakayım." İlayda'nın telefonu çalarken ikimiz de ona bakıyorduk. Can kafasını yaklaştırarak ekrana bakmaya çalıştığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. İlayda telefonu kulağına götürerek ilerledi ve köşede durup konuşmaya başladı. Can arkasına dönüp İlayda'ya bakarken "Sağ ol, biz gideriz," diye karşılık verdim.

Can kafasını çevirmeden "Kiminle konuşuyor o?" dedi sinirli bir şekilde.

"Bakmaya çalışırken görmedin mi?" dedim gülerken.

Gözlerini kocaman açarak şaşkın bir ifade takındı ve "Kim?" diyerek elleriyle kendini gösterdi. "Ben mi bakmışım?"

İlayda telefonu kapatıp "Hadi Eylül!" diye seslendiğinde Can taklidini yaparak yüzünü bana döndü. "Aslında o da benim yanımda durmak için can atıyor ama çaktırmıyor." Kaşlarımı kaldırarak ona bakarken "Can atıyor derken beni değil," diye açıklama yaptı.

Sesli bir şekilde gülerken "Görüşürüz," diyerek yanından ayrıldım. İlayda'nın koluna girip "Heyecanlandın mı?" diye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sordum. Başını sallayarak yere dikkatli bir şekilde bakarken "Ne kadar değişmiş," dedi sessizce. Arkama dönüp baktığımda Can hâlâ bize bakıyordu. Bu sevenleri barıştırmak boynumun borcu olmuştu artık. "Düşünsene tekrar barıştığınızı," dedim düşüncelerini yoklamak adına.

İlayda gözlerini havaya dikip "Yok artık," dedi derin bir nefes verirken. "O çocukla kimse yapamaz."

Konuşarak yakın bir alışveriş merkezine geldiğimizde karnımız acıktığı için yukarı çıkarak yemek aldık ve tepsilerimizle balkondaki masalardan birine oturduk. Hamburgerimi hızlıca yerken İlayda'dan önce bitirmemek için onu bekliyordum. Hamburgerim bitince aniden "Oha!" diye bağırdım ve İlayda'nın arkasına bakarak bir yeri işaret ettim.

İlayda arkasına dönerek "Ne oldu?" diye bağırdığında onun tepsisindeki patateslerden alarak gülme krizine girdim ve "Yanlış görmüşüm," diyerek yüzümü masaya kapattım. "Ne oluyor sana?" dedi garip gözlerle bana bakıp gülerken. "Bir şey yok," demeye çalıştım gülüşümün arasından. Hiçbir şeyin farkında olmadan yemeye devam etti. "Uzun zamandır yemiyorduk," dedi gözlerini mutlulukla kapatarak.

Yemeğimiz bitince aynı anda birbirimize bakıp güldük. Eş zamanlı olarak kaşlarımızı kaldırdık ve kahkaha attık. İkimiz de birbirimize anlatmak istediğimiz şeyi çok iyi anlamıştık. "Var mısın?" dedi dişlerini göstererek gülerken.

"Varım," dedim gülerek. Birer menü daha alıp onları yerken almamızın gereksiz olduğunu, her şeyi abarttığımızı konuşarak pişmanlıkla yemiştik. Buradan kalkarak bir kırtasiyeye girdik ve aynı ajandadan alarak birbirimize yazılar yazıp en sonunda bu ajandaları değişeceğimizi söyledik. Tüm mağazaları gezerken annemi arayıp haber verdim. Bir sürü kıyafet alarak kabinde hepsini denerken fotoğraflar çekindik. Sonunda bir kafeye otururak portakal suyu ve sufle söyledikten sonra midemin allak bullak olduğunu hissederek "Ne yapıyoruz biz?" dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlayda elini havada sallarken "Aman boş ver. Ben sadece senin yanında bu kadar yiyorum," dedi. Sonunda alışveriş merkezinden çıktığımızda hava kararmıştı. Yavaş ve keyifli adımlarla havanın tadını çıkararak eve dönerken hediyelik eşya satan bir yere girerek kendime yeni bir kar küresi aldım. Bugün mutlu olacağım her şeyi yapmıştım. Adımlarımı biraz hızlandırarak yürümeye devam ettim. İlayda ile bir süre önce evlerimizin yolu ayrıldığı için ayrılmıştık. Şapkamı başıma geçirerek yürümeye devam ederken Yağız'ı gördüğüm kafenin önünden geçiyordum. Elisa ve arkadaşları yanımdan geçerken Elisa bana uzun bir süre bakıp gözlerini devirdi ve yanımdan geçti.

Şaşkınlıkla gülerken "Aptal," dedim bu davranışı karşısında. Kafenin ara sokağında duvarda yazan yazı dikkatimi çekerken olduğum yerde durup oraya baktım. Yağız'ın beni Safa'dan kurtardığı gün babamı aramak için telefonunu aldığımda telefonun ekranında bu duvar yazısının fotoğrafı vardı. Gözlerimi ırpıştırıp yazıya tekrar baktım; *penguencivcivi* yazıyordu kocaman harflerle. Anlamı ne acaba diye düşünürken eve geldim ve annemle uzunca sohbet ettik. Karnım tok olduğu için odama çıktım ve film izlemeye başladım. Film bittiğinde dolabımdan ince ceketimi aldım ve biraz yürüyüş yapmak için annemlere haber vererek evden çıktım. Kulaklığımı kulaklarıma takarken lodoslu havaya karşı kendimi tamamen bırakarak ellerimi cebime soktum ve yürümeye başladım.

Şarkıya sessizce eşlik ederken kimsenin fark etmediği yerlerde güzel anılar biriktirebileceğimi keşfediyordum. Boş sokaklar ve çıplak ağaçların arasından geçerken evden fazla uzaklaşmamaya dikkat ettim. Rüzgâr kendimi bıraksam beni hareket ettirebilecek kadar güçlü eserken saçlarımın rüzgârda özgürlüğüne kavuşmasına izin verdim. Tek başıma gece yürüyüşü yapmayı çok seviyordum. Tüm sıkıntıları ve dünyanın sinir bozucu alışılagelmiş olaylarını bir kenara bırakıp rahatlayabiliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şarkının ritmiyle adımlarım hızlanırken şarkıyı bastırıp güçlü bir şekilde kulaklarıma ulaşan sese dönüp baktım. "Eylül!" diye bağırdı Yağız tüm gücüyle.

Olduğum yerde durup bana doğru gelişini izledim. Yanıma geldiğinde sert bir ifadeyle gözlerimin içine baktı ve söyleyeceklerini boğazında hapsetmiş gibi yutkundu. Elini cebine atıp cebinden çıkardığı flash belleği bana uzattı ve "Kimin yaptığını sorma, ben hallettim," dedi ciddi bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak.

Yüzümdeki mimikler sinirli bir hal alırken "Kim yapmış söyler misin?" dedim ve elinden flash belleği aldım.

Yüzümü incelerken başını sağa sola salladı ve "Boşuna yorma kendini," diyerek derin bir nefes verdi. "Bu saatte başına bir şey gelmesin dikkat et."

Neşeden uzak bir şekilde gülerek "Şu an şurada ölsem üzülmeyecek insansın. Başıma bir şey gelmesi senin için önemli mi gerçekten?" dedim ve kolumu duvara yasladım.

"Bir daha değerli eşyalarını yanında taşı, çantanda bırakma. Suçsuz insanlara saldırma sonra," dedi bir şeyler düşünür gibi elini başına götürürken.

"Yağız ben, sen yaptın sandım. Bir anda..." Sözümü bölerek elini dudağıma koydu ve hızlıca geri çekti. "Şşş!" dedi büyük bir sakinlikle. "İyi geceler." Arkasını dönüp karanlıkta kaybolurken hızlı adımlarla eve döndüm ve yatağıma girip gözlerimi kapattım.

Sabah gözlerimi annemin sesiyle açtığımda aniden bir şey olmuş gibi yataktan kalktım ve etrafa baktım. Gece rüyamda Yağız'ı görmüştüm ve hâlâ etkisinden çıkamamıştım. Hızlıca yüzümü yıkayarak odama döndüm ve okul formalarımı giyerek saçımı ördüm. Siyah deri ceketimi giydikten sonra mutfağa giderek bir bardak termosa kahve doldurdum ve mutfaktan çıktım. Masada oturup kahvaltı yapan babam "Seni okulun servisine yazdırdım. Bundan sonra onunla gideceksin," diye seslendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Teşekkürler," diye karşılık verdim çantamı hazırlamaya çalışırken.

"Bir sorun yok değil mi?" dedi babam mutfaktan zor gelen sesiyle.

"Hayır yok," diye karşılık verdim. "Ben çıkıyorum," diyerek ayakkabılarımı giydim ve evden çıktım.

Yaklaşık iki dakika servisi bekledikten sonra geldi ve bindim. Boş yerlerden birine geçerek "Günaydın," diye seslendim. Servistekiler "Günaydın," diye karşılık verirken çantamdan küçük dil kartlarını çıkarıp boş durmamak için kelime ezberlemeye başladım. Birkaç kişiyi daha aldıktan sonra okula geldik. Servisten inerek okulun bahçesinde ağır adımlarla yürümeye başladım. Dil kartlarını çantama koymaya çalışırken çantamdaki dün aldığım minik kar küresine gülümseyerek baktım. Başımı kaldırıp okul binasına girerken karşıdan gelen Yağız'ı görünce gözlerimi başka bir tarafa çevirdim.

Yanımdan geçip gittiğinde nefesimi tuttuğumu fark ederek derin bir şekilde dışarı verdim. Koridorda benden yazılarımı isteyen edebiyat hocasıyla karşılaştığımda "Hocam!" dedim ve koşarak yanına gittim.

Hoca "Eylül?" diyerek gülümsediğinde çantamdan flash belleği çıkarıp "Yazılarım burada," dedim.

Hoca dudaklarını kıvırarak mahcup bir ifadeyle güldü ve "Dergi yarın çıkıyor. Senin yazın maalesef bu sayıya yetişmeyecek. Bana bir sonraki ay getirirsen o sayıya koyabiliriz canım," dedi.

Gülümseyerek "Tabii, olur," dedim. "Benim acelem yok."

Ders zili çaldığında sınıfa giderek dersi dinledim ve teneffüs zili çaldığında kantine çıktım. Can, Yağız ve birkaç arkadaşı daha yanıma gelirken ben Can'a bakıyordum. Yağız, siyah saçlı koyu kahve gözlü, sert ve keskin bakışlı, uzun boylu biriydi. Can ise kumral ve dağınık saçlı, hiçbir zaman rahatlığından ödün vermeyen, karşıdan baktığında bile pozitif enerji veren bir çocuk-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tu. Yanıma geldiklerinde Can "N'aber fıstık?" diyerek güldü ve yanağımdan makas aldı.

"İyiyim sen?" diye karşılık verdiğimde diğer arkadaşları başka bir yöne doğru gitti fakat Yağız burada kaldı. Bakışlarını üstümde hissettiğim için rahat davranamıyordum.

"İlayda kiminle konuşuyordu dün?" dedi muzip bir şekilde gülerek. "Sevdiğimden demiyorum yanlış anlamayın. Merak ettim sadece, tanıdığım biri mi diye." Söylediğine gülerken Yağız Can'a bakarak "Bir hafta önce koynumda ağlıyordun bana İlayda'yı getir diye," dedi ve ensesine vurdu.

Can "Koynunda mı?" derken ben "İlayda'yı getir diye mi?" diye bağırdım.

Yağız kaşlarını çatıp "Koynumda mı?" diyerek Can'a baktığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Lafın gelişi," dedi Yağız kendi kendine açıklama yaparak.

Can'a baktım ve "Bir dakika, bir dakika sen İlayda'yı bana getir diye mi ağladın?" dedim. Can başını sallayarak inkâr ederken "Ben asla öyle bir şey demem," dedi ve koşarak yanımızdan ayrıldı. Yağız ile ikimiz kaldığımızda tam bir şey söylemek için ağzını araladığı sırada zil çaldı ve ben arkamı dönüp gittim.

Ders başladığında esneyerek dersi dinliyordum. Can ile mesajlaşarak İlayda ve onun hakkında konuşuyorduk. Teneffüs zili çaldığında kantine çıkarak köşedeki masalardan birine oturdum ve ayaklarımı diğer sandalyeye uzatarak uyku moduna geçtim. Tam uykuya dalacağım sırada karşımdaki sandalyenin çekilme sesiyle irkilerek uyandım. Karşıma mavi saçlı bir kız otururken gözlerimi kısıp ona baktım. Saçları omuzlarında bitiyordu ve düzdü. "Neden kimseyle konuşmuyorsun?" diye aniden sorduğunda "Konuşuyorum aslında," diye yanıt verdim ellerimi iki yanıma açarak.

"Değişik bir havan var, dikkatimi çekti," diyerek dudaklarını kıvırdı kız.

"Pek girişken biri değilim sadece," diye karşılık verdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uzun bir süre sessizlik oluştuğunda "Yağız ve Can ile ne bağlantın var?" diye sordu.

"Can, arkadaşım," diye karşılık verdim ve başımı sallayarak ona baktım. "Ne oldu?" diye ekledim.

Gülümseyerek "Merak ettim sadece," dedi ve konuşmaya devam etti. "Yağız?"

Hiç durmadan cevap verdim. "Hiçbir şeyim değil."

"Peki," diyerek ellerini masaya koydu ve bana doğru yaklaşarak sessizce "Can'ın sevgilisi var mı?" diye fısıldadı.

Ağzımı açarak "Oo," dedim ve güldüm. "Var tabii. Hem de çok seviyorlar birbirlerini." İlayda ile Can sevgili olmasa bile aralarına birisinin girmesine izin verecek değildim. Kızın yüzü ne yapacağını bilemeyerek komik bir hal alırken, bir şey söylemeden sertçe ayağa kalktı ve hızlı adımlarla yanımdan uzaklaştı.

Daha sonraki saatlerde ders dinleyip teneffüslerde Can ile bankta oturmak dışında bir şey yapmadım ve akşam eve geldim. Annemle birlikte mantı yaptıktan sonra fotoğraf çekinerek aatlerce eğlendik. İlayda ile aldığımız ajandaya bir şeyler yazıp emek yedikten sonra odama çıkarak saatlerce kitap okudum ve sonrasında yattım. Sabah gözlerimi annemin sesiyle açtım ve her zamanki rutin işlerimi hallederek evden çıktım.

Okula geldiğimde hızlıca sınıfa çıktım ve hoca gelene kadar telefonla oynadım. Hoca çantasından bir dergi çıkararak "Arkadaşlar derginin bu ayki sayısında arkadaşını Elisa'nın yazısı var okumanızı tavsiye ederim," dedi ve masaya bıraktı. Elisa'ya baktığımda yüzünde bir sırıtışla bana bakıyordu. Hoca Elisa'ya bakarak "Tebrik ederim Elisa'cığım. Neden daha önce bu yeteneğini bir yerde göstermedin? Harika yazmışsın," dedi.

Elisa omuzlarını kaldırarak "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. Hocanın masaya bıraktığı dergiyi alarak açtım ve altında *Elisa Çelik* yazan yazıya karşı ağzım açık bir şekilde "Bu benim yazım!" diye bağırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

8

Elisa'ya bakıp dergiyi ona doğru götürdüm ve "Sen nasıl böyle bir şey yaparsın?" diye bağırdım. Elisa gözlerini kaçırıp "Ne diyor bu?" diyerek sınıfta gözlerini gezdirdi. Hoca şaşkınlıkla bize bakarken "Bu gerçekten benim yazım," dedim onu inandırmak istercesine. Elimde hiçbir kanıt yokken kendimi anlatmaya çalışıyordum. Elisa'nın yanına gittim ve kolunu sertçe tutup "Gerçekleri söyle," dedim öfkeyle dişlerimin arasından.

Başını sallayarak yüzünü kırıştırdı ve "Sen kendinde misin?" diyerek bana baktı. "Bak orada kimin ismi yazıyor?" dedi ve kendi adını işaret etti.

Derin bir nefes alıp onu duvara doğru ittirdim ve "Çantamdan belleği çalan sendin!" diye bağırdım. Elisa neşeden uzak bir şekilde gülerek "Bu kız gerçekten iyi değil," dedi ve yerine oturdu.

Hızlıca çantama giderek çantamdan flash belleği çıkardım ve hocanın gözlerinin içine bakarak "Bakın hatta burada var, bu benim yazım," dedim. "Yağız kurtarmış Elisa'nın elinden getirip bana verdi ama o zamana kadar yazıyı kendine aktarmış," dedim flash belleği tahtaya takıp tahtanın açılmasını beklerken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hoca şaşkın gözlerle beni izlerken "Bakalım tabii Eylül'cüğüm," diyerek kollarını birbirine doladı.

Her şeyin ortaya çıkacağının umuduyla flaşlı belleğin içindeki dosyaları açtım ve gülümsedim. Yazıyı kaydettiğim tarih geçmiş bir tarihti ve altında benim adım yazıyordu. Bir nebze de olsa kendimi bu şekilde kanıtlayabilirdim. Gülümsemem yüzümde solarken tekrar baktım, tekrar ve tekrar... Hiçbir dosyada yazılarım yoktu. Dosyalardaki her şey silinmişti. Yağız'ın bana yardım edeceğini düşünmem tamamen aptallıktı. "Buradaydı," dedim ağzımdan dökülmemek için dudaklarıma tutunan kelimelerle.

İçimdeki tüm öfkeyi kusarcasına önce Yağız'a sonra Elisa'ya baktım ve kapıyı sertçe kapatıp koşar adımlarla sınıftan çıktım. Sinirden dişlerimi birbirine bastırırken gözlerimi yumup derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Hayatım durumu her gün daha kötüye giden ama sevdikleri için iyi olmak zorunda lan bir hastanın hayatı gibiydi. Tekrar sınıfın kapısının kapan-a sesi duyulduğunda adımlarımı hızlandırdım. Ayak sesleri peşimden gelirken "Bak yemin ederim ben bir şey yapmadım. Sildiğini bilmiyordum!" diye bağırdı Yağız yumuşak bir tonda.

Onu dinlemeden yürümeye devam ettiğimde "Kontrol ettiğimde hepsi duruyordu. Son anda başka bir bellekle değiştirmiş. Ben sana inanıyorum," diyerek yanıma geldi ve önüme geçerek ona bakmamı sağladı. "Seni dinlemek istemiyorum. Sen bana inansan ne olur? Sen de bu oyunun bir parçasıydın. İnsanların hayallerini çalmaktan zevk alan iğrenç insanlarsınız," dedim içimdeki öfke bir ateş bulutu olup tam üstümüzde dururken. Yanından geçip gittiğimde arkamdan "Bu sefer gerçekten bir şey yapmamıştım!" diye bağırdı.

"Umarım kendi kötülüğünde boğulursun," dedim acıyla durulurken.

Bütün gündür derse girmeden kimsenin olmadığı bir yerde,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

basket sahasında oturuyordum. Öfkemin dinmesini beklerken hiçbir kanıtımın olmaması beni çaresizliğe sürüklüyordu. Yazım çıkmayacak olsa bile emeğimin çalınması canımı o kadar yakmıştı ki... Seyirci koltuklarında hiç konuşmadan saatlerdir yalnızlığımla cebelleşiyordum. Bu okul bana diğerinden çok daha kötü şeyler yaşatacaktı, daha şimdiden sezebiliyordum. Yukardan biri gelip aniden yanıma oturduğunda hafif bir çığlık attım ve elimle ağzımı kapattım. Mert yanıma oturarak bana döndü ve "Eylül," diyerek yüzüme baktı.

"Evet kendimi böyle kapatmam, herkesten kaçmam yanlış. Sen bana inanıyorsun, benim haklı olduğumu biliyorsun, üzülmemem gerekiyor, herkes gerçeği öğrenecek... Söyleyeceklerini ezbere biliyorum ama şimdiye kadar haklı olanın sonunda mutlu olduğunu hiçbir zaman görmedim. O yüzden bunlarla hem kendini hem de beni yorma," dedim soluk soluğa kalırken. Beni susturarak "Üzülürken yanımda kimse olmadı deme. Benim yanımda üzül," diyerek arkasına yaslandı ve başını geriye doğru yatırdı.

"Çok sinirliyim. O kızı öldürmek istiyorum," dedim tekrar öfkelenirken. Derin bir şekilde bir noktaya odaklanarak "O sadece can yakmayı bilir," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Canını yakmasını istemiyorsan sen de onun canını yak."

Başımı sallayarak "Sevgilisini mi elinden alayım aptallar gibi ne yapayım?" dedim ona bakarken. "Sevdiği çocuğun farkına varırsan elinden almış olursun zaten," dediğinde gözlerimi çevirip ters bir bakış attım ve "Çıkarların için kullanamayacağın kadar akıllıyım," dedim.

"Çıkarım yok. Elisa senin peşini kolay kolay bırakmaz," diyerek tamamen bana doğru döndü. O sırada Mert'in kafasına sahadan birinin basketbol topu atmasıyla kafası şiddetli bir şekilde sarsıldı. "Basket!" dedi Yağız neşeli bir şekilde gülerken. Mert ayağa kalkıp seyirci koltuklarından sahaya doğru ilerledi ve "Öldürürüm seni!" diye bağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yağız ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdığında "Pardon," diyerek dişlerini gösterdi ve güldü. "Kıza bakarken ağzın pota kadar açılmış, seni pota sandım." Ayağa kalkarak tüm gürültüyü ardımda bıraktım ve basketbol sahasından kararlı adımlarla çıktım.

Gün tüm sıkıcılığıyla ilerleyip kasvetli akşamı bize sunduğunda eve gelmiştim. Hiçbir şey yapacak gücü ve enerjiyi kendimde bulamıyorken eski Eylül'ü istedim kendimden. Her şeye gülen, hiçbir şeyi takmayan Eylül'ü. Zihnimdeki asaletli duran gurursuz düşüncelerden kaçarak kendimi uykuya hapsettim. Çünkü bu düşüncelerin beni yakalayamadığı tek yer uykularımdı.

Sabah gözlerimi yorgun bir şekilde açtım ve hiçbir şey yemeden evden çıktım. Servise binerek değil, yüzüme çarpan rüzgâr ve kulağımdaki müzik eşliğinde gelmiştim okulda. Bahçede bir banka oturarak ders zilinin çalmasını bekledim ve daha sonra sınıfa çıktım. Elisa ben içeri girdiğim gibi ayağa kalkarak yanıma geldi "Bak bakalım üstümdeki kıyafetler de senin mi? Çalmış olmayayım bir de," diyerek kahkaha attı. Kaşlarımı kaldırıp onu dinledikten sonra geçmek için yana doğru kaydığım sırada önüme geçerek "Sen beni hafife almışsın Eylül Altınel," dedi dişlerinin arasından.

"Ben seni değerlendirecek kadar düşünmedim ama sen benim hayatımı hayal ederek yazımı çalmışsın," dedim duygusuz bir ifadeyle ona bakarken. Konuşmak için dudaklarını araladığı sırada "Bak Elisa," diyerek ona doğru bir adım attım ve "Ben ateş değilim, bana dokunduğunda yanmazsın. Ama kendini yanmaya zorlama. Eğer öfkem bir ateş olursa içinde yanacak ilk kişi sensin," dedim kelimeleri tek tek bastırarak.

Cevap vermeden sınıftan çıktığında yerime geçip oturdum. Can tüm gün boyunca sınıfa gelip beni dışarı çıkararak kafamı dağıtmaya çalıştı. Öğleden sonraki ders de tüm sıkıcılığıyla de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vam ederken sınıfta bir çocuğun camdan dışarı bakarak "Hocam okul yanıyor!" diye bağırmasıyla bütün sınıf pencerelere koştu. Ayağa kalkıp dışarı bakarken okulun tam ortasında daire şeklinde kâğıt gibi şeylerin yandığını gördüm. Sınıftan "İnşallah okul yanar!" nidaları yükselirken etrafa bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Müdür ve tüm idareciler bahçedeydi. Okulun güvenliği yangın söndürme tüpüyle telaşla yangını söndürmeye çalışıyordu.

Hoca sınıfı düzene sokmak için "Tamam bir şey yok. Yerlerinize oturun," dedi. Önde oturan çocuk "Hocam okul yanarsa bu senelik paramızı geri veriler mi sonuçta daha senenin başındayız?" dediğinde tüm sınıf sesli bir şekilde güldü. Yağız sınıfta yoktu. Mert basketbol sahasında olan olaydan sonra bir daha benimle konuşmamıştı. Elimi çeneme koyarak camdan dışarıyı izlemeye başladım. Yangın kısa bir süre sonra söndürüldüğünde müdür sinirli bir şekilde içeri girdi.

Teneffüste bahçeye çıkarak herkes gibi bizde işin aslını öğrenmeye çalıştık. Herkes farklı bir şey söylüyordu. Ders zili çaldığında önüme bir kâğıt çıkararak bu olanlarla ilgili bir hikâye yazdım. Kızı seven bir çocuk kızın yazısı çalındığı için tüm dergileri okulun ortasında yakıyordu. Kâğıdı buruşturup avcumun içinde sıktım ve sıranın altına koydum. Başımı masaya koyarak gözlerimi kapattığımda derin bir nefes alarak kalp atışlarımı dinlemeye çalıştım.

Kapı açılıp içeri biri girdiğinde adımın söylendiğini duyana kadar başımı kaldırmamıştım. Nöbetçi öğrenci "Eylül Altınel ve Elisa Çelik'i müdür çağırıyor," dediğinde ayağa kalkarak sınıftan çıktım. Neden çağırdığı hakkında düşünürken dergi için olabileceği geldi aklıma. Müdürün odasının önüne geldiğimizde ilk ben girdim içeri. Yağız müdürün karşısında duruyordu ve ben içeri girince bana baktı. Başımı kaldırarak müdüre baktım ve konuşmasını bekledim. Epey sinirli gözüküyordu. Müdür

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözlerini Elisa ve benim aramda gezdirirken "Hanginiz Elisa?" diyerek yüzlerimize baktı. Elisa "Ben," dedi titreyen sesiyle.

"Dergideki yazı senin mi?" diye sordu müdür sert bir şekilde. Elisa yutkundu ve çenesini havaya doğru kaldırarak "Evet benim," diye yanıt verdi. Gözlerimi kocaman açarak ona bakarken müdür Yağız'a dönüp "Neden yaktın o zaman okulun dergilerini?" diye bağırdı odada yankılanan sesiyle. Yağız'ın çenesi kasılırken "Söylediğim gibi. Haksızlık olduğu için dayanamadım ve dergileri yaktım. O dergide birinin emeği çalınmıştı," diye karşılık verdi buz gibi bir sesle. Sesinde duygusuzluğun duygulu tonları vardı.

Müdür gözlerini benim üzerimde sabitlediğinde yerimde rahatsızca kıpırdadım. "Sen onun arkadaşı mısın?" diye sordu başıyla Yağız'ı işaret ederek. Yağız bana bakıp ağız hareketleriyle evet dememi söylerken bakışlarımı ondan çevirip müdüre baktım ve düşünerek derin bir nefes aldım. "Hayır," dedim sanki ağzımdan dökülen kelimeler Yağız'ın hayatını belirliyormuşçasına. Yağız gözlerime öyle derin bir şekilde bakıyordu ki ne tam olarak gözlerine bakabiliyordum ne de gözlerimi kaçırabiliyordum. O an gözlerinden geçen tonlarca bir duygunun arasından sadece bir tanesini yakalayabildim. Hayal kırıklığı. Yüzündeki gülümseme hayal kırıklığının karanlığına ayna tutup etrafı aydınlatmaya çalışan bir acı gibiydi. Acı ve hayal kırıklığı arasında bir duyguyla gözlerini gözlerimden ayırmadan "Eyvallah," dedi.

Müdürün sesi tüm odadaki sessizliği bir bıçak gibi kesti. "Bir hafta okuldan uzaklaştırma cezası aldın. Umarım bu seni kendine getirir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9

Okul bahçesinde çıkışa doğru yürürken Yağız'ın disiplin cezası almasında benim bir etkim var mı diye düşünüyordum. Belki arkadaşım deseydim müdür beni koruduğu için ona ceza vermeyecekti. Neden sustum ben haksızlığa? Benliğimi kaybetmenin akıl çürütücü acısıyla adımlar atarken neden Elisa'nın yazımı çaldığını söylemediğimi düşünerek kendimi suçluyordum. Yağız'ın cezalandırılmasını mı istemiştim? Ben ne ara birinin canının yanmasını isteyecek kadar hissizleşmiştim böyle?

Eve gelip elimi yüzümü yıkadım ve yatağıma geçip saatlerce kendimi sorguladım. Neden böyle içine kapanık, saatlerce odasında bir şeyler düşünen bir kıza dönüşmüştüm ben? Hafta sonu İlaydalarda kalmıştım. İçimdeki çocuksu mutluluğa ulaşamıyordum artık.

Pazartesi günü sınıfta istemsizce gözüm hep Yağız'ın oturduğu yere gidiyordu. Boş olduğunu görünce kendimi suçluyordum. Daha sonra onun bana yaptıklarını düşünerek içimdeki duygu çatışmasına bir yenisini daha ekliyordum. Okul tüm günlerden farksız geçerken çıkış zilinin çalmasıyla bahçede tek başıma çıkışa doğru yürüyordum.

Okulun kapısından çıktığımda bileğimden tutup çekilmemle acıyla inledim. Safa kapıdan çıktığım gibi beni kenara çekerek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arabaya yasladı. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım öfkeyle ona karşı çıkarken "İyice delirmeye başladın farkında mısın? Beni sinirlendirme daha fazla." Susup beni dinlerken daha çok öfkelendim.

"Kimseyle konuşmadın değil mi?" dedi sessizce. "Sustum bugüne kadar beni konuşmaya zorlama," dedim gözlerine sinirli bir şekilde bakarken.

"Karşıma çıkıp beni sıkıştırma. Ben konuşmayıp seni rahat bırakıyorsam sen de beni rahat bırak. Gelme bir daha bu okula," dedim sert bir şekilde. "Eylül ben toparlanamıyorum," dedi ellerini saçlarının arasından geçirirken. "Sessiz ol," dedim etrafa bakarak. "Biri duyacak." Havaya kaldırdığım elimi tuttuğunda tiksinerek elimi çektim. "Sen yanımda değilken hiçbir şeyi atlatamıyorum," dedi çaresizce yüzüme bakarken. "Boş konuşma," dedim tahammülsüz bir şekilde yanından ayrılırken.

Eve dönerken bugün onu kafenin önünde de görmedim. Eve girip anahtarı çantama attıktan sonra ceketimi çıkararak "Ben geldim," diye seslendim. Evde kimse olmadığını fark ederek "Anne?" dedim mutfağa bakarken. Odama giderek duş aldım ve saçlarımı kurutup giyindikten sonra evden çıktım. Eve yakın bir parka giderek bir ağaca yaslandım ve çimenlerin üstüne oturdum. Yanımda oturan köpeğin başını yavaşça severken onun da benim gibi yorgun olduğunu fark ettim.

Buraya neden veya ne yapmak için geldiğimi bilmiyordum. Belki çocukların mutluluk çığlıklarını dinlemek için, belki bu köpekle biraz dertleşmek için. Belki de anlamlandıramadığım duygulardan ve suçluluk duygusundan kaçabilmek için.

Ne zaman güzelleşir bu dünya? İki seven birbirine baktığında mı, yoksa seven sevmeyene bir gün onu seveceğine inanarak baktığında mı? Ne zaman durulur bu içimdeki fırtına? İstediklerini aldığında mı, yoksa kenara tutunup ortaya çıkmamaya çalışan duyguları içine çekerek yaşattığında mı? Gözlerim

İki seven birbirine bakıp konuştuğunda,
bu konuşmanın getirdiği huzuru insanlara
yaydığında güzelleşir bu dünya dedi canım yeğenim

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kanley.org

ne zaman bakacak etrafa korkusuzca? Bir kız çocuğu babasına kavuştuğunda mı, yoksa bir baba kızının çaldığı tüm zamanları ona daha güzel bir şekilde sunduğunda mı?

Oturduğum yerde düşüncelerimden sıyrılarak ayağa kalktım ve eve doğru yürümeye başladım. Eve geldiğimde annem akşam yemeğini hazırlamıştı fakat yüzü biraz solgundu. İçeri girdiğim gibi annemi öperek "İyi misin sen annem?" dedim kokusunu içime çekerken. "İyiyim güzel kızım," dedi içten bir şekilde gülerek. Masadaki yiyeceklerden ağzıma atarken annem "Eylül," dedi uyaran bir ses tonuyla. "Sonra yemekte hiçbir şey yemeyeceksin."

Akşam yemeğini yedikten sonra tüm geceyi annem ve babamla sohbet ederek geçirdim. Gece uykum gelmese de odama çıkarak yatağıma yattım ve gözlerimi kapattım. Sabah okula geldiğimde mutsuz bir şekilde sınıfa çıktım ve dersi dinlemeye başladım. Tüm dersler aynı şekilde devam ederken öğle molasında erkenden yemekhaneye çıktım ve yemeğimi alarak boş bir masaya geçtim. Etraftaki insanlara bakmadan yemeğimi yerken kendi kendime şarkı mırıldanıyordum. Mert'in tam karşımdaki masada bana bakarak yemek yediğini görünce şarkı mırıldanmayı keserek yemeğimi bitirmeye başladım.

Yemeğim bittiğinde kantinden çıktım ve okulun en güzel yerine sahibi yokken gitmeyi tercih ederek yangın merdiveninin kapısını açtım ve uzun basamaktan atladım. Ayaklarımı demirlerin arasından sarkıtırken gökyüzünü izliyordum, bulutların telaşlı yolculuklarını. Mavi merdivenler havada durduğu için kendimi boşlukta ve özgür gibi hissediyordum. Sanki okulda değilmişim de sevdiğim insanla dünyanın en güzel yerindeymişim gibi geliyordu.

Güneş bugünlerde huzursuzdu sanki, benim gibi. Başımı demirlere yaslarken kendimi sessizliğin huzurlu gürültüsüne bıraktım. Birinin ayak sesini duyduğumda çığlık atarak arkama

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

baktım. Yağız sırtını duvara yaslarken "Bir gün herkesten kaçtığın anda kendini burada, benim yanımda bulacaksın," dedi. Ağzımı aralayıp cevap vereceğim sırada "Ama o zamanki ben şimdiki benle aynı değil," diye ekledi ölümcül bir ifadeyle yüzüme bakarken.

Bana doğru bir adım attı ve yüzüme gelen saçlarımı çekerek yüzüme doğru yaklaştı. "Neden sürekli karşıma çıkıyorsun Eylül?" diye bana baktı öfkeyle. "Ben sen yoksun diye geldim buraya," diye karşılık verdim gözlerinin içine kararlı bir ifadeyle bakarken. "Dolanma benim olduğum yerlerde," dedi dişlerinin arasından. "Yeter artık. Görmek istemiyorum seni."

Yutkunarak zihnimdeki kelimeleri tarttıktan sonra yüzüne baktım ve "Okulda yoksun diye geldim. Gelmezsin sanıyordum," dedim. Sinirle gülerek "Gelme," dedi bastıra bastıra. Bakışlarımı ondan kaçırarak dolan gözlerimi fark etmemesi için yere baktım ve "Okul sensiz o kadar güzel ki, keşke hiç olmasan," dedim sert ve güçlü bir sesle. Başını sallayarak "Yalan söylemeden önce tırnaklarını avucuna geçiriyorsun," dedi ve kaşlarını kaldırarak bana yaklaştı.

"Bu okula gelme sebebim olmasa bir saniye bile burada durmazdım," dedim ve koşarak yangın merdivenlerinden dışarı çıktım. Hızlı adımlarla sınıfa geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Gözlerimi kaşıyarak sırama oturdum ve geç kaldığım dersi dinlemeye başladım. Ders kısa bir süre sonra bittiğinde lavaboya giderek yüzümü yıkadım ve aynadaki yüzüme baktım. Her zamanki solgun tenimin altında farklı bir kız yoktu sadece farklı bir ifade vardı. Adını koyamadığım, adı olmayan bir ifade. Ellerime su alıp yanaklarıma götürdüm ve derin bir nefes alıp aynaya tekrar baktım. Bu ifadeden kurtulamıyordum.

Yüzümü kurulayıp sınıfa döndüm ve yerime oturarak dersin başlamasını bekledim. Ders zili çalıp hoca sınıfa geldiğinde yazı yazmak için defterlerimizi açtırdığı sırada defterimin arasından düşen küçük nota baktım.

Bunu okuduğunda nerede olursan ol penguencivcivi yazan duvarın önüne gel.

Yağız

Notu yırtıp parçalarını cebime koyarken zihnimdeki düşüncelere değil derse odaklanmaya çalıştım. Dersler bittiğinde okuldan hızlı adımlarla çıktım ve eve gittim. Eve geldiğim gibi olanları İlayda'ya anlatıp yatağıma geçtim. "Sakın gitme Eylül," demişti bana. Gidecek değildim zaten. Kendimi uykunun huzurlu kollarına teslim ettim. Uykudan uyandığımda üstümdeki sersemlikle odamdan çıkarak mutfağa gittim ve anneme baktım. Hava çoktan kararmıştı. "Biz yemek yedik tatlım. Seni uyandırmak istemedim çok güzel uyuyordun," dedi annem gülümseyerek bana bakarken. "Yok ben aç değilim," dedim elimi havada sallayarak.

Lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadıktan sonra içeri geçip koltuğa oturdum ve televizyon izledim. Uzun bir süre sonra ceketimi giydim ve kulaklıklarımı taktım. Ayakkabılarımı giyerek "Anne ben yürüyüşe çıkıyorum. Seni seviyorum," diye seslendim ve evden çıktım. Babam evde değildi.

Etrafa bakarak hızlı bir şekilde yürürken temiz havayı ciğerlerime dolduruyordum. Hava soğumuştu ve ben üstümdeki ince ceketle üşüdüm. Bugünkü parka giderek orada turladım ve dinlediğim şarkıya eşlik ettim. Yarım saat bu şekilde yürüdükten sonra dönüş yolunda caddeden gitmeyi tercih ederek sağa döndüm. Uzun caddede yürürken müziğin sesini biraz kıstım ve *penguencivcivi* yazan duvarın önünden geçerken fark edilmez bir şekilde yavaşladım. Duvarın orada kimse yoktu. Çok sessiz ve ıssız bir yerdi.

Belli etmeden duvarın önünden geçerken etrafıma bakıyordum. Arkamdan gelen sesle gözlerimi kapadım ve içinde bulunduğum duruma lanet ettim. "Neden geldin?" dedi Yağız

zafer kazanmış gibi olan ses tonuyla. "Burada olacağımı bildiğin halde neden buraya geldin?"

10

Ona şaşkın gözlerle bakarken ağzımdaki kelimeleri tartarak yutkundum ve "Benim işim vardı, burası benim evime giden yol," dedim. "Yapma Eylül," diyerek başını geriye yatırdı ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı. "Benden nefret etsen beni görme ihtimalin olduğu için bu yoldan geçmezdin." Bana doğru bir adım atarak başını eğdi ve gözlerimin içine daha yakından bakmaya devam etti. "Ama sen öyle bir notun üstüne buradan geçtin. Üstelik geçerken etrafta ben var mıyım diye kontrol ettin."

Omuzlarımı dikleştirerek "Bu saatte ara sokaklardan gidemezdim. Umrumda bile olmadığın için o notu dikkate almadım. Her an bir yerden çıkıp bir aptallık yapabilirsin diye baktım etrafıma," dedim hızlı bir şekilde. Beni dinlerken başını sallıyordu ve konuşmam bittiğinde yüzündeki gülümseme genişledi. Arkamı dönerek gideceğim sırada ellerini belime koyarak beni kendine çekti ve ona bakmamı sağladı. Ellerinden kurtularak yürümeye devam ettim. "Neden benden uzaklaşmak için attığın her adımda bana biraz daha yaklaşıyorsun?" diye seslendi arkamdan. "Ne?" diye bağırdım yüzüm iğrenir gibi bir hal alırken olduğum yerde ona doğru dönüp. "Sana mı yaklaşıyorum?"

Kollarını açıp bana baktı ve "Kaçınılmaz son," dedi dudakla-

rını düz bir çizgi haline getirerek. Sinirli bir şekilde ona baktım ve "Benim sonum sen olmayacaksın," dedim. Hızlı adımlarla yanından uzaklaşırken hızlanan kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalıştım. Yıldızlardan birini seçtim ve eve gidene kadar yol arkadaşım o oldu. Eve gelip hemen odama çıktım ve saatlerce hiçbir şey yapmadan oturduktan sonra uyumaya çalıştım. Kendimden kaçamıyorken bataklığımdan çıkmak istiyordum. Kendinden kaçmaya çalışırken kendini bulduğun anlarda veya seni sadece bir günlüğün tam olarak tanıdığını hissettiğinde bu bataklıktan kurtulamıyordun. İçimdekileri tam olarak sadece bir kâğıt parçası biliyordu ve ben o kâğıdı değil, kendi hayatımı yakıyordum. Göz kapaklarım uykumun üstüne serilen bir yorgan oldu ve kendimi tamamen uykuya bıraktım.

Sabah gözlerimi açtığımda kendimi iyi hissediyordum. Dinç bir şekilde yataktan kalktıktan sonra tüm işlerimi hallettim ve okul formalarımı giydim. Saçlarımı topuz yaparak siyah deri ceketimi giydim ve kahvaltı yaparak evden çıktım. Servise binerek okula gidene kadar dışarıdaki insanları ve hayatı izledim. Okula geldiğimde hiçbir yere takılmadan sınıfa çıktım ve yerime oturdum. Değişen kişiliğimi yavaş yavaş benimsemeye başlamıştım. Tek başıma bir şeyler yapamıyordum artık. Kendimle baş başa kalamıyordum eskisi gibi. Hikâyeler yazma peşinde değil, hikâyeler yaşamanın eşiğindeydim. Kendi kendime eğlenemiyordum, yaşadığım hayattan zevk alamıyordum. Ölümüne şahit olduğum adam uykularımı unutturmak istercesine çıkmıyordu rüyalarımdan.

Okul ve dersler yine aynı şekilde geçmişti. Öğle molasına kadar yerimden bir kere bile kıpırdamadım. Sadece bir teneffüs Can bizim sınıfa geldi ve onunla konuştum. Öğle molasında yemekhaneye girerken büyük mutfağın kapısı açıldı ve biri kolunu çıkararak beni içeri çekti. Korkuyla bağıracağım sırada Can elini ağzıma kapatarak "Sakin ol benim," diye fısıldadı. Yavaş

yavaş elini ağzımdan çekerken "Planı anlatıyorum," dedi ve ceketinin cebinden bir paket pul biber çıkararak benim cebime soktu. "Ben yemek sırasını kontrol ederek sana Elisa'nın geldiğini söylediğimde bu paketin hepsini çaktırmadan Elisa'nın çorbasına boşaltacaksın. Ben aşçıyı oyalarım o sırada."

Sesli bir şekilde güldüğümde tekrar ağzımı kapattı ve "Buradaki mesaj ne?" diyerek göz kırptı. "Bize bulaşan yanar," dedim sırıtarak. Saçlarımı karıştırıp "Aferin benim fıstığıma," dedi ve kolumu tutup beni aşçıların yanına sürükledi. Can aşçının omzuna kolunu koyarak gülümsedi ve "Abi bizim ödevimiz var," diyerek üzgün bir şekilde başını önüne eğdi. Adam anlam veremeyerek Can'a bakarken yanlarına giderek "Yemeklerin nasıl tabaklara koyulduğunu inceleyeceğiz," dedim. Can gözlerini büyüterek bana baktı ve susmam için bir işaret yaptı. "Yemekleri dağıtırken ne kadar çaba ve emek sarf ettiğinizi gözlemleyeceğiz. Aşçılığı inceliyoruz."

Adam mutlulukla başını sallarken cebimdeki pul biber paketinin ağzını açarak hazır hale getirdim. Can adamla konuşurken bir yandan da sırayı takip ediyordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken kısa bir süre sonra bana işaret yaptı ve çorbaları tabaklara koyan kadının yanına giderek "Abla bu çorba nasıl yapılıyor?" diye sordu. Kadın Can'a detaylı bir şekilde anlatırken Elisa'nın alacağı tabağa paketteki tüm pul biberi boşalttım. Kadın tepsilere sıraya göre koyuyordu ve üçüncü tepsiyi alacak olan kişi Elisa'ydı. Can'a göz kırparak işin bittiğini belirten bir işaret yaptım. Can ablanın yanaklarını sıkarak "Tamam abla anlatma nasıl olsa yapamayacağım," dedi ve koşa koşa yanıma geldi. Kahkahalarla mutfaktan çıkarken hızlıca bir masaya geçtik ve Elisa'nın yüzünü görebileceğimiz şekilde oturduk.

Elisa elindeki tepsiyle tam karşımızdaki masaya otururken arkadaşlarıyla konuşuyordu. Can gülmekten kollarını ısırırken onunla birlikte ben de gülüyordum. Bir ara sandalyeden birlikte

düşecektik ama son anda toparladık. Elisa kaşığı eline aldığında Can "Bir, iki, üç, ateş!" dedi ve gülmeye devam etti. Elisa kaşığına çorba doldurarak ağzına götürdü ve hemen ardından bir kez daha aldı. Yüzünde hiçbir değişiklik yokken Can'a bakarak "Yanlış çorbaya mı attık?" dedim kaşlarım çatılırken. Can ağzı açık bir şekilde bana bakarken yemekhaneden bir çığlık sesi yükseldi.

Elisa ayağa kalkarak ellerini ağzına doğru sallayarak yellemeye çalışıyordu. Yüzü kıpkırmızı olurken masadaki arkadaşları ona gülerek bakıyordu. Bir arkadaşı onu video çekerken gülerek olanları izliyordum. Masadaki pet şişeyi alıp içindeki suyu bir dikişte bitirdiğinde ayağa kalkarak yanına gittim ve kulağına doğru eğildim. "Hatırlıyor musun Elisa?" dedim ifadesiz bir sesle. "Sana ben ateş değilim, bana dokunduğunda yanmazsın ama kendini yanmaya zorlama demiştim. Bir dahaki sefere ağzını değil canını yakarım."

Yanından uzaklaşırken ellerini ağzına kapatarak öksürmeye devam ediyordu. Can ile bu olayın üstüne saatlerce gülmüştük. Son ders kulüp çalışması olacağını söylediler. Sınıf listesine bakarak hangi kulüpte ve kiminle olduğuma baktım. Sosyal dayanışma ve yardımlaşma kulübünde Mert Atak ile birlikteydim. Mert bana bakarken "Ben tek başıma o kulüpteydim sen gelince hoca seni benim yanıma eklemiş herhalde," dedi. Sosyal dayanışma ve yardımlaşma kulübü olan sınıfa giderken bunun ne kadar gereksiz bir şey olduğunu söyleniyordum.

Kulüpteki hoca her iki kişiye farklı bir görev vermişti. Mert ve benim görevim yoldaki insanlara "Sosyal dayanışma ve yardımlaşma sizce nedir?" diye sorarak bir röportaj yapıp bunu videoya çekmekti. Okuldan çıkıp eve geldim ve okul formalarımdan kurtularak rahatça pijamalarımı giydim. Yatağımın içinde sıkılarak yuvarlanırken telefonumla oynuyordum. Mutfağa gidip kendime portakal suyu doldurdum ve odama döndüm. Por-

takal suyundan aldığım ilk yudumda telefonum çalmaya başladı ve bir anda korkarak meyve suyunu püskürdüm.

Ekrana bakınca İlayda'nın aradığını görerek gülümsedim ve telefonu açtım. İlayda "Eylül," dedi ismimi uzatarak. "İlayda," diye karşılık verdim gülerken. "Bu akşam dışarı çıkıyoruz," dediğinde kaşlarımı kaldırarak "Nereye, kiminle?" diye sordum. "Bizim kızlarla öyle bir kafeye gideriz işte," dediğinde "Tamam iyi olur. Çok sıkılmıştım evde," diye karşılık verdim. "Babam beni sizin eve bırakır, oradan yürüyerek gideriz. Nasıl olsa bekleteceksin bari sizin evde beklerim," diyerek telefonu kapattı.

Odamdan çıkarak anneme dışarı çıkacağımı söyledim ve yemek yedikten sonra hazırlanmaya başladım. Siyah deri bir pantolon ve beyaz bir üst giydim. Bugün İlayda'yı bekletmek istemiyordum fakat kapı çaldı ve İlayda geldi. Hareketlerimi hızlandırarak saçlarıma iri dalgalar verdim ve yatağımda oturup beni izleyen İlayda'ya dönerek kollarımı havaya kaldırdım. "Ben hazırım," dedim neşeli bir şekilde. Evden çıktık ve yolda yürüyorduk. Her şeye gülerek yürürken sonunda gideceğimiz kafeye ulaştık.

Önünde durduğumuz yere bakarak İlayda'ya yaklaştım ve "Burası olmaz," diye fısıldadım. Yanımızda eski okulumdan üç arkadaşım daha vardı. İkisi kız biri erkekti. "Neden?" dedi İlayda şaşkın bir ifadeyle bana yaklaşırken. Diğerleri içeri girdiğinde Ela kolumdan tutup beni de içeri çekti. Tedirgin adımlarla ilerlerken İlayda'ya bakıp "Yağız hep burada oluyor," dedim. Arkadaşlarımın arasına girerek "Ben burayı beğenmedim başka bir yere mi gitsek?" dedim.

Hepsi beni dinledikten sonra "Baksana ne kadar güzel yer," diye nidalar yükseldi aralarında. Bir masaya geçip oturduklarında İlayda da oturdu ve bana baktılar. Yavaşça koltuğa otururken gece kulübü gibi olan yeri inceledim. Dışarıdan kafe gibi gözüküyordu etraf karanlık ve çok sesliydi. Gözlerim etrafta do-

lanırken masada konuşulanları dinleyerek onlara katılıyordum. Garson gelip siparişlerimizi aldıktan sonra onlara yeni okulumu anlattım. Onlar da bana İlayda'nın bensiz ne kadar mutsuz olduğunu anlatırken saatler geçti ve biz konuşmaya devam ediyorduk. Ben konuşurken garson masaya gelerek "Pardon efendim," dedi ve öksürdü.

Hepimizin gözleri ona çevrilirken "Kafeyi kapatıyoruz masayı boşaltabilir misiniz?" dedi mahcup bir ifadeyle. İlayda "Bu saatte?" dedi garsona gülerek bakarken. Saat daha dokuzdu ve içerisi çok kalabalıktı. "Yağız Bey yalnız kalmak istiyormuş efendim," dedi garson başını önüne eğerek. "Yağız Bey mi?" dedim kaşlarım çatılırken. Etrafa bakarak onu arıyordum. Öfke bedenimde bir sis bulutu gibi dağılırken arkadaşlarım "Yağız kim?" dedi garsona bakarak.

Garson eliyle başını kaşıyarak "Patronumuzun oğlu," dedi. İlayda kolumu dürterken "Böyle bir şey yapmaya hakkı yok," dedim sinirli bir şekilde. Kafedekiler yavaş yavaş dışarı çıkarken İlayda koluma girerek çıkışa doğru yöneldi. "Nerede o?" dedim sinirli bir şekilde etrafa bakarken. Tam dışarı çıkacağım sırada bar sandalyesinde oturup kollarını tezgâha yaslayarak bana bakan Yağız ile göz göze geldim. Herkes evlerine dağıldığında ben hâlâ odamda sinirden bir sağa bir sola gidiyordum. Gözlerimi kapatıp gözlerimin önündeki o son görüntüsünü silmeye çalışıyordum. Neyi kanıtlamaya çalışıyordu ki böyle yaparak? İstediği zaman istediği yerden beni attırabileceğini mi? Bir savaşın içinde değilken yenilgiye uğradım.

Gece olunca yatağıma girip saatlerce içinde döndüm durdum ve sonunda uyku tüm ağırlığıyla üstüme çöktü. Sabah güneş ışınlarının perdeden içeri sızarak yüzüme dökülmesiyle yataktan kalktım ve saate baktım. Alarm çalmadığı halde kendi kendime uyanmıştım. Dolabımı açarak koşu yapmak için bir tayt aldım ve üstüne kapüşonlu bir hırka giyerek evden çık-

tım. Okula gitmeme iki saat vardı. Öfkem yenilgime esir düşünce kaldım bu yalanlarla dolu kuyunun içinde. Tanımadığım bir yüz tanıdık gelince girdim bu hikâyenin içine. Başta kaçıp uzaklaştığım hisler önüme sonumu sunarken onlardan biraz daha kaçtım. Kaçamadığım her nefeste biraz daha hükmettim ciğerlerime, kaçamayacağım yer kalmadı. Bu hayatın içinde ben varsam eğer, bazı şeyler sadece güzelleşmek zorundaydı.

Hislerimle yüzleşirken koşabildiğim kadar hızlı koşuyordum. Arkasından geçmişi kovalayan bir insan gibi, arkadaşını yakalamaya çalışan bir çocuk gibi... Yarım saat boyunca koştuktan sonra bir yerden kahve alarak eve dönüş yolunda o kahveyi içtim. Eve gelince kısa bir duş alıp okul formalarımı giydim ve evden çıkarak servise bindim. Okula gelip yine rutin şeyleri yaptıktan sonra çıkışta tek başıma okulun kapısına doğru yürüyordum. Aniden karşıma çıkan Yağız'a nefretle bakarken gözüm bileğini tuttuğu Elisa'ya kaydı. Elisa bileğini ondan kurtarmak istercesine hareket ederken olduğu yerde çırpınıyordu. Yağız ölümcül bir ifadeyle Elisa'ya bakıp "Söyle," dedi kısık bir sesle.

Elisa yutkunarak ona baktıktan sonra yüzünü bana çevirmeden "Özür dilerim yazını çaldığım için," dedi isteksiz bir şekilde. Gözlerimi kısıp bir şey söylemeden geçeceğim sırada Yağız önüme geçerek beni durdurdu ve Elisa'ya bakarak dişlerinin arasından "Düzgünce," dedi. "İstemiyorum özrünüzü de sizi de," dedim başımı kaldırarak Yağız'a bakarken. Elisa "Eylül," diyerek gözlerimin içine baktı ve "Bir daha böyle bir şey olmayacak gerçekten özür dilerim," dedi. Korkutulduğu belliydi. Hiçbir şey söylemeden Yağız'ın yüzüne acır gibi baktım ve hızla yanlarından geçip gittim.

Eve doğru yürürken İlayda'yı arayıp bu akşam yemeğe bize gelmesini söyledim. Okuldayken de Can'ı davet etmiştim. İlayda geleceğini söylediğinde yüzümdeki zafer gülümsemesiyle eve geldim. Anneme yemekleri hazırlamakta yardım ettikten

sonra odama çıkıp üstümü değiştirdim ve masaya koyulacak son şeyleri de koyduktan sonra koltuğa oturup gelmelerini bekledim. İlk gelen İlayda olmuştu. Geldiği gibi onu içeri alarak koltuğa oturttum ve Can gelene kadar sohbet ettim. Kapı çaldığında haberim yokmuş gibi "Ben kapıya bakayım," diyerek yerimden kalktığımda annem gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı onun da bu plandan haberi vardı.

Can içeri girdiğinde İlayda'yı görmeden ceketini çıkardı ve içeri doğru koşarak "Emel Teyzem!" diye neşeyle bağırdı. İlayda gözlerini kırpıştırarak Can'a baktıktan sonra sinirli bir şekilde bana döndü. Masum bir ifadeye bürünerek ellerimi iki yanıma açtım ve ağız hareketleriyle "Haberim yoktu," dedim. İlayda derin bir nefes verirken Can onu görünce olduğu yerde durdu ve dönüp bana baktı. Gözlerimi kaçırarak "Hadi yemeğe geçelim," dedim ve ellerimi çırpıştırdım. Can anneme sarıldıktan sonra mutfağa geçerek sandalyeye oturdu ve "Yemekleri inşallah Eylül yapmamıştır," diyerek sırıttı. Annem "Hepsini o yaptı," diyerek bana göz kırptığında Can "Ben doydum," diyerek sesli bir şekilde güldü.

Babam da mutfağa gelip yerine geçerken ayakta duran İlayda'ya bir yer göstererek "Kızım sen de otursana," dedi. İlayda babamın gösterdiği yere, yani Can'ın tam karşısına oturdu ve başını önüne eğerek gözlerini tabaktan ayırmadı. İlayda'nın yanına oturduğumda masanın altından bacağımı sıktığında çığlık atmamak için başımı masaya vurdum. Babam şaşkınlıkla bize bakarken acıyla "Çok acıktım," diye inledim. İlayda "Sen görürsün," diye fısıldadı ölümcül bir sesle. "Kendi evinde dayak yedi dedirtmem size gelince yap ne yapacaksan," dedim sessizce. "Şimdi değil zaten hiç beklemediğin bir anda," dedi sessizce gülerek.

Yemek yedikten sonra annem ve babam dışarı çıktı. Can oturduğumuz koltukta İlayda'ya bakarken telefonumla oynu-

yor gibi yaparak onları fotoğraf çekiyordum. Yıllar sonra ilk karelerinde o kadar güzel çıkmışlardı ki... İlayda siyah kısa saçlı beyaz tenli ve mavi gözlü bir kızdı. İlayda bana bakarak "Neden böyle bir şey yaptın?" diye sorduğunda Can kısa bir süre sonra "Aynen," dedi ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. İlayda'nın sırtı Can'a dönükken bana bakmaya devam ediyordu. "Ayy ne var sanki ikinizde memnun değilsiniz halinizden," dedim kollarımı birbirine bağlayarak somurturken.

Can yavaşça İlayda'nın saçlarına yaklaşıp ağır hareketlerle bir tutam saçını avuçlarının içine aldı ve gözlerimi büyüterek ona baktığım sırada ağzıyla susmam için bir işaret yaparak yavaşça saçlarını öptü. İlayda kısa bir süre sonra arkasına baktığında Can arkasına yaslanarak tavana baktı ve ıslık öttürmeye başladı.

Korku filmi açarak mutfaktan mısır almaya gittiğimde ikisi içerde yalnız kalmışlardı. Mısırı elime alıp limonataları bardaklara doldurduktan sonra içeri gittiğimde yerde bağrışıyorlardı. Koşa koşa yanlarına gittim ve elimdekileri koltuğa bıraktım. Koltuktan düşmüşler ve birbirlerine bağırıyorlardı. "Senin yüzünden düştük," dedi İlayda Can'a kaşları çatık bir şekilde bakarken. Can dilini şaklatarak İlayda'ya baktı ve "Yazıklar olsun verdiğim emeklere," diyerek kafasını çevirdi. Sinirini alamayıp tekrar İlayda'ya döndü ve "Sen hep böyleydin," dedi. "Senin yüzünden düşüyorduk."

İlayda sinirle derin bir nefes aldı ve onun yanından kalkarak bana baktı. "Benim sana bir sürprizim var," dediğinde "Ne?" diye çığlık attım ve bir şey yapacağını düşündüğüm için koşarak ondan uzaklaşmaya başladım. Beni tutmaya çalışırken Can ona yardım ederek beni tuttu. "Babama o kadar çok yalvardım ki adam artık kafa dinlemek için kabul etti. Sizin okula geliyorum," dedi İlayda yerinde sevinçle zıplarken. Ellerinden kurtulmaya çalışmayı bırakıp koşarak ona sarıldım ve uzun bir mutluluk çığlığı attım. En son baktığımda İlayda, Can ve ben sarılmış,

zıplayarak dönüyorduk. Can mutlu bir şekilde gülerken üçümüz de bir anda durduk ve Can'a baktık. Can yüzünü ciddi bir ifadeye bürürken elini saçlarının arasından geçirip elini ağzına götürdü ve sesli bir şekilde güldü.

Can'ın da sevinmesine saatlerce güldükten sonra gece geç saatlere kadar oturduk ve onlar evlerine gitti. İlayda haftaya bizim okula gelecekti. Şimdiden o kadar mutluydum ki içimin en izbe köşelerinde çocuklar mutluluk çığlıkları atıyorlardı. Sabah okul geldim ve bütün gün okulda Can ile birlikte dolaştık. "Bizim sınıf çok kalabalıkmış beni sizin sınıfa yollayacaklar," dedi Can çıkışta bahçede ilerlerken sesli bir kahkaha attığımda birkaç kişi bize döndü, ben de Can'a döndüm ve "Peki neden aniden oldu bu olay?" dedim inanmayarak. Can gülerken "Bilmiyorum ki bir de beni seçmişler. Sınıf arkadaşlarımdan ayrılacağım için çok üzülüyorum," dedi dilini ısırarak. "Evet ya çok kötü olmuş," dedim başımı sallarken.

"İlayda geliyor diye bizim sınıfa geçmek için babana ne yalan uydurdun acaba ama ya müdür İlayda'yı bizim sınıfa değil de başka sınıfa gönderirse," dedim derin bir nefes verirken. Kaşlarını kaldırırken "O zaman o sınıfa geçeriz," diyerek sırıttı. "Bekle beni İlayda." Onunla ayrılıp eve doğru yürürken bir ara sokaktan geçiyordum. Sokağın başında arabasını park etmiş bir şekilde bana bakan Safa ile göz göze geldiğimde olduğum yere çivilendim. Hızlıca arabadan inip koşa koşa gelirken vücudum o anda kendini kilitledi.

"Sen nasıl o çocuğa anlatırsın?" dedi beni kolumdan tutup arabaya yaslarken. Ellerimle onu omuzlarından ittirdiğimde geriye doğru sendeledi. "Ben hiçbir şey anlatmadım!" diye bağırdım tüm gücümle. Beni arabaya bindirip kapıları kilitledi ve son hızda kullanmaya başladı. Emniyet kemerimi takarken çığlık çığlığa bağırıyordum. "Ben kimseye bir şey söylemedim!" dedim boğazım yırtılırcasına.

Gözleri yola odaklanmışken hiç durmadan başını sallıyordu. "O zaman nereden biliyor?" dedi bana doğru dönerek arabada yankılanan sesiyle.

"Kim?" dedim gözlerimi kısarak. "Yağız," dedi gözlerimin içine ateşten yanar gibi bakan gözleriyle. "Gelip bana her şeyi söyledi hepsini sen anlattığını da söyledi." Başım sallayarak yutkundum ve emniyet kemerine tutunarak "Yemin ederim ben söylemedim," dedim titreyen sesimle. "Eylül!" diye haykırdı deliye dönmüş bir şekilde "Yalan söyleme. Anlatırsan seni de öldürürüm demiştim," dedi ve arabayı daha hızlı kullanmaya başladı. Başım dönerken yalvararak onu inandırmaya çalıştım. "Sen söylemediysen her şeyi nereden biliyor?" dedi nefretin soğukluğuyla yüzüme bakarken. "Bakalım seni öldürme sözüm ne kadar gerçekmiş," dedi ve gittiğimiz virajlı ormanlık yollarda ayağını gazdan çekmeden sert bir şekilde el frenini çekti. Tekerlekler ölüm çığlığına benzer birer çığlık atarken gözlerimi kapatıp ellerimi başıma koydum ve kendimi sıktım. Araba uçurumun kenarına geldiğinde Safa bağırmaya devam etti. "Sana söylemiştim Eylül. Anlatırsan seni de öldürürüm demiştim. Sen ölürsen ben de ölürüm demiştim..."

11

Tekerleklerin çığlıkları ruhumun en erin köşelerine işleyen serzenişler oldu ve gözlerimi bu dünyaya tekrar açtım. Araba tam uçurumun kenarında düşecek gibi dururken çığlık atarak oturduğum koltuğa daha çok yaslandım. Vücudum koltukla bütünleşirken "Düşeceğiz!" diye bağırdım gözlerim korkuyla açılıp kalp atışlarım hızlanarak. Kolunu benim koltuğuma atarken "Evet düşeceğiz!" diye bağırdı delirmiş bir şekilde. Kapıyı açsam aşağıya düşecektim çünkü arabanın ön kısmı boşluktaydı. Olduğum yerde titrerken "Lütfen bir şey yap kurtulalım," dedim. Dişlerim titreyerek birbirine çarpıyor, çıkardığı ses arabada yankılanıyordu.

Safa'nın ruhundaki son umut tanelerini ortaya çıkarmak istercesine yüzüne baktım ve "Ne olur bir şey yap çok korkuyorum," dedim titreyen sesimle. Gözlerimin içine uzunca bir süre baktıktan sonra "Neden yaptın bunu bize?" dedi sakin bir ses tonuyla. "Arabadan inince konuşalım mı, araba sallanıyor," dedim aşağıya bakmamaya çalışarak. Aşağısı sonu görünmeyen bir uçurumdu ve ben düşmek istemiyordum. Gözlerimi sıkıca kapatarak derin bir nefes aldım ve gözlerimin önüne bana umut verecek bir görüntü getirmeye çalıştım. Hızlıca gözlerimi

açarak bu yaptığımdan vazgeçerken arkaya baktım ve kurtulma planları yapmaya başladım.

Hiç gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Sanki bir kar küresinin içindeki kar tanelerinin tümünün yere düşmesini bekliyorduk düşmek için; ikimiz de sondan korkuyorduk fakat kaçmıyorduk... Gözlerime güneş gelirken "Onu seviyor musun yoksa?" dedi Safa sert bir ses tonuyla. Başımı olumsuz anlamda sallayarak "Saçmalama," diye karşılık verdim "Ben ona hiçbir şey anlatmadım," dedim elimi alnıma koyarken. Bacaklarım hiç durmadan titriyordu ve ellerim normalden daha soğuk, demir gibi olmuştu.

"Sana inanmıyorum!" diye bağırdı. "O kendi öğrenmiştir, o çok kötü biri. Lütfen bir yalan yüzünden ikimizin de hayatını mahvetme," diye karşılık verdim korkuyla. "Bize yeni bir hayat çiziyorum," dedi gülümserken. Başımı korkuyla geriye yaslayarak "Hayır!" diye bağırdım tüm gücümle. Yolda giderken telefonumu aldığı için kimseyi arayamıyordum. "Lütfen birilerini ara ve yardım iste," dedim sakinleşmeye çalışarak. "Burada kaderimizin bizi götürdüğü yeri bekleyeceğiz," dedi arkasına yaslandıktan sonra hızlı bir şekilde tekrar öne gelerek. Araba biraz daha öne doğru kaydığında tüm vücudum kasılırken korkunun en acılı tonuyla bir çığlık attım. Bana bakarak gülüyordu. "Sen delirmişsin, sana bu yaptığını ödeteceğim," dedim dişlerimin arasından öfkeyle.

"Bize bu yaptığını ödeyeceksin," dedi benim gibi bir ses tonuyla. Gidebildiğim kadar arkaya gitmeye çalışıyordum çünkü öndeki ağırlık fazla gelirse araba her an aşağıya yuvarlanabilirdi. Gözlerimi kapatıp içimden bildiğim tüm duaları ettikten sonra nefes alıp verişlerim sıklaşmaya başladı. "Bak daha bu yaşta ölmek ister misin?" dedim titreyen sesimle. "Birilerinden yardım isteyelim buradan kurtulalım, daha sonra konuşuruz ne konuşacaksak..."

Safa sözümü keserken "Seni kurtarmak isteyen biri yok görüyor musun?" diyerek bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Seni kurtaracak olan da benim batıracak olanda. Eğer seni kurtarmak isteyen biri olsaydı şimdi burada olurdu. Değerli bir taş değilsin sen, ben işledim seni."

"Beni buraya getirdiğini kimse görmedi ki. Emin ol görmüş olsalar şu an yaşamın onların elinde olurdu," dedim sinirle ona bakmadan. Söyledikleri beynimde yankılanırken "Eğer sana gerçekten benim gibi değer veren biri olsa her an nerede olduğunu gözetlerdi," dedi.

"Sus," dedim elimle susması için işaret yaparken. "Beni bilerek üzmeye çalışıyorsun, sus." O anda bir arabanın şiddetli fren sesi duyulduğunda arkama dönerek oraya baktım. Tam arkamızda bir araba durduğunda Safa beni çenemden tutarak yüzümü ona çevirdi ve "Buradan kurtulduğumuzda hep benim yanımda olacaksın," dedi. Gözlerimi ondan ayırmadan arka cebinden koltuğa düşen telefonumu alıp cebime koydum.

Kuvvetle bastırdığı parmaklarını çenemden çekmeye çalışırken "Buradan kurtulduğumuzda neler olacağını göreceksin," dedim kısık bir sesle. Arkamızdaki arabanın kapı kapanma sesi duyulduğunda içinde olduğumuz araba hareket etmeye başladı. Beynim başta arabanın hareketini aşağıya düşmek olarak algılasa da araba geriye doğru hareket ediyordu. Mutlulukla arkadaki arabaya baktım. Gülümsemem yüzüme bir tokat gibi asılırken kaşlarımı çatarak Yağız'a baktım. Kendi arabasına bir halat bağlayarak o halatı bizim içinde olduğumuz arabaya bağlamıştı ve şimdi kendi arabasıyla geri geri giderek bizi buradan kurtarıyordu.

"Yine bu çocuk," diye homurdandı Safa arabanın kilidini açıp aşağıya inmeye hazırlanırken. Uçurumdan kurtulup düz yola çıktığımızda Yağız durdu ve arabadan inip buraya doğru gelmeye başladı. "Seni geberteceğim," dedi Safa'ya bakarken.

Safa bir anda arabayı sürmeye başladığında kapının kilidini açtığını hatırlayarak gözlerimi kararttım ve kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Safa hiç durmadan yoluna devam ederken düştüğüm yerde yuvarlanarak acıyla bağırdım ve sırtüstü yattım. Başıma darbe almamak için kollarımla başımı saklamıştım ama yine de canım çok acımıştı. Onunla o yolda gitmeye devam edersem ölecektim. Arabadan atlarsam da belki ölecektim fakat yaralı bir şekilde kurtulma ihtimalim de vardı. Kendimi bu ihtimale teslim ederek atlamıştım oradan.

Yağız'ın dağlara çarpıp bana ulaşan sesi korku doluydu. "Eylül!" diye haykırdı bana doğru koşarken. Dizlerime baktığımda bacaklarımın dizlerimden akan kanlarla kıpkırmızı olduğunu gördüm ve başım dönmeye başladı. Yağız yanıma gelip dizlerinin üstüne çöktü ve yavaşça yanıma oturup başımı kucağına yatırdı. "Korkma ben yanındayım," dedi ilk defa bu kadar yumuşak bir sesle. Başımı kucağından çekerek "Zaten sen yanımda değilken hiçbir şeyden korkmuyorum," diye bağırarak ayağa kalktım ve ona sinirle baktım. "Ama sen ne zaman etrafımda olsan korkuyla doluyor sağım solum."

Elini bana uzatırken "Düşeceksin bak," diyerek gözlerimin içine baktı. Olduğum yerde sallanırken "Beni sen düşürdün," diye karşılık verdim acı çekerken. "Seni tanıdığım günden beri hayatımda bir aksilik oluyor."

Başını sallayarak "Gel şimdi bunları konuşmayalım. Arabaya bin," dedi. "Nasıl böyle bir şey yaparsın sen?" dedim ona doğru ürkütücü bir adım atarak. "Hangi cehennem senin avuçlarında?"

"Bir şeyler öğrenebilmek için o söyledi dedim çünkü seni sürekli sıkıştırıyordu ve ben konuyu bilmiyordum," dedi gözlerimin içine bakarken. "Bilme!" diye bağırdım vücudumu saran sinirle. "Bildin de ne oldu?" diyerek gözlerinin içine dehşetle baktım. "Senin yüzünden ölüyordum. Senin içindeki merak ve

pisliklerinden dolayı ölüyordum. Kurtarınca geçti mi sandın? Yaptığın suç örtülecek mi diye düşünüyorsun?"

"Eylül tamam," diyerek başını önüne eğdi.

"Ne tamam?" diye bağırdım yüzüne çarpan sesimle. "Rahatladın mı benim nasıl bir insan olduğumu öğrenince? Gördün mü nasıl bir katilin yandaşı olmak zorunda olduğumu? Öldürecek beni anladın mı? Öldürecek. O yüzden susmak zorundayım. Ama şimdi sen biliyorsun ve bunu duymayan kalmayacak. Ben bu olayı kendimden bile saklarken senden kaçamayacağım. Senin yaptığın bir hata yüzünden bu yaşta ölecektim. Aslında sana verilecek en büyük ödül olur değil mi benim ölmem? Benden uzak dur Yağız. Bana yaklaştığın her an küllenmiş bir ateşi alevlendiriyorsun. Durgun hayatımı acılı hareketlerle dalgalandırıyorsun. Gerçekten hiç üzülür müydün şu an şurada ölsem? Neden gelip kurtardın ki beni? Beni o değil sen öldür diye mi?"

"Hayır," dedi bana acıyarak bakarken. "Özür dilerim," diye ekledi suçluluk hissi yüzünde dolaşırken. Başım dönerken gördüğüm son yüz onun yüzü oldu, hissettiğim son şey onun beni kuvvetle saran kolları...

12

O gün evde gözlerimi açtığımda başımda annem vardı ve endişeyle bana olanları anlatmaya başladı. Beni eve Yağız getirmiş ve odama kadar o çıkarıp yatırmış. Babam ve annem zaten ben haber vermeden okuldan gelmeyince her yerde beni arıyorlarmış ve beni o şekilde görünce deliye dönmüşler. Babam ısrarla bunu kimin yaptığını sorarken Yağız tüm olayı baştan sona anlatmış. Yağız okulda sürekli Safa'nın gelip beni rahatsız ettiğini söyleyince babam ondan bana göz kulak olmasını istemiş ve evden sinirden deliye dönmüş bir şekilde çıkmış. Arkadaş olduğu Safa'nın babasıyla kavga ederek tüm bağlantısını ve iş ilişkilerini kesmiş. Daha sonra Safa'nın yanına gitmiş fakat annem ne yaptığını bilmiyormuş. Bu olayın üzerine Safa beni görmek için eve geldiğinde annem onu sinirli bir şekilde kovmuş. Yağız'ı çok sevmiş annem, ben uyanana kadar başımda durmuş.

Bu olayın üstünden bir hafta geçmişti ve ben şimdi yatağımın üstünde olanları düşünüyordum. Yağız bu hafta okula gelmişti fakat bir kelime bile konuşmamıştık. İlayda ve Can bizim sınıfa gelirken bir haftayı daha geride bırakmıştık. Haftanın ilk günüydü ve yatağımdan kalkıp lavaboya gittim. Tüm işlerimi hallederek evden çıktım. Yürümek istesem de annem ve babam buna izin vermedi. Endişeleniyorlardı benim için, babam okul

çıkışlarında gelip beni okuldan alıyordu. Servise bindim ve tüm yolculuk boyunca etrafı izledim. İlayda servise bindiğinde gelip yanıma oturdu ve bana sarılarak "Günaydın," dedi mutlu bir şekilde. İlayda ve Can bir haftadır ara sıra tartışsalar da yavaş yavaş konuşmaya başlamışlardı.

Öğle molasında yemekhanede üçümüz oturmuştuk bir kere. Okula geldiğimizde servisten inip okulun bahçesinde yavaş adımlarla yürüyorduk. Aniden önümüze bir çocuk çıktığında İlayda'nın önünde durdu ve uzun bir süre ona baktı. İlayda gülerek başını salladığında çocuk gözlerini kırpıştırıp yanımızdan hızlı adımlarla ayrıldı. Çocuklar yanımızdan geçerken bir arkadaşı ittirmişti onu İlayda'nın önüne. Konuşarak sınıfa çıktıktan sonra ders boyunca uyuduk. Teneffüs zili çaldığında başımı kaldırarak etrafa baktım. İlayda hâlâ uyuyordu ve ben cam kenarındaydım. Onu uyandırmamak için masanın üstüne çıkarak aşağıya atladım ve sınıftan çıkarak kantine geldim.

Erken geldiğim için kantinde kimse yoktu. Hemen kahvemi alarak her zamanki köşeme çekildim ve ellerimi yanaklarıma koyarak bıkkın bir şekilde etrafı izledim. Kahvemin sonuna geldiğim sırada yanıma sabahki çocuk geldi ve "Oturabilir miyim?" dedi. Başımı sallayarak ona baktığımda sandalyeyi çekip oturdu. "Arkadaşın," diyerek güldüğünde Yağız çocuğun arkasından yavaşça yaklaştı ve ensesinden tutarak ayağa kaldırıp kendine döndürdü. Yüzüne bakıp ağız hareketleriyle bir şey söylediğinde çocuk gitti.

"Ne yapıyorsun?" diyerek ona ters bir bakış attığımda karşıma oturup hemen kalktı ve "Baban göz kulak olmamı istemişti onun için," dedi ve göz kırparak yanımdan uzaklaştı. Kahvemi bitirip sınıfa çıktığımda İlayda hâlâ uyuyordu. Can da önündeki sıraya oturmuş sessizce onu izliyordu. Yanlarına gidip Can'a baktım ve sinsi bir şekilde güldüm. Can beni susturmaya çalışırken "Uyanacak," dedi fısıltıyla. Gerçekten bir yerlerde hâlâ masumca birbirini seven birileri vardı.

Ders zili çaldığında Can hızlıca benim yerime oturarak "Sen benim yerime geçsene," dedi ve bana yerini gösterdi. Yağız'ın yanında oturuyordu gözlerimi kocaman açıp Can'a baktığımda masum bir ifadeyle yüzüme baktı ve "Lütfen," dedi fısıltıyla. "Çok özledim." Gözlerini İlayda'dan ayırmadan konuşuyordu.

"Sadece bir ders," dedim Can'a kıyamayarak. Can'ın yerine geçip oturdum ve etrafıma baktım. Hoca sınıfa gelip ders anlatmaya başladığında hâlâ tek başıma oturuyordum. Can yavaşça İlayda'nın saçlarıyla oynarken İlayda mırıldandı.

Hoca "İlayda'yı uyandırın," dediğinde Can "Hocam o çok hasta," diyerek üzgün bir şekilde hocaya baktı. Hoca İlayda'nın başına giderek dokunacağı sırada Can hocanın bileğini tuttuğunda sesli bir şekilde güldüm. "O eli bir indirelim," dedi Can gözlerini kısarak. Hocaya baktığımda hoca şaşkın bir yüz ifadesiyle bakarak gözlerini çevirdi ve "Oğlum hastaysa neden geldi?" dedi. Can omuzlarını kaldırarak "Belki yeni hasta oldu," diye karşılık verdi. "Belki sevdiği çocukla aynı okulda."

Hoca anlamsız bir şekilde yerine geçerek "Evet gençler test çözebilirsiniz," dedi ve test çözmemiz için bizi serbest bıraktı. Bugün test kitabı getirmeyi unuttuğum için sıranın altına baktım Can'ın test kitabı yoktu fakat Yağız'ın bir tane vardı. Boş durmamak için onu aldım ve kalemini de alarak test çözmeye başladım. Bir tane test çözmüştü sadece, ilk sayfadakini ve onun da köşesinde küçük bir şekilde *bana gelmediğin her gün biraz daha seviyorum seni* yazıyordu. Gözlerimi kırpıştırıp yazıya bakarken sevdiği biri olacağını daha önce hiç tahmin etmediğimi fark ettim. Sayfayı hızlıca geçtim ve test çözmeye başladım.

Zihnimdeki düşünceler beni yalnız bırakmayarak tırmalarken bir anda sınıfın kapısı açıldı ve o geldi. Şaşkın bir ifadeyle gülerken yanıma oturdu ve dikkatli bir şekilde gözlerini üzerimde gezdirerek gözlerini kapattı. Bana doğru yaklaşarak kokumu içine çekti ve gülerek "Sen Can değilsin," dedi. Alttan

alttan ona bakarken gözlerini açtı ve arkasına yaslanıp "Misafirim olduğunu bilsem bekletmezdim," dedi. Başımı sallayarak "Misafirin değilim. Can İlayda'nın yanında oturmak istedi onu kıramadım," diye karşılık verdim. Test kitabına dönerek soru çözmeye devam ettiğimde Yağız neşeli bir şekilde gülerek bana doğru sokuldu. "Test kitabımın aklını başından aldın."

Ters bir şekilde ona bakarak ondan uzaklaştım. Soruya bakarken "Bana da anlatsana," dedi ciddi bir ifadeyle. Gözlerimin içine bakarken "Anlatamam," diye karşılık verdim ve test kitabını önüne ittirerek "Al kendin çöz," dedim. Omuzlarını kaldırıp indirdi ve "Ben senin anlatmanı istiyorum," dedi. Yüzüne bakarken istemsizce kimi sevdiğini düşünüyordum. Başımı olumsuz anlamda salladığımda başını masaya koyarak bana doğru geldi ve "Anlat," diyerek bakmaya devam etti. Bu haline karşı gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken "Anlatamam," dedim.

"Anlatana kadar peşini bırakmam bak," dedi tek kaşını kaldırırken. "Sen bilirsin," dedim elimi çeneme koyarak. Hoca başımıza gelip sessiz olmamızı söylediğinde Yağız "Hocam bana bir soru anlatıyordu," dedi. Hoca başımızda dikilirken bana bakıp "Anlat bakalım Eylül," dedi ve bizi izlemeye başladı. Yağız'a sinirli bir bakış attıktan sonra kitaba döndüm ve soruyu anlatmaya başladım. Yağız gülerek beni dinlerken hızlıca soruyu anlatıp yaptığım işlemleri gösteriyordum. Yağız elini ağzına koyup gülmemek için masaya kapaklandığında sinirli bir şekilde gülerek anlatmaya devam ettim. Hoca arkadan bana katılırken soruyu anlatmayı bitirdiğimde "Anladın mı?" diyerek gözlerinin içine baktım. Başını sallayarak "Anlamadım," dedi ve başını önüne eğdi "Tekrar anlatır mısın?"

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalışırken hocaya baktığımda bana "Anlat kızım tekrar," dedi. "Anlattım ya hocam," diye isyan ederken "Anlamamış. Böyle zamanlarda birbirinize anlamadığınız konuları anlatarak yardımcı olacaksınız," dedi.

Tekrar anlatmaya başladığımda Yağız soruya değil yüzüme bakıyordu. "Soruya bak soruya," dedim sessizce. Kalemi elimden aldı ve benim oturduğum sırayı tutup kendine doğru çekti. "Bu soru kısaca böyle yapılır," diyerek yana işlemler yazdı ve hemen çözüp "Boşuna o kadar uğraşıyorsun," dedi.

Hoca başımızdan gittiğinde "Beni neden uğraştırıyorsun o zaman?" dedim sinirli bir şekilde. Arkasına yaslanıp dizini masaya yaslarken "Çok güzel anlatıyordun," dedi ve bana baktı. Derin bir sessizlik olduğunda bakışlarımı ondan kaçırarak yere baktım. Teneffüs zili çaldığında hızlıca yanından kalktım ve sınıftan çıkarak lavaboya gittim. Aynada kendime bakarken kendimde tanıdık bir şeyler aramaya çalışıyordum. Kendimde kaybolmaya başladığım zaman, işte tam bu andı. Boğazımı sıkıyor gibi yanımdan ayrılmayan bir el rahat nefes almamı engellerken aldığım her nefesi bir borçmuş gibi hissettiriyordu ve gözlerimdeki o yabancı ifade, beni her şeyi içine çeken bir hortuma doğru sürüklüyordu.

Okul çıkışında bu akşam İlaydalara gitme kararı aldık ve yemek yedikten sonra odama çıkıp hazırlanmaya başladım. Can giderken beni alacaktı ve on dakika önce arayarak hazırlanmamı söyledi. Siyah bir pantolon ve siyah beyaz çizgili bir üst giyerek deri ceketimi alıp evden çıktım. Can motorla gelip bana kaskı uzattığında başıma takarak arkasına atladım ve ellerimle ceketine sıkıca tutundum. İlaydalara geldiğimizde İlayda sevecen bir şekilde bizi karşıladı. Gülerek koltukta otururken "Gelin küçük odaya geçelim annemler gelir birazdan buraya," dedi.

Ayağa kalkarak oturma odasına doğru ilerlerken ikisi arkamdan geldikleri için dönüp bakmıyordum. Odaya girdiğimde karşımda gördüğüm Yağız'a şaşkınlıkla bakarken kapının kapanıp kilitlenme sesi üzerine arkama dönüp şok içerisinde kapıya baktım...

13

Hızlıca kapıya vurup "İlayda açar mısın lütfen?" diye bağırdım arkama dönmeden. Yağız'ın bakışlarını ense köklerimde hissedebiliyordum, baktığı yerler deliniyormuş gibi uyuşuyordu. "Sen görürsün demiştim," dedi İlayda neşeli bir şekilde gülerken. "Aynı şey değil, yapma!" diye bağırdım sertçe kapıya vurarak. Yağız'ın ayak seslerinden adım adım bana yaklaştığını sezebiliyordum. "Can sen aç!" diye bağırdım yalvarırcasına. Güçsüz bir şekilde kapıya vururken ellerim acımıştı. Arkama baktığımda Yağız ile göz göze geldim. Kalp atışlarım gerilerek hızlanırken gözlerimi kırpıştırıp korkuyla ona baktım, o ise bana ifadesizce bakıyordu.

"Lütfen açın!" diye bağırdım son gücümle. Yağız yanıma gelip önümde durdu ve başını eğip dikkatlice yüzüme baktı "Benden korkma," dedi yavaşça ellerini kollarıma koyarken. Geri çekilip gözlerinin içine baktığımda "Gözlerimin içine bakarken gözlerinden geçen tek duygu korku," dedi yavaşça. Kaşlarımı kaldırıp kirpiklerimin arasından ona baktım ve yanıldığını belli edercesine başımı salladım. "Bir tane daha var," dedim duygusuzluğun duygularından tırmanan ses tonumla. Başını kaldırıp kaşlarını çattı ve bana daha dikkatli bir şekilde baktı. Güçlü bir şekilde nefes aldım ve "Nefret," dedim içimdekileri haykırırcasına.

Yüzüne acılı bir gülümseme yerleşirken başını sallayıp "Hayır," dedi inanmıyormuşçasına. Ona doğru gidip "Evet," dedim ve konuşmaya devam ettim: "Senden yardım istediğim gün beni kaçırmaya kalkıştın. Belki de Safa gelmese hiç bırakmayacaktın. Sana hiç zararım yokken arkadaşlarımla oturduğum kafeden beni kovdun. Safa'ya gidip benim söylemediğim şeyleri söyledin senin yüzünden ölümün kıyısından döndüm. Bunların üstüne sana hangi duygularla bakmamı bekliyorsun?"

"Seni ilk gördüğümde yaptığım aptallık için beni affet, kendimde değildim," dedi ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine bakarken. "Ve benden korkma. Sana zarar vermeyeceğim. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem." Ona bakmamaya özen göstererek gözlerimi odada gezdiriyordum. "Seni tanıdığımdan beri aramızda güzel bir şey olmadı," dedim büyük bir bıkkınlıkla. Bunu söylememi bekliyormuş gibi kafasını kaldırıp indirdi ve "Seni çeken de bu zaten," dedi gözlerini yüzümden hiç ayırmadan.

Kaşlarımı çatıp yüzümü buruştururken "Beni çeken mi?" dedim ve hayret içerisinde ona baktım. "İnan sende beni çeken hiçbir şey yok." Koltuğa uzanıp "Tamam," dedi ve ellerini başının altına alıp gözlerini kapattı.

"Uyuyacak mısın?" dedim şaşkınlıkla ona bakarken. "Ne yapayım?" dedi hafifçe doğrularak. Cevap vermeden kapıya vurarak "Açın şunu!" diye bağırdım. Odada tek başıma olsam kapıya tekme atma girişiminde bulunurdum fakat tek değildim. "Yaptığınız gerçekten hiç komik değil!" diye bağırdım öfkelenirken.

Kapıya vurup onlara saatlerce dil döktükten sonra karşılık alamadığım için çaresizlikle oturduğum kapı kenarından kalktım ve pencerenin yanına gittim. Aşağıya bakarken buradan atlasam ne olur diye kestirmeye çalışıyordum. Çok yüksek değildi ama yine de cesaret edemiyordum. İkinci kattaydık ve bir yerlere dikkatli şekilde tutunursam sorunsuz bir şekilde aşağıya

inebilirdim. Pencere içeri doğru balkonluydu ve ben demirlere tutunarak demirlerin önüne geçtim. Dengemi kaybetmemek için aşağıya bakmıyordum. Ayağımı ağaca koyarken sıkı bir şekilde demirlere tutunuyordum. Bir an ayağım boşluğa denk geldiğinde korkuyla hafif bir çığlık attım. Bir anda kollarımdan tutularak yukarı çekildiğimde ayaklarım tamamen boşlukta kaldı ve korkuyla etrafta yankılanan bir çığlık attım.

Yağız kollarımdan tutup kuvvetli bir şekilde beni içeri çektiğinde gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. Beni kendine çekerek "Düşecektin," dedi yüzümüzün arasında çok az bir mesafe kalırken. Gözlerimizi hiç ayırmadan birbirimize bakıyorduk "Ben çok sıkıldım çıkmak istiyorum buradan," dedim mutsuz bir şekilde. Hâlâ korkuyla bakıyordu bana. Koltuğu gösterirken "Gel yanımda uyu çok eğlenceli," dedi.

Bir anda kapı açıldığında irkilerek geri çekildim ve Yağız'dan ayrıldım. Yağız da ellerini kollarımdan çekerken kapıya baktı. Can sesli bir şekilde gülerken ıslık öttürdü ve bize baktı. İlayda "Kapatalım biz," diyerek kapıyı örteceği sırada koşarak o tarafa gittim. Can "Evden gidelim hatta," dediğinde sırayla ikisine de ters bir bakış attım.

Odadan çıkarken derin bir nefes verdim ve İlayda'ya sinirli bir şekilde bakarak "Ben seni düşmanınla aynı odaya kapatmamıştım," dedim. Can başını sallayıp gülerken "Az önce düşmanının kollarında erirken görüldün," diye karşılık verdi. "Beni düşmekten kurtardı," dedim ve koltuğa oturdum. İlayda yanıma oturup "Özür dilerim," dedi pişmanlıkla yüzüme bakarken.

Uzun bir süre sessizce oturduğumuzda Can sürekli konuşarak ortamdaki gerginliği azalttı ve "Hadi herkes rehberden rastgele birini arayarak seni çok özledim desin," dedi gülerken. Olacakları düşündüğümde kahkaha attım. Kâğıtlara isimlerimizi yazarak kapattık ve herkes bir kâğıt seçip açtı. Kâğıttaki ismi yazan kişinin arayacağı kişiyi kâğıdı çeken kişi seçecekti. Benim

kâğıdımda yazan isme baktım Yağız'dı. Herkes kâğıdında yazan ismi söylemeye başladığında "Yağız," dedim sesli bir şekilde. Yağız'ın rehberine bakıp arayacağı kişiyi ben seçecektim. İlayda "Can," dedi gülerek. Yağız "İlayda," dedi. Can ise "Eylül," dedi.

Yağız sürekli oyunun ne kadar saçma olduğu hakkında söylenirken oynamaya başlamıştık. İlk ben seçecektim. Yağız telefonundan rehberi açtığında telefonu elime alıp yavaş yavaş isimlere baktım. Rehberinde sadece beş kişi vardı. İsimleri sırayla okumaya başladım. *Annem, Can, Elisa, Kafe.* En sonda nokta olarak kayıtlı biri vardı. "Hiç kimse yok ki," dedim etrafa bakarken. Telefonu elimden alıp bana baktığında "Elisa'yı ara o zaman," diyerek ona baktım.

Hem Elisa ile aralarındaki ilişkiyi öğrenmiş olurdum. "O ciddiye alır," dedi Yağız başını geriye doğru yatırırken. Âdemelması belirgin bir şekilde ortaya çıktığında "Oyunbozanlık yok," dedi Can. "Tamam," diyerek aramaya başladığında nefesimi tutup bütün dikkatimi oraya verdim ve daha çok yaklaştım. Telefon çalarken hoparlörü açıp "Başıma bela oluyor sonra," dedi Yağız istemsiz bir şekilde. Elisa telefonu açtığında "Efendim?" dedi neşeli bir şekilde gülerek. Yağız "Elisa," diyerek duraksadığında "Evet?" diye karşılık verdi.

"Özledim seni," dedi Yağız nefesini oflayarak dışarı verirken. Elisa hiç durmadan "Evdeyim, ben de seni çok özledim," dediğinde ağzım açık bir şekilde Yağız'a bakıyordum. Telefonu yüzüne kapatarak "Daha fazla dayanamam," dedi Can'a bakarken. Can kendini yerlere atarak gülüyordu. İlayda bana bakarken ne hissettiğimi tartmaya çalışıyor gibiydi. Yağız ile göz göze geldiğimizde telefonu çalmaya başladı. Ekrana bakarak "Al işte," dedi telefonunu sessize alırken. "Bir hafta yeter bu ona."

İlayda ellerini şaklatarak "Hadi şimdi sıra Eylül'de," dedi ve sırıtarak bana baktı. Telefonumun kilidini açıp Can'a verdiğimde rehberde dikkatli bir şekilde gözlerini gezdiriyordu. Bir anda

durup "Mert?" diyerek bana baktı. "Okuldaki," diye karşılık verdim kısaca.

Yağız telefonun ekranına bakarken "Numaralarınızı alacak kadar ilerlediniz yani," dedi alaycı bir tavırla. "Hayır birlikte ödev yapacağız o yüzden aldık numaralarımızı," diye karşılık verdim açıklama yapma gereği duyarken. "Tamam ara bakalım," dedi Can.

Yağız hızlıca "Hayır olmaz," dedi bana bakarken. "Neden?" diye katıldı İlayda aramıza. "Olmaz çünkü."dedi Yağız telefonu Can'ın elinden alarak. Can gülümseyerek bize baktı ve "Yağız'dan Eylül'e ilk kıskançlık darbesi," dedi. "Can," dedim uyaran bir ses tonuyla. Yağız koltuğa yaslanarak telefonu geri verdi ve "Lan ne alakası var? Kızın başına bela olur diye dedim ne yaparsanız yapın," dedi.

Can Mert'i aramaya başladığında "Bir şey olmaz," dedi ve hoparlörü açtı. Telefon uzun bir süre çaldıktan sonra Mert telefonu açarak "Eylül?" dedi şaşkın bir ses tonuyla. "Merhaba," dedim gülmemek için elimle burnumu tutarken. Burnumu tuttuğum için sesim garip çıktığında İlayda ve Can sesli bir şekilde güldü. Yağız dirseklerini koltuğa koyup oturduğu yerde dikleşerek delici gözlerle bana bakarken "Tamam kısa kes, ben sıkıldım," dedi. Ters bir bakış atarak ağız hareketleriyle "Git o zaman," dedim. Mert "Merhaba bir şey mi oldu?" diye sorduğunda "Bir şey söylemek için aradım," diye karşılık verdim.

"Söyle bakalım," dedi gülerken. "Seni çok özledim," dedim ve telefonu Can'ın kucağına fırlattım. Can telefonu İlayda'nın kucağına fırlattığında Mert "Eylül iyi misin?" dedi gülerek. Ses vermeyince "Kafan mı güzel?" diye sordu. "İstersen gelip seni evine bırakayım."

İlayda telefonu Yağız'ın kucağına fırlattığında Yağız eline alıp "Eylül benim yanımda. Oyun oynarken seni araması gerekti ve aradı yoksa özlediği falan yok. Uzatma hadi kapat," dedi ve cid-

di bir ifadeyle telefonu kapattı. Gidip elinden telefonu almaya çalıştığımda telefonu bana uzatıp tam alacağım sırada bir anda kendine çekti ve hızlıca ona doğru geldim. Telefonu sertçe elinden alıp "Oyunu bile batırmayı başarıyorsun," dedim.

Söylediğimi duymamış gibi yaparak "İlayda ver bakalım telefonunu," dedi. İlayda telefonunun kilidini açarak Yağız'a uzattığında Yağız rehbere bakıp aniden "Alperen," dedi yüksek sesle. "Bu isim beni rahatsız etti. Bakalım kardeşime ne yamuk yapmış?" diyerek aramaya başladı.

Alperen denen çocuk telefonu hemen açtığında İlayda dudaklarını birbirine bastırarak "İyi akşamlar Alperen," dedi. "İyi akşamlar," diye karşılık verdi çocuk yorgun bir sesle. "Nasıl gidiyor yeni okulun?" diye ekledi ardından.

Can İlayda'nın başına gelip ağzını kapatmaya çalışırken İlayda onun eline vurdu. "Güzel işte," dedi İlayda ciddi olmaya çalışarak. "Ama ben seni çok özledim." Karşı taraftan uzun bir süre ses gelmedikten sonra "İlayda," diyerek yutkundu çocuk. "Ben de uzun zamandır sana söylemek istiyordum, ben seni seviyorum."

İlayda gözlerini kocaman açarak bana baktığında çocuğun durumuna üzülerek "Kapat kapat," dedim sessizce. Can sinirden deliye dönmüş bir şekilde telefonu eline alıp "Yarın görürsün sen sevmeyi," dedi ve sertçe telefonu kapattı.

Saatlerdir hep birlikte Can'ı sakinleştirmeye çalışıyorduk. Biz bıraksak şimdi evden çıkıp o çocuğu dövecek kadar sinirlenmişti. Son olarak onun arayacağı kişi kaldığında hep birlikte tekrar yere oturduğumuzda İlayda onun telefonunu eline alıp rehberine bakmaya başladı. Can "Arka planda kimin fotoğrafı var acaba?" diyerek İlayda'ya baktığında İlayda başını önüne eğip güldü. "Işıl kim?" dedi İlayda kaşlarını kaldırıp Can'a bakarken. Can muzip bir şekilde gülerek "Okuldan," dedi.

İlayda o kızı aramaya başladığında kız telefonu açtığı gibi

"Sen ve okuldaki bütün kızlar Can'dan vazgeçin çünkü o hiçbir zaman sizin olmayacak," dedi ve soluk soluğa kalarak telefonu kapattı. Can elini ensesine götürüp kaşırken kahkahalar atıyordu. Gülüşünün arasından "Kızın bana baktığı falan yok," demeye çalıştı. "Sen öyle san. İsminden anlarım ben," dedi İlayda sinirli bir şekilde.

Saat geç olduğunda hep birlikte evden çıktık. Can motora atlarken Yağız'a baktığında ben de Yağız'a baktım. Yağız önüne döndüğünde Can hemen gözlerini Yağız'dan ayırdı. Can eline kaskını alırken "Eylül benim işim var sizin ev çok ters kalıyor," dediğinde "Tamam ben yürürüm," diyerek gülümsedim.

"Delirdin mi sen bu saatte?" dedi ve ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Çok uzak değil zaten hem alışkınım ben yürümeye," diye karşılık verdim. Başını sallayarak "Olmaz bu saatte asla yalnız bırakamam seni Yağız bırakacak," dedi.

Yağız'a baktığımda ifadesiz bir şekilde koyu gözleriyle beni izliyordu. "Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Yürüyeceğim ben." Can Yağız'a baktığında Yağız yanıma gelerek "Sokaktaki tehlikeler benden daha mı az korkutuyor seni?" dedi kulağıma doğru eğilirken. "Sadece evine bırakacağım." Yağız'ın arabasına binip hiç konuşmadan eve geldiğimizde arabadan inerken "İyi geceler," dedim.

Eve girene kadar beklediğinde kapıyı açıp içeri girdim ve annemleri uyandırmadan odama geçtim. Kıyafetlerimi çıkarıp kısa bir duş aldım ve pijamalarımı giydim. Aynanın önünde sadece sokaktan vuran lambanın ışığının yüzüme vurmasıyla aynadaki yansımama bakıp saçlarımı tararken dışarıdan gelen seslere karşı saçlarımı taramayı bıraktım ve perdenin arasından dışarı baktım. Safa ve Yağız karşı karşıya durmuş bağırarak birbirlerine öfke kusuyorlardı.

Safa Yağız'a doğru gelip başını dikleştirdi ve "Tamam o zaman iddiaya girelim ilk kim elde ederse diğeri kenara çekilir,

Eylül kazananın olur," dedi. Duyduğum şeyin üzerine bedenim öfkeyle kasılırken ıslak saçlarımdan yere damlayan suların sesi yankılanıyordu odada. Yağız duyduğu şeyin üstüne öfkeyle bağırıp Safa'nın boğazına yapıştı ve "Senin hayatını mahvederim Eylül iddia malzemesi olmayacak kadar değerli," dedi.

14

Takvime bakarak mutlulukla bir sonraki günü işaretledim ve yanına *Can'ın doğum günü!* yazdım. Safa ve Yağız'ın evin önünde tartışmasından sonra okulda hiç konuşmamıştık. Okul formalarımı giydikten sonra mutfağa gittim ve annemi öperek "Günaydın," dedim neşeli bir şekilde. Yüzüne baktıktan sonra "Sen iyi misin?" diyerek elimi yanağına koyup okşadım. Hasta ve yorgun gibi gözüküyordu.

"İyiyim tatlım uykumu alamadım herhalde," diye karşılık verdi gülümseyerek. Kahvaltı yapıp evden çıktıktan sonra servise bindim. İlayda'yı da aldıktan sonra yanıma oturduğunda "Yarın Can'ın doğum günü," dedim neşeli bir şekilde. Durgun bir hareketle başını sallayarak "Biliyorum," diye karşılık verdi.

"Doğum günü partisine gelmez misin?" diye sordum yüzüne bakarken. "Gelmem tabii, ne işim var benim orada?" diye karşılık verdiğinde anlayışla başımı sallıyor gibi yaptım fakat içimden "Ben seni öyle bir getiririm ki," diyerek gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Okula geldiğimizde hiç vakit kaybetmeden sınıfa çıktık çünkü okula girerken karşıdaki pastaneye uğradığımız için biraz geç kalmıştık. Sınıfa girdiğimizde hoca içerideydi ve ders başlamıştı. Can benim yerimde oturuyordu. İlayda yanına oturup Can'a döndü ve "Kalksana Eylül'ün yerinden," dedi.

Elimi masaya koyarak "Sadece bir ders demiştim Can," dedim. Can "Bir şey konuşacağım çok önemli," diyerek gözlerimin içine baktığında sınıfta gözlerimi gezdirdim. Hoca bana bakarken "Olmaz kalk hadi," dediğimde "Eylül arkadaşım yerine geçsene artık dersi böldüğünüz yetmedi mi?" diye yüksek sesle konuştu Can. Hoca başını sallayarak "Evet kızım geç artık yerine," dedi ve tahtaya dönüp bir şeyler yazmaya devam etti.

Yağız'ın yanına oturup çantamı masaya koydum ve bileğimdeki tokayla saçlarımı toplamaya çalıştım. Toka yere düştüğünde Yağız eğilip tokayı aldı ve yavaşça bana verdi. Saçlarımı toplayıp dikkatli bir şekilde dersi dinliyordum. Çantamı masanın kenarındaki askıya asarak defterimi çıkardım ve tahtada yazanları not aldım. İlayda ve Can sessizce konuşuyorlardı. Bir anda Yağız'ın kendi kendine konuştuğunu duyunca dönüp ona baktım.

Yağız hocanın taklidini yaparken gülme krizine girdim. Sesini hocadan farksız çıkarabilmeyi başarabiliyordu. Yüz ifadelerini de hocaya benzetirken ona bakarak gülüyordum. Ben gülerken uzun bir süre bana bakıp burnumu sıktı. Yaptığına karşı şaşırsam da tepki vermedim. Hocanın söylediklerini bire bir aynı şekilde taklit eden Yağız'a baktıkça daha çok güldüm. "Hey arkadaki ikili," dediğinde susarak hocaya baktım. Yağız hocanın söylediğini aynı şekilde tekrar ederken kendimi kahkaha atmamak için sıkarken ağzımda tuttuğum havayı püskürdüm.

Hoca Yağız'ın onu taklit ettiğini anlamış gibi bize doğru geldi ve kaşlarını çattı. Hoca bize öldürücü bakış attıktan sonra "Dışarı çıkın!" diye sinirle bağırdığında Yağız ayağa kalkarak yürümeye başladı, ben de ayağa kalktım ve kapıya doğru gittim.

Yağız kapıyı açıp dışarı çıktığında hocaya bir şey söyleyerek direnmedim çünkü çok sinirli gözüküyordu. Ben sınıftan çıktığımda Yağız koridorun sonuna çoktan gelmişti. Arkasını dönmeden olduğu yerde durdu ve ben yanına gelene kadar hareket etmedi. Ben yanına gelince vücuduyla bana doğru dönerek

"Dersten atıldığın için bana kızmayacak mısın?" dedi. Başımı sallayarak bir şey söylemeden kantine çıktım ve köşedeki masaya geçip oturdum. Gelip yanıma oturduğunda "Bu masanın özelliği ne, kantinde beni en iyi gören masa falan mı?" diyerek ayaklarını karşısındaki sandalyeye uzattı. "Seni hiç görmeyen en güzel masa," diye karşılık verdim hâlâ aklımda burnumu sıktığı an dönüp dururken. O an öyle yaptığında ona kızmadığım için pişman olmuştum.

"O zaman beni böyle yakından izleyebilme fırsatını iyi değerlendir," diyerek neşeli bir şekilde gülüp arkasına daha çok yaslandığında gözlerimi duvara dikip "Duvarı izlemeyi tercih ederim," dedim. "O zaman şöyle geleyim," diyerek sandalyesini duvar tarafına kaydırdığında oflayarak gözlerimi yüzüne diktim. Zil çalana kadar kantinde oturduktan sonra yanından kalkacağım sırada "Eylül," diye seslendi. Dönüp ona baktığımda "Yarın akşam Can için bizim kafede bir parti düzenleyeceğim. Onu oraya sen getirebilir misin?" diye sordu.

"Tabii," diyerek gülümsedim ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Tekrar konuşuruz," dedim ve sınıfa döndüm.

Sınıfa girdiğimde şaşkınlıkla olduğum yere çivilendim. Eda, İlayda ve Can gülerek konuşurlarken onlara bakıyordum. Eda yıllar önce küstüğüm fakat hâlâ yeri bende farklı olan arkadaşımdı. Yanlarına gidip gitmeme konusunda tereddüt ederken İlayda bana baktığında Eda arkasına dönüp "Eylül!" diye çığlık atarcasına bağırdı ve koşarak içten bir şekilde sarıldı. "Eda," dedim gözlerimi kapatıp ona sarılırken. "Çok özlemişim," dedi derin bir nefes verirken "Ben de," diye karşılık verdim mutlulukla.

Geri kalan tüm teneffüslerde birlikte kantine çıkıp sohbet etmiştik. Mutlulukla eve geldiğimde evde garip bir hava vardı. İçeriye çökmüş sis bulutu hepimize sırayla yapışmıştı sanki. Annem, babam ve ben sessizce oturup farklı yerlerde farklı şey-

ler düşünüyorduk. Gece saat geç olunca odama çıkarak yattım ve düşünceler içerisinde uyumaya çalıştım. Sabah uyandığımda geç uyandığımı fark ederek okul formalarımı giydim ve hızlıca evden çıktım. Servise binip okula geldikten sonra sınıfa çıkınca bütün gün Can'a doğum gününü unutmuş gibi davrandım. Can her fırsatta doğum günü olduğunu hatırlatmaya çalışsada hiç pot kırmamıştım.

Yağız çıkışta "Saat sekizde," dedi hızlıca yanımdan geçerken. O kadar hızlı geçmişti ki yüzünü bile göremedim. Çıkışta geç kalmamak için taksiye atlayarak eve geldim ve hazırlanmaya başladım. Siyah bir elbise giyerek saçlarımı tepede bir topuz yaptıktan sonra hafif bir makyaj yaparak evden çıktım. Tekrar bir taksiye binerek Canlara gittim. Kapıdan içeri girdiğim gibi Can'ın küçük kardeşi Emir bana sarılarak "Eylül!" diye mutlulukla çığlık attı.

Üstümdeki kıyafetlere bakarak anlamsız bir şekilde gözlerini üstüme diken Can'a sıkıca sarılarak "İyi ki doğdun kahramanım!" diye bağırdım mutlulukla. "İyi ki," dedi Can gülerek. "Bu akşam başka bir planın yoksa doğum günün olduğu için benimle yemeğe çıkar mısın?" dedim ve dişlerimi göstererek güldüm. "Sadece yemek mi yiyeceğiz?" derken hayal kırıklığıyla bana bakıyordu. Başımı üzgün bir şekilde önüme eğerken "Annemler erken gelmemi söyledi yoksa yapardık bir şeyler," dedim.

Can'ın hazırlanmasını bekleyene kadar kardeşiyle oynadıktan sonra hava kararınca dışarı çıktık ve arabaya binip gitmeye başladık. Etrafa bakarken nereye geleceğimize daha karar vermemiş gibi yaparak Yağız'ın kafesini gösterdim ve "Burası nasıl?" diyerek Can'a baktım. "Yağızların burası," dedi parmaklarıyla direksiyonda ritim tutarken. "O yüzden boş ver."

Başımı sallayarak "Benim için sorun değil," dedim ve park yerlerini göstererek "Arabayı şuraya bırak," diye ekledim. Araba-

yı dediğim yere park ederek aşağıya indi. Arabadan inip Can'ın koluna girdim ve birlikte içeri girdik. Düz koridorda ilerlerken içerisinin tamamen karanlık olmasının üzerine Can bana dönüp şaşkın gözlerle baktı. Kolunu tutup dans pistine getirdiğinde tüm ışıklar açıldı ve herkes tek bir ağızdan "İyi ki doğdun Can!" diye bağırdı. Konfetiler patlarken alkış seslerinden müzik duyulmuyordu. Can şaşkınlıkla bana bakarken sarıldım.

"İyi ki varsın Can," diyerek mutlu bir şekilde güldüğümde "İyi ki varım," diyerek güldü. Can kalabalığın içine karışıp pastasını keserken etrafta Yağız'ı aradım fakat yoktu. Telefonumu çıkarıp İlayda'ya adresi attıktan sonra mesaj yazdım: *Çabuk buraya gel.* Telefonum elimde dururken Can'a bakıyordum. *Tamam geliyorum iyi misin?* diye karşılık verdiğinde onu meraklandırıp daha hızlı olmasını sağlamak için cevap yazmadım. Can'ın arkadaşlarının oturduğu masaya geçerken mutlulukla hediye paketlerini açan Can'a gülerek baktım. Masadakilerle tanışırken yanımda bir arkadaşım olmadığı için yabancı hissediyordum. Neyse ki İlayda birazdan buraya geldiğinde her şey daha güzel bir hal alacaktı.

Müziğe eşlik ederek dans edenleri izlerken elimi çeneme koyup masaya yaslanmıştım. Yağız'ın olmaması beni şaşırtmıştı ama yine de hiçbir şey eksik değildi. Böyle bir günde hem bu partiyi hazırlayıp hem de gelmemesi ilginçti. Uzun ve tekli sandalyelerden birine geçip bir portakal suyu aldım ve kuruyan boğazımı ıslatmak için içmeye başladım. Okulda gördüğüm birçok yüz buradaydı. İçerisi çok kalabalık olduğu için kimseyi tam olarak göremiyordum. Can gülerek yanındaki arkadaşlarıyla dans ederken benimle göz göze gelince yanına çağırdı. Gülümseyerek karşılık verdim ve yerimde oturmaya devam ettim.

Bir kızın çığlığı duyulduğunda korkuyla o tarafa baktım. O yönden Yağız yüzü kanlar içerisinde buraya doğru geliyordu. Can ve birçok kişi koşarak Yağız'ın yanına gittiklerinde otur-

duğum yerde dikleşerek gözlerimi kocaman açtım ve onları izledim. Yağız onu tutanlara karşı hiç taviz vermeden yürümeye devam ederken başını hafifçe kaldırıp bana baktı. Etrafıma dönüp baktığımda benim olduğum tarafta kimsenin olmadığını gördüm. Kalp atışlarım hızlanırken gözlerimi yavaşça kapatıp açtım.

Yağız'ın yanıma ulaşmasına on adımlık bir mesafe kaldığında çevredekilerin de gözü bana döndü. Ağzım aralanırken onu anlamaya çalışarak yüzüne bakıyordum. Dudağının ve kaşının kenarından kalın bir şerit halinde kanlar geçiyordu. Yanıma geldiğinde eli önce yavaşça elimin üstünde gezindi, yukarı çıkarak kolumu tuttuğunda beni kendine çekip çıkışa doğru yürümeye başladı. Nefes alıp verişlerim korkuyla hızlanırken gözlerimi kırpıştırıp "Yağız," diye fısıldadım.

Sendeleyerek yürürken başını önüne eğip daha sonra bana baktı ve öksürerek gözlerini kapattı. Kolumdaki eli gevşek bir şekilde duruyordu. Acıyla yüzündeki yaralara baktım. Başını geriye doğru atıp kendine gelmeye çalışır gibi bir hareket yaptı. Kafeden çıktığımızda düşeceği sırada elini belime koydu. Can arkamızdan "Yağız!" diye seslendiğinde Yağız eliyle gelmemeleri için bir işaret yaptı. Arkama dönüp baktığımda İlayda koşarak içeri girdi ve Can'a sarıldı.

"Ne oldu sana?" dedim Yağız'ın yüzüne bakarken. Başını sallayarak zar zor konuşurken "Bir şey yok," dedi. Caddede karşıya geçtiğimizde denize karşı duran banklardan birine otururak yüzüme baktı ve başını kucağıma koyup acıyla gözlerini kapattı. "Sen benim öldüğümde okunacak olan, fakat yerini benden başka kimsenin bilmediği mektubumsun..."

15

Yağız başını kucağımda hareket ettirirken yüzündeki yaralara bakıp "Kavga mı ettin biriyle?" diye sordum. "Bir şey sorma," diye mırıldandı uyuyacakmış gibi.

Şu an onunla bu halde olduğumuza inanamayarak gözlerimi kapatıp açtım ve tekrar baktım. Gözlerini hiç sıkmadan rahat bir şekilde kapatmış, oturduğu yerde hafifçe kıvrılmış bir şekilde başı kucağımda duruyordu. Dediğini yaparak bir şey durmadım ve sessizce yatmasına izin verdim.

Bazen izin verilmemesi gereken şeyler vardır ama onlara izin vermemeniz de mümkün değildir. Çok acıtır ama çok yaşatır. Çok farklıdır ama çok yanlıştır. Bazen kalbinize kan pompalayan damarlardan biri görevinin dışına çıkmadan bir görevi daha üstlenir. Hem kan pompalar hem birisi için atar. Bazen bir duyguya isim koyamazsınız, bir duyguya isim koymak zorunda değilsinizdir çünkü. O öyle güzeldir ki ona isim yakıştıramazsınız, o öyle farklıdır ki daha önce öyle bir isim duymamışınızdır, o öyle can yakar ki yanmaktan kendinizi tanıyamazsınız yine de kül olmazsınız, o beyninizin size yasakladığı biridir ama kalbiniz beyninize küsmüştür bir kere. Kalbinizle beyninizin savaşında hangi tarafı savunacağınızı bilmeden hamle yapan tarafa doğru kayarsınız...

Kucağımda yatan çocuğa neden bu fırsatı tanıdığımı bilmiyordum. Ona acıdığım için mi, şu an birine ihtiyacı olduğu için mi yoksa bunların beni ilgilendirmemesine rağmen neden izin verdiğimi bilmediğim için mi? Saçlarını tenimde hissederken bir anda ürperdim. Gözlerimi kapatıp dalgaların sesiyle yüzleştim. Dalgalarda benim gibi durgundu bu gece. Temiz hava ciğerlerimin her noktasına nüfuz ederken kendimi iyi hissediyordum. Saatin kaç olduğundan habersiz, içeride ne olduğundan habersiz, kendimden habersiz burada o çocukla oturmak garip bir histi.

"Eylül," diye mırıldanarak kıpırdadı Yağız. Gözlerini açmadan uykusunda mırıldanmıştı sadece "Efendim," desem de karşılık vermeden uyumaya devam etti. Tam o anda kirpikleri çekti dikkatimi. Uzun ve sık kirpikleri vardı. Burnu havaya doğru kalkık ve küçüktü. Kaşları düz ve keskindi. Ona ilk defa bu kadar yakından bakıyordum. Çene kemiği belirgin ve köşeliydi, tam çenesinin bittiği yerde çok küçük iki tane yan yana ben vardı. Üst dudağı hafifçe kalkık ve öndeydi. Boynu uzun ve âdemelması çok belirgindi. Elini yanağına koyduğunda ağzını kapatıp açarak dudağının kenarındaki kurumuş kana dokundu.

"Oğlum," diye bir ses duyduğumda olduğum yerde zıplayarak gözlerini açan Yağız'a baktım. Hafifçe doğrulup oturduğu yerde arkasına yaslandı ve yanımıza gelen adama baktı. Babasına o kadar çok benziyordu ki... Adam önce ona baktı ve başparmağıyla yaralarına dokundu. Yağız yüzünü yana doğru eğerek dokunmasına izin vermeyince ayağa kalkarak "Ben gidiyorum," dedim. Babası gözlerini benim üzerimde sabitlediğinde Yağız tanıştırmak istercesine "Eylül," dedi kısık bir sesle.

Başımı sallayarak ona baktım. Babası "Sen kimsin?" diye sorduğunda bu tavrına karşı anlamsız bir ifadeyle ona baktım ve "Okuldan arkadaşıyım," diye karşılık verdim en doğru tabirle. Gözlerini hiç yüzümden ayırmadan dakikalarca baktıktan sonra

"Soyadın ne?" diye sert bir şekilde sorduğunda "Altıncı," diye karşılık verdim ve kaşlarımı kaldırdım. "Bir sorun mu var?"

Babası Yağız'a dönerek yüzündeki yaralara bakarken "Ne oldu yine sana?" dedi öfkeyle. "İlgileniyormuş gibi yapma," dedi Yağız kafeye doğru giderken.

Babası kolunu tutup "Bu kız yüzünden mi?" dediğinde Yağız derin bir nefes verip "O kız benim hiçbir şeyim değil. Tek başıma kalmak istemediğim için yanımdaydı sadece. Sana göre her sorun bir kadın yüzünden çıkmak zorunda değil mi?" diye bağırdı. Duyduklarım üzerine gözlerim anlamsız bir şekilde dolduğunda arkamı dönüp hızlı adımlarla eve doğru yürümeye başladım.

Duyduğum son cümleler kelime kelime, harf harf beynimde yankılanırken derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışıyordum. Gerçekten hiçbir şeyi değildim. Ama sadece o istediği için kalmamıştım yanında. Kendim de istemiştim hem de neden istediğimi bilmeyerek... Eve geldiğimde annemlere mutlu gözükmeye çalışarak odama çıktım ve aynada kendime nefretle bakarak üstümdekilerden kurtuldum. Banyoya giderek yüzümdeki makyajı yıkadıktan sonra duşa girdim ve zihnimdeki düşüncelerden arınmak istercesine saatlerce suyun altında durdum.

Ben ona sadece iyi bir niyetle yaklaşmıştım. Oraya o halde geldiğinde, kimseye değil bana gelince yanında olmam gerektiğini hissetmiştim. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu o yüzüme vurduğunda hiç yıkılmayacak bir gerçek olarak yerleştirdim beynime. Duştan çıkıp uyudum ve sabah gözlerimi zorlukla açtım. Her zamanki işlerimi hallederek okula geldiğimde İlayda'ya serviste anlattığım olaylar üzerine İlayda benden daha çok öfkelenmişti. "Siz ne yaptınız?" diye sorduğumda olduğu yerde durdu ve mutlulukla zıplayarak "Biz barıştık!" diye çığlık attı.

Can yanımıza geldi ve İlayda'ya kolunu atarak öptükten sonra "Senden ayrı geçirdiğim her sabahı telafi etmemiz gerekiyor,"

dedi. Mutlulukla gülerken "Sizin ayrı kalmanız bu dünyanın görebileceği en kötü ayrılıktı," dedim ve ikisinin de saçlarını karıştırdım. Sınıfa çıktığımızda Can bana bakarak "Eylül be," dedi yalvarırcasına. Yine benim yerime oturmak istiyordu. Hızlıca yerime otururken gözlerimi kısıp başımı salladım. Sınıfta başka boş sıra olmadığı için yer değiştiremiyorlardı. Yağız sınıfa girdiğinde başımı başka bir tarafa geçirip başka bir şeyle ilgilendim. Hoca gelince Can yerine geçti. Ders yavaş bir şekilde ilerledikten sonra teneffüs zili çaldığında İlayda ile kantine çıktık.

Okul olaysız bir şekilde bittiğinde çıkışta İlayda bize geldi ve hazırlanıp birlikte gülerek evden çıktık. Bir yerden sandviç alıp çimenlere oturarak onları yedikten sonra İlaydaların evinden aldığımız bisikletle Canlara gidiyorduk. Bisikleti ben sürüyordum İlayda arkamda oturarak bana karışıyordu. Bir ara dengeyi kaybedip düşeceğimiz sırada gülme krizine girerek gitmeye devam ettik. Hedefe ulaştığımızda bisikleti evin önünde kilitleyip kapıyı çaldık. Yağız kapıyı açtığında olduğum yerde durarak gözlerimi kırpıştırıp ona baktım.

Kapıyı açtıktan sonra geri çekilerek geçmemize izin verdi. İsteksiz adımlarla içeri girdiğimde Yağız askılıktan ceketini alarak içeri doğru "Ben çıkıyorum kardeşim," diye seslendikten sonra evden çıktı. Yaptığının üzerine nefretle ona bakarken tüm gece ona daha çok öfkelendim.

***

Günler hızla geçerken zamanın akışını takip edemiyordum. Yağız ile o geceden sonra hiç konuşmamıştık. İçimdeki huzursuzluk beni git gide boğarken kantinde oturduğum yerde test çözmeyi bıraktım. Önüme gelen tüm gereksiz detaylara takılırken derin bir nefes alıp önümdeki limonlu kekten bir ısırık aldım. Mert yanıma gelip oturduğunda Yağız'ın delici bakışlarıyla irkildim. "Selam," diyerek arkasına yaslandı Mert. "Selam," diye

karşılık verdim. Ellerini ensesinde birleştirip gerilirken "Artık şu ödev işini halledelim. Ne zaman işin yoksa," diyerek yüzüme baktı. Elimi çeneme koyup "Ahh evet. Haftaya halledebiliriz," dedim tamamen aklımdan çıkmış olmasının verdiği telaşla.

"Tek başıma halledebilirim istersen," dediğinde "Hayır benim de görevim," diye karşılık verdim. "Peki öyleyse," diyerek gülümsedi ve yavaşça oturduğu yerden kalkarak yanımdan uzaklaştı. Yağız gözlerini Mert'in peşinde gezdirirken kalkıp sınıfa gittim. Dersler bittiğinde bahçeye çıktım ve ıslak yerlerde mutsuz adımlar atarak yürümeye başladım. Yanımda kimse yokken adımlarıma hislerim eşlik ediyordu. Hislerimle adımlarım karışınca ayaklarım birbirine dolanıyordu.

Yağız'ın her gün durduğu yerden geçerken bir an olsun etrafıma bakmadan hızlı adımlarla yürüyüp gittim. Arkamdan birinin bana seslendiğini duyunca daha hızlı yürümeye başladım. Bir daha seslenmemişti. Eve geldiğimde anahtarla kapıyı açarak içeri girdim ve ceketimi dolaba astım. Ev ıssız bir hüzünle dalgalanırken tam anneme seslenmek için dudaklarımı araladığım sırada mutfaktan gelen seslere şahit oldum.

Mutfağın önünde durduğumda içeride annem ve babamın durduğunu gördüm. Fakat onlar beni görmediler, annem konuşurken babam dikkatlice onu dinliyordu. "Faruk, Eylül'e sakın bahsetme kaldıramaz," dediğinde annemin ses tonunda acı vardı. Bu içimde bir yerlerin parçalanmasına sebep olurken babam çaresiz bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Hayatım Eylül bu süreçte yanında olursa daha kolay atlatabilirsin."

Annemin gözlerinden yaşlar aralıksız bir şekilde düşerken başını salladı ve elini saçlarının arasından geçirip "Faruk sen delirdin mi, Eylül kanser olduğumu öğrenirse kendini toparlayabilir mi?" dedi.

16

Duyduklarım üzerine daha önce hayatımda hiç hissetmediğim bir duyguyla tanıştım. İçini yakıp kavuran, çaresizliğe düşürüp batıran, korkuya en yakın dost olan bir acı... Elimi ağzıma götürerek bastırdım ve ağlayış sesimin duyulmaması için sessiz olmaya çalıştım. Sessiz olmaya çalışarak ağlamak içimdeki yangını daha da alevlendirirken gözlerimden damlayan sıcak yaşlar boynumda süzülüyordu.

Elimi ağzımdan çekerek hıçkırıklarımı serbest bıraktım ve hızlıca odama çıktım. Kapıyı yavaşça kapatarak içimdeki çığlığı serbest bıraktım ve haykırarak ağlamaya başladım. Son günlerdeki o solgunluğu, iyi misin diye sorduğumda uykumu alamadım demesi, evimizin ortasına yerleşip nefes almamızı engelleyen hüzün bulutu... Bunlar bazı şeyleri daha erken anlayabilmem için ipuçlarıydı fakat ben kendi hayatımın karmaşasından aileme eskisi kadar vakit ayıramadığım için hiçbir şeyi anlamamıştım. Kendime kızarak aklımdaki düşünceleri kovmaya çalıştım.

Umutsuzluğa kapılarak annem olmazsa ben ne yaparım diye düşündüm, boğazımdaki yumru nefes almamı engellerken boğazımdan acıyla bir hıçkırık çıktı. Sesimin duyulmaması için yatağıma yatarak kıvrılırken derin derin nefesler alıyordum.

Sakinleşmek için iyi şeyler düşünmeye çalıştım. Ben sevdiğim insanların yüzüne baktığımda onların yokluğuyla karşı karşıya gelirsem eğer, nasıl yaşayacağımı düşünen bir kızdım. Her gün annemin ve babamın ölüm acısını yaşamamak için dua ediyordum.

Uğruna canımı verebileceğim, her şeyden çok sevdiğim annem, ne olur beni bırakma... Ağlayarak yorgun düştüm ve yatağımın üstünde okul formalarımla uyuyakaldım. Odama karanlık çökerken annemin sesiyle açtım gözlerimi. "Hadi kızım yemeğe."

Hızlıca ayağa kalktım ve aynanın karşısına geçerek toparlanmaya çalıştım. Gözaltlarım morarmış ve gözlerim kanlanmıştı. Uyuduğum için böyle olduğunu söyleyerek geçiştirebilirdim. Annemin bana kendisinin söylemesini bekleyecektim çünkü benim üzüldüğümü görürse daha çok üzülürdü. Eminim ki o en doğru zamanı bulup bana söyleyecekti.

Okul formalarımı çıkarıp pijamalarımı giyerken ona her zaman destek olacağıma dair söz verdim kendime, hiçbir zaman umudunu kaybetmesine izin vermeyecektim. "Geliyorum," diye seslendim saçlarımı bir topuz yaparak elimi yüzümü yıkadıktan sonra. Odamdan yavaş ve ürkek adımlarla çıkarken annemi gördüğüm gibi ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum. Nefes alıp verişlerim acıyla hızlanmıştı. Mutfağa girip olduğum yerde durdum ve onlara baktım. İkisi de bana gülümseyerek "Hoş geldin kızım," dediler.

Elimi yüzüme kapatıp derin bir nefes verdikten sonra çektim ve "Hoş bulduk," dedim kısık bir sesle yerime otururken. Babam bana inceleyici bakışlarla bakarken "Bir sorun mu var?" diye sordu. Gülümsemeye çalışarak "Başım ağrıyor. Yorgun gözüküyorumdur," diye karşılık verdim. Annem hiç konuşmuyor, gözlerini önündeki tabaktan ayırmıyordu. "Sen iyi misin anne?" diye sordum boğazımı temizlemek için öksürerek.

Onu böyle görmek içimi acıtırken gözlerini tabağından ayırmadan bakmaya devam etti. Beni duymamıştı. Kilo verdiği çok dikkatli bakılınca çökmüş olan yanaklarından anlaşılıyordu. Teni her zamankinden daha beyaz ve durgundu.

"Anne?" diye seslendiğimde aniden irkilerek başını kaldırdı ve "Efendim?" dedi korkuyla. "İyi misin?" diye sordum gözlerim dolarken. Başını olumlu anlamda sallayarak "İyiyim kızım çok iyiyim. Dalmışım sadece," diye karşılık verdi.

Yemeklerimizi yemeye başladığımızda her zamanki konulardan konuştuk. Her an konuyu açmasını bekliyordum fakat annem sürekli okulumdan arkadaşlarımdan ve derslerimden bahsediyordu. Hepsine sabırla cevap verirken önüme bakıyordum. Annem söze girdiğinde başımı kaldırıp dikkatlice onu dinlemeye başladım. "Kızım okuluna yurt dışında devam etmeni istiyoruz, sen ne dersin?" dediğinde kan öfkeyle beynime sıçradı. Başımı salladım çünkü konuşacak gücüm yoktu. Eğer konuşursam ağlayacağımı biliyordum.

"Eğitimi çok daha iyi Eylül'cüğüm," dediğinde şiddetle elimdeki çatal ve bıçağı yere fırlatarak ayağa kalktım. Bunlar annemle geçirdiğim son günlerim olabilirdi ve annem benden daha da uzaklaşarak yurt dışında okumamı istiyordu. Bu olaylardan uzak kalıp kanser olduğunu bilmemem, üzülmemem için böyle bir şey istediğini biliyordum fakat asla böyle bir teklifi kabul etmezdim.

Annemler şaşkınlıkla bana bakarken "Ne zaman söyleyecektin?" diye haykırdım titreyen sesimle. Annem daha fazla kendini tutmayarak ağlamaya başladığında "Ne zaman anne?" diye tekrarladım. Babam "Kızım kendine gel," dedi beni sakinleştirmeye çalışan sesiyle. "Ben zaten kendimdeyim," diyerek masa örtüsünü çektim. Tabakların kırılma sesi salonu doldururken ağlama sesimde bu melodiye eşlik ediyordu. Annem elini ağzına götürerek hıçkırıklarla ağlarken gözlerimi dolduran gözyaşlarım yüzünden etrafı buğulu görüyordum.

Duyduğum andan beri içimde biriken acının patlamasını yaşarken "Ne zamandır biliyordunuz?" diye bağırdım çatallı sesimle.

Babam kollarımı tutarak beni durdurmaya çalışırken "Çok olmadı lütfen olgun davran annen üzülmemen için böyle olmasını istedi," dedi. "Yani hiç öğrenmeyecek miydim?" dedim yüzümü buruşturarak babama bakarken. "Elbet bir gün öğrenecektim. Ya daha geç öğrenseydim daha mı güzel olacaktı? Tabii ki öğrendiğimde üzülecektim bu kaçınılmaz bir gerçek önemli olan öğrendiğimde birlikte bunun üstesinden gelmek. Yurt dışına gitmeyi kabul etsem ne olacaktı anne, için rahat edecek miydi beni her şeyden habersiz oraya gönderdiğinde?"

Annem başını sallayarak ağlamaya devam ederken "Bana iyilik yapmak isterken kötülük yaptınız," dedim ve hızlı adımlarla annemin yanına gittim. Annem bana doğru elini uzattığında elinin titrediğini ve tırnaklarının morardığını gördüm. Bana yaklaşarak sarıldığında ona ilk defa böyle bir duyguyla karşılık verdim. Acı ve çaresizlik. Titreyen sesi kulağımın içinde uğuldadı "Kendini bırakma güzel kızım," diyerek başımı okşadı.

"Ben seni bıraksam da sen kendini bırakma," dediğinde gözyaşlarımdan ıslanan boynunu öperek "Sen beni bırakmayacaksın," dedim güçlü bir sesle. "Duydun mu anne sen beni bırakmayacaksın. Öyle bir ihtimal yok!"

Babama baktığımda bir elini yumruk yapmış bir eliyle de gözyaşlarını siliyordu. Ağlayış seslerimiz odada karışırken yerde dağılan tabaklara bakarak "Sana söz veriyorum bunun üstesinden geleceğiz," dedim. Kokusunu içime çekerken bu denli huzuru başka kimde hissedebilirim diye sordum kendime. Cevap hiç, koca bir hiç. Annem çaresizlikle ağlarken "Beni affet bebeğim," diye fısıldadı.

O an annemin yanında olmayarak başka yerlerde olduğum her saniyeye lanet ettim. "Sen bana bugüne kadar hiç unutul-

mayacak olan dünyanın en güzel anneliğini öğrettin," dedim saçlarını okşarken. "Dünya üzerindeki en iyi insansın."

Annem dehşetle başını sallarken "İyi anneler çocuklarını bırakıp gitmez," dedi.

"Anne sen beni bırakmadın ki," dedim kollarımı iki yanıma açarken. "Bu kadar umutsuzluğa kapılmanın sebebi nedir?" Annem ağlamaya devam ederken "Bilmiyorum Eylül," diyerek yutkundu. "Daha sonra konuşuruz," dedim ve ceketimi giyerek koşa koşa evden çıktım. Zihnimdeki düşüncelerden kurtulduğumda özgürlüğüme kavuşacakmışım gibi hissediyordum. Derin nefesler alarak ve ağlayarak hızlıca koşuyordum nereye gittiğimi bilmeden. Nerede duracağımı, ne yapacağımı, bundan sonra nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

Annemin günlerdir bana acıyla bakmasına yeni yeni anlam verirken kendimi suçluyordum. Bile bile yürüyeceğim bu yolda kötü sona ulaşmamak için her şeyimi verirdim. Olacakları veya olmayacakları düşünmeyecektim, yaşayarak görecektim. Eğer hayatıma devam etmek istiyorsam bunu yapmam gerekiyordu. Ömür boyu anneme hasret yaşamamak için de ona daha sıkı sarılıp daha güçlü olmam gerekiyordu.

Şimdi vücudumda umudun kırıntısı yokken kendimi nasıl umut dolu birine dönüştüreceğimi bilmiyordum. Caddeye geldiğimde kalabalığın içine karışmak istemediğim için karşıya geçerek koşmaya devam ettim. Yağız ile oturduğumuz banka acılı bir şekilde bakarken ağlamaya devam ediyordum. Daha hızlı koşarken bedenim onun kollarında durdu. Elini saçlarıma götürüp bana sarıldı.

Gözlerimi kapatıp hıçkırıklarla omzunda ağlarken sessizce duruyordum. İkimizde konuşmadan birbirimize sarılıp sessizce duruyorduk. Konuşsak bu kadar anlamlı olmazdı zaten...

17

Yağız'ın kollarının arasındayken başım omzundaydı. Ağlayışım biraz yavaşlarken elimle gözlerimi silerek geri çekildim ve yüzüne baktım. Aynı anda ikimiz de geriye doğru bir adım attık ve birbirimize bakmaya devam ettik. Arkamı dönerek gittiğim yönün tersine, eve doğru koşarak geldim. Az önce ona sarılırken şimdi koşarak eve gelmek beynimi durdurmuştu. Mantıklı şekilde hiçbir şey düşünemiyordum. Eve geldiğim gibi kapıyı açarak içeri girdim. Annem ve babamla sakince annemin hastalığı hakkında konuştuktan sonra odama çıktım ve yatağımın içinde titreyerek sabaha kadar gözlerimi kırpmadan düşündüm.

Okul vakti gelene kadar çok az uyumuştum. Sabah gözlerimi açtığım gibi annemi öperek hazırlandım. Bitkin ve yorgun gözüküyordum. Okula gitmek mantıklı bir seçenek olmasa da bütün gün evde tek başıma oturup düşünceler içinde boğulmaktan iyiydi. Annem uyanmamıştı evden çıkmadan önce tekrar odasına gidip onu öptüm. Okula geldiğimizde kimseye olanlardan bahsetmemiştim. Anlatıp daha fazla üzülmek istemiyordum. İnsanların bana acıyan gözlerle bakıp teselli etmek için sarılmalarını kaldıracak durumda değildim.

Derste sessizce otururken gözümden bir damla yaş yanağıma düştüğünde gözlerimi kapatıp dersten çıktım ve yüzümü

soğuk suyla yıkadım. Güçlü kalamıyordum. Sınıfa geri dönüp başımı masaya koydum ve gözlerimi kapayıp her şeyin bir rüya olmasını diledim. Gözlerimi açtığımda değişen hiçbir şey olmadı. Hâlâ olduğum yerde çaresizce duruyordum.

İlayda sürekli neden böyle olduğumu sorarken sessiz kalmayı tercih ediyordum. Böyle yapmam onu daha çok meraklandırarak daha çok sormaya teşvik ediyordu fakat şimdi söylemek için uygun zaman olmadığını düşünüyordum. Zil çaldığında tek başıma kantine çıkarken Yağız'ın yanından geçtiğim sırada nefes alıp verişlerimin düzensizleşmeye başladığını hissettim. Bana hiç bakmadan hızlıca geçip gittiğinde yutkunarak cılız bir hareketle yüzüme gelen saçlarımı çektim.

Dün gece bana hiçbir şey söylemeden sarılmıştı ve yine şimdi yanımdan hiçbir şey söylemeden geçiyordu. Bu yaptığına anlam yükleyecek veya neden böyle yaptığına dair fikir yürütecek bir halde değildim. Dün geceyi hafızamdan silerek o anı sadece oradaki banka ve ağaçlara hatıra bıraktım. Kantine çıkıp boş masalardan birine oturduğumda ruhsuz bir şekilde etrafa bakıyordum. Can ve İlayda yanıma ulaştığında İlayda eliyle çenemden tutup "Bu halin ne?" diye dehşet içerisinde konuştu.

"Bir şeyim yok," diye karşılık verdiğimde bana sımsıkı sarıldı. Can "Harbiden kızım ne oldu sana çökmüşsün?" dedi şaşkın sesiyle. "Çok hastayım," diyerek öksürmeye çalıştım ve ayağa kalkarak "Hiç halim yok, annemler tarafından zorla okula gönderildim," dedim.

Sınıfa geri dönerken kantinden çıktığımda Yağız'ın bana gösterdiği yere, yangın merdivenlerine girdim.

Kapı güçlükle açılırken yere oturdum ve yağmurlu havada yağmur damlalarına gözyaşlarımla eşlik ettim. "Ne olur anneme bir şey olmasın," dedim yalvarırcasına. Titreyen sesim söyleyeceklerini tamamlayamamış gibi beklenti içerisindeydi. "Bu hayatta tek başıma kalırım," dedim korku dolu bir ses tonuyla.

Söylediğim beraberinde kaçınılmaz düşünceleri önüme sererken içimi çekerek derin bir nefes aldım ve "Bu acı artık kalbimi bıraksın," dedim.

Bir ders saati boyunca burada oturdum ve teneffüste sınıfta kimse yokken çantamı alıp okuldan çıktım. Boğazım düğümlenirken ıslak kıyafetlerim ve ıslak saçlarımla acılı bir şekilde yürüyordum. Şimdi ben arabadan geçen insanların gördüğünde hikâyemi yazacakları kadar hüzünlü bir insandım...

Pes etmiş gibi gözükmemek için çabalıyordum fakat içimi aplayan tükenmişlik hissinden kurtulamıyordum. Eve geldigimde her şeyin güzel olacağına inanarak içeri girdim ve hâlâ yatakta uyumakta olan annemin yanına kıvrılarak gözyaşlarımın arasından saatlerce onu izledim. Annem gözlerini aralayıp bana baktığında gözyaşlarımı silerek gülümsedim ve "Annem," diyerek boynunu öptüm. "Kızım," dedi ve sevecen bir şekilde yanağımı okşadı. Bu hareketi gözümdeki yaşları daha fazla tutamamamın sebebi olurken sessizce elini öptüm. "Neden geldin okuldan?" diye sorduğunda çaresizce omuz silkerek "Seni özledim," diye fısıldadım.

Annemle birlikte huzur içerisinde uyuduktan sonra kapının zil sesiyle yataktan fırladım ve koşarak kapıyı açtım. İlayda ve Can yüzlerindeki korkuyla bana bakarken İlayda endişeli bir şekilde bana sarılıp "Eylül ne oluyor?" dedi bir şeyleri ona açıklamamı istercesine. "Gelin," diyerek içeri geçtiğimde koltuğa oturdular. "Ne içersiniz?" dedim güçsüz bir sesle. Can sert bir şekilde "Bizden daha fazla bir şey saklamayacaksın," dediğinde ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ben de yeni öğrendim, kabullenmeye çalışıyorum," dedim gözlerimi bir noktaya sabitlerken "Neyi?" dedi İlayda hızlıca. "Bize de söyle birlikte gelelim üstesinden," diye ekledi Can. Gözlerimi ağır bir şekilde kapatıp açtıktan sonra derin bir nefes aldım ve "Nasıl söylenir bilmiyorum," diyerek sert bir şekilde

yutkundum. Annemin duymaması için sessiz olmaya çalışarak konuşuyordum. Beni meraklı gözlerle dinlerlerken konuşmam için gözlerimin içine bakıyorlardı. "Annem kanser," diyerek derin bir nefes verdim ve söylediğim cümleye karşı beynimin isyanını durdurmaya çalıştım.

Odada büyük bir sessizlik oluştuğunda ne diyeceklerini bilemeyerek bana bakıyorlardı, sessizliği bozarak yanıma gelip sarıldılar. İlayda elini saçlarımda gezdirirken geri çekilip "Ne kanseri?" diye sordu kısık bir sesle. "Göğüs kanseri," dedim ve yüzüne baktım. Can bana ciddi bir ifadeyle bakarken "Annenin bunu atlatamayacağını mı sanıyorsun?" dedi ve saçlarımı karıştırıp güldü. "Annene o kadar iyi bakacağız ki bu hastalıktan kurtulduğunda hatırladığı tek şey birliğimiz ve mutluluğumuz olacak..."

***

Gece yatağımda yatarken uyumadan önce Can ve İlayda ile konuştuklarımızı düşünerek onların doğru söylediklerini düşünsem de içimdeki bu boğucu huzursuzluktan kurtulamıyordum. Sabah okulda arkadaşlarımın yanında onların konuştuklarından tamamen bağımsız şeyler düşünürken hiç yüzüm gülmüyordu. Can ve İlayda kendi hayatlarını tamamen bir kenara bırakıp benim iyi olmam için sürekli beni güldürmeye çalışıp benimle konuşuyorlardı. Kantine çıktığımızda İlayda ve Can bir masaya otururken "Siz oturun ben geliyorum," dedim ve karşımda duran Yağız'ın yanına giderek gözlerimi gözlerine diktim.

Dikkatli bir şekilde bana bakarken başımı havaya kaldırıp kirpiklerime asılan gözyaşlarından kurtulmaya çalışarak "Neden bana sarıldın?" diye sordum. Gülümseyerek bana bakarken yüzündeki neşeden uzak ifadeyle gölgeli bir şekilde başını önüne eğdi ve "Sen neden bana sarıldın?" diye sordu. İlk sen sarıldın kavgası yapmak saçmaydı fakat o bana sarılmasa ben asla

öyle bir şey yapmazdım. "Çünkü sen bana sarıldın ve ben de o an iyi olmadığım için geri çekilmedim," dedim kararlı bir ses tonuyla. Yüzüme anlamlı fakat benim anlayamadığım ifadelerle bakarken "Çünkü sarılmamı isteyerek baktın," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Peki neden şimdi gördüğün her yerde beni tanımıyormuş gibi davranıyorsun?" dedim gözlerimi kocaman açarak. "Seni tanımıyorum," dedi ifadesizce. Söylediğine karşı afalladığımda "Bu sarılmaya anlam yüklemeyecek kadar akıllı bir kız olduğunu düşünmüştüm. Benden uzak dur," diyerek hızlıca yanımdan geçip gitti.

Olduğum yerde donup kaldığımda ellerim uyuşmuştu. Etrafıma baktığımda hiç zaman kaybetmeden sınıfa gittim ve şaşkınlık içerisinde yerime oturdum. Bana karşı bu kadar sert bir tavır takınmasına anlam veremiyordum. Bir kez daha kendime kızdım. Neden kendimi tutamayıp yanına gittiğimi bilmiyordum Neden başını kucağıma koyup uyumasına izin verdiğimi bilmediğim gibi...

***

Annemin hastalığını ve neler yapacağımızı düşünerek ders dinlediğim yeni bir gün daha. Yine sıramda oturuyordum fakat yanımda duran bedenlere ruhsal olarak katılamıyordum. İçimdeki acı her saniye çoğalırken yine dersin bitmesine yakın gözyaşlarımı tutamayarak sınıftan çıktım. Koridorun başında tek başıma ağlayarak dururken karşıdan gelen Can benim ağladığımı fark edince koşarak yanıma geldi. Kolumdan tutarak lavaboya soktu ve parmaklarıyla gözyaşlarımı silip başımı göğsüne yasladı. Ağlayışım daha da şiddetlenirken Can daha sıkı sarıldı. "Bir daha ağladığını görmeyeceğim," diye fısıldadığında derin bir nefes alıp susmaya çalıştım.

Musluğu açarak "Yüzünü yıka," diyerek ellerine su aldı ve

yüzüme doğru yaklaştırdı. Soğuk su yüzüme çarparken kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım. "Yağız mı bir şey yaptı?" dedi öfkeli bir ses tonuyla. Başımı hayır anlamında sallayıp peçeteyle yüzümü kuruladım.Yüzümü ellerinin arasına alıp "Eylül ağlamayacaksın.Ne olursa olsun pes etmeyeceksin. Bu halin ne, sen bu musun?" dedi. İlayda yanımıza geldiğinde gözyaşlarımı silmeye çalışıyordum. "Sen güçsüz değilsin," dedi İlayda beni öpüp sarılırken. "Biz her zaman seninleyiz." Konuşurken gözlerindeki acıyı görebilmiştim.

İçimde bir yerlerde koca bir boşluk nefes almamı engelliyordu. Konuşmak anlamsızdı, kelimeler bir yerde tıkanıp yerini hıçkırıklara bırakıyordu. Evet ben güçsüz değildim ama içinde bulunduğum durum beni her geçen gün güçsüzlüğe sürüklüyordu. Öğle molasında İlayda ve Can yemek almak için sıraya geçtiklerinde ben boş bir masaya geçerek onları bekliyordum.

Annemi düşündükçe göğüs kafesimin kalbime dar geldiğini hissediyordum. Nefes alıp verişlerim zorlaşırken ellerimin buz gibi olmuştu. Başımı kaldırdığımda tam karşımdaki masada Yağız vardı. Sandalyeye yayılmış bir şekilde oturuyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum ellerim titriyordu. Cebimdeki vitamin haplarından birini ağzıma atıp suyu içtiğimde Yağız yaptığım her hareketi inceliyordu. Kısık gözlerle bana bakarken gözlerini kırpmıyordu bile.

Başımı başka bir tarafa çevirip ona hiç bakmamaya çalıştım. Yaptığı her şey bende büyük bir nefreti besliyordu. Yemeğimizi yedik ve bahçeye çıkıp banklardan birine oturarak biraz hava aldık. Sabaha göre daha iyi bir haldeydim. Bu durumu kabullenmem uzun sürecekti. Öğleden sonraki dersler sıkıcı ve yavaş geçerken son ders bittiği gibi kendimi okuldan dışarı attım. İlayda ile birlikte eve yürürken Can Yağız'ın yanına gitmişti.

İlayda çok konuşarak beni az da olsa güldürüyordu. Onların yanındayken evde olduğum gibi umutsuz değildim. Yollarımız

ayrıldığında kulağıma kulaklıklarımı taktım ve yavaş adımlarla eve geldim. Yürümenin ve verdiği huzurun tadını çıkararak...

Aile bağlarımız eskisinden daha kuvvetli bir hal almıştı. Birlikte daha çok zaman geçirip, geçirdiğimiz zamanın değerini biliyorduk. Hayatım düşüncelerle dolu, neşeden uzak bir hal almıştı. Bundan sonraki her anımı annemin yanında geçirmek istiyordum. Birlikte saatlerce sohbet ettikten sonra gece babam ve annemin arasında onlara sarılarak uyudum.

Annem sabah neşeli bir şekilde beni öperek uyandırdığında güne mutlu bir şekilde başladım. Ona bir şey olmayacağına, bu hastalıktan kurtulacağına tamamen inanmaya başlamıştım. Onun umudunu kaybetmemesi için elimden gelen her şeyi yacaktım. Birlikte kahvaltı yaptıktan sonra servise binerek evden çıktım ve okula geldim.

Bahçede yürürken Yağız'ın oturduğu banka baktığımda Eda'nın gülerek onun yanına gittiğini gördüm. İlayda ile eş zamanlı olarak birbirimize baktığımızda umursamaz bir şekilde güldüm ve yürümeye devam ettim. Sınıfa çıktığımızda yerime geçerek tüm gün boyunca sessiz bir şekilde dersleri dinledim. Çıkışta bir şeyler yapmak için sahilde İlayda ve Can ile birlikte yürüyorduk.

Can İlayda'nın elini tutarak "Aynı anda aynı adımları atmamız gerekiyor," diyerek adımların aynı tutmaya çalışıyordu. Gülerek onları izlerken yüzüme çarpan rüzgâra teslim oldum. Saçlarımı savurarak esip geçen ama hiç gitmeyen rüzgâr...

Sahil boyunca yürürken Can karşımızdan koşarak gelen Yağız'a selam verdi. Denizin kenarında koşu yapıyordu. Can "Yağız," diye seslendiğinde dönüp bize baktı. Gözlerimi denizde gezdirirken "Bizimle bir şeyler yapmak ister misin?" diye sordu Can. Yağız'ın sesini duyduğumda İlayda'ya baktım. "Hayır," dedi ve koşmaya devam etti.

Can "Biz de seni istemiyorduk zaten," diyerek Yağız'ın arka-

sından dil çıkardığında yaptığına sesli bir şekilde güldüm. "Bu insanlar kendini ne sanıyor ya?" dedi Can sinir bozukluğuyla gülerken. İlayda "Spor yapıyordu çocuk," dediğinde Can ile eş-zamanlı olarak ona sinirli gözlerle baktık. "Normalde Can ne olur seninle bir kere gezme fırsatını bana ver, Can ne olur benimle takıl diyen çocuklar kızların yanında tekliflerimize hayır diyor," dedi Can muzip bir şekilde gülerken. Söylediklerinin yalan olduğunu saklamak için elleriyle yüzünü kapattı.

İlayda "Yağız mı sana ne olur benimle takıl diyor?" dedi inanmayarak kahkaha atarken. "Sadece o olsa iyi. Bütün okul. Kızları hiç söylemiyorum bile," dedi Can kıkırdarken. İkisi kavga etmeye başladıklarında gülerek onları izliyordum. Sahilde biraz daha gezip bir yerde bir şeyler yedikten sonra eve geldim ve annemin yanında oturarak ona okulda olanları anlattım.

***

Sonraki iki gün Yağız okula gelmemişti. Hafta sonu tüm vaktimi evde geçirmiştim. İlayda ve Can bize geldiğinde annemlerle birlikte film izleyip eğlenmiştik. Bugün Yağız yine okulda yoktu. Okuldan gelip yemek yedikten sonra odama çıkıp kitap okudum ve kafam dağılsın diye dolaplarımı topladım. Biraz açılmak için yürüyüş yapmanın en iyisi olacağını düşünerek evden çıktım ve cadde boyunca yürüdüm. Hızlı ve bir yere yetişmem gerekiyormuş gibi değil yavaş ve her şey yolundaymış gibi yürürken dönüşte Yağız ile birlikte oturduğumuz bankın önünden geçerken önünde durup dakikalarca düşündükten sonra içimdeki hisleri dinleyerek oturdum.

Rahat bir şekilde arkama yaslandım ve başımı geriye atarak gözlerimi kapadım. Deniz havasını ciğerlerime çekerken yıldızların bana gülümseyerek baktığını hissedebiliyordum. Yalnızlığın verdiği huzurla etrafıma bakıp tekrar gözlerimi kapattım.

Arkadan biri sessizce gelerek yanıma oturduğunda gözlerimi ona doğru çevirip baktım ve hiç tepki vermeden oturmaya devam ettim. Yağız yanıma gelip oturduktan sonra arkasına yaslanıp aynı benim gibi başını geriye doğru attı ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı...

18

Yağız sessizce yanımda otururken hiçbir şey söylemeden hızla ayağa kalktım ve hızlıca buradan uzaklaştım. Saçlarımı elimde toplayarak omzumdan aşağı saldım ve yürümeye devam ettim. Ben eve geldiğimde annem ve babam uyumuşlardı. Odama geçerek mutfaktan bir paket cips aldım ve çalışma masamda otururken onu yedim. Sabah olunca tüm okula gitmeme isteğimle uyanarak hazırlanmaya başladım. Bu kadar gitmek istemiyorken gitmek bana eziyet gibi gelmişti.

İlayda Can ve ben bahçede voleybol oynarken çok eğleniyorduk. Okula geldiğimiz gibi ilk derse girmemiştik. Herkes dersteyken boş bahçede kahkahalarla gülüyorduk. Kantinden tost ve çay aldıktan sonra bahçede kahvaltı yaparken müdürün bahçede dolaştığını gördüğümüzde koşa koşa spor salonuna indik. Seyirci yerlerinin arkasında saklanırken bir sınıfın dersinin beden olduğunu görünce zil çalana kadar çıkmayacağımız için olduğum yere yattım. Sıra sıra üçümüz de yatmıştık.

Gülüş sesimin duyulmaması için elimle ağzımı kapatıyordum. "Ben daraldım burada," dedi Can kısık sesle. Yattığımız yerde doğrulup "Ben çok eğleniyorum," diyerek güldüm. İlayda "Ben de," diyerek sırıttığında Can "Ben de," dedi. Dirseklerimin üstünde durmaktan dirseklerim acıdığında tekrar yattım. Can oflayıp dururken içinde olduğumuz duruma gülüyordum.

Üstüm başım toz olmuştu. Can "Kızlar bence bitlenirsiniz," dediğinde İlayda ile aynı anda "Ne?" dedik korkuyla.

Saçlarımı yere değdirememeye çalışırken "Gerçekten bitlenebiliriz," dedim. Can bu halde bizi fotoğraf çekerken poz verdim ve güldüm. Bir anda bir sesle ayağa kalktım. Karşımızdaki beden eğitimi hocası bize sinirli bir şekilde bakarken "Ne yapıyorsunuz evladım siz burada?" dedi. Konuşmak için doğru kelimeleri ararken Can ellerini iki yanına açıp "Eylül bulabildin mi tokanı?" diyerek bana baktı. Saçlarım zaten topluyken gülerek ona baktım.

"Ne tokası?" dedi hoca kaşlarını kaldırırken İlayda'nın da saçları topluydu. Can "Toka neydi?" diyerek hocaya baktığında da kahkaha atarak ağzımı kapattım. Hoca "Dalga mı geçiyorsun enimle?" diyerek kaşlarını çattığında "Hocam hayır tokanın ne olduğunu unuttum gerçekten," diye kendini açıklamaya çalıştı.

"Toka saçları toplamak için," dedim Can'a bakarken. Başını sallayarak "Evet hocam işte onu arıyorduk," dedi. Gülmemek için dudağımı ısırırken elimle ağzımı kapattım. "Dersiniz yok mu sizin?" dedi hoca sırayla üçümüze baktıktan sonra. "Evet hocam, biz gidelim," dedi İlayda arkasını dönüp gülerek giderken. Hoca arkamızdan "Bir daha görmeyeceğim sizi ders saatinde buralarda!" diye bağırdığında "Tamam beden dersinde de gelmeyiz o zaman," dedim kıs kıs gülerken.

Sınıfa çıktığımızda gülerek yerime oturdum. Teneffüs zili çaldığında Mert yanıma gelerek "Nasıl gidiyor?" dedi ve gülümsedi. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken "İyi, senin?" diye karşılık verdim. Benim oturduğum sıranın masasına otururken "Pek iyi gözükmüyorsun," diyerek dikkatle beni inceledi. Başımı sallayarak "Sana öyle gelmiş," diye karşılık verdim. Söylediğime inanmayarak güldü ve başını sallayıp "Yapma Eylül," dedi.

"İyiyim dediysem fazlasını sormana gerek yok bence," diye karşılık verdim gözlerimi yüzüne dikip. Ayağa kalkıp yanımdan

uzaklaşırken "Öfkeleneceğin son kişi ben olmalıyım," dedi. Yaptığım tek şey arkasından sinirle bakmak oldu. Dersler devam ederken öğle molası geldiğinde yemeğimizi dışarıda yedik. Oturduğumuz yerde yemek yerken kapıdan içeri giren Yağız ile göz göz geldiğimde gözlerimi hızlıca başka bir tarafa çevirdim.

Yağız yanımıza gelip Can ile konuştuktan sonra bir sandalye çekerek arkasına yaslandı ve rahat bir şekilde oturmaya başladı. Gözlerimi onun olduğu tarafa hiç çevirmeden ara sıra konulara katılıyordum. Can aniden "Bizim yarın teslim etmemiz gereken ödev vardı!" diye bağırdı Yağız'a bakarak. "Ne ödevi?" dedi Yağız oturduğu yerde kıpırdamadan.

"Neydi ödev?" dedi Can telaşla gülerken. Yağız başını sallayarak "Ben bilmiyorum," dedi. "Ödevimiz olduğunu bile yeni öğrendim." İkisi aynı anda gülerken "Boş ver," diyerek elini havada salladı Can. Biraz daha oturduktan sonra Can bana telefonunu uzatarak "Bizi fotoğraf çeksene," dedi ve İlayda'ya sarıldı. Gülerek onları fotoğraf çekerken Yağız'ın beni izlediğini hissedebiliyordum.

Telefonu Can'a uzattığımda fotoğraflara bakarak "Helal olsun be. Gelin ben de sizi çekeyim," dedi. İlayda hızlıca kalkarak arkamıza geçtikten sonra Yağız'ı ve beni tuttu. Bizi birbirimize yaklaştırdıktan sonra arkamızdan çekildiğinde tam geri gideceğim sırada Can'ın fotoğraf çektiğini gördüm. Sesli bir şekilde gülerken telefonun ekranını bize döndürüp "Bu fotoğraf sosyal medyayı sallar," dedi. Birbirimize bakıyorduk ve çok yakındık. "Sil onu," dedim telefonu elinden almaya çalışırken.

Başını sallayarak geri kaçtığında Yağız "Silme," dedi yavaş bir şekilde. Ona baktıktan sonra şaşırarak ağzımı açtım ve "Hayır sil Can. Ben istemiyorum," dedim. Yağız bana bakarken "Kalsın," dedi. Can ve İlayda gülerek ayağa kalkarken "Sizi böyle görmek gözlerimi yaşarttı," dedi İlayda. Sinirle ayağa kalkıp peşlerinden gittim ve "Ne yapıyorsunuz siz?" diye isyan ettim. "Hiç komik değil."

Öğleden sonra dersler su gibi akıp geçerken çıkış zili çaldığında mutlulukla okuldan çıktım ve bahçede ağır adımlarla yürümeye başladım. Merdivenlerden inerken kalabalığın içinden bana doğru gelen Yağız'ı gördüm. "Eylül," diye seslendiğinde olduğum yerde durarak ona baktım. Arkadaşlarından biri ona seslendiğinde "Bekle beni," dedi ve yanımdan ayrıldı. Arkadaşlarının yanına giderek bir şeyler halletmeye çalışırken anlamsızca ona bakıyordum.

Beklemeden yürümeye devam ettim. Mert koşarak yanıma geldiğinde elindeki kamerayı göstererek "Eylül bugün projeyi halledelim bildiğin gibi son gün," dediğinde anlayışla başımı salladım ve "Tamam olur," dedim. "Benim arabamla sahile gidelim orada çok insan olur birilerini aramak zorunda kalmayız," diyerek yüzüme baktı. "Yürüyerek gidebiliriz sahil yakın," diye karşılık verdim.

"Bu kamerayı elimde mi taşıyacağım?" diyerek çıkış kapısına doğru ilerlediğinde "Hadi gelsene," diye eliyle beni çağırdı. İsteksiz adımlarla yanına ilerlerken arabasına binerek kapıyı kapattım. Arabaya aniden binip hızlıca sürmeye başladığında sessiz bir şekilde ikimiz de yolu seyrediyorduk. Sessizliği bozan kişi o oldu. "Yağız'ın sana olan ilgisinin farkında mısın?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve "Saçmalama lütfen," diye karşılık verdim. "Senin ilgin beni ilgilendirmiyor fakat onun sana olan ilgisi yıllardır denizde bekleyen aç bir balık olan bana, güzel bir yem olmaktan başka bir şey kılmıyor seni," dediğinde "Ne diyorsun sen be?" diye bağırdım sert bir şekilde. Hızlıca cebimden telefonumu çıkarıp Can'ın numarasını tuşlarken elimden telefonumu alıp camdan dışarı fırlattı ve tam o sırada kapıların kilitlenme sesini duydum.

Korkuyla çığlık atarken "Ne yapıyorsun Mert?" diye dehşetle bağırdım.

"İntikam güzelim, intikam," diyerek sırıttı.

19

Ormanlık yolda ilerlerken kalbim korkudan göğüs kafesimden fırlayacak kadar hızlı atıyordu. "Yağız sana ne yaptı?" diye korkuyla sorduğumda "Sus!" diye bağırdı. "Bir şey sorma." Korkuyla gözlerimi kapattım ve yutkundum. "Onun yüzünden bana zarar verdiğini görürse seni öldürür. Hem benim onunla bir alakam yok ki..." dedim sesim titrerken. "Öldürdü zaten," diye karşılık verdi ve yüzündeki nefret daha korkunç bir hal aldı.

Ormanda eski bir dağ evine geldiğimizde bana "İn," diyerek arabadan inmemi bekledi. "İnmeyeceğim," dedim dişlerimin arasından büyük bir öfkeyle. Arabadan inip belindeki silahı eline aldı ve "İneceksin!" diye bağırdı. Kapımı açarak kolumdan tuttu ve beni eve doğru götürmeye başladı. "Ben sana bir şey yapmadım," dedim boğazım yırtılırcasına bağırarak. Söylediğime karşı ruhsuz bir şekilde güldükten sonra "Ama Yağız yaptı," dedi acıyla. "Onun yaptığı şeyin bedelini neden ben ödüyorum?" diye haykırdım kolumu bırakması için çırpınarak.

Evin kapısını açıp beni küçük bir odaya getirdiğinde yatağa fırlattı ve ellerimi demir yatak başına kelepçeyle sabitledi. Bileklerimin acısından inlerken gözyaşlarımın arasından "Lütfen bırak beni!" diye bağırdım. Söylediğimi umursamadan odadan

çıkarken "Sen korkaksın Yağız'a zarar vermek için beni kullanıyorsun ama merak etme bana zarar verdiğinde onu üzemeyeceksin. Benden nefret ediyor çünkü anladın mı? Gözlerinin önünde ölsem üzülmez. O yüzden bana zarar verdiğinde eline hiçbir şey geçmeyecek. Kolaysa ona bir şey yap!" diye bağırdığımda yanağımda hissettiğim uyuşuklukla gözlerimi kapadım.

Elleriyle çenemi kavrayarak "Bana bak," diyerek dehşetli bir ifadeyle gözlerimin içine gözlerini sabitledi.

"Onun bana yaptığının aynısını ona yaşatacağım. Sana zarar verdiğimde o üzülmeyecek öyle mi? Haklısın. Seni o halde görünce her gün defalarca ölecek. Ona en büyük cezayı vereceğim. Gözlerinin önünde ölmeyeceksin zaten birlikte onu her gün bu acıyla yaşamaya mahkûm edeceğiz. Ölüm ona bir ödül olur," dedi ve çenemi sıkarak bıraktıktan sonra tüm gücüyle sert bir tokat attı. Bilincimi kaybederek etrafa baktım. Gözlerimin önünden geçen yüzü... Başım yana düşerek dudağımdan kanlar yatağa akarken kararan gözlerimi daha fazla açık tutmaya direnmedim. Gözlerimi açmaya çalışsam da açamıyordum.

Saatler sonra odanın kapısı açıldığında irkildim. Gözlerimi açamasam da sesleri boğuk bir şekilde duyabiliyordum. Mert gelip saçlarımdan tutarak ona bakmamı sağladı. "Aç gözlerini!" diye bağırdığında kısık gözlerle ona bakmaya çalıştım. Hoparlöre aldığı telefonun çalma sesini duyduğumda çaldıktan sonra açan sesin sahibine odaklandım. "Efendim?" dedi Yağız soğuk bir sesle.

"Yağız!" diye çığlık attım korkuyla. "Mert beni kaçırdı. Lütfen yardım et!" Saçımı son gücüyle çektiğinde acıyla inledim. "Dokunma ona!" diye bağırdı Yağız içinden gelen bir haykırışla. "Mert, bak o kıza sakın dokunma," dedi ve derin bir nefes aldı. Mert'e baktığımda sinirden delirmiş gibi bir surat ifadesi olduğu için korktum.

"Sen benim hayatım dediğim kızı elimden aldın. Ben de

sana aynısını yapacağım. Sen her şeyin en kötüsünü hak ediyorsun. Kardeşim dediğin insanın âşık olduğu kızı elinden alan bir şerefsizsin sen," dediğinde gözlerimdeki yaşları serbest bıraktım. Sesli bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Ben bilmiyordum. Kaç kere söyledim lan sana. Bilmiyordum. Eylül'e zarar verirsen seni öldürürüm!" diye haykıran Yağız'ın sesini duyduğumda Mert gülerek karşılık verdi. "Merak etme dostum çok büyük bir zarar olmayacak. Sen de bizi izleyeceksin."

Yapabileceğim tek şey birinin beni kurtarmasını beklemekti. Hiçbir şey yapamazdım. Kelepçe bileklerimde hareket bile etmiyordu. Yağız'ın söyledikleri beni büyük bir şaşkınlığın içine sürüklerken "Suçu olmayan bir insanın canını yakacak kadar kaybetmiş olamazsın kendini," dedi Yağız sakinleşmeye çalışırken. Mert gözlerini bir noktaya sabitlerken "Benim ne suçum vardı?" diye sordu.

"Defalarca özür diledim senden. Bana hiçbir şey söylememiştin ki..." dediğinde Mert cevap vermeden dikkatli gözlerle bana baktı. "Mert," diye seslendi Yağız. "Lütfen bir şey yapma. Ona dokunma yalvarırım."

Mert "Dağ evindeyiz," diyerek telefonu kapattı.

Mert odadan çıkarken kapıyı sert bir şekilde kapattı. Bileğimdeki kelepçeden kurtulmaya çalışırken aklımdan kaçış planları yapıyordum. Tuvalete giderken kaçabileceğimi düşündüm ve "Mert benim lavaboya gitmem gerekiyor," diye seslendim. Odaya girip uzun bir süre tek kaşını kaldırarak baktığında "Ne? Mecburum," diyerek onu inandırmaya çalıştım.

Hiçbir şey söylemeden kelepçeyi açıp kolumdan tutarak beni ayağa kaldırınca kasıklarına tekme attım. Mert öyle bir şey yapacağımı tahmin ediyor olacak ki yere düşmedi ve suratıma yumruk attı. Yere yığıldım. Canım çok yanıyordu ve yanımda kimse yoktu. Vurduğu yer sızlarken acıyla çığlık attım ve ayağa

kalkmaya çalıştım. Sertçe bir tekme attı. Elimle burnumu silerken ağzımdan kan geldiğini gördüm. "Yapma!" diye boğuk bir şekilde bağırdığımda bir tekme daha attı. Canım öyle yanıyordu ki bu acıyı hiçbir şekilde tarif edemezdim. Ağladıkça ağlıyordum, nefretim büyüyor, büyüdükçe yırtılıyordu içim. Kader mi diyorlar buna ya da yaşamak mı? Eğer öyleyse neden içimi acıtıyordu nefesim?

Küçük bir çocuk gibi köşeye sinip hıçkırıklarıma boğuldum. Gözlerimi kapadım, artık gerçekten bilincimin kapandığını hissedebiliyordum. İçimden gelen tek şey acıyla çığlık atıp ağlamaktı. Soğuk zemini besleyen sıcak kanlar dudağımdan mermere damlıyordu. Yüzüm uyuşmuştu. Aralarında ne olduğunu bilmiyordum fakat kesinlikle bu beni ilgilendiren bir şey değildi. Ne kadar süredir yerde yattığımı bilmiyordum. Gözlerimi açtığımda Yağız'ın bağırma sesini duydum. "Bırak lan onu ne yapacaksan bana yap."

Mert'e baktığımda silahını bana doğrultmuştu ve Yağız'a dönerek "Dediklerimi yapmazsan tetiğe basarım," dedi ölümcül bir ifadeyle. Sanki her gün birini öldürüyormuş gibi acımasız bakıyordu. Yağız başını "Tamam," diyerek salladı. O anda kısa bir süreliğine göz göze geldik. Gözünden geçen duygular hızlıca yer değiştiriyordu. Odaya giren iki adamı gördüm. Adamlardan biri elindeki sopayı Yağız'ın başına indirmek için havaya kaldırdığında "Yağız!" diye çığlık attım. İçimde bir yerlerin acıdığını hissettim ve Yağız yere yığıldı.

Mert adamlarına işaret verdiğinde Yağız'ın ellerinden kalorifere bağladılar Mert de bu arada beni yatağa yatırarak ellerimi yatağa bağladı ve odadan çıktı. Yağız'ın alnından akan kana ağlayarak bakıyordum. Başını dizlerine yaslayarak gözlerini kapatmıştı. Ellerini ne kadar sıkı bağladıkları buradan bile belli oluyordu. Gözlerim ağırlıkla kapanırken uykunun önünde daha fazla duramadım.

Gözlerimi tekrar Yağız'ın sesiyle açtığımda bana bakıp bir şeyler düşünüyordu. Uyandığımı görünce gözlerini kırpıştırdı. Hava kararmıştı ve bizi kurtarmaya hâlâ kimse gelmemişti, korkuyla ağlamaya başladım. "Ağlama güzelim," dedi dudaklarını hafifçe aralayarak. Alnındaki kurumuş kanı dizine silmeye çalışırken kafasını kaldırıp bana baktı. "Senin beni sevdiğini sanıyor," diyerek acılı bir şekilde güldüm. "Benim burada olmamın sebebi o. Yoksa kimsenin elinden sevdiğini almadım."

Gözlerini kırpmadan bana bakarken "Ben hiçbir şeyi bilerek yapmadım," dedi çaresizlik içerisinde. "Evet, seni sevdiğimi sanıyor," diye ekledi ve sert bir şekilde yutkundu. "Sana bir şey yapmaması için her şeyi yaparım senin bir suçun olmadığı için. Ama olur da sana bir şey yaparsa sakın gözlerimin içine bakma. Senden tek isteğim bu."

Başımı sallayarak ona bakarken ağlamaya başladım. "Ağlamak sana yakışmıyor," diye fısıldadı yavaşça. "Bana bir şey yapmasına izin vermezsin değil mi?" dediğimde ellerindeki halatlardan kurtulmaya çalışıyordu. "Sana dokunursa gözlerini kapat Eylül," dedi sesinde acı varken. "Bir de beni hiç unutma."

"Yağız hayır buradan kurtulacağız," dedim inanmaya çalışırken. "O bize hiçbir şey yapamayacak." Gözlerimin içine kanlanmış gözleriyle bakarken "Buradan kurtulduğumuzda ne olacak?" diye sordu derin düşüncelere dalarak. "Yüzüme nefretle bakmayacak mısın?"

Odanın kapısı açıldığında Mert hızlıca içeri girip önce bana sonra Yağız'a baktıktan sonra "Veda konuşmanızı yapmış olmalısınız," diyerek neşeden uzak bir şekilde güldü. "Hayır. Buradan kurtulacağımızı, senin bize hiçbir şey yapamayacağını konuştuk!" diye bağırdım öfkeyle. "Bu kıza hiçbir şey öğretememişsin Yağız. Strateji bilmiyor. Uslu durmadığında başına neler geleceğinden habersiz," dedi Mert Yağız'ın yanına gidip saçlarını tutarken.

Yağız başını oynatıp ondan kurtulmaya çalışırken "Bana benziyor işte, senin gibi korkak değil!" diye boğazı yırtılırcasına bağırdı. "Bakalım ne kadar korkusuz?" diyerek bana doğru yürümeye başladığında Yağız "Uzak dur ondan!" diye son gücüyle odada yankılanan bir sesle bağırdı.

Mert ruhsuz bir şekilde kahkaha atarak bana doğru yürümeye devam etti. Yatağın yanına geldiğinde "Yapma yalvarırım yapma," diye bağıran Yağız'a baktım gözleri kızarmıştı ve çaresizce bize bakıyordu.

"Yeni başlıyoruz dostum," diyerek benim saçlarımı tuttuğunda çığlık attım. Yağız "Dokunma lan!" diye haykırdığında daha çok ağlamam mümkünmüş gibi hıçkırarak ağlamaya devam ettim. "Çok güzel kokuyor değil mi Yağız?" diyerek güldü. Yağız alnını dizine yaslamış delirmek üzere gibi gözüküyordu.

"Teni yumuşacık. Elisa'nın da böyle miydi?" dediğinde Yağız cevap vermedi. Tüm taşlar yerine otururken Yağız'a tiksinerek baktım. Mert'in sevdiği kızın Elisa olduğunu duyunca zihnimdeki tüm soruları cevaplandırmıştım. Kendimi bayılacak gibi hissediyordum.

Yağız ile göz göze geldik hayal kırıklığıyla ona baktım. "Sana aynı acıyı yaşatacağım Yağız!" diye bağırdığında çırpınarak kurtulmaya çalıştım. "Ben bir şey yapmadım. Onun sevdiği kız ben değilim!" diye bağırdım bacaklarımla Mert'i ittirmeye çalışırken. Yağız'a bakmamaya çalışıyordum, o böyle istemişti.

"Nasıl hissediyorsun?" dedi Mert benim çığlıklarıma karışan sesiyle. "Ben sana bunu yaşatmadım," dedi sesi titrerken Yağız. "Elisa'yı sevdiğini bilmiyordum. Onu senin elinden ben almadım. Ama sen şimdi Eylül'e bir şey yaparsan bile bile yapmış olacaksın. Seni tanıyorum Mert, birine bir şey yaparsan vicdan azabından yaşayamazsın."

Mert başını sallayarak "Tanıyamayacağın kadar değiştim. Karşında bir yıl önceki aptal Mert yok," dedi.

"Hiçbir zaman aptal değildin ama şimdi aptallık yapıyorsun!" diye bağırdı Yağız onu bu yaptığından döndürmek istercesine. "Şimdi bile için bu kadar acımışken Eylül'ü elinden alsam ne hissederdin?" dedi Mert nefret dolu gözlerle Yağız'a bakarken.

Yağız başını önüne eğerek sustu ve yutkundu. "Yapma," dedi sessizce. "O benim değil ama yine de bir şey yapma."

"Neden?" diyerek Yağız'a baktı Mert "Elisa'yı tavladığın gibi bunu da tavlayamadın mı?" Yağız derin bir nefes verip "Benden almak istediğin intikam yüzünden masum bir insana zarar vermeyeceksin," dediğinde dikkatini tamamen Yağız'a vermiş olan Mert'e tüm gücümle ayaklarımı kullanarak sert bir tekme attım. Mert yere düşerken içerden cam kırılma sesleri gelince hepimiz sese kulak verdik...

20

Can koşarak içeri girdi. Önce bana daha sonra Yağız'a baktıktan sonra "Bekleyin çözeceğim," dedi. Yerde yatan Mert'i tutarak kafa attı ve cebinden aldığı anahtarla bileğimdeki kelepçeleri açtı. Ayağa kalkıp sendeleyerek yürürken Can'a yardım ederek Yağız'ın bileklerini kalorifer borusuna bağlı olan halattan kurtardım. Can Yağız'ı kurtardıktan sonra beni tutarak yürümeme yardım ederken dönüp Mert'e baktı ve "Seni geberteceğim!" diye bağırdı öfkeyle.

Gözlerim kararırken hâlâ yüzüm sızlıyordu. Mert'e dönüp baktığımda ayağa kalkıp bize doğru geldiğini gördüm ve "Koşun!" diye bağırdım "Geliyor."

Can ve Yağız arkaya bakıp koşmaya başlarken Yağız bana baktı ve ellerini bacaklarımın altından geçirip kucağına aldı. Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yaslarken ona sımsıkı tutunuyordum. Alabildiğim tek şey net bir şekilde kokusuydu. Can bize bakarken kapıyı açtı ve "Bu kıza vurmanın bedelini hayatın boyunca ödeyeceksin!" diye bağırdı boğazı yırtılırcasına. Yağız kollarını daha da kuvvetlendirirken daha hızlı koşmaya başladı. Ellerimle kazağını tutuyordum.

Can Yağız'a bakarak "Ben bunu öldürmeden rahat etmem," dedi sinirden deliye dönmüş bir şekilde. Yağız "Eylül'ü tehli-

keye atamam, silahı var," diye söylendi. "Ben ona bunu öyle bir ödeteceğim ki beni hayatının sonuna kadar unutamayacak," diye ekledi sinirli bir şekilde. Can arabayı açıp arka kapıyı açtığında Yağız beni kucağından indirmeden arka koltuğa oturdu ve başım kucağındayken beni yatırdı.

Can arabayı sürmeye başladığında titriyordum. Yağız ceketini çıkararak benim üstüme örttüğünde gözlerimi sıkıca kapattım. Bana karşı bu kadar şefkatli yaklaşması içimdeki buzdağına kibrit tutarken derin bir nefes aldım. Bu durumda olduğumuz için bana böyle davrandığını çıkarmamaya çalışıyordum beynimden. Fakat beynim bazı gerçekleri reddedip sadece olanlara odaklanıyordu, sebep aramadan...

Yağız'a baktığımda yüzüme baktığını görerek gözlerimi kaçırdım. Can Yağız'a sorular sorarken Yağız baş parmağını dudağımın kenarına koyup gözlerimin içine derin bir şekilde baktıktan sonra "Ne yaptı sana ben gelmeden önce?" dedi dehşetli bir ifadeyle. "Hiç," dedim boğazımdaki yumrunun geçmesi için sert bir şekilde yutkunurken. Gözyaşlarım gözümden akıp kenardan kulağıma doğru yol alırken "Ne yaptı Eylül?" diye sordu Yağız.

Sessiz kalarak başımı kaldırdım ve arkama yaslandım. "Çok mu vurdu?" dedi sesi yumuşarken. Başımı sallayarak dizlerime yasladım ve sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Can "Gözünden akan yaşların her damlası için hesap verecek," dedi dişlerinin arasından kendi kendine. Yağız elini saçlarıma koyup "Ağlama," diye fısıldadı ve beni kaldırmaya çalıştı. "Sizin okulun kuralı mı bir yere kaçırmak?" diye sordum öfkeyle Yağız'a bakarken. "Hayatımın birileri yüzünden mahvolmasından bıktım. Ben tüm kötülüklerden sıyrılmak için bu okula gelirken daha kötü insanlar tanıdım."

"Bundan sonra sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Seni koruyamadığım için özür dilerim," dedi Can kısık bir ses-

le. Başımı cama yaslayarak derin bir nefes verdim ve "Can ben bu olanları anneme anlatamam. Çok üzülür," dedim düşünceler içerisinde. Annemin böyle bir dönemde benim yaşadıklarımı öğrenip üzülmesine izin veremezdim. Onun her zaman güçlü olması gerekiyordu. Kafasındaki tek şey o hastalıktan kurtulma ümidi olmalıydı.

Can anlayışla başını sallarken "Ben de düşündüm. Yağızlarda kalacaksın o yüzden. Eğer bize gelirsen annemler seni görecek ve annem anında senin anneni arayacak," dedi kesin bir ses tonuyla. Söyledikleri beynime bir yıldırım gibi düşüp her yeri yakarken "Olmaz," dedim anında. "Başka çaremiz yok. Annenin öğrenmesini mi tercih edersin?" diyerek dikiz aynasından bana baktı Can.

Başımı sallayarak "Annenler görmeden size girerim," dedim. "Eylül annemler görmese bile annem senin olduğunu duyunca odaya çıkıp sana bakacak. Yüzün bu haldeyken hiçbir şey yapmayacağını mı sanıyorsun?" diye karşılık verdi.

Yağız "Tamam bizde kalır," diyerek konuyu kapatmaya çalıştığında "Kalmam," diyerek kollarımı önümde birleştirdim.

Yağız bu hareketime gülerken "Annemle yatarsın," diyerek bana baktı. Can bana bakarak gülerken "Başka seçeneğimiz olsa inan seni buna mecbur bırakmazdım fıstık," dedi. "Sen de gelirsen olur. Bir de Yağız'ın ailesi beni görmeyecekse," diye şart koştum. "Tamam saklarız seni," dedi Yağız ciddi bir ifadeyle. "Nasıl saklayacaksınız?" diye sorduğumda "Can'ın cebine girersin," dedi. Ona ters bir bakış attığımda Can kahkaha atmıştı.

Eve gelip arabayı bir yere park ettikten sonra arabadan indim. Yağız hızlı adımlarla kapıya gidip zile bastığında "Ne yapıyorsun?" dedim endişe içerisinde. Kapıyı genç ve uzun bir kadın açarken Yağız hiçbir şey söylemeden sağ taraftaki merdivenlere yöneldi. Kapıda duran kadın bana bakarken "Merhaba," dedim ve içeri doğru bir adım attım. Telefonum olmadığı için

anneme haber veremiyordum. En kısa sürede yeni bir telefon almam gerekiyordu.

Siyah uzun saçlı kadın bana "Kızım ne oldu sana?" dedikten sonra yanıma gelip kolumu tuttu ve "Gel yüzüne bir buz koyalım," dedi korkuyla konuşurken. Merdivenlere doğru "Yağız," diye seslendi ve Yağız'ın cevap vermesini bekledi. Yağız üstünde sadece pantolonla aşağıya indiğinde arkama baktım. Can ve arabası yoktu. "Efendim anne?" dedi Yağız annesi olduğunu öğrendiğim kadına bakarken.

"Can?" dedim şaşkınlık içerisinde etrafıma bakarken. Yağız gülerek "Bırakmış seni," dedi ve başını yana doğru çevirdi. "Nereden geliyorsunuz siz?" diye sordu annesi Yağız'a kaşlarını çatarak bakarken. Yağız eliyle beni işaret ederek "Anne Eylül biraz sakar gördüğün gibi. Merdivenlerden düştü," dedi sakin bir ses tonuyla.

Annesi gözlerini acıyla kısarken bana bakıp "İyi misin? Hastaneye gitseydiniz keşke kırık olmasın," dedi. Başımı sallayarak "İyiyim," dedim ve yutkundum. Aklım tamamen Can'ın beni yarı yolda bırakmasındaydı. Bu yaptığı yüzünden ona çok kızmıştım. Yağız'ın annesi mutfağa doğru giderek "Ben buz getiriyorum siz çıkın," diye seslendi.

Yağız merdivenlerden çıkarken "Ben gelmeyeceğim," dedim arkasından ona bakarak. Bana dönmeden "Eylül," dedi ve hızlıca yanıma gelip elimi tutarak beni yukarı doğru çektikten sonra ellerimize bakarak elimi bıraktı. "Lütfen çocukluk yapma. Sana bir şey yapacak olsam çoktan yapardım."

Bana bir oda gösterip "Sen burada dur ben sana annemin kıyafetlerinden getireyim," dedi ve başka bir odaya girdi. Odaya girmeden kapının önünde dururken annesinin sesiyle irkildim. "Geçsene içeri," dedi ve gülümsedi. İçeri geçip bir-iki adım attıktan sonra durdum. İki kişilik bir yatak ve büyük bir dolap olan bir odaydı üzerimde hâlâ okul formalarım olduğu için rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım.

Annesi elindeki buz torbasıyla durup bana bakarken "Gel otur," diyerek eliyle yatağı işaret etti. Elindeki buz torbasını alarak "Teşekkür ederim ben yaparım," dedim ve aynanın karşısına geçip buz torbasını yüzüme değdirmeden önce "Ben yüzümü yıkasam iyi olacak," dedim dudağımın kenarındaki kurumuş kanlara bakarak. "Tabii, nasıl istersen," diye karşılık verdi ve bana lavabonun yerini gösterdi. Çökmüş gözaltlarıma bakarak dudaklarımı birbirine bastırdım ve soğuk suyu açıp avuçlarıma birleştirerek doldurdum.

Soğuk su yüzüme çarparken derin bir iç çektim ağlamanın verdiği hisle. Şu an o çocuğun evinde o çocuğun annesiyleydim. Hayat bazen hiç getirmeyeceğini sandığınız bir şeyi getirirken önünüze siz sadece seyirci kalıyordunuz. Mert'in bu yaptığını polise şikâyet etmeyi düşünsem de annemin öğrenmesini istemediğim için susacaktım. Lavabodan çıkarak saçlarımı düzgünce topladım ve yatağın üzerinde duran buz torbasını alıp yüzümdeki acıyan yerlere hafifçe bastırdım.

Dudaklarımın arasından acıyla hafif bir ses çıktığında gözlerimi kapatıp buz torbasını komodine bıraktım. Yağız içeri girip siyah bir tişört ve siyah bir taytı yatağın üstüne bırakırken bana hiç bakmadan "Can mesaj attı," dedi. Cevap vermeden dikilmeye devam ettiğimde "Mert'i dövmeden duramayacağı için gitmiş. Eğer bir şey söylerse senin izin vermeyeceğini bildiği için öyle yapmış. Annenlere de birlikte olduğunuzu, senin onlarda kalacağını söylemiş. Annenler izin vermiş, şüphelenmemişler," dedi ve bana doğru bir adım attı.

"Annenin hastalığından yeni haberim oldu," dediğinde gözlerimin içine anlamlı bir şekilde baktı. Derin bir nefes verdim ve olduğum yerde dikilmeye devam ettim. "Eylül ben özür dilerim. O gece sen o yüzden..." dediğinde sözünü keserek "Evet o yüzden ağlıyordum," dedim bastıra bastıra. Konuşmak için dudaklarını araladığında "Ama merak etme o sarılmaya anlam

yüklemeyecek kadar akıllıyım," dedim ve yatağa oturup konuşmaya devam ettim. "Merak etme, kimseye söylemedim."

Ellerini iki yanına açarak "Ben o çocuk için ağlıyorsun sanmıştım," dedi yumuşak bir ses tonuyla. Histerik bir gülüşle yüzüne dikkatli bir biçimde baktıktan sonra "Hayatta dana önemli şeyler var," dedim. Başını bana hak vererek salladığında "Daha büyük acılar," dedim bir noktaya odaklanarak. "Umarım bir gün böyle bir şey yaşamazsın. Ama eğer yaşarsan da, umarım biri sana o halde sarıldıktan sonra o yaptığına seni pişman etmez," diye ekledim.

"Üzme kendini," dedi yorgun bir sesle. "Annenin bu hastalığı atlatacağını sen de biliyorsun." Yüzüne bakıp "Evet biliyorum atlatacak," dedim içten bir şekilde inanarak. "Sen giyin istersen," dedi ve hızlı adımlarla odadan çıktı. Getirdiği kıyafetleri giymeden okul formalarıyla yatağın içine girdim ve yorganı tamamen üstüme çektim. Farklı bir yerde uyumanın verdiği alışılagelmişin dışındaki yabancılık hissi üstüme bir sis bulutu gibi çökerken saatlerce tavanı izledim.

Göz kapaklarım uykunun ağırlığına daha fazla dayanamayarak yabancılık hissinden sıyrılıp uykuya daldı. Gece aniden yataktan kalktığımda karşımda Yağız'ı gördüm ve şaşkınlıkla ağzımı açıp "Neden buradasın?" diye sordum. "Senden uzak durmam gerekiyor," dediğinde anlamayarak gözlerimi daha çok açtım ve bakmaya devam ettim. "Bak benim yüzümden ne haldesin," dedi elini alnına koyarken. "Ben kimseye faydası olan bir insan olmayı tercih ederdim Eylül herkese bir şekilde zararı olan bir insan değil."

"Senin bu konuda bir hatan yoktu," dedim doğrularak. "Vardı," dedi aniden. "Senden yeterince uzak olsaydım seni hedef almazdı," diyerek sinirli bir şekilde aynadaki yansımasına baktı. "Biz yakın değildik zaten tamamen onun yanılması," diye karşılık verdim durumu açıklamaya çalışırken. "Biz birbirine

uzak olmaya çalışan ama her yaptığıyla daha da yakınlaşan iki insanız," dedi ciddi bir ifadeyle bana bakarak. "Birbirimize karşı hiçbir zaman doğruları söyleyip birbirimize içimizden geldiği gibi bakmadık."

Başımı sallayarak "Ben her zaman içimden geldiği gibi davrandım," dedim. "Şu an bile içinden geldiği gibi davranmıyorsun. Şimdi tek istediğin bu olanlardan sonra bana sarılıp huzur içinde uyumak," dediğinde ruhsuz bir şekilde gülüp "Sen kendinde misin?" diyerek yüzüme gelen saçlarımı çektim. "Şu an içimden gelen tek şey mecburen senin evinde uyuduğum için kendimi parçalamak."

"Yıllar sonra benim evimde yaşarsan yine bu cümleyi mi söyleyeceksin?" diyerek gözlerimin içine baktı. "Orası senin de evin olacak." Ayağa kalkıp sinirli bir şekilde ona baktım ve dişlerimi sıkarak "Daha fazla saçmalama. Sen neden uyurken benim odama geliyorsun hem? İnsanı sana güvendiği her an için pişman edersin," dedim ve odadan sert adımlarla çıktım. Boğazım kuruduğu için mutfağa giderken tanımadığım evde böyle bir şey yaptığım için huzursuz olsam da kalkıp birinden su isteyemeyeceğim için mecbur kalarak sürahiden bir bardak su doldurdum ve yavaşça içtim.

Tam bardağı tezgâha koyacağım sırada arkadan ağzıma yapışan ele karşı çığlık atmak istesem de çığlığımı yutmak zorunda kalarak korkuyla yutkundum...

21

Gözlerimi kocaman açarak elin sahibine bakmak için dönmeye çalıştım. Eli ağzımdayken tekrar boğuk bir şekilde bağırmaya çalıştığımda "Bana bak küçük kız," dedi. Korkudan titrerken derin derin nefesler alıyordum. "Oğlumdan uzak duracaksın," dedi öfkenin en koyu tonlarını barındıran sesiyle. Elini yavaşça gevşetip beni bıraktığında dehşet içerisinde ona baktım ve korkuyla ellerimi birbirine kenetledim. "Oğlunuza yakın değilim zaten ne yapmaya çalışıyorsunuz?" diye karşılık verdim korku okunan sesimle.

"O sana gelse bile sen buna izin vermeyeceksin," dediğinde ağzımı şaşkınlıkla araladım ve "Benimle ne derdiniz var?" diye sordum. "Derdim seninle değil oğlumun basit alışkanlıklar kazanmasını istemiyorum," dediğinde kaşlarımı kaldırarak "Bence sizin gibi bir babası olduğu için basit alışkanlıkları kazanmış zaten," dedim alaycı bir şekilde gülerek. "Bana bak," diyerek kolumu tutup sırtımı tezgâha çarptırdı.

Gözlerimi kısıp ağzım öfkeyle açıkken ona bakıyordum. "Yağız benim sözümü dinlemeyecek kadar aptal bir çocuk," dediğinde "Aksine," diye karşılık verdim sinirli bir şekilde yüzüne bakarken. "Sizin sözünüzü dinlemeyecek kadar akıllı."

Bu söylediğime daha çok öfkelenirken "Şimdi bu evden çı-

kıp gideceksin ve hayatımızın hiçbir yerinde karşımıza çıkmayacaksın. Yağız'ı senin yanında görürsem senin ve sevdiklerinin canını yakarım. Bu söylediklerimi Yağız'a söylemeyeceksin. Senin gibilerini çok gördüm ben. Oğlumun sana kapılmasına izin vermeyeceğim. Onun sana bir ilgisinin olduğunu mu düşünüyorsun? Diğerlerinden hiçbir farkın yok ulaşamadığı bir heves oldun onun için. Sana ulaşmasına izin verirsen dediğimi yaparım," dedi dişlerinin arasından konuşarak.

Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalışırken "Yağız'a karşı bir şey hissediyor olsam bu söylediklerinizi asla hiçbir şeyi değiştirmezdi. Onun da bana karşı bir şeyler hissetmediğine emin olabilirsiniz. Siz kim oluyorsunuz da beni tehdit ediyorsunuz? Aileme ve bana asla zarar veremezsiniz. Şimdi bu evden çıkıp gideceğim, siz kovduğunuz için değil böyle kötü kalpli bir insanın evinde daha fazla kalamayacağım için," dedim alçak bir ses tonuyla.

Cevap vermesini beklemeden hızlıca evden çıktım ve Yağız'ın çıktığımı anlamaması için kapıyı sessizce kapatmaya çalıştım. Etraf alacakaranlık ve sokaklar soğuktu. Titreyerek kollarımı önümde birleştirdim ve yürümeye başladım. Gecenin bu saatinde ıssız sokaklarda tek başıma yürürken aldığım nefes bile korku doluydu. Yağız'dan uzak duracaktım, daha uzak duracaktım. Babası söylediği için değil öyle olması gerektiği için yapacaktım. Çünkü biz onunla hangi buzulda yaşasak yanardık.

Titrek adımlarla kaldırım taşlarına tedirgince basarken nasıl bir cehennemin ortasında yaşadığımı düşünüyordum. Gözlerimi kapatıp her şeyin bir rüya olmasını diledim. Onun evine gelmem tamamen hataydı. Eve gidemeyeceğim için yapacak bir şey bulmaya çalışıyordum kendi kendime. Ama bu saatte henüz hava aydınlanmamışken sokakta tek başıma durmak hiç iç açıcı değildi. Şiddetli bir yağmur başladığında kendi bedenimin içinde kayboldum.

Bazı anlar bazı anlar için yaşanır. Bazıları hiç yaşanmaması gereken şeyler için, bazıları yaşanamayacak şeyler için. Adım attıkça boşluğa sürükleniyorduk, sonsuz bir boşluğa. Bazı boşluklar bizi doldurmak için bazıları içine alıp fırtınanın ortasında bir fidan gibi savurmak için. Bazı acılar bir kere yaşanır etkisi sonsuzdur bazı acılar ise hiç yaşanmadan her gün daha çok acıtır. Bazı çığlıkları sadece bir kişinin duyması gerekirken onun dışındaki herkes duyar bazı çığlıkları onun dışındaki herkesin duyması gerekirken sadece o duyar. Bir şarkı hiç baştan sona dinlenilmeden ezbere bilinir ve yine bir şarkı her gün dinlenilmişken ezberlenemez...

Sonsuz düşüncelerin hüzün saçıcı yorgunluğunda boğulurken gözlerimi kırpıştırarak acılı sese odaklandım ve olduğum yerde dikildim. "Eylül," diye bağırıyordu boğazı yırtılırcasına sesin sahibi. Kalbim tüm ritmini düzenli bir şekilde tekrar tuttururken "Dur!" diye bağırdı. Yağız'ın bağırışı tınısına yenilgi düşürmeyen çığlıklar gibiydi.

Koşarak yanıma geldiğinde karşımda daha önce hiç bu kadar çaresiz görmediğim Yağız dikiliyordu. Gözlerimin içine bakınca "Eylül," diye fısıldadı. Kalbimde bir şeylerin yer değiştirdiğini hissettim. Sırılsıklam olmuştu ve çaresizce gözlerimin içine bakıyordu. Saçlarından yüzüne süzülen damlalar ahenkle dans edercesine yer değiştiriyorlardı. "Efendim?" diye karşılık verdim. "Neden çıktın evden?" diye sordu şaşkınlıkla bana bakarak. "Çünkü öyle olması gerekiyor," dedim buz gibi bir sesle. "Başından beri hata yaptığımı fark ettim."

"Bu saatte nereye gideceksin delirdin mi sen?" dedi beni tutmaya çalışarak. "Seni ilgilendirmez," dedim yüzüne bakmadan. "Bu saatte sokakta başına neler gelebileceğinden haberin var mı?" diye bağırdığında "Sen benim hesap vereceğim biri değilsin," dedim ağzımı hafifçe aralayarak. Yaptıklarıma anlam vermeye çalışırken "Yapma Eylül," diyerek sert bir şekilde yut-

kundu. "Tamam odana girip gizlice seni seyretmeyeceğim buna mı kızdın?"

Başımı sallayarak "Hiç tanımamam gereken bir insandın," dedim. "Ama tanıdın," dedi aynı çaresizlikle. "Daha fazla tanımayacağım bir daha çıkma karşıma," dedim yutkunarak. Şimdi Yağız ve ben bir şarkının nakaratı gibiydik, güzeldik ama başlamadan bitirilmiştik. "Yapamam," dedi ciddi bir ifadeyle yüzüme bakarken. "Benim yüzümden sana daha fazla zarar geleceği için mi korktun? Bir daha asla sana kimsenin yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Korktuğum falan yok. Seni istemiyorum hayatımda," dedim ifadesiz bir duvar çekilmiş olan yüzümle. Yağmur damlaları hızla aramıza girerken onu görüşümü engelliyorlardı. "Benden korkuyorsan sana bir şey yapmam ki Eylül," dedi başını önüne eğerken. "Biliyorum seni ilk gördüğümde o yaptığım aptallığı unutamıyorsun. Ama izin ver unutturayım."

Başımı olumsuz anlamda salladığımda "Eylül," diye fısıldadı yalvarırcasına. "Yağız git," dediğimde bu sefer o başını olumsuz anlamda sallayarak "Gidemem," dedi titreyen sesiyle. "Eylül yemin ederim nefes alamıyorum. Gel," dedi. Sesini ilk defa bu kadar güçsüz duydum. Gözümden bir damla yaş akarken yağmur damlaları ve soğuk yüzünden titriyordum. Titreyen bedenime aldırmadan dik durmaya çalıştım. "Aşığım sana!" diye bağırdığında sesi sokakta yankılanmıştı. Ellerini ıslak saçlarının arasından geçirirken "Aşığım lan, aşığım," dedi titreyen sesiyle.

Kalbim göğüs kafesimi parçalayacak derecede hızlı atarken nefes alıp verişlerimi düzene sokmaya çalıştım. Uzun bir süre sessizlik olduğunda bu sessizliğin anlamını bozmamak için gözlerimizi bir an bile birbirimizden ayırmadık. İçimi söküp atarcasına ağladım. Ölüyorduk ve ikimiz de buna müdahale etmiyorduk. Ona ihtiyacım vardı ama olamazdık, Yağız ve ben biz olamazdık. Söylediği son kelimeler beynimde yankılanıp

dururken sonu olmayan bir boşluğa doğru koştum. İlaydaların evine geldiğimde kapıya yavaşça vurarak açmaların bekledim. İlayda uykulu bir şekilde kapıyı açtığında karşımdaki aynaya dikkatli bir şekilde baktım.

Gözlerimdeki ifade Yağız'ın gözlerinden tanıdık geliyordu. Gözlerim ağlamaktan kızarmış, saçlarım yağmurdan sırılsıklam olmuş ve titriyordum. Dişlerim birbirine çarparken çıkardığı ses odayı dolduruyordu, dizlerimin üzerine çöküp sesli bir şekilde ağlamaya devam ettim.

Yağmurlu bir geceye çarptık; geceye bir şey olmadı ama biz paramparçaydık.

22

Olanların üstünden henüz iki hafta geçmişken hiçbir şey etkisini kaybetmemişti. Son söylediği cümle o yandan bu yana hâlâ kulaklarımdaydı. Ama onu söyledikten sonra bir daha benimle karşılaştığı hiçbir yerde konuşmamıştı. Bir haftadır okula doğru düzgün gelmemişti zaten. Ne olduğunu anlamadan ona alışmıştım. Yokluğunda onu arayan gözlerim ve endişeli kalbim sorular soruyordu bana. Böyle bir şeyin olmaması için günlerce direndim ama yine de o son konuşmamızı hafızamdan silemedim.

Düşüncelerimden teneffüs zilinin etkisiyle sıyrılırken İlayda ve Can ile birlikte kantine çıktım. Annem ve babama olanlardan bahsetmemiştim. Yüzümdeki morlukları günlerce kapatıcıyla kapatmaya uğraşmıştım. Can'a beni Yağızların evinde yalnız bıraktığı için çok kızmıştım. Mert okula geldiğinde yüzünün her yeri morluklarla doluydu. Can onu gördüğü her yerde kavga çıkarıyordu.

Kantinde boş bir masaya geçip oturduğumuzda etrafa usul usul bakıyordum. İlayda ve Can fotoğraf çekinirken gülerek onları izliyordum. Yağız bir sandalye çekerek yanımıza oturduğunda Can "Geldi seninki," diyerek güldü. Yağız muzip bir şekilde gülmüştü İlayda ise kahkahalara boğulmuştu. Masada

gülmeyen tek kişi bendim. Can bana baktıktan sonra "Seni bekliyordu iki saattir," diyerek gülmeye devam etti. "Can," dedim uyaran ses tonumla. Yağız sadece gülümsüyordu. İlayda da gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. "Beklemiyordum," diyerek Yağız'a baktım. "Ben bekleyeceğim ama," dediğinde utançla bakışlarımı başka bir tarafa yönelttim.

Derse girdiğimizde hoca İlayda ve bana bakarak "Ne çok konuşuyorsunuz siz ya," diye isyan ettikten sonra başıyla işaret vererek "Geç arkaya," dedi.

"Tamam hocam konuşmayacağım," diyerek masum bakışlar atarken itiraz kabul etmeyen ses tonuyla "Eylül arkaya," dedi. Yağız'a baktığımda alaycı bir ifadeyle gülüyordu, kitaplarımı alarak yanına geçtim. "Hoş geldin," diyerek güldü. Cevap vermeden başımı sıraya koyduğumda "Görüyor musun, evren bizim birlikte olmamız için mesajlar veriyor," dedi ve benim gibi başını sıraya koydu. Cevap vermeden yatmaya devam ettim. Bana doğru biraz yaklaşarak derin bir nefes çekti ve "Kokun. Özlemişim," diyerek gözlerimin içine baktı.

"Yağız susar mısın?" dediğimde yüzünü buruşturarak "Peki," dedi.

Günler hızla geçerken aramızdaki bu şiddetli büyü bizi birbirimize daha çok çekiyordu. Bir gün öğleden sonraki derste ders akıcı bir şekilde ilerlerken kapı çaldı. Yağız sınıfta yoktu, nefesimi tutup içeri giren kişiye baktım. Bu çocuğu bir yerlerden tanıyordum. Nereden tanıdığımı çıkarmaya çalışırken Yağız'ın yanında gördüğümü hatırladım.

Hocaya dönerek "Eylül Altınel'i müdür odasına çağırdı," dedi. Kalbim göğüs kafesimi zorlarken ayağa kalkarak hocaya baktım. Hoca onaylayarak başını salladıktan sonra çocukla birlikte sınıftan çıktım ve müdürün odasına doğru koridorda yürümeye başladım. "Müdür neden beni çağırdı?" diye heyecanla

sorduğumda dudaklarını hafifçe aralayarak "Beni karıştırma," dedi ve muzip bir şekilde güldü.

"Beni karıştırma derken?" diye sorduğumda başıyla yanımdaki kapıyı işaret etti. Burası kütüphaneydi ve ders esnasında genelde boş oluyordu. Kapı hızlıca açıldığında şaşkınca oraya baktım. İçeriden bir kol beni sıkıca tutarak çektiğinde korkudan gözlerimi kocaman açarak etrafa baktım.

İçeride Yağız ve benden başka kimse yoktu. Kapıyı kilitleyerek anahtarı cebine attıktan sonra bana doğru bir adım attı ve gözlerime baktı. Hani olur ya bazen çok koşunca nefes alamazsın Yağız'ın karşısında öyle oluyordum. Nefesim kesiliyor, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum, kelimeler yerini sessizliğe bırakıyordu. Gözlerimin içine derin bir şekilde bakıyordu.

Ben olanları çözmeye çalışırken "Müdür?" dedim soru sorar gibi. "Yok öyle bir şey," dediğinde sesi kulaklarımda yankılanmıştı. Bakışları beni delip geçerken kendimi parçalara ayrılmış gibi hissediyordum. Onun gözlerinin içine bakmak gerçek anlamda başımı döndürüyordu. "Eylül," diye fısıldadı yalvarırcasına. Boğazımda bir düğüm oluşurken yutkunmaya çalışarak gözlerinin içine baktım.

Bir süre karşılıklı sustuk. O kadar susmuştuk ki sessizliğimizi mantıklı fiillerle doldurmak için bile göz göze gelmedik. Derin bir iç çekişle ateş etmiştim sessizliğe, o sevindi bir şeyler dökülmeye başlayabilirdi artık.

"Daha önce hiç böyle hissetmedim, yemin ederim. Gözlerim sana bakarken kocaman oluyor, seni dünyadaki her şeyden daha iyi görüyorum. Aklıma geliyorsun, gelirken yanında gülüşlerimi de getiriyorsun. Sen aklıma gelince içimde bir şeyler oluyor. Ne söylediğimi bilmiyorum," dedi gözlerimin içine anlam yüklü bir şekilde bakarken. "Senin kalbin durursa benimki atar mı sanıyorsun? Senden uzağa attığım her adım beni yal-

mızlığa sürükledi. Parmak uçlarının değdiği yerleri kıskandım ben," diye ekledi.

Çaresizce gözlerinin içine bakarken "Bakma bana öyle, yeni toparlandım," dedi. "Mesela bakışlarımız çarpışıyor ya arada, ben o anları unutamıyorum," diyerek bir adım daha attı. Çok yakınlaşmıştık geriye doğru bir adım attığımda sırtım duvara değdi.

"Ben daha önce böyle bir acıya rastlamadım," diye fısıldadığında gözlerimin yanmaya başladığını hissetmiştim. "Kafamı karıştırıyorsun," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak "Yapma lütfen," diye ekledim. Ona ne kadar yaklaşmak istesem de babasının söylediklerinden sonra yapamazdım.

Söylediklerimi hiçe sayarak "Eylül," diye fısıldadı. "Sana bir kere sarılabilir miyim?" Cevap vermemi beklemeden beni kendine çekip sarıldı. Gerçekliğinden şüphe duyduğum bir sesi vardı, ensemde bir nefes vardı ve onunla eşdeğer bir koku. Yakıcı nefesini hissederken nefes almakta zorlanıyordum.

"İzin ver yaptığım her şeyi unutturayım," dedi titreyen sesiyle. Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Arkamı dönüp kütüphaneden çıkmak için bir adım attım. Bu adımı ben atmamıştım. Babasının bana söyledikleri attırmıştı. "Korkuyor musun karanlıktan? Söyle bana. Söyle yakayım geceleri. Ama yapma Eylül senden uzak durmamı isteme benden."

Bileğimden tutup sertçe çektiğinde nefesimi tuttum. "Gitme," diye fısıldadı. Sesi beynimde yankılanırken gözlerimin içine yalvarırcasına bakıyordu. Kendime kızıyordum. Onunla böylesine birlikte olmak isterken yapamıyordum. Bir şey söylemeden elimi çekip hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladım. Sevgimin elinde kaybolup sokaklarında çıkmaza sürükleniyordum sanki.

Birinin hayatınızdan, avucunuzdaki kum taneleri gibi gitmesini ve hiçbir şey yapamadan izlediğinizdeki o çaresizlik hissi

vardır ya hani, şu an o çaresizliğin dibindeydim. Kapıya geldiğimde kilitli olduğunu fark edip Yağız'a açmasını söyledim. Bir şey demeden gelip kapıyı açtı ve gözlerimin içine baktı. Hızlıca kütüphaneden çıktıktan sonra derin bir nefes aldım.

Sınıfa giderek çantamı aldım ve hızlı adımlarla okuldan çıktım. Kafamdaki düşüncelerle boğuşurken biraz yalnız kalabilmek için caddedeki kafelerden birine girip cam kenarında caddeye bakan masalardan birine geçtim ve portakal suyu söyledim. Bir süre daha etrafı izledikten sonra sıkılmaya başladım yaklaşık bir saattir burada oturuyordum. Telefonumu elime alıp biraz internette gezindikten sonra başımı kaldırıp etrafa baktığımda kapıdaki adamı gördüm ve gözlerimi kırpıştırarak tekrar baktım.

Bu Yağız'ın babasıydı ve benim yan masamda oturan adamlara selam verip buraya doğru gelmeye başladı. Beni fark etmemesi için dua ederken başımı önüme eğip saçlarımla gizledim. Adamların üzerinde takım elbise vardı ve iş konuşmaya geldikleri her hallerinden belliydi. Kalp atışlarım gerçekten hızlanmıştı ve ellerim buz gibi olmuştu. Onlar kalkana kadar beni fark etmemesi için kalkmayacaktım.

Başımı Yağız'ın babasının sert sesiyle kaldırdığımda alaycı bakışları beni sinirlendirmeye başlamıştı. "Kimleri görüyorum?" dedi. Yüzünde hiçbir mimik oynamamıştı. Sert bir bakış atıp çantamı aldım ve kalkmak için yeltendim. "Otur, sana teşekkür etmek istiyorum," dediğinde "Ne için?" diye sordum ruhsuz bir tavırla.

"Oğlumdan uzaklaştığını duydum aferin sana," diyerek ifadesizce güldü. Sinirden bacaklarım uyuşurken yumruklarımı sıkıp sinirli bir şekilde bakmaya devam ettim.

"Her zaman nasıl davranıyorsam öyle davranıyorum hâlâ. Yani söylediklerinizin hiçbir şeyi değiştirmedi," diyerek çantamı aldım ve masadan kalktım. Arkamdan "Seni bir daha etrafımda

görmeyeceğim küçük kız!" diye bağırdığında hiç bakmadan yürümeye devam ettim.

Kafenin çıkışında duran kasiyere cebimden yirmi lira çıkarıp verdim. Şu an paranın üstünü bekleyecek ne halim ne de sabrım vardı. Kasada duran görevli kadın "Hanımefendi, Hakan Bey sizin paranızı istemediğini söyledi," dedi ve nazikçe parayı ittirdi. Adamın benim parama bile tahammülü yoktu. Benimle gerçekten tek sorunu Yağız değildi. Kadına cevap vermeden parayı oraya bıraktım ve hızlıca kafeden çıktım. Kaldırımda yürümeye başladım.

Eve geldiğimde annemler evde değildi odama çıkıp okul kıyafetlerimden kurtuldum. Pijamalarımı giyip saçlarımı topuz yaptım. Aşağıya inip televizyonu açtıktan sonra saatlerce televizyona bakarak başka şeyler düşündüm. Televizyonun karşısında uyuya kaldığımı babamın öpücüğüyle uyandığımda hissettim. "Haydi prenses yemeğe," dediğinde hızlıca ayağa kalkıp sofraya geçtim.

Annem mutsuz gözüküyordu, onu böyle görmeye alışkın değildim. Yemek yemiyordu sadece tabağındaki yemekleri çatalıyla didikliyordu. "İyi misin anne?" dedim kısık bir sesle "İyiyim," diye karşılık verdi ve yüzüme bakmadan masadan kalktı. "Ben yatıyorum biraz dinleneceğim," dedikten sonra hızla merdivenlerin basamaklarından çıktı.

Boğazımda bir düğüm oluşurken babama soran gözlerle baktım. Babam gözlerini kaçırdı ve tabağına bakmaya devam etti. Gözlerim dolmaya başlamıştı, yutkunarak "Baba anlatmayacak mısın?" diye sordum titreyen sesimle. "Yok bir şey endişelenme," dedi ve önüne baktı. "Anlat baba," dedim. Babam elini ensesine götürüp "Annen yarın kemoterapi alacak," dedi.

Bir şey söylemeden ayağa kalktığımda gözümden bir damla yaş düştü. Beni sıkıca kendine çekip sarıldı ve ağlamaya başladı. Babamı daha önce böyle ağlarken görmemiştim hep içine

atıyordu, ben annemin kanser olduğunu öğrendiğim günde ağlıyordu ama bizi susturmak için kendini tutuyordu. Gözlerimi kapatıp annemi düşündüm o güçlüydü, gerçekten güçlüydü. Bunu atlatacaktı ve bizi yalnız bırakmayacaktı.

Sabah gözlerimi telefonumun melodisiyle açtım bugün okul yoktu fakat annem için hastaneye gidecektik. Saat 08:30'du üzerime kıyafetlerimi giyip saçlarımı taradım ve odamdan çıktım. İlayda'ya hastaneye gideceğimizi bildiren bir mesaj yazdıktan sonra telefonumu cebime atıp odamdan çıktım. Annem ve babam salonda beni bekliyorlardı. Anneme hiç bakmadan "Ben hazırım," dedim çünkü anneme bakarsam ağlayacağımı biliyordum.

Babam annemin elini tutup yürümeye başladı, ben de ayakkabılarımı giyip kapıdan dışarıya çıktım. Arabaya bindikten sonra babam kısık sesli bir müzik açtı ve arada ortamı yumuşatmak için espriler yapıyordu. Annem hiç konuşmuyordu ve bu durum beni gerçekten üzüyordu. İlayda mesajı gördüğü gibi beni aradı, aramasını reddedip *Annemler yanımda mesaj at,* yazdım ve gönderdim.

Eylül ne oluyor? Hangi hastane? Bizde geliyoruz, yazdığında karşılık olarak *Adresi gidince yollarım, annem kemoterapi alacak,* yazdım ve telefonumu cebime attım. Bir süre daha yolculuktan sonra hastaneye ulaştık. Çekingen adımlarla arabadan indikten sonra bunları hiç yaşamamış olmayı diledim, hepsinin bir rüya olmasını. Hastaneye girdiğimizde annemler onkoloji bölümündeki doktorlardan birinin odasına girdi.

Doktor kemoterapi hakkında bilgiler verirken dikkatlice dinlemiştim ama beynim kabul etmek istemiyordu. "Kemoterapi her ay bir kere yapılmak zorunda, damar yoluyla vereceğiz en etkili yöntem bu. Tedavi olduktan sonra kendinizi yorgun hissedebilirsiniz bu çok normal. Göğsünüzdeki tümörün daha fazla ilerlemeden yok olmasını sağlayacağız bu süreçte siz ne kadar inanırsanız o kadar başarılı oluruz."

Annem doktorun söylediklerini dinlemeden gözlerini bir noktaya sabitlemiş şekilde oturuyordu. Babam anneme baktığında annem gözlerini kırpıştırarak "Tamam," dedi korkuyla. Boğazımda bir düğüm oluşurken doktorun odasından çıktım.

Annem ve babamda arkamdan çıkmıştı. Hemşireler annemi kemoterapi için hazırlayacaklardı. Annem onlarla birlikte bir odaya gittiğinde babamla koltuklardan birine geçip oturduk. İkimizde konuşmuyorduk sadece düşünüyorduk.

Koridorda İlayda'nın sesini duyduğumda arkama dönüp baktım, İlayda, Can ve Yağız buraya geliyorlardı. İlayda koşarak bana sarıldığında Yağız ve Can babamla tokalaştı. İlayda bana sarıldıktan sonra babama da sarıldı ve kolumdan tutup beni koltuğa oturttu.

Yağız ile göz göze geldiğimiz gibi bakışlarımı yere sabitledim. İlayda bana teselli verirken Can da anneme bir şey olmayacağını söylüyordu. Bir süre daha bu şekilde oturduktan sonra annem tekerlekli sandalyeye oturmuş ve üzerinde hastanede giyilen kıyafetlerden vardı. Annemi bu şekilde görmek kalbime daha önce hiç hissetmediğim türden bir acı saplarken farkında olmadan gözyaşlarımın ıslaklığını dudaklarımda hissettim.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken koşarak anneme sarıldım ve seslice ağlamaya başladım. İçimdeki acı geçene kadar ağlamak istiyordum. Annemin hıçkırıklarını duyduktan sonra anneme daha sıkı sarılarak daha çok ağlamaya başladım. Hemşire kolumu tutarak "Emel Hanım'ı götürmemiz gerekiyor," diyerek gülümsedi. Annemden güçlükle ayrılırken kokusunu ciğerlerime doldurmuştum. Annem babamla sarılırken gözyaşlarımı silmeye çalışıyordum.

Koltuğa geçip oturmaya devam ettim. Delirecek gibi hissediyordum, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip gözlerimi kapattım her şeyi unutmak istiyor-

dum. İçime çektiğim hava burnumu acıtıyordu ve hızlı adımlarla dışarı çıktım. Banklardan birine geçip oturdum. Ellerim buz gibi olmuştu ve içim titriyordu.

Gücüm kalmamıştı. Cılız bir hareketle kolumu kaldırıp, titreyen parmaklarımla yüzüme gelen saçlarımı çektim. Gözlerimde derin bir uyku vardı, sanki kirpiklerimin üzerine tonlarca yük asılmış gibi hissediyordum. Etraftaki insanları izlerken gözlerim Yağız'ın gözleriyle karşılaştı. Benimle konuşmak için gelmişti ve şu an gerçekten ihtiyacım olan kişi oydu. Ayağa kalkarak yüzüne baktım. Saçlarının tellerinden, tırnaklarının uçlarına kadar isyan doluydu. Islak dudaklarının arasında beliren kısık bir ses, devrini tamamlayamadan öldü.

Ağzını açtığı gibi kapattı ve söyleyeceklerini yuttu. Boğazını ıslatabilmek için yutkundu, konuşmak için doğru kelimeleri seçmeye çalışıyor gibiydi. Başını geriye doğru atıp derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine bakarken nefesini sesli bir şekilde dışarı verdi. Sanki bir şeyler söylemek istiyor da söyleyemiyor gibiydi. Bana doğru bir adım atarak elini saçlarının arasından geçirip "Üzülme," diye fısıldadı.

İnsanın tenine işleyen sesi, yoldan geçenleri çevirecek kadar etkileyiciydi. Tek yapmak istediğim ona sarılmak ve bir daha bırakmamaktı. "Seni hissetmek, çatlayacak kadar susamışken suyu hissetmek gibi bir şey," diyerek gözlerimin içine bakmaya devam etti. Kendimi son zamanlarda hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyordum.

Bana doğru bir adım atıp sarıldığında gözlerimi kapatıp başımı omzuna koydum. Ona sarılmak, dünyayı bir kenara atıp sadece onu yaşamak gibiydi. Yağız "Nereye istersen oraya gideriz yeter ki tut elimden," dedi ve elimi tutup hafifçe öptü. "Beni sana inandır, beni bize inandır Yağız," diyerek yavaş bir şekilde ondan ayrıldım. Gerçekten inanmak istiyordum, mutlu olacağımıza ve hiç ayrılmayacağımıza.

Gözlerimin içine derin derin baktıktan sonra "Ulan özledim be," diyerek tekrar sarıldı. Kemiklerim kırılacak gibi hissediyordum ama bir şey söylemedim. Omuzlarımdan tutup beni karşısına aldı ve başparmağıyla yüzümü hafifçe okşadı. "Gözlerini yeni bir güne her açışında yanında ben olacağım," dedi sakin bir sesle.

Elini çekip beni banka oturttu. Başımı omzuna koyup gözlerimi kapattım. "Annen iyi olacak bunu biliyorsun değil mi?" diye fısıldadığında başımı olumlu anlamda salladım. "Eylül bana bak," diyerek çenemden tuttu ve ona bakmamı sağladı. "Gözlerimin içine bak."

"Annen gerçekten iyi olacak," dedi. Gözlerimi kapatırken biriken yaşlar serbest kalmıştı. Gözyaşlarım yanağımı ıslatırken Yağız derin bir nefes alarak "Ağlamana dayanamıyorum," dedi. Gözyaşlarımı sildim ve gökyüzüne baktım ağlamak istemiyordum.

Bu sabah da gözlerimi alarmın sesiyle açtığımda oflayarak yataktan çıktım. Bugün pazartesiydi ve okula gidecektim. Hafta sonu hastaneden eve geldiğimizde doktor ilk tedavinin başarılı geçtiğini fakat sonucun ilerleyen zamanlarda belli olacağını söyledi. Annem gördüğü tedaviden sonra kendini çok yorgun hissetmiş ve hep uyumuştu. Dün ise bütün gün yataktan çıkmadan düşünmüştüm hayatımı, Yağız'ı, annemi.

Hızlıca giyinerek evden çıktığımda kapının önünde Yağız'ın arabayla durduğunu gördüm. Yanına gidip "Günaydın," dediğimde "Günaydın," diye karşılık verdi ve arabaya bindi. Yanına geçip oturduğumda bir şey söylemeden arabayı sürmeye başladı. Birlikte okula ilk girişimiz onun benim elimi tutmasıyla başladı...

Aradan aylar geçerken biz mutlu bir şekilde hayatımıza devam ediyorduk. Yine arabada gülerek bir yere gelmiştik. Büyük

bir alışveriş merkezinin önünde durduk. Bu alışveriş merkezine daha önce birkaç kere daha gelmiştim gerçekten çok güzeldi ve içinde buz pisti vardı. Kafamda Yağız'ı buz pateni yapmak için ikna cümleleri kurarken Yağız arabayı park etmek için boş bir yer bulup park etti.Arabadan indikten sonra ben etrafı incelerken Yağız elimi tuttu. Hafta içi olduğu için kalabalık değildi fakat yine de boş sayılmazdı.

Alışveriş merkezinin ortasındaki buz pistine bakarak heyecanla ellerimi çırptım ve konuşmak için ağzımı açtım. Yağız benden önce davranarak kelimeleri ağzıma tıkadı. "Aklından bile geçirme," diyerek ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Ama..." diyerek cümle kurmaya yeltendiğimde "Aması yok. Düşüp bir yerini kırarsın," dedi ve konuşmamı engelledi. "Ben biliyorum, düşmem," dedim yalvarırcasına. Başını olumsuz anlamda sallayıp mağazalardan birine doğru yürümeye başladı.

Bir yerde oturup kahve içip mağazaları gezmiştik. En sonunda Yağız'ın kolları poşetlerle dolduğunda "Acıktım," diye isyan etti. Yürüyen merdivenlerden yukarıya çıktıktan sonra hamburger yemek için bir yere girdik. Yemeklerimizi yedikten sonra aşağıya indik. Gerçekten yorulmuştuk ve artık eve gitmem gerekiyordu. Buz pateni yapan insanlara iç çekerek baktıktan sonra içimde kaldığı için hüzünle baktım.

Gülerek bana baktıktan sonra "Kıyamam ki," diyerek arkasını dönüp buz pistine doğru ilerlemeye başladı. Uzun süredir yapmıyordum ama unutmadığımı umarak Yağız'ın ikimiz için aldığı patenleri giymeye başladım. Patenleri güzelce bağladıktan sonra ayağa kalktım ve buz pistine ilerledim. Buz pistine adım attığımda bir soğukluk vücudumu sardı. Ellerim buz gibi olmuştu. Başta kenardaki demirlere tutunarak gittikten sonra arkamı dönüp Yağız'a baktım.

Kenarlardaki demirlere tutunmuyordu ona dönüp elini tuttum ve kenarlardan ayrılarak kaymaya başladık. "Daha önce

yaptın mı?" diye sordum ona dönerek. Başını olumlu anlamda salladıktan sonra hızlıca kaymaya başladık. Bir ara ikimiz de yere düştüğümüzde kahkahalarımı durduramadım. Buz pistinin tam ortasında durmamızı sağladı. İki elimi de elleriyle tuttuktan sonra gözlerimin içine bakarak derin bir nefes aldı. Sanki bir şey söylemek istiyor da söyleyemiyor gibi duruyordu.

Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve gözleriyle gözlerimi esir almıştı. Ellerimi bıraktıktan sonra ellerini saçlarının arasından geçirip "Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi. Sorması için cesaret verici gözlerle gözlerinin içine baktım. Başını geriye doğru atıp gözleri kapattı ve derin bir nefes aldı. Buz pistinden gelen soğukluk bedenimi sararken ani bir heyecanla gerildim. Söyleyeceği şeyi sabırsız bir şekilde beklerken ona bakmaya devam ediyordum.

23

"Seni seviyorum," dedi ve elimi tutarak buz pistinin çıkışına doğru kaymaya başladı. Hadi ama, gerçekten bunu söylemek için bu kadar heyecan mı yapacaktı? Söyleyeceği şey kesinlikle bu değildi bundan adım gibi emindim ama yine de en ufak bir fikrim yoktu. Sanki söyleyeceği şey tüm günün büyüsünü bozacakmış gibi hissediyordum. Öyle algılamıştım çünkü. Yağız'ı daha önce bir şeyi söylemek için bu kadar heyecanlı ve düşünceli görmemiştim.

Söyleyeceği şey kesinlikle önemli ve hayatımızda bir şeyleri değiştirecek gibiydi. Bunu duymak istemiyordum. Bu mutlu günden sonra aramızı bozacak veya bizi üzecek bir şey duymak istemiyordum. Buz pistinden çıkıp kenarda duran koltuklardan birine doğru ilerledim. Patenleri ayağımdan çıkardıktan sonra ayakkabılarımı giyip ayağa kalktım. Beynimin içinde dönen soruları susturmak istiyordum ama deli gibi de öğrenmek istiyordum.

Az önce yaşananları unutarak yavaşça Yağız'ın eline elimi koydum ve parmaklarımı parmaklarının arasına kaydırdım. Yağız da elimi sıkı bir şekilde tutu ve yüzümde gülümseme oluştu. Ne olursa olsun ne yaparsa yapsın onu seviyordum ve vazgeçmek istemiyordum. Onun yanında hep mutluydum, kalbi-

min gerçekten attığını hissediyordum. Hızlı adımlarla alışveriş merkezinden çıktıktan sonra arabaya doğru ilerlemeye başladık.

İkimiz de konuşmuyorduk ve en az benim kadar düşünceli gözüküyordu. Koyu kahverengi gözleri bir noktaya odaklanmış, gözleriyle aynı renkte olan saçları güneşin ışıltısıyla parlıyordu. Neden kötü düşünüyorum diye sorguladım bir anda kendimi. Neden aklıma sürekli kötü şeyler getiriyorum?

ördek bu kim bilmiyor

"Senin neyin var Yağız?" diye sordum arabadaki uzun süreli sessizliği bozarak. "Bir şeyim yok sevgilim," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Ne söyleyecektin az önce?" dedim kendimi daha fazla tutamayarak. "Söyledim ya," dedi bıkkın bir ses tonuyla. "Seni seviyorum." Etrafa baktığımda evin önünde olduğumuzu gördüm ve bir şey söylemeden arabadan indim. Söyleyeceği şey kesinlikle bu değildi ve bana yalan söylüyordu.

Hızlı adımlarla eve doğru ilerlerken Yağız'ın delici bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Anahtarım yanımda olmadığı için zile basarak kapının açılmasını bekledim. Yağız benim içeriye girmemi bekliyordu ve kendimi berbat hissediyordum.

Annem kapıyı açtığında önce bana baktı daha sonra Yağız'ın arabasına. Anneme sarılıp gözlerimi kapattım. İçim annemi kaybetme korkusuyla dolup taşarken ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım.

"Ee kız gecesi yapmaya ne dersin?" diye sordu annem neşeli bir ses tonuyla. "Babam nerede?" dedim gözlerimle salonu tararken. "Yeni ortağıyla iş görüşmesine gitti," diye yanıtladı. "Gece bizim!" diye bağırdım annemden ayrılırken. "Üzerimi değiştirip geliyorum."

Odama çıkıp Yağız'ın verdiği kıyafetleri üzerimden çıkardım ve pijamalarımı üzerime geçirdim. Merdivenlerden hızla inip annemin yanına koltuğa geçip oturdum. Annemin yanağından makas alırken "N'aber fıstık özledin mi beni?" diyerek kahkaha attım. Kendimi bir an Yağız gibi hissederek gülmeye devam

ettim. Annem gözlerini devirip bana baktıktan sonra "Çok," diyerek benimle birlikte güldü.

"Yağız'a âşık mısın?" diye sordu annem gülerek. Derin bir nefes alarak "Evet," dedim ve annemin elini tuttum. "Sen babama nasıl âşıksan öyle." Televizyonu açtım ve kanalları gezmeye başladım. "Yarın sabah kontrole gideceğiz," dedi annem yumuşak bir ses tonuyla.

Annemin gözlerinin içine bakıp sarıldım. "Anne," dedim endişeli bir ses tonuyla. "Seni çok seviyorum. Sakın. Sakın beni bırakma." Gözümden damlayan yaş dudaklarıma düşerken annem bana daha sıkı sarılıp "Bırakmayacağım zaten," diye fısıldadı. Sesinden ağladığı anlaşılıyordu, omzuma düşen gözyaşı düştüğü yeri yakarken içimin eridiğini hissettim. "Atlatacaksın bu hastalığı." Ağlamaktan kesik kesik konuşuyordum. Söz konusu annem olunca dünyada daha değerli hiçbir şey yoktu benim için. "Hayatta hiçbir acının seni ağlatmasına izin verme," dedi titreyen sesiyle.

Kapının açılma sesi duyulduğunda ikimiz de toparlanıp kapıya baktık. "N'aber güzellikler?" diyen babama baktım. Fazla neşeli gözüküyordu. Annem "Anlaşılan yeni ortağını çok sevdin," diyerek güldü ve babama sarıldı. "Bu hafta sonu yemekte onlardayız," diyen babama baktım ve "İyi geceler benim çok uykum geldi," dedim esneyerek. Açıkçası babamın iş arkadaşlarını dinleyecek halim yoktu.

İkisini de öptükten sonra odama çıktım. Hiçbir şey düşünmeden uyumak istiyordum sadece. En azından uyurken bazı şeyleri unutabiliyordum yatağımı açarak içine girdim. Yarın okul vardı ve daha fazla direnmeden kendimi uykuya bıraktım.

***

Her yer kapkaranlıktı, bacaklarımı yatağımdan sarkıtarak odamdan çıktım ve "Kimse yok mu?" diye bağırdım. Ses gel-

meyince merdivenlerden inip salona geçtim. Salonun lambasını yaktıktan sonra masada duran sürahiden bir bardak su doldurup başıma diktim. Su içimdeki yangını biraz olsun söndürürken içimdeki kötü hisleri yok etmeye çalıştım. "Anne!" diye bağırdım ve cevap gelmesini bekledim.

Ama yine aynı korkunç sessizlik vardı. Merdivenlerin basamaklarından hızlıca çıkarken yatak odasının kapısının kapalı olduğunu gördüm ve kapıyı çalarak içeriye girdim. Yatak hiç açılmamıştı ve oda bomboştu. Olanlara bir anlam yüklemeye çalışıyordum.

Annemler kontrole gitmiş olmalıydılar. Fakat hava aydınlanmamıştı bile. Aynanın önünde duran kâğıdı elime aldım ve hızlıca okumaya başladım.

Kızım biz kontroldeyiz. Seni seviyoruz.

Annemin yanında olmam gerekiyordu. Onu görmem gerekiyordu. Hızlıca merdivenlerin basamaklarından indim ve evden çıktım. Bir taksiye atlayıp hastanenin ismini söyledim ve beklemeye başladım. Kendimi sorumsuz hissediyordum. Annem hastanedeydi ve ben onun yanında değildim.

Yol boyunca ayağımı yere vurarak stresle ritim tuttum. Hastanenin önüne geldiğimizde büyük bir sabırsızlıkla içeriye girdim ve hastanenin uzun koridorunda koşmaya başladım. Öyle hızlı koşuyordum ki. Sanki annem her an ellerimin arasından kayıp gidebilecekmiş gibi. İleride bir topluluk gördüğümde yutkunarak oraya baktım.

Yağız, İlayda, Can, babam, doktorlar ve okuldan birkaç arkadaşım daha. Yağız olanları büyük bir dikkatle incelerken Can koltuklardan birine oturmuş ve başını ellerinin arasına almış bir şekilde duruyordu. Babam doktorla konuşurken İlayda'nın hıçkırıkları koridorda yankılanıyordu. Doktor babama bir şey

söyledikten sonra hızlı adımlarla uzaklaşırken babam duvara yumruğunu geçirdi ve ağlamaya başladı.

Beynimin içinde silahlar patlıyormuş gibiydi ve büyük bir şaşkınlıkla olanları izliyordum. Ağzımdan bir kelime bile çıkmıyordu. Bir an düşündüm de ya aklımdan geçenler birazdan duyacaklarımın habercisiyse? "Hayır!" diye bağırdım. Asla böyle bir şey olamazdı. Olmamalıydı. Tüm gözler bana dönerken Yağız bir adım atıp "Eylül," diye fısıldadı. Koşarak yanına gittiğimde ellerini yanağıma koyup yumuşak bir şekilde okşadı. "Yağız," dedim titreyen sesimle. "Annem?"

"Sakin ol sevgilim," dedi ve gözlerimin içine baktı. Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu? "Annem nerede?" diye bağırdım koridorda yankılanan sesimle. Yağız'ın vücuduna tutunarak aşağıya doğru kaydım. Babam yavaş adımlarla yanımıza gelirken kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. Beni kendine çekip sarılırken "Baba?" diye fısıldadım.

"Annen cennette prensesim," dedi hıçkırıklarının arasından. Söylediği cümle beynimde yankılanırken şu an yaşadığımı hissetmiyordum. Boğazım yırtılırcasına bağırdım. Annemi istiyordum.

"Bana yalan söylemeyin. O ölmedi!" diye bağırdım. Her şeye zarar vermek istiyordum. İlayda'yı kollarından tutup "İlayda sen söyle," dedim. İlayda ağlayarak gözlerimin içine baktığında "Söyle. Annen ölmedi de!" diyerek onu sarstım. Ama o ağlamaya devam etti. Can'a baktığımda gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. Yanına gittim ve "Can?" diye fısıldadım. "Şaka yapıyorsunu eğil mi?" Başını olumsuz anlamda sallayıp gözyaşların evam etti. Yağız dikkatli bir şekilde sanki hiçbir rmak istemiyormuş gibi bakıyordu. Hızlı adımlip "Bir şey yapsana Yağız!" diye bağırdım. Elleriayatın kanunu bu sevgilim," diye fısıldadı.

larımın arasından bir hıçkırık kaçtığında şiddetle

gözlerimi açtım. Boğazım kupkuruydu ve ter içinde kalmıştım. Nefes alamıyordum. Üzerimdeki yorganı kenara iterek titreyen ellerimle yüzümdeki yaşları sildim. Bunun bir rüya olması beni biraz olsun rahatlatırken hâlâ üzerimdeki etkisini atamamıştım. Hızlı adımlarla odamdan çıkıp yatak odasına ilerledim. Kapı açıktı ve yatakta babam vardı.

Annemi görememek beni endişelendirirken hızlıca merdivenlerin basamaklarından indim ve salona baktım. Annem salondaki masada uyuya kalmıştı. Önünde bir kâğıt vardı ve başını masaya koymuş uyuyakalmıştı. İçimde bir şeylerin cız ettiğini hissettim. Annem buradaydı ve beni bırakıp gitmemişti. Az önce yaşadığım annemi kaybetme korkusunun üzerine onu burada görmek duygu karmaşası yaşamama sebep oldu.

Masadaki sürahiden sessizce bir bardak su doldurup içtim. Annemi inceliyordum. Masum yüz hatlarıyla uyurken bir melek gibi gözüküyordu. Annemi kaybetme korkusu beni içten içe yiyip bitirirken yutkunamadığımı fark ettim. Rüyanın etkisi hâlâ üzerimdeydi. Masada duran kâğıdı sessizce elime aldım ve ne olduğunu anlamak için okumaya başladım. Annem bana veda mektubu yazmıştı. Gözlerimde yaşlar birikirken boğazıma oturan yumruyla okumaya devam ettim.

Eylül'üm, güzel kızım;

Bana bu dünyanın getirdiği en güzel hediye sensin. Elbette bu dünyanın bir sonu var, isteyerek veya istemeyerek hepimiz sevdiklerimizi arkamızda bırakıp gideceğiz. Bunu bir veda olarak algılama sakın. Daha birlikte yaşayacağımız çok güzel günler var. Veya senin ve babanın birlikte yaşayacağı güzel günler. Hayatına bensiz devam etmek zorunda kalabilirsin, sakın üzülme. Ben her zaman sizinle olacağım. Siz gülerken gülüşlerinizde, ağlarken gözyaşınızda, yemek yerken her zamanki yerimde, film izlerken yanınızda... Ben her zaman sizinleyim. Kendini yalnız hissettiğin her an yanında...

Ama belki fiziksel olarak yanınızda olmayabilirim değil mi prensesim? Sen beni görmesen bile ben hep senin yanında olacağım. Mesela alışveriş yaparken karar veremediğinde bile. Sen evlenirken en önde seni gururla izleyeceğim, belki de çocuklarının yüzünde ben olacağım. Şu hayatta kimsenin seni üzmesine izin verme. Benim bile. Biliyorum bu satırları okurken ağlıyorsun. Belki de hıçkırıklara boğuluyorsun. Ağlama kızım. Senin gözünden damlayan her yaş benim kalbime saplanıyor. Benim ciğerimi söksünler ama beni sizden ayırmasınlar. Kimseye acının seviyesini ya da ne denli olduğunun tarifini veremem. Sen benim elimde büyüdün, ben seninle birlikte büyüdüm. Şimdi senden ayrılma düşüncesi beni içten içe yiyip bitiriyor.

Yüzünü baktığımda ya bu son görüşümse diye düşünmek beni çıldırtıyor. Öyle bir güzellikte doğdun ki, seni kucağıma aldığım an içimde bir şeylerin eridiğini hissettim. Hiç düşünmedim seni kaybetmeyi, bırakıp gitmeyi. Şimdi düşünmek zorunda olmak bana inandırıcı gelmiyor dünyalar güzelim. İnanmak istemiyorum bu kâbusa, uyanmak istiyorum; her şeyin bir rüya olduğunu görmek. Bir annenin evladını bir daha göremeyecek olma ihtimali nasıl bir his bunu yaşamayan bilemez. Kendi canımdan bir parçayı bu dünyada annesiz bırakma düşüncesi canımı yakıyor. Sen büyüdün, en yakın arkadaşım oldun benim. Senin gülüşlerinle neşelendim ben. Seni canın yandığında içimi kaplayan kötü his nefes almamı engellerken gece uykularımdan uyanıp nefes alış verişlerini kontrol ettim. Sabaha kadar melek gibi uyuyuşunu izleyip gözlerim acıyana kadar ağladım. Seni ilk kucağıma aldığım günü hatırlıyorum. Ağlamaktan gözlerim kızarmıştı. Baban gelip alnımdan öpmüştü ve "Niye ağlıyorsun ki? O senden başkasına anne demeyecek," demişti. Senden bir isteğim daha var kızım, ben ölürsem başkasına anne deme.

Seni çok ama çok seven annen.

Hıçkırıklarım salonda yankılanırken kendimi boşlukta gibi hissediyordum. Her an ayağım kayabilir ve düşebilirmişim gibi. Annemin satırlarını okurken kalbimin parçalara ayrıldığı-

nı hissettim. İçim acıyordu. Annemi uyanmaması için koşarak odama çıktım. Bağırarak ağlamak istiyordum. Daha gördüğüm rüyanın etkisini atlatamamışken annemin veda mektubunu okumak içimde tarifi olmayan bir his oluşturmuştu. Banyoya geçerek suyu sonuna kadar açtım ve duşun altına girdim.

Üzerimdeki kıyafetler ıslanırken sırtımı duvara yaslayıp yavaşça aşağıya doğru kaydım. Su vücuduma çarparken kendimi biraz daha rahatlamış hissediyordum. Suyun sesi hıçkırıklarımı bastırırken ağlamaktan nefes alamadığımı fark ettim. İçimde bir yangın vardı. Öyle büyük bir yangındı ki iç organlarımın küle dönüştüğünü hissediyordum. Hani bazen uykuda olur ya, bağırmak istersin ama sesin çıkmaz. Bağırmaya çalışırsın ama dudakların kıpırdamaz.

Annemin hastalığına müdahale edemeyişim de öyle hissettiriyordu. Annem gidiyordu ve ben onu durduramıyordum. Titreyen ellerimle yüzümdeki saçları çektim ve derin bir nefes almaya çalıştım. Nefes almaya çalışırken bile hıçkırıklara boğuluyordum. Üzerimdeki kıyafetleri çıkartarak ayağa kalktım ve suyu kapadım. Bornozumu giyerek banyodan çıktım. Titriyordum, fakat üşümekten değil. İçimdeki yangının yerini buzlarla kaplı bir dünyaya bırakmasından.

***

Sınıfta yerlerimize oturduktan sonra İlayda ile eski okulumuzda her zaman yaptığımız şeyi yaparak gülmeye başladık. Kendimize bir kurban seçerek yaptığı her hareketi taklit ediyorduk, gerçekten eğlenceli oluyordu. "Can ver o kâğıdı bana," diyerek yürümeye başlayan hocaya baktım. Yağız ve Can'ın oturduğu sıraya doğru ilerliyordu. Can kâğıdı cebine koyarken Yağız fazla rahat bir ses tonuyla "Sıkıntı yok verebilirsin," dedi. Can kâğıdı hocaya verdikten sonra hoca dikkatli bir şekilde okudu ve sesli bir şekilde güldü.

Can ve Yağız da hocayla birlikte gülerken "Merak etme ben uyandırırım seni," dedi ve gülmeye devam etti. Hoca kâğıdı yırtıp atarken Yağız "Eyvallah hocam," diyerek başını sıraya koydu. Ne yazdığını deli gibi merak ediyordum arkamı dönüp Can'a "Ne yazıyordu orada?" diye sordum. İlayda da benimle birlikte dönerken "Evet Can, ne yazıyordu?" diyerek bana destek verdi.

Can bizim ısrarlarımıza rağmen kâğıtta ne yazdığını söylememişti. Teneffüs zili çalınca Yağız'ı uyandırdım. Esneyerek ayağa kalktı. "Hadi kantine gidelim," dediğimde sınıftan çıktık. Yağız'la önden ilerlerken "Ne yazdın kâğıda?" diye sordum. "Çok mu merak ediyorsun?" dedi gülerek. "Evet, hadi söyle," dedim sabırsız bir şekilde.

"Kâğıda ne yazdım biliyor musun?" dediğinde "Söylersen bileceğim," diye karşılık verdim. Gülerek "Ben uyuyorum bizim kızlara bakan olursa uyandır," dedi ve başını salladı.

24

Hava çok güzeldi ve geldiğimiz yer gerçekten huzur vericiydi. Etrafımızda hiç bina yoktu, genellikle her yer yeşillikti. Tahtadan yapılmış kafe tarzı bir yer vardı fakat çok büyük değildi. Dışarıda da bir kaç masa vardı. Yağız elini belime koyup masalardan birine ilerlediğinde içeriden orta yaşlı bir adam çıkıp Yağız'ın elini sıktı ve "Hoş geldin oğlum," diyerek Yağız'a sarıldı. Ne olduğuna anlam veremiyordum ki Yağız beni gösterip "Kız arkadaşım Eylül," dedi. Tanımadığım adam büyük bir sevecenlikle bana elini uzatırken elini sıkıp gülümsedim ve "Merhaba," dedim.

"Merhaba kızım, ben de Ahmet Atak," dediğinde gözlerimi kırpıştırıp Yağız'a baktım ve "Mert?" dedim şaşkın bir ses tonuyla. "Oğlum," diye karşılık verdi. Şaşkınlığı bütün hücrelerimde hissederken Yağız yerinde kıpırdanıp yapmacık bir şekilde öksürdü. Yağız Mert'in babasına sarılıyordu. Hem de fazlasıyla içten. Ne olduğunu anlamadığım için gülümsedim fakat şu an hiç olmadığım kadar şaşkındım. Mert'in babası Yağız'a dönerek "Siz geçin istediğiniz yere mekân sizin," diyerek omzunu sıvazladı. Yağız Mert'in babasının söylediğine içten bir şekilde gülümseyerek "Eyvallah," diye karşılık verdi.

Elimi tuttuğunda Mert'in babası tahtalardan yapılmış evin

içine girdi. "Mert'in babası mı gerçekten?" diye sordum dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken. Yağız başını olumlu anlamda sallarken bahçedeki masalardan birine doğru yöneldi. "Sizin Mert ile aranız iyi değil ki," dedim Yağız'a dönerken. Fazla düşünceli gözüküyordu. Yerimize geçip oturduktan sonra oturduğum sandalyede bağdaş kurarak "Babasıyla neden bu kadar yakınsın?" diye sordum. Yağız eliyle susmam için işaret yaptığında Mert'in babasının bizim masaya doğru geldiğini gördüm. Yağız ile konuşup yanımızdan ayrıldı.

"Mert benim tek kardeşimdi, bunu bildiğini sanıyordum," diyerek ciddi bir ifadeyle bana baktı. Başımı olumlu anlamda sallayıp "Evet biliyorum," dedim. "Kardeş gibiydik, yani öz kardeşten farkımız yoktu. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Beni en iyi tanıyan kişi oydu, içimi döktüğüm tek kişi," diye cümlesini bitirdiğinde yüzünde ismini koyamadığım bir ifade vardı. Üzüntü gibi ya da karmaşıklık, tarif edemiyordum. Devam etmesi için gözlerinin içine baktım. "Sonra o içten içe bir kıza âşık olmuş, ama normal bir aşk değil bağımlıydı o kıza. Yani ben sonradan öğrendim bunları," dedi ve ellerini yüzünde gezdirip saçlarını karıştırdı.

"Elisa?" dedim soru sorarcasına. Başını olumlu anlamda sallayıp konuşmaya devam etti. "Biz Elisa'yla onuncu sınıfın yaz tatilinde bir şeyler yaşadık. Okuldan tanışıyorduk zaten ama ben Mert'in onu sevdiğini bilmiyordum." Gözlerimi kısıp Yağız'a öldürücü bakışlar atarken "Ne? Bilmiyordum dedim," diyerek kollarını açtı.

"İşte sonra on birinci sınıfa geçtiğimizde Mert bana bu kızı anlattı ama Elisa olduğundan bahsetmedi. Bilseydim ben uzaklaştırmaya çalışırdım. Sonra ben de gidip kıza açılmasını söyledim. Okulun sonlarıydı, Mert tek başına kızın yanına gidemediği için beni de çağırdı, kabul ettim. Bir kafeye gittik kızlar orada duruyordu Mert kızın yanına gidip onu sevdiğini söyle-

dı. Kıza baktığımda Elisa olduğunu gördüm Elisa bana bakarak "Üzgünüm canım benim, ilgi alanıma yanındaki giriyor," dedi ve beni gösterdi. Mert'in kolunu tutup gitmemizi söyledim, üzülmemesi için. Mert ise kıza açık konuşmasını söyledi.

Elisa "Ben Yağız'ı seviyorum," dediğinde Mert hiçbir şey söylemeden koşarak gitti yanımızdan, ne kadar anlatmaya çalışsam da beni dinlemedi, sonra sen bu olayın üstüne gelince seni elimden almak istedi," dedikten sonra derin bir nefes alıp "Ve alamadığı için bana olan nefreti daha da arttı. Şu an sana âşık."

Duyduklarım karşısında aklımdaki soru işaretleri yanıtlanırken daha ne kadar şaşırabilirim diye düşündüm. "Ama sonuçta sen onun sevdiği kızın Elisa olduğu bilmiyordun suçun yok ki," dedim ve Yağız'a baktım. "Boş ver sevgilim böyle olması gerekiyormuş demek ki," dedi ve elimi sıkıca tuttu. Mert'in babası masaya geldiğinde Yağız kahvaltı istediğimizi söyledi. "Mert Elisa'yı sevmiyor mu artık?" diye sordum Yağız'a.

"Seni deli gibi sevdiğini görmüyor musun?" dedi ve sinirlendiğini belli eden bir hareketle gözlerini kapattı. "Tamam, kapatalım bu konuyu, bana kendi ellerinle portakal sıkar mısın?" dedim ve yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Eylül söyleyelim getirsinler işte," dedi ve benim yaptığım şekilde gülümsedi. "Ben senin elinden istiyorum," dedim ve güldüm.

"Tamam, burada bekle. Uslu bir kız ol. Kimseyle konuşma," dedi ve yanağımı öperek masadan kalktı. Yağız bir-iki dakika sonra elinde portakal suyuyla geldi ve önüme koydu. Yağız "Hadi çabuk kahvaltını yap," dediğinde portakal suyunu alıp bir dikişte bitirdim. Masadaki salatalıklardan birini çatalıma alıp ağzıma attım ve "Okul saati geçmeden dönmemiz gerekiyor annemler şüphelenebilir," dedim.

Kahvaltımızı bitirip tahta evin içine girdiğimizde köşedeki masalardan birinde oturan Mert'in babası yanımıza gelip "Afiyet olsun gençler," diyerek elini Yağız'ın omzuna koydu. Yağız elini

ceketinin cebine götürdüğünde Mert'in babası Yağız'ın kolunu tutarak "Saçmalama oğlum," dedi. Yağız ısrar etse de parayı kabul etmeyerek "Sizden tek bir isteğim var çocuklar," dediğinde meraklı gözlerle baktım.

"Mert'in uğruna canını verebileceği kadar çok sevdiği bir kız var. Kızı tanımıyorum ama siz belki tanıyorsunuzdur. Onların birlikte mutlu olmasını sağlayın çünkü Mert onsuz aldığı nefeste bile kendini suçluyor."

Mert'in babası cümlesini bitirdiğinde gözlerimi kırpıştırıp Yağız'a baktım yumruğunu sıkmıştı ve dişlerinin arasından "Tanımıyoruz," dedi öfke kusan ses tonuyla. Yağız'ın kolunu dürterek "Tabii ki herkes gibi Mert de mutlu olmayı hak ediyor ama kız sevmiyorsa bizim elimizden bir şey gelmez," diyerek gülümsedim.

"Haklısın kızım," dedikten sonra elini uzatıp "Memnun oldum," dedi. Elini sıktıktan sonra "Ben de. Her şey için teşekkürler," diyerek gülümsedim. Yağız Mert'in babasına sarıldıktan sonra "Kendine iyi bak abi. Teşekkür ederiz," dedi ve kolumu tutup beni dışarıya çıkardı. Yeşillik alanda yürürken Yağız'ın tuttuğu yer acımaya başlamıştı ve çok hızlı yürüyordu. "Yağız sakin olur musun lütfen?" dedim kısık bir sesle. "Olamam," dedikten sonra tuttuğu kolumu bırakarak "Resmen seni babasına anlatmış," dedi.

"Mert'in sevdiği kişi ben değilim. Nereden çıkardın bunu?" diye sorduğumda "Bilmediğin şeyler var," dedi ve öfkeyle havaya baktı. Derin bir nefes aldıktan sonra karşıdaki hamağa bakarak "Hamağa en son gelen kaybeder!" diye bağırdım ve koşmaya başladım. Omzumun üstünden Yağız'a baktığımda normal bir şekilde bana doğru yürüdüğünü görünce daha çok güldüm.

Yağız yanıma geldikten sonra elleriyle hamağı tutarak içine yattı. Biraz yana doğru kayıp bana yer açtığında bacağımı havaya kaldırarak hamağın içine girdim ve yanına yattım. Başımı göğsüne

koyduğumda kalp atışlarını net bir şekilde duyabiliyordum ve bu mükemmel bir histi.Saçlarımla oynamaya devam ederken "Beni bırakma ne olursa olsun," diyerek saçlarıma bir öpücük kondurdu.Yerimde rahatsızca kıpırdandıktan sonra Yağız'ın gözlerinin içine bakarak gülümsedim ve "Nereden çıktı şimdi bu?" dedim. "Hiç," diyerek iç geçirdi. "İçimden geldi."

"Bırakmaya niyetim yok zaten sevgilim," dedim ve gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Yağız'ın kokusu burnumdayken neden durup dururken anlam veremediğim hareketler yaptığını düşündüm. Buz pateni yaparken de bir anda bir şey söyleyeceğini söyledikten sonra "Seni seviyorum," diyerek geçiştirmişti. Uykunun beni esir alacağı sırada "Beni üzecek bir şey yapmadın değil mi?" diye mırıldandım. Gözlerim kapanana kadar Yağız cevap vermemişti ve kendimi uykuya bıraktım.

Gözlerimi açtığımda Yağız'ın uyuduğunu görmemle derin bir nefes alıp yerimde kıpırdamamaya özen göstererek yatmaya devam ettim. Küçüklüğümden beri birinin kirpikleriyle oynamayı çok severdim ellerimi kirpiklerine götürdüğümde gülerek uyandı ve elimi tuttu. Elimi dudaklarına götürüp öptüğünde "Günaydın," diye fısıldadım. Yağız elimi dudağından çekmeden "Günaydın sevgilim," dediğinde konuşurken dudakları elime çarptığı için gülerek elimi kirpiklerine götürdüm ve oynamaya devam ettim.

Gülerek "Daha önce hiç kirpiğimle oynayan biri olmadı," dediğinde "Olsaydı seni bu hamakta boğardım," dedim ve kaşlarımı çattım. "Ne zevk alıyorsun bundan?" dedi.

"Bilmiyorum, çok güzel," diye karşılık verdim.

***

Eve gelip kapıdan içeri girdiğimde babam karşımda dikildi ve "Okul nasıl geçti kızım?" diye sordu. "Güzeldi," dedim etrafıma bakarak. Annem kaşlarını kaldırıp bana bakarken dudakla-

rımı birbirine bastırdım. "Bu müdürün sana bir garezi olmalı," dediğinde gözlerimi kısıp ne dediğini anlamayarak "Neden?" diye sordum.

"Baksana, sen okulda olsan bile seni yok yazıyorlar," dedi ve sinirli bir şekilde güldü.

Açıklama yapmaya çalışarak elimi havaya kaldırdığımda "Kiminleydin bugün?" diye sordu babam sert bir sesle. Boğazıma yumru otururken "Bir anda ağzımızdan öyle çıktı. Özür dilerim gerçekten. Aslında okula gitmedim Yağız ile bir yerde kahvaltı yaptık," dedim.

Babam koridorda bir ileri bir geri giderken "İnanmıyorum gerçekten!" diye bağırdı. "Benim masum kızım büyümüşte bana yalan söylüyor."

Babam derin bir nefes alıp "O çocukla bir daha görüşmeni istemiyorum," dediğinde söylediği cümle zihnimde yankılanıyordu. "Baba onu seviyorum. O bana hiçbir şeyi zorla yaptırmadı ben kendim istedim bugün okula gitmemeyi. Ben çocuk değilim ki. Kiminle görüşüp kiminle görüşmeyeceğime sen karar veremezsin," dedim ve babamın gözlerinin içine baktım.

Bu söylediğime karşı babam ruhsuz bir kahkaha atarak "Emel şunu odasına çıkar," diye emir verdi. Annem elini sırtıma koyup "Odana çık şimdilik kızım," diye fısıldadığında koşarak odama çıktım ve yatağımın üstüne oturarak gözümden damlayan yaşları sildim. Asla babamın istediğini yapmayacaktım ben Yağız'la gerçekten mutlu olduğumu hissediyordum. Zaten şu an sinirli olduğu için böyle söylüyordu. Daha sonra konuşmak en mantıklısıydı.

Telefonumu elime alıp mesaj kısmına girdim ve Yağız'a bir mesaj yazdım. Telefonumun melodisiyle bir süre ekranla bakıştıktan sonra aramayı cevapladım. "İyi misin?" diye sordu endişeli ses tonuyla. Boğazımı temizleyerek "İyi değilim," dedim ve sesimin tonunu alçalttım. "Eylül size gelmemi ister misin?"

dedi. Sesi endişe doluydu. Benim üzüldüğümü duyunca böylesine korkması kalbimde ılık bir heyecan yarattı.

"Babam seninle görüşmemi istemediğini söyledi," dedim hıçkırıklarımın arasından. Uzun bir süre sessizlik olmuştu sadece Yağız'ın nefes alış verişlerini duyuyordum. "Yağız?" dedim sorarcasına. Derin bir nefes alıp "Sen ne yapacaksın?" diye karşılık verdi. Görmeyeceğini bilsem de başımı sallayarak "Onu dinlemeyeceğim," diye fısıldadım. "Ben seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim ağlama artık," dedi sesinden hüzün damlıyordu. "Neyse yarın okulda görüş..." Cümlemi tamamlayamadan odaya annemin girmesiyle hızlıca telefonu kapattım. Annem yanıma oturduktan sonra bir süre gözlerimin içine baktı ve sonra kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Anne babam ciddi miydi?" diye fısıldadım annemin saçlarına elleyerek. Annem yavaşça "Bilmiyorum Eylül babanı daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim," dedi ve nefesini sesli bir şekilde dışarıya verdi. Gözlerim tekrar yanmaya başlarken "Ama okula gitmememin onunla bir alakası yok ki," dedim ağlamaktan çatallaşan sesimle.

Annem mutluluktan uzak bir şekilde gülerek "Sadece bu mu sanıyorsun, baban bir süredir bana bunu söylüyor," dedi ve kolumu okşadı. "Ve bundan sonra okula seni baban kendi götürüp getireceğini söyledi bundan sonra eski rahatlığın yok," diye ekledi.

"Anne ben Yağız'ı seviyorum ve babam istemiyor diye vazgeçecek değilim," dedim sinirle. Annem gözlerini kırpıştırıp "Bazen birini ne kadar sevsen de vazgeçmek zorundasın kızım, hayat acımasız," dedi. Annem uzun bir süre bana baktıktan sonra "Saçlarını taramamı ister misin?" diyerek gülümsedi. Dolabımdan tarağımı aldım ve annemin önüne oturdum. Annem saçlarımı tararken "Mesela Yağız için canını verebilir misin?" diye sordu. Gözlerimi kırpıştırıp "Evet, ona gerçekten aşığım," dedim.

Annem bir süre daha odamda durdu ve konuştuk. Daha sonra "Ben iniyorum, yemek hazır olur yarım saate," dedi ve odadan çıktı. Dolabımdan pijamalarımı aldıktan sonra giydim ve aynaya baktım. Merdivenlerden yavaşça inerken başımı uzatıp babama baktım, koltukta oturmuş telefonuyla ilgileniyordu. Aşağıya inip sessizce salondaki koltuklardan birine geçtim. Arada bir göz ucuyla baksam da ciddi bir şekilde telefonuyla ilgileniyordu. Babam bakışlarını benim üzerimde gezdirip nefesini topladı ve gözlerini gözlerime sabitledikten sonra "Seni bundan sonra okula ben bırakacağım," dedi.

"Baba bak," dedikten sonra devamını getiremedim, ağlamaklı bakışlarla gözlerinin içine baktım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Derin bir nefes alıp "O beni okuldan kaçmak için zorlamadı ya da onun fikri değildi tamam mı?" dedim.

***

Okula gitmek için hazır olduğumda üzerime ceketimi giyip evden çıktım. Babam da yanımda olduğu için birlikte Yağız'ı görüşümüz çok da şaşırtıcı değildi. Yağız şaşkın gözlerle bize bakarken yavaşça yaslandığı arabasından ayrıldı ve bize doğru bir adım attı. Ellerini cebinden çıkarırken sakin bir sesle "Günaydın?" dedi soru sorarcasına. Babam Yağız'a bakarak "Günaydın," diye karşılık verdiğinde kolumu tutarak "Sen arabaya bin ben geliyorum," dedi ve itiraz istemeyen bakışlarını yöneltti.

Cevap vermeden arka koltuğa oturdum ve kulaklığımı takıp telefonumdan müzik açtım. Babam Yağız'a kısaca bir şeyler söyledikten sonra Yağız ellerini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes aldı. İki dakikalık konuşmanın ardından babam hızlı adımlarla arabaya binip "Gidiyoruz?" dedi bir eksiğim varsa kontrol etmemi söyleyen bir ses tonuyla. Olumlu anlamda başımı salladıktan sonra babam gaza basıp evin önünden ayrıldı. "Ne konuştunuz?" diye sordum endişeli bir şekilde.

Babamın dudakları hafifçe kıvrılırken "Korkma sevgilini öldürmedim," dedi ve göz kırptı. "Çıkışta kapının önünde seni bekliyor olacağım," diye bağıran babama dönüp gülümsedim sanırım hayatımda şu ana kadar ki en zoraki gülümsememdi. "İstersen sınıfın kapısının önünde bekle, ezerler belki beni," dedim ve hızlı adımlarla okulun bahçesine girdim.

Omzumun üstünden babama baktığımda hâlâ gitmemişti resmen okula girdiğimi görmeden gitmiyordu. Okula girdikten sonra koridorda hızlı adımlarla sınıfa ilerlerken cebimden telefonumu çıkarıp Yağız'dan mesaj gelmesi umuduyla ekrana baktım. Yağız'dan mesaj olmamasına sinirlenirken aniden birinin son gücüyle kolumdan çekmesiyle kendimi boş sınıfın içinde buldum.

25

Yağız bana bakarak bir şey söylemek için dudaklarını araladığı sırada "Babam sana ne dedi?" diye sordum meraklı bir ses tonuyla. "Arkadaş kalmamızı söyledi," dedi ve neşeden uzak bir şekilde güldü. "Duydun mu Eylül baban beni senin yanında istemedi."

"Boş ver," diye fısıldadım. "Ben seni istiyorum." Mert bir çocukla sınıfa girerken bir an afallayıp "Pardon," diyerek çıkmak için yeltendi. "Boş olduğunu sanıyorduk."

Yağız nefesini sesli bir şekilde dışarıya verdikten sonra kendi sınıfımıza geçtik. İlayda'nın yanına oturduktan sonra hoca derse girdi ve dersi anlatmaya başladı. Öğleden önceki dersler tüm sıkıcılığıyla devam ederken öğle molası için yemekhaneye gittik. İlayda, Can, Yağız ve ben boş masalardan birine geçtik. Can sandalyesine oturacağı sırada arkasına geçip İlayda ve Yağız'a susmaları için işaret yaptım. Can'ın sandalyesini çektiğimde Can büyük bir gürültüyle yere düştü.

Küfür edip arkasına dönerken gözlerimi kırpıştırıp çığlık attım. Can dudağının kenarını ısırarak "Şimdi bittin sen kızım," dedi ürkütücü bir ses tonuyla. Yağız ve İlayda kahkahalara boğulurken kantinin çoğu bizim bu halimize gülüyordu. Can arkamdan gelirken masaların arasında çığlık atarak koşuyordum.

Nefes nefese kalırken bildiğim bütün duaları arka arkaya sıraladım ve "Yağız yardım et!" diye bağırdım.

Çığlık atmaktan boğazım acırken Can ile aramızda beş adımlık bir mesafe olduğu için korkuyla bağırdım. "Özür dilerim," diyerek ona baktım. Can benim taklidimi yaparak kovalamaya devam ederken "Döveceğim seni!" diye bağırdı gülerek.

***

Yağız öğleden sonra bir işi olduğunu söyleyerek derse girmemişti. Ders devam ederken düşünmeyi bırakıp Mert'e odaklandım. Hoca tahtaya örnek yazmak için birinden bir cümle isterken Mert elini kaldırıp ayağa kalktı. Hoca "Evet Mert söyle," dediğinde bakışlarını bana çevirdi. Mert gülümseyip "Hocam biraz uzun olsa sıkıntı olur mu?" diye sorduğunda hoca "Hayır daha iyi olur daha çok ses olayı bulabiliriz," diye karşılık verdi.

Mert gözlerime anlamlı ifadelerle bakarken ona bakmamak için önümdeki kâğıda bir şeyler karalamaya başladım. "Gözlerinin yeşilinde kendimi bulduğum insan, yeşil şimdilerde en sevdiğim renk gözlerinden olsa gerek. O yeşil beni görmese de ben onun her tonunu ezberledim. Senin o güzel gülüşünü bir tek ben göremedim. Bana gülmedin, içten gülümsemedin. Bana aylardan Eylül'ü anlamlı kıldın, iyi ki varsın."

Mert sözlerini bitirdiğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı Can ayaklanarak "Hop yavaş gel!" diye bağırdığında kolunu tutup onu yerine oturttum. Hoca alkışlayıp "Şiir mi?" diye sordu Mert bana bakarak "Hayır sadece içimden geçenler," dedi. Öğleden sonraki dersler tüm sıkıcılığıyla geçtikten sonra bahçede Can'la birlikte ilerliyorduk. Arabanın içinden bana bakan babamla göz göze geldiğimde Can'a veda ederek hızlı adımlarla arabaya bindim.

***

Sabah gözlerimi telefonumun melodisiyle açmadığımda okul olmadığı için mutlulukla güne başladım. Kahvaltı yaptıktan sonra Yağız'ı aradım ve telefonu açınca "İyi günler Yağız Ersel'le mi görüşüyorum?" diyerek güldüm. Yağız da benim gibi gülerek "Sesiniz çok güzel, isminizi öğrenebilir miyim?" diye karşılık verdi. "Ama benim sevgilim var ismi Yağız, bunu öğrenirse ikimizi de bıçaklar."

"Evet bıçaklarım," diyerek ciddi bir ifadeye büründüğünde kahkaha attım.

"Neyse ben haber vermek için aramıştım. Bu akşam babamın ortağına yemeğe gidiyoruz," dedim. Yağız cümlemi bitirdiğim gibi bağırarak "Oğulları var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Beni ilgilendirmez," dedim. "Beni ilgilendirir ama," dedikten sonra nefesini sesli bir şekilde dışarıya verdi. "Sen gitmesen olur mu ben seni alırım?"

"Babama söylesene," diyerek güldüm. "O zaman telefonunu elinden bir saniye bırakmıyorsun, çocukla en ufak bir göz teması bile kurmuyorsun ve çocuğa ben evliyim diyorsun," dediğinde sesli bir şekilde kahkaha attım ve "Çocuğum var dememi ister misin?" dedim. "Sen bana adresi mesaj at ben orada olurum."

"Çocuk annemlerin yanında bana ne yapabilir? Daha çocuk ortada bile yok."

"Olsun ben önlemimi alayım," dediğinde "Şimdi kapatıyorum sonra konuşuruz," diye karşılık verdim. "Tamam bebeğim, seni seviyorum," dedi ve görmeyeceğini bilsem de gülümseyerek "Ben de seni seviyorum," dedim ve telefonu kapattım.

Hazırlandıktan sonra akşam yemeğine gideceğimiz için biraz erken çıktık ve şu an yoldaydık. Başımı cama dayayıp arabada çalan müziğe ayağımı yere vurarak ritim tutmaya başladım. Karnım konuşmaya başlarken "Umarım temiz bir ailedir karnım gerçekten acıktı," dedim. Annem "Eylül," dedi uyaran

bir ses tonuyla. Daha sonra ciddiyetini daha fazla koruyamayıp güldü. Biraz daha zaman geçtikten sonra babam "Geldik hanımlar," diyerek arabayı park etti. Başımı telefonumdan kaldırıp arabadan indim.

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken rüyada olabileceğimi düşünüp derin bir nefes aldım. Şu an Yağızların evinin önündeydik ve babamlar zile basmıştı. Kapı açılmadan "Anne!" diye bağırdım ve koşarak onların yanına gittim. Onları buradan götürmem gerekiyordu, ne yapıp edip Yağız'ın babasıyla görüşmemeliydim. Kapının açılma sesini duyduğumda olduğum yere çivilendim.

26

Yağız'ın annesi kapıyı açtığında gözlerimi kırpıştırıp kendime gelmeyi denedim. Babamın bu adamla ortak olması evrenin bana "Al sana bir darbe daha," deme şekliydi sanırım. Hakan Ersel'in ayakkabılarının salonda bıraktığı tok sesle kulaklarım uğuldamaya başladı ve yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. Yağız'ın annesi beni kolumdan tutup içeriye çektiğinde ayaklarım geri geri gidiyordu. Anneme kaçamak bir bakış attığımda yutkunarak elleriyle oynamaya başladı.

Yağız'ın annesi bana sarılırken büyük bir sevecenlikle "Hoş geldin tatlım," dedi. Kendimi açıklama yapmak zorunda hissederken "Yağız'ın annesi ve babası," dedim. Annemin dudakları şaşkınlıkla aralanırken parmaklarını alnına götürerek şakaklarını ovdu. Babamın dudakları hafifçe yana kıvrılırken Hakan Ersel'e bakmaya cesaretim yoktu.

Hakan Ersel anneme elini uzattığında annem tedirginlikle elini sıktı ve zoraki bir şekilde gülümsedi. Sanırım annem alması gereken negatif elektriği fazlasıyla almıştı. Elini bana uzattığında derin bir nefes alıp avuçlarımı tırnakladım ve içimden "Sakin ol Eylül," diye fısıldadım. Elimi ona uzattığımda titrediğimi fark ederek yutkundum ve derin bir nefes daha aldım ve elini yavaşça sıkıp geri çekildim.

Yağız'ın babası bana çarpık bir şekilde güldükten sonra alaycı bir ifadeyle beni süzdü. Annemler ve Yağız'ın annesi salona doğru ilerlerken montumu çıkarıp onlara doğru bir adım atmamla Hakan Ersel önüme geçti. İçimden bildiğim bütün duaları okurken "Geçebilir miyim?" diye fısıldadım korkuyla.

Dudakları hafifçe kıvrılırken "Senden nefret ediyorum küçük kız," dedi. Sesinde nefretin soğukluğunu hissedebiliyordum. "Biliyorum, bu yüzden ailemden uzak duracaksın," dedim dişlerimin arasından. Söylediğime karşı sırıtışı daha da genişlerken "Sizin canınızı yakmak istiyorum," diyerek öfkeli bir şekilde gözlerimin içine baktı. Gözlerimi kırpıştırıp etkisinden kurtulmaya çalıştım ve annemlerin yanına gittim.

Salondaki koltuklara geçerken cebimden telefonumu çıkardım ve Yağız'ın yolladığı mesajlara baktım.

Eylül çabuk adresi yolla.
Kızım telefonu açsana.
Bak deliriyorum Eylül hani adresi yollayacaktın?
O çocuğun işi bitti zaten kim bilir şu an sana nasıl bakıyor.
Ne giydin?

Attığı mesajlardan anladığım kadarıyla gerçekten merak ediyordu ve birçok kez aramıştı, hızlıca bir mesaj attım.

Şu an sizin evdeyim çabuk buraya gel bizimkiler ortak olmuş, ortağın oğlu sen oluyorsun yani.

Yağız'ın babası babama dönüp "Ortak beni ailenle tanıştırmayacak mısın? Eylül'ü zaten tanıyoruz Yağız tanıştırmaya getirmişti," dedi ve göz ucuyla bana baktı. Babam gülerek "Emel eşim, Eylül de kızım hayatımdaki en değerli iki insan," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ve muhabbeti dinlemeye

başladım. Yağız'ın babası tek kaşını kaldırdıktan sonra gözleri bir noktaya sabitlendi ve "En değerli ha?" diyerek bir kahkaha attı. "Ne güzel."

Yağız'ın babası "Benim de hayatımda değerli insanlar vardı ve şu an yanımda," diyerek buruk bir şekilde güldü ve eliyle eşini gösterdi. Yağız'ın annesi içten bir şekilde gülümsediğinde o an sarılmak istedim. Çok sevecen bir kadındı, yaptığı hiçbir hareket yapmacıklığın kıyısından geçmiyordu. Gülüşleri, duyguları, hissettikleri size gerçekten samimi olduğunu kanıtlıyordu.

Yağız'ın babası anneme dönerek "Emel Hanım sizin kemoterapiniz devam ediyor mu?" diye sorduğunda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bunu öğrenmesine imkân yoktu. Odada uzun bir sessizlik olduktan sonra annem "Evet," diye yanıt verdi kısa bir şekilde. Yağız'ın babası anneme acıyan gözlerle bakıyordu.

Babam konuyu değiştirerek "Yağız evde değil herhalde," dedi. Yağız'ın babası "Gelir birazdan merak etme," dedi ve imalı bir şekilde bana baktı. "Eylül ile Yağız'ın ilişkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?" dedi buz gibi bir sesle.

Babam söze karışıp "Benim kızım durması gerektiği yeri bilir," dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. O da her ne kadar bu ilişkiyi onaylamasa da benim arkamda olduğunu göstermeye çalışıyordu. "Bence de şimdilik evlensinler ama dikkat et fazla uçmayın," dediğinde tek kaşımı kaldırıp "Ne gibi?" diye sordum. "Evlilik hayali gibi," diyerek alaycı bir ifadeyle güldü bu adamın mimikleri bile canımı sıkmaya yetiyordu.

Annem Yağız'ın babasına ters bir bakış atıp "Daha öyle bir şey düşündüklerini sanmıyorum zaten," dedi ve yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Yağız fazla akıllı değildir hayal falan kurar, Eylül'ün böyle bir şeyi düşünme ihtimali bile yoktur buna eminim," diyerek oturduğu koltukta daha fazla yayıldı. Söylediği her kelime yutkunmamı sağlarken Yağız'ın annesi "Hadi masaya geçelim," diyerek ayağa kalktı ve benim koluma girerek

masaya doğru ilerledi. Yağız'ın gelmesini her şeyden çok istiyordum çünkü şu an gerçekten ona ihtiyacım vardı.

Babamın bu adamla ortak olmasını istemiyordum bana ve aileme zarar verecekti bunu biliyordum. Babam çok sevdiğini, bu işin yararlı olacağını söylemişti ama karşısındaki kişinin gerçek yüzünü bilmiyordu. Masada otururken Yağız'ın babası bir anneme bir de bana bakıyordu gözlerini kırpıştırıp "Kızınız aynı size benziyor Emel Hanım," diyerek gülümsedi. Evet anneme benzediğim doğruydu, hatta onun kopyasıydım diyebilirim ama bu onu ilgilendirmiyordu. Annem gülümseyip önündeki bardaktan bir yudum su içti. Ortamın gerginliği vücudumu sararken avuçlarımı tırnakladığımı fark ettim.

Babamın bu ortaklığı yapmaması gerekiyordu, eğer ona her şeyi anlatırsam bir daha asla Yağız ile görüşmeme izin vermeyeceğini bildiğim için bir şey söylemeyecektim. Tabağımdaki yemekleri çatalımla didiklerken "Ben lavaboya gidiyorum," diyerek ayağa kalktım. Yağız'ın annesi bana lavabonun yerini gösterince içeriye girdim ve acele hareketlerle Yağız'ı aradım.

"Beş dakikaya oradayım iyi misin?" diye sordu endişeli bir şekilde. "İyiyim. Çabuk ol lütfen," dedim aceleyle. "Tamam geliyorum," diyerek telefonu kapadığında aynadaki yansımama baktım ve solgun yüzümle karşılaştım. Ten rengim sarıya dönük duruyordu, dudaklarım kurumuş ve beyazlamıştı. Bakışlarım baygın ve korku doluydu. Soğuk suyu açıp yüzüme çarptım ve kendime gelmeye çalıştım. Yüzümü kuruladıktan sonra kapının kolunu tuttum ve dışarıya bir adım attım.

Güçlü eller bedenimi kavrarken gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyordum. Sırtım duvara çarparken göğsüm hızla inip kalkıyordu ve ağzımın üzerinde duran elleri çekmeye çalıştım. Yağız'ın babası bana nefret dolu gözlerle bakarken "Canımı sıkmaya başladın," dedi demir gibi bir sesle. Gözlerimi kırpıştırıp "Biliyorum," diye karşılık verdim. "Siz de benim."

"Babanın elindeki bütün varlığını kaybetmesini ister misin?" diyerek sırıttı. "Bunu yapamazsın," diye karşılık verdim. Tek kaşını kaldırıp güldü. "Neler yapacağımı tahmin bile edemezsin."

"Senden korkmuyorum!" diye bağırdım çatallı çıkan sesimle. Bu söylediğime keyifli bir şekilde kahkaha atarak "Aferin sana cesur kız," dedi alaycı bir ses tonuyla. Beni serbest bıraktığında hâlâ nefes nefeseydim ve hızlı adımlarla masaya geçip oturdum. Yağız'ın annesi bana bakıp "Canım Yağız'dan haberin var mı?" dediğinde gülümseyerek "Beş dakikaya gelirim demişti," diye karşılık verdim. Anneme baktığımda fazla bunalmış, tedirgin ya da gergin gözüküyordu. Ona baktığımı fark edince bana göz kırptı ve önüme baktım. Yağız'ın babası masaya geldiğinde kapı çaldı ve masadan hızlıca kalkıp "Ben bakarım," diyerek kapıya gittim.

Kapıyı koşar adımlarla açtığımda Yağız beni kendine çekip sarıldı ve derin bir nefes aldı. "Ben evliyim," dediğimde bana şaşkınca bakarken "Ne? Sevgilim öyle söylememi istedi," diyerek kahkaha attım. İçeriye girmişti, gülerek ceketini aldım ve askılığa astım. "Ve seninle göz teması bile kuramam," dediğimde gülerek "Aferin dersine iyi çalışmışsın ama benimle istediğin her şeyi yapabilirsin," dedi.

Yağız'ın babasının gözü sürekli üzerimizdeydi. Babamla birlikte iş konuşuyorlardı ama bize bakıyordu. Yağız konuşmak için dudaklarını araladığında babası sözünü keserek söyleyeceklerini yutmasını sağladı. "O kadar güzelsiniz ki umarım hikâyeniz mutlu sonla biter," dediğinde yapmacık bir şekilde gülümsedim ve önümdeki bardaktan bir yudum su içtim. Yağız ellerini masanın üzerine vurarak "Kötü sonla bitemez zaten, öyle bir imkân yok," dediğinde bacağına vurdum. Biraz daha sakin olması gerekiyordu. En azından benim ailemin bir şey anlamaması için.

Babası derin bir kahkaha atarak "Bitemez, haklısın," dedi

onu geçiştirircesine. Gecenin geri kalanı babamların iş konuları ve Yağız'ın gergin haliyle geçti. Annem kalkmak isteyince kalktık ve eve geldik. Giderken Yağız'ın babası "Her zaman gel Eylül'cüğüm," diye dalga geçmeyi de ihmal etmedi.

***

"Emir!" diye bağırdım ve koşarak Can'ın şimdiden can yakan kardeşine sarıldım. Üç yaşındaydı ve her görüşümde ısırmak isteyeceğim kadar tatlı. Can kardeşinin ilk olacağını duyduğunda ne kadar istemeyip evi terk etse de doğduktan sonra kucağından alamamıştık. Emir şu ana kadar hayatımda gördüğüm en tatlı çocuktu, her gördüğümde yanaklarını ısırmak istiyordum. O da bana karşı boş değildi. Beni her gördüğünde kucağıma atlayıp yanımdan ayrılmıyordu

Emir kucağıma çıkarak yanağımı öptü ve "Eylül," diyerek sarıldı. Yağız kolumu tuttuğunda ona dönüp baktım ve "Bir şey mi oldu?" diye sordum. "Hayır, sevgilimin kolunu tutamaz mıyım?" diye karşılık verdi ve beni kendine doğru çekti. Emir kucağımdan inip elimi tuttu ve "Eylül gel oyuncaklarıma bakalım," diyerek son gücüyle beni çekiştirmeye başladı.

Can bana bakıp güldükten sonra "Üzgünüm benim suçum değil çocuk sana âşık," diyerek ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. Gülerek Emir'in çekiştirdiği yöne giderken Yağız koşarak bize yetişmeye çalışıyordu. "Sen dur ben beş dakikaya gelirim," diyerek Yağız'a gitmesi için işaret verdim. Bir an duraksayarak "Ben de oyuncakları görmek istiyorum," dedi ve peşimizden gelmeye devam etti. Emir'in odasına girdiğimizde Emir Yağız'ı ittirerek kapıyı kapatmaya çalıştı fakat Yağız son anda içeriye girmeyi başarabildi.

Kahkaha atarak onları izlemeye başladım. Emir Yağız'ın bacağına yapışmıştı ve yürümesine engel oluyordu. "Bak çocuk beni bırak artık," diyen Yağız'a baktım. Sinirli gözükmüyordu.

Ellerimle alkış yaparak yapmacık bir şekilde güldüm "Gerçekten çok iyi baba olursun," diyerek dalga geçtim. Emir sonunda Yağız'ı bırakıp bana oyuncaklarını göstermeye başladı. Yere oturduktan sonra Yağız da benim yanıma oturacakken onu kolundan tutup "Sen oturma," dedi ve benim yanıma geçti. Yağız'ın dudakları şaşkınlıkla açılırken Emir'i kucağımdan alıp hızlıca yere bıraktı.

Emir yere düşünce ağlamaya başladı. Yağız'a ters bir bakış attığımda bana özür dilercesine bakıyordu. "Çok ağır bacakların ağrır," dedi. Nefesimi oflarcasına dışarı verdim ve Emir'i kucağıma alıp susması için saçlarını okşadım. "Hiç iyi bir baba olmayacaksın gerçekten," diyerek ona baktığımda gözlerini kısıp bana baktı ve "Yazdım bunu," dedi. Yağız Emir'i kucağımdan alarak kendi kucağına yatırdı ve "Sen yorulursun şimdi," diyerek gülümsedi. Resmen üç yaşındaki Emir'i gördüğümüz andan beri kıskanıyordu.

Kahkaha atarak "Teşekkür ederim," dediğimde Emir Yağız'ın kucağından kalkarak oyuncak sepetindeki oyuncakları teker teker önüme taşımaya devam etti. Getirdiği her oyuncağa yorum yapmaktan sıkıldığım sırada. Yağız bağırarak ayağa kalktığında başını tutuyordu. Emir çığlık atarak koşmaya başladığında Yağız da "Gel buraya," diyerek peşinden gitti. Ben de gülerek onların peşinden giderken "Sakın bir şey yapma!" diye bağırdım kahkahalarımın arasından.

Emir koşarak Can'ın kucağına atladığında Can şaşkınlıkla bize baktı ve "N'oluyor?" diye soludu.

Yağız öfkeyle nefesini dışarı verip "Senin bu kardeşin benim sevgilimi seviyor," dedi ve sinirli bir şekilde Emir'e baktı.

Emir Can'a yapışmış bir şekilde dururken İlayda, Can ve ben gülme krizine girmiştik. Yağız ters bir bakış attığında dudaklarımı birbirine bastırarak kıkırdamaya devam ettim. Can Yağız'ın omzunu tutup "Kardeşim bir kızı bin kişi ister bir kişi

alır," dediğinde Yağız "Ben aldım," diye çıkıştı. "Tamam, Emir de aşk acısı çeksin o zaman, ne yapalım?" dedi Can gülmeye devam ederken.

Bu söylediğine yüzümü buruşturarak Yağız'a baktım. "Kucağına almak yasak ne yaparsan yap," dedi ve sinirli bir şekilde koltuğa oturdu. Yağız'ın yanına geçip oturduğumda Emir de gelip benim yanıma oturdu.

***

Can, İlayda, Yağız ve ben salondaki koltuğa oturduk ve birbirimizin özelliklerini anlatıyorduk. Can bana Yağız'ı tarif ederken heyecanla konuştu. "Mesela seninle tanışmadan önce bile hani ben Safa'yı sana asıldığı için dövecektim ya o zaman bile Safa ile sorunu olmadığı halde onu depoda saatlerce döv-"

Can cümlesini tamamlayamadan Yağız'ın buz gibi sesiyle irkildim.

"Hayır," dedi hayal kırıklığıyla gülerken. "Biliyordum. Eylül'ün canını yaktığı için onu dövdüm. Eylül'ün yanına bir başkasını yakıştıramadığım için." Gözleri dolmaya başlarken sesi titriyordu.

Yüzüm anlamlandıramadığım bir ifade alırken gözlerimi kırpıştırıp ona baktım, tekrar bağırmaya başladı. "Tamam, onunla canlı olarak konuşmamıştım bile ama yaptığı her hareketten haberim vardı. Aldığı nefesten, yediği yiyecekten, yaşadığı şeylerden. O gün Safa'dan kaçarken bilerek orada duruyordum, beni görüp benden yardım istemesi için. Benim ona olduğum gibi bana âşık olması için. Bana güvenmesi için. Onun benimle aynı sınıfta olması için saatlerce müdürle konuştum. Her şey planlıydı fakat o tesadüf olduğunu zannediyordu. Safa'nın onu aldattığını gördüğü zaman koşa koşa eve gidip ağladığında ben vardım. Annesi ve babasıyla yemek yerken onları uzaktan izleyen bir ben vardım. Arkadaşlarıyla alışverişe çıktığında girdiği

her mağazada denediği her kıyafete biraz olsun üzerine kokusu sinmiştir umuduyla alan bir ben vardım. Safa'ya verdiği ilk öpücüğünde içim yansa da gözlerimi kapatıp onunla aynı havayı solumanın mutluluğunu yaşayan bir ben vardım. Yemek yediği yerlerde sırf sesini duydukları için garsonları kıskanan bir ben vardım.

Bir keresinde garsona yalvarmıştım be. Ben garsona yalvarmıştım. Eylül'ün sesini kaydetmesi için. Garsona "Bir su alabilir miyim?" diyordu ses kaydında. O ses kaydını ezberledim mesela. Sabah uyandığımda o ses kaydını açıp dinliyordum günüm güzel geçiyordu. Sırf bir bardak su içtin diye bardağı kıskandım, suya âşık oldum ben. Günlerce su içtim. Sudan başka bir şey sokmuyordum ağzıma. Ben de böyle mutlu oluyordum işte. Sizin karşınızda sadece bir Yağız Ersel yok, tam üç yıldır hayallerle yaşayan aptal bir adamın üç ay on dört gün on iki saattir gerçeğe dönüşmüş bir hayatı var."

Konuşmalarının sonuna doğru gözünden bir damla yaş akmıştı. Yaşadığım şeyler bir film şeridi gibi gözümün önünden geçerken hıçkırıklarla ağlıyordum. Üç yıldır bana aşık oluşu şaka gibi gelirken kendimi daha fazla ayakta duramayacak kadar halsiz hissediyordum üç yıldır benim için acı çeken biri vardı karşımda ve ben onu sadece üç aydır tanıyordum. Saatleri saymıştı, benimle birlikte geçirdiği saatleri. Şimdi her şey öylesine anlamlı geliyordu ki, yaşamak daha anlamlı geliyordu. Beni böylesine seven biri varken hayata tutunmak zorundaydım. Olaylar tamamen farklılaşmıştı, Yağız artık farklı biri gibi geliyordu gözüme. Yaşadığım hisler tarif edilemez derecede değişiklerdi. Kendimi kötü hissettiğimi biliyordum sadece. Ona acı çektirdiğim için kendimi suçlu hissediyordum.

"Ben her gece senin hayalinle gözlerimi kapadım. Senin uyuyuşunu getirdim gözlerimin önüne. Bir gece odana girmiştim sen uyurken, bebek gibi uyuyordun. Dokunmak istiyor-

dum sana. Gözlerine, dudaklarına, burnuna, sana ait olan her şeye. Saatlerce izlemek istiyordum seni. İçim gidiyordu ama elim gitmiyordu. Elim titriyordu sana dokunma düşüncesi bile aklımdan geçince. Sonra elimi yüzüne yaklaştırdım. Dokunacaktım yemin ederim çok az kalmıştı. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Sen dudaklarını araladın, ben her zamanki gibi büyülenmiş bir şekilde seni izliyordum 'Safa,' dedin uykunun arasında. O kadar çok seviyordun onu. Ağlayarak çıktım odandan eve gidene kadar direksiyonu yumrukladım. Eve geldim her şeyi dağıttım, kırdım zarar verdim. Seni çıkarmak istiyordum hayatımdan bir daha yüzünü görmek istemiyordum. Kontrol etmek istemiyordum hiçbir şeyini. "Her gün sana sayfalarca yazı yazmak istemiyordum. Çok saçmaydı aramızda iki adımlık mesafe oldu bazı zamanlar ama ben yine dokunamadım. Yapabildiğim tek şey gözlerimi kapatıp kokunu içime çekmekti. Sesimi çıkaramadım, gözlerinin içine doya doya bakamadım. Yaptığım tek şey mutlu oluşunu izlemekti. Gülüşüne âşıktım ben senin. Benim dünyam senin gözlerinin renginden ibaretti. Her gece sayfalarca sana mektup yazdım. Bazen yırtıp attım, bazen mektuba sarılıp uyudum. Sabah uyandığımda yine güçlü gözükmeye devam ettim. Defalarca kendi kendime sana küsüp barıştım ama senin hiçbirinden haberin yoktu. Yolda yanımdan geçen kızların yüzünde seni görmeye başladım. Anlatabileceğim kimsem yoktu. Nefesim sendin ve nefes alamıyordum. Bir kişiyi karşılık beklemeksizin seviyorsun, o senin dünyan ama senin dünyanda değil. Hayallerle yaşıyorsun, fotoğraflarını ezbere biliyorsun. Her dakika onu görmek istiyorsun ve en acısı da onu görünce kalbinin acıdığını hissediyorsun. Yani kısacası karşılıksız sevmek, delirmek, delirirken ölmek. Safa'nın yerinde olmak istedim bazen. Sonra kendime kızdım dedim ulan kız mutlu işte. Bana en çok koyan da o çocuğun seni aldatmasıydı. İçim acıyordu be. Ben sana dokunmaya kıyamazken o çocuk böyle bir lükse nasıl sahip olabilir diye kendime kızdım.

"Senin üzülmene izin vermemem gerekiyordu ama sen üzülmüştün bir kere. Sonra yine kendime kızdım ve zarar verdim. Seni anlatmak istiyordum birilerinin öğrenmesi gerekiyordu. Bu sırrı daha fazla tutarsam ölecekmişim gibi hissediyordum ama yapamadım daha fazla büyüttüm seni içimde. Başta bir kıvılcım gibiydin aynı. Git gide büyüyen bir alev gibi sardın içimi. İçim senle doldu. Aldığım her nefeste biraz daha yaktın. Hayatım Safa'nın ne kadar aptal biri olduğunu düşünmekle geçti. Seni defalarca kırıp parçalara ayırabiliyordu. Yaptığı her hareketi kendimle kıyaslıyordum. Ben olsam ne yapardım diye düşünüyordum. Seninle her gün konuşuyordu. Ulan aklım almıyordu be her gün seninle konuşmanın hayalini kuruyordum. Sonra kendi kendime dedim ki: 'Oğlum bırak işte asla senin ona baktığın gibi sana bakmayacak.' Ama ne yaparsam yapayım ne söylersem söyleyeyim içimdeki sen hep benimle yaşadın. Sonra bir gün baktım önüme sen çıktın hayal görmeye alıştığım için 'Yine mi hayal?' diye öfkelendim kendime. Oraya geleceğini biliyordum ama karşımda seni görmek mucize gibi gelmişti. Sonra sen yere düştün ben ellerimi uzattım ve seni hissettim. O gün sana ilk defa dokunmuştum. Gözlerimi kırpıştırdım. Hâlâ gerçek olduğuna inanamamıştım 'Çekilsene yoldan. Ezileceksin,' dedim gözlerine öfkeyle bakarak. Aslında bu öfke kendimeydi. O gün senin okuldan çıktığını görüp orada dikilmeye başlamıştım. Seni görmem olası bir şeydi. Ama yine de görünce bilinçaltım benimle dalga geçiyor diye düşündüm. Üzgün gözüküyordun yine, mahvolmuştum. Sonra bana yaklaşıp 'Götür beni buradan,' dedin yalvarırcasına. Ses tonunun üzerimdeki etkisi beni bir aptala dönüştürürken sen 'Lütfen,' dedin o anda orada kameraların olması gerektiğini düşündüm. Çünkü böylesine güzel şeyler gerçek olamazdı. Ağzından çıkacak her kelimeyi hafızama kazımak istiyordum benim için öyle değerliydi. Sorsan şu an yaptığın mimiklere kadar anlatabilirim."

Bana doğru gelmeye başladığında koşarak ona sarıldım ve odada yankılanan sesimle ağlamaya devam ettim. Anlattığı her şey biraz daha duygu karmaşası yaşamama sebep oluyordu. Ona âşıktım ve bunu bir kez daha hissetmiştim. İnsan kendisinin yazarıdır her zaman. Hayatına bir tiyatro metni yazar ve sıkılıncaya dek onu oynar. Yağız da böyle yapmıştı yakalamaktan çok kovalamaktan zevk almıştı. Beni tam üç sene benden habersizce severken benimle olma şansını hiçe sayıp kovalamaya devam etmişti. Oysa ondan kaçan biri yoktu.

"Özür dilerim," dedim ağlamaklı sesimle. "Saçmalama Eylül senin hiçbir şeyden haberin yoktu," diyerek saçlarımı okşadı. Kalbinin çok hızlı attığını hissediyordum. "Bana neden söylemedin yani neden uzaktan sevmeye devam ettin?" diye sordum gözümün önüne gelen saçlarımı çekerek. "Mutluydun," diye karşılık verdi kısaca.

Kalbimde ılık suların aktığını hissediyordum. İçime akıyordu ve bir zehir gibi beni nefessiz bırakıyordu. İçten içe beni sevmiş, ben üzüldüğüm zaman kendini suçlamış, her anımda yanımda olmuştu. "Özür dilerim. Ben gerçekten bilmiyordum," derken ağlamaya devam ediyordum. Bu halime buruk bir şekilde gülerken "Özür dileyecek bir şey yapmadın," diyerek saçlarımla oynamaya devam etti.

"Mektuplar duruyor mu?" diye sordum çatallaşan sesimle. Gülümsedi ve "Duruyor," dedi. İlayda'ya baktığımda gözyaşlarını silerek içten bir şekilde gülümsedi. Can ona sarılmış bizi izliyorlardı. "Sana aşığım ve ne olursa olsun seni bırakmayacağım," dedim ellerim kirpiklerinde gezinirken. Yağız gülümseyerek "Bırakırsam gel yüzüme tükür," dediğinde gülerek gözyaşlarımı sildim. "Sen. Sen çok farklısın Yağız sana hissettiğim duyguları asla başkasına hissetmedim. Seni tanıdıktan sonra gerçek aşka rastladığımı anladım." Konuşurken sesim titriyordu ve ağlamama engel olamıyordum. "Ağlama," diyerek gözyaşları-

mı sildi. İç geçirerek "Onun seni ağlattığı gece en büyük hayalim gözyaşlarını silmekti," dedi.

Boğazımdan sesli bir hıçkırık kaçtığında bağırarak ağlamaya devam ettim. Ağlamaktan sesim kısılacak dereceye gelmiştim. "Olsun şimdi siliyorsun. Yanımdasın," diye karşılık verdim. Can ve İlayda yanımıza gelip otururken Can bize bakıp "Siz ayrılırsanız ikinizi de döverim," dedi ciddi bir ifadeyle. Can'ın bu tavrına gülerken İlayda'ya dönüp "Sen de beni bırakırsan seni de öldürürüm," diyerek kaşlarını çattı.

İlayda gülerek Can'a sarılırken "Ya ben seni hiç bırakır mıyım çocuk?" diyerek yanaklarını sıktı. Can "Bilmem orasını. Ama bırakırsan olacakları şimdiden görebiliyorum. Ben şimdiden kendimi güvenceye alayım da," diyerek göz kırptı. İlayda Can'ın yanağına yumuşak bir şekilde vurarak "Sen bana güvenmiyor musun?" diye sordu. Can gözlerini kapatıp "Benim için hayat sensin hâlâ güvenmiyor musun diye soruyorsun," diye karşılık verdi. "Aynen ne ayrılması ben daha İlayda kalk çocuk ağlıyor diye bağıracağım," diyerek güldüğünde onunla birlikte ben de güldüm. Yağız'a dönüp "Mektupları ne zaman okuyabilirim?" diye sordum. Bana bakıp "Bizim eve her gelişinde bir tane okuyabilirsin," diyerek göz kırptı. Saçlarını karıştırıp "Hadi size gidiyoruz o zaman," dedim ve güldüm.

***

Yağız'ın evine geldiğimizde dolabını açarak siyah büyük tahta kutuyu alıp önüme koydu ve "Seç," diyerek gözlerimin içine baktı.Yağız'ın gözlerine bakarken elimi kutuya daldırıp bir tanesini seçtim. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Mektubu zarftan çıkarırken onun yaşadıklarının bir kısmına da olsa şahit olacağım için heyecanlıydım. Mektubu elime aldığımda bazı yerlerdeki mürekkebin aktığını gördüm. Yağız bunu yazarken ağlamıştı. Gözlerim dolmaya başladı.

Gelmeyenime;

Ne söylesem bir şey değişmeyecek biliyorum ama ben her şeyimi sana anlatmak istiyorum. Yine aynı kâğıt, yine aynı satırlar, yine sen yoksun. Mutlusun bunu biliyorum ve bu bana yetiyor. Gözlerinin içindeki o gülümseme bana değil bunu da biliyorum, gülümseyen gözler seninse gerisi umrumda değil. Ben seni öyle çok seviyorum ki bir kelimede "E" harfi görünce bile içime bir şeyler oluyor. Nefes alamıyorum. Gözlerim doluyor. Ben herkeste seni ararken kendimi kaybediyorum Eylül. İsmini yazarken parmaklarım titriyor. Biliyorum bu mektubu yazdıktan sonra da söz vereceğim kendime. "Tamam bu son," diye kazıyacağım hafızama. Ama yine olmayacak. Ben yine yalnız yatıp seninle uyanacağım. Seni sevmek istemiyorum bundan sonra. Ben artık senin peşinde bir kuyruk gibi dolaşıp, beni görmemen için köşe bucak saklanmak istemiyorum. Sen acımasızsın. Her geçen gün canımı biraz daha yakıyorsun. Kötüsün sen. Haberin olmasa bile fark eder mi önemli olan birine acı çektirip çektirmediğin değil midir zaten? Peşimde dolanma o zaman dersin sen şimdi bana. Elimde olsa bırakmam mı ben seni, mutlu hayatının mutlu Eylül'ü olarak kalmana izin vermem mi? Ama yapamıyorum işte. Seni her gördüğümde bacaklarımdan aşağısını hissetmiyorum, elim ayağıma dolanıyor. Dudaklarım uyuşuyor. Ama senin yanında yine o var. Senden öylesine yoksunum ki bugün seni onunla gördüğüm halde gelip yanına hesap soramadım. Bu acı bir insanı öldürebilecek güçte biliyor musun sen? Bilmezsin tabi sen yine mutluydun bugün. O çocuk seni mutlu etmeye çalışmasa bile varlığı seni mutlu ediyor biliyorum. O çocukla fotoğrafınıza adanmış bir hayatım var benim. Bu kadar mı seviyorsun onu? Dünyanın en saçma duygusu bu. Sevdiğin kızın gözünün önünde başkasıyla mutlu olmasına karışamıyorsun. Kendini beceriksiz bir aptal gibi hissediyordun. Bitik bir insan gibi. Ölmek istiyorsun, aklından intihar etmek bile geçiyor. Ama sonra diyorsun ki "Daha onu sevmek için milyonlarca nedenim var." Kendine yediremiyorsun başkasının olan bir kızı sevmeyi. Kendime anlatamıyorum onun sevgilisi var diye. Cevabını kaldıramayacağım sorular soruyorum kendime. Sonra cevapsız

kalan sorular uykumu getiriyor, seni bana getirmiyor. Rüyamda seni görüyorum en az beş gün mutlu oluyorum. Sizin Safa ile yürüdüğünüz yollarda gözyaşlarımı dökerek ilerliyorum. Elimi uzatıyorum uzaklara. Ben elimi kime uzatsam ayaklarım sana getiriyor. Senin onunla gidip mutlu olduğun yerlerde geziyorum. Gülüşün geliyor aklıma, yeşil gözlerin, ona yaptığın şakalar. Ona küsüp şakadan kızışların, attığın kahkahalar. Hiçbir şey senin yanında olmak, ellerini tutmak kadar mutlu etmez ama inan bazen gülümsetebiliyor.

Mektubun son satırını da okuduktan sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ettim. Mektup gözyaşlarımla ıslanmıştı. Yağız'ın kucağına oturarak yeni çıkmaya başlayan sakallarında ellerimi gezdirdim. İfadesiz bir şekilde beni izliyordu. Bir yandan gözyaşlarımı silerek "Bana kızgınsın," dedim çaresiz sesimle Yağız "Kızgın olmam için bir sebep göremiyorum," diye karşılık verdi. "Kendimi bir aptal gibi hissediyorum nasıl seni fark edemedim?" dedim gözlerinin içine bakarak "Fark ettirmek istemedim çünkü. Ben istemediğim sürece fark etmen imkânsızdı," diyerek saçlarımı okşadı. Doğrulup ağlamaya devam ettim "En azından seni bir kere görmemi sağlayabilirdin," dedim hıçkırıklarımın arasından.

"Gerek yoktu. Ben seni uzaktan sevmeye alışmıştım. Mutluydun da zaten," diyerek derin bir nefes aldı ve bir noktaya odaklanarak düşünmeye başladı. Boğazımı temizleyerek "Seni daha erken tanısaydım belki şu an üç yıllık bir ilişkimiz olabilirdi," dedim. Bana baktıktan sonra "Neden anlamak istemiyorsun onunla mutluydun. Ben de senin mutluluğunla mutlu oluyordum. Hem kıyamadım lan anla işte," dedi. Ağlamaya sesli bir şekilde devam ederken ellerimi saçlarımın arasından geçirip "Ben gerçekten bir aptalım," dedim çatallaşan sesimle. Yağız bıkkın bir şekilde nefesini dışarı verdi ve "Haberin olmadığı bir şeyden kendini nasıl sorumlu tutarsın?" dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak "Seni üzdüm," dedim fısıldarcasına "Seni kendime âşık etmeyebilirdim. Benim suçum," dedim ve ağlamaya devam ettim. "Gülüşünü gördükten sonra âşık olmamam imkânsızdı," diyerek neşeden uzak bir şekilde güldü. Gülümseyerek "Beni ilk nerede gördün?" diye sordum.

Gözleri yine bir noktaya sabitlendi ve bana bakıp iç geçirdi. Uzun bir süre sessizlik oldu. Aramızdaki bu sessizliğin içinde milyonlarca duygu barınıyordu. Hiçbir sessizlik bu kadar anlamlı olmamıştı.

"Hayatım normal bir insanın hayatı gibi ilerliyordu. Hava almak için dışarıya çıkmıştım, yine mutsuzdum. Hiçbir zaman hayattan keyif alamıyordum zaten. Kaldırımda yürürken normalde yapmadığım bir şeyi yapmak istedim, etrafı incelemeye başladım. Burası barların olduğu bir sokaktı. Her yer eşkıya kaynıyordu. Karşı kaldırımda siyah elbisesi ve deri ceketiyle oturan bir kız dikkatimi çekti. Gözlerimi kırpıştırıp ona tekrar baktım. Genelde burada kızlar tek başına dolaşamazdı. Sonra sokakta yankılanan hıçkırıkların sahibi ile bu makyajı akmış kaldırımda oturan kızın aynı kişi olduğunu fark ettim. Çok önemsemedim. Yürümeye devam ettim. Kulağımda kulaklıklarım vardı, müzik dinliyordum. Ama müziği bana dinletmeyen bir duygu vardı içimde. Kız bana fazla gizemli gelmişti, aklımdan çıkmıyordu. Kendi kendime içimdeki sesleri susturmaya çalıştım. Sonra koşa koşa geri döndüm. Kıza bir şey olabilme düşüncesi aklımı kaçıracakmışım gibi hissettiriyordu. Kızı tekrar görünce derin bir nefes verdim. Ona bir şey olmamıştı fakat kaldırımda baygın bir şekilde yatıyordu. Nabzına baktım hâlâ atıyordu. Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı, gözlerimi kırpıştırıp kendime gelmeye çalıştım. Vücudun buz gibiydi, seni kucağıma aldım. Fazla masumdun, ne bileyim yeryüzüne inmiş bir melek gibiydin. Gözlerin kapalıyken dünyanın kötülüğü sana dokunamayacakmış gibi. Yüzündeki akmış makyaj bile güzelliğine gölge

düşüremiyordu. Hastaneye getirdim sonra seni ellerimle yer-
dım. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı içimi acıtan. Her şey
çok çabuk gelişmişti. İlk görüşte âşık olmuştum. Doktorlardan
Eylül Altınel ismini duydum. Zaten sonra hayatımda o iki keli-
meden başka bir şey olmadı."

Hayatımın en çok ağladığım günlerinden birini yaşıyordum. Birçok duyguyu bir arada hissetmiştim. "Sinir krizi geçirdiğim gün," diyerek şaşkınlıkla ona baktım. "Beni hastaneye götüren sen miydin?"

Gözlerini kısıp bana baktıktan sonra "Evet hastaneye ben getirdim," dedi. "Bazen yaşadıklarımın gerçekliğinden şüphe duyuyorum. Hayallerle yaşamaya alıştığım için bana sevgilim diye seslendiğinde bir kere seviniyorum sonra gerçek olduğunu fark edince bir daha seviniyorum," diyerek elimi öptü.

"Çok garip. Bir kere bile belli etmedin," dedim ve yanağını öptüm. "Bu kokuyu saklamak istiyorum. Seni ilk gördüğümde de böyle kokuyordun."

"Hayatım boyunca senin yanında olacağım için saklamana gerek kalmayacak," dedim ve kollarımı beline sardım.

***

Gözlerimi açtığımda Yağız'ın evinde uyuya kaldığımı fark ettim ve en önemlisi şu an onun kucağındaydım. Bugün olanlardan sonra Yağız'a daha çok bağlanmıştım. Yerimde kıpırdayıp Yağız'ın kolunu dürttüm ve "Uyan her şeyim," diye fısıldadım. Yağız bu söylediğime gülerek uyanırken "Benim karnım acıktı," diyerek ona baktım. "Tamam ne istersin?" diye sorduğunda gözlerimi kısıp ona baktım. "Pizza söyleyelim mi?" dedi ve benden cevap beklemeye başladı. "Olur," diyerek heyecanla ona baktım.

Telefonunu eline alıp bir numara çevirdi ve karşıdaki kişiden ses gelince "İki büyük boy pizza biri mantarsız," dedi ve adresi

verip karşıdaki kişiyi dinledikten sonra "Otuz dakikada burada olmazsa kız ölür," diyerek telefonunu kapattı.

Bu söylediğine sesli bir şekilde güldüm. Mantar sevmediğimi daha önce ona söylememiştim. Bu beni şaşırtırken "Mantar sevmediğini biliyorum," dedi.

"Eylül ben yarın akşam herkesi bize çağırdım, herkes bizim birbirimize ait olduğumuzu anlasın diye sevmediklerimizi bile çağırdım," diyerek gözümün içine baktı.

"Herkes olursa sen olay çıkmayacağına inanabiliyor musun?" diye karşılık verdim. "Olsun herkesin yanında senin elini tutacağım ve benim olduğunu hepsi görecek. Sana buz pateninde söyleyeceğim şeyi de söyleyeceğim," diyerek elimi tuttu. "Ne söyleyeceksin?" diye sordum korku dolu gözlerle.

"Bak sana söylemeden yemin ederim nefes alamıyorum bu akşam kurtulmak istiyorum bu yükten. Lütfen şimdi sorma güzelim," dedi ve elimi öptü.

27

Ev yavaş yavaş dolmaya başlarken sebepsiz bir şekilde tedirgin hissetmeye başlamıştım. Safa'nın, Eda'nın, Mert'in, sürekli okulda İlayda'nın yanında dolaşan Ufuk'un da burada göz önünde olması içimde bir sıkıntı oluşturuyordu. Bir şeyler olacağını tahmin edebiliyordum. Yağız yanıma gelip belimi tutup "Eğleniyor musun güzelim?" diye sorduğunda irkilerek "Ha?" dedim istemsiz bir şekilde.

Aklımda hâlâ bana söylemediği şey vardı."Sen iyi misin?" diyerek çenemi tutup ona bakmamı sağladığında "İyiyim sevgilim," dedim ve gülümsemeye çalıştım. İlayda ve Can masada el kızartmaca oynayıp kahkahalarla eğleniyorlardı.

Mert bir masada tek başına oturuyordu. Eda bana öfkeli bir şekilde bakıyordu. Yağız elimi tutup öptüğünde "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ben de seni seviyorum penguen," diye karşılık verdim. Ufuk İlayda ve Can'ı izliyordu. Bu net bir şekilde belliydi.

Can elinde su dolu balonlarla "Haydi gençler herkes bahçeye su savaşı!" diyerek eğlenceli bir ses tonuyla bağırdı. Ayağa kalkıp yanlarına gittikten sonra "Yağız gelsin bekleyin," dedim ve omzuma koyulan elin sahibine dönüp baktığımda Yağız olduğunu görerek gülümsedim. İlayda'nın kafasına bir su balonu

geldiğinde çığlık atarak bunu yapan kişiye döndü. Ufuk'tu. Can öfkeyle onun üzerine yürürken Yağız kolunu tutup "Oğlum oyun bu," diyerek sakinleştirdi.

Bir an vücudumda ıslaklık hissettiğimde Yağız'ın beni ıslatmaya başladığını gördüm. "Oha!" diye çığlık attıktan sonra koşmaya başladım ama Yağız bildiğiniz damacanayla beni ıslatıyordu. "Ya lütfen yeter," deyip çimenlere oturduğumda koşmaktan zor nefes alıyordum. Sırt üstü çimenlerde uzanırken Yağız şişedeki tüm suyu üstüme boşalttığında titreyerek yatmaya devam ediyordum.

Yanıma yatıp "İnanamıyorum yemin ederim bazen. Üç yıldır deli gibi hayal ettiğim kız şu an kollarımın arasında," dedi şaşkınlık yüklü ses tonuyla. Ses tonu bile güzeldi. Kusursuzdu. Eksik olan hiçbir şeyi yoktu. Elimi yanağına koyup gözlerimi kapattım ve "Yağız ben üşüyorum," diye mırıldandım. "Tamam güzelim," diyerek ayağa kalktıktan sonra elini uzatıp ayağa kalkmamı bekledi.

Gülerek başımı boynuna sakladığımda "Sana çok aşığım ve ne olursa olsun başımı buraya saklayınca her şey geçiyor. Sanki hiçbir kötülük bana dokunamayacak gibi hissediyorum," dedim ve sakallarında ellerimi gezdirdim. Saçlarımı öperken "Her saç telini tek tek öpmek istiyorum," dedi ve nefesi saçlarımın arasına karıştı. "Rüyada gibi hissediyorum kendimi. Sen üç sene boyunca benden habersiz nasıl bu kadar benimle yaşadın?" diyerek gözlerinin içine baktım.

"Çünkü seni ilk gördüğüm andan beri içimde normal gitmeyen şeyler vardı," diye karşılık verdi. "Benim senin kokunu duymaya fırsatım olmuyordu. İçime çekemiyordum belki ama yine de duymuş gibi seviniyordum. Yemin ederim artık güçlü gözükmekten yorulmuştum ölmek istiyordum. Seni de istiyordum ama olmayacağını bildiğim için tek çare ölmek diye düşünüyordum. Sonra o gün benimle konuştun işte. O günden

sonra her gün şükrettim. Ben çok dua ettim yemin ederim dualarım kabul olduğu için sevindim. Söz verdim kendime seni bırakmayacağıma dair. Sonra işte ne oldu bak. Seni de kendi pisliğime çektim."

"Ya ben bilseydim bu acıyla seni yalnız bırakır mıydım? Gelip yaralarını sarardım. İyileşinceye kadar öperdim. Sen fırsat vermedin. İçinde yaşamayı tercih ettin," diyerek yanağını okşadım. Yağız gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi ve "Ulan ben seni çok seviyorum be!" diye bağırdı.

"Ben de seni çok seviyorum ve yemin ederim ölsem de bırakmam," diyerek yanağını öptüm. Yanağını tutup bir süre okşadı ve "Bak yemin ederim sana. Bu öpücük basit gibi durabilir ama benim için ne anlam taşıdığını kimse anlayamaz. Bu öpücük benim üç yılım. Bu öpücük benim gece uyurken hayal ederek gözlerimi kapadığım. Bu öpücük benim rüyalarım. Bu öpücük benim en güzel hislerim," diyerek beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

"Eylül ne olursa olsun beni bırakma," dediğinde bir an afallayarak kafamı onaylarcasına salladım. "Seni bırakmam gereken bir şey yapmazsın ki," dedim beklentiyle. Ellerini saçlarının arasından geçirip "Evet," dedi ve nefesini dışarı verdi.

Mert Elisa'nın üstüne yürürken "Senden hiçbir şey istemiyorum!" diye bağırdığında tüm gözler onlara döndü. Yağız başını çevirip onlara baktı. Elisa "Kendine gel. Sevilmemenin suçlusu ben değilim!" diye bağırdı ve geçmeye çalıştı. Mert kolunu tutarak "Senden nefret ediyorum. Lan seni sevdiğimi biliyordun. Gittin en yakın arkadaşımla olarak bana ceza verdin. Şimdi iyiliğimi düşünecek son kişi sensin," diyerek onu sarstı. Elisa gözlerini kapatıp kolunu çekmeye çalıştıktan sonra "Mert yeter," diyerek derin bir soluk verdi.

Mert bağırmaya başladığı için herkes onların etrafına toplanmıştı. "Benden uzak dur, tamam mı? Sen hayatımı bitirdin.

En sevdiğim kişiyi elimden aldın. Şimdi sakın bir daha benimle konuşmaya çalışma."

Yağız ayağa kalkarak Mert'in yanına gittiğinde "Yağız hayır bir şey yapma!" diye bağırdım. Koşarak onların yanına giderken Yağız Mert'in kolunu yavaşça tutup "Gel," diyerek arkadaşı gibi tuttu. Bu yaptığı hareket ağzımın açık kalmasına sebep olurken sonuçta eski bir arkadaşlıkları olduğu için çok yakın duruyorlardı. Aralarında bir bağ var gibiydi. Mert Yağız'ın kolunu tuttuğunda Yağız onu bahçeye götürdü ve bir masaya oturdular.

Mert ağlarken çaresiz gözüküyordu. Yanlarına gidip gitmemek arasında kalsam da yavaş ve ürkek adımlarla ilerdim. Yağız'ın yanına oturduktan sonra Mert'e bakmaya başladım. Üçümüzü böyle sakinlikle otururken hiç hayal etmemiştim. Aslında Mert bana karşı bir şey hissetmese ve hâlâ Yağız'ın en yakın arkadaşı olsa ne kadar eğlenebileceğimizi düşündüm. Mert sessiz bir şekilde ağlarken içi parçalanıyor gibi duruyordu. Karşımda bir insan ağlarken hep benim de gözlerim dolardı.

Mert başını kaldırıp "Yağız ben ne yaptım lan bunları hak edecek?" diye sordu titreyen sesiyle. Yağız derin bir nefes alıp "Ağlama," dedi. Onları daha önce hiç normal bir diyaloğa girerken görmemiştim. Her dakika biraz daha şaşırıyordum. Mert bana bakıp "Ben kötü biri değilim. Size yaptığım bütün kötülükler için özür dilerim," dediğinde gözlerimi kaçırıp önüme baktım.

Yağız "Kötü biri değilsin biliyorum. Tamam kes daha fazla ağlama," diyerek ayağa kalktı ve elimi tuttu.

Mert ellerimize bakıp ellerini saçlarının arasından geçirdiğinde onun için yapabildiğim tek şey acımak oldu. Yağız'dan böyle bir yakınlaşmayı beklemediğim için hâlâ şaşkındım. Herkesin içinde ağlarken arkadaşı gibi onu tutup bahçeye götürmüştü. Birbirlerini ne kadar sevmeseler de bir şey vardı işte.

Telefonumun yukarıda kaldığını fark ederek "Yağız telefo-

num yukarıda kalmış hemen alıp geliyorum," dedim ve merdivenlere yöneldim. "Tamam güzelim. Ben de şurada bir şeyler içiyorum," diyerek masaya oturdu. Merdivenlerde hızlıca çıkıp Yağız'ın odasına girdiğimde ışığı yaktım. Gözlerim şaşkınlıkla büyürken Eda ve bir çocuk içerideydi. Eda ile Yağız'a olan ilgisini fark ettiğimden beri arkadaşlığımı bitirmiştim.

"Siz ne kadar iğrenç insanlarsınız," diye tiksinerek onlara baktım. Eda saçlarını karıştırırken "İnsan kapıyı çalar," diyerek kahkaha attı. Sinirlenmeye başlarken "İğrençsiniz. Defolun buradan," diye soludum. Eda tek kaşını kaldırıp bana baktı ve "Sor bakalım sevgiline iğrenç miyim?" dedi. Eda'nın söylediği şey bir tokat gibi yüzüme çarparken her şey beynimde dönüyordu.

Yağız'ın haftalardır bana söyleyemediği şey bu kadar ağır mıydı? Ağlamamak için avuçlarımı tırnaklarken Eda bu halimden keyif alıyor gibiydi. Derin bir nefes alıp "Ne demek istiyorsun?" dedim. Düşündüğüm şeyin olmaması için yalvarırcasına bakıyordum.

Eda bana acıyarak bakarken "Bebeğim Yağız'a sor bence. Ya da kendin tahmin et işte anlamak bu kadar mı zor?" dedi.

Nefesim kesilirken ağlamamak için dudağımı ısırdım. "Yağız asla böyle bir şey yapmaz!" diye bağırdım kendimi inandırmaya çalışarak. Hızlıca odadan çıkıp kapıyı kapattım ve gözyaşlarımı serbest bıraktım. Ben Yağız'ın hayatındayken onun bana böyle bir şey yapmasını kabullenemiyordum. Bu gece söyleyecekti. Sürekli söylemek istediği şey buydu.

Ağlamamak için nefesimi tutuyordum ama olmuyordu. Hızlıca merdivenlerden inip Yağız'ın yanına gittim. Yağız'ın yüzünü gördüğümde hiç hissetmediğim kadar aptal hissettim. Aptal. Çaresiz. Kandırılmış. Aldatılmış. Yağız kolumu tutup "Hoş geldin sevgilim," diye sorarcasına baktığında kolumu çekip "Yağız," dedim çaresizlikle. "Hiç mi aklına gelmedim?"

Yağız ellerini saçlarının arasından geçirip "Eda mı söyledi?"

dedi. Neşeden uzak bir şekilde gülerken "Kimin söylediği ne fark eder?" diye çığlık atarcasına bağırdım.

Herkes bize baktığında ellerimi göğsüne koyup "Bana nasıl dokundun öyle bir şeyden sonra," dedim ve sessizce ağlayarak ona yaklaştım. Elleriyle yüzümdeki gözyaşlarını silerken "Özür dilerim her şeyim. Yemin ederim ben hiçbir şeyi hatırlamıyorum ama yine de bu gece söyleyecektim zaten. Daha fazla bununla yaşayamıyorum," dedi ve sarılmaya çalıştı. Onu engelleyerek "Senden tiksiniyorum," dedim.

"Eylül özür dilerim, çok özür dilerim," diyerek bana yaklaşmaya çalıştığında "Yağız yeter!" diye bağırdım. "Sen nasıl bir insansın ya?" diyerek tiksinircesine ona baktım. "Benim sevdiğim çocuk bu değil."

"Tamam ne istersen söyle. Ama gitme özür dilerim lütfen yapma," diyerek çaresizce bana baktı.

"Buz pateni yaparken söyleyeceğin şey bu muydu?" dedim gözyaşlarımı silerken. "Evet, hep bunu söylemek istiyordum ama cesaret edemedim," diyerek gözlerini kapattı. "Yağız nasıl beni sevdiğini söyleyebildin hiç mi kötü hissetmedin?" dedim anlamsızca ona bakarken. "Kötü hissettim lan tabii. Nefes alamadım. Dokunurken suçlu hissettim," diye karşılık verdi.

"O kız söylediğinde bile inanmak istemedim yakıştıramadım sana," dedim yüzüne bir zavallı gibi bakarken. Can yanımıza gelip benim kolumu tuttuktan sonra "Eylül sakin ol. Ağlama daha fazla herkes size bakıyor," diye sessizce konuştu. Yağız beni kendine çekip sarıldığında geri çekilerek "Bu yaptığının kabullenilir bir yanı yok," dedim.

İlayda bahçeden bağırarak girerken Can'a gelip tokat attı. "Sen. Sen bana bunu nasıl yaparsın Can?" diye bağırdı ağlarken. Can yanağını tutup "Ne yaptım?" dedi ve ona baktı. Herkes bize bakıyordu. Şu an hayat bizimle dalga geçiyor gibiydi. Yağız elimi tutmaya çalışırken hızlıca elimi geri çek-

tim. İlayda Can'ın telefonu eline alıp seslice mesajları okumaya başladı.

"Can hiç boşuna laf yapma kardeşim, sen o İlayda'yı bir daha tavlayamazsın."

Can telefonu çekmeye çalışırken İlayda bağırarak ağlıyordu.

"Lan var mısın iddiasına? Bir hafta ver bana, o İlayda'yı kendime âşık ederim."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken Can telefonu alıp İlayda'nın ellerini tuttu ve "Bu mesajlar çok eski, yemin ederim sevgilim," dedi.

İlayda sinir krizi geçiriyor gibiydi. "Bırak!" diye çığlık attı. "Sen benimle dalga geçtin. Beni iddianız için kullandınız."

Can "Öyle bir şey değil. Başta öyle başladı, evet ama yemin ederim sana çok aşığım İlayda," dedi. İlayda ağlayarak Can'ın göğsünü yumruklarken "Bitti Can. Seni bir daha görmek istemiyorum!" diye bağırdı.

Yağız'a dönüp "Siz bir kızın duygularıyla dalga geçecek kadar basit misiniz?" diye bağırdım.

"Siz ikiniz gözümde o kadar farklıydınız ki. Bütün erkekler bir yana. Can'a abim derdim olduğunda gideceğim kişi. Sen her şeyimdin. Bu gece anladım ki diğerlerinden farkı olmayan, aklı öyle şeylerden başka bir şeye çalışmayan basit erkeklerdenmişsiniz. Yemin ederim ben böyle hayal kırıklığı yaşadığımı hatırlamıyorum. Sakın bizi bir daha aramayın," diyerek İlayda'nın kolunu tuttum ve kapıya götürdüm. Evden çıkıp yürümeye başlarken Yağız ve Can arkamızdan geliyorlardı.

28

Her şeyin üstüne bu haldeyken okula gitmek daha fazla yoruyordu beni. Kantine girdiğimde boştu çünkü ders saatindeydik. Kantinciye "Bir kahve," dedim ve beklemeye başladım. Bir masaya geçtim. Yanımda olmasa bile şu an elimi tutan kişi oydu sanki. Kahveyi içmeye çalıştım. Ağzım değişik bir tat alırken gözlerimi kapatıp onu düşündüm.

Gözlerim onu gördüğünde her yer karanlık olurdu. İçim öyle bir titrerdi ki ona bir tek gülüşüyle ısınırdım. Bana böyle bir şey yaptığını kabul etmek istemiyordum. Onun sesini duyduğumda bir an hayal olduğunu düşündüm. Ama yine aynı şiddetle "Eylül," diye bağırıp kapıları şiddetli bir şekilde kapatıyordu. Onu görmek istemiyordum ama şimdi buraya gelecekti.

Sesi git gide yaklaşırken bir an bile durmadan sürekli ismimi tekrar ediyor ve her sınıfa tek tek girip çıkıyordu. Masadan kalkıp hızla merdivenlere yöneldim çünkü bir daha onu görüp karşısında ağlamak istemiyordum. Koşarak merdivenlerden inmeye başladım. Omzumun üstünden arkama dönüp baktığımda kantine girmiş ve etrafa bakıyordu. Hızla merdivenlerden iniyordum. Tekrar bağırdı. Nefesim kesilirken gözyaşlarım akmaya başladı.

Ayak sesleri git gide yaklaşıyordu. "Eylül dur lütfen!" diye bağırdı. Parmakları sıkıca kolumu kavradığında bir an duraksa-

dım beni kendine çekip sarılmaya çalıştı "Yapma," diyerek çekildim. Gözlerimi kaçırıp geriye doğru bir adım attım ve "Sakın bana dokunma bir daha," diye ekledim.

"Eylül bırakıyor musun beni?" diyerek derin bir nefes aldı. "Sen beni bıraktın Yağız. Hiçbir şeyin farkında değilsin," dedim. Daha kaç kere anlatacaktım bunları? Onunla konuştukça bünyem sarsılıyordu.

"Eylül," dedi yutkunarak. "Özür dilerim. Her şey için çok özür dilerim." Cevap vermeden gitmeye çalıştığımda konuşmaya başladı. "Kendine dikkat et. Etmesen bile fark etmez ben sana zarar gelmesine asla izin vermem ama kendine iyi bak tamam mı güzelim?" diyerek gözümden akan yaşı sildi. Yüzümü yana doğru çevirip dokunmasını engelledim. "Özür dilerim. Sana değil gözyaşına dokundum bu sefer," dedi yutkunarak.

"Veda etmeyelim ne olur dayanamıyorum," diyebildim sadece.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnını alnıma dayayıp "Eğer karşına biri çıkarsa, seversen onu bana söyle lütfen haberim olsun. Senden duyayım daha çabuk kabullenirim," diye fısıldadı.

"Yapma lütfen," diye karşılık verdim. Ayakta durmakta güçlük çekiyordum.

"Sakın unutma," diye fısıldadı elini boynumda gezdirirken. "Sen en değerlimsin."

"Sen her şeyimsin. Hayatımsın. Tek mutluluğumsun Eylül. Her zaman benimlesin." Sesli bir şekilde ağlarken gözyaşlarımı silerek beni susturmaya çalıştı. "Ağlama güzelim. Sen hep benimsin."

"Senden başka veya önce gelen hiçbir şey yok." Sesi titriyordu. Benim de yapabildiğim tek şey gözlerinin içine bakarak ağlamaktı. Bu gözler bana ilk defa bu kadar anlamlı bakıyordu. Nefes alamıyordum.

"Çok güzelsin. Böyle insanın içini titretecek kadar. Çok

farklısın. Her şeyin en güzeli sensin," diye fısıldadı. O da ağlıyordu. Bu durum beni daha kötü yaparken kollarını tutup ayakta kalmaya çalıştım. "Her şeyin bir gün biteceğini de seninle öğrendim. Hiçbir şeyin geçmeyeceğini de," dedi.

Konuşmak için nefes aldığında parmağımı dudağına koyup "Sadece dinle," diye fısıldadım. Parmağımı öptüğünde elimi çekmeden "Umarım şu an yaşattıklarının ne kadar ağır ve acı olduğunu anlarsın. Çünkü anlamana çok ihtiyacım var," dedim. Gözlerini bir saniye bile kırpmadan beni dinliyordu. Yağız ağladığını çok belli etmek istemiyordu ama gözünden akan yaşların yanağından süzülüşünü izleyebiliyordum. "Bana öyle bir güven vermiştin ki. Gözlerimi kapadığım her an senin kollarının arasında hissediyordum."

"Bunu veda konuşması olarak algılama sakın. Biz vedalaşamayız. Vedalaşmak masum insanların işi. Masum hataların bedeli." Yağız ağlarken "Gitme ne olur!" diye bağırdı.

"Bana bir şans ver unutturayım. Seni sevdiğimi öyle hisset ki aklının ucundan başka bir şey geçmesin," diye karşılık verdi ve önce benim sonra kendi gözyaşlarını sildi. "Bak gözyaşlarımız karıştı. Biz artık birbirimizin kaderiyiz," dedi ve neşeden uzak bir şekilde güldü.

"Hep korkardım, başkaları girer aramıza da o yüzden biteriz diye. Aramıza başkaları girmedi. Sen soktun," diye bağırdım ve ağlayarak göğsünü yumrukladım.

Ellerimi ellerinin arasına alıp "Vurma acır," diyerek yavaş bir şekilde öptü. "İlk defa içimdeki senin tam anlamıyla bitmesi için dua ediyorum. İlk defa unutmak istiyorum seni," dedim ve gözlerimi sildim.

"Söyleme öyle," diyerek kendi gözyaşlarını sildi. "Eylül bitirme beni."

"Seninle ne kadar mutlu olduysam o kadar acı çekiyorum şimdi. Teşekkür ederim çok güzel ödettin bana." O anı dü-

şündüm. Ona dokunduğu elleriyle bana dokunuyordu şimdi. İçimdeki öfke bir çığ gibi git gide çoğalıyordu. "Daha fazla bir şey söyleme. Kendine dikkat et," dedim ve cevap vermesini bekledim. "Hadi kendine iyi bak de," dedim gitmek için.

"Diyemiyorum," diye yanıtladı çaresizce gözlerimin içine bakarken. "Tamam o zaman kendine dikkat et de," dedim ben de aynı şekilde ona bakarak. "Beş dakika daha," dedi ve ağlayarak belimden tuttu ve başını boynuma gömüp sesli bir şekilde ağlamaya başladı. "Bundan sonra benimle tek kelime bile konuşmaya çalışma tamam mı? Her şey burada beş dakika sonra bitecek," dedim ve sarılmasına izin verdim.

"Beni sevdiğini söyle son kez," diyerek ağladı. "Yapma," diye karşılık verdim. "Bir kere penguenim de," diyerek bebek gibi gözlerimin içine baktı. "Kim seviyorsa sevsin seni," dedim ve sert bir şekilde ellerini üzerimden çekip yanından geçtim.

Merdivenlerden hızlıca inerken teneffüs zili çaldı. Kimse bu şekilde ağlarken görsün istemiyordum. Koridora ulaştığımda koşarak öğrencilerin arasından sıyrıldım. Yağız arkamdan geliyordu çünkü sesini duyabiliyordum. Sesli bir şekilde ağlıyorduk ikimiz de. Onu ilk defa bu kadar ağlarken görmüştüm.

"Eylül bırakma beni," diye bağırdı ağlayan sesiyle. Gözyaşlarımı silip hızlıca koşmaya devam ettim. Yanından geçtiğim herkes bize bakıyordu. Gidip boş bir bankta oturmaktan başka çarem yoktu. Hızlı adımlarla okuldan çıkarken İlayda arkamdan bağırıyordu fakat umursamıyordum. Okuldan çıktım ve yürümeye başladım.

Sevdiğim çocuk biraz önce bana sarılıp ağlamıştı. Üstüme baktım. Tişörtümün bir kısmında gözyaşlarının ıslaklığı duruyordu. Kendimi tutamayarak yolun ortasında bağıra bağıra ağlamaya başladım. Vücudumu duygularım yönetiyordu sanki. O ıslak kısmı tutup öptüm. Yanımdan geçenler bana bakıyordu.

Ben bütün yaşanmışlıkların hesabını kendi kendime verir-

ken böyle bir sebepten ayrılmayı yediremiyordum kendime. Bu kadar düşecek miydik gerçekten? Biri bana neden ayrıldığımızı sorduğunda nasıl beni aldattı diyebilirdim? Ben onu hayatımın merkezine koyup diğer her şeye kör olurken o benim varlığımı hiçe sayıp bana bunu yapmıştı. Kabul edemiyordum. Beynim bu düşünceyi sanki elleri varmış gibi elinin tersiyle geri çeviriyordu.

İçimde öyle bir acı vardı ki sanki iç organlarımı çıkarıp delik deşik etmişler ve ben şimdi her nefes alışımda organlarım zorlanıyor gibiydi. Gözyaşlarımı silip önüme baktım. Devam etmem gerekiyordu. Yapabileceğim bir şey yoktu. Bunu bildiğim için delirmek üzereydim. Bu yaptığım gurur falan değildi. Yağız beni aldatabiliyorsa bugüne kadar yaşadığım her şey tek taraflıydı. Artık dayanamayacağımı hissediyordum ama yine de dayanmak zorunda olduğumu biliyordum.

Hızlı adımlarla ağlayarak yoluma devam ediyordum. O kıza dokunmuştu. Bizim hayallerimizi yaşamışlardı belki. Acaba o kıza dokunduktan sonra bana bakarken vicdan azabı çekmemiş miydi? Ağlamak istiyordum. Çünkü hiç beklemediğim bir kişi tarafından hiç beklemediğim bir yerden vurulmuştum. Denizin karşısındaki banklardan birine oturup dalgaların sesini dinlemeye başladım. Titriyordum. Yine.

Yanımdan geçen insanlar bana baksa da utanmıyordum, çünkü artık alışmıştım. "İyi misin kızım?" diye bir ses duyduğumda irkilerek sesin sahibine döndüm. Yanıma oturan amcayı yeni fark etmiştim. Yetmişli yaşlarında gibi gözüküyordu. Beyaz saçları ve gülen bir yüzü vardı. Başımı olumsuz anlamda salladım. Nedenini bilmediğim bir şekilde anlatmak istiyordum her şeyi. Dökülmem gerekiyordu birine.

"Neyin var?" dedi yaşlı amca gözlerimin içine bakarken. "İnsan sevdiğini aldatabilir mi sizce?" dedim hıçkırıklarımın arasından. Adam derin bir nefes alıp bana baktı. "İnsan sevdiğini aldatamaz ki," diye bağırdım ve daha çok ağlamaya başladım.

"Çok mu seviyordun kızım?" dedi telaşla. "Çok seviyorum," diye karşılık verdim içimi çekerken. "O da seni öyle bir sevmiş ki sevgisinden kendini kaybedip bir yanlış yapmış. Üzme kendini böyle düşün," dedi ve gülümsedi. "Olmaz. Ben yapamazdım," diye karşılık verdim. "Ben de yapamazdım," dedi amca uzaklara bakarken.

"Kaç yaşındasınız?" diye sordum titreyen sesimle.

"Yirmi beş," diye yanıt verdi gülerek. Şaşkınlıkla ona bakarken kaşlarımı kaldırdım. "Yirmi beşten sonra yaşamadım," dedi gözleri dolarken. "Neden?" diye sordum. "Yani özel değilse."

"Aldatılmak bıçaklar insanı. Dışın ölmese de için kan kaybından tükenir," dedi ve titreyen elleriyle cebinden bir hap çıkarıp içti.

"Tansiyonum çıkmasın," dedi ve gülümsedi.

"Siz aldatıldınız mı?" dedim. "Sus güzel kızım. Senin gözyaşların her şeyden daha değerli. Boşa akıtma," diye karşılık verdi. "Ondan değerli değil," dedim içimi çeke çeke ağlarken.

"Ayşe'ydi adı, her gördüğümde aşkımdan yok olacağımı sanırdım," diye başladı anlatmaya. "Sevgiliniz miydi?" dedim yutkunmaya çalışarak.

"Her şeyimdi," diye karşılık verdi. "Beni çok seviyordu. Evlenecektik. Bir hafta kalmıştı. O kadar heyecanlıydım ki mutluluktan Ayşe'me sarılmak istiyordum." Gözyaşlarım bir aşkın yok oluşuna şahit olduğu için hızla akarken başımı sallayıp devam etmesini istedim. "Telefonumuz yoktu. Evlerine gittim. Annesi beni görünce şaşırarak Ayşe'nin benim yanıma geldiğini söyledi," dedi ve gözünden akan yaşı sildi.

"O an o kadar korktum ki Ayşe'me bir şey oldu diye. Koşarak çıktım sokaklarda onu aramaya başladım. Yağmur yağıyordu. Islanırdı kıyamazdım," dedi ve derin bir nefes alıp anlatmaya devam etti. "Sokaklara girip çıkıyordum. Ağlıyordum Ayşe'm benim yanıma gelirken başına bir şey geldi diye. Bir sokağa gir-

dım. Köşeyi döndüm. Ayşe'mi gördüm. Yağmurun altında ıslanırken yine büyüleyiciydi," dedi ve ağlamaya başladı.

"Özür dilerim. Ağlamayın lütfen," dedim endişeyle.

"Yok kızım," dedi sessizce gözyaşlarını silerken. "Ayşe'min yanında biri vardı. Öpüyordu Ayşe'mi. Ama Ayşe'm bana öyle yapmazdı ki," dedi ve bana bakıp içini çekti. "Gerçekten kötü oldum özür dilerim," dedim.

"Ayşe beni görünce yanıma geldi. O adamı öldürecektim. Nasıl benim sevgilimi öpebilir diye düşünüyordum. Ayşe bana yaklaşıp 'Lütfen annemlere benden ayrılmak istediğini söyle. İstemediğim bir evliliği yaşamak zorunda kalmayayım," dedi. İşte ben o andan beri yaşamıyorum," diyerek denize baktı.

"Sizi sevmiyor olamaz," dedim gözyaşlarımı silerken.

"İki yıl önce gerçekten kaybettim onu. Cenazesinde o adam karısının tabutunu ağlayarak okşuyordu," dedi.

Ağlamaktan nefes alamıyordum. "Başınız sağ olsun. Kusura bakmayın," dedim ve önüme döndüm. Adamın telefonu çalmaya başladığında cebinden çıkarıp, "Efendim Ayşe'm?" dedi. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken şaka yaptığını düşündüm. "Şimdi geliyorum kızım hadi kapat," dedi ve telefonu kapadı. Ben soru sormak için dudaklarımı araladığımda "Ben de hayatıma devam edebilmek için başkasıyla evlendim tabii. Aynı ona benzeyen bir kızım oldu. Bu hayatımın en büyük şansı," dedi ve gözyaşlarını silip ayağa kalktı.

"Bana sorarsan kızım. Ne olursa olsun tabutuna karısı sarılırken görmek istemezsin. Günün birinde çocuğun olunca ona onun ismini verip eşine ihanet etmek istemezsin. O yüzden seni aldatsa bile yine kaybeden sen oldun," dedi.

"Biz bir daha olmayız," diye karşılık verdim.

"Aksine. Siz hep var olacaksınız. Birbirinizi inkâr etseniz bile. O seni üzdüğü için unutamayacak. Sen bu kadar üzüldüğün için hiçbir zaman onu unutamayacaksın," dedi.

"Kendini üzme kızım. Hep mutlu ol," diye ekledi ve yavaş adımlarla yanımdan ayrıldı.

Ben arkasından bir şey bile diyememiştim. Oturduğum bankta hıçkıra hıçkıra ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Adamın anlattığı hikâye canımı o kadar yakmıştı ki. Kızına onun ismini vermesi. Hâlâ onu unutamamış olması...

Ellerimi kollarımda gezdirip biraz ısınmaya çalıştım çünkü şiddetli bir şekilde titriyordum. Rüzgâr da vardı. Gece ne yapacağımı düşündüm. Gözlerimi devirip halime güldüm. Annemler kısa bir tatile gitmişleri ve ben anahtarsız bir şekilde sokakta tek başınaydım. Anahtarımı nerede unuttuğumu bilmiyordum. Oturduğum banktan kalkıp caddede yürümeye başladım. Burası bizim okulun olduğu caddeydi. Bir kere Yağız'ın babasının kafesine girdiğim cadde. Gözümdeki yaşları silmeye çalıştım. Tişörtümün bir kısmında hâlâ onun kokusu vardı.

Bir saat boyunca hiç durmadan yürümüştüm. Şu an nerede olduğum hakkında bir şey bile bilmiyordum. Bundan sonra kimseden yardım istemeyecektim. Kendi başımın çaresine bakacaktım. Daha önce hiç buralara gelmemiştim ve karışık sokaklar vardı. Kaldırıma oturarak gelen geçeni izlemeye başladım. Sırtımı duvara yasladığımda gözlerimi kapatarak bir süre burada dinlenebileceğimi düşündüm. Yüzüme gelen saçlarımı elimle çektim.

Yağmur şiddetli bir şekilde yağmaya başladığında insanlar kaçışmaya başlamıştı. "Yağmurlu gece," dedim acıyla gülerek. Hareket etmeden oturmaya devam ettim. Yağmur damlaları vücuduma düşerken buna bile sinir olmayacak kadar bitik bir haldeydim. Yağmur çok hızlı yağıyordu. Sesini çok seviyordum ama ıslanmaktan hoşlanmıyordum. Yağmur damlaları saçlarımdan akarken kirpiğime düşen bir damlaya gülümseyerek "Kirpiklerim Yağız'a ait," dedim.

Delirmeye başlamış gibi hissediyordum. Kalbim çok hızlı

çarpıyordu. Üşümekten ellerimi ve bacaklarımı hissetmeyecek duruma gelmiştim. Kısa bir süre içinde insanlar yok olmaya başlayarak arabalar çoğalmıştı. Üstüm çamur olmuştu. Her yerim ıslaktı ama yine de müdahale etmiyordum. "Seni çok seviyorum penguenim," diye fısıldadım hıçkırıklarımın arasından.

Kendimi kaybetmiş gibiydim. Ellerimi havaya kaldırıp bakmaya çalıştım. Morarmış ve titriyorlardı. Gece burada kalırsam sağlıklı kalamayacağımı düşündüm. Şu an yağmurun altında onun için ağlamak bile güzel geliyordu. Kalbimi söküp eline vermek istiyordum.

"Sen iğrenç insanın tekisin ama yine de senden kopamıyorum," dedim gözyaşlarımı durdurmaya çalışırken. Yanımdan şemsiyeyle geçen bir çift bana şaşkın gözlerle bakarken "Saat kaç?" diye sordum.

Kız kolundaki saate bakıp "On iki," diye karşılık verdi ve hızlı adımlarla yanımdan uzaklaştılar. Dizlerimi karnıma çekip geçen arabaları izlemeye başladım.

Oturduğum yerde gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım. Yüzü gözümün önüne gelince nefes alamayacak gibi oluyordum. Uyuyacağımı hissettiğim sırada daha fazla direnmeden kendimi uykuya bıraktım. Biri şiddetle kolumu sarsarken gözlerimi açıp kendime gelmeye çalıştım. Eda karşımda oturduğum yerden beni kaldırmaya çalışıyordu. Boğazımı temizleyerek "Bırak," diye bağırdım ve gözlerimi üzerimde gezdirdim. Bütün kıyafetlerim çamur olmuş vücudum buz gibiydi.

Saçlarımı önümden çekerek derin bir nefes aldım ve etrafa baktım. Eda karşımda kolumu çekiştirip "Hadi kalk," diye emir verdi. "Dokunma bana!" diye bağırdım sesli bir şekilde. "Eylül kalksana," diyerek dalga geçer gibi güldüğünde. "Bak Eda, yemin ederim burada seni öldürene kadar döverim, defol git," dedim dişlerimi sıkarak ve ayağa kalkıp yürümeye çalıştım. Başım dönerken gözlerimi kırpıştırıp ileri doğru bir adım daha attım.

"Gel, seninle konuşmamız lazım," diyerek gülümsedi.

"Sus, bak tek kelime etme," dedim ve yürümeye devam ettim. Karşıdan Safa gelirken "Eylül!" diye bağırıp yanıma yetişti. Onlara aldırış etmeden yürümeye devam ediyordum. "Eylül gerçekten Eda'nın sana anlatması gerekenler var," diyerek gözlerini kırpıştırdı.

"İstemiyorum," dedim ve yürümeye devam ettim.

Safa kolumu tutup "Dinlemek zorundasın," dedi ve arabaya sürüklemeye başladı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Bırakın beni!" diye çığlık attığım sırada diğer eliyle ağzımı kapatıp Eda'ya kapıyı açması için işaret verdi.

Eda önden koşarak kapıyı açtığında Safa beni arabaya bindirip "On dakika dinle," dedi.

"İstemiyorum!" diye çığlık attım ve ağlamaya başladım. "O kızın sesini duymayı bile kaldıramıyorum."

Eda kahkaha atarak "Beni çekemiyorsun," diye fısıldadı kendi kendine konuşurcasına. "Senden nefret bile etmiyorum," dedim tırnaklarımı avuç içlerime bastırarak. Kapıya yönelip açmaya çalıştım ve titreyen sesimle "Safa aç!" diye bağırdım.

Safa bana bakıp "İneceğiz şimdi," dedi. Bir süre daha gittikten sonra yıkık dökük bir binanın önünde durduk. Etrafta hiç insan yoktu. Depo gibi bir yere gelmiştik.

"Niye buraya geldik?" diye sordum.

Safa "Adam gibi konuşun işte karşılıklı," dedi ve arabanın kapısını açarak indi. Eda da onun arkasından inerek benim kapımı açtı. Söyleyeceği şeyleri merak etmeye başlamıştım. Safa ve Eda depoya benzettiğim yere doğru yürürken ben durup onlara baktım. Safa dönüp "Eylül gelsene!" diye bağırdı.

Durduğum yerde hareketsiz bir şekilde onlara bakıyordum. Safa yanıma gelip "Kızım kötü bir şey yapmayacağız ya, ben sana ne yapayım?" diye fısıldadı. Kolumu çekiştirip yü-

rümeye başladığında mecburen ona ayak uydurmak zorunda kaldım. Eda önden yürüyüp bir koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne atarak tırnaklarını incelemeye başladı.

Etrafta bir koltuk ve karşısında bir sandalye vardı. Bu şekilde görünce kaçmak için kapıya baktım. Safa kapıyı kapatıp cebinden çıkardığı anahtarla kilitlerken "Ben konuşmak istemiyorum!" diye çığlık atarcasına bağırdım.

Eda bana gülerek bakarken "Abartma aptal kız," dedi.

Eliyle bir hareket yaptığında arkadaki kapının önünden bir sürü kişi buraya geldi. Şaşkınlıkla onlara bakarken "Sürpriz!" diye bağırıp hepsi aşağılayıcı ifadelerle bana baktı. Eda gülüp "İzleyin şimdi," dediğinde kapıya doğru giderek açmaya çalıştım. Birçok kişi vardı ama çoğunu tanımıyordum. Bazılarının üstünde bizim okulun forması vardı. Gözlerim dolmaya başlarken "Açın kapıyı gideceğim!" diye bağırdım. Safa'nın üzerine yürüyüp "Açsana geri zekâlı," dedim dişlerimin arasından.

Safa tepkisizce bana bakarken yutkunmaya çalışıp Eda'ya baktım. "Ben bu haldeyken mi gücün yetiyor?" diyerek ona doğru bir adım attım. Eda ayağa kalkıp yanında duran çocuklara "Oturtun şunu karşıma," diyerek başıyla beni işaret etti.

Ben geri geri giderken çocuklar bana doğru gelmeye başladığında "Sakın!" diye bağırdım. Çocuklar yanıma gelip kollarımdan tuttular ve Eda'nın karşısında olan sandalyeye götürüp oturmamı sağladılar. O kadar güçlüydüler ki ellerinden kurtulmak için çabalasam bile etkilenmiyorlardı. Sandalyeye istemsiz bir şekilde oturduğumda kalkmaya çalıştım fakat ellerimi arkaya alarak bağladılar. Diğeri de ayaklarımı bağlarken bağırmaya başlamıştım.

"Ne yaptım ben sana Eda?" dedim.

"Tatlım sadece dinleyeceksin," diyerek ters bir bakış attı.

"Dinlemiyorum," diye karşılık verdim.

"Kes sesini!" diye bağırdı.

"Bir olay anlatacağım sana. Bak burada tam otuz kişi bizi dinliyor ve sen de istemesen bile dinleyeceksin," dedi ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bu söylediklerinin hiçbiri umrumda olmayacak," dedim ona bakarken.

"Yağız'ın yanına gittim. Bana âşık olduğunu söyledi," dedi ve sesli bir şekilde kahkaha attı.

Bir kaç kişi ıslık çalarken Eda konuşmaya devam etti. "Ben ona dokundum biliyor musun Eylül? Belki de senden daha çok." Sesli bir şekilde ağlarken kendimi sıkarak susturmaya çalışıyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp "Eda yeter!" diye çığlık atarcasına bağırdım. Herkes benim hakkımda konuşup gülüşüyordu. Eda sesli bir şekilde "Bu anları kameraya çekmeyi unutmayın. Eylül'ün bu halini herkes görmeli!" diye bağırdı.

"İnşallah hiç mutlu olamazsın!" diye bağırdım dişlerimin arasından.

"Aksine o kadar mutluyum ki. Belki de Yağız benimle evlenecek," diyerek kahkaha attı. "Eylül biliyor musun saçlarımla oynadı ve bana güzel olduğumu söyledi," dediğinde ağlamamak için tırnaklarımı avcuma geçirdim. "Lütfen anlatma," dedim titreyen sesimle. "Anlatma be, anlatma."

"Benim de Yağız'ı her gördüğümde içim gidiyordu. Sonra çok istedim ve onu kazandım," diyerek gülümsedi. Onu dinlememeye çalışıyordum, çünkü söyledikleriyle canım o kadar yanıyordu ki. Kelimeler ağzımdan çıkmak için çırpınırken ben sadece susup ağlıyordum. Kelimeler yarı yolda kalıp arkamdan hayal kırıklığıyla bakarken "Anlatma," diyebildim.

"Bana hayatımın en mükemmel gününü yaşattı," dedi ve kahkaha attı. "Yeter!" diye çığlık attım. "Sus anlıyor musun sus. Bunların hiçbirini merak etmiyorum."

"Ben anlatmak istiyorum," dedi bana acıyarak bakarken.

"Ne senin gibi bir gurursuzun ne de Yağız'ın adını bile duymak istiyorum!" diye bağırdım ona meydan okuyan gözlerle

bakarken. Eda duyduklarını hazmedemiyormuşçasına kaşını kaldırıp kahkaha attı ve "Ne dedin sen?" dedi dişlerinin arasından. Safa Eda'nın yanına gelip kolunu tuttu ve "Yeter hadi dağılsın hepsi söyle," dedi.

Eda ona dönüp "Kes sesini," diye tısladı.

"Ne dediğimi duydun," dedim ve gözlerinin içine baktım.

"Hayır, benim için kullandığın o kelimeyi bir daha kullansana cesaretin varsa," dedi ve çarpık bir şekilde gülerek yüzünü bana yaklaştırdı. Ellerim bağlı olduğu için yerimde hareket etmeye çalışmaktan öteye gidemiyordum.

Bütün nefretimi toplayarak gözlerinin içine baktım ve "Gurursuz!" diye bağırdım. Eda gözlerini kırpıştırarak dişlerini sıktı ve derin bir nefes aldı. Yanağıma attığı tokatla başım savrulurken gözlerimi açmaya çalıştım. Vurduğu yerde hâlâ elinin sert çarpışını hissedebiliyordum.

Canım çok yanmıştı. Boğazımdaki yumru yutkunmamı engelliyordu. Derin bir nefes almaya çalışıp tekrar önüme döndüm. Safa "Ne yaptığını sanıyorsun lan sen?" diye bağırdı. Sonra bana bakıp "İyi misin?" dedi. Cevap vermeden yukarı baktım. Gözlerim dolmuştu ve şu an ağlayıp güçsüz gözükmek istemiyordum.

Eda titreyen sesiyle gülerek "Hadi Eylül. Seni tutan ne? Bir daha söylesene!" diye bağırdı. Cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada Safa'nın sesiyle ona baktım.

Elinde telefonu vardı. "Yağız?" dedi soru sorarcasına. "Eylül'ün nerede olduğunu biliyorum." Bir süre karşı taraftan cevap bekledikten sonra kaşlarını çatıp adresi verdi ve telefonu kapattı. Yanağımdaki uyuşukluk yüz kaslarımı hareket ettirmeme engel olurken Eda çığlık atarcasına bağırdı. "Ne diye Yağız'ı çağırıyorsun aptal!"

Eda arkadaşlarına dönüp "Hadi gidiyoruz," diye emir verdi. Hepsi koşarak burayı terk ederken Eda çıkmadan önce bana

bakıp yüzünü buruşturmayı ihmal etmedi. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırırken Safa bana bakıp "Yağız gelir birazdan," diye fısıldadı ve hızlı adımlarla buradan çıktı. Arkasından "Safa ellerimi çöz!" diye bağırdım.

Ama sesimi ancak kendim duyabildim. Yalnız kaldığımda hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Şu an kendime acıdığım kadar öfkeliydim de. Hâlâ o çocuk için ağladığıma, bunların hiçbirini hak etmediğim halde yaşadığıma, güçlü kalamayıp herkesin bir darbe vurabileceği bir kız oluşuma. Ağlayış seslerim bu boş depoda yankılanırken ellerimi çözmeye çalıştım. Ama ipi öyle bir sıkmışlardı ki hareket ettiremiyordum bile. Sesli bir şekilde ağlarken onun geleceğini düşünüp kendimi susturmaya çalışıyordum.

Derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Bu olanları kabullenemiyordum. Yaptığım gurur olsa yıkıp geçerdim, değildi. Bir şekilde inkâr etse ona fırsat verecektim. Etmedi. Edemezdi çünkü. O kıza dokunmuştu. Kendimi yaşamak için bir sebep ararken buluyordum. Gelip öyle güzel bir yer edinmişti ki içimde. Belki bana öyle geliyordu ama gerçek olmayacak kadar farklıydı. Her saniye özlediğimi hissediyordum çok seviyordum çünkü yanından bir saniye olsun ayrılmayı yediremiyordum kendime.

Bana hayatımın en güzel zamanlarını yaşattıktan sonra aramıza bu basit şeyin girip bizi yok edişini izlemeye tahammül edemiyordum. Yapabildiğim tek şey susup yok oluşumuzu izlemekti. İlk defa bu kadar sevildiğimi derinden hissettirmişti biri bana. Birbirimizi hiç bırakmayacaktık ki biz. Ama yaptığı bir hata bizi bu hale getirmişti. Uzaklaştık birbirimizden.

Nefes alamıyordum hıçkırıklarla ağlarken gözlerimi kapatıp onu önümde hayal ettim. Gördüm. Bana gülümsüyordu. Derin bir nefes aldım. Gözlerimi açmaya cesaretim yoktu. Tutmuyordu elimi ve nefes alışını hissedemiyordum. Gözümden akan sıcak yaşlar yanağımı ıslatırken yavaşça göz kapaklarımı araladım.

Yoktu. Hiçbir yerde yoktu. "Yağız!" diye bağırdım korkuyla. "Çocuklarımız olacaktı hayalimizdeki gibi. Hani sabaha kadar onların uyuyuşunu seyredecektik?" dedim ağlarken. "Neredesin sevgilim? Sana ulaşamıyorum." İlk defa bir insana muhtaç olmanın verdiği ağır yükle bağırdım. "Ne olur bunlar gerçek olmasın!"

Oturduğum yerde sessiz hıçkırıklarla ağlarken gelen ayak sesleriyle başımı kaldırıp sesin sahibine döndüm. Yağız koşarak yanıma geliyordu. Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. "Eylül!" diye bağırdı yanıma daha çok yaklaşırken.

Nefes almayı unuttuğumu fark ederek derin bir nefes aldım. "Güzelim ne oldu sana?" diyerek yanıma geldi ve önümde diz çöküp ellerimi açmaya başladı. Ellerim ipin sert pençesinden kurtulurken uyuştuğunu fark edip bir süre hareket ettiremedim. Başını bacaklarıma koyup önümde oturdu ve "Eylül buradasın," dedi.

Yüzüme bakıp "Ne oldu?" diyerek sarıldı. "Eylül anlatacaksın her şeyi."

Konuşmadan tepkisiz bir şekilde ona bakıyordum. Ayaklarımı çözdüğünde ayağa kalkıp ayaklarımın uyuşukluğuna aldırmadan yürümeye başladım. Koşarak önüme geçti ve elini dudağımda gezdirip gözlerime baktı. Kolumu tutmaya çalıştığında çekerek ters bir bakış attım.

"Konuşsana. Bütün gün neredeydin? Burada ne oldu anlat."

"Seni ilgilendiren kısım tam olarak hangisi?" dedim gözlerine bakmadan.

"Hepsi," diye yanıt verdi. "Hayır. Hiçbiri," diye karşılık verdim.

"Eylül hepsini anlatıyorsun," diye emir verdiğinde kaşımı kaldırıp ona baktım. "Anlatmıyorum," diyerek hızlıca yanından geçtim. "Anlat!" diye bağırdı. "Anlatacaksın."

"Hadi ya? Anlattırsana."dedim ve gözlerinin içine bak-

tım. Yağız bir süre sessiz kaldıktan sonra elleriyle başımı tuttu. Kalp atışlarım hızlanırken korkuyla gözlerimi kırpıştırıp "Bırak!" diye bağırdım.

Duvara yumruk atarken "Kızım anlatsana niye o çocuk arayıp haber veriyor bana?" diye bağırdı.

"Keşke ölsem de bir daha senin yüzünü görmek zorunda kalmasam," dedim dişlerimin arasından. "Öyle mi?" dedi gözlerimin içine bakarken. "Öyle," diye karşılık verdim.

"O zaman sana bir haber vereyim. Ölene kadar her gün benim yüzümü göreceksin. Ha öldüğünde kurtulacağını sanıyorsan sakın öyle bir şeyi aklından bile geçirme. Diğer tarafta bile benim olacaksın," dedi ve yüzünü yaklaştırıp geri çekildi.

Cevap vermeden hızlı adımlarla yanından geçip gittim.

"Arabaya," dedi. Söylediğini yapmadan yürümeye devam ettim. Yanıma gelip kolumu tuttu ve arabaya sürüklemeye başladı. "Yağız defol git bırak!" diye çığlık atarcasına bağırdım. "Sus, bineceksin arabaya," dediğinde ağlamaya başladım.

"Neden herkes beni yaralayıp sonra bir şey olmamış gibi istediğini yapıyor?" diye bağırdım. "Ben çok mu güçsüzüm Yağız? Hiçbir zorluğa direnemiyorum ve herkes beni yeniyor," diye hıçkırıklarımın arasından kısık sesle konuştum.

Gözyaşlarımı silerken çaresizce arabaya oturdum. Yağız kapıyı kapattığında bileğime baktım. İp kesmiş ve morarmıştı. O da sürücü koltuğuna geçip "Hayır sen gördüğüm en güçlü kızsın Eylül;" diye fısıldadı. "Değilim," diye karşılık verdim. "Böyle hissetmene sebep olduğum için özür dilerim," dedi bana masum bir şekilde bakarken.

"Lütfen bir daha konuşma benimle. Çünkü her konuşmamızda en başa dönüyorum," dedim.

"Eylül senden nasıl uzak durabilirim?" dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Her şeye alışılır. Yeter ki sen çabala," dedim.

"Olmaz bir şey söyleme," diyerek beni susturdu. "Bugün neredeydin her yerde seni aradım?" dedi bana bakarken. "Oturdum bir sokakta," diye karşılık verdim. Elini alnıma koyup bir süre durduktan sonra "Ateşin var," dedi. "Eylül bu üstünün hali ne her yerin çamur olmuş yağmurda mı kaldın?" dedi. Gözlerim kapanmaya başlarken başımı arabanın koltuğuna yasladım. "Sana zarar veren olmadı değil mi?" dedi elimi tutarken. Elimi çekip "Hayır," diye mırıldandım.

"Eylül, dinle sadece güzelim," deyip yutkundu. "Özür dilerim seni bu kadar alıştırıp gittiğim için. Allah belamı versin benim. Özür dilerim bu acılarının sebebi olduğum için. Tamam, ben de hak edemedim seni ama başka biri de hak edemez. Ne yapabilir ki seni hak edecek? Bundan 10 yıl geçmiş olur belki. Bu yaşananlar hiç yaşanmamış, sanki birbirimize deli gibi âşık olan bizler değilmişiz gibi devam ederiz hayatımıza. Ben kaybettim çünkü seni. Bir zamanlar canımdan çok sevdiğim hâlâ içimde yara olan kadın diye bahsederim belki senden. Unutamam ama seninle bir kelime konuşabilmek için sabahlara kadar ağladığım geceleri hiçe sayabilirim. **Seni** bu kadar sevmenin adı kaybetmek galiba. Başka bir açıklaması olamaz çünkü dünyada tek korktuğum şey başıma geldi. Korkmasaydım lan keşke. Bilseydim korkar mıydım hiç. Belki 'Seni sevmekten asla vazgeçmem,' diye verdiğin sözü çiğneyeli bir kaç yıl olmuştur o zamanlar. Dünyalardan çok sevdiğin kocanın kolları arasında uyuyakalmışsındır belki. Eylül onu sevdiğini sakın söyleme. Gerçekten böyle mi olmak zorundaydık, bilmiyorum ama çok canım yanıyor. Oğlunuz olur belki. Odanıza gelir. Bir de bana benzerse aklına gelir miyim merak ederim. Yüksek sesle konuşur daha çocuk ya. Babası kızar ona. Sen masum bir şekilde uyuduğun için kıyamaz. Uyanmanı istemez. Eylül. Her şeyim. Seni çok seviyorum. Hadi şimdi bu söylediklerimi hiç duymamış gibi yap, tamam mı?"

"Yağız bak, sana kızgınım ama bu başka biriyle olacağım anlamına gelmez. Seninle olmazsam kimseyle olmam ben. Bunu aklına sok. Başkası falan olmaz. Üzme kendini düşünüp. Evlenmem ben hem. Mutlu olmam ki kimseyle. Baksana seninle bile mutlu olamadıktan sonra. Ve lütfen ikimiz içinde zorlaştırma daha fazla," dedim ve nefesimi tutup kendimi sıktım.

Şu an tek yapmak istediğim şey kimsenin olmadığı bir yerde ses tellerim yırtılana kadar çığlık atıp içimi boşaltmaktı. "Sen beni unutmaya bak tamam mı? İstesen etrafında binlerce kız olur anında. Ben seni istiyorum deme sakın ben bunları çok duydum. İstesen bunları yaşamazdık. Bir şey söyleme. Kızmada bana. Seninle kurduğum hayali başka kimseyle yaşamam. Seninle olan seninle kaldı. Ama bu kadar. Ne bir daha yaşanır. Ne de konusu olur. O yüzden yormayalım kendimizi," dedim ve başımı cama yasladım.

"Sen iyi birisin. İnşallah mutlu olursun Yağız," diye fısıldadım.

"Olamam mutlu falan. Beni mutlu edebilecek tek insan sensin," diyerek direksiyonu yumrukladı.

"Yağız," diyerek nefesimi bıkkın bir şekilde dışarı verdim. "O zaman seni mutlu edebilecek tek insanı kaybetmeseydin."

Bir süre daha gittikten sonra oturduğum yerde ayaklarımı karnıma çekerek kıvrıldım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve kokusunu içime çektim. Araba durduğunda gözlerimi açıp etrafa baktım. Yağız'ın ailesiyle birlikte yaşadığı evin önündeydik. "Ben girmem," dedim ani bir şekilde. "Sokakta mı yatacaksın?" diyerek arabadan indiğinde ben de ona ayak uydurarak arabadan indim.

Beni beklemeden yürürken "Gelmiyorum ben!" diye bağırdım arkasından.

"Geliyorsun," dedi ve yürümeye devam etti. Onun yanına giderek "Yağız niye ailenin yanına getirdin beni?" diye bağır-

dım. "Çünkü sana yardım etmeme izin vermezsin ve annemi seviyorsun," dedi.

Kapıyı çalıp bir süre bekledikten sonra kapıyı annesi açtığında "Hoş geldiniz," dedi neşeli bir şekilde.

Yağız beni beklemeden içeri girerken annesi üstüme bakıp "Bir problem mi var Eylül?" dedi. "Hayır," dedim net bir şekilde. Yutkunup ona baktığımda "Geçsene," diyerek salonu gösterdi. "Ben buraya neden geldiğimizi gerçekten bilmiyorum," dedim ve saçlarımı karıştırdım.

"Eylül sadece küçük bir kaza geçirdi. Senin ona yardım etmen gerekiyor. Lütfen duşa sok. Kolları falan ağrıyorsa sen yıka hatta. Sonra kıyafet ver," diyerek konuşmasını tamamladı Yağız. Annesi gözlerini büyütüp bana sarıldıktan sonra "Bebeğim iyi misin?"diye fısıldadı. Başımı olumlu anlamda salladım ve dolmaya başlayan gözlerimi kırptım. Yağız "Babamla Eylül'ü denk getirme sakın," dediğinde annesi kolumu tutup beni merdivenlere doğru götürdü.

"Baban yok Yağız," diyerek gülümsedi. "Ben yardım istemiyorum teşekkürler," diyerek geri çekildim. "Olur mu öyle şey, gel lütfen," dedi ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

Yağız bana bakıp "Eylül o senin annen," dedi. Ona ters bir bakış atıp merdivenlerden çıkmaya başladım. "Nasıl bir kaza geçirdin tatlım, ciddi bir şeyin var mı?" diye sorduğunda "Hayır, önemsiz," diyerek geçiştirdim.

Banyonun önüne geldiğimizde bana dönüp "Sen üzerindekileri çıkar ben suyu ayarlarım," diyerek gülümsedi. "Çok iyisiniz. Ama kendim duş alabilirim," dedim.

"Emin misin canın yanabilir. İnan hızlıca yardım edebilirim," diye karşılık verdi.

"Eminim," dediğim sırada kapıdan gelen sesle kapıya döndüm. "Hayır anne sen yardım edeceksin," dedi Yağız keskin bir şekilde. "İstemiyorum," dediğimde annesi bana şaşkınlıkla baktı ve "Gençler siz iyi misiniz?" dedi.

Yağız ellerini önünde birleştirerek "Sen Eylül'e yardım et ve sakın onu banyoda yalnız bırakayım deme. Giyinirken bile yanından ayrılma. Canı acırsa çok sinirlenirim," dedi.

Annesi gülüp "Emredersiniz Yağız Bey," diye karşılık verdi. "Ben şimdi çıkıyorum anne, sakın çık dese bile çıkma," deyip kapıyı kapattığında annesi suyu ayarlamaya başladı.

"Gerçekten gerek yok," dedim.

"Eylül inat etmesen," dedi bıkkın bir şekilde. "En azından kenarda durayım Yağız'ı biliyorsun."

"Peki," dedim ve derin bir nefes aldım.

"Sen suyun altına gir ben havlu ayarlarım," dedi ve gülümsedi.

Hızlı hareketlerle saçlarımı suyun altında yıkamaya başladım. "Saçlarını şampuanlamamı ister misin?" dediğinde Yağız dışarıdan "Anne evet. Sen şampuanla. Eylül yorulmasın!" diye bağırdı.

Oflayarak "Hayır sağ olun ben yaparım," diye karşılık verdim.

Duş alıp çıktıktan sonra uzattığı havlulara sarılıp dışarı çıktım. Annesi benim arkamdan çıkıp "Bana küçük gelen birkaç kıyafetim vardı Eylül, sana vereyim şimdilik üzerine giy," dedi ve hızlı adımlarla yanıma yetişti. "Olur," diye karşılık verdim.

"Sen Yağız'ın odasına geç ben geliyorum," dediğinde dediğini yaparak Yağız'ın odasına girdim ve ışığı açtım. Yağız yatakta sırtını duvara yaslamış ve ayaklarını uzatmış bir şekilde otururken "Hoş geldin," diyerek gülümsedi. Ben giyinirken odada yalnız kalmıştım. Daha sonra ikisi de odaya geldi.

"Ben şimdi gidiyorum," diye karşılık verdiğimde annesi "Yağız burada kalacağını söyledi," dedi.

"Hayır," dediğimde Yağız içeri girip annesinin eline bir anahtar verdi. Annesi şaşkınlıkla ona bakarken "Anne bu söylediklerimi asla tekrar etmeyeceğim. Şimdi odadan çıkıp hemen

kapıyı dışarıdan kilitle ve anahtarı üstünde bırak. Sabah çıkmak istersek yine açarsın. Ve şimdi Eylül itiraz etse bile o çıkmadan hemen hızlı hareket et," dedi.

Annesi dediğini yaparak hızlı adımlarla odadan çıkarken ben de arkasından gitmeye çalıştım. Yağız kollarımı tutarken "İstemiyorum senin yüzünü görmek!" diye çığlık atarcasına bağırdım. "Nerede kalacaksın, kalacak bir yerin yok," dedi sinirli bir şekilde bakarken. "Sana ne!" diye bağırdım ve kollarının arasından çıkabilmek için çırpındım.

Annesi kapıyı kapattığında "Lütfen kilitlemeyin ben çıkacağım!" diye boğazım yırtılırcasına bağırdım. Kapının kilitlenme sesi geldiğinde mutsuz bir şekilde yatağa oturdum.

"Eylül seni çok seviyorum," dedi bana üzgün bir şekilde bakarken.

"Yeter!" diye bağırdım. "Sen iğrenç insanın tekisin," dedim nefret dolu bir şekilde.

Elini saçlarıma götürüp oynamaya başladığında geri çekildim.

"Özür dilerim," dedi derin bir nefes alıp. "Dileme," diye karşılık verdim. "Hâlâ istemediğim şeyleri yapmaya devam ediyorsun, mesela seni görmek istemediğimi söylüyorum beni bu odaya kapatıyorsun."

"Seni nasıl bırakabilirim?" dedi ve parmağını kolumda gezdirdi. "Uyuyalım mı birlikte?" diyerek küçük bir bebek gibi bana baktı. "Lütfen. Uyuruz sadece konuşmayız hiç," diye ekledi.

Yağız beni yatağa doğru götürürken ellerini belimden çekip yavaşça omuzlarıma koydu. Yatağa yatırdı ve üstümü örtüp "Üşüme sakın," dedi. "Seni çok seviyorum," derken yanıma uzandı. Tepkisizce tavanı izliyordum. "Bundan sonra konuşamayacak mıyız?" dedi sessizce. Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Eylül be," dedi sızlanarak "Olmasaydık böyle."

"Uyu hadi," dedim hızlıca.

"Sarılsana," dedi korkuyla. "Neyse sen uyuyunca ben sana sarılırım," dedi ve güldü. "Hayır," dedim ve gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım. "Şu an ne düşünüyorsun?" dedi bir süre sonra aniden. O an düşündüğüm şeyi söyledim. "Seni gördüğüm ilk anı."

"O an var ya öldüm lan," dedi heyecanla.

"Sinirliydin," diye karşılık verdim. "Bana kötü davrandın."

***

"O kız bu evden gidecek."

"Oğluma zarar verecek o, ben biliyorum yol yakınken görüşmemeleri lazım." Gözlerimi dehşet içerisinde açıp yataktan fırladım. "Nerede o?"

Yaşadığımın bir rüya olmadığını şimdi anlamıştım. Yağız hâlâ uyurken bu sese rağmen nasıl uyuduğuna anlam veremiyordum. Yağız'ın babasının sesiyle uyanmak eğer bu evde kalıyorsam olası bir şeydi. Fakat yüzünü dahi görmek istemediğim birinin benden bahsetmesi son derece sinirlendirmişti. Yağız'a bir şey demeden yataktan kalktım.

"Hakan lütfen dur," diye sızlandı annesi. Ayak sesleri git gide yaklaşıyordu. Kalp atışlarım tarif edemeyeceğim derecede hızlanmıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kapının kilit açılma sesini duyduğumda derin bir nefes aldım. Yağız'ın babası içeriye girip bana dehşet içerisinde baktı. Odadan çıkmak için bir adım attım ve Yağız'a baktım. Hâlâ uyuyordu.

Ama bu sesten sonra hâlâ uyuyacağını sanmıyordum. Gözlerimi kapatıp kendimi camların kırılış sesine odakladım.

29

Yağız'ın babası girişteki vazoyu eline alıp fırlattı. Yağız bir anda "Ne oluyor?" diyerek ayağa kalktı ve babasına baktı. Babası bize doğru bir adım atarak bana aşağılayıcı bir şekilde baktıktan sonra dişlerini sıktı. "Bu kızın benim evimde işi ne?" Yağız hızla yanıma gelip kolumu tuttu ve beni arkasına aldı. "Gidiyoruz şimdi. Mecbur kalmıştım," dedi büyük bir sakinlikle.

"Ben bu kızın yüzünü görmeye tahammül edemiyorken, sen benimle dalga mı geçiyorsun Yağız?" diye bağırdı babası büyük bir şiddetle. Annesi kolunu tutup "Hakan lütfen üzme çocukları," dedi. Babası kolunu hızla çektiğinde annesi geriye doğru savruldu. Yutkunmaya çalışıp derin bir nefes aldım. "Bu odadaki bütün eşyaların bu evden gidecek!" diye bağırdı babası nefretle bakarken. "Ve bundan sonra benim hiçbir malımdan faydalanamayacaksın. Bu kızdan ayrılana kadar."

"Eyvallah," diyerek güldü Yağız. Babası dişlerini sıktığında "Hadi gidelim," diye fısıldadım Yağız'ın kulağına. Beni dikkate almadan "Çık şimdi," dedi babasına.

"Ne anlıyorsun bu kızdan?" dedi babası gülerek. "Seninle evleneceğini mi sanıyorsun? Yarı yolda bırakıp gidecek." Yağız uyaran bir ses tonuyla "Baba," diye soludu "Yeter artık. Tamam gidiyoruz işte."

"Hayır. Ben oğlumun böyle bir kızla olmasını istemiyorum. Üzüleceksin," dedi ona bakarken.

"Ben ne yaptım ki size?" diye sordum. "Bir daha ben de görüşmek istemezdim ama Yağız mecbur kalmış işte." Babası Yağız'a bakarak "Sevgilin ne zaman susacak?" dedi. Yağız öfkeyle "Çık odadan," diye karşılık verdi.

Annesi "Onlar şimdi gidiyordu Hakan, hadi tatsızlık çıkmasın biz de inelim," dedi yumuşak bir tonda. Babası parmağını sallayarak "Bir daha yanında bu kızı görmeyeceğim Yağız," dedi.

Yağız elimi tutup sıktı ve "Bu kızı yanımda göremediğin zaman ben bu dünyadan yok olmuşumdur," diyerek ters bir şekilde babasına baktı. "Ben bu kızı ne zaman bırakırım biliyor musun? Sen adam olduğunda," dedi nefretle. Bana döndü ve iki elimi de tutup "Yani sonsuza kadar birlikteyiz güzelim," diyerek güldü.

Babası Yağız'a bir süre tepkisizce baktıktan sonra dişlerini sıktı ve elini havaya kaldırıp Yağız'ın yanağına sert bir şekilde tokat attı. Yağız yana doğru eğilen yüzünü kaldırmadan güldü. İçim acırken ona bakıyordum.

Dudağının kenarından ince bir çizgi şeklinde kan akıyordu. Ona kıyamıyordum. Babasının benim yüzümden ona böyle davranmasını kaldıramıyordum. Babası sesli bir şekilde nefesini dışarı verdi. Annesi koşarak Yağız'ın yanına geldi ve yanağına dokunarak "Oğlum," dedi ve ağlamaya başladı. "Canın yanıyor mu?" dedi hıçkırıklarının arasından.

Yağız annesinin gözyaşlarını silerken derin bir nefes alıp öfkeyle babasına baktım. "Anne bir şeyim yok," dedi Yağız annesinin saçlarını okşayarak. Babası annesinin kolunu tuttu ve çekerek "Bırak," diye fısıldadı. "Eğer bu kızı yanında tutmaya devam ederse, bu daha sadece bir başlangıç."

Yağız benim kolumu tutup hızlıca odadan çıktı. Yüzüme bakmıyordu. Elimi sıkıyordu sadece. Dudağı kanıyordu ve si-

nırlı gözüküyordu. Canı acımıştır diye düşündüm çünkü daha önce o kadar sert bir tokat görmemiştim. "Yağız," diye fısıldadım ve ona baktım. Merdivenlerden hızla inerken hiçbir yere bakmıyordu. Babası ona vurduğu andan beri başını kaldırmamıştı.

Salona indiğimizde onun hızlı adımlarına yetişemiyordum bile. Ona yetişmeye çalışarak yürüyordum. Kapıya geldiğimizde hızlı bir şekilde kapıyı açıp sert bir şekilde kapattı. Çıkan sese karşı gözlerimi kırpıştırdım. Gözümün önünden babasının Yağız'a vurduğu an gitmiyordu. Gurur kırıcı bir şeydi.

***

Telefonumu elime aldım ve annemi arayarak odamdan çıktım. Telefonda annemin sesini duyduğumda içimden gelen tek his ağlamaktı. "Güzel kızım," diyerek açtı telefonu. "Annem," dedim gülerek "N'aber, nasıl gidiyor tatiliniz?" Merdivenlerden inerken aceleci davranıyordum. "Yarın son günümüz. Her şey yolunda canım sen nasılsın?" dedi anlamlandıramadığım bir soğuklukla.

"Neden yarın dönüyorsunuz anne, daha kalacaktınız," dedim endişeyle. "Bir şey mi saklıyorsun çok soğuksun?" diye ekledim.

Annem derin bir nefes alıp "Biz çok iyiyiz bebeğim. Gerçekten bir şeyimiz yok, sadece babanın bir işi yüzünden tatilimiz erken bitiyor," dedi yumuşak bir tonda. "Siz iyiyseniz ben de iyiyim. Sizi çok seviyorum ve çok özledim," dedim.

"Seni çok seviyoruz, çok özledik."

Mutfağa girdim ve tezgâha yönelip sürahideki suyu dolaptan bir bardak alarak bardağa boşalttım.

"Keşke yanımda olsan, sana sarılmaya çok ihtiyacım var," dedim ona muhtaç bir şekilde. Gerçekten bana destek olacak tek kişi annemdi. Ona sarılsam her şey biraz daha hafifleyecekti

sanki. "Ahh benim güzel kızım. Geldiğimde hep birlikte uyuruz bir saniye bile ayrılmayız olur mu?" dedi neşelenmeye çalışarak. Sesinde bir tuhaflık vardı.

"Anne sen gerçekten iyi misin?" diye sordum titrek ve zayıf bir sesle. "İyiyim tatlım, gerçekten. Şimdi kapatmam gerekiyor, kendine dikkat et," dedi acelesi varmışçasına.

Telefonu kapadığında ağzımdaki kelimeleri yutmak zorunda kaldım. Hastalığını merak ediyordum. Ama sorup aklına getirmekte istemiyordum. Mutfaktan çıkmak için yaslandığım tezgâhtan geriye doğru bir adım attım. Çarptığım bedene bakarak tiz bir çığlık attım. Kalbim korkuyla çıkacak gibi çığlık çığlığa atarken bir saniye bile gözlerimi gözlerinden ayırmadan ona bakıyordum.

Sesimi duygusuz çıkarabildiğim nadir anlardan bir tanesindeydik. "Yağız," dedim boş ve çıplak bir şekilde. Biraz tuhaf bir korkuyla bana yaklaştı.

"Civciv," diyerek gülümsedi. "Misafirini böyle mi karşılıyorsun?" Başımı çevirerek çekilmeye çalıştım ve "Git buradan," dedim.

Soğuk gözlerle bana bakıyordu. "Gitmiyorum," diyerek daha çok yaklaştı. Gözlerimi sıkıca kapadım ve "Git buradan ne olursun. Biraz yalnız kalayım, kafamı toparlamaya ihtiyacım var," dedim.

Ses tonumu alçaltmıştım. Gerçekten yaşadıklarımı gözden geçirmek istiyordum. "Ben sana ne yaptım Eylül? Artık yeter!" diye bağırdı. Sesinin şiddetine karşı ürperen tenime baktım. "Ne yaptın öyle mi, aynısını ben yapsam nasıl olurdu?" diye bağırdım.

Sessiz kalıp geri çekildi ve elini tezgâha vurup "Sakın!" diye boğazı yırtılırcasına bağırdı.

Ayakları altında inildeyen tahta döşemelerin çıkardığı gıcırtılı ses kulaklarımı tırmalıyordu. Sol tarafındaki kapıya yöneldi. Yanına gittim ve "Ne oldu?" diye bağırdım.

"Bak Eylül, ciddiyim kalbini kırarım sus," dedi uyaran bir ses tonuyla. Kolunu sıkı bir şekilde tutmaya çalışarak

"Söylesene," dedim bir yandan titreyen sesimle.

"Sus lan, sus," diyerek hızlı adımlarla pencerenin önüne doğru ilerledi.

Yanına giderek "Susmuyorum," diye karşılık verdim. Söylediğim şeyden pişman olmak istemiyordum ama anlaması gerekiyordu.

"Bak şimdi sus tamam mı, sonra istediğin kadar konuşursun," dedi gözlerinden ateş çıkarak bana bakarken. "Yağız," dedim yutkunarak gözlerinin içine bakarken. "Seni affetmemi bekliyorsun ama hiç kendini benim yerime koydun mu?"

Kolumu tutup sıktı "Devam etme, yeter," dedi dişlerini sıkarak. "Eylül ne söyleyeceğini biliyorum ve bunu senden duyarsam harbiden yazık olur."

"Nasıl affedeyim seni? Ben Mert ile aynı şeyi yapsam sana bunu yaşatsam..." Cümlemi tamamlayamadan önce gördüğüm son şey Yağız'ın gözlerimin önünden ışık gibi geçen kolu oldu. Beynim benden önce davranarak alacağı darbeye karşı gözlerini kapat diye uyarı gönderdi sanki.

Gözlerim de bunu dinleyerek sımsıkı kapaklarını üstüne örttü. Camın kulak tırmalayan sesi duyulduğunda çığlık atarak gözlerimi açtım. Yağız cama yumruk atmıştı. Eli kanlar içinde camların içinden geçerken cam yere dökülmüştü. Koluna batan cam parçaları başımı döndürürken kolundan akan kanlar yere damlıyordu. Çığlığıma hâkim olarak kolunu tutmaya çalıştım.

"Ambulansı arıyorum," dedim titreyen elimle. Koşarak tezgâhtaki telefonumu elime aldım ve "Dayan lütfen," dedim. Çok fazla kanıyordu. "Aramıyorsun," dedi gözlerimin içine bakarak. "Yağız kan kaybından öleceksin," dedim dehşet içerisinde.

Kan kaybını engellemek için sıkmam gerekiyordu. Koluna bağlayabileceğim en sıkı şekilde bağladım. Başım dönmüştü.

Kanın kokusu burnuma geliyordu. Yer kan gölüne dönmüştü. "Hastaneye gidelim dikiş atsınlar," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Özür dilerim," dedim koluna bakarken. Hiç durmadan kanlar boşalıyordu. Cam kesikleri koluna saplanmıştı. Pencereden kanlar damlıyordu. Kalp atışlarımı kulaklarımda duyuyordum. Yağız'ın üzerinde ise öfkeli bir sessizlik hâkimdi.

Elimi yanağına koyup "Hastaneye gidelim," diye direttim yalvarırcasına. Ayağa kalktı ve hızlı adımlarla mutfağın kapısına yöneldi. Kolundan damlayan kanlardan yol oluşmuştu. "Yağız araba kullanamazsın!" diye bağırdım. Arkasına bile bakmadan kan damlayan yeri eliyle tutarak kanların her yere bulaşmasını engelliyordu.

Koşarak Yağız'ın arabasına bindiğimde direksiyon ve Yağız'ın tüm üstü kan içindeydi. Sessiz çığlıklar atarcasına "İyi misin ne olur bir şey de," dedim büyük bir suçlulukla. "İyiyim," diye karşılık verdi. Arabayı çalıştırdığında "Kullanabilecek misin?" diye sordum yüzüne bakarak. "Taksi çağıralım bir şey olmasın koluna."

"Kolum zerre umrumda değil. Söylediğin şey beynimde yankılanıyor, delirecek gibi oluyorum!" diye bağırdı yüksek ve sinir yüklü bir sesle. Koluna korku dolu gözlerle bakarken kalp atışlarım belki biraz olsun yavaşlar diye buz gibi ellerimi göğsümün üstüne bastırdım. Ellerimde Yağız'ın kolundan akan kanlar vardı.

Evin önünden ayrıldığımızda "Acıyor mu çok?" diye sordum. Cevap vermeden yoluna bakmaya devam etti. Ürkütücü sessizliğini karanlığı süslüyordu.

Başını önüne eğerek yanına gelen hemşireler eşliğinde hastanenin kapısından girdi. Hızlı adımlarla arkasından hastaneye girdim. Yağız karşımda oturuyordu. Yanındaki kız elindeki cam kesiklerini çektikten sonra diğer elinde duran pamukla pansuman yapıyordu. Yağız'ın yüzünde bir mimik bile kıpırdamıyor-

da. Kız eline iğne ve iplik alıp sanki bir kumaş parçasını dikermiş gibi dikmeye başladı.

İğneyi yarığın bir ucundan sokup diğer ucundan çıkardığında acıyla yüzümü buruşturdum. Gözlerim dolarken sanki bana dikiş atılıyormuş gibi canım acıyordu. Yağız susuyordu ve anlamlı ifadelerle gözlerimin içine bakıyordu. Sessizliğin büyüsüyle gözlerini bir saniye bile kaçırmadan bana kendimi iyi hissettiriyordu. Kız iğneyi yine sokarak diğer taraftan çıkardı. Başımı dizine koyup "Yanındayım," dedim elini bırakmadan.

Kız dikiş atmaya devam ederken Yağız hâlâ gözlerini kaçırmadan bana bakıyordu. Susup gözlerimin içine baktı. Elimi daha sıkı tuttu. Daha da anlamlı bakabilmesi mümkünmüş gibi bakışlarını daha çok yoğunlaştırdı. "Penguenlerin canı acımaz ki," dedim. Baktı, baktı, baktı. Derin duyguları bana hissettirmek istercesine baktı. Dudaklarını yavaşça aralayıp insanı etkisiz hale getiren sesiyle "Çok güzelsin," dedi.

Hemşirenin sesini duyduğumda hızlıca ona baktım. "Bu son dikiş, biraz daha acıyabilir." Yağız bana bakmaya devam ediyordu. Ayağa kalkarak yüzüne yaklaştım. "Hiçbir şey hissetmeyeceksın," dedim. Kız dikişi atmaya başladığında elimle kirpiklerine tek tek dokunmaya çalışıyordum. İçim huzur ve şefkatle dolmuştu. Tüm masumiyetiyle gözleri kapalı bir şekilde karşımda savunmasız duruyordu.

İlk defa acıya karşı bir tepki vererek "Ahh!" diye bağırdı Yağız.

Hemşire kız "Pardon," dedi ve dikiş atmaya devam etti.

"Eylül," dedi yardım isteyen bir sesle. "Senin olduğun yerde güzellikten, mutluluktan başka bir şey olamaz. Senin olduğun yerler acımasın artık."

"Bunları düşünme şimdi," dedim "Sonra konuşalım."

"Şimdi söylesem," dedi gözlerimin içine bakarak. Çok çaresiz gözüküyordu. Gözlerini kapatıp "Nefret etme benden, bun-

dan çok korkuyorum," dedi Yağız hızlıca elimi tutarak. Öksürerek "Sana o kadar karışmışım ki sensiz kendimi boş, anlamsız bir insan gibi hissediyorum," dedi. "Delireceğim Eylül. Ben ne yapayım sensiz bir hayatı? Bir gün yoksun, iki gün yoksun, sonrası?"

Susup ayağa kalktı. Hemşire "Durun daha bitmedi ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı. Ellerini yanaklarıma koyarak yüzüme düşen saçlardan beni kurtardı. Kavuşmak istediğimiz sona kavuşmak ümidiyle sustuk. "Sonrasını açıklayamıyorum kendime, nefessiz kalıyorum. Sensiz yarımım ben. Sanki bu dünyada sadece ikimiz varız ve sen beni bırakıp gidiyorsun gibi çaresiz kalıyorum."

Hemşire Yağız'ın kolundan damlayan kanları silmeye çalışırken Yağız yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Senden başkası olamaz, senin gitmene de izin vermeyeceğim." Yüzündeki o tarifi olmayan ifadede kayboldum. Hemşire sabrının sonlarına yaklaştığını belli edercesine ofladı. "Kolunuzda altı dikiş var, bilmem farkında mısınız?" dedi eline aldığı iğneyle dikmeye devam ederken.

Yağız bana bakıp "Bırakma beni," dedi güzel sessizliğinin ışıltısıyla.

Kalbim ağzımda atıyordu. Gerçekten sesini duyabiliyordum. Yaşadığım hüzün sağanak yağmurlar gibi üzerime inerken saçlarımı geriye atıp ona içtenlikle gülümsedim. Hemşire ayağa kalkarak "Bitti," dedi. Eline bir sargı bezi alarak kolunu sardı ve "On beş gün sonra dikişlerini alacağız. Suyla temas ettirmemeye dikkat et," dedi.

Kızın söylediklerini dinlemeden kolumu tuttu. Hastanenin çıkışına doğru yönelirken kanlı elbiselerimize baktım. İkimizin de üstünde kan lekeleri doluydu. Akşam karanlığını şehrin üstüne sermişti. İkimiz de tek kelime etmeden arabaya doğru ilerliyorduk. Konuşmak için dudaklarımı araladığım sırada hızlı adımlarla beni geçip arabaya bindi. Koşarak yanındaki yolcu koltuğuna oturdum.

İçimi dolduran tarifsiz hüzne bir türlü engel olamıyordum. "Bize gidelim," dedim soru sorarcasına. Yol boyunca büyük bir sessizlik içinde beni fark etmeyeceği zamanlarda onu izleyerek sonunda eve varmıştık. Anahtarı çıkarıp kapıyı açtım ve evin her yerinde iz bırakan Yağız'ın kanlarına göz gezdirdim. "Sen benim odama çık," diyerek onu yukarı yollamaya çalıştım.

Buraları temizleyip ben de onun yanına çıkacaktım. Hızlı adımlarla mutfağa yöneldim. Üzerimdeki yağmurluğu bir çırpıda sandalyeye koydum. Peşimden mutfağa gelerek "Yardım edeyim," dedi. "Saçmalama ben hallederim," dedim ve musluğu açarak bir bez yardımıyla yerdeki kanları silmeye başladım.

"Temizlik yaparken tam evimin hanımısın Eylül," dedi ciddi bir ifadeyle. Gülerek kan lekelerini silmeye devam ettim. "Ciddiyim ben," dedi elini masaya koyarak.

"Elin acıyor mu?" diye sordum kafamı kaldırıp. "Senin yanında acıması mümkün mü?" diye karşılık verdi huzur dolu bir sesle.

Gözlerimi kırpıştırıp yüzüme düşen saçlarımı çekmeye çalıştım. Cam kırıklarını bir kovaya toplayıp orayı da bezle sildim. Salondaki kanları da temizledikten sonra ellerimi yıkayarak "Tamamdır," dedim. Başını sallayarak mutfaktan çıktı. Merdivenlerden yukarı çıkıp odama girdik Bana doğru yaklaşarak "Eylül," dedi. "Bu gece çok güzel olsun mu her şeyim? Unutalım olanları. Dünya iki kişilik, sen ve ben."

Söylediğinin üzerine resmen beni etkisi altına aldığı için yutkunarak kendime gelmeye çalıştım. Ellerim titrerken kendim kontrolü sağlayamadığım için dudaklarımın arasından "Olur" sözleri çıktı.

Kalbim bu gürültü sessizliğin içinde gümbür gümbür atarken zihnimdeki kelimeleri yokladım. Söyleyeçek bir şey bulamadığımda hâlâ ayakta hiçbir şey yapmadan dikiliyordum. Ya-

takta uzanıp yorganı üstüne çekti ve eliyle yanına gitmem için bir işaret verdi. Yavaş ve ürkek adımlarla onun yanına ilerliyordum.

Ondan bu kadar uzak durmuşken şimdi benim odamda, benim yatağımda birlikte uyuyacak olmak onu gerçekten özlediğimi hissettirmişti. Yanıma girmem için yorganı havaya kaldırdı ve kolunu uzattı. Yavaşça yatağa oturup yanına kıvrıldım. Başımı koluna koyup gözlerinin içine baktım. Elini yanağıma koyup "Birlikte uyuyacağız," dedi ve yanağımda daireler çizmeye başladı.

"Yanımda uyanacaksın," diye karşılık verdim elimi ensesine koyarken. İçimdeki tarifsizlik ve tutarsızlık beni tutsak etmişti kendine. Yüzüne sıvanmış hüznü gözlerinden okunuyordu.

"Sen benim hayatımda yer edinmedin Eylül. Hayatımı yer edindin. Şimdi benden uzak durmamı bekleme." Korkunç bir imkânsızlık ve çaresizlik içindeydim. Bu durum ona duyduğum bağlılığı ve sevgimi çoğaltmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Seni sevmiyorum de hadi. Gözlerimin içine bak," dedi ve ellerini yanaklarıma koydu.

"Yağız yapma," diye karşılık verdim. "Çok içimdesin. En derinimde," diyerek bana baktı. "Beni sevdiğini söyle ne olur son kez," dedi yalvarırcasına. "Eylül sana çok aşığım ne olur." Gözlerimi sıkarak kapadığımda "Eylül yapma bana bunu. Hadi söyle," dedi. "Aç gözlerini hadi." Söylediklerini duymadan "Uyu," diye fısıldadım. "Bari son kez birlikte uyumanın tadını çıkaralım."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kokusunu içime çektim. "Konuş sesini duyayım en azından," dedi fakat karşılık vermedim. Sessizliği bozarak derin bir nefes aldım ve büyük bir cesaretle "Yağız," dedim. Cevap gelmeyince gözlerimi açıp ona baktım uyumuştu. Savunmasız bir şekilde yatıyordu. "Seni çok seviyorum penguenim," dedim "Duy beni."

"Sabah hiç susmadan seni sevdiğimi söyleyeceğim. Şimdi kollarında uyumanın tadını çıkarayım," dedim ve kendimi uykunun güçlü kollarına bıraktım.

Sabah yatağımda tek başıma uyandığımda "Yağız!" diye bağırdım yataktan çıkarken. Hızlıca banyoya koşup "Sevgilim?" diye etrafa bakındım. "Neredesin?" Odamdaki her yere baktıktan sonra kapıyı doğru yöneldim. Tam kapıdan çıkarken komodinin üzerinde duran kâğıda baktım.

Sevgilime;

Sakın üzülme, ağlama sakın. Yaptıklarından pişman olma hiçbir zaman. Seni çok üzdüm. Ne desen haklısın. Bir de gelmiş yüzsüz gibi seni seviyorum demeni istiyorum. Asla kızmıyorum sana. Hayatımda gördüğüm en iyi, en güzel insansın. Seni üzmeye hakkım yok. Bundan sonra ben de yokum. Beni hatırlamayacaksın bile. Gidiyorum Eylül. Herkesten her şeyden uzak yerlere gidiyorum. Yanımda seni de götürüyorum giderken. Kızma bana. Bir tişörtünü aldım. Ona sarılarak yaşayacağım bundan sonra. Kızma. Beni merak etme. Sen nasılsan öyleyim. Mutlu ol hep. Kendine dikkat et. Seni çok seviyorum.

Son satırlarda çığlık ata ata ağlarken koşar adımlarla odamdan çıktım. "Beni bırakma," diyordum kendi kendime ağlarken. Kalbim ona muhtaç olduğu için yıkılışını hissediyordu. Ağlamaktan canım çıkacak gibi hissediyordum. Gidiyordu. Nereye gittiğini bilmiyordum. Bir daha onu hiç göremeyebilirdim. Daha çok ağladım. Merdivenlerden hızlıca inerken karşımda annem ve babamı gördüğümde koşarak yanlarına gittim.

"Yağız'ı gördünüz mü?" dedim hıçkırıklarımın arasından. "O buradaydı gitmiş." Bana anlam veremeyen bakışlarla bakıyorlardı. Annem yaklaşıp "Görmedik kızım sakin ol, arayalım," dedi. Belki de dün gece onu sevdiğimi söylesem gitmezdi. "Anne olmaz. Gitti o bilmiyoruz nerede olduğunu!" diye bağırdım ve delirecek gibi salonun ortasında dolanmaya başladım.

"Bensiz yapamaz. Bana ihtiyacı var!" diye bağırdım boğazım yırtılırcasına. Babam kolumu tutup bana destek olmaya çalışırken çığlık çığlığa ağlıyordum. "Yağız!" diye bağırdım çığlıklarımın arasından. Bayılacak gibi olduğumda koşup annemi kendime çektim ve sarıldım. Elim başındaki şapkaya çarptığında şapka yere düştü. Sert bir şekilde yutkunmaya çalıştım.

Annem "Eylül sakın," dedi uyaran bir ses tonuyla. "Sakın ağlama."

"Anne," dedim yaşadığım şokun etkisiyle ona doğru bir adım atarak. "Güzel annem," dedim gözyaşlarımı silerek.

"Anne kim yaptı bunu sana, ne oldu?" diye bağırdım. Babam anneme sarılırken annem sesli bir şekilde ağlamaya başladı. "Saçların nerede, bu hastalık seni eline mi geçirdi?" diye bağırdım annemi kollarından tutarak. Çekip kendime sarıldım. Ellerimi başına koyup okşamaya başladım. "Ne kadar güzel olmuşsun her şeyim benim," dedim hıçkırıklarımın arasından.

"Bir insana her şey yakışabilirmiş gerçekten."

"Sen bizi bırakıyor musun yoksa?"

"Konuş!" diye bağırarak kollarını tuttum. Babam bana bakarak susturmaya çalıştı. "Sen de mi gidiyorsun anne? Bırakıyor musunuz hepiniz beni?"

30

Kalbim sessiz çığlıklarla bağırırken gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. Kendileri benden bağımsız bir şekilde durmadan akıyor, gittikçe yoğunlaşıyordu. "Anne!" diye bağırdım hıçkırıklarımın arasından. "Bu hayat hiç mi gülmeyecek bize?" Annem saçlarımı okşadığında daha kötü olarak daha çok ağlamaya başladım. "Güzelim söyleme böyle, isyan etme," diyerek kendini hissettirdi.

Bunca yokluğun içinde onun varlığıyla boğulmak istiyordum. Ondan uzaklaşıp gözlerinin içine baktım "Sakın üzülme," dedim ellerini tutup. "Çok güzelsin, eski halinden daha da güzel." Gözlerinden damlayan yaşları silip babama baktı. Babamın kendini tuttuğu her halinden belli oluyordu.

Annem babama bakmaya devam ederken "Faruk," diyerek yutkunmaya çalıştı. "Sen benim saçlarıma âşıktın. Oynamayı çok severdin."

Babam gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve annemin omuzlarını tutup "Tekrar çıkar karıcığım. Daha güzel bir şekilde çıkar. Uzatırız beline kadar," dedi ve yanağına bir öpücük kondurdu. Annem hıçkırarak ağlarken, ben de kendimi kaybetmiş bir halde ağlıyordum.

Yaşadığım acının hiçbir kelimeyle, hiçbir duyguyla, hiçbir

dille ifade edilir bir yanı yoktu. Kalbim hiç yaşamadığı serzenişlerle sarsılırken ağlamaktan gözlerim çıkacakmış gibi hissediyordum. Anneme ve babama yaklaşıp kollarımı kocaman açtım ve tüm gücümle onlara sarıldım.

Annem bana duygu dolu gözlerle bakıp ağlayan sesiyle "Kızım," dedi. "Küçükken beni yanına yatırırdın. Saçlarımla oynamadan bi kere bile uyumazdın. Gözlerin giderdi uykudan, yine de o minik ellerini bir an olsun saçlarımdan ayırmazdın. Sonra ikimiz de huzur içinde uyurduk."

Babam annemin beline sarılıp "Yine öyle olacak. Canım karım benim. Söz veriyorum sana her gece ben oynarım senin saçlarınla. Yeter ki sabredelim. Birbirimize daha sıkı tutunalım. Bak kızımız da burada. O bizim her şeyimiz. Hayatımızın şansı," dedi ve bir eliyle benim diğer eliyle de annemin elini tuttu.

Babam annemi alnından öpüp gözlerini kapattı ve "İyi ki benimsin. Her zaman yanındayım güzel karım," dedi. Onların bu hali içimde daha derin yerleri acıtırken "Gittiğiniz yere bunun için mi gitmiştiniz?" diye sordum.

Annem "Hayır, kızım sana asla yalan söylemedik," dedi. "Güzel bir tatil geçirmeyi planlıyorduk. Bir gece saçlarımı tararken fark ettim bunu orada. Saçlarım kökleriyle beraber taraktaydı. İnanamadım."

Gözünden akan yaşlar yüreğime sızarken "Baban gördü sonra kızım. Orada hastaneye gittik. Dökülеceğini söylediler," dedi. Babam mutfağa girip kapıyı sert bir şekilde kapattı. Annemi koltuğa oturtarak devam etmesi için gözlerinin içine baktım.

Gözyaşları içinde titrek sesiyle ağlayarak anlatmaya devam etti. "Otele geldik sonra. Baban ağlayarak saçlarımı kazıdı. Yıllardır evli olduğum, âşık olduğum adam o kadar güçsüzdü ki Eylül. Bana belli etmemeye çalışıyordu ama o makineyi elinde tutarken elleri kesmemek için ona yalvarıyordu. Gözlerinde

biriken yaşları bırakmıyordu. Sıkıyordu kendini. Şimdi olduğu gibi, tek kelime etmeden içi gidiyordu."

"Neden üzüyorsun kendini? Her halin çok güzel. Yeniden çıkacak saçların. Seni çok seviyoruz, bırakma sakın kendini," diyerek sarıldım ve gözlerini öptüm. Annem bana dönüp "Sen şimdi okula gidiyorsun güzelliğim. Lütfen karşı gelme, beni üzme," diyerek gözlerimin içine baktı. Bu haline nasıl karşı gelebilirdim ki? "Ben çok iyiyim. Baban yanımda. Sen de okula gidip derslerini dinle gelince hiç ayrılmayız olur mu?" diyerek merdivenlere tutundu.

"Tamam. Sen iyi ol. İstediğin her şeyi yaparım, her şeyi," diyerek hızlıca yanına gittim ve son kez içime sokar gibi sarıldıktan sonra odama geçip okul kıyafetlerimi giydim. Aynada kendime bile bakmadan koşar adımlarla telefonumu alıp odamdan çıktım. Yatak odasına giderek kapıyı çaldım ve yavaş bir şekilde içeriye girdim. Babam annemin ellerini okşarken annem yatakta gözleri kapalı bir şekilde yatıyordu. Annem böyle, gözleri kapalı hareketsiz bir şekilde yattığı için içimde tarifi olmaz bir nefessizlik oluştu.

"Anne," diyerek yanına gittim ve yatağın yanında diz çöktüm. Babam bana bakarak eliyle susmam için işaret yaptı ve "Uyuyor," diye fısıldadı. Annem bir anda sıçrayarak gözlerini açtı ve "Ne oldu kızım, iyi misin?" diyerek elini yanağıma koydu. Gözlerim dolarken "Bir şey yok. Özledim," diyerek onu öptüm. "Eylül yapma kızım, üzme kendini ben çok iyiyim," diyerek bana sarıldı.

"Ben okula gidiyorum," diyerek yanağını okşadım ve hızlı adımlarla odadan çıktım. Kapıyı kapatmadan önce son bir kez anneme baktım, bana el sallayarak gülümsedi.

Serviste telefonumu alıp hızlıca Yağız'ı aradım. Kalbim çıkacak gibi atarken duyduğum ses üzerine duraksadım. "*Bu numara kullanılmamaktadır.*"

Okula geldiğimde hızlı adımlarla ilerledim. İsteksiz, ürkek adımlar. Bu adımların sonunun ona çıkmasını istiyordum. Şimdi nerede olduğundan habersiz varlığına tutunarak yaşıyordum. Tek sığınağım, orada bir yerlerde benim için atan bir kalp olmasıydı.

Kendi var oluşumu hatırlamayacak kadar kendimi kaybettiğim sırada önümde çarptığım bedenle kendime geldim. Okuldan tanımadığım bir kızdı. "Pardon," diyerek gözlerimi kırpıştırdım. Sınıfın önüne gelmiştim. Derin bir nefes alıp içinde boğulduğum düşüncelerken kurtulmaya çalışarak kapıyı açtım. İçeri girip bir sıraya geçtim. Sanki en arkada o varmış gibi arkama dönüp bakmaya cesaret edemiyordum.

"Eylül." Sınıftakilerin bir anda bağırmasıyla onlara baktım. Hoca sınıfa girmişti ve önümde duruyordu. "Ahh," diye tepki verdim bir anda kendime gelerek. "Dalmışım."

Hoca gülümseyerek bana baktı ve "İyi misin? Korkuttun bizi. Çok seslendik ama duymayınca merak ettik," dedi. "İyiyim," diye karşılık verdim ve elimi sıraya koydum.

Hoca, "Elini yüzünü yıka istersen," dedi ve masasına geçip oturdu.

Hocanın dediğini yaparak ayağa kalktım ve sınıftan çıktım. Lavaboya doğru giderken başını önüme eğmiştim. Sanki koridorda o geziniyormuş gibi geliyordu ve çekinerek başımı yerden kaldıramıyordum. Lavaboya girip suyu açtım ve bir buzun soğukluğunu andıran suyu yüzüme çarptım. Bir tokat gibi yüzüme etki yapan su bile bana Yağız'ı hatırlattı. Avuçlarımı açıp içlerine su dolmasını beklerken "Yağız," diye fısıldadım kendi kendime.

Avuçlarıma su dolduğunda tekrar yüzüme çarparak musluğu kapattım. Yavaşça başımı kaldırıp karşımda duran aynaya baktım. Yüzümden tişörtüme damlayan sular beni terk edermişçesine bana tutunduktan sonra dayanamayıp kopuyorlardı. Düş-

tükleri yerde bir anda kaybolup sadece birer iz bırakıyorlardı. Bu izde en fazla beş dakika burada varlığını sürdürüp sonu olmayan bir sonsuzluğa doğru yola çıkıyordu. Yağız da böyle olursa dedim içimden kendi kendime. Ya bu su damlaları gibi bir yerde bir anda kaybolup gitseydi?

Gözlerimi yumup gözyaşlarımın düşmesine izin verdim ve kızarık gözlerle bir kâğıt havlu alarak yüzümü kuruladım. Aksak adımlarla sınıfa doğru giderken kapıyı çaldığımda herkesin susup bana bakacağı düşüncesiyle titreyen ellerimle içeri girdim. Tanıdığım kimseyi görmek istemiyordum. İnsanların bana acıyarak bakmasından nefret ettiğim için sırama geçip başımı çıkardığım montumun üstüne koydum ve gözlerimi kapatıp annemi düşündüm.

Başında bir tel bile saç kalmamıştı. O hali aklıma geldikçe delirecek gibi oluyordum. O kadar farklı gelmişti ki. Çok zayıflamıştı. Bitkin gözüküyordu. Başında saç kalmamıştı. Ayakta bile zor duruyordu. Konuşurken dahi zorlanıyordu. Kimsenin olmadığı bir yere gidip hava almak istiyordum. Zil çaldığında hızlıca ayağa kalktım. Bir anda gözlerim kararsa da umursamadan buz gibi ellerimi biraz olsun ısınır düşüncesiyle dersin ortalarında üşüyüp üstüme attığım montumun içine soktum.

Sınıftan çıkan ilk kişi bendim. Hızlıca koridorun sonundaki merdivenlerden aşağıya indim. Kapıyı açarak yangın merdivenine çıktım. Kimseyi görmek, duymak istemiyordum. Yağız burada olsa ona sarılıp bütün kötülüklerden sıyrılabilirdim. Umarım o da bir yerlerde böyle düşünüyordur diyerek kollarımı yavaşça açarak gözlerimi sımsıkı kapadım. Sanki o da bana sarılıyordu. Öyle yoğun hissediyordum ki. Kalbim çıkacaktı sanki.

Heyecandan kalbim göğüs kafesimi zorlayarak sesini kulaklarıma ulaştırıyordu. "Sevgilim," dedim kollarımı kapatmadan. "Ne olur daha sıkı sarıl." Sanki dediğimi dinlermiş gibi daha sıkı sarılıyordu. Gerçekten hissediyordum. "Sen beni çok öz-

ledin mi?" diye sordum. "Lütfen bir daha beni böyle bırakma tamam mı? Kimsesiz kalıyorum."

Bana cevap veriyordu sanki. Sesini duyuyordum. Kokusunu içime doya doya çekiyordum. Kollarımın arasında o vardı.

Gözlerimi açmaya cesaretim yoktu. Çünkü eğer açarsam ve burada olmadığını görürsem gerçekten kendimi bir hiç gibi hissederdim. Zaten yaşamak istemiyordum. Hayallerimi de kaybedemezdim. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. "Biraz daha yüksek sesle söyle!" diye bağırdım sonra. Çünkü çok kısık bir sesle söylemişti beni sevdiğini.

Git gide azalan sesiyle "Seni çok seviyorum," diye karşılık verdi.

"Yağız. Sesin azalıyor!" diye bağırdım telaşla.

Kollarımın arasından varlığı siliniyordu sanki. Acıyla çığlık atarak "Yağız!" diye bağırdım. "Biraz daha kal." Gözlerimi yavaş yavaş aralarken etrafıma baktım ve hızlıca ayağa kalktım. Yangın merdivenlerinde onu arıyordum. Kantine girdim ve etrafa baktım. Gözlerim İlayda'yı ararken hep Yağız ile oturduğumuz köşedeki masaya takıldım. Yağız'ın yüzü belirirken koşarak o masaya gittim ve karşısındaki sandalyeye oturdum. "Yağız," diye çığlık attım sevinçle.

Görüntüsü kaybolurken gözlerimi kırpıştırıp ayağa kalktım. Etraftakiler bana bakarken "Yağız'ı görmediniz mi?" diye sordum. Herkes deliymişim gibi cevap vermeden başını önüne çevirdi. "Ya buradaydı nasıl görmezsiniz. Ben bağırınca gitti hatta," diye seslendim. İlayda koşarak yanıma geldi ve kolumu tuttu. "Eylül," diyerek bana baktı ve kendine çekip sarıldı. "İlayda Yağız bugün okuldaydı değil mi?" diye sordum ona sarılırken.

"Hayır canım, hiç gelmedi," diyerek yanağımı okşadı. "En arkada oturuyordu sınıfta, görmedin mi?" diye sordum. "Lütfen kendine gel, korkutma beni," dedi acıyarak bana bakarken. "Kimse beni anlamıyor," dedim sesim kısılırken. İlayda san-

dalyeyi çekip oturacaktı. "Dur," dedim kolunu tutarken. "Orası Yağız'ın yeri, birazdan gelecek," diye ekledim ve oturmaması için sandalyeyi yerine koydum. "Tamam sakin ol. Yapma böyle," dedi ve koluma girip başka bir masaya yönlendirdi.

Başka bir masaya geçtik ve ellerim titrerken bir sandalye çekip oturdum. Masaya dirseklerimi dayarken ellerimi şakaklarıma koydum. Uzun bir süre İlayda ile kantinde oturduk. Tüm olanları ona anlattım. Bana inanmamıştı Yağız'ın bugün okula hiç gelmediğini söylemişti. Susarak konuyu değiştirdim.

Başımı kaldırıp masaya gölge düşüren Mert'e baktım. Eliyle saçlarını düzeltirken "Biraz konuşabilir miyiz?" dedi.

"İşim var," diyerek onu geçiştirmeye çalıştım.

"İki dakika," dedi sabırsız bir şekilde.

"Mert işim var dedim," diye karşılık verdim.

"Yalvarırım iki dakika konuşalım," diye diretti. Nefesimi oflayarak dışarı verdim ve bıkkın bir şekilde ona baktım. "Çok üzgün gözüküyorsun," dedi titrek bir sesle. "Ee?" diyerek başımı salladım. "Eylül kızma bana lütfen. Konuşmak istedim," dedi çaresiz bir şekilde.

"Mert seninle konuşacağımı mı düşünüyorsun," dedim derin bir nefes alarak.

"Neden ben değilim anlamıyorum," dedi sandalyeye tekme atarken. "Ağlıyorsun ve yanında olamıyorum."

"Ben gidiyorum," diyerek ayağa kalktığımda arkamdan "Beni anlamanı o kadar çok isterdim ki. Sana uykusuz geceler boyu fısıldadığım sözleri anlamanı, şiirlerimi okumanı ve bana bir kez olsun şefkatle sarılmanı... Hiçbir şeye beraber bakamadık; gecelere, gündüzleri dolduran o hayret verici şeylere. Beni hiç görmek istemedin!" diye bağırdı.

Okuldan çıkıp Can ile birlikte Yağız'ı aramaya başladık. Bir süre geçtikten sonra Yağızların evinin önünde durduk. Heyecanla arabadan indim ve Can'a dönüp "Teşekkür ederim," de-

dim. Koşarak kapıya vurdum. Öyle hızlı vuruyordum ki ellerim acıyordu. Annesi korkuyla kapıyı açıp bana baktı ve "Eylül?" diyerek elimi tuttu. Annesini görünce gözlerim dolmuştu. "Yağız evde mi?" diye sordum içeri girerken.

"Hayır ne oldu?" dedi telaş içerisinde.

Hızlıca evin her odasına girip çıkıyordum. Can durumu annesine daha hafif bir şekilde anlatırken annesi benim peşimden geliyordu. "Yağız!" diye bağırdım merdivenlerden çıkarken. Odasına girdiğimde kalbim çıkacakmış gibi atıyordu.

"Hadi artık çık ortaya," diye seslendim çaresizlikle. Odasında hiç eşya yoktu. "Eşyaları nerede?" diye sordum annesine dönerek. "Hakan hepsini yolladı evden," diye karşılık verdi bana bakarak. "Hiç mi eşyası kalmadı?" diye sordum gözlerim dolarken. "Bir tane hırkası var. Onu saklayabildim sadece. Özledikçe kokluyorum," dedi sesi titrerken.

"Lütfen onu bana verin," dedim yalvarırcasına. Elini tutup "Yalvarırım onu bana verin kokusuna çok ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Yağız'ın annesi bana şaşırmış bir şekilde bakarken odasına gidip hırkayı getirdi. Hırkayı öpüp "Onu bulun, oğlumu getirin bana," dedi. Hırkayı bana uzattığında ellerim titreyerek aldım. Yavaşça burnuma götürdüm ve kokusunu içime çektim. Kokusunu ciğerlerimde hissettiğimde gözlerim doldu. Annesine sarılıp "Size söz veriyorum onu bulacağım," dedim.

"Onu bırakma," diyerek bana baktı. "Her şeyi sensin sakın onu bırakma." İçim vicdan azabıyla dolup taşarken Yağız'ın hırkasını giyip Can'a baktım.

Can "Nereye gitmiş olabilir?" diye sorduğunda "Dağ evine bak. Kafeye bak. Her yeri arayın lütfen," dedi annesi. Hızlıca evden çıkıp "Can lütfen beni gidebileceği her yere götür," dediğimde başını salladı.

Kafeye doğru sürdü arabayı. Babası beni görürse olay çıka-

racağı için ben arabadan inmeden Can'ı bekliyordum. Can bir süre geçtikten sonra arabaya geri döndü ve "Buraya hiç gelmemiş," dedi. Umudumu kaybetmeyecektim.

Yaklaşık beş saattir İstanbul'da Yağız'ın gidebileceği çoğu mekânı gezmiştik. Hiçbirinde yoktu. Son çaremiz dağ eviydi. Ayakta kalabilmek için buranın umuduyla yaşıyordum ve şimdi o evin önündeydik. Güneş batmaya başlarken o hüzün verici kızıllığıyla boyamıştı gökyüzünü. Can Yağız'ın annesinden aldığı anahtarla kapıyı açtı. Koşarak evin içine girdim. "Yağız!" diye bağırdım. "Ben geldim sevgilim."

Antika bir kafesi andıran bir salondu burası. Can'ın tam arkasındaki pencereden giren aydınlık, salonun ortasına serilmiş büyük kilimin bir köşesinde donup kalıyordu. Bir odadan başlayarak gezinmeye başladım. Beni buraya ilk getirdiği anlar canlanıyordu gözümde.

"Bak ben geldim," dedim titreyen sesimle. Bu odada da yoktu. Alt kattaki tüm odaları tek tek gezmiştik ve hiçbirinde yoktu. Umutla üst kata çıkıp "Yağız!" diye bağırdık. Odaları gezerken kalbim çıkacakmış gibi hissediyordum. Son odadan da onun yokluğuyla çıktım. İnanmıyordum. Evi defalarca her noktasına kadar gezmiştim. Hiçbir yerde yoktu.

Can beni eve bırakıp bir kaç şey söyledikten sonra üstümdeki Yağız'ın hırkasına tutunarak eve girdim. Anneme sarılıp "Seni çok özledim," dedim ve öptüm. Sımsıkı sarılıp tüm gece onun yanında koltukta uyumuştum. Annem "Kızım hadi. Çık odana artık, odanda uyu," dediğinde uykunun verdiği sersemlikle odama çıkıp kıyafetlerimi üstümden çıkardım ve sadece onun hırkasını giyerek yatağa yattım. Sanki yanımdaydı. Heyecan içinde yatağımda kayarak ona yer açtım. Kalbim çıkacak gibi atıyordu. Yanımda yatıyordu.

Elini belime koyduğunda "Neredeydin?" diye sordum sessizce. Çünkü bağırdığımda kaçıyordu. Ağlayarak "Lütfen artık benden saklanma," dedim.

"Saklanmıyorum sevgilim," diye karşılık verdiğini duydum. O gerçekten buradaydı. Kimseyi inandıramasam bile şu an yanımda yatıyordu. "Sakın gitme tamam mı bir daha?" dedim yine fısıltıyla. "Tamam," diye karşılık verdi. Elinin belimdeki ağırlığını bile hissediyordum.

Ama arkamı dönüp bakmaya cesaretim yoktu. Baktığımda onu burada göremezsem gerçekten çok üzülürdüm. Onunla birlikte huzurlu bir uykuya gözlerimi kapattım. Sabah alarmın sesiyle uyandığımda yanıma baktım. Boştu. Yataktan fırlayarak banyoya koştum. Yoktu. Merdivenlerden koşarak indim ve mutfağa girdim. Burada da değildi. "Yağız," dedim her zamanki gibi.

Annem merdivenlere gelerek "Eylül ne oluyor kızım?" dedi ve aşağıya indi. Telaşla annemin yanına gittim. O herkes gibi değildi. Bana inanırdı. "Anne," diye soludum heyecanla. "Yağız dün gece buradaydı. Birlikte uyuduk. Sabah kalktım bulamadım, gördün mü?" diye sordum.

Annem gözlerini kısıp bana bakarken "Rüya mı gördün bebeğim?" diyerek gülümsedi.

"Anne ne rüyası?" diye bağırdım.

"Yağız'ın eve girmesi imkânsız," diye karşılık verdi.

"Sen dün gece bana odana çık demedin mi?" diye sordum. "Evet dedim," diye karşılık verdi annem bana bakarak. "Tamam işte. Bak sana yemin ederim o odamdaydı. Kenara kaydım yatakta ona yer açtım ve birlikte uyuduk," dedim nefes nefese kalarak.

"Anlaşılan rüyadan çok etkilenmişsin," diyerek gülümsedi annem.

"Rüya değildi, bana inan," dedim yalvarırcasına.

"Bak eğer Yağız girmiş olsaydı kapı şu an kilitli olmazdı. Gel birlikte bakalım," dedi annem ve kolumu tutup beni kapıya götürdü. Kapı hâlâ kilitliydi. "Gördün mü? Sadece bir rüyaydı," diyerek yanağımı okşadı.

Sırtımı kapıya yaslayarak yere doğru düştüm. Haykırırcasına "Anne!" diye bağırdım. Ellerimi kulaklarıma koyup "Ben deliriyorum," dedim.

Annem panik yaparak eğildi ve saçlarımı yüzümden çekip "Kızım hayır. Geçti sakin ol," diyerek beni kendine çekti ve sarıldı.

"Sadece bu değil. Hep onu görüyorum," dedim. "Sen gayet iyisin Eylül. Saçmalama," diyerek beni öptü ve ayağa kaldırdı.

***

Okula geldim ve titrek adımlarla etrafıma bakınırken bahçede ilerliyordum. Sınıfa girdim bugün onun yanında oturacaktım. Heyecanla onun sırasının yanına geçip başımı sıraya koydum. Bekliyordum, hâlâ gelmemişti. Elimi sıranın altındaki göze attığımda bir sürü kitap olduğunu gördüm. Yağız kitaplarını okulda bırakıyordu. Kitaplarını alıp karıştırırken birinin içinden bir kâğıt düştü. Elime alıp heyecanla okumaya başladım.

Sevgilim ne diyeceğimi bilmiyorum. Ne olur beni affet. Şu an tüm güzelliğinle yanımda oturup gözlerimin içine bakıyorsun. Öl desen bir saniye düşünmeden canımı veririm. Seni çok üzecek bu duyduğun şey biliyorum ama yeter ki benden duy. Belki bu mektubu da diğer binlercesi gibi buruşturup bir kenara atacağım. Ama bununla yaşayamıyorum. Sana dokunuyorum, saatlerce vicdan azabından geberiyorum. Gözlerinin içine bakamıyorum. Ben ne olduğunu anlamadan Eda beni öptü. Sınıfta tek başımaydım sen üzülme diye söylemedim ama yaşayamadım bununla. Anında geri çekildim ama yine de kendimi suçlu hissediyorum. Her şeyim ne olur affet .

Kızma bana. O güzel dudakların sinirden titremesin. Şu an dersi dinliyorsun. Eylülüm ben bununla yaşayamıyorum. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Başka hiçbir şey olmadı. Özür dilerim. Kızarak bakma bana. Nefret etme benden. Her şeyimsin.

Özür dilerim.

31

Mektubu okumamla ayağa kalkıp kendime gelmeye çalışmam bir oldu. Eda bana yalan söylemişti. Yağız'a bir kere bile sormamıştım. O da onu öptüğü için bu kadar tepki verdiğimi sanıyordu. Yağız bir yanlış anlaşılma yüzünden ellerimin arasından kayıp gitmişti. Bir daha hiç göremeyecektim belki de onu. Yağız'ın böyle bir şey yapmadığı gerçeği içime su serperken kendimi buna inandığım için suçlu hissederek ilerliyordum. O gelecekti. Hiç ummadığım bir anda. Hiç beklemediğim bir yerde. Yeniden benim karşıma çıkacaktı. Tüm kötülüklerin içinden beni çekip çıkarmak istercesine uzattığı yardım elini öyle sıkı tutacaktım ki. Bizi görenler aşkından utanacaktı.

Varlığıyla anlam kazandığım birinin yokluğuyla yürüyordum. O hiç gelmese de, benim karıştığım toprak parçaları bile onun ismiyle yankılanacaktı. Ruhlarımızı ayrı tutamıyorduk. Ne yaparsak yapalım aramızda hiç kopmayan güçlü bir bağ vardı. Bu bağ, ben gecenin köründe onun için hıçkıra hıçkıra ağlarken onu sıçratarak uykusundan uyandıracak kadar kuvvetliydi. Yaşamak için bir nefesimiz kalmış ve o nefes birbirimizde gibi muhtaçtık.

Bana bu iğrenç hayatımda yaşamayı anlamlı kılan biri vardı. Vardı. Elini tutamıyordum vardı. Göremiyordum vardı. Se-

sini duyamıyordum vardı. Dokunamıyordum vardı. Şimdi sadece varlığını bildiğim birine âşıktım. Varlığını bilmek ne kadar huzur verse de içime, onu bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle kasıp kavruluyordu yüreğim.

Yağız'ın evinin anahtarını annesinden almıştım. Onun evine gidecektim. O yoksa ben onunla yaşayacaktım. Okuldan çıkıp hızlı adımlarla kaldırımda ilerlerken onu düşünüyordum. Yağız'ın babasının kafesinin önünden geçecektim. Kalbim heyecanla çarpmaya başlarken ellerimi sıkıp barın giriş kısmına baktım. Başımı tekrar önüme çevirdim. Çevirirken gördüğüm görüntü beynimde bir bir canlanırken arabaların son hızıyla geçtiği caddeye attım kendimi. Oradaydı. Görmüştüm. Arkasından bile olsa görmüştüm. Çığlık atarak yolu geçiyordum.

Arabalar kornaya basıp hızlıca yanımdan bir görüntü olup geçip gidiyorlardı. "Yağız!" diye çığlık attım. Geldiğimde o çoktan içeri girmişti. Heyecanla görevlilerin çekilmesi için elimle işaret yaptım ve tekrar "Yağız, buradasın!" diye bağırdım. Görevliler bana şaşkınlıkla bakarken çekilerek içeri girmeme izin verdiler. Merdivenlerden hızlıca inerek ilerliyordu. Ayaklarım birbirine dolansa da tutuna tutuna iniyordum merdivenlerden.

Ağlayarak tekrar bağırdım. "Sevgilim!" Sevinç gözyaşlarıydı bu sefer. Bana dönmeden hızlıca kalabalığa karıştı. Nefes nefese kalmıştım. "Yağız, dur!" diye bağırdım son gücümle. Sandalyelerden birine oturduğunda kolunu tutarak bana bakmasını sağladım. Tanımadığım bir yüzle karşılaşınca "Pardon," diyebildim sadece. Yaşadığım hayal kırıklığıyla koşa koşa buradan çıktım.

Öyle bir haldeydim ki artık. Kendim bile acıyordum. Sesini duyar gibi oluyordum, dönüp bakıyordum. Yoktu. Durup dururken kokusu geliyordu burnuma. Yanımda olduğunu düşünüyordum. Ciğerlerim sızlıyordu, hissediyordum. Gözlerimi kapatıyordum sımsıkı. Çünkü bu acı hafifleyecek gibi değildi. Onsuz yaşamak beni git gide uçuruma sürüklüyordu.

Evinin önüne geldiğimde hızlıca çantamdan anahtarı çıkardım ve titreyen ellerimle kapıyı açtım. Eve girdiğim anda burnum onun kokusuyla dolarken "Sevgilim geldim ben," dedim. Odasına geldiğimde titreyen ellerimle kapısını açtım. "Burada mısın?" diye seslendim. Yine sessizlik. Yastığını elime alıp sarıldım.

Yüzüm buz kesmişti sanki. Yastığını yanağıma değdirip hıçkırıklarla ağladım. Aklıma birden beni habersizce severken yazdığı mektuplar geldi. Dolabın köşesindeki sandıktan çıkarmıştı bunları.

Hemen dolabın köşesindeki sandığı çıkardım. Gözlerim sevinçle açılırken sandığı önüme koyup yere oturdum. Ellerim şiddetli bir şekilde titriyordu. Elime gelen ilk mektubu çekerek okumaya başladım.

Hayallere dalmak. Gerçeğin o akıl almaz çirkinliklerinden kaçıp sana sığınmak. Ne güzel ellerin, ne minik, ne tutulası. Ellerinle kalbime dokun, bıkıp usanmadan öpmek isterim. Keşke anlayabilseydin sana böyle güçlü görünürken bu kadar acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu. Çok canım yanıyor güzelim. İnan tarifi yok. Sevdiğim kızı başka ellerde, üzülmesine göz yumarak büyük bir sakinlikle başkasına teslim etmek gururuma dokunuyor.

Senin bana hiçbir zaman kalbini açmayacağına inandırmak istemiyorum kendimi. Biraz sever misin her şeyim? Biraz görebilir misin beni? Onu öyle güzel severken görebilir misin başkasını? Sana günaydın diyerek uyanabileceğim bir sabah göster bana. O güne tutunarak yaşayayım, inandırayım kendimi. Yok. Gösteremiyorsun değil mi? Öyle bir gün olmayacak mı adını yazarken ellerimi titreten sevgilim. Sen benim değilken bile gitmemen için ağlayarak dua ediyorum her gün. Biz birbirimize yasağız. Yanımda olmasan da sana dair bir şeyler yaşamak mutlu olmama yetiyor. Sen ne yaparsan yap, hep içimin acısı olarak kalacaksın. Ellerim teninin sıcaklığını hiç bilmeyecek. Parmaklarım o güzel yüzünde gezinemeyecek.

Kirpiklerim. Dudakların hiç değmeyecek kirpiklerime. Oynamayacaksın bile, parmakların çarpmayacak bana. Dokunamadığı birini özlemek insanı öyle çaresiz kılar ki, Aynaya bakmak istemezsin. Her baktığında biraz daha acır canın. Nefret edersin gün geçtikçe kendinden. Çok istedim seni izlerken uyuyakalmayı. Taşıyamıyorum daha fazlasını. Evet, seni bile. Her geçen gün bana sapladığın bıçağı daha da derine sokuyorsun. İnatla kandırıyorum kendimi. Gerçek olduğuna inandığım en güzel yalansın. Ben sana dokunamadıkça, sen benden uzaklaşıyorsun. Ben sana tutunmaya çalıştıkça, sen tutunduğum dalları da kırıyorsun. Hayatımda tek bildiğim şey; son nefesimde bile seni severek can vereceğim.

Kalbim yaşadığı yoğun duygulara karşı kendine bir zırh oluştururken yavaş yavaş eriyip bittiğimi hissediyordum. Tükendiğini hissetmek çok kötüydü. Ölüyordum ve buna müdahale edemiyordum. Sandığın içindeki kutuyu elime aldım. Siyah, dışından hiçbir şey gözükmeyen bir kutuydu. Kutunun kapağını açarak içindeki siyah kapaklı defteri titreyen ellerimle tuttum. İlk sayfayı derin bir nefes alarak açtım. Küçük bir başlık vardı.

En çok gittiği yerler

Altında bir sürü yerin ismi vardı. Delirecek gibi olurken ellerimi saçlarımın arasından geçirip okumaya devam ettim.

Pazar akşamı ailesiyle her zamanki restoranda rezervasyon yaptırdılar.

Ağzım şaşkınlıkla aralanırken kalbim çıkacak gibi atıyordu. Beni gerçekten çok sevmişti. Tarih atılıp yanına bir şeyler yazılmıştı. Sırasıyla okumaya başladım. Tarihlerin yanında yazan yazılar ona aitti. Yazılara dokuna dokuna okumaya devam ettim.

Bu gece o çocuğu öptü, gözlerimin önünde. Korkarak boynuna dokundu. Ah Eylül, yapma.

Şu an ağlıyor. Yanına gidemiyorum. Ağlarken bile çok güzel.

Elleri o çocuğun ellerine dokundu. Ama ben yine de kızmadım ki Eylül yapmadı, o çocuk yaptı.

Hastaneye gitti, ilaçları araştırmayı unutma.

Uykusu var. Gözlerini kaşıyarak yürüyor.

Arkasında yürüyorum, kokusu onunla birlikte dolaşıyor.

Yüzü çok solgundu bugün, bir şey olur mu ona?

Arkadaşlarıyla dışarıda eğleniyor, yine çok güzel.

Ben arkasında yürürken bir anda arkasına baktı. Beni hiç görmemeli.

Allah'ım bana yardım et, dayanamıyorum.

Tarihlerin yanına yazılan yazılar bunlardı. Ellerim buz gibiydi. Beni gerçekten bu kadar seven bir insan vardı ve ben onu kaybedebilirdim. Onsuz yaşamayı göze alamazdım, ne yapıp edip bulacaktım. Kutudan çıkan küçük kilitli poşeti elime alarak içine baktım.

Poşetin üstünde *Her şeyimin saç teli* yazıyordu.

Hıçkıra hıçkıra saç telini elime aldım ve "Beni ne güzel seviyormuşsun," diye fısıldadım kalbimin araladığı duygularımı konuşturarak. Portakal suyunun kutusunu elime alarak şaşkınla baktım. Üstünde *Sürekli portakal suyu içiyorsun, bu huyuna bile âşık oluyorum* yazıyordu. Kutudan çıkan flash belleği elime alıp bilgisayarın açılma düğmesine bastım. Bilgisayarında şifre vardı. Ne olabileceğini düşünürken bir kaç tane şifre denemiştim bile. Aklıma en son gelen *penguencivcivi* şifresini girdim ve bilgisayar açıldı.

Gözlerim tekrar dolarken bilgisayara takıp açılmasını bekledim. Bilgisayar açıldığında ekranda benim gözlerimi kocaman açtığım, üstümde sarı bir kaban olan fotoğrafımdı. Bu fotoğra-

fima âşıktı. Flash belleğin içindeki dosyaları açtım. Fotoğraflara girdim. Annemle alışveriş yaparken uzaktan çekilmiş, varlığından bile habersiz olduğum bir fotoğraf vardı. Annem ve babamla yemek yerken çekilmiş bir fotoğraf. İlayda ile kafede otururken çekilmiş bir fotoğraf. Safa ile okulda otururken çekilmiş bir fotoğraf. *Penguencivcivi* yazan duvarın fotoğrafı.

Diğer dosyaya tıklayıp dinlemeye başladım. "Bir su alabilir miyim?" diyordum ses kaydında. Altına bir not yazmıştı. *Binlerce kez dinlesem doymam.* Başka bir dosyaya girdim. *Grip olduğunda kullandığı ilaçlar.* Altında ilacın yan etkileri ve kaç saatte bir kullanılması gerektiği yazan bir yazı vardı. Ne zaman hasta olduğumu bile hatırlamıyordum. *Bir ay sonra tekrar gidecek, doktoru arayıp çağırmasını söylemem gerekiyor.*

Kalbim onsuzluğun acısıyla çalkalanıyordu. Bilgisayarı bırakıp bir mektup daha aldım elime.

Bir kere tutsaydım ellerini, sokaklar bizi yan yana görseydi. Bir kere kapılsaydım o sesinin güzelliğine, kulaklarım sağır olsaydı diğerlerine. Bir kere saçların ellerimin arasında dolaşsaydı da, ellerimi sevseydim senelerce. Bir kere kirpiklerinle oynasaydı parmaklarım, saatlerce seni yazmak yerine. Bir kere başımı ağlamaktan suyun altına değilde boynunun girintisine soksaydım da, kapansaydı gözlerim kokunla birlikte. Bir kere gülüşünden öpseydim de, kapasaydım gözlerimi ölümüne. Bir gün bu satırlarımı okursan sakın unutma. Seni hayatımın sonuna dek, kendi benliğimi unutana kadar hiçbir sebebe ihtiyacım olmadan koşulsuz şartsız, her gün daha da çoğalan sevgimle büyüteceğim içimde.

Şu an bu yazıları okuyorsun. Ağlıyorsun biliyorum. Yanındaysam, elini elime değdir. Gözlerimin içine bak. Yanında değilsem sakın üzülme. Yokluğuma sarıl. Aynaya bak. O masum bakışlarında bir yerlerde olacağım. Sakın yere düşmesin bir damla gözyaşın, kıyamam.

Sana deli gibi aşığım.

Aynanın karşısında gözlerimin içine bakarken onu bugüne kadar fark etmediğim için kendime kızıyordum. Beni böylesine güzel seven birinin benden üç yıl uzak kalması en büyük cezaydı bana. Bir mektup daha çektim hıçkırıklarımın arasından.

Biliyorum yıllar sonra başkasının yanında uyanacaksın. Hatta öperek uyandıracaksın. Başka bir adamın yatağında, başka bir adamın çocuklarının annesi olacaksın. Sen hayatının eşini çoktan bulmuş olacaksın. Yıllar öncesinde, seni böylesine kusursuz seven bir adamın varlığından habersiz. Kızın olacak. Ona her seslenişinde, sesin kalbimi delip geçecek. Sen yine hayatının erkeğinin yanında olacaksın. Sana benzer. Minik elleri. Kusursuzluğu. Yeşil, derin bakan gözleri. Sesi de sana benzer. Düşünsene, sana "Anne," diye seslenecek. Sana anne diye seslenen çocuğun babası ben olamayacağım, çok acı değil mi? Ulan çok acı değil mi be? Benden hiç haberin olmayacak. Aklına bile gelmeyeceğim. Belki yan yana geçeceğiz, beni fark etmeyeceksin bile. Çok acımasız değil mi? Hayatın benden aldıkları yetmez mi?

Ben, seni seven adam olarak hayatımı bitireceğim. Sen, seni seven adamla mutlu bir şekilde hayatını devam ettireceksin. Sen, çocuklarının yanında kocanı izlemeye kıyamayacaksın. Ben, fotoğrafını izlemeye kıyamayacağım. Sen, çocuklarını kucağına alıp seveceksin. Ben, internete koyduğun çocuklarının fotoğraflarına bakıp onları seveceğim. Sen, kocana sarılacaksın. Ben, ağlamaktan kızarmış gözlerimle ona sarıldığında kalbimin acıdığını hissedeceğim. Sen, kocan parmağın acısa saatlerce parmağını öptüğü için mutlu olacaksın. Ben, parmaklarım sızlarken yine hayalini öpeceğim.

Kollarının arasında uyuyakalan, dünyalardan çok sevdiğin kocanın yüzüne bakıp kaç kere onu sevdiğini söyledin? Gerçekten böyle mi olmak zorundaydık? Ben seni böyle, kalbim sökülecek gibi severken yapabildiğim tek şey uzaktan izlemek mi olacaktı? Kızın geldi yanınıza. Yüksek sesle konuştuğu için onu o mükemmel sesinle uyardın. Çünkü her şeyden çok sevdiğin kocanın uyanmasına kıyamazsın. Ben kollarında uyu-

sam nasıl davranırdın bana? "Hayatım hadi uyan," diye fısıldadın ve onu öperek uyandırdın. Hissettim, biliyorum. Gülümseyerek gözlerini açtı. Çok şanslı. Ellerini tutup yanağını öptün. Peki hiç mi dudakların sızlamadı? Sen yorulma. Dışarda yemek yiyin lütfen. Odanıza gittin. Hazırlanıyorsun. Tam hazırlanırken arkana geçip saçlarını topladı ve boynunun açıkta kalan kısmını öptü. Ah ulan. Yapma be. Ben öpmeye kıyamazdım. Oğlunuz geldi odaya. O adam ve senin oğlun. Kucağına alıp öptün onu. Ben olsam hemen sinirlenmeye başlardım. Çünkü sen benimdin ve kimseyle paylaşamazdım. Oğlumla bile. Kocan sizin bu halinize gülümseyerek bakarken onu bu halde çok tatlı bulduğun için gülüşünden öptün. Öpmeye kıyabildi mi seni? Neyse her şeyim. Kocan seslendi tam şu an "Hadi her şeyim seni bekliyoruz," diye Ama sen benimsin ki. Onun her şeyi olma. Benim ol Eylül. Bekletme hadi. Kızmasın sana. Kızarsa üzülürsün. Üzülürsen dayanamam.

Kalbimin soğuk rüzgârlarla kasıldığını hisseder gibiydim. Ben ne kadar kaçarsam kaçayım, aynalarla doluyordu önüm. Beni kendimle yüzleştirecek, kendime baktığımda onu gösterebilecek bir güç vardı. Boğuluyordum. İçimde biriktirdiğim çığlıklar dışıma vuramayacağım kadar çoktu. Bir çocuğun mutluluk çığlıkları yankılanıyordu beynimde. Bir de genç bir kızın ilk aşkına olan duyguları. İlk heyecan. İlk gerçek aşk.

Paramparça, küllerinden yeniden doğmaya çalışan bir kız olmak beni yoruyordu. Gözlerimi kapattığım her gecenin sabahına onun kollarında uyanmak istiyordum. Beni bu aşka sürükleyip ortadan kaybolmasına göz yumamazdım. Ellerimi açarak "Allah'ım ne olur geri dönsün!" diye bağıra bağıra dua ettim. Kocaman, buz gibi dünyanın ortasında tek başıma kalmıştım.

Kendimi hatırlayarak yaptığım son hareket ağlamaktan acıyan kirpik diplerime dokunmaktı. Gözlerimi telefonumun sesiyle açtığımda sıçrayarak ayağa kalktım. Özel numaranın

aradığını görünce mektupların arasında uyuyakaldığım yerden kalktım. Açmayacaktım. Birinin daha canımı sıkmasına izin vermeyecektim. Mektupları yerine koyarak sandığı dolaba yerleştirdim. Telefonum tekrar çaldığında ekrana baktım.

Yine özel numaraydı. "Efendim?" diyerek telefonu açtım. Kalın ve otoriter bir ses "Eylül," dediğinde yüzümü buruşturdum "Evet?" dedim soru sorarcasına. "Bir şeyler merak ediyor musun?" dediğinde beynimden geçen kelimeler sanki bir yerde tükenmiş gibiydi. "Siz kimsiniz?" diye sordum aceleci bir tavırla. Beni susturarak "Portakal kafeye git," dedi ve telefonu yüzüme kapadı. Çantamı alıp koşarak evden çıktım. Söylediği yer bizim okulun oradaki kafelerden biriydi. İçimde öyle bir umut vardı ki. Her an o karşıma çıkacakmış gibi hissediyordum.

Evden çıkıp kapıyı kilitledim ve koşarak söylediği yere gitmeye başladım. Bana Yağız'ın yerini söylemişlerdi. Buna inanmak istiyordum. Bir gece, ıslak bir kaldırımın parıltısında bana âşık olan çocuk şimdi yanımda değildi. Sabahlara kadar bıkmadan usanmadan beni seven, bekleyen çocuk şimdi yoktu. Göldegesini görür gibi oldum yanımda. Gözlerimi kırpıştırdım. Artık beynimin bana oynadığı o aptal oyunlara inanmayacaktım. Yürürken attığım her adımda "Seni çok seviyorum penguen," diye fısıldadım.

Adamın telefonda söylediği kafeyi gördüğümde koşarak içeri girdim. İnsanlar bu aceleci tavırlarıma bakarken garsonun birini durdurarak "Yağız Ersel adına rezervasyon var mı ya da buraya geldi mi?" diye sordum. Telefonumu açıp fotoğrafını garsona gösterdim ve "Buraya geldi mi ne olur doğru söyleyin," dedim heyecanla. Bir yandan kafenin içindeki masalara bakıyordum. Yağız yoktu. Telefonumun çaldığını duyunca hızlıca elime alarak açtım.

"Odaklanman gereken nokta Yağız değil," diyerek sert bir şekilde telefonu kapattı. Garson "Buraya böyle biri gelmedi,"

diyerek yanımdan ayrıldı. Dibi gözükmeyen bir anlaşılmazlığın içindeydim. Odaklanmam gereken nokta Yağız değilse neydi? Birileri benimle oyun oynuyordu ve ben de umutlanarak buraya gelmiştim. Kafedeki masalara iyice göz gezdirdikten sonra hızlı adımlarla kendimi dışarı attım. Ağlamamak için derin derin nefes alıyordum. Annemi caddenin karşısında arabasına binerken gördüm ve "Anne!" diye bağırdım. Beni duymadan arabasına bindi. Telefonumu çıkarıp onu aradım. Bir süre çaldı fakat açmadan arabasıyla hızlıca geçip gitti. Hızlı adımlarla ilerliyordum. İnsanların düşünce saçan karmaşasına değil de hızlı hızlı adım attığım ayaklarıma bakıyordum.

Eve geldiğimde çantamdan çıkardığım anahtarla kapıyı açtım. Salonda bilgisayarla uğraşan annemi gördüğümde yanına gittim. Bilgisayarı kapatarak ayağa kalktı ve bana sarıldı.

"Neredeydin anne?" diyerek ona sarıldım.

"Liseden bir arkadaşımla buluştum bebeğim," diyerek yanağımı öptü. "Seni gördüm, seslendim ama duymadın," diyerek gülümsedim.

"Ahh, dalgındım herhalde," diye karşılık verdi.

"Kiminle buluştun?" dedim ona bakarken.

"Tanımazsın. İlayda ve Can seni ziyarete gelmiş, odanda bekliyorlar," dediğinde onu öperek odama çıktım. İlayda yanıma gelerek "Ben size geldim. O da peşimden kuyruk gibi geldi," diyerek soluklandı. Yatağıma oturarak uzun zamandan sonra ilk defa gülmek için yüzümün mimiklerini gerecek şekilde hissederek güldüm.

Can İlayda'ya bakarak "İlk ben geliyordum, bana âşık olmasan gelmezdin. Odada benimle oturmak da çok hoşuna gitti, gözümden kaçtı sanma," dedi ve güldü.

İlayda gözlerini devirerek "Can sen beni takip ettin resmen," dedi.

Can yanıma oturdu ve "Eylül yalan söylüyor. Hatta benim

yanımda yürüyebilmek için yalvardı," diyerek kolumu dürttü. İlayda'ya baktım ve "Can doğru mu söylüyor sanki?" diyerek onu kızdırmak için güldüm. "Ben yalan söylemem," diyerek tekrar kolumu dürttü.

İlayda sinirlenerek ayağa kalktı ve "Öyle mi Can?" diyerek ona baktı. Can ayağa kalkarak yanına gitti ve "Tamam tamam kızma," diyerek güldü. İlayda gülümseyecek gibi olduğunda kafasını çevirip bana baktı.

Lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım. Yüzüm bembeyazdı. Odama döndüm. İlayda ve Can akşam yemeğini yedikten sonra kalkıp gittiler. Erkenden yatıp hayalinin güzel kokusuyla uyudum.

Sabah uyandım ve aynaya baktım. Çaresiz, bıkkın Eylül. Okula bile onun için gidiyordum. Giyinip evden hızlı adımlarla çıktım. Okula giderken yine her zamanki gibi etrafı izliyordum. Okulun bahçesine girdim.

Kantine çıkıp oturdum. İlk derse girmeyecektim. Boş bir masaya geçip bir kahve aldım. Kantinde benden başka kimse yoktu. Teneffüs zili çalınca İlayda hızlı adımlarla kantine geldi. Yanıma otururak "Yeter artık üzme kendini," dedi.

"Gelmiyor İlayda," dedim. "Her dakika onu bekliyorum ama yok, gelmiyor."

"Bekleme. Yeter. Seni bu kadar üzmeye hakkı yok," dedi ellerimi tutarken. "Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Bir şeyler yapmam gerekiyor ama bunların neler olduğunu bilmiyorum," dedim çaresizlikle. Can kantine gelerek yanımıza oturdu. "Yağız için artık gerçekten meraklanıyorum," diyerek konuya girdi.

"Çok özledim," dedim çaresizce.

***

Her günüm böyle geçiyordu artık. Bir hafta oldu tam bugün. Bir haftadır yoktu beni onsuzluğun pençelerine zorla bı-

rakan çocuk. Delirecek gibiydim. Sabah kalktığımda karşımda onu görüyordum. Her anımda beni izliyor gibiydi. Karmaşıklığın içindeydim. Bulunmazdım. Onsuzdum. Annem bu bir hafta içinde kemoterapi almıştı. Bugün birlikte bir şeyler yapacaktık. Hayata bir yerden tutunmaya çalışıyordum.

Olmayacağını kabullenmiştim artık. İçimde umuda dair bir zerre yoktu. Annemlerin yanına kahvaltıya indim. Annemi öperek ayakta kalabilmek için bir kaç lokma götürdüm ağzıma. Bu üzgün halimden etkilenmesini istemiyordum. Zaten yaşadığımız şeyler yeterince ağırdı. Kahvaltıdan sonra odama çıkarak giyindim. Gezip biraz vakit geçirecektik. Siyah bir kot ve siyah bir kazak giydim. Annemlerin yanına indim ve dışarı çıktık. Bütün gün gezmiştik. Yemek yedikten sonra sinemaya girmek istediklerini söylediler. Kabul ettim. Annem ne istiyorsa yapardım. Babam bilet alırken annem kollarımı tutup "İyi ki yanımdasın güzel kızım," diyerek sarıldı.

Annenizle vakit geçirirken bunların son anılarınız olabileceği düşüncesiyle her anınızı bir bir hafızanıza kazımak istemeniz o kadar büyük bir acıydı ki. "Seni çok seviyorum canım annem," diyerek sımsıkı sarıldım. Babam yanımıza gelince hep birlikte salona doğru ilerlemeye başladık. Ortalarda koltuk seçmişti babam. Geçip oturdum. Film başladı. Kendimi kaptırarak izliyordum. Bazen bir ses olunca bir anda irkiliyordum. Aklım hep ondaydı. Filmin ortalarına doğru çocuk bir süre ortadan kaybolduktan sonra bir evde, sevgilisine sadece bir mektup bırakarak intihar ediyordu.

Çocuk bu acılardan tek bir acıyla kurtulurken kız tek başına onun sonsuz yokluğuyla kalmıştı. Annemin kulağına "Ben çıkıyorum. Sıkıldım," diye fısıldadım. Yağız'a bir şey olmuş gibi hissediyordum. Nereye gittiğimi bilmeden bu soğuk havanın cazibesine kapılarak koşabildiğimce koşuyordum. Belki kendine bir şey yapmıştı. Bilmiyordum. Delirecektim. Bir yolu ol-

malıydı. Ona ulaşmak bu kadar zor olmamalıydı. Çaresizliğimin verdiği acıyla çığlık atmak istiyordum.

Bacaklarım koşmaktan bana isyan ederken aldırış etmeden hızlıca koşmaya devam ediyordum. Saçlarımı tutarak soğuğu içime çektim. Ciğerlerim onun kokusu için bana yalvarırken soğukla karışmışlardı. Çaresizdim ve bunu değiştiremiyordum. Dar bir sokağa girdiğimde hiç ışık olmadığını fark ederek hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Başımı kaldırıp karşıya baktım. Gözlerinin koyuluğu karşısında aptala döndüğüm Yağız. Beynimin bu saçma oyunlarına son vermesi gerekiyordu artık. Ben şizofren değildim. Yumruğumu sıkarak "Yeter," dedim.

Ağlamamak için çenemi sıkıyordum. Hayalinin yanından geçecektim ve yine bunun verdiği aptallıkla kendimden nefret edecektim. Hiç hareket etmiyordu. Git gide yaklaşıyordum ona. Hayal bile olsa, heyecanlandırıyordu işte. Bir adım kalmıştı yanından geçmeme. Yanında geçip gidecektim. Bu bir yıkımdı. Bu bir intihardı. Hayal gibi durmuyordu. Öyle inandırıcıydı ki. Yanına gitmeden yapamadım. Yine kapıldım o güzelliğine.

Ateşe yürüyordum. Yanına gittim. Karşımda duruyordu. "Eylül," dedi bana bakarken. Sesi çok netti. Yüzüne dokundum. "Yağız," dedim fısıltıyla.

Dudağımı tutarak beni susturdu. "Git buradan," dedi endişeyle. "Sen. Sen gerçeksin," dedim ona bakarken. "Eylül git dedim," diyerek kolumu tuttu ve çekti. Boynuna dokundum. Kaybolmuyordu. "Sonunda çıktın karşıma her şeyim," dedim şaşkınlık yüklü ses tonuyla.

"Eylül git dedim git. Acele et!" diye bağırdı yalvarırcasına.

"Neden?" diye sordum.

"Şimdi değil Eylül. Git lütfen bir şey sorma," dedi endişeyle.

"Seni asla bırakmam," dedim gözümden bir damla yaş düşerken. Kulaklarımda patlayan silah sesiyle gözlerinin içine

bakıyor. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Gerçek Yağız karşımdaydı. Dünyanın en mutlu insanı bendim. Öyle kalacaktım. Böyle etkili bir ses üzerine ayakta kalabilir miydim? Tutundum. Kollarına dokundum. Ona tutunuyordum. Bunlar gerçekti.

Bir kurşun, bir penguen, bir civciv.

32

Gözlerini kaldırıp bana baktı. Sarıldım. Onu daha çok hissetmem gerekiyordu. Görebiliyordum, bu karanlığın ardında bizim canımızı yakacak ateş gibi bizi saran bir şeyler olduğunu görebiliyordum.

"Sevgilim," dedim parmaklarımı elinin arasına alıp beni çekerek koşmaya başladığında. Bu silah sesi onun içindi. Birileri ona zarar vermeye çalışıyordu. "Sen iyi misin?" diye bağırdım elini daha sıkı tutarken.

"İyiyim Eylül. Koşsana," dedi sabırsızca.

Onun kadar hızlı koşamıyordum. Bu soğuk, karanlık sokakta kendimi bulamıyordum. "Kim bunlar?" diye sordum titreyen sesimle. Öyle çok korkuyordum ki. Silah sesini tüm hücrelerimde hissetmiştim. Çok yakın olmalıydılar. "Kızım senin ne işin var burada?" diye bağırdı öfkeyle. Soluk soluğa kalmıştım. Koşmaktan gözlerim yaşarıyordu.

Taş binaların dibinden ve dar sokaklardan geçiyorduk, binaları bir toz bulutu gibi görebileceğim bir hızla. "Korkmuyorum. Yanımdasın," dedim elini daha sıkı tutarken. Hava sisliydi. Karanlıktı, soğuktu. Burayı hayaletler şehrine dönüştüren sisin ve peşimizdeki adamların soluk kesici heyecanıyla koşuyordum. "Seni çok özledim," dedim duyacağı bir ses tonuyla. Ca-

onu vakan o çelik zırhları yine üstündeydi. Kimseye izin vermeyen, kimseyi geçirmeyen. "Yağız," dedim cevap vermeyince. "Duydun mu? Seni çok özledim."

Kolumu çekiştirirken başını önüne eğerek "Duydum," dedi. On dakikadır aralıksız dar sokaklarda koşuyorduk. Önümü bile göremiyordum fakat o netliğinden hiçbir şey kaybetmiyordu. Korkunç bir silah sesi daha duyuldu. Yağız beni sokağın köşesindeki duvara yasladı. Sırtımızı duvara yapıştırıp saklanmıştık. Korkuyla titriyordum. "Bize bir şey yapacaklar." Ay tam tepedeydi, bir ışık yumağı gibi üstümüze dökülüyordu. Artık vücudumu taşımakta zorlanan bacaklarımı kıvırdım. Koşmaktan gözlerim kararmış, dudaklarım çatlamıştı.

Derin bir nefes için hayatımın tümünü verebilecek bir haldeydim. Ölümün korkutucu soğukluğunu ense köklerimde hissediyordum. Onun yanında ölme düşüncesi bile insanın kulağına hoş geliyordu. Çok fazla koşmuştuk. Sanki nefes almak daha önce hiç yapmadığım bir eylem gibiydi. Ellerimi sıkarak derin bir nefes alırken gözlerimi kapadığımda biraz kendime gelir gibi oldum. "Çok korkuyorum," diye fısıldadım ona doğru.

Bana dönüp "Yanındayım bebeğim," dedi. Gözlerimi kapatıp başımı omzuna koydum. Ayakta durmakta zorlanıyordum. Öyle bir etkisi vardı ki üstümde. Benliğimi unutuyordum. Adamların ayak seslerini duyduğumda ellerini tutarak sıktım. Saklanmıştık. Bu sokağın sonunda buraya dönmeden giderlerse izimizi kaybettirebilirdik. Fakat burayı görüp gelirlerse. Onu tamamen kaybedebilirdim. Bu birbirimizi bir saniye bile bırakmamamız gereken hayatta ellerimizi tutamamıştık. Ya uzattığım el ona ulaşmamıştı. Ya da uzatamamıştım.

Onca kayıp. Ondan ayrı geçirdiğim her saniye. Hayatımın en büyük kayıpları... Hayatımız, adamların dikkati üzerine kuruluydu şimdi. Eğer dikkat edip bizi fark ederlerse bu kadardık.

Ötesinde olamazdık. Zehir gibi bir soğuk vardı. Kemiklerimin titrediğini hissediyordum. Bana yüzünü yaklaştırdı. Birbirimize sokulmuş bir şekilde titriyorduk. Saniyeler geçtikçe nefesimin tükendiğini, sırtımdan belime doğru yürüyen soğuk terleri hissettim. Gözlerim çığlık çığlığa ona bakmanın acısıyla aydınlanırken başımı omzuna yasladım.

Tereddüt bile etmeden yanağını yanağıma yasladı. Sesim çıkmıyordu. Aklımdan geçen milyonlarca düşünce buharlaşıp havada yok oluyordu. Sessiz kalmamız gerekiyordu. Adamlar sesimizi duyup bizi bulabilirdi. Titriyordum. Ellerim buz gibiydi. Kalbim heyecanla kanatlarını çırpıyordu. Onun yanında olmanın heyecanı, yaşadığı korku şaşırtmıştı kalbimi. Parmaklarını parmaklarımın arasına kaydırdığında güvenle gülümsedim. Biraz tuhaf bir korkuyla duvar dibine sindi.

Gözlerimin içine bakarken hiçbir kelimeyle eşdeğer olmayan sözcükleri öğretiyordu bana. Derhal bu karanlığın içinden, içimizi kaplayan bu koca boşluktan kurtulmalıydık Sanki üzerinde bir daha açılmamak üzere koyulan hüzünden bir bulutla geziyordu. "Yağız," dedim yaklaşırken. Elimi tuttu. Ona ulaşmama imkân dahi vermiyordu. Ona yaklaşmak bu kadar kolay gözükürken neden imkânsızca zordu? Yüzünde o ulaşılmaz adamın altındaki sıcak gülümseme yoktu. Gözlerini açıyordu. Sanki beni tanımıyordu.

"Konuşsana," diye fısıldadım ağzımdan çıkmak istemeyen kelimeleri yenerek. Pes etmiş gibi gözüküyordu, sis tarafından esir alınmış bir kent gibiydi. İçimi dolduran o akıl almaz korkuya bir türlü engel olamıyordum. Sanki ölecektik ve o bunu biliyormuş gibi davranıyordu. Yüz binlerce insanın yaşadığı bu şehirde üzerimize çöken kâbustan kurtulamıyorduk. Sağ yanağı duvara yapışık bir şekilde hareketsiz dururken, hiçbir şey düşünmeye imkân kalmamışken sol yanağında yürüyen parmağımı elinin arasına aldı. Uzun bir süre, sanki bir ağacın tüm

yapraklarının dökülmesini bekler gibi gözlerimin içine baktı. Parmağını dudaklarına yaklaştırdı. Sanki son yaprak da düşmüştü ağaçtan.

"Her şeyim," dedi. "Sakin ol tamam mı?"

Başımı onu onaylar anlamda salladım fakat bu mümkün değildi. Şu an içinde bulunduğumuz durum beni gerçekten korkutuyordu. Adamların ayak sesleri dar sokaklardan geçip gitti. Sevinçle yerimde kıpırdadım. Bizim burada olduğumuzu görmemişlerdi. İçimi dolduran mutluluğun kollarından sıyrılarak Yağız'a iliştim.

"Eylül," diye fısıldadı. "Koş!" Ayağa kalkarak yutkundum ve dediğini yaparak onun gittiği yöne doğru koşmaya başladım. Omzunun üstünden bana baktı. Adamların gittiği yönün tersine son sürat koşuyorduk. Aramızda iki metre mesafe vardı. Biraz yavaşlayarak beni bekledi. Yanımıza hızla siyah bir araba geldiğinde "Yağız!" diye çığlık attım.

Yağız arabanın kapısını tutup açtığında "Bizi kurtarmaya geldiler," diyerek beni hızlıca içeri soktu.

Önde bir adam oturuyordu. Biz binince arabayı hızla kullanmaya devam etti. Yağız "Düz devam," diye komut verdikten sonra bana döndü. Korkudan titriyordum. "Ne oluyor?" diye sordum. "Şimdi sırası değil," dedi camdan dışarı bakarken. Kolunu tutup "Korkuyorum," dedim. Karşı yönden hızla gelen arabayı fark ettiğimde bizim arabayı kullanan adam direksiyonu kırarak arabayı yolun ortasında sert bir şekilde döndürmek zorunda kaldı. Bir an arabanın yaşadığı sarsıntıyla başımı cama çarptım.

Yağız beni kolunun altına aldı ve "Eylül!" diye haykırırcasına bağırdı. Gözlerimi açarak ona baktığımda "Eğil!" diye emir verdi. Dediğini yaptım ve kucağına başımı koydum. Benim üstüme tüm vücudunu kapadı. Camın kırılma sesini duydum. "Sevgilim sakın kalkma ben iyiyim," dedi soluk bir sesle. Kulaklarımı

kapatarak "Yağız iyi misin?" diye bağırdım. Araba öyle hızlı gidiyordu ki yolu görmesem de hızdan midem bulanıyordu. "İyiyim," diye yanıt verdi.

"Görmek istiyorum," dedim sesim korkuyla dolarken. "Güzelim yemin ederim bir şey olmadı şimdi kalkamayız," diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. Bir silah sesi daha duyduğumda boğuk bir çığlık attım. Kalbim ağzımda atıyordu sanki.

Yağız elimi tutarak "Hızlı," diye komut verdi tekrar. "Seni buradan kurtaracağım civciv," diyerek güldü.

Hızla gittiğimiz yolda Yağız nihayet üstümden kalkabilmişti. O kalkınca ben de yavaş hareketlerle doğrulmaya çalışırken kollarımı tuttu. "Yat. İçim rahat olmaz, sen yat," dedi saçlarımı okşayarak.

Başımı dizine koyup "Bana her şeyi anlatır mısın?" diye sordum.

"Bu gece benimle kal," diye sızlanarak gözlerimin içine bak-

"Olur," diyerek gülümsedim. Yaşadığımız şeylerin şokunu atlatamamışken zor bir şekilde "Yağız," dedim. "Neredeydin?"

"Evde konuşuruz hepsini," diyerek başını camdan dışarı çevirdi.

O kusursuz görüntüsünü izliyordum. Koyu kahve gözleri. Bir şey düşünürken ve yan dururken hafif önde olan dudakları. Bir süre sonra durduk. Yağız kapıyı hızlıca açarak beni aşağıya indirdi. Evinin önüne gelmiştik. Ben arabadan indiğim sırada başını camdan içeri sokarak koltuktaki adamla kısaca bir şeyler konuştu. Yanıma gelip iki eliyle elimi tuttu ve "Annenlerle ben konuşayım," dedi. "Ben söylerim," dedim kısaca.

"Olmaz ben söylerim," diye diretti. Cebinden telefonunu çıkarıp annemi aradı. Bir süre çaldıktan sonra annemle konuşup ısrar etti ve sonunda izin alabilmişti. Üstümde hâlâ onun hırkası vardı. "Yakışmış," diyerek güldü. Tam konuşacaktım ki

birden kolumu tutup beni duvara yasladı. "Eylül beni iyi dinle. Bundan sonra beni bırakmana izin vermeyeceğim. Nefret etsen bile yanımda olacaksın. Çünkü ben sensizliğe düşünce bir daha kalkamıyorum."

Gözlerimi kırpıştırıp dudaklarından çıkan kelimelere bakarmışçasına ona bakıyordum. "İzin ver unutturayım," diyerek neşeden uzak bir şekilde güldü. "Bana bir şans ver hatamı telafi edeyim."

Elimi havada boşa sallayarak "Eda bana çok farklı anlatmıştı. Okulda bana yazdığın mektubu okudum. Gerçekleri orada öğrendim," diyerek elini tuttum. "Yanındayım bak," dedi saçlarımı öperken. "Yanındayım gitmedim."

Elimi yanağında gezdirirken "Bundan sonra hiç gitmek yok tamam mı?" dedim. "Yok yemin ederim yok," diyerek güven verircesine elini sırtıma koydu. Geri çekilip yüzüne baktım. İki elimi de yanağına koyduktan sonra "Neredeydin?" diye sordum. "Uzaklaşmak istedim. Bir daha olmayacağına inandırmaya çalıştım kendimi. Bursa yolunda bir otelde kaldım, küçük bir yerdi," diye karşılık verdi.

"Her an gidecekmişsin gibi geliyor. Hayal sanıyorum," dedim ellerime bakarken. Yanağında duruyordu ellerim ve buna rağmen o kaybolmuyordu. "Özür dilerim seni çok üzdüm," diyerek dudaklarını yana doğru kıvırdı.

Bir şeyi çok merak ediyorum?" dedim soru sorarcasına. Sormam için başını olumlu anlamda salladığında konuşmaya başladım. "Bu akşam. Peşimizdeki adamlar, senden ne istiyor?" Gözlerini sıkıca yumdu. "Eylül," diye soludu. "Gördüklerini unutamaz mısın?"

"Sen bu durumun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil misin? Adamlar gözlerini kırpmadan ateş etti. Bunun sebebi ne?" dedim gözlerinin içine bakarak.

"Borç aldım," dedi kısa bir şekilde. "Parasını istiyorlar. En kısa sürede ödeyeceğim."

"Ne için?" diye sordum.

"Soru sormak yok," dedi elleriyle oynarken.

"Yağız ne borcu?" diye tekrarladım.

"Yeni bir araba almak istiyordum. Bundan sıkıldım," diye yanıtladı.

"Saçmalama," dedim bir an ağzım açılırken. "Bir can sıkıntısı için belalı işlere mi bulaşıyorsun?"

Oturduğu yerde doğrularak "Yeter. Daha fazla kurcalama," dedi.

"Baban nasıl?" diye sordu aniden ciddileşerek.

"İyi," dedim hızlıca. "Ne oldu ki?"

"Hiç," dedi düşünceli bir tavırla. "Merak ettim. Babamla çalışıyorlar hâlâ," diyerek gülümsedi.

"Evet. Sen de babamın ortağının oğlu oluyorsun. İyi iş," diyerek güldüm.

"Bana anlatmadığın bir şeyler var. Hissediyorum," dedim yumuşak bir ses tonuyla. Uzun bir süre sessizce beni inceledi. Sessizliğin verdiği telaşlı huzurdu sanki aramızdaki. Her an bir şey olabilirdi ama kelimeleri birbirine bağlayan bir güç vardı. "Eriyorum karşında," dedi. Yutkunurken ademelmasının hareket etmesi ona öyle yakışıyordu ki... "Bakma öyle," dedim ellerimle oynarken. Bana bu kadar yoğun bakması bir kar küresinin içindeki karların kendi içinde yavaş yavaş dağılışı gibiydi. Öyle mutluluk veren, öyle huzurlu.

Oturup sakin bir şekilde saatlerce sohbet etmiştik. "Gel hadi dışarı çıkalım," diyerek hafifçe doğruldu. "Nereye?" diye sordum rahatsızca kıpırdanarak. "Bir şeyler yaparız işte," dedi ve ayağa kalktı.

Hızlıca hazırlanıp evden çıktık. Arabaya bineceğim sırada "Yürüyelim," dedi. "Biraz hava alırız iyi olur," dedi yürürken, koluna girdim.

★★★

Yağız bir yerde geceleri çalışmaya başlamıştı. Ona ne kadar yardım etmek istesemde yardımlarımı kabul etmedi. Sabaha kadar çalıştığı için okulda uykusuz kalıyordu ve şimdi derste yanımda uyuyordu.

Can İlayda'ya bakarken onları izliyordum. Bir süre daha sessizce izledi. İlayda arada başını kaldırıp Can'a bakıyor, onun kendisine baktığını görünce önüne bakmaya devam ediyordu. Sessizce etrafa bakınırken hocanın Can'ı ayağa kaldırıp soru sormasıyla onu izlemeye başladım.

Hocanın sorduğu soruya doğru cevap verdi ve gülerek "Ne oldu hocam şaşırttım mı sizi?" diye sordu.

Hoca gülerek "Evet Can, bir artıyı hak ettin. Numaranı söyle bakalım," diyerek ona baktı.

Can soruyu bildiği için dünyayı kurtarmış gibi "186," diyerek yerine oturdu.

İlayda bir anda "O benim numaram Can," dedi şaşkınlıkla ona bakarken. Can eliyle susması için işaret yaptı ve gülümsedi. "Sen artı al diye yaptım."

İlayda gülerek kafasını çevirdiğinde hoca eliyle alkış yaparak dersi anlatmaya devam etti.

Can İlayda'nın saçlarıyla oynamaya başladığında İlayda arkasını dönmeden eliyle Can'ın eline vurdu. Sınıftakilerin gülüşüyle başımı kaldırıp herkesin baktığı yöne baktım.

Akıllı tahtada yazan yazıya sesli bir şekilde gülerek baktım. *İlayda beni affet.*

Can yazdığı yazıyı akıllı tahtanın masaüstü arka planına koymuştu. Hoca tahtayı açtığı gibi bütün sınıf bu yazıyı görmüştü. Tabii İlayda da.

İlayda gülerek başını masaya koyduğunda hoca ona baktı. Hoca bizimle arkadaş gibi olduğu için böyle şeyleri yadırgamıyordu.

Hoca İlayda'nın sırasının oraya geldiğinde İlayda başını kaldırıp gülerek hocaya baktı. "İlayda affet Can'ı," dedi hoca gülümseyerek.

İlayda elleriyle yüzünü kapatarak "Hocam," diye sızlandı. Can ayağa kalkıp İlayda'nın yanına geldi ve kolunu tutup kendine çekti. Gözlerinin içine baktı ve güldü.

Bütün sınıf alkışlarken ben de gülerek alkışladım. Can ellerini İlayda'ya sıkıca sarıldı. İlayda kollarını iki yanında tutup ne yapacağını bilemez bir şekilde etrafa baktı.

Can'ın yavaşça "Sen de sarıl," dediğini duyabilmiştim.

Hoca espri yaparak "Elini öp, affeder belki hanımefendi," dedi.

Can hocaya sokularak "Affeder mi?" diyerek merak dolu gözlerle baktı.

Hoca olumlu anlamda başını salladığında Can İlayda'nın elini tuttu ve hızlıca dudaklarına götürüp öptü. Ardından duyduğum sesin üstüne püskürdüm.

"Bayramın mübarek olsun."

İlayda kaşlarını çatıp elini çektiğinde Can elini başına koyarak "Pardon," dedi. Kafası karışmış gibi gözüküyordu. Bütün sınıf kahkahalarla gülerken Can "İlayda bir anda ağzımdan çıktı, dalga geçmedim," dedi.

Hoca gözlerini devirip "Bir ilişki ancak bu kadar berbat edilebilir Can," dedi ve gülerek yerine oturdu.

Teneffüste İlayda'yla birlikte kütüphanede bir yandan sessizce sohbet ederken bir yandan da kitaplara göz gezdiriyorduk.

"Bayramın mübarek olsun," diyerek göz kırptım. "Ya Eylül!" diyerek raftan bir kitap aldı "Ben de tam bu çocuk gerçekten romantiklik yapacak demiştim."

"Demek öyle," dedi Can kafasını İlayda'nın incelediği kitaba sokarken. İlayda gülüp Can'a ters bir bakış atmaya çalıştı. Onları yalnız bırakarak ilerdeki raflara doğru ilerledim.

Rafta dikkatimi çeken bir kitabı aldığımda boş kalan kısımdan Yağız'ın kafası çıkınca çığlık atmamak için ağzımı kapadım.

"Okuyacağın en aşk dolu kitap benim," dedi.

Yanağını sıkıp elini tuttum ve "Okumaya kıyamıyorum," dedim. "Sen benim bitecek korkusuyla her gün bir satır okuduğum kitabımsın."

Yanıma gelip elimdeki kitaptan bir sayfa açarak "Bakalım bizi yansıtıyor mu?" diyerek dudağını yana doğru kıvırdı. Yaptığı her hareketi büyülenmişçesine izliyordum.

Açtığı sayfanın bir satırını okumaya başladı. *Mutluluklar da dalga dalga geliyorsa eğer, bu kez hayatımın kıyılarına vuranlar kesinlikle onlardı.*

Gözlerime bakarken "Sen benim hayatımın kıyısına vuran tek mutluluğumsun," dedi. Gözlerimi kapatıp "Hep öyle kalacağım," dedim.

Okuldan çıkınca eve geldim. Eve girip pijamalarımı giydim. Babam gelene kadar annemle sağlıklı akşam yemekleri videoları izleyip her gördüğümüzü yapmayı deneyip babam gelince hepsini ona tattırmıştık. Annem babamı, her yaptığımıza güzel demesi için zorlarken ben gülerek onları izliyordum.

Yatak odasından eski resimlerimizi getirdim ve hep birlikte onlara bakmaya başladık. On fotoğrafın dokuzunda yemek yiyordum.

Annem ve babam mutlulukla her anımı ölümsüzleştirmişlerdi. Çok genç evlendikleri için küçük gözüküyorlardı. Yağız'ı ve kendimi hayal ettim. Yağız, baba olduğunda nasıl biri olurdu diye düşündüm.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordum, daha önce hiç sormadığımı fark ederek.

Babam "Ben annenle evlenmek istiyordum her gün babama istemeye gidelim diyordum çünkü gidip kendim söylemeye utanıyordum," diyerek güldü.

Annem sadece gülümsediğinde ona baktım. Babam konuşmaya devam etti. "İsteyeceğimizi söyledik eğer sevgilisi yoksa. Anneannende gelip isteyebileceğimizi söyledi. Tanıştık, annen de beni sevdi evlendik."

"Birbirinizden önce sevgiliniz oldu mu hiç?" diye sordum. Babam "Hayır olmadı," dediğinde annem de başını sallayıp güldü. Bir süre daha onlarla oturduktan sonra odama çıkıp Yağız'ı aradım.

Telefon uzunca bir süre çaldı fakat açmadı.

"Duymamıştır herhalde," dedim kendi kendime. Aklımın onda kalmaması için başka şeylerle uğraşıp aklıma kötü şeyler getirmemeye çalışıyordum ama olmuyordu.

Telefonumu alıp tekrar aradım. Kalp atışlarım hızlanırken açılma sesini duyunca "Yağız," dedim korkuya kaçan ses tonumla. Arkadan müzik sesi gelirken "Çalışıyorum," dedi kısaca.

"Ne yapıyorsun, merak ettim seni," dedim. Bir süre sustu. Müzik yüksek bir sesle gelmeye devam ediyordu.

Vücudum sinir ve merak karışımıyla kasılırken "Yağız," diye seslendim. "Çalışıyorum. Adam dün gelmememi sıkıntı etmedi, anlayışla karşıladı merak etme," dedi güven verici bir şekilde.

"Yanında ben olmayınca içim hiç rahat olmuyor," dedim derin bir nefesi zahmetli bir şekilde dışarı verirken.

"Konuşmuştuk bunu, her gece gelemezsin," dedi net bir şekilde. "Haklısın," dedim yutkunmaya çalışarak. "Kapatıyorum," dedi duygusuzca. "Seni seviyorum," derken kapatmıştı bile.

Düşünceler ve kötü hisler içinde bütün gece yatağımda dönüp durdum.

Telefonumun ışığı yandığında saatin 03:05 olduğunu gördüm. Ekranda Yağız'ın mesajı duruyordu.

Bu akşam telefonda aceleci davrandım farkındayım. Yanımda başka bir barmen vardı, seninle konuştuğumu anlasın istemedim. Böyle yerler tekin değildir, seni fark etmelerini istemiyorum.

Ben seni biliyorum şimdi düşünüp durursun bir şey mi var diye. Seni çok seviyorum bebeğim. Sizin evin önündeyim odanın o gece lambasının verdiği ışıkla hafifçe aydınlanmasını izlemek, senin bu odada uyuduğunu bilmek bile huzur veriyor.

Mesajı okuduğum gibi odamın kapısını yavaşça kapattım ve parmak uçlarımda merdivenlerden indim. Salonda sessiz adımlarla yürüyüp kapının kolunu tuttum ve hızlıca açtım.

Arabasına yaslanmış Yağız'a koşa koşa sarıldım. Şaşkın gözlerle bana bakarken "Eylül," diye soluklandı.

Başımı yavaşça göğsüne yasladım ve gözlerimi kapadım. Kollarını şefkatle bana sararken "Uyumamışsın," diye fısıldadı.

"Bir şey var sandım," diye karşılık verdim.

"Ve beni özlemişsin," dedi gözlerimin içine bakarken. Başımı olumlu anlamda sallayıp elimi yanağına koydum. Evin önünde hiç konuşmadan bir saat sarıldık.

Yağız artık uyumam gerektiğini, onun da evine gidip uyuyacağını söylemişti. Huzurlu bir şekilde uyudum.

Sabah Yağız beni arabayla aldı ve okula gittik. İkinci ders matematik yazılısı vardı. İlk ders sınıfın en çalışkan çocuğunun yanına oturduk ve bizi çalıştırdı.

O bize ders anlatırken Yağız'la çaktırmadan çocuğun hareketlerine gülüyorduk.

Yağız soruları yapmaya başladığında hocaya çaktırmadan ondan geçiriyordum.

Hoca Can'a bakıp "Can, kâğıdına baksana. Sınav başladığından beri İlayda'yı izliyorsun," dedi. Okuldan çıkınca Canlara gitmek için sözleştik ama İlayda gelmeyeceğini söylüyordu. Bütün gün onu ikna etmeye çalıştıktan sonra sonunda kabul etmişti.

Çıkışta arabaların orada buluşacaktık. Yağız ile birlikte okulda çıkış kapısına doğru ilerlerken Can neşeli bir şekilde yanımıza geldi.

Elindeki pastayı bize gösterip "Bakın, İlayda seviyor diye anneme çilekli pasta yaptırdım. Benim arabamla gelmesi için onu bununla kandırabilirim," diyerek güldü.

Gülerek okuldan çıktığımızda İlayda Can'ın arabasının önünde Ufuk'la konuşuyordu. Can yumruğunu sıkarak "Ben şimdi şu Ufuk'u ufuklarda gezdireyim," dedi ve koşarak yanlarına gitti. Yağız Can'ın arkasından koşarak kolunu tutmaya çalıştı.

Can yanlarına gittiği gibi elindeki pastayı Ufuk'un kafasına geçirdi. Ufuk "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdığında Can İlayda'yı kolundan tutup zorla arabaya bindirdi ve kapıyı kapatıp kilitledi.

Ufuk "Bırak kızı," dediğinde Can'ın sinirden gözlerinin döndüğünü görebiliyordum.

İlayda cama vurup içeriden bir şeyler söylerken Can Ufuk'u arabaya yaslayıp "Bir daha İlayda'yla konuştuğunu görürsem seni öldürürüm!" diye boğazı yırtılırcasına bağırdı.

Ellerini boğazına koyup "Duydun mu, yanına bile yaklaşmayacaksın," dedi.

Bütün okul burada toplanmıştı. Ufuk nefes almaya çalışarak "İlayda nasıl mutlu olacaksa öyle olsun," diye karşılık verdi.

Can Ufuk'a bir yumruk atıp "Benim yanımda mutlu olacak," dedi sert bir sesle. "Seni daha öncede uyardım. Ben bu dünyadan yok olup gitsem yine de İlayda başkasının olamaz."

Ufuk toparlanmaya çalışarak "Kendisine soralım," dedi meydan okurcasına. Ortam iyice gerginleşirken her geçen saniye kalabalık artmaya devam ediyordu.

Can arabanın kapısını açıp İlayda'yı kolundan sertçe çekti ve çıkardı. İlayda dengesini toparlayamayıp Can'a tutundu.

Can Ufuk'a bakıp "Sor hadi," dedi. Ufuk bir süre susup "İlayda," diyerek yutkundu. "Nasıl mutlu olacaksın söyle, ona göre birimiz çekilelim," dedi umut dolu gözlerle bakarken.

Can'ın sinirden nefes alıp verişleri bile değişmişti. İlayda susup bir süre Can'a baktı ve "Can'ın yanında," dedi.

Ufuk hayal kırıklığıyla önce İlayda'ya sonra Can'a baktı. Gözlerini sıkıca kapatıp açtıktan sonra hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı. Gece Yağız'ın çalıştığı yerde onun yanındaydım. Yine sandalyede oturup Yağız'ı izliyordum.

Bir yandan çalışıp bir yandan da bana her baktığında içten bir şekilde gülümsüyordu.

Çıkan sesle kapıya baktığımda en az yirmi tane siyah takım elbiseli adamın içeri girdiğini gördüm.

Hızlı adımlarla ilerliyorlardı. Daha ne olduğunu çözemeden bir anda içeri sızıp bardakları ve içki şişelerini yere fırlatmaya başladılar.

Bir yandan cam kırılma sesleri bir yandan herkesin koşarak dışarı çıkması bir yandan kızların çığlıklarıyla mekân kısa süre içinde boşalmıştı ve yerle bir olmuştu. Adamlar her yerde duruyorlardı.

Etrafıma korkuyla bakıp Yağız'ı aradım ve koşarak kapıya doğru ilerledim. Yağız yoktu. Önümde duran adam beynimde yankılanan cümleyi kurdu. "Sen burada bizimle kalıyorsun küçük kız."

33

İçimi dolduran garip sessizliğe bir yandan eşlik eden korkuyla dolup taştı bedenim. Adamın söylediği cümle üzerine irkilerek ona baktım.

Başımı çevirip yutkunmaya çalıştım boğazımda bana ağlama hissini avuçlarının içine koyup bir şekilde sunan yumrunun geçmesini dileyerek.

Ağzımı açtım ve "Yağız!" diye bağırdım onun sesini duymak ümidiyle. Önümdeki adamı geçerek mekânın içinde Yağız'ı aramaya başladım.

Gözlerim onu ararken ayaklarım kırık camlara basmanın çıtırtılı sesiyle kalbimin atışlarına eşlik ediyorlardı.

"Yağız çıkmadı, beni burada yalnız bırakmaz."

Beni kapının önünde tutan adamın yanına gidip "Nerede Yağız?" diye bağırdım öfkeyle.

Adam dudaklarını düz bir çizgi halinde kıvırıp "Fazla cesaret," dedi şaşırmış gibi yaparken. "Nerede dedim," diyerek ona baktım. Sesimin titrememesi için kendimi sıkıyordum ama çok korkuyordum. Yağız'ı tekrar kaybetmekten çok korkuyordum.

Adam bileğimi tutarak "Kes sesini," dedi dişlerinin arasından. Kapıya dönüp baktığında ben de onun baktığı yere baktım.

İçeriye giren Yağız'ın babası Hakan Ersel'di. Vücudum ger-

ginlikle kasılırken hızlı adımlarla yanına gittim. Yüzünde hoşnutsuz bir gülümseme vardı. Belirli bir ritimde yürürken bir yandan da mekânı inceliyordu.

"Burası mıydı babana kafa tuttuğun mekân?"

Arkama baktım. Yağız'ı görünce gözlerimin mutlulukla parladığına emindim. Yağız'ı iki adam kollarından tutmuş, bir yandan kollarını çekiştirirken bir yandan da nefretle babasına bakıyordu.

"Ne istiyorsun hayatımdan?" diye bağırdı duvarlara çarpıp babasının yüzüne bir tokat gibi vuran ses tonuyla.

"Hiç," dedi Hakan Ersel sakince. "Hiçbir şey istemiyorum. Oğlumun beynini kullanmamasına dayanamıyorum sadece."

Yağız'ın yanına gidip destek olurcasına kolunu tuttum.

"Şu kızı da almışsın yanına," diyerek başıyla beni işaret etti. "O mu akıl veriyor sana?" Aşağılayıcı bir şekilde bana bakıyordu.

"Baba," dedi uyaran bir ses tonuyla. "Eylül'ü karıştırma, lütfen."

"Neden Yağız?" diye sordu bize yaklaşırken. "Babanın mekânı varken gelip rakip yerlerden birinde çalışıyorsun, neden?"

"Çaresizliğin dibinde olsam yine de senden bir kuruş almam," dedi Yağız sakinlikle.

"Acaba patronun bu olaydan sonra seni hâlâ isteyecek mi?" dedi dalga geçer gibi gülerek. "Ama ister. Neden istemesin, senin sayende hiç görmediği kadar müşteri kazandı."

"İstemesin. Hiçbir yer kabul etmesin beni işe, ben de borcumu ödeyemeyip o adamlar tarafından öldürüleyim bu mu istediğin?" diye bağırdı öfkeyle babasına doğru adım atan Yağız.

"Seni kimsenin öldürmesine izin vermem," dedi babası bir an duraksayarak.

"Derdin benimleyse neden suçsuz bir adamın mekânını dağıtıyorsun, bu kadar mı düştün?"

Babası öfkeyle bize bir adım attığında Yağız önüme geçti. "Yağız size rakip olmak için değil, sadece ihtiyacı olduğu için çalışıyor," dedim babasına bakarak.

"Sevgilin neden çalışıyor biliyor musun?" dedi buz gibi bir sesle. Yağız "Baba," dedi fısıldar gibi.

"Güzel. Bilmiyorsun. Tam tahmin ettiğim gibi. Bilsen öyle bir cümle kuramazdın," dedi bana bakarken.

Yağız'ı zor durumda bırakmamak için "Biliyorum," dedim. Yağız bana baktıktan sonra babasına dönüp "Sus," dedi yalvarırcasına. "Sus."

Babası derin bir nefes alıp "Tamam," diyerek yerdeki camları ayağıyla ittirdi.

Yağız "Zararı karşılayacaksın. Bana ne diyecekleri umrumda değil ama bu mekânın tüm zararlarını tek tek karşılayacaksın," dedi.

"Benim yanımda çalış," dedi babası yardım eli uzatır gibi. Yağız başını olumsuz bir şekilde sallayıp "Ben bu borç ödenene kadar çalışmaya devam edeceğim, sokakta yerleri süpürsem de yine de pes etmeyeceğim. Nerede olursam olayım gelip orayı da mı dağıtacaksın?" diyerek babasına baktı.

Babası adamlara işaret verdiğinde adamlar hızlıca dışarı çıktı. "Zararı karşılayacağım hem de fazlasıyla. Çalışma hayatında başarılar küçük Ersel."

Babası da mekândan çıktığında Yağız bana bakıp kolumu tuttu ve kendine çekip ellerini belime dolayıp yüzünü omzuma gizledi.

İçimde kötü bir his vardı çalışmasının sebeplerini düşündükçe daha da fazlalaşan, ama şimdi sormayacaktım. O bana anlatacağı zamanı bilirdi.

Sessizce bir süre sarıldıktan sonra ellerimi beline sarıp "Yağız," diye seslendim.

"Hı?" dedi başını daha çok omzuma yaslarken. "Çıkalım mı buradan?" diye sordum saçlarıyla oynayarak.

"Ama seni evine bırakmak istemiyorum ki," dediğinde içimde bir şeylerin eridiğini hissederek "Bırakmazsın sen de," diyerek gülümsedim ve cebimden telefonumu çıkarıp gece Yağız'ın yanında kalmak için annemden izin aldım.

Yağız çok durgundu. Neden çalıştığını öğrenmek için içim içimi yiyordu ama kendime engel oluyordum. Evine giderken bütün yol boyunca onu izledim. Parmaklarını direksiyona koyup sırayla çekiyordu. Gözlerini kaşıyarak yola dikkatli bir şekilde bakıyordu.

Eve girdiğimizde salonun ışıklarını açıp eliyle oturmam için işaret yaptı. Koltuğa rahat bir şekilde otururken bir yandan da beni inceliyordu.

Uzun bir süre konuşmuştuk. Sonunda ben Yağız'a bir yandan kitap okuyup bir yandan saçlarıyla oynarken kucağımda uyuyakaldı. Başımı koltuğa dayayarak saatlerce onu izledim.

Kendimi uykuya bırakıp görüntüm bulanıklaşmadan önce gördüğüm son yüzün ona ait olması bana dünyanın en şanslı kızı olduğumu tekrar hissettirdi.

Sonraki gün Yağız beni arabayla eve bıraktığında ben eve girene kadar arabada bekliyordu.

Annem kapıyı açıp "Misafirlerimiz var," dedi gülümseyerek. "Kim?" dedim oflayarak. "Yağız'ın annesi ve babası yemekteler," diye karşılık verdi.

Yağız bunu duyunca arabadan inip "Ben de geleyim o zaman," diyerek belimi tuttu ve ilerlemem için beni içeri soktu.

İçeri girdiğimiz andan itibaren gergin bir ortam oluşurken Yağız ayağını yere vurarak ritim tutuyordu.

Yağız'ın babası anneme dönüp "Saçlarınızı boyadınız mı Emel Hanım, değişmiş sanki?" dediğinde vücudumun sinirle gerildiğini hissettim.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldığımda annem "Hayır," diyerek gülümsemeye çalıştı.

Babamlar iş konuşurken Yağız öfkeyle babasına bakıyordu. Birden konuyu değiştirip "Yağız ve Eylül ne kadar inatçı değil mi, ben birlikte olmamalarını defalarca söylediğim halde ayrılmadılar," dedi iğneleyici bir ses tonuyla.

Babama baktığımda bana öyle bir bakış attı ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Herkes ortamın gerildiğini hissetmişti. Yağız'ın annesi bana bakıp gülümseyerek "Birbirlerini çok seviyorlar," dediğinde ona karşılık gülümsedim.

Annem kaşlarını kaldırıp gözlerini bir noktaya sabitlemiş bir şeyler düşünüyordu. Babam bana bakıp "Ben de bu konu hakkında konuşmuştum ama sanırım tekrarlamamız gerekecek," dedi sert bir şekilde.

Yutkunmaya çalışarak Yağız'a baktığımda Hakan Ersel'in sesiyle ona döndüm. "Benimle ortaklığınızdan memnun musunuz Faruk Bey?"

Bu adamın hiçbir şekilde babamla iş yapmasını istemezdim. Annemin de istemediğini biliyordum.

Babam "O nasıl söz, memnunum tabii," diyerek güldü. Babamlar iş konuşurken Yağız yanıma yaklaşıp "Bitecek güzelim, kurtaracağım sizi babamdan," diyerek sessiz bir şekilde güldü.

"Bana karşı neden bu kadar nefret dolu hiç anlamıyorum," dedim Yağız'a bakarken. Elimi tuttu. "Kimse senden nefret etmiyor."

Annemin "Hadi yemeğe geçelim," demesiyle kalkıp masaya oturduk. Yemekte sessizce önümdekileri incelerken babamların konuştuklarını anlamaya çalışıyordum.

Annem hiçbir zaman kimsenin yanında böyle gergin ve mutsuz olmazdı ama Yağız'ın ailesiyle olduğumuzda hep yüzünde o aynı ifade vardı.

Babam ve Hakan Ersel dışında kimse konuşmuyordu. Canım sıkılmıştı. Babamlar da sustuğunda masada uzun süre sessizlik hâkim oldu.

Sessizliği Hakan Ersel bozduğunda bütün gözler ona döndü. Anneme bakıp "Yemekleri siz mi yaptınız?" diye sordu. Annem "Evet," diye karşılık verdi ve gülümsedi. "Çok güzel olmuş," dediğinde "Afiyet olsun," dedi annem kısaca.

Babama dönüp "Aklımda ikimiz için çok yararlı olacak bir proje var Faruk Bey," dedi. Adam her yere yetiyordu.

Yağız ayağa kalkıp babasının sandalyesinin yanına gitti ve "Baba bir konuşabilir miyiz?" dedi öfkesini bastırmak istercesine.

Babası dönüp baktığında kolunu tuttu ve "Kalk, çıkıyoruz buradan," diyerek sandalyeden kaldırdı.

Annem ve babam ayaklanırken Yağız'ın annesi Yağız'a "Oğlum ne yapıyorsun?" diyerek sakinleştirmeye çalışıyordu.

Yağız babasını kapıya doğru götürürken babama dönüp "Faruk Amca babamla ortaklığınızı bir an önce bitirin," diyerek babasını evden çıkardı.

Babam her şeyin sorumlusu benmişim gibi bana bakarken "Eylül," diye sert bir sesle konuşmaya başladı. "Bu söylediklerimi bir daha tekrar etmeyeceğim. Bundan sonra senin Yağız ile birlikte olmanı bırak, konuştuğunu bile görürsem okulunu değiştiririm."

Kalbim hızla atmaya başlarken "Yağız ne yaptı şimdi?" diye çıkıştım. "Seni korumak istiyor."

"Duydun. Zaten Yağız'ın babası da seni istemiyor. Beni bir daha bu konu hakkında bir kelime dahi etmek zorunda bırakma," diyerek sözlerini tamamladı. Gözlerim dolmuştu. Kelimeleri seçerek kullanmak istiyordum ki beni anlayabilsin.

"Baba, Yağız'ı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Hem o çok iyi biri," dedim sakince.

"Ne kadar seversen sev umrumda değil. Bundan sonra sevmeyeceksin, bitti," diyerek gözlerimin içine hiddetle baktı. "Neden?" dedim sesim titrerken.

"Görmedin mi babasına karşı nasıl mahcup olduğumu? Sanki onun ailesi birlikte olmanıza karşı ama biz senin Yağız ile olman için can atıyormuşuz gibi davrandı."

"İyi ama bu Yağız'ın suçu değil ki," dedim ağlamamaya çalışarak.

"Neyse ne. Bitti işte bir daha böyle bir konu yüzünden o adamla muhatap bile olmayacağım. Sen de dediklerimi duydun, ciddiye alsan hayatının değişmemesi için iyi olur," dedi, tam konuşacağım sırada eliyle işaret yaparak. "Seçenek sunmadım Eylül. Yağız hikâyesi buraya kadardı."

Ağlaya ağlaya odama çıktım. Sanki bir oyundaydık ve her kötülük bizi kovalayan birer ebeydi. Babamın son cümlesi kulaklarımda yankılanıyordu.

Sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Bütün gece ne yapacağımı düşündüm. Yağız'dan asla ayrılamazdım. Okulda görüşürdük sadece. Ama yetmezdi ki.

Aklıma gelen her düşünce gözümden gözyaşı olarak akıyordu. Geç saate kadar olacakları düşünüp sonunda uyumamak için direnmeyi bıraktım.

Sabah gözlerimi açtığımda aynada göz kapaklarımın su toplamışçasına şiştiğini ve gözaltlarımın morardığını gördüm. Berbat gözüküyordum. Telefonumu alıp Yağız'a beni almaya gelmemesi için mesaj attım.

Aşağıya inip kahvaltı yapan anne ve babama "Afiyet olsun," dedim ruhsuz bir şekilde.

Babam bana bakıp "Seni okula şoför bırakacak. Okulda ya da herhangi bir yerde yanında birilerini görürsen benden olduklarını anlarsın," dediğinde sinirle "Adam mı takıyorsun peşime?" dedim.

"Evet kızım. İyi dersler," diyerek gülümsediğinde hızlı adımlarla kapıya gittim.

Annem beni geçirmek için kapıya geldiğinde yanağımı öper-

ken sessizce "İlk bir-iki gün böyle sıkar, üzülme. Derslerde konuşursunuz tamamen kopmuyorsunuz," dedi.

Anneme sımsıkı sarılıp "Böyle anlayışlı bir anne olduğun için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum, seni seviyorum," diyerek onu öptüm ve evden çıktım.

Yolda giderken ilk günün bizim için ne kadar zor geçeceğini tahmin edebiliyordum. Okulda arkamdan yürüyen takım elbiseli adam bana kendimi aptal gibi hissettirip babama öfkelenmeme neden oluyordu.

Yağız yanıma geleceği sırada gelmemesi için bir işaret verdiğimde yine de geldi. "Bu kim?" diyerek adama doğru bir adım attığında elimle onu engelleyip "Yağız bir daha yanıma gelme lütfen. Babam istemiyor, kontrol amacıyla peşime böyle bir adam takmış ama o adam olmasa da ben seninle konuşmayacağım zaten," dedim.

"Ne diyorsun Eylül sen?" diyerek bana baktığında "Uzatma işte," diyerek bizi izleyen adama baktım. Bu olanları babama bir bir rapor edecekti.

"Beni bırakıyor musun gerçekten?" dediğinde "Evet. Bir daha yanıma gelme," dedim ve yanından geçip sırama otururken.

Tabii ki bu konuşmayı ayarlamıştık.

Sinirle sıraya oturup zilin çalmasını bekledim. Zil çaldığında adam sınıftan çıktı. Gözlerim sürekli Yağız'ı arıyordu ama sınıfa gelmemişti.

Dersin ortasında sınıfa giren kişiye kafamı kaldırıp baktığımda Yağız'ın hızlı adımlarla sınıfa girdiğini gördüm. Hiçbir şey söylemeden sırasına oturup öfkeyle etrafa bakmaya başladı.

Yanına geçtiğimde "Gelme yanıma," dedi sert bir şekilde. Söylediği şey tokat gibi yüzüme çarparken "Ne demek gelme yanıma?" diyerek ona baktım. Gözleriyle kapının arasından bize bakan adamı işaret ettiğinde ayağa kalkıp başka sıraya geçtim.

Hafta sonu Yağız'la hiç görüşmedik ve bu durum evde sinirden delirmeme sebep oluyordu.

İlayda bize gelmişti. Onunla olduğumuzda zaman biraz daha hızlı geçmişti. Yağız hafta sonu çalışmıyordu. Babamdan İlaydalara gitmek için izin almayı denemiştim ama Yağız'ın da geleceğini tahmin edip izin vermemişti. Babam Yağız'ın babasının sözünü gururuna yedirememişti sanırım. Yoksa bu kadar sıkmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Eve geldiğimde bütün gece annem ve babamla dizi izleyip bir şeyler yedikten sonra odama çıkıp pijamalarımı giydim.

Uyumak için yatağıma girdiğimde telefonum çalmaya başladı. Yağız'ın aradığını görerek telefonu açtım.

Açtığım gibi hızlıca konuştu.

"Çantanı hazırla, hiç bilmediğimiz bir yere plansız bir şekilde gidiyoruz."

34

Cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada telefonu kapattı. Hızlıca üstümdeki pijamaları çıkarıp siyah bir pantolon siyah bir tişört ve siyah bir hırka giydim. Hiç düşünmeden gidecektim, onsuz olduğum her gün acı, benim için büyüyüp giden bir çığ gibiydi. Sırt çantamı alıp bir çift kıyafet daha koyduktan sonra sessizce telefonumu da çantama atıp odamdan çıktım.

Merdivenlerden inerken sesim duyulmasın diye büyük bir sessizlikle inince salonda oturan annemle karşılaştım. Tek başına televizyon izliyordu.

Beni görünce yanıma gelip "Nereye?" dedi gözlerimin içine bakarak. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde elimi boynuma koydum ve biraz düşündükten sonra "Anne," diyerek yutkundum.

Annem bana bakıp "Efendim Eylül?" diye karşılık verdi. "Biz Yağız ile bir yere gidiyoruz," dedim. "Nereye gidiyorsun bu saatte?" dedi ciddi bir şekilde.

"Anne beni dinle lütfen," diyerek elimi koluna koydum. "Biliyorum bir anne olarak böyle bir şeye izin vermen zor ama ne olur beni anla. Sevdiğim adama bu kadar alışmışken böyle uzak olmak, yan yanayken birbirimize dokunamamak beni gerçekten çok üzüyor. Sen biliyorsun anne, aşka her zaman bir şansın

var. Yağız beni arayıp bir yere gideceğimizi söyledi sadece, nereye gideceğimizi ve ne kadar kalacağımızı söylemedi. Lütfen izin ver, yalvarırım. Yanlış bir şey yapmam. Saat başı haber veririm. Yağız'a güvendiğini biliyorum," diye konuştum sakince.

Annem endişeyle "Eylül saçmalama," dedi aniden. "Anne yalvarırım," dedim çaresiz bir şekilde. "Gitmeyip onu yarı yolda bırakamam."

Karşı geleceği belli olan bir yüz ifadesiyle bana baktığında "Anne ne olur, bırak gideyim," dedim gözlerim dolarken. "Onu çok özledim," diye fısıldadım.

Bir süre sessiz kalıp bana baktıktan sonra "Babana ne diyeceğiz?" dedi sessizce. "Okulda gezi olduğunu söylesen olmaz mı?"

"Anlar," dedi annem ciddi bir ifadeyle. "Ve anlarsa buraya döndüğünüzde her şey daha berbat olur."

"Umrumda değil. Bundan sonra hiçbir şeyi düşünmeden Yağız'ın yanında son günümmüş gibi yaşayacağım. Kimsenin kuralına, bizi ayrı tutmasına izin veremem. Yağız benim en büyük şansım anne. Şansımdan kaçmak büyük bir aptallık," dedim kararlı bir şekilde.

"Peki baban seni o Yağız'la mutlu olduğunuz yerde gelip bulursa ne yapacaksın?" diye sordu.

"İhtimallerle yaşarsan hayatın keşkelerle dolup taşan bir ızdırap olur. Yapmayacağım bunu kendime," diye karşılık verdim.

"Ben bir şeyler söylerim. İnanmazsa yapabileceğim bir şey yok," dedi. "İnandıracağını biliyorum," diyerek gülümsedim.

"Seni her aradığımda açacaksın tamam mı?" diye sordu gözleri dolarken. "Anne," dedim titreyen sesimle. "Dikkat et kendine tamam mı?"

Gözümden bir damla yaş düşerken "Sakın ben oradayken," dedikten sonra devam edemeyip sarılıp hıçkırıklarla ağladım. "Geldiğinde saçlarım uzamış olur mu?" diyerek güldü. "Seni

çok seviyorum. Dünyanın en iyi annesi," dedim ve yanağını öpüp evden çıktım.

Yağız kapıda duran annemi görünce yaslandığı arabasından doğrulup bu tarafa doğru geldi ve "Nasılsınız?" diyerek yanımıza ulaştı. Annem "İyiyim, sen nasılsın Yağız?" diye sordu.

"İyi," diye karşılık verdi ve sırtımdaki çantayı eline aldı. "Eylül benim yanımda güvende," dedi güven verici bir ses tonu ve sakinlikle. Arabaya binerken arkamızdan "Dikkat edin," diye seslendi. "Aşk hep sizinle olsun."

Yağız'ın yanına oturduktan sonra "Nereye gidiyoruz?" dedim gözlerinin içine bakarak. Çantamı arka koltuğa koyup eline koltuktan bir poşet aldı. "Karnın aç mı?" diye sordu.

Poşetten bir poğaça alıp yemeye başladığında poşeti bana uzattı ve "Yolda senin uykun gelir o yüzden evden yastığımı getirdim, bir de benim yastığım olunca daha güzel uyursun. Yorgan olarak benim ceketimi kullanırsın. Aklımıza gelen her şeyi yaptığımız ve hiç düşünmeden yaşadığımız birkaç gün geçireceğiz," diyerek hızlıca evin önünden ayrıldı.

Kornaya basıp elini hafifçe kaldırdı ve anneme selam verdi. Anneme el sallayıp güldüm. "Bana yedirsene," dedi elindeki poğaçayı bana uzatırken.

Elini yanağımda gezdirirken "Hiç unutamayacağız yaşadıklarımızı, mutluluktan ve gülmekten ağlamak yasak ama," diyerek bana baktı. "Çok mutluyum," diyerek güldüm yanağımda usulca gezdirdiği elini tutarak.

"Bursa'ya gidiyoruz," dedi yola bakarken. "Gerçekten mi?" dedim gözlerimi kocaman açarak. "Gerçekten," diyerek güldüğünde "Neden Bursa?" diye sordum. "Bilmem," dedi elleri yavaşça direksiyonu çevrelerken. "Güzel bir yere benziyor. İstanbul kadar kalabalık değil."

"Uzun sürecek yolculuğumuz," dedim. "Araba sürerken çok tatlı olduğunun farkında mısın?" Sesli bir şekilde güldü.

"Sen de yazı yazarken çok tatlı oluyorsun ve bunun farkında olmaman ayrı bir tatlılık katıyor. Hani böyle dilini hafifçe ısırıp hırkanın kollarını yukarı çekiyorsun. Ha bir de pipetle bir şey içerken farkında değilsin ama pipeti ağzına alana kadar uzun bir çaba sarf ediyorsun."

Gülerek saçlarını karıştırdım. "Beni gördüğünde gözlerini hiç kaçırmadan haylaz bir çocuk gibi gülüyorsun," dedim.

Aynı benim gibi gülerek "Yaşlanınca böyle yüzünde kırışıklıklar olur. Gülerken gözlerinin kenarında çizgiler çıkar. Tek tek öperim o çizgileri. Bazen yaşlanmış halini düşünüp çıldırıyorum," dedi.

"Sen yaşlanınca bile böyle güzel sözler söylersin," dedim hayranlıkla ona bakarken. "Seni her öptüğümde *ay* dersin gülersin sessizce," dedi. Yola bakarak konuştuğu için yüzünün her noktasını ezberlemek istercesine bakıyordum.

"Sen de koltukta yatıp hanım meyve getir gelirken dersin," dedim ve Yağız'ı saçları beyazlamış bir şekilde bastonla yürürken hayal ettim.

Bir süre daha yolculuk yaptık. Biraz uyumuştum. Biraz da konuşmuştuk. Feribota geldiğimizde Yağız beni uyandırdı.

Arabadan indiğimizde önüme geçerek ceketini bana giydirdi ve fermuarını özenle kapatıp beni sıkıca sardıktan sonra "Sen üşürsün şimdi," dedi.

Merdivenlerden çıkıp demirlerin arkasından denize bakarak konuşmaya başladık. Yağız kolunu omzuma atıp "Küçükken feribota bindiğimizde deli gibi martılara simit atmak isterdim, annem simit alırdı. Sonra durup atmak istemiyorum derdim. Boyum kısa ya atamazsam gururuma yediremezdim," diyerek güldü.

Gülerek "O zamandan belliymiş böyle olacağın," dedim. "Bunu söyleyerek karizmamı yerle bir etmek istemezdim ama annem emzik vermeyince hep parmağımı emermişim." Gülerek yüzünü kapattı.

"Emzik alalım o zaman bir yerden," dedim ciddi olmaya çalışırken elimi ağzıma koyup gülüşümü gizleyerek. Denizden gelen esinti saçlarımın arasından geçiyordu. Yağız'a dönüp neşeli bir şekilde "Martılar gece nerede uyuyor?" diye sordum.

"Bizim kimyacının kaşlarında," dedi sesli bir şekilde gülerken. Gülmekten karnıma ağrılar girerken tişörtünü tutup gülmeye devam ettim.

Feribot gece olduğu için çok kalabalık değildi. Bir yere oturduk. Yavaş yavaş başımı Yağız'ın omzuna koyarken gözlerimi kapatıp "Her zorluğa karşı her zaman birlikte olalım," diye fısıldadım.

Bu hayatta seni gerçekten seven, doğru insanı bulmak zordur. Çünkü yaşayan her şey basitleşmiş, güzellikten uzak bir şekilde yaşamaya alışmış. Kızlar onlara ilgi gösteren her erkekle bir aylık ilişkiler yaşayarak hayatlarına sayısını hatırlamadığı kadar erkek sokmaya başlamış, erkekler o kızlara yalandan ilgiler göstererek kendini bu hayata kaptırmış.

Yağız, Yağız benim gözlerimi kapadığımda canlandırdığım yeni hayatım. Başımı omzuna koyduğumda yaşlanıp gitmek istediğim dayanağım.

Onun sevgisinden uzak kalmak, boğazımda düğüm olup içime damla damla süzülen en büyük acı; gözlerine bakamamak en büyük cezamdı.

Onu kaybetmekten korkmuyordum ben, bu aramızda yaşanan bize ters ilerleyen her olay bizi birbirimizden uzak kalmaya itince nefes alamıyordum.

Onun sevgisinden eksik kalıp, bir daha bu mutluluğu yaşamayacağımı bile bile yaşayacağımı kabullenmek beni gerçekten öldürürdü.

Saçlarımla oynarken eli takılıp saçımdan bir tel koptuğunda "Acıdı mı?" dedi bir anda endişelenerek. "Hayır," diye gülümsedim.

Elindeki saç telini öpüp cebine koydu. "Bu saç telin benimle yaşayacak." Uykum geldiğinde huzurla başımı kucağına koyup bacaklarımı banka uzattım.

Denizdeki dalgalar yanımızdan köpük gibi geçip giderken "Eylül biliyor musun bizim saatimiz 23:40," dedi ellerimi tutarak. "Neden 23:40?" diye sordum.

"Çünkü ne zaman güzel bir şey olsa, senin yanında olduğum için dünyanın en şanslı adamı olduğumu hissetsem, ne zaman böyle tatlı tatlı bana baksan, ne zaman böyle sana bakarken ağlamak isteyip de ağlayamadığım için gözyaşlarım içime aksa saat 23:40'tı. Şimdi yine senin yanında dünyanın en mutlu adamıyım, saat yine 23:40," dedi duygu yüklü bir ses tonuyla.

"Bundan sonra bizim saatimiz 23:40 beni böyle güzel sevdiğin için şükrettiğim adam," diyerek ellerimi yanaklarına koyup onu öptüm.

Beni kucağına alıp öperek ayağa kaldırdığında denize baktı. Feribot bir anda durduğunda şaşkınlıkla "Yağız," diyebildim sadece.

Beni kucağında tutup gülerken "Önünde diz çökmüyorum, ayakların yerden kesilsin istiyorum. Benimle olduğun her an kendini bulutların üstünde ama düşmeyeceğini bilerek bana tutun istiyorum," dedi.

Başımı mutlulukla salladım, gözlerim dolarken gözlerimi kırpıştırıp tekrar denize baktım.

Bir sürü sandal yan yana durmuş ve ışıklarla bir yazı yazılmıştı. *Her anımız böyle olsun mu?*

"Şaşkınlık yüzüne öyle yakışıyor ki bir şey söylemesen de olur."

Sandallardan biri yavaşça feribota yaklaşırken Yağız beni kucağında merdivenlerden indirdi.

İnsanlar alkışlayıp bizi izlerken "Her anımız böyle olsun," dedim ellerimi boynuna dolayarak.

"Eylül," diyerek durdu. "Ölüyorum sevgimden." Gözlerimin içine uzunca baktı. "Ben de," diyerek başımı salladım. "Bir insan bir insanı en fazla ne kadar mutlu edebilir göstermek için yemin etmiş gibisin. Söyleyecek kelime bulamıyorum sadece sarılıp ağlamak istiyorum."

"Çünkü mutluyken çok güzelsin," dedi fısıldarcasına.

Kirpiklerine dokunup "Sen mutlu edince güzelim," diye karşılık verdim.

Feribotun bir kapısından girip küçük bir yerden yanımıza yanaşan sandala atladık. Sandaldaki amca "Hoş geldin şanslı kız," diyerek güldü. "Hoş bulduk," diyerek güldüm ve mutlulukla etrafıma baktım.

Önümüzdeki sandallar arka arkaya gitmeye başladı ve biz de en arkadan gidiyorduk. Yaşadığım anın şokuyla sadece her şeye hayranlıkla bakıyordum. Yağız'ın ellerini tutup başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapatıp "Teşekkür ederim," dedim.

Loş bir ışık eşliğinde her yere gül yaprakları saçılmış, ortada küçük bir masa yine üzerinde gül yaprakları ve yiyecekler vardı. Önümüzdeki sandallarda keman çalan ve şarkı söyleyen insanlar eşliğinde giderken feribot hızla yanımızdan uzaklaştı.

"Arabamız, ineceğimiz yerde bizi bekleyecek," dedi Yağız masanın önündeki sandalyeye otururken.

Karşısına geçip oturdum ve "Sen nasıl güzel bir insansın böyle," dedim mutluluktan ağlamak üzereyken. Çok uğraşmıştı, sandalın kenarları çiçeklerle süslenmişti. "Senin karşında kötü biri olmak mümkün değil ki," diyerek elimi tuttu ve yüzük parmağımı okşayıp "Aslında bu parmakta benim taktığım yüzük olması gerekiyordu bu gece, ama hazır olmadığını biliyorum," dedi.

Gülerek yüzük parmağımı tuttum. "Sana cevap verirken, aklımdan hiçbir şey geçmeden evet demek isterim. Evleneceğimiz zaman geldiğinde, yaşadığımız her şeye dönüp mut-

lulukla bakacağız," dedim içimdekileri anlatmaya çalışarak. "Biliyorum sevgilim, anlıyorum seni," diyerek güldü.

Masadaki boş cam şişeyi alıp bana verdi ve kendine de yanındaki şişeyi aldı. Masada duran kâğıt ve kalemi eline aldıktan sonra "Dileğini yaz," dedi bana uzatarak.

Kalemi ve kâğıdı alıp düşündükten sonra yazmaya başladım.

Yüzüne baktığımda mutlu olabildiğim bir insan var bu hayatta. Bir dilek hakkım olsa, Herkesin bu şansı yakalayıp, bu mutluluğu tatmasını isterdim.

Gözlerim dolduğu için bir süre kapatıp derin bir nefes aldım. Kâğıdı şişenin içine koyup mantar tıpayla ağzını kapattıktan sonra şişeyi masaya koydum.

Sıra Yağız'daydı. Kalemi benden alıp tuttuğum yeri öptükten sonra yazmaya başladı.

Sevgilim, karım olsun

Birlikte şişelerimizi alıp üçe kadar saydıktan sonra aynı anda birbirimizin gözlerinin içine bakarak şişeleri denize bıraktık. Masadaki yiyeceklerden yerken onu izliyordum. Sandaldaki amca "Çok mu seviyorsunuz birbirinizi?" diyerek bize baktı. "Evet, çok seviyoruz!" diye bağırdım sesimin denizin dalgalarına karışıp gitmesini istercesine büyük bir mutlulukla. "Şu yıldızlardan bile çok. Her şeyden çok."

"Heves olmadığı belli. Delikanlı bana seni nasıl sevdiğini anlattı. Merak etmiştim acaba kız da onu bu kadar seviyor mu diye. Ama gözlerinin içinden belli oluyor nasıl sevdiğin," dedi amca gülümseyerek bize bakarken.

"Ne anlattı?" diye sordum Yağız'a bakarken. "Ben onları mezara götürürüm," diyerek güldü yaşlı amca yavaşça.

"Seninle olduğum her ana şükrettiğimi söyledim mesela," dedi, ağzından çıkan kelimeler kalbinden dökülüyormuşçasına.

Sarılıp sandalın bir köşesinde duran minderin üstüne yavaşça uzandık. Yıldızları izlerken "Seni hiçbir zaman bırakmayacağımı, sen beni istemesen bile hayatının her anında benim yanımda olacağını, sabah gözlerimi açmadan aklıma senin geldiğini, bana böyle sarılırken kendini bana bıraktığındaki savunmasızlığını anlattım," diyerek ellerini yavaşça saçlarımın arasında gezdiriyordu.

"Sana bakarken gözlerimi kırpmamaya çalıştığımı, ellerimi tutup ısıttığında ellerinin sıcaklığıyla kalbimin alev aldığını, seninle geçirdiğim vaktin sahip olduğum en değerli şey olduğunu, her gece yatağımda yanımda yatıyormuşsun gibi sana yer açtığımı, şu an olduğu gibi gözlerini çevreleyen kirpiklerini saymaya çalıştığımı da anlattın mı?" dedim huzur içinde.

Şu aşk denen şey insan öyle huzur veriyordu ki. Sanki yanınızda o varken ne olursa olsun, hangi zorlukla karşılaşırsanız karşılaşın onun sevgisinin verdiği güvenle hafifliyordu. Sanki ne olursa olsun, kaçtığın şey her neyse o seni korur.

Ondan kaçsan bile ona sığınabilirsin. Onun yanında kimse sana kötülük yapmaz.

O seni kollarının arasına alır. Bir annenin bebeğine duyduğu şefkat gibi bir şeydir bu.

İstekleriniz değişiyordu mesela, bir kişi değildiniz artık iki kişilikti her şey. Benim en büyük isteğimle dolup taşıyordu kalbim.

Tüm sesleri susturup hiç susmadan onu sevdiğimi söylemek, gözlerinin içine baka baka ellerinde erimek. Paylaştıkça çoğalan mutluluklar üzüntüleri ezip geçiyordu. Üzüntüler azalıp yerini mutluluğa bırakırken daha önce hiç bu kadar fazlasını tatmadığınız huzur giriyordu bedeninize. Aşktan kaçılmazdı. Aşk kovalanırdı. Aşkın peşinden koşulurdu. Aklını

yitirmekse yitirmek, gözyaşlarını silip gülmek. Zaten kaçtığımız her son bizi yenilgiye uğratan bir başlangıç değil miydi?

Dönüp baktım yüzüne. Damarlarımda dolaşan kana karışıp yavaş yavaş dağılan huzurla kıpırdandım. Gözlerinin içine baktım, işte tam bu tarif ettiğim duygular bir bakışa sığmış; sevdiğim adamın gözlerinden bana saçılıyordu.

"Seni çok seviyorum."

Saçlarımı okşamasıyla, yıldızları izlerken mayıştığımı fark ettim. "Seni çok seviyorum," dedim uykulu sesimle.

"Geldik," dediğinde doğrulup ona baktım. "Uykulu civciv seni," diyerek güldüğünde küçükken ölen civcivim geldi aklıma. "Off Yağız," dedim üzgün bir şekilde. "Ne oldu?" diyerek bana baktığında "Küçükken ölen civcivimi hatırlattın," diye karşılık verdim.

"Kesin üstüne basıp öldürmüşsündür masum hayvanı," diyerek sesli bir şekilde güldüğünde başımı sallayıp "Hayır üstüne basmadım," dedim.

"Ne yaptın o zaman?" diye sordu gülmemek için ağzını kapatırken. Derin bir nefes alıp anlatmaya başladım. "Biz pikniğe gitmiştik. Civcivimi de kutuya koyup götürmüştüm. Orada bütün gün çimenlerde gezmişti çok mutluydu," dedim.

"Eylül, civciv mutlu olur mu?" diyerek kahkaha attığında "Olur tabii. Hep peşimden gelirdi," dedim.

"Sonra ne oldu rahmetliye?" diyerek güldüğünde "Piknik yaptığımız yerde dere vardı. Bir kaba derenin suyundan koyup kutuya koydum, susarsa içsin diye. Ben ölsün istemedim ki," dedim başımı Yağız'ın göğsüne koyup gözlerimi kapatırken. Elini boynumda gezdiriyordu. "Sonra eve geldiğimizde gördüm. Civcivim o suyun içine düşüp bütün yol boyunca çırpınmış. Bütün vücudu ıslaktı. Gözleri kapalıydı. Annem saç kurutma makinesiyle uzaktan onu ısıtıp, havluyla kuruladı. Biraz kendine geldi. Sabaha kadar oyuncak bebeklerimin yorganlarına sarıp

ağlaya ağlaya onu izlemiştim. Gözlerini açıyordu, sonra çok uykusu var gibi derin bir şekilde kapatıyordu. Öperek, yürümesi için koltuğa koyuyordum. Bir-iki adım atıp düşüyordu. Sonra hiç hareket etmemeye başladı. Gözlerini de açmıyordu artık. Vücudu kaskatı kesilmişti. Kalbi de atmıyordu. Ağlamaktan sesim kısılmıştı. Ben onu hep kucağımda uyuturdum. Bahçeye götürdüm kucağımda, babam kazdığı küçük bir çukura civcivimi yatırdı. Bir de peçeteden kefen yapmıştık."

Konuşmam bitince üzgün bir şekilde Yağız'a bakıyordum. Gözlerim dolunca "Niye ağlıyorsun lan?" diyerek yanağımı öptü. "Ne kadar güzel bir kalbin var senin."

"Ama çok üzülmüştüm. O anlar aklıma gelince kötü oldum," diye karşılık verdim. Yavaş yavaş gülerken başını çevirip "Pardon," diyerek git gide daha çok gülmeye başladı.

"Kefen mi yaptınız?" dedi gülerek. "Evet, babamın fikriydi," diyerek güldüm. Gülmeye devam ederken "Başın sağ olsun. Büyük bir kayıp," dedi.

"Sen de o günden sonra kendin civciv olmaya mı karar verdin?" "Hı hı," diyerek başımı salladım.

Kıyıya geldiğimizde Yağız önce inip elini uzattı ve elini tutup sandaldan indim. Bizi getiren amcaya "Kendinize iyi bakın," diyerek el salladım.

"Siz de birbirinize hep böyle iyi bakın," dediğinde Yağız kolunu omzuma atıp "Eyvallah," diyerek gülümsedi.

Küçük bir kulübeye doğru ilerlerken neşeyle konuştu. "Yarın çok yorulacağız. O yüzden şimdi uyuyup dinlenme vakti."

Odaya girdiğimizde telefonumu çıkarıp anneme iyi olduğumu, bu gece burada kalacağımızı belirten bir mesaj yazdıktan sonra Yağız'a bakarak "Teşekkür ederim hayatıma girdiğin için," dedim sessizce.

"Böyle iki elinin arasına alıyorsun ya yüzümü, o zaman nefes alıyorum işte tatsız hayatıma bir soluk geliyor," diyerek parma-

ğını kolumda gezdirdi. "Çok fazla, inanılmaz güzelsin," dedi inanamıyormuşçasına. Utanarak güldüğümde çenemi tutup "Utan. Çok yakışıyor," dedi.

"Sevgimi anlatmaya kelimelerin yetmemesi çok garip, çok güzel bir şey," diyerek başımı boynuna koyup sarıldım.

Yavaşça elimi elinin arasına alıp tuttu. "Bir de parmakların çok güzel. Elini bir tutuyorum, bir daha açamıyorum gözlerimi kayboluyorum gibi."

Elini daha sıkı tutup "Bana hissettirdiklerin çok güzel," diye fısıldadım. Bir süre sessizce birbirimize sarıldık.

"Korkuyorum," dedi. "Neden?" diyerek ona baktım. "Sensizlikten."

"Öyle bir şey olmayacak Yağız. Bensiz kalmayacaksın hiçbir zaman," dedim yumuşak bir tonda. "Ben senin olmadığın bir kaderi yaşamam," diyebildim sadece.

Telefon uzunca bir süre çalmaya devam edince oflayarak telefonu açtı ve "Hayırdır?" dedi.

"Kim o?" dedim sessizce yatağa otururken. "Mert," diye fısıldadı.

Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra "Bana ne," dedi. "Beni mi sordu?... Gelemem," dedi ve telefonu kapattı.

"Ne diyor?" diye sordum. "Bir yerde içmiş, kavga çıkarmış görevliler de beni arıyor gelip almam için," diye karşılık verdi ve yatağa uzandı. "Neden seni arıyorlar ki?" diye sorduğumda "Mert öyle söylemiş bilmiyorum," dedi.

Saçlarımla oynarken elimi göğsünde gezdirip "Sana, adımı unutturacak güçte bir bağla bağlıyım," diye fısıldadım. "Ben de bebeğim. Ben de," diye karşılık verdi.

Sabah gözlerimi Yağız'ın sesiyle açtım. "Eylül Altınel artık uyanmanız gerekiyor, çünkü uyurkenki güzelliğiniz karşısında bu çocuk delirecek."

"Hadi dışarı çıkıyoruz," diyerek çantamı bana uzattı.

Telefonumu alıp annemi aradım. Bir süre çaldıktan sonra annemin sesini duyunca "Anne," dedim. "Eylül," diyerek güldü. "Anne ben çok iyiyim. Şimdi uyandık Bursa'dayız dışarı çıkacağız."

"Dikkatli olun. Selam söyle Yağız'a," dediğinde Yağız başıyla selam vererek gülümsedi. "O da söylüyor," dedim. "Sen nasılsın babama ne dedin?"

"Babanı boşver düşünüp en mutlu günlerini berbat etme ben idare ediyorum. Ben de çok iyiyim. Sadece kızımı çok özledim," diyerek güldü. "Ben de seni çok özledim güzel annem, şimdi kapatıyorum sonra görüşürüz olur mu?" dedim sevecen bir ses tonuyla.

"Olur bebeğim. Seni çok seviyorum."

"Seni çok seviyorum."

***

Caddede el ele yürürken başımı kaldırıp Yağız'a baktım. "Bu kadar yetmez mi ya?" dedim gülerek karnımı tutarken. "Yetmez," diyerek kolumu çekiştirdi ve otobüs durağına yanaşan otobüse hızlıca bindi. Arkasından ona eşlik ederken bir yere geçip oturduk. Yağız yan koltuktaki gazeteyi eline alıp sesli bir şekilde okumaya başladığında insanlar yavaş yavaş bunlar deli mi der gibi bize bakmaya başladı. Gülerek yüzümü kapatıyordum çünkü sabahtan beri aklımızdan geçen her çılgınlığı yapmıştık. Önümüzdeki dede bize dönüp "Oku oğlum oku," diyerek moda girmiş bir şekilde dinlemeye başladı.

Yağız gülerek gazeteyi okurken "Amca olanlara bak ya," diyerek eliyle memnuniyetsiz bir hareket yaptı. "Evet oğlum ülkenin hali parlak değil," diyen dedeye gülerek baktım. Yağız başını önüne eğerek ağlama numarası yapınca dede "Ne oldu oğlum?" diyerek elini Yağız'ın omzuna koydu.

"Amca yanımdaki kız beni tehdit etti. Bana âşık, kaçırdı beni.

yazar neşeli karakteri yansıtıyor acaba bu saçmalığı yazarken

Gelmezsen öldürürüm diyor," diyerek beni işaret etti. Amca anlamsız bir şekilde bana bakarken "Çok seviyorum ne yapayım," diyerek güldüm.

"Kızım ama kocaman delikanlıyı ağlattın, korkmuş belli ki," dediğinde Yağız daha çok ağlar gibi yaparak "Söylediklerini bir duysan," dedi.

Ellerimi iki yanıma açarak "Susar birazdan," dedim. Amca ters bir bakış attıktan sonra önüne döndü.

Yağız gülerek bana baktığında gülerek gözlerinin içine baktım. Bir süre sonra Yağız ayağa kalktığında sessizce planı kulağıma anlattı ve öndeki teyzelerin yanına giderek "Saat kaç?" diye sordu.

Teyze "13:53," dediğinde Yağız "Bir dakika geri," diyerek tek kaşını kaldırdı. Teyze "Öyle mi?" dediğinde Yağız "Evet öyle. Biz saatleri ayarlama enstitüsüyüz. Saatiniz bir dakika geç olduğu için on lira ceza yazmak zorundayım," dedi. Gülmemek için yanaklarımın içini ısırarak telefonuma bir şeyler kaydediyormuş gibi yapıp "İşlem tamam. Cezanız eve gelecek," dedim ve gülmemek için başımı başka bir tarafa çevirdim.

Teyze "Kızım ben ayarlamadım ki bu saati," dediğinde "Teyze bizim de görevimiz bu, kusura bakmayın," diyerek Yağız'ın yanına ilerledim.

Teyze arkadan "Allah Allah daha önce de hiç böyle bir şey duymadım ama," diye söylenirken Yağız orta yaşlardaki bir adama "Abi saat kaç?" diye sordu.

Adam "13:57," dediğinde Yağız "Bir dakika ileri," dedi elini koltuğa koyarak. Adam "Hayırdır?" diyerek bize baktığında "Biz saatleri ayarlama enstitüsüyüz, saatiniz bir dakika ileri olduğu için size ceza yazmamız gerekiyor," dedi Yağız ciddi bir şekilde.

Adam "Hadi ya. Nereden geliyorsunuz siz?" diyerek ters bir şekilde bize baktığında Yağız "Neyse ya. İyi günler," diyerek yerimize oturdu.

Gülerek yanına oturdum ve "İşlem başarısız," dedim. "Zor yırttık," diyerek sesli bir şekilde güldü.

Yağız yavaşça kulağıma yaklaşıp "Bak şimdi ne yapacağız biliyor musun?" dediğinde anlatması için başımı salladım. "İnmek için düğmeye bastıktan sonra arka kapıdan inip koşa koşa ön kapıdan tekrar binerek yanlış durakta indiğimizi söyleyeceğiz," dedi ve gülerek saçlarımı karıştırdı.

"Tamam," dedim gizli görevdeymişçesine. Arka kapının önünde durduğumuzda Yağız inmek için düğmeye basıp bir yandan "Kaptan!" diye bağırdı gülerek.

Başımı omzuna koyup güldüğümde şoför durakta durdu. Otobüsten inip biraz durduktan sonra koşa koşa ön kapıya gittik ve otobüse bindiğimizde Yağız şoföre "Abi yanlış durakta inmişiz ya," dedi güldüğünü saklamak istercesine. Yaptığımız dışardan ne kadar saçma gözükse de çok eğleniyorduk. Gülerek arka koltuğa geçtiğimizde Yağız elimi ellerinin arasına alıp yavaşça okşamaya başladı ve bana bakıp içten bir şekilde gülümseyerek "Mutluluğum," dedi. "Her şeyim," diye karşılık verdim aşkla ona bakarken. Burnumu sıktığında yüzümü buruşturarak güldüm. Yandaki teyze yanındaki arkadaşına "Benim adam da hep uyuyor zaten," dediğinde gülerek onlara baktım. "Evlenince bütün erkekler öyle mi oluyor teyze?" diye sorarken bir yandan Yağız'a bakıyordum.

Yağız gülerek dudağının kenarını ısırdığında "Tabii kızım. Hiç kimseye güvenmeyeceksin sevgiliyken belli etmez kendilerini, öyle bir cins erkekler," diye sinirle konuştu.

Yağız'la gülerek birbirimize baktığımızda yüzümü ellerinin arasına alıp "Alışırsın erkekler böyle bir cins," diyerek sesli bir şekilde güldü. Ona baktığımda ayağa kalkarak "Hadi tekrar," dedi.

İnmek için düğmeye bastığımızda otobüs durakta durdu ve biz yine arka kapıdan inip koşa koşa ön kapıdan otobüse bindik.

Şoför bize ters bir şekilde bakarken "Yine mi yanlış durak?" dedim gülmemeye çalışarak. Yerimize geçip oturduktan sonra beş dakika sonra tekrar aynı şeyi yaptık.

Tam otobüse bineceğimiz sırada şoför koltuğundan kalkıp bize doğru koşmaya başlayınca çığlık atarak ve gülerek kaçmaya başladım. Yağız yanımda gülerek koşarken otobüs yanımızdan geçip gitti. Gülerek kolunu tuttum. Fazla işlek olmayan bir yolda indirmişti bizi şoför. "Ne yapacağız?" dedim Yağız'a bakarak.

"Otostop çekeriz," diyerek güldü. Durdurmaya çalıştığımız arabalar bize bakarak yanımızdan geçerken yürüyerek ilerliyorduk.

Sonunda durdurmaya çalıştığımız bir araba durup içindeki adam "Atlayın gençler," dediğinde adamın tipi sanki bizi bıçaklayıp ormana atacakmış gibi olduğu için açtığı camdan ona bakarak "Dikkatli kullanın, hayırlı yolculuklar," dedim.

Adam şaşırmış bir şekilde bize bakarken artık gitmesi için "Varınca arayın," dedim. Gülerek bir şey demeden gaza basıp yanımızdan ayrıldı.

Yağız "Neden böyle yaptın?" dedi gülerek. "Korktum adamdan," diye karşılık verdim.

Biraz sonra bir araba durdurduğumuzda bizi alıp şehirde işlek caddelerden birine bıraktıklar. Solda bir veteriner gördüğümde aklıma gelen fikirle Yağız'ın kolunu tutup veterinere soktum.

İçerde oturan adam bize baktığında "Merhaba," diyerek gülümsedi. "Merhaba buyurun," diyen adama "Penguenim çok hasta," diyerek Yağız'ı gösterdim.

Yağız üzgünce dudağını kıvırıp onaylarcasına başını salladı. Adam ayağa kalkarak "Adamı hasta etmeyin lan, defolun gidin polisi ararım sinirliyim zaten!" diye bağırdığında koşarak buradan da çıktık.

Koşarak dükkândan uzaklaşırken gülmekten karnıma ağrılar

giriyordu. Yağız bana bakıp "Dayı özel gününde herhalde," dediğinde daha çok güldüm.

Yağız "O zaman gel," diyerek beni bir yatak mağazasına soktu. Gülerek etrafa bakarken Yağız satış danışmanının yanına giderek "Biz yatak almayı düşünüyoruz ama rahat uyuyabilecek miyiz diye test etmek istiyoruz," dedi ve yatağa oturdu.

"Gel Eylül," diyerek beni çağırdığında yatağa oturdum ve bize gülerek bakan satış danışmanına baktım. "Beyefendi böyle bir hizmetimiz yok," diyen kadın şaşırmış gözüküyordu.

"Ben satın alacağım yatağı nasıl anlayacağım?" dedi Yağız sinirle. "Bir saniye müdürümüze sormam gerekiyor," diyerek yanımızdan ayrılan kadının arkasından gülerek Yağız'a baktım.

"Çok uykum gelmişti," diyerek gözlerimi kaşıdım. "Fark ettim. O yüzden böyle bir şey yaptım civciv kız," diyerek güldü.

"Yağız ben çok mutluyum," dedim yatağa yatarken. "Olanları unutup, kafana taktığın şeylerden sıyrılıp eğlendiğini gördükçe çok mutlu oluyorum," diye karşılık verdi.

Az önceki kadın yanında bir adamla geldiğinde adam "Merhabalar," dedi ve Yağız'la tokalaştı. "Yatağı seçmek için uyumak istiyormuşsunuz," dedi soru sorarcasına.

Yağız "Evet," dedi ciddiyetle. "Gerçekten fikrinizi çok beğendim, hatta bundan sonra müşterilerimize böyle bir hizmet vermek isterim. Tabii ki uyuyabilirsiniz," diye karşılık veren adama "Teşekkürler," diyerek uyumak için gözlerimi kapadım.

Yağız satış danışmanına dönerek "Bize en konforlu yastıklarınızdan da getirin lütfen onlardan da almayı düşünüyoruz," dedi. Kadın "Hemen efendim," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Bir süre sonra yastıkları da getirdiğinde uykuya dalmadan önce duyduğum son şey Yağız'ın şu cümlesi oldu.

"Seni, şu insanların bize deli gözüyle baktığı yerde bile deli gibi seviyorum."

Uyandığımda gülerek Yağız'a baktım. Ona doğru yaklaşıp "Yağız," diye fısıldadıktan sonra kolunu yavaşça dürttüm. "Hı?" dedi uykusunda dönerek. "Kalk hadi." "Uyu biraz daha," diyerek kolunu kafama attığında kafamı yastığa bastırdı.

Gülerek "Ya uyan hadi," diye sızlandım.

Satış danışmanı müdürü çağırarak yanımıza geldiğinde müdür "Nasıl efendim, memnun kaldınız mı?" diye sordu.

Yağız elini beline koyarak "Beğenmek ne demek, siz buna yatak mı diyorsunuz belim tutuldu," dedi müdüre baktıktan sonra.

Müdür "Daha önce hiç böyle bir şikâyetimiz olmadı, yatağımız özel at kılından yapıldı," dediğinde Yağız "Ha bir de sen bizi at kılında yatırdın öyle mi?" diye sordu.

Müdür onaylarcasına başını salladığında Yağız ters bir şekilde ona bakıp "O at kılları var ya, yemeğinden çıksın tek tek," diyerek elimi tuttu ve mağazadan gülerek çıktık.

"Karnım acıktı," dedim caddede yürürken Yağız'a. "Ben de etrafta iskenderci arıyorum," diye karşılık verdi. "Off iskender mi?" dedim ağzım sulanırken "Evet üstüne cos diye yağ dökülen," diye başını salladı.

Köşede bir iskenderci gördüğümüzde hızlıca içeri girdik. Masalardan birine oturup gülerek Yağız'a baktım. Garson gelip siparişlerimizi aldıktan sonra bir süre sonra iskenderleri getirip yanımızdan ayrıldı. Yedikten sonra dışarı çıkıp yürürken bir pamuk şekerci gördüğümde "Yağız pamuk şeker alalım mı?" dedim sevinçle. "Ben pamuk şeker yemem," diyerek omzunu kaldırdı. "Lütfen," diye ısrar ettim gözlerinin içine bakarak. "Delikanlı adam pamuk şeker yemez," dedi kaşını kaldırıp.

Ne kadar ısrar etsem de ikna edememiştim ve sonunda bana aldığı pamuk şekeri yerken bir yandan da etrafı inceliyordum. Yağız da etrafa bakarken pamuk şekerimden kopardığım küçük bir parçayı ağzına tıktım.Kızmış gibi bana bakarak "Aferin," dedi.

Meydandaki bir alışveriş merkezine girerken ağır çekimde yürüyerek sesli bir şekilde gülüyorduk. Mağazalardan birine girip aklımızda olan fikri uygulamaya başladık. Yağız kabine girdikten sonra kendi kıyafetlerini değiştirmeden görevliye "Bu üstümdekiler yeni mi geldi buraya?" diye sordu.

Güldüğüm belli olmasın diye başımı diğer tarafa çevirdiğim sırada görevli "Büyük ihtimalle yeni efendim," diye karşılık verdi. Yağız hiç bozuntuya vermeden "Bir beden küçüğünü alabilir miyim bu pantolonun," dedi. Görevli "Tabii ki," diyerek yanımızdan ayrıldığında kahkahalar eşliğinde hızlıca mağazadan çıktık.

Asansöre bindiğimizde Yağız içeride olan herkese kilolarını sormaya başlayınca sesli bir şekilde güldüm. Herkesin kilolarını topladıktan sonra yanımızdaki kıza dönerek "Beş kilo fazla olduk. Zaten siz inecek gibi duruyorsunuz," diyerek asansörden çıkardığında asansördeki herkes gülüyordu.

Yağız bütün katlara basıp gülerek bana döndü ve "Öyle güzel gülme," dedi dişlerinin arasından sessizce. Gülümseyerek başımı önüme eğdim. Asansörden indiğimizde gelinlik ve damatlık satılan bir mağazaya girip gelinlik ve damatlık kiraladık. Yağız'ı böyle görünce içimde duygu karmaşası yaşarken ellerimi yanaklarına koyup "Çok yakışmış sevgilim," diye fısıldadım. "Çok güzelsin Eylül'üm," dedi gözlerini kapatıp alnını alnıma yaslarken.

"Bu kadar romantiklik yeter gülme kısmına geçelim," diyerek kolumu tuttu ve beni asansöre tekrar bindirdi. İnsanlar dönüp bize bakarken gerçekten evleniyormuş gibi hissediyordum.

Gülerek alışveriş merkezinden çıkıp meydanda durduğumuzda Yağız sesli bir şekilde "Evet takı törenimiz başlamıştır! Takı takmak isteyen büyüklerimizi sıraya davet ediyoruz!" diye bağırdı. İnsanlar gülerek bize bakarken bir teyze gelip Yağız'ın omzuna bir iğneyle on lira taktı. Bir saat burada gülerek dikildikten

sonra üstümüzdekilerle kalacağımız otele doğru gitmeye başladık. Yoldan geçerken evlerin zillerine basıp koşarak uzaklaşıyorduk. O kadar mutluydum ki. Bana yaşattığı her şey için ona teşekkür etmek istiyordum. Bizim yaşlarımızdaki bir grup bizi durdurup bizimle fotoğraf çekinirken onlarla bir süre sohbet edip caddede el ele yürümeye devam ettik.

Yolda yürürken Yağız "Hey millet!" diye bağırdı. İnsanlar durup bize bakarken Yağız ellerimi tutup "Ben bu kıza çok aşığım ve sizin huzurunuzda ondan bir şey isteyeceğim," dedi.

Heyecanla ona bakarken ellerini kolumda gezdirip "Seni koşulsuz sevdim güzellik. Senin de öyle olduğunu biliyorum," dediğinde onaylarcasına başımı salladım.

İnsanlar bizi videoya çekerken "Bunu biliyorum ana herkesin içinde tekrar söz vermeni istiyorum," dedi yutkunarak. "Hayatımızda ne olursa olsun benim yanımda olacaksın." "Evet," dedim sessizce.

"Beni sevginden mahrum etme hiçbir zaman tamam mı, ne olursa olsun beni sensiz bırakma."

"Bırakmam."

"Bu gün değilse de bir gün kızımızın annesi olacaksın söz mü?"

"Söz."

Gözlerim dolarken ellerini tutup sıktım.

"Son nefesinde yanında olacak kişi benim söz veriyorum, hiçbir şeye inanmadığın kadar buna inan. Seni bırakmayacağımı öyle iyi biliyorum ki, bu sözümü tutamazsam yaşamak haram olsun."

Başımı omzuna koyduğumda "Her zaman seninleyim, son nefesinde yanında olacak kişi benim," diye karşılık verdim.

İnsanlar bizi alkışlarken burada ayrılıp kalacağımız otele doğru yürümeye devam ettik.

Otele geldiğimizde üstümdeki gelinliği çıkarıp araba-

dan aldığımız çantalardan çıkardığım pijamalarımı giydim. O kadar yorulmuştum ki, yatağa yattığım gibi Yağız'a "Seni seviyorum," diyerek uyudum.

Sabah gözlerimi mutlu bir şekilde açarak yatakta esnedim ve "Yağız," dedim. Yanımda yoktu. Mutfağa girdiğimde arkası dönük bir şekilde telefonla konuştuğunu gördüm.

"Ne olur yapma," dedi sessizce.

Bir süre karşı tarafı dinledi. Kapıya tutunup onu dinlemeye başladım. "Baba," dedi yutkunarak. "Eylül'ün babasını iflas ettirmemen için istediğin tüm parayı verdim, hem de bir sürü pis adamlara bulaşarak... Seninle bir anlaşma yaptık. Bulaşma Eylül'ün babasına, söz verdin... Allah kahretsin delireceğim. Ulan o kadar para aldın benden. Söz verdin o parayı alınca, şimdi nasıl bunları söyleyebiliyorsun?... Lütfen yapma Eylül çok üzülür lütfen."

35

Kalbimden geçen duyguların yüküyle "Yağız," diye seslendim sessizce. Benim için bütün yükü tek başına kaldırıyordu. Ben bulaştığı adamlara anlam veremezken o bizim için her gece çalışıyordu. Telefonu bırakıp çaresizce bana baktı. "Nasıl bu kadar iyi biri olabiliyorsun?" diye sordum inanamıyormuşçasına.

"Korkma, ben her zaman yanınızda olacağım," diyerek yanıma geldi ve bana sarıldı. Başımı boynuna sokup "Korkmuyorum ki. Attığım tehlikeli adımlarda bile arkamdan kendi canını önemsemeyerek ayak izlerimi örtmeye çalışan biri var hayatımda," dedim.

"Babamlakonuşurumeylül.Sizebunuyapamaz,"dediöfkeyle. "Babanın bizimle başka bir derdi var galiba," dedim şaşkınlıkla. "Sadece benden nefret ettiği için bunları yapıyor olamaz. Annem," dedim endişeyle. "Bir anda duyunca üzülmesin annem."

"Bir an önce toparlanıp İstanbul'a dönmemiz gerekiyor," dedi gözlerimin içine bakarken. "Üç saat sonra sevgilinin oturacağı bir evi bile kalmayacak dedi telefonda."

Gözlerimi kırpıştırıp elime telefonumu aldım ve annemi aramaya başladım. Annem korku dolu ses tonuyla telefonu açtığında "Ben de tam seni arıyordum Eylül," diye soludu.

"Ne oldu?" diye sordum hemen. "Baban Yağız ile olduğunu öğrendi, delirdi resmen. Bir an önce dönün," diye karşılık verdiğinde biraz olsun rahatladım. Benim beklediğim başka bir şeydi çünkü.

"Dönüyoruz zaten, ben de onu söylemek için aramıştım. Odamda bir kutu var anne, yatağımın kenarında. Hastalığından geçen her hafta için sana bir kar küresi alıyordum. Çok seversin ya kar kürelerini. Al onları güvenli bir yere koy, kırılmasın," dedim derin bir nefes alarak.

"Neden kırılsın ki?" diye sorduğunda "Al işte sen. Sonra görüşürüz," diyerek telefonu kapattım.

Yağız'a dönüp "Şimdi birileri gelip eşyaları falan çıkarırlarsa kırılmasın, ondan söyledim," diyerek gözlerinin içine baktım. "Ben alırım sana hepsini," diyerek gülümsedi ve saçımla oynadı.

Sandalyede duran çantamdan kıyafetlerimi çıkararak giydim ve eşyalarımızı toplayarak odadan çıktık. Yağız benim için çalışıyorsa, ben de bir işe girip parayı toplayıp borcu ödemesinde katkıda bulunacaktım. Ona bunu söylersem izin vermeyeceğini bildiğim için sessiz kaldım. Babamın bir daha Yağız'a nasıl yaklaşacağını düşünürken yüzüm asıldı. Muhtemelen bir daha onunla görüşmeme asla izin vermeyecekti. Vermiyordu da zaten. Neden her şey bu kadar bize engel diye düşündüm. İki insan birbirini severken neden etrafındakiler bu kadar engel olur? Bizimle mutlu olmak yerine mutluluğumuzun yanlış olduğunu düşünüyorlardı, ama hepsi yanılıyordu. Benim nefesim Yağız'dı ve onsuz yaşayamazdım. Bir insanın suya duyduğu ihtiyaç gibi, bir hastanın doktora duyduğu ihtiyaç gibi, küçük bir bebeğin annesine muhtaç olduğu gibi.

"Nerede yaşayacağız şimdi biz?" diye sordum daha çok kendi kendime. Yağız elimi tutarak "Benim evimde kalırsınız, ben başka bir yer bulurum," dedi bir yandan arabayı sürerken.

"Sen böyle şeylere bulaşmışken bir de bunu kabul edeceğimi

mi sanıyorsun Yağız, benim için yaptığın iyilikler artık kendine zarar veriyor. Bana söyleseydin ya her şeyim, birlikte çözüm bulmaya çalışırdık. Kendi kendine bütün yükü kaldırmışsın," dedim çaresizlikten sevgiye kaçan ses tonumla.

"Olmaz. Sen hiçbir şey yapmayacaksın," dedi sert bir şekilde. "Böyle bir şeyi düşünme bile."

Ne derse desin çalışıp yardım etme düşüncemden vazgeçmeyecektim. O yüzden bir şey söyleyip onu sinirlendirmenin anlamı yoktu.

"Babanın bizimle bilmediğimiz ne derdi var acaba?" dedim onu izlerken. "Gerçekten onu gördüğümde soracağım ilk soru bu."

"Para manyağı bir şerefsiz," dedi öfkeyle direksiyona vururken.

***

Yolculuğumuz her ne kadar hâlâ inanamasam da bizim iflas etmemiz konusuyla geçerken sonunda İstanbul'a dönebilmiştik. Evin önüne geldiğimizde hızlıca arabadan inip etrafa baktım. Ağlamayacaktım. Tırnaklarımı avcumun içine geçirerek ağlayarak babamın yanında duran anneme baktım ve koşarak yanlarına gittim.

"Eylül," dedi babam daha önce hiç duymadığım tondaki sesiyle. "Korkma."

Yağız arabadan inip yanımıza gelirken etrafa baktım. Bir sürü adam evimizden eşyalarımızı hızlıca çıkarıyorlardı. Annemin elinde ona söylediğim kar küresinden biri varken ağlayarak bana sarıldı ve kulağıma doğru sessizce "Biliyordun," diye fısıldadı.

Başımı olumlu anlamda sallarken anneme bakıp kendimi tutmaya çalışarak "Ağlayacak bir şey yok anneciğim," dedim. "Hayatımız biraz değişecek sadece o kadar, değişecek olan bizler değiliz."

Annemle kaldırımda otururken babam telefonla birilerini arayıp panikle konuşuyordu. Aklımda olan tek şey bundan sonra annemin tedavisini nasıl devam ettireceğimizdi. Annem elindeki kar küresini döndürüp ona bakarken duyduğum sesle irkildim. "Kar küresi."

Buz gibi ses Yağız'ın babasına aitti. Başımı kaldırıp ona baktım ve nefretle gömleğini tutup "Senin bizimle derdin ne?" diye bağırdım. "Ne istiyorsun?"

Bileklerimi sertçe kavrayıp beni savurduğunda babama doğru gidip "Faruk," dedi alayın yüzlerce tonunu barındırdığı sesiyle.

Babam ona yaklaşıp "Neler oluyor Hakan böyle?" dediğinde keyifli bir kahkaha atarak "Bana güveniyor musun hâlâ?" diye karşılık verdi.

Babam gözlerini kısıp olanları idrak etmeye çalışır gibi ona bakarken içimin parçalandığını hissettim. Bize bunu yapan adam oydu ve babam hâlâ ona güvenerek olanları soruyordu.

Yağız "Baba!" diye bağırdı boğazı yırtılırcasına. "Uzak duracaksın Eylül'ün ailesinden!" Babası alaycı bir ifadeyle Yağız'a bakarken Yağız babasının karşısına geçip "Yaptığın pislikleri tek tek temizleyeceksin," dedi dişlerinin arasından. "Yağızdan uzak durmamı neden istediğinizi anladım, peki bu aileme olan öfkeniz neden?" diye sordum babasına bakarak.

Babam Yağız'ın babasının yanına giderek "Nasıl yaparsın bunu?" dedi ve babasına bir yumruk attı. Hakan Ersel ayağa kalkıp babama doğru gelirken Yağız onu tutup "Sakın," diyerek havaya kaldırdığı elini tuttu.

"Bu yaptıklarını en ağır şekilde ödeyeceksin. Seni mahvedeceğim Hakan," dedi babam elini öfkeyle havada sallarken. Annem babamın kolunu tutup "Sakin ol lütfen," diyerek onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Yağız'ın babası ağzından akan kanı silerken "Bana öyle bir

güvendin ki Faruk, utanmasan karını da benimle paylaşacaktın," dedi kahkahayla gülerken.

Babamın önüne geçip bir şey yapmasını engellemeye çalışmıştım ama karışan ortalık ve babamları ayırmaya çalışan birçok adamın uğultusu Yağız'ın babasını zorla arabaya bindirip götürmesiyle son bulmadan önce Hakan Ersel'in söylediği son şey şu olmuştu: "Emel Altınel, bütün hastane masrafların sonuna kadar karşılandı."

Yaşadığım şeylerin şokuyla etrafa bakarken "Ne diyor bu?" dedim kafamı kurcalayan sorulardan kaçmaya çalışarak.

Bundan sonra yaşayacağım yer, yeni insanlar, Yağız'ı eskisi gibi görüp göremeyeceğim, annemin tedavisi, babamın ne iş yapacağı. Hepsi beni beraberinde mutsuzluklara sürükleyen sorunlardı. Babamla göz göze geldiğimizde gözlerimin içine uzun bir süre çaresizce bakarken ne yapacağımı şaşırmıştım ve koşarak yanına gidip sımsıkı sarıldım. "Her zaman yanındayız baba, bu günleri de birlikte atlatacağız," dedim yumuşak bir sesle. "Şimdi üzülmek yerine oturup neler yapacağımızı, neleri kurtarabileceğimizi ve bu işin içinden çıkma yollarını konuşsak daha iyi olur."

"Tapusu amcana ait olan bir evimiz var, eskiden amcan oturuyordu. Büyük ihtimalle orada kalacağız bundan sonra," dedi her şeyin sonuna gelmiş gibi bir ses tonuyla. "O adamın böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim."

"Olan oldu artık bundan sonrasına bakalım," dedim sessizce elimi omzuna koyarken. "Annemin üzülmemesi gerekiyor. Eskisi gibi yaşamak umrumda değil, sana bir şey olmadı ya," diyerek gülümsedim. Annem yanımıza geldiğinde evin önündeki kaldırıma oturarak konuşmaya başladık.

"Ben de çalışacağım," dedim bir anda. "Okuldan çıktığım gibi işe giderim." Babam ve annem ters bir bakış atarak bana baktılar. Babam sert bir sesle "Bir daha böyle bir şey dediğini duymayayım Eylül," dedi.

"Ama baba," dedim üzgün bir ses tonuyla. "Yağız'ın babası Yağız'a bunu yapacağını daha önceden söylemiş. Yağız da yapmaması için ona yalvarmış, para karşılığında yapmayacağını söyleyince Yağız da tefecilere bulaşarak onlardan para almış ve şimdi ödeyebilmek için her gece sabaha kadar çalışıyor."

Babam bir an afallayarak "Yağız mı böyle bir şey yapmış gerçekten?" dedi. "Evet," dedim onaylarcasına. "Evet. Sen Yağız'ın ne kadar iyi biri olduğunu bilmiyorsun."

Babamın şaşkınlıkla dudağının kenarı kıvrılırken kaşlarını kaldırıp "Şaşırtıcı gerçekten, beklemezdim," diye karşılık verdi.

"Şimdi ben de ona o borcu kapatmasında yardımcı olmak için çalışmak istiyorum baba. Lütfen engel olma. Kendime uygun bir iş bulurum söz," dedim yalvarırcasına gözlerinin içine bakarken.

"Sonra konuşalım mı bu konuyu?" dedi kafasının dolu olduğunu belli ederek.

"Olur," dedim uysal bir tavırla.

Annem "Yağız gerçekten iyi biri," dedi derin bir şekilde düşünerek. "Hiçbir zaman sana karşı babasının yanında olmadı."

"O da her şeyin farkında," diye karşılık verdim.

***

Işık girmeyen bir zindanı andıran küçük bir ev. Duvarları rutubetli ve karanlık. Her adım attığımda evden koşa koşa çıkma isteği uyandıran soğukluk. Gözlerimi kapatıp bir rüya olmasını diledim. Böyle yerlerde yaşayan insanları hiçbir zaman aşağılamıyordum ama daha önce yaşadığım yerden buraya gelmek çok farklı bir histi.

"Kimler yaşıyordu burada?" diye sordum babama dönüp. "Amcan yaşıyordu tek başına," diye karşılık verdi.

Dar bir sokakta bir apartmanın üçüncü katındaydık. Buraya gelirken birkaç insan bizi görmüştü. Arabayla değil babamın cebindeki son parayı verdiği taksiyle gelmiştik buraya.

Eşyalarımız yavaş yavaş gelirken adamlar eve taşımaya başlamıştı. Eşyalarımızın sığamayacağı kadar küçük bir evdi. Babam sığmayan eşyaları satarak parasını aldı ve çaresizce bize baktı.

Kapı kapanıp herkes çıktığında yine biz bize kalmıştık. "Hiçbir yerde hiçbir şeyimiz kalmadı mı?" diye sordu annem babama.

"Adam öyle programlı çalışmış ki Emel, olanları aklım almıyor. Hisseleri ortak yapacağım diye benden aldığı imzaları başka şeyler için kullanmış," dedi babam ellerini saçlarının arasından geçirerek.

"Bir süre yaşadığımız yeri kimseye söylemeyin," dedi babam bana bakarak. "Duydun mu küçük hanım, Yağız'a bile."

"Duydum," diyerek başımı salladım. Onları üzecek hiçbir şey yapmayacaktım.

Telefonum çaldığında açarak "Efendim?" dedim. Yağız "Neredesin?" diye sorduğunda babama bakarak "Eskiden amcamın yaşadığı bir evdeyiz," diye karşılık verdim.

Babam sessizce "Hakan Ersel'in yerimizi bulmaması için hiç kimseye söyleme Eylül," dedi.

"Nerede orası?" dedi Yağız sert bir sesle. "Babam kimseye adres vermemizi istemiyor sevgilim. Ben iyiyim merak etme," diye karşılık verdim. "Babanı versene telefona," dediğinde "Neden?" diye sordum. "Ver sen," diye cevap verdi hızlıca.

Babama dönüp "Yağız seni istiyor," diyerek telefonu uzattım. Telefonu vermeden önce hoparlörü açıp versem de babam kapatıp "Efendim Yağız?" dedi.

Yağız bir şeyler söyledikten sonra "Eylül bahsetti biraz," diye karşılık verdi babam. "Biliyorum. Adresi vermememizin sebebi sen değilsin Yağız. Biraz sabredin. Bundan sonra görüşmenize engel olmayacağım ama şimdi senin de anlayacağın gibi eşimi ve kızımı güvende tutmak istiyorum. Anlayışla karşılarsan sevinirim," dedi yumuşak bir tonda.

Bir süre daha konuşup telefonu kapattıklarında odama geçip eşyalarımı yerleştirmeye başladım. Ağlamayacaktım. Hayatta bundan büyük acılar varken ben bundan sonra basit şeylere ağlayarak isyan eden biri olmayacaktım.

Eşyaların içinden bulduğum ilaçları anneme götürerek mutfağa gidip su getirdim ve ilaçlarını içti. "Hiçbir zaman aksatma," dedim anneme bakarken. Annem gülümsedi. Babam arkadaşının şirketinden kendine bir iş bulmak için bir odada telefon görüşmesi yapıyordu.

"Anne ben yarın Yağız'ın çalıştığı yere gidip iş isteyeceğim," dedim anneme bakarken. Annem gözlerini kocaman açarak "Orada ne işi yapmayı düşünüyorsun Eylül?" diye sorduğunda "Şarkı söylerim," diye karşılık verdim.

"Sen de benimle gel yarın konuşmaya gidelim," dedim elimi koluna koyarak.

"Bakarız," diye karşılık verdi

Kapı çaldığında annemle birlikte kapıya gittik ve annem delikten bakarak kapıyı açtı. Orta yaşlarda bir kadın elinde bir tabak çorbayla içeri girerken ne olduğunu anlayamayarak ona baktım.

Elindeki tabağı masaya koyarken "Bu ev böyle güzel eşyalar da mı görecekti?" dedi eve bakarak. Annem gülümseyerek "Merhaba," dedi.

Kadın koltuğa geçip otururken "Ben Sevda, mahalleden. Geçmiş olsuna geldim. Ha bir de hayırlı olsuna," diyerek güldü.

Annem koltuğa geçip otururken "Geçmiş olsun derken?" diye sordu. "Olanları duyduk, mahallede yayıldı geldiğiniz gibi," diye karşılık verdi kadın.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken "Bu kadar çabuk," dedim boş bakışlarla. "Ne sandın kız sen bu mahalleyi, kuş uçsa haberimiz olur," dedi kadın kahkaha atarak.

"Ne güzel," dedim duraksayarak. "Ama biz sizin ağzınıza laf

verecek kişiler değiliz, mahalleden duyduklarınızla yetinin," dedi annem kapıyı göstererek. "İyi günler."

Kadın bizi ayıplar gibi bakarak çıkarken annem bana dönüp "Ne yapayım Eylül, sanki çok komik bir durummuş gibi kahkahalarla geçti oturdu. İnsanın biraz saygısı olur, hem belki müsait değiliz," dedi bir nefeste.

Yanağını öperek "Çok güzel yaptın," diye karşılık verdim. Babam odadan çıkarak "Ben sabaha kadar kendime uygun bir iş bakacağım sizde yatın artık," dedi. Onları öperek odama geçtim.

Odama girdiğimde babam "Eylül sen bu hafta okula gitmiyorsun," diye seslendi. "Tamam," diye karşılık verdim ve kapıyı kapadım.

Yatağıma yatıp olanları düşünmeye başladığımda telefonumu elime alıp Yağız'ı aradım. Telefonu açtığı gibi "Çok özledim seni," dedim yumuşak bir tonda.

"Eylül," dedi düşünceli bir sesle. "Özür dilerim." Kaşlarımı çatarak "Ne için?" diye sordum. "Babamın yaptıklarına engel olamadım," diye karşılık verdi.

"Yağız saçmalama bu konunun seninle alakası yok," dedim odamı incelerken. "Sen elinden geleni fazlasıyla yaptın, teşekkür ederim."

"Ne olursa olsun engel olmalıydım Eylül, sana gelen zararın en yakınımdan olmasına katlanamıyorum." "Biz gayet iyiyiz sevgilim. Sen de bu konuyu düşünme daha fazla," dedim onu yatıştırarak.

"Nasıl güzel mi ev?" diye sorduğunda "Güzel, idare ediyoruz işte," dedim gülümseyerek.

"Ben kendime kalacak bir yer bulsam, siz de benim evime taşınsanız olmaz mı?" diye sorduğunda "Burası güzel gerçekten," diye karşılık verdim.

"Eylül," dediğinde sözünü keserek "Olmaz sevgilim. Benim için yaptıklarına teşekkür ederim ama bu olmaz," dedim.

Bir süre durarak "Dışarı çıkma o zaman annenler olmadan," dedi. "Çıkmam," dedim gülerek.

"Kimseyle muhatap olma, sokaktaki erkekler falan bir şey derse sakın konuşma."

"Ben bu hafta okula gelmiyormuşum babam öyle dedi," dediğimde "Neden?" diye sordu. "Bilmiyorum ki," dedim dudağımı kıvırarak. "Ben de gitmem o zaman," dedi bir çocuk gibi.

"Neyse bebeğim ben gidiyorum dikkat et tamam mı?" dediğinde "Ederim, sen de et," dedim ve telefonu kapattık.

Sabah annemle Yağız'ın çalıştığı yere giderek ilk gittiğimizde girdiğimiz odaya girdim ve Yağız'ın konuştuğu adamın yanına girerek "Merhaba," dedim. Adam sandalyesinde hafifçe doğrulurken "Merhaba," dedi.

"Hayırdır, bir problem mi var?" diyerek tek kaşını kaldırdığında "Hayır, sadece bir konuda konuşmak istiyorum," diyerek söze girdim.

"Bildiğiniz gibi Yağız burada hafta içi çalışıyor," dediğimde başını salladı. "Ben de burada hafta sonu müzik yapmak isterim. Canlı müzik için birini aradığınızı biliyordum."

"Neden Yağız ile gelmedin peki?" diye sorduğunda "Onun hiçbir şekilde haberi olmayacak çalıştığımdan," diye karşılık verdim. "Yağız'a maaşında zam olduğunu söyleyip benim kazandığım parayı da ona vermenizi istiyorum."

Adam şaşkınlıkla bana bakarken "Neden bunu yapayım?" diye sordu.

"Çünkü çok ihtiyacı var," dedim yutkunarak. "Lütfen."

"Peki sesin güzel mi?" dedi bana bakarak. "Yani bir yerde söylemedim daha önce ama çevremdekiler beğeniyor," diye karşılık verdim.

"O zaman bu hafta sonu gelirsin deneriz. Müşteriler memnun kalırsa bir gece için 500 lira senindir," dedi gülümseyerek. "Teşekkür ederim ama lütfen Yağız'a bahsetmeyin," dedim ve

anlaştığımızda annemle birlikte odadan çıkarak yürümeye başladık.

Annemi sabahtan beri ikna etmeye çalışsam da yüzü hâlâ asıktı. Ben şarkı söylerken o da oturup beni izlemek şartıyla kabul etmişti ana sanırım hâlâ içine sinmiyordu. "Anne böyle yapma lütfen, bir gece deneyelim yanlış bir şey görürsen hemen bırakırım söz," diyerek yanağını sıktım.

"Tamam tamam," diyerek güldü. Caddede eve doğru yürürken hangi otobüse bineceğimize bakıp otobüse bindik. Birinin akbilinden basarak ona parasını ödedikten sonra koltuklardan birine geçerek oturduk.

Telefonum çalmaya başladığında özel numara olduğunu görerek açtım ve "Efendim?" dedim. Yine aynı sesli adam ve yine aynı korkutuculuğuyla konuştu.

"Hakan'ın buzdan kraliçesi."

"Ne?" dediğimde telefonu yüzüme kapadı.

Annem "Kim o?" diye sorduğunda "Yanlış numara," diye karşılık verdim ve camdan etrafı izleyerek düşünmeye başladım.

Ne demekti bu şimdi? Gerçekten çok mantıksız ve alaka kurulamayacak şeyler söylüyordu ya da ben anlayamıyordum. Anlamak beni güzel bir sonuca çıkarmayacakmış gibi bir his vardı içimde.

Annemle eve döndüğümüzde İlayda beni arayıp bize geleceğini söyledi ve evin olduğu tarafları ona tarif ederek diğer sokağın başında beklemeye başladım. Annem eve giderken "Evin neresi olduğunu göstermeyeceğim babam öyle dedi ya. Kaldırımda otururuz gelirim bir saate," dedim.

Kaldırımda oturup telefonumla ilgilenirken bir arabanın park ettiğini gördüm. Can ve İlayda arabadan indiğinde İlayda koşarak bana sarıldı.

Can da yanımıza gelip sarıldığında "Fırsattan istifade İlayda'ya da sarılmış oluyorum," diyerek güldü.

Üçümüz sarıldıktan sonra kaldırıma geçip oturduk ve ikisi de benden bir şeyler anlatmamı bekliyor gibi bana baktıkları için "Bakmayın öyle. Yağız'ın babası babamı dolandırmış işte," dedim.

Can ve İlayda'ya olanları anlattıktan sonra bana teselli vermeye çalışsalar da "Bir şeyim yok," diyerek konuyu değiştirdim ve kafamı dağıtmaya çalıştım.

İlayda ve Can'a bakarak "Siz barıştınız mı?" dedim gülerek. Can gülerek "İlayda Hanım küslük oyunlarının son sahnelerinde," diye karşılık verdi. İlayda "Hiç de bile. Farkında olmadan davranışlarım yumuşadıysa biraz daha dikkat ederim sağ ol," dedi gülüşünü gizleyerek.

Can bir anda "Ne yumuşaması İlayda bugün okulda elini tutmaya çalıştım diye iki saat laflarınla dövdün," diye hayıflandı. "Hak etmiştim Can," dedi İlayda kaşlarını kaldırarak.

Can dudağını bebek gibi kıvırarak "Seni ne kadar sevdiğimin farkında değilsin galiba. Ama tamam neyse bana bir şey olursa pişman olma sakın," dedi ağlayacak gibi İlayda'ya bakarken.

İlayda Can'ın kolunu tutarak "Ya böyle şeyler söyleme ama," dedi. Can kolunu çekerek "Neyse İlayda boş ver gerçekten," dedi ve bana dönüp göz kırptı.

İlayda Can'a "Ya tamam kötü bir şey demek istemedim," dediğinde Can "Bugün koluma vurduğunda ne kadar acıdı farkında bile değilsin," dedi ve bana dönüp güldü.

İlayda "Gerçekten mi?" diyerek kolunu açtı ve baktı. "Tamam bir daha yapmam ama sen de sinirlendirme."

Can bir bebek gibi ağlama taklidi yaparak "Ben ne yapsam seni sinirlendiriyorum ama merak etme bundan sonra gerçekten bir şey olmayacak," dedi. İlayda "Can abartma istersen," diye karşılık verdi.

"Yanına oturmama bile izin vermiyorsun. Bugün sınavda tek başıma oturdum kopya çekemedim senden," diyerek başını

dizlerine koydu. "Tamam ama sınavlarda oturabilirsin sadece o zaman," diyen İlayda ona şefkatle bakıyordu.

"Tamam ama sınavdan önce de beni çalıştırır mısın?" diye soran Can küçük bir çocuğun annesine baktığı gibi bakıyordu. İlayda tek kaşını kaldırarak "Dinleyecek misin sanki?" diye sordu.

"Dinlerim söz," dedi Can kafasını sallarken. İlayda "Tamam o zaman yarın otur," diye karşılık verdi.

"Peki sınavdan sonra bir sonraki günün sınavına çalışmak için senin yanına otursam derslerime olumlu etkisi olur mu sence?" dedi Can.

İlayda kafasını sallayıp "Olmaz," dedi gülerek. "Yemezler Can."

Can tekrar başını dizlerine koyup "Eylül bak görüyor musun bana nasıl davranıyor?" diyerek yatmaya başladı. "Güzel davranıyor işte," dedim gülerek.

"Saçlarınla oynayayım mı biraz?" dedim ve İlayda'ya bakıp güldüm. "Olur," dedi. En sevdiği şeydi.

İlayda'nın elini tutup Can'ın saçlarına götürdüğümde Can benim oynadığımı sanırken gerçeği bilse aklını kaçırırdı herhalde. İlayda Can'ın saçlarıyla oynarken bana bakıp ağız hareketleriyle "Çok özledim," dedi.

Can "Eylül, Yağız bugün okula gelip senin sınav kâğıdını doldurup okuldan gitti biliyor musun?" dedi ve kalktı. İlayda hızlıca elini çektiğinde "Ya yerim ben onu," diyerek Yağız'ı düşünmeye başladım.

Biraz daha oturduktan sonra İlayda ve Can arabaya binip gittiler. Ben de cebimden telefonumu çıkarıp Yağız'ı aradım ve gülerek konuşmaya başladık. Evin olduğu sokağa doğru ilerlerken köşede bir grup erkeğin olduğunu görüp uzaklaşabileceğim kadar uzaklaşıp öyle yürümeye başladım. Çocuklardan biri beni görünce diğerlerine bir şey söylediğinde hepsi dönüp buraya

baktı. İçim korkuyla dolarken adımlarımı hızlandırıp "Yağız," diye soludum.

Yağız "Ne oldu?" dedi yükselen sesiyle. Çocuklardan biri gülerek bir şey dediğinde ne dediğini anlamadan başımı önüme eğdim ve hepsi birlikte kahkaha attı. Koşarak buradan uzaklaşırken bizim evin olduğu sokağa girdiğimde çocuklar karşıma çıktı ve biri kolumu tuttu.

Yağız "Eylül ne oldu?" diye yüksek sesle bağırdığında yutkunarak "Babamı ara," diyeceğim sırada çocuk telefonu elimden çekip kahkaha atarak "Oo komşu," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Ben de tam zengin karı aramaya başlamıştım."

Çocuğun arkadaşları zevkle bir kahkaha atarken telefonumu alan, ekrana alaylı bir ifadeyle bakıp "Penguenlerle konuşabiliyor musun?" diye sordu.

Korktuğumu belli edersem daha çok üstüme geleceklerini bildiğim için derin bir nefes aldım ve dik durarak "Hayırdır?" dedim. "Yeni taşınanlara böyle mi hoş geldiniz diyorsunuz?"

Karşımdaki çocuk tek kaşını kaldırıp başını iki yanına sallayarak söylediğime güldü. "İlk defa sana hoş geldin partisi yapacağız galiba."

"O telefonda konuştuğum çocuk var ya, yaptığınız o partide hepinizi döver," dedim öfkeyle. Arkama bakıp bir anda koşmaya başladığımda "Babaé" diye çığlık attım sokakta, belki duyup da gelirler umuduyla.

Çocuk kolumu sıkıca tuttuğunda kolumu çekerek koşmaya devam ettim ve "Anne!" diye çığlık attım. İki çocuk yanıma geçerek kollarımı tutarken benimle konuşan çocuk bana yaklaşarak ağzımı kapattı. Ne kadar tiksinerek de olsa elini ısırdığımda çocuk küfür ederek elini çekti. Tekrar "Anne!" diye boğazım yırtılırcasına bağırdım. Benden en az beş yaş büyük olduğu belli olan çocuklara bakarak "Hepiniz ergensiniz. Adam olsanız bir kıza böyle yapmanın ne kadar iğrenç bir şey olduğunu kendi gözlerinizle görürdünüz," dedim.

Elini ısırdığım çocuk "Hadi ya?" diye kükrerken yüzünü yüzüme yaklaştırdığında irkilerek geri çekildim ve tüm gücümü toplayarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Yağız'dan gördüğüm gibi hızlı bir şekilde karşımdaki çocuğa kafa attığımda çocuk bir-iki adım geriledi.

Başıma giren ağrıyla etrafa baktım. Kimse yoktu. Çocuk "Kıza bak lan. Girdin gözüme," diyerek arkadaşlarına döndü.

Can'ın sesini duyduğumda sola baktım. İlayda ve Can koşarak buraya geliyorlardı. "Eylül!" diye bağırdı Can. "Yardım edin," diye karşılık verdim.

Can yanımdaki çocukların çok olduğunu görünce arabasına binerek arabayı bizim üzerimize doğru sürmeye başladı. Çocuklar dağılırken koluma giren İlayda'ya tutunarak eve doğru koşmaya başladık.

Arkama baktığımda çocuğun yere fırlattığı telefonumu koşarak aldım ve tekrar İlayda'nın yanına döndüm. Koşarak eve girdiğimizde derin bir nefes alıp mutfağa girerek bir bardak su içtim. Annem yanıma gelerek "Ne oldu?" diye sorduğunda içerideki koltuklara hep birlikte oturduk ve telefonumu açıp Yağız'ı aramaya başladım.

Bana dikkatlice bakan Can, İlayda ve anneme "Anlatacağım," dedikten sonra telefonu açan Yağız'a "Yağız ben iyiyim," dedim. "Deliriyorum yemin ederim. Ben böyle çaresizlik yaşamadım, neredesin sen?" dedi Yağız korktuğu anlaşılan ses tonuyla.

"İlayda ve Can gelmişti bize. Sokakta oturup konuştuk, onlar gidince ben de seni aradım eve gidene kadar konuşuruz diye. Sonra sokağın köşesindeki çocuklar bir şeyler diyerek yanıma geldi. Konuştular saçma sapan ama ben ağızlarının payını verdim. Sonra Can ve İlayda geldi. Şanslıymışım gerçekten," dedim.

Annem "Hangi çocuklar?" diyerek cama gitti ve aşağıya baktı. Yağız sert bir ses tonuyla "Hemen bana o evin adresini veriyorsun," dedi.

Evin adresini verdiğimde hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı.

Can öfkeyle ayağa kalkarken "Dövmeye geliyordum ama yedi sekiz kişiydiler, kızları tehlikeye atmak istemedim," dedi.

Annem bana bakarak "Sokakta kimse yok," dediğinde "Gitmişlerdir," diye karşılık verdim. "O kadar bağırdım anne diye. Hiç duymadın mı?"

"Duymadım meleğim," diyerek yanıma geldi ve elini çeneme koyarak bana baktı. "Şimdi iyi misin?" Başımı olumlu anlamda sallayarak "İyiyim," dedim ve gülümsedim. "Baban gelince olanları anlatırız, taşınma gibi bir şansımız olsa onu yapardık ama baban çocuklarla konuşur."

"Gerek yok. Bir de bununla uğraşmasın," diyerek anneme baktığımda Can anneme bakarak "Bence de Emel Teyze. Yağız gelsin biz hallederiz," diye fikir verdi. Annem başını olumlu anlamda sallayarak "Öyle olsun bakalım," dedi.

İlayda Can ve ben odama geçerken telefonumu alıp Yağız'ı aradım ama açmadı. İlayda ve Can konuşurken Yağız'ı düşündüğüm için onları dinlemiyordum bile. Defalarca arasam da açmadı. Elimi yanağıma koyup düşünmeye başladım. Yine benim için kendisine zarar verirse artık kendimi gerçekten affetmezdim.

Sonunda "Eylül," diye bir ses duyduğumda koşarak cama gittim ve Yağız'a baktım. Etraftaki evlere bakarak beni arıyordu. "Geliyorum," dedim ve koşarak evden çıktım. İlayda ve Can arkamdan gelirken aşağıya inip sıkıca Yağız'a sarıldım.

Ellerini saçlarıma koyduve "Sana bir şey olmasına dayanamam," diyesoludu. "Seni çokseviyorum, iyiyimben," diyekarşılıkverdim. Ayrılarak yüzüme baktı ve "Nerede o çocuklar?" dedi dişlerinin arasından.

Can elini Yağız'ın omzuna koyarken "Gel kardeşim buluruz bir yerde," dedi.

"Bizi mi arıyordunuz?"

Az önce yanıma gelen çocuklardan biri bu cümleyi bitirdiği gibi ne olduğunu bile anlamadan Yağız çocuğun üstüne çıkarak dövmeye başladı. Çocuğu yere yatırarak yumruklarken "Ulan benim sevgilime yapılacak şey mi bu?" diye bağırdı.

Yağız'ın yanına giderek kolunu tutup sakinleştirmeye çalışsam da "Sakın Eylül," dediğinde gözlerindeki öfkeyi gördüğüm gibi geri çekildim.

İki çocuk Yağız'ı tutarak yerdeki arkadaşını kurtarmaya çalışırken Yağız'ı tutan çocuklardan biri Yağız'a kafa attığında çığlık atarak "Yağız," diye bağırdım.

Can Yağız'a kafa atan çocuğu tişörtünden tutarak duvara dayadı ve yumruk attı. Yağız "Seninle konuşan hangisiydi Eylül?" dedi bana dönerek. Benimle konuşan çocuğu işaret ettiğimde koşarak çocuğun yanına gitti ve onu dövmeye başladı. İnsanlar balkona çıkarak ayrılmaları için bir şeyler söyleseler de kimse durmuyordu. Annem koşarak aşağıya indiğinde sokağa iki büyük siyah araba geldi.

İçinden adamlar inerken çocukları arabaya bindirmeye başladılar. Yağız benimle konuşan çocuğu döverek arabaya bindirirken "İyi bir ders verelim ki sevgilimde aklım kalmasın. Sizi öyle bir döveceğim ki Eylül'e bir şey yapmayı geç, Eylül'e bir şey olduğunda bile koruyacaksınız."

Yağız'ın yanına giderek "Başına bela alma," dedim. "Lütfen yeter bu kadar, bir daha bir şey yapmazlar."

"Sen karışma," dedi ve arabasına bindi. Can Yağız'ın yanındaki sürücü koltuğuna oturup İlayda'ya camdan "Seni Eylüllerden alırım," diye seslendi.

Yağızlar o arabaların arkasından giderken balkondan bir kadın "Geldiğiniz gibi karıştırdınız mahallemizi," dediğinde annem İlayda'yı ve beni hızlıca apartmana sokup kapıyı kapattı. "Bu olanlar neydi böyle?" diye korkuyla bize baktı.

"Yağız'ın benim için kendini kaçıncı tehlikeye atışı," diye söylendim kendi kendime. "Kendime kızıyorum artık."

Bütün gece Yağız'ı arasam da bir kere bile açmadı. Can İlayda'yı almaya gelmediğinde İlayda annesini arayarak bizde kalmak için izin istedi. İlayda'yla sabaha kadar oturup konuştuktan sonra uykumuz gelince uyumaya karar verdik.

İlayda da okula gitmemişti kahvaltı yaptık ve kapı çaldığı için koşarak kapıyı açtım. Babam yine iş bakmak için evden çıkmıştı. Can ve Yağız ellerinde güllerle içeri girdiğinde Yağız'a sarılarak "Çok özledim seni," dedim.

Gülleri bana verdiğinde "Teşekkür ederim," dedim mutlulukla.

Biraz daha oturduktan sonra Yağız, İlayda ve Can gitmişlerdi. Ben de odama giderek yarın için bir not defterine notlar alarak plan yapmaya başladım. Yarın benim için gerçekten çok önemli bir gündü.

Bu nasıl bir kitap
Yazar hanım sana koca bir
sıfır Ne kadar gerçeklikten
uzak bir kalem

36

Bugün hayatıma bir mucize gibi giren adamın doğduğu gün. Bu içimdeki tarifi olmayan heyecanı hangi kelimelerle anlatabilirim ki. Gözyaşım gözümden düştüğü zaman, kalbim kırılıp üzüldüğüm zaman, mutlu olup gülmeye başladığım zaman her şeyi benden önce hisseden biri var...

Nedense bu boğazıma oturan yumruyu geçiremiyorum. Mutluluktan veya değil bilmiyorum ama ben onu çok seviyorum. Sabaha kadar uyumadan hazırladığım mektupları ve aklımda olan onlarca fikri şimdi istediğim gibi gerçeğe dönüştürüyorduk işte. İlayda ve Can gülerek ellerindeki çiçekleri direklere asarken küçük bir kır bahçesini Can benim Yağız'a sürpriz yapmam için kiralamıştı ve şimdi etrafı istediğim gibi süslüyorduk.

İçimdeki duyguları tek tek kâğıtlara yazdım ve direklere bağladığım iplere bantla yapıştırıyordum. Sabah erkenden çıkıp aklımda olan diğer fikirleri gerçekleştirebilmek için bir kırtasiyeye gittim. En sevdiğim mesajlarımızı ekran görüntüsü alarak fotoğraflarını çıkarttım ve bir kitap haline getirdim. Birlikte çekindiğimiz tüm fotoğrafları bir albüm yaparken bir sayfasını açıp Yağız'ın yüzünü gülümseyerek okşadım. Fotoğrafı bile huzur vermeye yetiyordu.

Bordo renk yere kadar olan bir elbise giyip saçlarımı düzleş-

ardım ve hafif bir makyaj yaptım. İçimdeki heyecan yüzünden kendimi bir çocuk gibi hissettiğimde gülerek "Biraz hızlı olun," dedim dişlerimi göstererek.

O kadar çok yazı yazmıştım ki hepsini asana kadar canımız çıkmıştı. Bahçenin girişinden itibaren astığım yazıları son bir kez okumaya başladım.

Bugün senin doğum günün sevgilim. Yanında olamam diye o kadar korktum ki...

Bugün benim ellerimi tut istedim, gözlerimin içine bakarak bana bir daha ne kadar şanslı bir kız olduğumu hissettir.

Korkuyorum, sana doyamayıp ölmekten korkuyorum. Gözlerine bakamayacak olmaktan korkuyorum. Bir daha hiç görememekten, sesini duyamamaktan korkuyorum.

Biri yaşarken, yanındayken bu korkuları hissetmek garip bir şey biliyorum ama bir yerden sonra sevgi öyle fazlalaşıyor ki bunlar giriyor devreye. Ona olan sevgin, o sevgini sevgisiz bırakmaktan bile korkuyor.

Kalbim. Şimdi kim bilir neredesin bunlardan habersiz, birazdan yanımda olacaksın. Bunu düşündükçe daha da heyecanlanıyorum.

Gülümseyerek bir sonraki yazıya geçtim.

Bir gün hayatıma girip o günü hayatımın en güzel günü, beni dünyanın en mutlu kızı yapan,

Yaşadığım her günü bir daha yaşamak için dua ettiren, yanında olduğum her saniye için şükrettiren, Ben bir boşlukta olduğumu düşünürken beni oradan çekip çıkaran, Hayatında bana verdiği yerle güveni hissettiren, mutluluğuma gerçek mutluluk, huzuruma gerçek huzur katan,

Bugüne kadar bildiğim her şeyi unutturup bana yeniden öğreten, en önemlisi böyle güzel sevmeyi, sevilmeyi öğreten,

Karşımda bir penguen varmışçasına her an sevgimden delirecek seviyeye gelmemi sağlayan, Her şeyden değerli, Canımdan çok sevdiğim, Penguen sevgilime;

Tam geçici ergen sevgisi

Bu yazılarda seni sana anlattım. Okurken yüzünden gülümsemen, yanından ben eksik olmayayım, O gözlerinden bir damla yaş akmayacak söz ver. Seni çok seven civcivin.

Yutkunup ilerlerken Can ve İlayda "Biz gidiyoruz," diyerek yanımdan ayrıldılar. Ben de yazıları okumaya devam ettim.

Bugün Seni Seviyorum Günü yazmıştım tabela gibi yaptığım yere. Her şey gerçekten çok güzel olmuştu. Önüme gelen yazıyı okumaya başladım.

Sendenayrıbirsaniyebilegeçirsemboşunayaşıyormuşgibihissediyorum. Sana söz veriyorum hayatımın sonuna kadar seni unutmayacağım. Senden başka birinin konusu bile olamaz.

Son nefesime kadar her saniye seninle birlikte nefes alacağım. Dünyanın en güzel insanısın. O gözlerine birazdan doya doya baktığımda dünyanın en mutlu gülümsemesi de bende olacak.

İlerlediğimde köşeye kocaman *Eylül'e gider* yazmıştım. Araya bir not daha koymuştum, elime alıp onu okumaya başladım.

Her gece biliyorum yanımda olduğunu. Her gece istisnasız yer açıyorum sana yatağımda. Uyurken bile dikkat ediyorum senin yerine. Yanımda bir penguen yatıyor sonuçta.

Yanımdayken bile özlüyorum seni. Her an seni sana anlatmak, bu güzelliği daha fazla yaşamak mümkünmüş gibi. Çocuklarımıza dünyanın en güzel babalığını yapacaksın sen.

Saçların beyazladığında, bastonla zor yürüdüğünde; bir elinde baston diğerinde bir el olacak. O elin sahibi benim sevgilim.

Gözlerim dolduğunda ileride duran yazıya gülümseyerek baktım. Okla bir yön gösterilmişti. *Kızının annesine gider.*

Bir de Yağız, sen erkek çocuk yapmak istemiyorsun ama neden öyle diyorsun ki? Sanki ben onunla daha mı çok ilgilenirim? O benim peşimden ayrılmıyorsa benim suçum ne?

Bunları ilerde çocuklarımıza okutursak; bak oğlum seni yapabilmek için babana günlerce yalvardım. Baban hep hayır diyor. Ama ben hiçbir zaman pes etmeyeceğim.

Ve kızım, sana gelince; sen babanı öpüp babaannemden daha güzel mi öpüyorum diye sorarsın biliyorum ben seni. Gece babanla yatmak istersin. Seni biraz kıskanıyorum. Çünkü Yağız benim anladın mı? Ben bunu babandan öğrendim, Benim olanı kimseyle paylaşmam.

Gülümseyerek biraz daha ilerledim. *Aşkına gider.*

Şu an içinde mutlulukla boğulduğum aşkından uzak tutma beni, aşksız bırakma.

Biraz daha ilerledim. *Mutluluğuna gider.*

Yeri geldiğinde abim olan, derdimi anlattığımda en büyük dostum olan, yanımda kimse olmadığında elimi tutan sensin. Bana senli bir hayatı verdiğin için teşekkür ederim.

Telefonum çaldığında bir anlık panik yapsam da derin bir nefes alıp telefonumu açtım ve "Efendim?" dedim neşeli bir sesle. "Özledim," dedi gülerek. "Yine özledim ne yapayım, dün gördüm ama özledim işte."

Gülerek mutlulukla gözlerimi kapadım ve "Ben de özledim, sesini bile özlemişim," dedim mutlulukla. "Size gelsem olur mu Eylül? Bugün yanımda ol," dedi doğum gününü unuttuğumu düşünerek.

"Bugün evden hiç çıkamam ki, babam bir şeyler konuşacağını söyledi hatta şu an çağırıyor," dedim üzülmüş gibi. "Yarın alırım seni," dedi ve telefonu kapattı.

Önümde duran okla gösterilmiş yazıya baktım. *Civcivine gider.*

Bu not civcivine gider mesela. Seni seviyorum deyişin kalbime gider. Gülümsersin içim gider.

Sarılırsın özlemim gider. Bana gelene kadar attığın her adım mutluluğumuza gider. Kalbim sana gider.

Ben sana giderim. Ellerim ellerine gidemez bazen, duygularım sol yanına gider. Gözlerim gözlerini göremez bazen aklım kirpiklerine gider.

Biraz ilerde büyük harflerle yazılmış *Soluna bak* yazısına gülerek baktım ve resmi astığım direğe ilerledim. Küçükken yaptığım resme bakarken yanında duran notu okumaya başladım.

Bak bu resmi 5 yaşındayken yapmışım. Kendimi çizmişim ve yanımda biri daha. Annem yanımdakinin kim olduğunu sorunca ona şu cevabı vermişim.

'O benim kahramanım anne. Hiç gözükmüyor ama o hep benim yanımda. Penguenden insana dönüştüğü için siz göremiyorsunuz. Ama ben büyüdüğümde o da büyüyecek ve onunla tanışacaksınız. Çünkü hiçbir zaman benim yanımdan ayrılmayacak.

Telefonumu çıkarıp Can'ı aramaya başladım ve açtığında "Yağız'ı getir artık," dedim. "Yarım saate elinde," dedi ve gülerek telefonu kapattı. Can Yağız'a bir yerde kavga olduğunu söyleyip buraya getirecekti ve Yağız geldiğinde bir süre onu uzaktan izledikten sonra yanına gidip notları birlikte okuyacaktık. Yağız gelene kadar yukarıda bir balkon gibi bahçeden hiç gözükmeyen ama bahçeyi gören bir yerde duracaktım. Saçlarımı ellerimle tarayıp heyecandan bir ileri bir geri gezinmeye başladım.

Kalbim heyecanla atarken derin bir nefes aldığımda karşı-

laştığım maskeli yüze çığlık atarak baktım. Bir çift acımasız göz bana bakarken arkama döndüğüm sırada bana yaklaşıp elini hızlıca bana yaklaştırdı.

Vücuduma giren demirin o iç gıdıklayıcı soğukluğundan başka hiçbir şey hissetmedim ilk anda. Metalin betonla buluşmasının ardında bıraktığı tok sesle yere baktım.

Kanlı bir bıçak... Karşımdaki maskeli adam hızlıca bıçağı yerden alarak koşarak yanımdan uzaklaştı. Ölümün soğukluğundan olsa gerek, bir şey hissetmezsin ya hani tam da öyleydim işte şimdi.

Bıçağın içime girerken etimi yırtarak çıkardığı ses başımı döndürmüştü. Dengemi toparlayabilmek için gözlerimi kapatıp demirlere tutundum.

Bıçağın içime girdiğine hâlâ inanamıyorken tırnaklarımı avcuma geçirerek kendi kendime gözlerimin önünde beliren Yağız'a konuştum.

"Seni son bir kez görme pahasına bile canımı umursamayacağım güzellikte bir gün bugün. Canım çıkıyor sanki parmak uçlarımdan. Yüzüm terliyor soğuk soğuk, sen siliyorsun sanki.

Hadi gel penguen, nerede paytak paytak yürüyorsan bırak şimdi o tatlılıkları. Civcivin galiba ölüyor. Her saniye fazlalaşan acıya dişlerimi sıkarak sabrettim." Yüzümden akan terleri elimin tersiyle silerek "Olmaz," dedim kendime. Hayatımın her yerinde güçsüz bir kız olmuştum ama bugün o günler gibi değildi.

Bugün benim sevdiğim adam doğdu, onun yüzündeki mutlu gülümsemeyi görmeden kapamayacaktım gözlerimi. Elbiseme bakıp yırtılan yeri kapatmayı düşündüm. Koltuğun kenarında duran ceketimi alarak üstüme giydim ve önümü tamamen kapattım.

Yağız arabadan inip koşarak içeri girerken önünde duran nota bakarak okumaya başladı ve gülümsedi. O etrafına bakarken ben

o gülümsemesine öldüm. Ama daha değildi. Yanına gitmeden kapatmayacaktım gözlerimi. Demire tutunup gülerek onu izlemeye başladım. Bir süre sonra notları okumaya devam ederken elini boynuna koydu ve "Eylül," diye seslendi etrafa bakarak. Elini boynuna koymasının sebebi nota öyle yazmamdı.

Elini boynuna koyar mısın benim için, Elini yavaşça çekip dudağına koy.Kirpiklerine de dokunsana benim yerime. Hemen çekme ama tamam mı? Ben saatlerce oynardım çünkü.

Yazdıklarımı okuyarak sırasıyla hepsini yerine getiriyordu. O an içimden ağlamak geldi, ölümü bu kadar içimde hissederken ölümsüzlüğü hak eden gülüşüne ağlamak.

Yavaşça yanına indim. Her adımım beni biraz daha zorlarken kalbim yavaş ve sert bir şekilde atmaya başlamıştı. Ellerimin buz gibi ve bembeyaz olduğunu gördüğümde Yağız'ın yanındaydım. "Eylül," dedi bana sıkıca sarılırken. Gözlerim karardığında gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım. Elimi tutarak önümüzdeki notu sesli bir şekilde okumaya devam etti. Elini alıp dudaklarıma götürdüm ve gözlerimi kapatarak öptüm.

Son nefesimde senin yanında, senin elini tutarken, senin adını söyleyerek kapatmak istiyorum gözlerimi bu sonsuzluğa.

Çünkü insan senin yanında ölse, ölüm bile güzel gelir. Hep hayatındayım biliyorum. Ama bana öyle geliyor işte.

Ben güçsüzüm, sen öyle değilsin ki. O yüzden hep bana ben senden önce ölürmüşüm gibi geliyor. Unutma bunları, kızma bana.

Eğer çocuklarımız doğduktan sonra ölürsem, her gün mezarıma getir onları tamam mı? Sulayın, çiçek ekin mezarıma. Ama sakın çocuklarımıza benim orada yattığımı söyleme, üzülürler sevgilim.

Biliyorum şimdiden bunları yazmam saçma ama bir gün ba-

şımıza gelmeyecek mi? Sonra söyle onlara biraz yalnız kalalım. Konuşuruz, öpersin beni doya doya.

Ama sakın toprağımı gözyaşlarınla sulama. Senin gözünden akan yaşlar benim içime düşer. Beni sevdiğini söylersin. Elini kalbine koy, orada olduğumu hissedersin.

Seni ömrümün sonuna kadar bırakmayacağıma, hep seni seven o küçük kız olarak kalacağıma, karıştığım toprak parçasında bile Yağız diye bağıracağıma söz veriyorum.

Yağız bana baktığında ağladığını gördüm ve dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçarken kirpiklerime tüm kollarıyla sarılıp düşmemek için savaş veren sıcak gözyaşım soğuk yanağımda süzülmeye başladı.

"Üşüdün mü sen?" dedi elini çeneme koyarak. Gözlerimden yaşlar akarken başımı olumsuz anlamda salladım ve "Karnım ağrıyor biraz, ilaç içtim geçer şimdi," diyerek gülümsedim. "Bembeyaz olmuş yüzün," dedi ciddi bir ifadeyle bana bakarken.

Gözlerinin içine bakarak "Hiç unutma bu anı Eylül," dedim kendi kendime. "Bu çocuğun gözlerini unutma."

İçimden bir öksürük gelirken onu ağzımda hapsettim. Yağız bana bakarken "Hadi hepsini oku," dedim sesimi düzgün tutmaya çalışarak. Artık konuşurken bile zorlanıyordum. Önümüzdeki notu eline alıp okumaya başladı.

Kalbimin en derinliklerine, kalbinin en derinliklerindeki duyguları birer hatıra olarak bırakıyorsun. Bunlar hiç geçmeyecek.

Yağız kıskanma ama bu sefer yazılarım annene.

Ben Eylül. Belki ilerde gerçekten kızınız olurum. Benim için dünyanın en güzel iki annesinden birisiniz. Biri annem, diğeri de siz.

Aslında her şeyi size borçluyum. Yağız'ı doğurmanız bana dünyanın en güzel hediyesi. Ben daha dünyada bile değilken bana dünyanın en güzel hediyesini verdiğiniz için teşekkür ederim.

Oğlunuz gerçekten o kadar iyi ki. Siz zaten biliyorsunuzdur bu güzel şekilde yetiştirmişsiniz. Benimle her saniye ilgileniyor, hiç üzmeden hemde.

Bir insana değer vermeyi, onu en güzel şekilde mutlu etmeyi nasıl bu kadar güzel öğrettiniz bilmiyorum ama bir gün anne olursam inşallah sizin gibi olurum.

Oğlunuz dünyanın en güzel babası olacak. Beni her zaman böyle sevecek. Bir de ona söyler misiniz, ben hep söylüyorum ama hiç dinlemiyor belki sizi dinler.

Ben oğlumuzun ve kızımızın olmasını istiyorum. Ama Yağız erkek çocuk yapmayacağını söylüyor. Biliyorum o yapmam derse yapmaz ama siz söyleyin lütfen. Ben erkek torun istiyorum deyin.

Gülerek bana baktı ve saçlarımı karıştırarak "Tamam, tamam söz yapacağız erkek çocuk," dedi.

Bana yaklaşarak "Kapat gözlerini," dedi. "Göz kapaklarına âşık olayım biraz." Gözlerimi kapatarak derin bir nefes almaya çalıştım. "Aç şimdi," dedi gülerek. Göz kapaklarım git gide ağırlaşırken ağır bir yükü kaldırıyormuş gibi açtım gözlerimi.

Gözlerimin içine gülen gözleriyle bakarken "Gözlerinin içinde kendimi göreyim. Gözlerini öpeyim, sen artık yeter seni görmek istiyorum diyene kadar," dedi.

"Boynun sadece benim mi Yağız?" dedim zar zor çıkan sesimle. "Sadece senin," dedi aşkla gözlerime bakarken.

Gözlerimden yaşlar dökülmeye başladığında Yağız'a yaklaşarak yüzümü boynuna soktum. "Sarıl bana sevgilim, tenimin soğukluğu şefkatinle ısınsın."

"Gel biraz oturalım iyi değilsin sen," dedi korkarak bana bakarken "Ne oldu neden ağrıyor karnın?" diyerek elini karnıma koyduğunda "Yağız," dedim ölümün soğukluğu ense köklerime acıyla batarken. "İnsanlar ölürken acı çekermiş. Öyle sıkı sarıl ki bana, o acı bize hiç uğramasın."

Eline dehşetle bakıp korku kokan kelimeleriyle bağırdı. "Ne oldu sana?" Gözlerim kapanıp başım Yağız'ın omzuna düşerken duyduğum son şey bu olmuştu.

37

Yağız'dan

Omzumdaki başını tutup "Eylül," dedim şok içerisinde ona bakarken. Bedeni düşecek gibi olduğunda kollarımın arasına alarak yere kucağıma yatırdım ve belimden kemerimi çıkararak kan akan yerine güzel bir şekilde bağladım.

Ellerim titriyordu. Yüzünü ellerimin arasına alarak "Eylül bana bak!" diye haykırdım ama tepki vermiyordu. Sevdiğim kız kollarımın arasında düşünmekten bile korktuğum bir halde yatıyordu.

Bir yerine zarar gelmemesi için dikkat ederek yavaş bir şekilde ayağa kalktım ve onu kucağıma aldım. "Uyan bebeğim," dedim sesim titrerken. "Eylül uyan, n'olur uyan lan!"

Ellerimde onun kanı, kucağımda bembeyaz yüzü vardı. Yüzü bir meleği andırırken gözümden akan yaşı silerek "Kim yaptı bunu sana?" diye sordum.

Arabaya ilerlerken kalbim çıkacak gibi atıyordu. Arabanın koltuğunu yatırarak Eylül'ü koltuğa yatırdım ve "Geliyorum sevgilim," diyerek sürücü koltuğuna geçtim.

"Tamam, şimdi hastaneye gidelim sonra ben sana bunu yapan kimse bulup öldüreceğim, yemin ederim."

"Şimdi uyan ama tamam mı, konuşmasan bile o güzel gözlerinle bana bak yeter," diyerek elini tuttum. Elinin buz gibi olduğunu görünce içimde bir şeyler kopmuştu sanki. Üstümdeki tişörtü çıkararak üstüne örttüm ve "Üşüdün mü sen?" dedim. Arabayı çalıştırıp hızlı bir şekilde sürmeye başladığımda önümdeki arabaları hızlı bir şekilde sollayarak hiç durmadan kornaya basıyordum.

"Sabret her şeyim az kaldı," dedim yutkunmaya çalışarak. Gözümden akan yaşları silerek yola düzgün bir şekilde bakmaya çalışıyordum. Direksiyonu sıkı bir şekilde kavrarken kimin yaptığını düşünmeye çalışarak acıyla bağırdım ve başımı direksiyona vurdum çaresizce.

"Sana söz veriyorum bir şey olmayacak. İzin vermem sana bir şey olmasına," dedim. "Güzelim hadi aç gözlerini."

Arabayı hızlı bir şekilde sürmeye devam ederken "Cevap ver!" diye haykırdım. "Sen beni bırakırsan kimsem kalmaz anladın mı cevap ver."

Elimi yüzüne koyarak "Ölmeyeceksin Eylül, gözlerini aç," diye bağırdım. Sesimden çaresizlik akarken kendime acıyarak baktım. "Eylül yoksa sen de o üşüyüp ölen civcivine mi özendin? Sana kim yaptı bunu? "Her şeyim şimdi oyun vakti değil ama şaka yapma," dedim inanamıyormuşçasına.

Şimdi yapmaktan en çok korktuğum şeyi yapacaktım. Cebimden telefonumu çıkararak rehberde Eylül'ün annesini aradım. İsmini gördüğümde derin bir nefes alarak aramaya başladım. Bir süre çaldıktan sonra annesi neşeli bir şekilde telefonu açtı ve "Yağız?" dedi gülerek. "Eylül'ün yanında mısın?"

Elimi saçlarımın arasından geçirerek Eylül'e baktım ve ağzımdan zorla çıkan kelimelerle "Evet," demeye çalıştım. "N'aber, beğendin mi sürprizi?" diye sordu annesi neşeyle.

Ne yapacağımı bilemiyordum ama bu haberi onlara daha geç veremezdim. Delirecek gibi olduğumda elimi direksiyona vu-

rarak dişlerimi sıktım. "Emel Teyze," dedim yutkunarak. "Ne oldu?" diye karşılık verdi.

"Sakin olun ama," diye uyardım titreyen sesimle.

"Söyle," dedi endişeli bir ses tonuyla. "Eylül çok iyi merak etmeyin ama küçük bir kaza atlatmış şimdi hastaneye gidiyoruz," dedim hayatımın en zor konuşmasını yapmanın verdiği yükle ağırlaşırken.

"Ne kazası?" diye bağırdı korku dolu ses tonuyla. "Eylül'ü verir misin telefona?" Eylül'e çaresizce bakıp ağlayarak "Uyuyor şimdi," dedim. "Nasıl uyuyor?" diye sorduğunda hastanenin adını vererek telefonu kapattım.

"Uyuyor musun sen güzellik?" dedim ve gülümseyerek ona baktım. "Tamam uyu, zaten birazdan uyanacaksın," diye ekledim.

Ciddi anlamda delirecek gibi hissediyordum. Şu hayatta tek sahip olduğum ve her şeyden çok değer verdiğim insanın bir daha olmaması düşüncesi beynimi kemiriyordu. Elimi kalbime koyup "Hissediyorum bak," dedim ona doğru.

Ona bunu yapanlar kimse bulup hepsini tek tek öldürene kadar dövecektim. Bu yaptıklarını yanlarına bırakmayacaktım. Şimdi sabrediyorsam Eylül içindi. Bedenim çaresizlik ve öfkeyle kavruluyordu.

Hastaneye geldiğimizde arabayı acilin önüne park edip içeri doğru "Arabada yaralı var," diye bağırdım yüksek bir sesle. Arabaya gidip kapıyı açtığımda, başına dikkat ederek Eylül'ün narin bedenini kucağıma aldım. Doktorlar sedyeyi getirirken "Ne olur bir şey yapın çok kan kaybetti," dedim çaresizlik akan ses tonumla. Eylül'ün narin bedenini sedyeye yatırırken "Eylül bana bak," dedim yalvarırcasına.

Sedyeyi götürmeye başladıklarında arkalarından koşarak yanlarına yetiştim ve Eylül'ün elini tutarak "Her şeyim ne olur konuş," diyerek ağladım. Hiç olmadığım kadar çaresiz hisse-

diyordum. Eylülüm gözlerini bir daha bana hiç açmayacakmış gibi geliyordu. Soğuk bedeni beni korkutuyordu, bembeyaz olmuş yüzü...

"Eylül çok korkuyorum hadi bana yardım et," dedim sesim titrerken. Hemşireye dönüp "Kurtarın onu," dedim devamına beni almadıkları yerde duvara sırtımı yaslayarak yere düşerken. Başımı ellerimin arasına alarak içimdekileri dökercesine bağırdım. Duvarlara boş bir şekilde bakarken kendi kendime "Hissedersin biliyorum," dedim ağlamamak için dişlerimi sıkarak. "Benim ne kadar kötü bir halde olduğumu hissedersen uyanırsın civciv. Sen şimdi bana şaka yapıyorsun biliyorum. Birazdan uyanacaksın, yanıma gelip Yağız ben iyiyim diyeceksin, sarılacaksın sonra bana."

Kimin yaptığını düşünürken delirecek gibi oluyordum. Kim yapabilirdi ki bunu benim sevgilime? Babam? Kendi kendime düşünürken öfkeyle ayağa kalktım ve cebimden telefonumu çıkardım. Babamı aradım, kısa bir süre sonra açtı. "Neredesin sen?" diye bağırdım öfkeyle.

"Ne oluyor?" dedi ciddi bir sesle. "Sen Eylül'e ne yaptın?" diye bağırdım duvara yumruk atarken. "Ne olmuş Eylül'üne?" diye sordu. "Biliyorsun ne olduğunu, dalga geçme benimle. Bekle beni Hakan Ersel seni öldürmeye geliyorum!" diye şiddetle bağırdım.

Beni dinledikten sonra sakince "Nasıl kanıtlamamı istiyorsan kanıtlayabilirim, evet bugüne kadar birçok şey yaptım ama bu işte bir parmağım yok inanabilirsin," dedi. Tam bağırmaya başladığım sırada yoğun bakımın kapısı açıldı ve içeriden Eylül'ün yanında olan hemşirelerden biri koşarak çıkarken karşıdan gelen doktorun yanına giderek "İç kanama var," dedi bir solukta.

Telefonum elimden düşerken yumruğumu sıktım. Elimden hiçbir şey gelmeyen anlarda İfadesizce yerimde duruyordum.

Doktor ve hemşire koşarak kapıdan içeri girerken arkalarından giderek "Eylül?" diye seslendim. Hemşire beni uzaklaştırmaya çalışırken "O dayanamaz, beni ister yanında," diyerek içeri girmeye çalıştım ama kendisi girerek kapıyı kapattı. "Eylül dayan tamam mı?" dedim kendi kendime. "Kalbin hâlâ benim için atıyor biliyorum."

Ağlayarak duvara tekme attım ve çaresizce "Sen yaşamazsan ben de yaşamam ki," dedim. "Sen gözlerini açmazsan ben de açmam. Orada benden kurtulacağını mı sanıyorsun? Hemen peşinden gelirim benden kaçışın yok. Seni bırakmam Eylül. Hani bir insan uyuşturucuya bulaşınca bir daha kurtulamaz ya. Sen bana bulaştın ve hiçbir zaman benden ayrılamayacaksın. Buna ölüm bile dahil. Ölüyorsak birlikte öleceğiz. Sen şimdi yanına gelmiyorum diye kızıyorsundur bana. Ama yasak bitanem. Doktorlar beni içeri almıyorlar. Sen kendini yalnız hissetme sakın ben seni hep bekliyorum."

Ağlayan bir kadın sesi duyduğumda kafamı çevirmemle Eylül'ün annesi ve babasını gördüm. Yanlarına giderek öylece durdum, yüzlerine bakamazdım ki. Koruyamamıştım kızlarını. Babası öfkeyle "Ne oldu kızıma?" diye sorduğunda başımı hafifçe kaldırıp "Bugün benim doğum günüm," dedim her şeyin benim suçum olduğunu üstlenerek. "Eylül bana bir parti hazırlamak istemiş. Sürpriz yaptı. Olduğu yere gittim, bahçedeydi. Ben bir süre bana yazdığı notları okuduktan sonra yanıma geldi. Yüzü çok solgundu ama sorduğumda karnım ağrıyor diyerek geçiştirdi. İlaç içtiğini söyleyince inandım bende, ceket giymişti üstüne hiçbir şey gözükmüyordu. Sonra biraz daha okuduk notları birlikte. Bir değişiklik olduğunu fark edince bir yere oturtup yüzüne baktım ve karnına dokundum. Elimde kan görünce çok korktum Eylül ben oraya gelmeden bıçaklanmış."

Can ve İlayda koşarak içeri girerken Eylül'ün annesi sözlerimi bitirdiğim gibi yere yığıldı. Bir hemşire koşarak yardım etmek için gelirken Eylül'ün annesini bir odaya kaldırdılar.

İlayda ağlayarak yanıma geldi ve "Eylül nerede Yağız?" diye sordu. Babası "Durumu nasıl?" dedi bana bakarken. İçerden doktor çıktığında hepimiz yanına gittik ve Eylül'ün babası bana sorduğu soruyu doktora tekrarladı.

"Hasta çok fazla kan kaybetmiş ve iç kanaması var durdurmaya çalışıyoruz kanamanın yerini tespit edeceğiz daha sonra dikiş atılacak," diye yanıt veren doktora "Bizim kan grubumuz aynı, ben kan verebilirim," dedim.

"0 RH pozitif mi?" diye sorduğunda başımı olumlu anlamda salladım. Can "Benim de öyle," dediğinde doktor bize bakarak "Kan verme odasına geçin, hemşire uygun olup olmadığına baksın," dedi.

Can'la birlikte hastane koridorunda ilerlerken sessizce yere bakıyordum. "Yağız," dedi Can yumuşak bir tonda. "Eylül'e bir şey olursa," diye ekledi titreyen sesiyle. "Eylül'e bir şey olmasın lan," dedi ve ağlayarak bana sarıldı. "Duyduğumdan beri ağlamamak için kendimi sıkıyorum ama dayanamıyorum artık."

"Öyle bir yüz ifadesi vardı ki Can. Gözümün önünden gitmiyor. Acıyla bana bakıyordu nasıl anlayamadım ki? Doya doya bana bakıyordu. Gözlerimin içinden ayırmadı gözlerini. Sonra sarıl bana dedi. İnsanlar ölürken acı çekermiş sen bana sarıl o acı bize uğramasın dedi, başını omzuma koydu. Ne oldu anlamadım ki küstü mü bana acaba anlamadım diye?" diyerek ona baktım.

"Uyanır ki bizim cadı," diyerek gülmeye çalıştı.

"Kim yapmış olabilir ona bunu? O sürpriz yaptığı yere giderek kamera kayıtlarına bakalım," diye karşılık verdim. "Eylül'ün iyi olduğunu duyalım, onlar sonraki iş."

Kan verdikten sonra yoğun bakımın önünde çaresizce beklemeye devam ettik. Hayatımın en uzun geçen saatleriydi. Saniyeler dakikalara dökülmüyordu sanki. Eylül'ün doktoru dışarı çıktığında koşarak yanına gittik. "Şimdilik durumunda bir değişiklik yok," dedi ifadesizce.

"Nasıl değişiklik yok iyileşmesi gerekiyor," dedi İlayda doktora bakarken. Doktor yanımızdan ayrıldığında İlayda ağlayarak "Yağız ben Eylül'ü çok seviyorum sana yemin ederim canımı veririm onun için," dedi ve bana baktı.

Gözlerim dolarken zorlukla "Ben de," diyerek koluna dokundum. "Yağız sen neden kurtarmıyorsun ki Eylül'ü, git içeride seni bekliyordur," dedi hıçkıra hıçkıra ağlayarak.

Delirecektim tam anlamıyla. Sevdiğim kız çaresizce yaşam savaşı veriyordu ve ben yanında olamıyordum. "Kalkıp gelecek birazdan yanımıza," dedim inanmaya çalışarak.

Babası yanıma gelip "Kim bıçakladı benim kızımı Yağız?" diye bağırdığında "Bilmiyorum. Eylül'ün iyi olduğunu göreyim, ben halledeceğim merak etmeyin," diye karşılık verdim. "Senin yüzünden mi oldu bu?" diye sordu babası öfkeyle bana bakarken. Bir şey diyemeden başımı önüme eğdim. Kapının açılma sesini duydüğumda Eylül makinelere bağlı bir şekilde sedyede yatıyordu. Koşarak yanına gittim ve "Eylül!" diye bağırdım. Sedyenin kenarlarına tutunarak "Aç artık gözlerini aç," diyerek sarıldım.

Doktorlar beni geri çekerken "Eylül yanımda dur artık elimi tut, sarıl bana, yine gözlerimin içine bak, kız, gül, konuş, trip at her şeyi yap ama n'olur beni böyle cezalandırma," dedim.

Babası Eylül'ün saçlarını okşayarak "Kızım," dedi gözleri dolmuş bir şekilde. İlayda Eylül'ün elini tutarak "Hiç birimiz sensiz devam edemeyiz Eylül. Toparlanamayız," dedi yumuşak bir tonda. Babası "Kızım aç gözlerini ne olur diren," diye tekrar etti.

Can Eylül'e bakarak "Ne kadar değerli olduğunu görmek mi istiyorsun? Tamam gösteririz ama böyle yapma. Aç gözlerini hadi benim küçük kız kardeşim. Sen uyan istediğin her şeyi yaparız. Yağız'ı sinir ederiz birlikte Emir'in yanına götürürüm seni oyun oynarsınız ama sen yeter ki uyan," dedi içi parçalanırcasına.

Doktorlar Eylül'ü asansöre bindirdiğinde "Ameliyata alıyoruz," dediklerini duydum ve "Neden?" diye sordum korkuyla. "Neler oluyor, durumu nasıl?"

"Kanamayı durdurduk fakat zarar gören iç organları onarmaya çalışacağız. Bıçak çok derine saplanmış," dedi ve asansörün kapısı kapandı.

Bir anda sessizlik oldu. Sanki o an herkes Eylül'ün ölüm haberini almış gibi acıyla birbirine baktı. Hepsi benden bir şey söylememi bekliyordu. Gözlerim dolarken "Canı acımıştır çok," dedim ve Eylül'ün babasına bakıp "Özür dilerim. Koruyamadım onu," dedim vicdan azabı çekerken. "Canı acımıştır benim sevgilimin," diye bağırdım sandalyelere tekme atarken. "Bir şey yapamamıştır o anda, yardım beklemiştir." Delirmiş biri gibi etrafa saldırıyordum. "Nasıl anlayamadım ben, nasıl?" Ellerimi saçlarımın arasından geçirip "Yanımda durdu, belki de on dakika önce müdahale etseydim her şey farklı olacaktı," dedim kendimi suçlayarak. "Onun kaybettiği kanın bir damlasına ölürüm ben."

Can kollarımı tutarak beni sakinleştirmeye çalışırken sert bir şekilde kollarımı çekip "Bırak. Ben iğrenç bir insanım. Bana güvenen birini koruyamadım ben," diye bağırdım boğazım yırtılırcasına. "Şimdi belki de can çekişiyor. Benim yüzümden, koruyamadım işte. O kız ölürse var ya. Bir saniye bile yaşatmam ona bunu yapanı. Önce onu öldürürüm sonra kendimi," dedim öfkeyle yumruğumu sıkarak. "Ona bunu yapan bana ölmek için yalvaracak."

Hızlı adımlarla koridorda ilerlerken Can arkamdan gelmeye başladı. "Gelme," diyerek durması için bir işaret yaptım. "Ben geldiğimde Eylül uyanacak." Can gelmek için ne kadar ısrar etse de kabul etmedim.

Eylül'e bunu yapanların bir saniye bile fazladan nefes alması beynimi yiyip bitiriyordu. Hastanede çıkışa doğru ilerlerken

solda bir odada babamın sesini duyduğumda geri dönerek odanın önünde durdum.

"Uyu buzdan kraliçem. Hâlâ aynı masumiyet, hâlâ aynı uyuyuş. Hayat bize nasıl bir oyun oynadı da ben şimdi sana karım diyemiyorum?"

Kapıyı sertçe açıp içeri girdiğimde babamla göz göze geldik ve "Ne oluyor baba?" dedim beynimde dönen sorular beni öldürecekmiş gibi hissederken.

Eylül'ün annesi yatakta gözleri kapalı, serum takılmış bir şekilde yatıyordu. Babamda başucundaki sandalyede oturmuş onu izliyordu.

Babama yaklaşıp "Ne işin var senin burada?" dedim ve kolunu tuttum bir açıklama yapmasını bekleyerek. "Ne dedin sen az önce?"

Babam ifadesizce bana bakarken "Sus, uyanmasın," diyerek eliyle susmam için bir işaret yaptı. "Neden bahsediyordun sen az önce?" diye bağırdığımda Eylül'ün annesi uyanarak dehşetle bana baktı. Daha sonra babama bakarak kolundaki serumu söktü ve ayağa kalkıp yanımıza geldi. Başını tutarak "Bir sorun mu var Yağız?" diye sordu endişeli bir şekilde. Babam dönüp "Artık saklanacak yerin kaldı mı Emel?" dedi içten içe acılı bir ifadeyle.

Eylül'ün annesi ne yapacağını bilemez bir şekilde babama bakarken kaşlarını çattı ve neşeden uzak bir şekilde hafifçe gülerek "Anlamadım?" diyerek kaşını kaldırdı. Babam "Benim kalmadı. O yüzden bu içimde alev alev yanan yangını oğlumla paylaşacağım izninle," diyerek öksürdü.

Olanlar daha anlatmadan yavaş yavaş zihnimde canlanırken iğrenerek babama baktım ve "Anlat," dedim güçlü bir sesle. Eylül'ün annesi "Hayır!" dedi feryat edercesine. "Sakın." "Anlat," diye bağırdım dişlerimi sıkarken. "Anlat delireceğim yoksa."

Babam konuşmaya başladığında derin bir şekilde Eylül'ün annesine bakıyordu. "Hani şimdi senin uğruna canını verebileceğin bir Eylül varya," dedi gözlerini bana çevirip sert bir ifadeyle gözlerimin içine bakarak. "İşte senin yaşındayken benim Eylül'üm Emel'di." Eylül'ün annesi babamı susturmaya çalışırken tepkisizce onları izliyordum.

"Her şeyi mükemmel olur mu bir insanın, onun öyleydi işte. Bir günümüz ayrı geçmezdi. Çok severdi beni sağ olsun, bir saniye yanımdan ayrılmazdı. İnsanlar Hakan dediğinde Emel gelirdi akıllarına. Emel dediğinde Hakan... Öyle mutluyduk ki, sana baktıkça o günlerimi görüyorum Yağız. Aptallığımı... Sanki bu kız beni hiç bırakmayacakmış gibi koca bir adamken bile birinden kaçtığımda onun kollarına sığındığımı. Ben de inandım işte senin o kıza inandığın gibi. İnandırıyorlar, kızı da annesinden almış özelliğini. Ben şımarık bir zengin çocuğuydum senin gibi. Hiçbir şeyi kendim elde etmedim hep hazır geliyordu önüme.

Ama Emel vardı bir tek. Onu ben elde ettim. Öyle seviyordum ki. Ellerimden gitmesin diye sıkı sıkı tutuyordum ellerini. O benim tek varlığımdı, kendime ait olan. Her şey yolundaydı büyümüştük artık. Sevgilimi istemeye gitmiştik. Annesi bizi kapıdan içeri bile almadı. Kızını bana vermezmiş, yalvardım kızına annenin istediği gibi biri olacağım dedim. Kızı annesini dinledi. Bir kere bile yüzüme bakmadı bir hiçmişim gibi. Bir sene sonra tam tanıştığımız gün başkasıyla evlendi. Ardında her gün o adamın nefretiyle ve eskiden sevdiği kadından nefret etmeye çalışan ama başaramayan bir Hakan Ersel bırakarak."

Bir dakika boyunca yerde bir noktaya odaklandım ve boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştım. "Ya annem?" diye sordum zorla. "Hâlâ Eylül'ün annesini mi seviyorsun?"

Babam daha önce hiç görmediğim bir haldeydi ama hâlâ sertliğini korumaya çalışıyordu. Sorduğum soruya bakarmış gibi bir süre gözlerini kırpmadı ve daha sonra başka bir tarafa bakarak sorumu yanıtsız bıraktı.

Eylül'ün annesine dönerek "Siz?" diye sordum. Annesi hızlıca "Hayır ben gerçekten Faruk'a âşık olarak evlendim ve hiçbir zaman başkası aklımdan bile geçmedi," diye yanıt verdiğinde nefret edercesine babama bakarak "Ulan annemin ne suçu vardı, evlenmeseydin o zaman," diyerek üstüne yürüdüm.

Babam Eylül'ün annesine bakarak "Sus. O adamın adını ağzına alma," dedi. "Peki o yüzden mi kızının adını Eylül koydun?" Eylül'ün annesi cevap vermeden başını çevirdiğinde babam, "Bizim hayalimiz çocuklarımızın adını Eylül ve Yağız koymaktı. O hayalimizi başkasıyla gerçekleştirdik," dedi.

"Susun!" diye bağırdım. "Bunları bizden başka biri bilmeyecek duydunuz mu beni?" Eylül'ün annesi bana bakarak, "Yağız ben gerçekten yanlış hiçbir şey yapmadım. Evliliğimden önce yaşanmış bir olaydı ve bitti," dedi. "Eylül duymayacak bunları benden nefret eder."

Babam dudaklarını aralayıp ciddi bir ifadeyle konuşmaya başladı. "O yüzden hiçbir zaman Eylül ile olmanı istemedim Yağız. Hâlâ istemiyorum. O kız sana aynısını yaşatacak ve bir daha toparlanamayacaksın. Ben de dayanamazdım zaten. Sen o kızla hayatını birleştirsen bile Emel ile o adamın mutlu evliliğini görmeye dayanamazdım."

"Senin geçmişte yaşadığın bir pislik yüzünden Eylül'den vazgeçecek değilim. Bırakmayacak beni hiç bir zaman. Sen yaşadın diye ben de yaşamayacağım. Bırak onlarla uğraşmayı artık."

Babam bana bakarak "Borcunu ödedim. Emel üzülmesin daha fazla," dedi. "Ne demek ödedim?" diye bağırdım. "Ödemeyeceksin, istemiyorum senin hiçbir şeyini." "Çocuk gibi

davranma Yağız. Bak sevdiğin kıza zarar geliyor. Daha fazla uzamasın bu iş," diye karşılık verdi.

Babamın yanına giderek dişlerimi sıktım ve "Annem asla bunları duymayacak anladın mı? Annemin üzüldüğünü görürsem seni öldürürüm," dedim. "Duymaz," dedi ciddi bir tavırla. "Senden bir kez daha nefret ettim annemle evliyken başkasını sevdiğin için," dedim ve hızlı adımlarla odadan çıktım.

Hastanenin koridorunda koşarken "Sana olanları anlatırım civciv söz veriyorum. Hadi uyan artık," dedim ve elimi kalbime koydum. "Uyanman gerekiyor çünkü artık ben tek başıma dayanamıyorum. Sana ihtiyacım var."

Hastaneden çıktığımda gözümü bürüyen öfkeyle hiç düşünmeden sürüyordum arabayı. Eylül'ün bana sürpriz yaptığı yere gidip kamera kayıtlarına bakacaktım. "Ben senin yanında hastanede değilim ama sana bunu yapanların bir saniye daha nefes almasına izin veremem Eylül."

Uzun bir süre gittikten sonra sonunda Eylül'ün bana sürpriz yaptığı yere gelmiştim ama her yerde polisler vardı ve bahçenin etrafı çevrilmiş, kimseyi sokmuyorlardı.

Polislerin yanına giderek engelleri aştığımda beni tuttular. "Benim sevgilim bıçaklandı," diye bağırdım. Polisler bana bakarken "Kamera kayıtlarına bakacağım," diye ekledim. "Kamera kayıtları silinmiş," diye karşılık verdi kalabalıktan biri.

"Nasıl silinmiş?" dedim sinirle etrafıma bakarken. "Bu mekânın sahibi kim?" İnsanların arasından bir adam "Benim," diyerek yanıma geldi. "Kameralarımız her zaman sorunsuz çalışır fakat bıçaklayan kişi kamera kayıtlarını sıfırlamış."

Çaresizlikle "Hiç gören olmamış mı?" diye sordum. Başını olumsuz anlamda salladığında hayal kırıklığıyla arabaya dönüp başımı direksiyona yasladım. Telefonumun zil sesi arabayı doldurduğunda cebimden çıkararak "Efendim?" dedim.

"Senin hastanede nöbette olman gerekmiyor mu Ersel?"

dedi gülerek borç aldığım adam. Birkaç saniye telefonun ekranına boş boş baktım ve "Geliyorum bekle," diyerek telefonu kapattım.

Sanki yan koltukta Eylül oturuyor gibi o tarafa bakamıyordum. Bunu sevgilime yapanlar onlardı. Nasıl aklıma gelmez diye düşünürken o adama çektireceğim eziyetleri düşünüyordum.

Hayatımda hiç olmadığım kadar sinirliydim sanki öfke bedenimi ele geçirmiş, parmak uçlarımdan tüm vücuduma yayılıyordu. Gözlerimi kırpıp yola daha dikkatli bakmaya çalıştım fakat öfkeden gözlerim bile düzgün görmüyordu. O adamın yerini biliyordum ve arabayı oraya doğru sürmeye başladım. Bir süre sonra evin önüne geldiğimde arabayı park edip hızlıca indim ve kapıyı tekmeledim. Kapıyı iki adam açarken hızlıca odasının olduğunu bildiğim tarafa yöneldim.

Adamlar arkamdan gelirken kapıda duran iki adama aldırış etmeden içeri girdim ve kapının üzerinde olan anahtarla kapıyı kilitleyip anahtarı cebime koydum. Adam sandalyesinde keyifle bana bakarken "Teke tek diyorsun," diyerek yarım ağız güldü.

Ona doğru ilerlerken sinirden ellerimin ve çenemin kasıldığını hissedebiliyordum. Yanına geldiğimde suratına bir yumruk atarak gömleğinin yakalarından tuttum ve sağlam bir kafa atarak yere yatırdım.

"Seni öldürürüm şerefsiz!" diye boğazım yırtılırcasına bağırdım ve bir tekme attım. Ayağa kalkmaya çalışırken "Sevgiline neler yapabileceğimi görünce borcunu ödersin sandım ama baban senden önce davrandı," diyerek bana baktı.

Yüzünden akan kanlar öfkeme öfke katıyordu. "Sevgilime ne yaptığını görünce sana neler yapacağımı düşünmedin ama," dedim dişlerimin arasından.

"Aldığın her nefes için seni yaşadığına pişman edeceğimi de düşünmedin," diyerek yüzüne bir yumruk daha attım. "Sevgili-

mı bıçaklarken aslında kendini bıçakladığını da düşünmedin," diyerek bir yumruk daha attım. Ağzından kanlar akarken eliyle yüzünü kapatmaya çalıştığında arka arkaya yüzüne tekmeler attım. Eğilip boğazını sıktım ve "Bundan sonra beni düşman edindin ve bu hayatının en büyük hatası!" diye bağırdım. "Seni en değer verdiğinle cezalandırıp sonra kendi ellerimle öldüreceğim."

Kapının açılma sesini duyduğumda boğazını bırakmadan diğer elimle yüzüne defalarca yumruk atmaya devam ettim ta ki kollarımdan iki adam tutuncaya kadar. Adamlara tekme atmaya çalışarak ellerinden kurtulmaya çalışıyordum. Bora ayağa kalkarak sandalyesine oturdu ve "Şunu bir akıllandıralım," diyerek bana baktı.

Kollarımı çekerek adamlara bağırıyordum. "Yapabildiğin bu mu lan?" diyerek ona baktım. "Önce savunmasız, olayla bir alakası olmayan kızı bıçakladın. Şimdi de kendi gücünün yetmediği birini adamların yardımıyla karşında tutuyorsun."

"Neyse ne," diyerek güldü. "Sonuçta kazanan benim." "Kazanan hiçbir zaman sen olmayacaksın," dedim dişlerimin arasından nefretle. "Sana öyle bir kayıp yaşatacağım ki hayatın boyunca beni unutamayacaksın."

"Her konuştuğunda bir yumruk atın bakalım ne kadar devam edebilecek," diyerek meydan okurcasına bana baktı ve masadan aldığı peçeteyle yüzündeki kanı silmeye çalıştı.

Adamlar kollarımdan tutarak beni sandalyeye bağlarken ne kadar kurtulmaya çalışsam da dört kişi gelip beni tuttuğunda çabalarım bir anlam ifade etmedi.

Adamlar beni sandalyeye bağlayıp hepsi karşıma dizildiğinde Bora "Başlayın," diye komut verdi. Söylediğini duymazlıktan gelerek "Ulan ben o kıza dokunmaya kıyamadım be," dedim.

Karşımdaki adam yüzüme sert bir yumruk attığında bir anda sarsılarak gözlerimi kapatıp açtım. "Benim dokunmaya kıyamadığıma zarar vereni yaşatır mıyım sanıyorsun?"

Bir yumruk daha yediğimde güldüm. "Ben onu koruyamadım ki." Bir yumruk daha. Beni keyifle izleyen Bora'nın karşısındaydım. "Ben onu yalnız bırakmasam başına böyle bir şey gelmezdi." Karşımdaki adam bir yumruk daha attığında bu seferki daha sert olduğu için kaşlarımı çattım. "Şimdi senin bana bunu yapturman canımı acıtır mı sanıyorsun?"

"Bak bakalım bu acıtacak mı?" diye bağırdı sinirli sesiyle ve karşımdaki adam daha önce hiç olmadığı kadar sert bir yumruk attı. "Kızdın mı bana Eylül?" diye sordum ellerime bakarken. "Elini tuttuğumda hissedemediğim için küstün mü?" Her konuştuğumda diğerinden daha sert olan bir yumruk yiyordum.

Karşımdaki adam "Oğlum sussana kendine zarar veriyorsun," dedi sessizce. Eylül'ün yüzü gözlerimin önüne gelirken "Bu adamı senin gözlerinin önünde geberteceğim Eylül. Önce en değer verdiğini alacağım ondan sonra onu," dedim.

Yaşadığım durumun içinden sıyrılmaya çalışarak gözlerimi kapadım ve sadece Eylül ile konuşmaya başladım. Yediğim yumruklar artık vücudumu dürten bir parmak gibi geliyordu öyle uyuşmuştu bedenim.

"Eylül bak penguenin çaresiz. Hadi ama bu kadar bekletilmez ki. Gel o minik ellerini öpeyim. Acaba değerini tam bilemedim de o yüzden mi yaşıyoruz bunları? Tamam bak söz daha çok ilgileneceğim artık seninle. Bir saniye bile ayırmam gözümü. Kızdıysan özür dilerim hadi tut ellerimi. Sana yazdığım mektuplarımdan okusam barışır mıyız Eylül, açar mısın gözlerini?"

Bir dakika boyunca sustum ve artık yumruk yemekten sandalyeyle birlikte yere düşen bedenime almaya başladığım tekme darbelerinden gözlerimi sıkıca kapatarak Eylül'e yazdığım mektuplardan birini aklımda kaldığı kadarıyla okumaya başladım.

Acaba günün birinde konuşur muyuz?

Göz göze gelsek de yeter. Konuşmasan öylece gözlerime baksan bana ömrümün sonuna kadar yeter. Olmaz biliyorum ama düşünüyorum işte.

Eylül? Bir şey söyleyeceğim ama gülme. Eğer biz seninle konuşurak ben bir daha konuşamam. Senin gibi biriyle konuştuktan sonra öyle gidip de normal bir insanla konuşamam ki.

Dokunamadığım, dokunursam bir gün sana yanımda olmadığın zamanlar ellerimi severim. Bakışamadığım, gözlerim gözlerine değerse bir gün gözlerimdeki sen beni bir ömür mutlu etmeye yeter.

Ben senin yanına gelemiyorum Eylül. Nasıl olur da bir insan bir insanın en yakını olurken aynı zamanda hiçbir şeyi olur. Seni senden iyi tanıyan bir insan nasıl senden uzak kalır?

Ben senden uzak kalmak istemiyorum ama yanına gelirsem seni de yakarım biliyorum. Bir sürü pislik bulaştırırım sana. Tamam, o Safa seni hiç hak etmiyor ama sen onun yanında mutlusun.

Nasıl bir cümle bu böyle? Sen onun yanında mutlusun, ben senin mutluluğunla mutluyum. Olsun tamam kızmıyorum. Ben sana kızamam ki her şeyim.

Eylül, bu hayatta benim yanımda bir tek sen varsın. Herkes yalan sen gerçeksin. Ya da gerçek olduğuna inandığım en güzel yalansın. Sen hiç istemiyor musun mesela beni uyurken izlemek? Saçlarımla oynamak, kirpiklerimi öpmek, sarılmak, uyurken nefesimi dinlemek.

Ben o kadar istiyorum ki. Ve eğer günün birinde bunlardan sadece birini bile gerçekleştirmiş bir Yağız olarak bu mektubu okuyorsan kendime not:

Sen şu an neden Eylül'ün yanında değilsin? Böyle bir fırsatın varken onun yanında olmuyorsan gerçekten dünyadaki en aptal adamsın.

Eylül şu an senin sevgilin mi? Ne yapıyor? Eğer yanında uyuyorsa git en sevdiği şeyleri sessizce hazırlayıp odasına götür ve öperek uyandır.

Eğer karınsa ve çocuklarınız varsa yanına yavaşça sokulup kızınızın çok güzel olduğunu ama güzellikte annesine hiç yaklaşamadığını, çünkü dünya üzerindeki en güzel şeyin o olduğunu anlat.

Eğer şimdi yanındaysa ve bu yazıyı birlikte okuyorsanız ona bunları söyle; Ben seni çok sevdim Eylül. Öyle sevdim ki yanımda olmadığında bile en çok yanımda olan insan sendin. Beni bırakma ve şu an o güzel ellerinle saçlarımı okşa.

Kalbimi yerinden söküp atarcasına seni sevdim. Her şeye, herkese rağmen seni sevdim. Şu hafif ışıklı, gözyaşlarım ve benden başka kimsenin olmadığı odada sanki yanımda sen varmışçasına ağlayarak yazdığım yazılarda yine seni sevdim.

Sana çok ihtiyacım olduğunda ama sen olmadığında yine seni sevdim. Bugün bütün gün yaşadıklarıma anlam veremeden her saniye aklıma seninle ilgili bir şey gelip o ana gittiğimde ve herkesin ortasında kaçıp sana gelmek istediğimde yine seni sevdim.

Çaresizce boğazımdaki yumruyla yaşamak zorunda kaldığımda ve senden başka kimsenin beni anlamayacak olmasının çaresizliğiyle yine seni sevdim.

Sana çok ihtiyacım var. Beni çekip kurtarabilir misin bu hayattan? Seninle ilgili bir şeyler gönderir misin bana? Çünkü hiçbir zaman yanımda olmayan seni o kadar çok özledim ki artık nefes alamıyorum.

Bedenim acıyla yerde kıvrılırken zorlukla açtım gözlerimi. Kaç saattir burada yatıyordum bilmiyorum ama ellerim çözülmüş ve sandalyeden ayrılmıştım. Oda boştu ve yediğim dayaktan bayıldığımı doğrulmaya çalışırken fark ettim.

Vücudumun her yeri morluk içindeyken yüzümü düşünmemeye çalışarak zorlukla ayağa kalktım ve evden çıktım. Arabaya bindiğimde torpidoya bıraktığım telefonu elime aldım ve otuz altı cevapsız çağrı yazısına donarak baktım.

İlayda ve Can defalarca beni aramıştı. Aklıma bir haber geldi. Hani çoğu insanın onu duyunca bir daha kendine gelemediği haber. "Eylül," diye acılı bir ses koptu ağzımdan.

Can'dan gelen mesajı açtığımda sessizce okumaya başladım.

Yağız hemen hastaneye gel.

"Beni bıraktıysan," dedim ağlayarak arabayı sürmeye başladığımda. "Beni bıraktıysan kendimi hiç affetmem Eylül." Bir yandan Can'ı arıyordum fakat açmıyordu. Bütün yol boyunca defalarca hastanede olan herkesi aradım ama kimse telefonlarıma cevap vermedi.

"Son anında senin yanında olamadıysam kendimi hiç affetmem." Direksiyonu yumruklayarak ağlıyordum. "Eylül bana ne ben seni o soğuk toprağa bırakmam, sen benimsin. Bırakmam anladın mı ben de gelirim yanına." Gözyaşlarımı silerek yola bakmaya çalıştım. Elimi kalbime koyarak "Hayallerimizi gerçekleştirmeyecek miydik civciv?" diye sordum. "Daha bugün yanımda yatıyordun bu koltukta," diyerek yanımdaki koltuğa baktım. "Ne yani? Şimdi bir daha olmayacak mısın sen?"

Başımı direksiyona vurarak aynadaki kendime ağlayarak baktım. "Eylül yapma lan, yapma yalvarırım, ne olur bırakma beni, ölüyorum Eylül. Bırakma beni!" diye son gücümle bağırdım. "Dayan biraz daha, geliyorum." Yüzüm daha önce hiç görmediğim bir haldeydi. Yediğim dayaktan dolayı morun her tonundan vardı yüzümde. Burnumdan ve ağzımdan akan kanlar ve yüzümdeki acılı ifadeyle asıl ölen bendim. Biriyle kavga etsen de ömrünün sonuna kadar konuşmasan onun yaşadığını bilmek hafifletir ya insanı. Hiç kavgalı olmadığın, her şeyden çok sevdiğin insanı bir daha görmeyeceğini bilmek bunun yanında parçalar tüm organlarını...

"Bebeğim," diye fısıldadım yanımdaymışçasına. "Güzel gözlüm." Ağlarken sesim titriyordu ve kalp atışlarımı kulaklarımda duyuyordum. "Böyle mi bırakacaktın beni?" diyerek direksiyonu sıktım. "Eylül bırakma beni yalvarırım bırakma, bırakma."

Hastaneye geldiğimde arabayı hızlıca park edip Eylül'ün olduğu kata doğru koşmaya başladım. İki doktorun kendi arasında konuşurken "Morga alacağız," dediklerini duymuştum ve hayatımda daha önce hiç hissetmediğim türde bir acı kalbimi delip geçti.

Koşacak adımım kalmamış gibi hissederken kendimi Eylül'ün odasının kapısının önünde ama içeri girmeye cesareti olmayan bir adam olarak buldum. Asansörden çıkan Eylül'ün doktoru yanımda geldi.

Elini omzuma koydu "Hastamız uyandı," diyerek içeride yatan Eylül'ü camdan gösterdi. "Ama bıçak yumurtalıklarını yırtıp büyük bir hasar verdiği için çocuk sahibi olamayacak."

38

Kapı açıldığında Yağız koşarak içeri girdi. Uyandığımdan beri onun gelmesini bekliyordum. Karnımdan kasıklarıma doğru vuran ağrı o kadar şiddetliydi ki hâlâ bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum. Herkes başımda devam eden korkuyla bana bakıyor ve uyanmamın mutluluğuyla bir yandan sevinirken yüzlerinde anlam veremediğim korkuyla yerinde kıpırdanıyorlardı.

Yağız koşarak yanıma gelirken ağzından adımın ağzından mırıltı halinde çıktığını duydum. Yanımda geldiğinde yatağımın yanında diz çökerek yüzünü boynuma kapadı ve kokumu içine çekerek öptü. Derin bir nefes verip "Uyandın," diye soludu. "Çok korktum."

Ellerim saçlarına giderken gözümden akan yaşlarla "Yağız yüzüne ne oldu?" diye sordum. Yüzünü boynumdan çıkarmadan sessizce nefes almaya devam etti. Kollarını belime sararken beni incitmemeye dikkat ediyordu. Hafifçe geri çekilip çenesini başparmağımla tuttum ve yüzüne bakarak "Ne oldu yüzüne ?" diye tekrar sordum. Ağzından ve burnundan akan kanlar birbirine karışmış bir halde dururken bir sürü morluk onlara eşlik ediyordu. "Bir şey yok. Sinirle birilerine sataştım sokakta boş ver," diye beni geçiştirdi.

Belki daha sonra yalnız kalınca anlatır diye daha fazla ıs-

rar etmeden "Gel," dedim. Elimi yanaklarında gezdirirken "Çok özledim seni," diye fısıldadı. "Ben de çok özledim, seni çok seviyorum," dedim ellerimin arasında olmasının huzuruyla. "Seni çok seviyorum Eylül. Bir daha sakın beni bırakma." Yağız ile hiç ayrılmadan sarılarak konuşuyorduk. Benim elim onun saçlarındayken o eliyle karnımda daireler çiziyordu. "Yüzünü gördün mü yapan kişinin? Her şeyi anlat bana," dedi düşünceli bir şekilde.

"Sen gelmeden on dakika önce ben yukarda seni beklerken bir anda yanıma yüzünde maske olan bir adam geldi ve hızlıca elindeki bıçağı bana soktu. Hiçbir şey söylemeden hızlıca uzaklaştı," dedim o anları gözümün önünde canlandırarak. "Neden bana söylemedin be güzelim?" dedi Yağız üzgün bir ses tonuyla.

"Çok mutluydun. Mutluluğunu bozmak istemedim Yağız. Sabretmeye çalıştım, notları okuduğunda söyleyecektim. Senin kadar dayanıklı olmak istedim güçlü olmaya çalıştım ama yapamadım," diye karşılık verdim. Elimi tutup dudaklarına götürdü ve yumuşakça öpüp "O yüz ifaden hayatım boyunca gözümün önünden gitmez. Öyle acıyla bakıyordun ki bana. Yardıma muhtaç ama beni kurtar diyemeyen, gözleriyle anlatmaya çalışan bir Eylül vardı karşımda. Nasıl anlayamadım delireceğim," dedi yükselen sesiyle.

"Bunları konuşmasak. Bak şimdi yanındayım. Sarılıyoruz birbirimize," diyerek onu öptüm. Doktor içeri girdiğinde "Tekrar merhaba Eylül," diyerek gülümsedi. "Merhaba," diye karşılık verdim yavaşça. Yağız yanımdaki sandalyeye otururken bir an bile elimi bırakmamıştı. "Ağrın var mı?" diye sordu doktor yanıma gelirken. Başımı olumlu anlamda sallayarak "Biraz," dedim.

"Ağrıyı kesmesi için bir serum takacağız," dediğinde yanındaki hemşire gelerek koluma iğneyi b tıracağı sırada biraz irkildim.

Kız gülümsedi ve "Acıtmam merak etme," diyerek bana güven vermeye çalıştı.

Yağız'ın gözlerinin içine baktığımda elimi daha sıkı bir şekilde tuttu. Kız iğneyi batırırken gözlerimi hafifçe kısıp Yağız'a bakmaya devam ediyordum. Yağız gözlerini sımsıkı kapatıp derin bir nefes aldı. Kız serumu taktığında "Tamamdır," diyerek güldü.

Doktor "O ağrı en fazla iki saat daha sürer daha sonra hiçbir şeyin kalmaz. Ben sık sık seni kontrole geleceğim. Sakın kendini zorlayacak bir hareket yapma anlaştık mı?" dediğinde "Anlaştık," diye karşılık verdim.

Doktor gülümseyerek odadan çıktığında bir süre sonra babam konuştuğunda ona döndüm. "Bu işi baban mı yaptırdı Yağız?" Yağız babama bakıp başını sallayarak "Hayır," dedi. "Hayır dediğine göre kimin yaptığını biliyorsun?" dedi babam kaşlarını kaldırarak. Yağız gözlerini benden ayırmadan "Bilmiyorum," diye karşılık verdiğinde "Baba lütfen. Bugünlük bunları konuşmayalım," dedim. Babam beni onaylarcasına iki-üç kere başını sallayıp "Peki," dedi.

Annemle, Yağız gelmeden önce defalarca sarılıp ağlamıştık ama gözlerimi anneme çevirdiğimde yine ağladığını gördüm. "Ağlama artık," dedim sevecen bir sesle. Annem yanıma gelerek sarıldı ve "Çok korktum güzel kızım," diyerek saçlarımı okşadı. "Yanınızdayım, bırakmayacağım sizi söz," diyerek sıkı bir şekilde anneme sarıldım.

İlayda yatağımın ucuna otururken "O kadar korkuttun ki bizi," diye derin bir nefes verdi rahatlamışçasına. "Hepinizi çok seviyorum," diyerek onlara baktım. "Bakın şimdi iyiyim." İlayda bir süre yere baktıktan sonra gözlerini bir noktaya sabitleyerek "Hem her şeyin yerine yenisi konur," dedi. Gözlerini kırpıştırıp "Bugün bıçaklanırsın yarın deli gibi dans ederiz," diyerek bana baktı ve gülümsemeye çalıştıktan sonra Can'a baktı.

Can İlayda'ya kısa bir süre baktıktan sonra bana dönüp "Demek bizi bu kadar korkutmak ha?" Diyerek tek kaşını kaldırdı ve elini gıdıklamak için bana yaklaştırdığını anladığımda "Hayır Can!" diye bağırdım gülerek.

Can saçlarını karıştırdı ve "Tamam tamam. Daha sonra tuvaletten çıktığın bir anda kapının önünde bir anda seni korkutarak hıncımı alırım," dedi gülerek. "Ya," diyerek ona baktım.

Bütün gün hepsi bana ilgi gösterirken Yağız'a doya doya baktım ve bütün olanları, beni hastaneye nasıl getirdiğini tek tek anlattı. Babam yorgun bir şekilde dururken onu düşündüm. Bir yandan bütün varlığını kaybetmişken bir de kızını kaybetme korkusunu yaşamıştı. Yağız konuşurken huzur içinde onu dinliyordum. Konuştuğu zaman sesine hayran kalıyordum. Daha sonra dudaklarının konuşurken aldığı o şekle. Aklım daha sonra algılıyordu söylediklerini. Söylediği kelimelere geçiyordum sonra. Kelimelerine büyüleniyordum, bir insan nasıl böyle konuşur diyordum söylediği kelimelerin güzelliğine karşı şaşkınlıkla hepsini tek tek idrak edip kelimeleri birleştirdikten sonra.

Polislere ifade vermiştim. Değişik bir hisse bürünmüştüm ilk defa böyle bir şey yaşadığım için. Polislerin yanında gerilmiştim ve sordukları sorulara eksiksiz cevaplar verip olayı en başından en sonuna kadar anlatmıştım.

Odada uykum gelmiş bir şekilde yatarken Yağız ile biraz daha konuşabilmek adına uyumamak için savaş veriyordum. Yağız "Ben kafeteryaya gidip bir kahve alacağım bebeğim olur mu?" diyerek gözlerimin içine baktığında "Çabuk gel," diye karşılık verdim.

"Tamam," dedi gülerek. Yanağımı öpüp "Seni seviyorum," diyerek odadakilere "Kahve isteyen var mı?" diye sordu. Can da Yağız ile birlikte giderken hızlıca odadan çıktılar.

Yağız bir süre sonra odaya girdiğinde artık gece olmuştu. Yağız anneme bakarak "Bu gece Eylül'ün yanında ben kalabilir

miyim, lütfen," dedi çok yumuşak bir sesle. Annem bir süre duraksadığında babama baktı. "Emel Teyze yalvarırım ben kalayım anlıyorum sizin de kızınız ama deli gibi özledim öleceğim yemin ederim."

Babam başıyla onaylar gibi bir işaret yaptığında annem "Yarın ben kalırım ama," diyerek şart koştuğunda Yağız teşekkür edip kabul etti. Yağız'ın gözlerinin kızarık olduğunu fark ettim. O da ona baktığımı fark etmiş olacak ki "Uyumadım hiç," dedi.

Annem, babam, İlayda ve Can'la vedalaştıktan sonra Yağız ile yalnız kaldık. Yanımda yer açarak "Gel sevgilim," diyerek gülümsedim.

"Çok korktum her şeyim," dedi yanıma dikkatlice yatarken. "Seni kaybetme korkusu iliklerime işledi. Sanki şimdi bile yanımdan kalkıp gidecekmişsin gibi hissediyorum."

"Seni asla bırakmam Yağız. Gördün mü bak ölmedim işte yaşıyorum. Hem senin kanını verdiler bana biliyor musun? O kadar mutluyum ki," diyerek gözlerinin içine baktım.

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim."

Başını yastığa koyup "Benim borç aldığım adamlar yaptı sana bunu. Borcumu ödemediğim için seninle cezalandırmak istediler. Öyle ağır çektim ki cezamı Eylül. Bir yandan deli gibi vicdan azabı çekerken bir yandan seni kaybetme korkusu ele geçirdi beynimi. Sonra gittim hesap sormaya o yüzden yüzüm bu hale geldi. Ama merak etme sana yemin ederim o adama öyle bir acı yaşatacağım ki ömrü boyunca beni unutmayacak," dedi.

"Hayır bir şey yapma," diye karşılık verdim bir anda. "Tamam, bak bunu bizden başka kimse bilmeyecek tamam mı?" diye ekledim. "Bulaşma Yağız o adamlara. Bak ne hale gelmiş yüzün. Her baktığımda içimden bir şeyler kopuyor. Lütfen beni üzmek istemiyorsan o adama bulaşma."

"Tamam sevgilim, sen şimdi bunları düşünme," diyerek bana baktı.

Elini karnıma koyup sevdiğinde o hüzünlü havasını dağıtmak için "Ne oldu hamile miyim?" dedim gülümseyerek. Gözlerini bana çevirip tepkisizce baktığında, sanki bu söylediğime kızmış gibi bir havası vardı. "Şaka yaptım," dedim ne olduğunu anlamayarak ona bakarken.

"Eylül," dedi sakince. "Düşündüm de ben çocuk yapma işinden vazgeçtim," diyerek yutkundu ve tam bir şey söylemek için ağzımı araladığım sırada "Ben seni paylaşamam. O çocuk benden dahi olsa sen kimseyi kucağına alamazsın. Sen onları öpersin. Hem benimle eskisi kadar ilgilenemezsin çocuk olunca. Gece ağlayıp uyandırır o seni sonra bir şey yapalım dediğim zaman yorgunum Yağız uykum var Yağız başım ağrıyor Yağız dersin. Asla olmaz çocuk işi bitti. Bir daha sakın bu konuyu açma. İtiraz istemiyorum tamam mı?" diyerek bana baktı ve bir süre donuk bir şekilde durup yutkundu.

"Ya ama söz vermiştin Yağız. Hatta sürpriz yaptığımda tamam yapacağız erkek çocuk demiştin," diye karşılık verdim gözlerinin içine bakarak. "Uzatma Eylül," diye bağırdı. "Bir şey söylüyorsam dinle beni tamam de sus." Kendi yaptığı ani çıkışı o da fark ederek sesini yumuşatmaya çalıştı.

"Neden bu konuda böyle yapıyorsun Yağız? Ben çok istiyorum çocuğumuzun olmasını, ya düşünsene evde resmen senin küçük halin böyle paytak paytak..." Sözümü bitirmeme izin vermeden "İsteme Eylül, isteme," dedi.

"Çocuk konusu kapandı isteme sakın bir daha çok sinirleniyorum," diye ekledi. "Ama neden Yağız? Mantıklı bir cevap ver tamam diyeyim." Yağız sabır diliyormuşçasına derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. "Çünkü... Bak Eylül, sen zaten benim bebeğimsin," diyerek gülümsedi. "Ben de senin bebeğinim. Paytak paytak yürürüm daha ne istiyorsun?"

"Tamam ya, tamam," diyerek saçlarını karıştırdım. "Bu konuyu evlenince konuşuruz zaten."

Uykuyla uyanıklık arasında Yağız'ın şefkatli sesinden duyduğum son şey şu olmuştu:

"Eğer bir gün hayallerinin birinden vazgeçmek zorunda kalırsan hiç üzülme, tamam mı? Çünkü ben her zaman en imkânsız hayalini bile gerçekleştirebilmek için senin yanında olacağım."

Sabah kasıklarımdaki ağrıyla uyandığımda içimde bir organ yırtılıyormuş gibi acı çekiyordum. "Bir şey olmasın birde," dedim telaşla Yağız'a bakarken.

"Negibi?" dedi anlamakistemiyormuşçasına. "Bıçak zarar falan vermişolmasın," dedim aklımdaki düşünceleri kovmaya çalışarak. "Eylül," dedi ve derin bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. "Efendim?" diye karşılık verdim.

"Bir şey olmadı korkma sen. Ben doktoruna sordum, yok bir şeyin, çok iyisin," dedi ve beni yatağa yatırıp hızlıca kapıya doğru ilerledi. "Nereye?" diye seslendim. Bir süre cevap vermeden olduğu yerde durup "Kafeteryadan taze sıkılmış portakal suyu alacağım seviyorsun ya," dedi ve hızlıca kapıyı kapatıp odadan çıktı.

Bir süre sonra Yağız elinde bir bardak portakal suyuyla içeri girdiğinde gülümseyerek "Hoş geldin," dedim. Önüme yemek yemek için koyulan yüksekte olan şeyi çekerken tepsiyi ve elindeki bardağı oraya bırakarak sandalyeye oturdu. Tepsideki bıçağı görünce istemsiz bir şekilde nefesim daralırken gözlerimi bıçaktan ayıramıyordum. Yağız bıçağı eline aldı ve oturduğu sandalyenin yanındaki sehpaya koyarken "Korkma," diyerek eliyle yanağımı okşadı. Derin bir nefes almaya çalıştığımda Yağız tepsideki sudan içirerek saçlarımı geriye attı.

Tepsideki her şeyi bana yedirmeye çalışırken annem ve babam geldi ve ikisi de bana sarılarak başucumdaki sandalyelere oturdular. Bütün gün herkes benle ilgilenirken değişik olan tek şey içeriye daha önce hiç görmediğimiz bir doktorun girmesi oldu.

Gün boyunca arkadaşlarım ve aileleri beni ziyarete gelmişlerdi. İlayda'nın annesi ve babası vardı şimdi odada. Bunu yapan kişinin peşini bırakmamamızı söylüyorlardı hep babama. "Ben araştırıyorum zaten," dedi babam ciddi bir şekilde. "Bunu yapan kimse ve kiminle alakası varsa hepsini Eylül'den uzaklaştıracağım."

Doktor arada beni kontrole gelip gidiyordu. Yorgun olduğumu hissettiğimde biraz uyudum. Gözlerimi açınca Yağız'ın annesini gördüğümde "Merhaba hoş geldiniz," dedim.

"Hoş bulduk canım, iyi misin?" diyerek elini Yağız'ın bacağına koydu. "O kadar üzüldüm ki duyunca." "İyiyim. Hiçbir şeyim yok," diyerek gülümsedim. "Çok sevindim," dedi içten bir şekilde.

Ona da olayı anlattığımda dikkatlice beni dinleyip sanki bana bunu yapanlar buradaymış gibi kızgın bir şekilde etrafa bakıyordu. Yağız'ın annesi de kısa bir süre sonra gidince yanımda olan Yağız, İlayda, Can, annem ve babama sevgiyle baktım. Doktor içeri girip benim başıma geldi ve "Ağrın var mı?" "Tam olarak nerede?" Gibi birkaç soru sorduktan sonra "Üç gün sonra hastaneden çıkabileceksin Eylül ama bir ay boyunca okula gitmeyip evde dinlenmen gerekecek," dedi.

***

Babam, annem, Yağız ve ben oturma odasında oturmuş televizyon izliyorduk. Hastaneden çıkmıştım ve Yağız her gün yanıma geliyordu. Geceleri de bazen bizde kalıyordu.

İlayda ve Can da hemen hemen her gün bizdeydi. Anneannem ve dedem Ankara'dan bu haberi duyunca benim yanıma gelmişlerdi. Babam hâlâ bunu yapanların peşindeydi ve Yağız yüzünden olduğunu ima ediyordu.

Anneannem "Oğlum kalk bakalım sen Eylül'ün yanından," dedi Yağız'a bakarken. Koltukta yatıyordum ve Yağız'a küçük bir yer açmıştım, o da orada oturuyordu.

Gülerek anneanneme baktığımda "Türkan Teyze neden ya?" dedi Yağız dudağını kıvırarak. Anneannem bir süre düşündükten sonra konuşmaya başladı. "Pek bir hayranlıkla bakıyorsun benim kızıma. Evlenmeden öyle bakışmak doğru olmaz."

Yağız anneanneme karşı gelemediği için yanımdan kalkıp tekli koltuğa geçtiğinde anneannem "Gel bakalım buraya," diyerek kaydı ve dedemle ikisinin ortasında ona yer açtı.

Yağız çaresizce bana bakarken gülümsedim. Dedem ve anneannemin arasına geçip oturduğunda anneannem Yağız'a "Baban kimlerden senin?" diye sordu.

Yağız anneme baktığında annemin yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı ve Yağız bakışlarını çevirip "Tanımazsınız," diye yanıt verdi. Anlamsız bakışlarla Yağız'a baktım.

"Sen söyle Ahmet Amcan tanır belki," dedi. Dedem ikaz ediyordu. Yağız elleriyle oynarken dedem "İsmi ne babanın?" diye sordu. Tam cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada "Benim babam yok," dedi Yağız daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Anneannem "Kusura bakma oğlum," diyerek elini Yağız'ın omzuna koyduğunda Yağız'ın neden böyle bir şey yaptığını düşünüyordum. Tamam, babasıyla arası gerçekten çok kötüydü ve babası benim yüzümden onu oğlu olarak kabul etmiyordu ama neden anneannemlere böyle bir şey söyleme gereği duymuştu ki? Kısaca Hakan diyerek geçiştirebilirdi. Neyse, bu konuyu sonra konuşurduk.

Annem ayağa kalkarak "Baba çayını doldurayım," dedi ve dedemin çay bardağını aldı. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde samimi geliyordu her şey. Bu hayata daha çok ısınmıştım.

Yağız sıkıntılı bir şekilde nefesini dışarı verdi. Annem "Eylül bir şey ister misin tatlım?" diyerek bana döndüğünde başımı olumsuz anlamda sallayarak gülümsedim. "Ben bir bardak su alabilirim Emel," dedi babam telefonuyla uğraşırken.

Dedem "Ee Faruk, sokabilecek misin işleri yoluna?" diyerek kaşlarını kaldırdı ve babama baktı.

Bu arada ben evde yürüyemediğim için yatarken annem bir kemoterapi tedavisi daha almıştı ve söylediklerine göre doktor artık iyileşme aşamasına geçtiğini söylemişti. Babam "Halletmeye çalışıyorum. İş arıyorum her yerde. Bütün tanıdıklarım da ayarlamaya çalışıyor," diye yanıt verdi.

Sabah gözlerimi annemin sesiyle açtığımda "Günaydın," diyerek gülümsedim. Annem yatağımın kenarına otururken "Acıyor mu bir yerin kızım?" diyerek şefkatle bana baktı. Annemin yanaklarını sıkarak "Acımıyor artık hiç. Çok iyiyim ben," dedim.

Kahvaltıdan sonra babam dedemle birlikte dışarı çıkmıştı. Anneannemle annem mutfakta otururken bizde Yağız'la oturma odasındaki koltukta uzanıp teletabileri izliyorduk.

"Bak sen çıktın," diyerek sarı teletabiyi işaret ettim. Kırmızı teletabi ben, sarı Yağız, mor Can, yeşil de İlayda'ydı. "Pilates yapıyor lan bu. Ben bu olmam," dedi Yağız yerinde huysuzca kıpırdanarak.

"Ya bozma Yağız hayallerimi," diyerek neşeyle izlemeye devam ettim. Sarı teletabi kırmızı teletabinin yanına gelerek oynamaya başladığında kahkaha atarak Yağız'a baktım ve "Döktür sevgilim," dedim.

"Ben asla kabul etmiyorum böyle bir şeyi," dedi Yağız başını sallayarak. "Sen eğleniyorsun diye izliyoruz. Sarı teletabi ben olduğum için değil."

***

Soğuk bir duş alırken suyun tenimden duşun zeminine inişini izliyordum. Ellerimle yüzümü ovarcasına suyla yıkadım. Yağız hazırlanmak için eve gitmişti ve beni almaya gelecekti. Daha sonra karneleri almak için okula gidecektik.

Saçlarımı şampuanla birlikte köpürtürken gözlerimi kapayınca sanki banyoda korkunç şeyler varmış gibi hissettiğim için hızlıca gözlerimi açtım ve gözümün içine köpük girdi. Gözümü yıkamaya çalışırken saçlarımı durulayıp vücudumu da duş jeliyle yıkadım ve duştan çıktım.

Çantamı ve telefonumu alarak odadan çıkarken annemi ve anneannemi öperek evden çıktım.

Okul bahçesinde İlayda ve Can'ı bulamadığım için umutsuzca merdivenlere doğru ilerleyerek sınıfı son bir kez görme düşüncesiyle yukarı çıktım. Bu okulda son günüm olduğu için etrafta Yağız ve arkadaşlarımla olan anılarımı hatırlayarak hafızama kazımak istercesine yürüyordum.

Birden bir kızın sesiyle irkilerek ona baktım. "N'aber?" Kızı tanımasam da "İyi sen?" diye karşılık verdim olduğum yerde durup ona bakarken. Kız yanımdan ilerleyip gözünü bana çevirmeden geçerken kulağında kulaklık olduğunu fark ederek sesli bir şekilde güldüm.

Koridorda kendi kendime gülme krizine girmiş bir şekilde ilerliyordum. Kızın telefonda biriyle konuştuğunu farketmeden bana söylediğini sanmıştım ve bu durum gülmekten karnımı ağrıtacağım bir olaydı.

Gülerek elimi ağzıma koydum ve sınıfa girdim. Biraz daha gülerken arkaya, bizim sıramıza doğru ilerledim ve hâlâ masanın altında duran Yağız'ın kitaplarına baktım.

Sıraya oturup başımı masaya koyduğumda bir süre burada böyle kalmak istedim. Sınıfın penceresinden aşağıdaki öğrencilere baktığımda gözüm Yağız'ın olduğu gruba çarptı. Bir kız Yağızların yanında Yağız'a bir şeyler söylüyordu.

"Kırmızı alarm," diye bağırarak sınıfın kapısına doğru koşmaya başladım. Aşağıda halletmem gereken bir olay vardı. Neyse ki olay yerine yakındım Rıza Baba. Düşündüklerime gülerken kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm bedene aldırış et-

meden yanından geçip gideceğim sırada Mert önümde durarak geçmemi engelledi.

"Aşağıda Yağız ile aranız bozulmasın diye yanına gelmedim ama biraz konuşmamız gerekiyor Eylül," diyerek gözlerimin içine baktı.

"Şu an işim var," diyerek onu kırmadan geçmeye çalıştım ama yine önümde durarak bana engel oldu. "Mert lütfen."

"İki dakika dinle," diyerek eliyle geçmemi engelledi ve beni sınıfın içine ittirerek kapıyı kapattı. "İki dakikada götürür çocuğu zaten," diye mırıldandım sinirle.

Mert kapının önünde durup "Ben bugün Eylül masalımı bitiriyorum," dediğinde anlamayan gözlerle ona baktım. "Seni sevmekten vazgeçiyorum güzel gözlüm," dedi acı çekiyormuşçasına.

"Bu Yağız'a karşı yaptığım bir alçaklık oluyor. Hep farkındaydım ama belki bir gün bana gelirsin umuduyla hiçbir zaman senden vazgeçmedim. Ama sen onunsun Eylül ve hiçbir zaman beni sevmeyeceksin. Seni suçlamıyorum ama bir kere sarılsaydın be keşke bana."

"Mert," diyerek onu durdurmaya çalıştım. "Ben şu dakika senin gözlerinin içine baka baka senden vazgeçiyorum Eylül."

"İnşallah seni de biri böyle sever. Sen çok iyi birisin ama yanlış kişiyi sevdin sadece bu," diyebildim sadece.

"Kendine iyi bak olur mu? Zaten Yağız sana iyi bakar buna eminim ama bir şeye ihtiyacın olursa, kötü bir durumda olursan, kendini yalnız hissedersen her zaman yanındayım."

"Teşekkür ederim. Hep mutlu ol sende tamam mı?" diyerek ona baktım. Kapıya doğru giderek çıkmak için bir hareket yaptım. "Başına bir şey gelirse, Yağız varken değil ama olur da Yağız'a ulaşamazsın o anda. Hemen beni arıyorsun," diyerek gözlerimin içine baktı ve kapının önünden çekilerek bana yer açtı.

Başımı hafifçe sallayarak kapının kolunu t[illegible] ınıftan

çıktım. Mert ben çıkarken kendi kendine konuşuyormuşçasına "Gitme lan, gitme," diye fısıldadı.

Merdivenlerden koşarak indiğimde hedefini gözüne kestirmiş bir çita edasıyla Yağızların yanına gittim ve Yağız'ın önünde durdum. Kız Yağız'ın yanağını sıkarak "Büyüksün diye yanına gelmemiştim hiç ama aptallık etmişim. Neyse yapacak bir şey yok, görüşürüz," dedi ve gülerek Yağız'a baktı.

Yağız kızın elini yanağından çekerken "Gelir demiştim sana umursamadın. Al şimdi görürsün sen," diyerek beni işaret etti. "Eylül yemin ederim git dedim gitmiyor yapıştı sülük gibi," diye bana dönerek açıklama yaptı. Yağız'ın yanındaki arkadaşları sesli bir şekilde gülerken kıza baktım.

***

Karneleri alıp eve geldikten sonra gece yatağımda sessizce yatıyordum. Odamda telefonumun melodisi yankılanırken hızlıca açtım. "Babandan izin aldım. Giyinip arabaya gel," dedi ve hızlıca telefonu kapattı.

Yağız'da garip bir şeyler vardı. Sesine anlamlandıramadığım bir hüzün yerleşmişti. Ne için bir yere götürecekti ki beni?

Arabaya bindiğimde havada gerginlik kokusu alırken "Ne oldu Yağız?" diye sordum ona bakarak. "Gittiğimiz yerde öğreneceksin zaten güzelim," dedi elini yanağıma koyarak. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum," diyerek sıkı bir şekilde sarıldım. "Ama senden bir şey isteyeceğim tamam mı?" diyerek başını direksiyona yasladı. "Hiçbir zaman benden nefret etme."

"Ne oldu Yağız söyler misin hemen?" dedim endişeli bir şekilde. Cevap vermeden arabayı çalıştırıp sürmeye başladığında sadece dikkatli bir şekilde yola bakıyordu.

Yaklaşık on beş dakikalık bir yolculuğun ardından bir kafe-

nin terasına çıkmıştık ve çok yüksekteydik. Bizden başka hiç kimse yokken Yağız terasın demirlerine tutunarak aşağıya bir süre baktı.

"Anlatır mısın artık?" diyerek kolunu tutup yüzünü bana çevirdiğimde hızlıca bana doğru geldi. Yağız'ın gözyaşını kendi yanağımda hissettiğimde ondan ayrılıp yüzüne baktım ve "Ne oldu sana?" diye sordum.

"Kaçtığımız her son bizi yenilgiye uğratan bir başlangıçtır Eylül. Son zamanlarda içime işleyen en acı söz bu oldu," dedi gözyaşlarını silmeye çalışarak.

"Açık konuş her şeyim," diyerek elimi yanağına koydum. Elini elimin üstüne koyarak "Eylül," diye fısıldadı. "Senden sakladığım için kızma bana, söylemek için hazır olmanı bekledim. Bir insan böyle bir habere karşı ne zaman hazırlıklı olur bilmiyorum ama artık söylemek zorundayım."

Zihnimden bir sürü berbat düşünce geçerken "Anlat," diyerek titreyen dudaklarıma aldırış etmeden konuştum. "Ağlamak yok ama. Benden nefret etme tamam mı?" dedi ve gözünden akan yaşlarla bana baktı.

Daha anlattığı şeyi duymadan gözümden yaşlar akmaya başlarken başımı başka bir tarafa çevirmiştim. Annemle ilgili bir şey olabilir miydi?

"Kendimi öldürsem belki daha az acı çektirirdim sana. Ben ne kadar iğrenç bir adamım aklım almıyor," diye bağırdı boğazı yırtılırcasına. Boğazım düğümlenirken hiç bir şey söylemeden ona bakıyordum.

"Eylül," diyerek yutkundu. "Hani sen bıçaklandın ya," dedi ve gözlerimin içine bakarak ağlamaya devam etti. "Bıçak senin," dedi ve sustu. Söyleyeceği şey yavaşça kafamda şekillenmeye başlarken buz gibi elimle ellerini tuttum.

"Bıçak senin yumurtalıklarını yırtmış civciv kız. Ameliyatla yumurtalıklarını aldılar," dedi daha önce hiç görmediğim bir

şekilde ağlarken. Dudaklarımın arasından sesli bir hıçkırık çıktığında nefesim kesilecek derecede ağlamaya başladım.

"Çocuğumuz olmayacak mı yani?" dedim ağlayışımın arasından. "Çocuğun olmayacak," diyerek başını dikleştirdiğinde yüzüme bakmıyordu.

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktığımda "Ne demek istiyorsun?" diye sordum titreyen sesimle. "Eylül seni çok seviyorum evet ama bu sevgi baba olma isteğimin önüne geçemez," dedi sesli bir şekilde ağlayarak. "Özür dilerim ama ben de bir sorun yokken senin yüzünden baba olmamayı göze alamam."

Karşımda Yağız yoktu sanki. Benim tanıdığım Yağız ne olursa olsun yanımda olup bana çocuğun yokluğunu bile hissettirmezdi. Hele böyle şeyleri hiç söylemezdi.

"Sen kendin çocuğumuz olmasın demiyor muydun zaten?" diyerek sıkı bir şekilde kolunu tuttum. "Kızım diyordum da ciddi miydim ben orada? Şimdi kıskandığım için öylesine söylüyordum," diye karşılık verirken zorla konuşuyormuş gibiydi.

"Yağız iyi misin sen?" diye çığlık atarcasına bağırdım. "Çocuğumuz olacak diye mi evlenecektin benimle, bu yüzden mi seviyordun beni?"

"Hayır öyle değil ama yine de onlar da evliliğimizin bir parçası olacaktı ve olmayacağı için istemiyorum artık seni bu kadar basit," diyerek arkasını dönüp gittiğinde hızlı adımlarla yanına gittim.

"Sen bu değilsin Yağız. Şu an şoktasın herhalde. Senin verdiğin tepkiyi benim vermem gerekirken ne yapıyorsun?" diyerek onu kendime çektim ve başımı göğsüne koydum. "İnanmıyorum sana. Sen böyle bir sebepten beni bırakmazsın ki."

"Hiç çocuğum olmayacak mı gerçekten? Bir sürü hayalimiz vardı bizim Yağız," diyerek hıçkırarak ağlamaya devam ettim.

Yavaşça benden ayrılarak geriledi. "Tedavi olurum belki bir mucize olur. Lütfen beni bırakma," dedim yalvarırcasına.

"Kendine iyi bak her şeyim," diyerek boynumu hafifçe öptü. "Yanımda kal!" diye bağırdım ama yine de durmadı. Arkasını dönüp hızlı adımlarla yanımdan ayrılırken "Seni suçlamıyorum. Ama hiçbir zaman benim neden çocuğum olmayacağını unutma," diye haykırarak olduğum yere, dizlerimin üstüne çöktüm ve ellerimle yerden destek alarak içim dışıma çıkıyormuşçasına ağlamaya devam ettim.

39

Annesi babası olmayan, mendil satılmaya zorlanmış bir sokak çocuğunun hayallerle uçan balonlara baktığını görüp o çocuğa o balonları alırsınız da; tam çocuğun eline verirken o balonları havaya bırakırsınız ya tamda o çocuktum işte şimdi. Bulunduğum yerin sessizliğine hıçkırıklarım karışırken hiçbir zaman anne olamayacağıma bile tam anlamıyla üzülememiştim. O kadar savaşıyordum ki bu hayatla. Güçsüz bir kız acımasız bir dünyaya karşı olmayan gücünü de kaybediyordu.

Hıçkırıklarımı içime hapsetmeye çalışarak olduğum yerde duvara tutunarak doğruldum ve derin bir nefes almaya çalıştım. Hava sanki vücuduma iğne batırıyormuş gibi içime dolarken elimi ağzıma götürerek ağlayış sesimi bastırmaya çalıştım.

Merdivenlere doğru gittiğimde inmekte bile zorlanıyordum. Rüya görmüş olmak için tüm hücrelerime yalvarırken bütün basamakları indiğimi fark ettim girişteki koltukta oturan Yağız'ı görünce.

Bacaklarım sanki bir adım atmayı daha reddedermiş gibi olduğu yere çakılı kalırken yüzüne baktım, yüzünde acımasız bir ifade olsa tamam diyecektim bu çocuk seni istemiyor Eylül. Ama yüzündeki ifade öylesine iç acıtıcıydı ki. Bakarken soluk borumdan göğüs kafesime acı yükleniyormuş gibi bir hisle doluyordum.

Göz göze geldiğimizde gözlerini yere sabitleyip ayağa kalktı ve keskin adımlarla yanıma geldi. Elini yavaşça koluma koyup sanki incitmekten korkarmış gibi aşağıya doğru kaydırdığında "Hadi bırakayım seni," dedi gözlerime bakmadan. Kolumu çekip hızlı adımlarla kafeden çıkarken yüzüne son bir kez bakmıştım. Yağız'ın sesini duyunca içimdeki çığlıklar yine açığa vurdu kendini benden bağımsız. İçimi çekerek ağladığımı belli etmemeye çalışırken Yağız sertçe kolumu tuttu ve beni kendine çekip diğer elini bacaklarımın altına yerleştirip kucağına aldı.

"Bırak," diye bağırdım sinirle. "Beni o hale getirirken neler olacağını düşünmedin, eve tek gidince neler olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemeden arabaya doğru ilerlediğinde "Yağız bırak beni," diye çığlık attım. Elimle göğsüne vurduğumda bileğimi tutup vurmamı engelleyerek sakin bir şekilde arabanın kapısını açtı ve beni içeri attı.

Filmlerdeki gibi o kendi koltuğuna geçene kadar hiç bir şey yapmadan ona bakacak değildim. Kapı kilitli mi diye kontrol ettikten sonra kilidi açmak için işime yarayacak düğmeyi aramaya başladım. Yağız'a baktığımda koşarak arabaya bindi ve hızlıca arabayı çalıştırdı. Yağız'ın kokusu burnuma gelirken istemsizce ağlamaya devam ediyordum. Gözyaşlarımı avuçlarımın içiyle silerek sessiz hıçkırıklarla ağlamaya devam ederken yolu izledim. Arabada sessizlik hâkimken bir süre derin bir nefes alıp konuşan ilk kişi Yağız oldu. "Ağlama bak."

Böyle bir şey istediğimden olmasa bile Yağız'ın canını acıtmak için "İnşallah beni böyle kabul edecek biri çıkar karşıma," dedim nefret dolu tutmaya çalıştığım sesimle.

Söylediğim şey üzerine bir süre gözlerini sımsıkı kapatarak nefesini sesli bir şekilde dışarı vererek "Çıkamaz kimse senin karşına," dedi dişlerinin arasından. Kendini sıktığını direksiyonu tutan ellerinin parmak boğumlarından anlamış-

tım. Başımı cama doğru çevirerek akan gözyaşlarımı sildim. "Bana bak," dediğinde söylediğini duymazdan geldim. Elini çeneme koyup başımı ona doğru çevirdiğinde sertçe elini çekmesi için başımı çevirdim. "Benden nefret etmeyeceksin."

Hem benden böyle bir sebep için ayrılıp hem de nasıl nefret etmememi bekliyordu aklım almıyordu. "Hadi ya?" dedim dişlerimin arasından sert çıkan sesimle bağırarak.

"Her şey senin istediğin gibi mi olacak Yağız? Seni o kadar yanlış tanımışım ki; böyle kötü bir haberi duyduğumda habere değil, senin yaptığına daha çok üzüldüm. Şu dakikadan sonra kafana iyice sok, beni böyle bıraktığın için senden nefret ediyorum," dedim son kelimelerin üstüne basa basa. Konuşurken içimdeki öfkeyi biraz olsun atmıştım.

Yağız söylediklerime karşı sert bir şekilde yutkunarak "Etme," dedi. Kırmızı ışıkta durduğumuzda arabaya binince kapıyı bir daha kilitlemediği aklıma geldi ve hızlıca kapıyı açarak arabadan indim.

Yağız'a izimi kaybettirmek için kaldırımda hızlıca koşarken önümdeki insanlara çarpmamaya çalışarak gidebildiğim kadar ileriye gittim. Yağız arabayı bırakıp peşimden gelemezdi.

Hızlı adımlarla caddeyi geçip köşedeki bakkala girdim ve soluklanarak dolaptan bir su aldım. Suyu ödemek için parayı kasada duran amcaya uzattığımda "İyi misin kızım?" diyerek bana baktı.

"İyi." Sesi duyduğum gibi arkama baktım ve Yağız yanıma gelip gözlerimin içine baktı. Gözleri koyulaşmış bir şekilde büyük bir soğuklukla benim gözlerime kenetlenirken hızlıca bakkaldan çıktım.

Yağız peşimden gelirken "Gelme Yağız. Madem beni istemiyorsun hiç bir şeyim umrunda olmasın," diye bağırdım. Başını sallayarak arkamdan yürümeye devam etti.

Eve az kalmıştı. Yürüyebileceğim en hızlı şekilde bile yü-

rürken Yağız beni geçip benim onu geçmem için yavaşlıyordu. Hiçbir şey konuşmadan bizim sokağa geldiğimizde kapının önünde durdum ve zile bastım.

Arkamı dönüp Yağız'a bakmıyordum ama varlığını hissedebiliyordum. "Yine yatağında bana yer aç. Hiçbir şey değişmedi," dediğinde kapı açıldı ve hızlı adımlarla merdiven basamaklarını çıkmaya başladım.

İçeri girdiğimde herkes bana bakarken babam elindeki telefonuyla ilgileniyordu. Annemi görünce bir süre daha içime hapsettiğim gözyaşlarım yine özgürlüğünü ilan edip yanaklarımdan süzüldü.

"Ne oldu?" diyerek sıkı bir şekilde bana sarılan anneme "Her geçen gün hayallerimle beni biraz daha yüksekten düşmeye ittiğiniz için teşekkür ederim," diye cevap verdim.

"Eylül yapma böyle," diyerek ellerimi tuttu annem. "Senin iyiliğin içindi. Yağız ve baban böyle daha iyi olacağını söyledi."

"Anne," diye çığlık attım duvarlara çarpıp yüzüme bir tokat gibi dönen sesimle. "Sevdiğim adam beni terk etti."

Dizlerimin üstüne çöküp dışarda ağlayamadığım kadar ağlamaya başladım. "İstemiyor artık beni." Sesim hıçkırıklarıma hapis olmuş gibi boğuk bir şekilde çıktı. Annem "Ne diyorsun Eylül?" dedi dehşete kapılmışçasına. "Yağız senden ayrıldı mı?"

"Evet," dedim içim yırtılırcasına ağlarken. "Yağız benden çocuğum olmayacak diye ayrıldı." Odama gittiğimde hepsi peşimden gelerek bana bakıyorlardı ve ben bir saniye bile durmadan her hıçkırıkta daha da şiddetlenen bir şekilde ağlıyordum.

Sinirden gözlerim dönmüşçesine yatağın çarşafını çekerek "O istemiyorsa ben neden yaşıyorum ki?" diye çığlık atar gibi konuştum.

Dedem ve babam kolumu tutarak beni sakinleştirmeye çalıştığında annem ağlayarak "Benim için," dedi. Gözlerimi

kapatıp "Anne ben Yağız olmadan nasıl devam ederim?" diye sordum göğüs kafesim parçalanıyormuş gibi hissederken. Masanın üstündekileri yere atarken ağlamaya devam ediyordum. "Beni yanında istemeyen birinin yanında olmak için ölüyorum."

Babam iki kolumu da tutarak bana baktı ve "Seni bırakmış işte. Bir daha ağzından Yağız'ın adını duymak istemiyorum," dedi sert bir sesle. "Sen bırakır mıydın annemi böyle bir şey için?" diye sordum çaresizce.

"Asla bırakmazdım. O seni bırakabildiğine göre sevmiyor demek ki. Sen de bırak onun için acı çekmeyi," diye karşılık verdi gözlerimin içine yatıştırırcasına bakarken.

İçimdeki onsuzluğun ve bu onsuzluğa müdahale edilmeyişin delirtici hissiyle tırnaklarımı avucuma geçirdim. "Ama Yağız da beni bırakmazdı ki. O beni çok seviyordu."

Dedem beni yatağa oturturken "Tamam sakin ol kızım," diyerek başımı okşadı. "Dayanamıyorum," dedim sessizce dudaklarıma gelen tuzlu gözyaşlarımın arasından. "Nefes alamıyorum. Onsuz şu kalbim atmak istemiyor."

Sakinleşmeye çalışarak yatağıma uzandım ve bir kız için belki de en ağır acıyı yaşarken bir yandan da sevdiğim adam tarafından terk edilmenin içimi yakıp kavurmasıyla kapattım gözlerimi.

***

"Can, Eylül'ü arasana biraz. Siz konuşun ben de sesini duya..." Salona giren Yağız'ın beni görmeden başlattığı cümle yarıda kesilirken acı bir şekilde göz göze geldik.

Onsuz geçen bir ay. Kâbuslarım aklıma gelince sımsıkı kapadım gözlerimi. Bir ay hiç evden çıkmadan her gün yatağımın içinde ağır denebilecek bir depresyon geçirmiştim. Yemek yemek istedim ama yiyemedim. Konuşmak, içimdeki-

leri anlatmak istedim ama konuşamadım. Ona sarılıp, olanların hepsini unutarak bir saatliğine bile olsa ona sevgilim diyebilmek istedim ama o yoktu.

Babam Yağız'ı aramamam için telefonumu elimden almıştı. Annem benim durumuma üzülürken başımdan ayrılmadan hep benimle ilgilenmişti. Can ve İlayda yine yanımda olup bana destek olmaya çalışmıştı. Anneannem ve dedem Ankara'ya geri dönmüştü.

Yağız hiç gelmedi. Yağız beni hiç görmedi. Hiç aramadı. Hiçbir bilgi yollamadı. Bir gece yine kâbuslarımdan birinden uyanıp yine koşa koşa pencereden Yağız'ı aradı gözlerim.

Sokağın köşesini dönen çocuk Yağız'dı bana göre. Kimseyi inandıramadım. Peşinden gitmeye çalıştım ama izin vermediler. Deli muamelesi görüyor gibi hissediyordum ama bu durumun beni deli muamelesi görecek kadar kötü yaptığını da biliyordum.

Bir ayın sonunda evden çıkmaya karar verdim ve insanların içine değil, Canlara giderek biraz kafa dağıtırım diye düşünmüştüm. Yağız beni görmeden odaya girip söylediği şeyin etkisiyle yerinde dururken söylediği tekrar yankılandı beynimde.

"Can, Eylül'ü arasana biraz. Siz konuşun ben de sesini duya..."

Yağız'ın üstünde sadece bir pantolon vardı ve beni görünce gerileyerek sırtını kapıya yasladı. Can ayağa kalkarak "Git üstüne bir şey giy," diyerek yerdeki terliği Yağız'a atarken Yağız hızlıca odadan çıktı.

"Ben gidiyorum Can," diyerek koltuktaki çantamı aldım ve ayağa kalktım "Ve onun burada olduğunu bana söylemediğin için sana gerçekten çok kızdım."

"O da bilmiyordu ve gitmiyorsun," diyerek beni yerime oturturken "Kızma bana abisinin gülü," diyerek yanağımı sıktı.

"Tamamda o buradayken rahat olamam ben," diyerek ona baktım. "Rahat olma o zaman sende," dedi Can karşılık olarak.

Yağız odaya girdiğinde ona hiç bakmadan parmaklarımla oynamaya başladım. Yağız benim yanıma otururken bir insan en fazla ne kadar kasabilirse o kadar kastım. Can bana baktıktan sonra Yağız'a dönüp "Yağız sen gitmiyor muydun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Yağız bir süre sessiz kalıp varlığını hissettirircesine bana yaklaşırken ona bakmadığım için ne yaptığını göremiyordum. Nefesini saçlarımın arasında hissettiğimde derin bir nefes alarak -kokumu içine çekerek- "Gidiyordum ama vazgeçtim," diye karşılık verdi.

Bu yaptığına karşı refleks olarak yüzümü ona çevirdiğimde bana ne kadar yaklaştığını ve gözlerinin kapalı olup gözünden bir damla yaş aktığını görmüştüm.

Hızlıca ayağa kalkarak mutfağa gittim ve tezgâha tutunarak sürahiden bir bardak su doldurdum. Sandalyeye oturarak suyu içerken Yağız mutfağa girdi, tezgâha sırtını yasladı ve bana bakmaya başladı.

Gözlerimi kaçırarak bardağa baktım ve suyu içince ayağa kalkarak bardağı tezgâha koydum. Yağız tezgâha koyduğum bardağı eline alarak sürahiden su doldurup içtiğinde mutfaktan çıktım.

Bu sefer tekli koltuklardan birine oturup Can'a baktım ve "Ben giderim birazdan," dedim. "Onu yollarım ben tamam," diye karşılık verdi.

Yağız odaya girip az önce benim oturduğum yere otururken bir süre sessizlik oldu ve bu sessizliği odaya koşarak giren Emir bozdu. "Eylül!" Kucağıma çıkıp boynuma sarıldı ve "Seni çok özledim," dedi.

"Ben de seni çok özledim bebeğim," diyerek elimi saçlarının arasında gezdirdim. Emir kucağımdan "Dur bak. Sana bir resim çizdim," diyerek indiğinde koşarak odadan çıkarken Yağız Emir'i tuttu ve kucağına aldı.

"Emir, nasılsın abicim?" diyerek odadan çıkarırken

Emir'i kapıdan dışarı çıkarıp "Bak anne geliyor şimdi," dedi. Can'ın annesi benim yanıma uğrayıp benimle biraz sohbet edene kadar Yağız Emir'in yanında durmuştu. Can annesini ve Emir'i geçirmek için kapıya gittiğinde Yağız odaya geldi. Bana doğru yürümeye başladığında kalbim tekledi. Benim oturduğum koltuğun önünde durarak gözlerimin içine baktı ve "Sakın benden intikam almak için bir şey yapmaya kalkışma," dedi.

Günler sonra onunla konuşacak olmanın zorluğuyla yutkunurken "Sen hâlâ konuşuyor musun benimle? Dikkat et Yağız, benimle konuşursan çocuğun falan olmaz değmez benim için," dedim demir gibi bir sesle.

Söylediğime karşı bağışıklık kazanırmış gibi gözlerini kapattı ve yutkundu. Hırsımı alamayıp konuşmaya devam ettim. "Sonra biri de senin beni istemediğin gibi seni istemez sen üzülürsün, benim canım acır. Ama en çok acıtanda ne biliyor musun? Bu sorun benden değilde senden kaynaklansaydı, ben senin her şeyin olurdum. Gerekirse çocuğun ben olurdum senin. Yokluğunu hissettirmezdim onun, daha sıkı tutardım elini. Evliliğin çocuk demek olmadığını öğretirdik herkese. Sen beni bıraktın ya, ben sadece anne olmayı kaybetmedim ben bir daha mutlu bir insan olmayı kaybettim."

"Ne istiyorsun Eylül? Ağzımdan seni sevmiyorum cümlesini duymadan nefret edemiyor musun benden? Bunu mu istiyorsun, söyle işini kolaylaştırayım. Benden bu kadar nefret etmek isterken edemiyorsun ya, seni bu kadar hırçın yapan bu!" diye bağırdığında gözlerim doldu.

"Beni sevmiyor musun?" diye sordum ellerim titrerken. Başını çevirip "Ya da başkası var cümlesi senin benden nefret etmene yetebilecek mi?" diyerek öfkeyle konuştu.

Boğazımdaki yumru nefes almamı engellerken gözlerimi sıkıca kapatıp dönen başıma aldırmadan çantamı alarak yanından

geçtim ve bir adım arkasında durarak "Yetti," dedim çığlık çığlığa bağıran içimi susturarak.

Koşarak evden çıkarken Can yukarı çıktığı için benim gittiğimi görmemişti. Yolda nefesim kesile kesile ağlarken elimi boğazıma götürerek nefes almaya çalıştım. Her geçen saniye nefes almam zorlaşırken sanki vücudumdaki oksijen kırıntılarını kullanır gibi boğuk bir şekilde nefes almaya çalışıyordum.

Otobüs durağına giderek durağa tutundum ve etrafta insanlar olmasına rağmen kendimi susturamadığım için bağıra bağıra ağlamaya devam ettim.

"Benden intikam almak için bir şey yapmaya kalkışma."

Söylediği cümle zihnimde yankılanırken iğrenç ve belki de kurtarıcı fikirleri beraberinde getirdi. Benim bineceğim otobüs geldiğinde koltuklardan birine oturarak ağlamaya devam ettim. Evin yakınlarında bir yerde inip koşarak sokağa girdim. Gülşah'ın doğum gününde yanıma gelip bir şeyler söyleyen çocuk karşıdan gelirken gözlerini kısıp bana baktı. Onu görünce başımı çevirerek hızlıca kapıya koştum ve titreyen ellerimle çantamdan anahtarı çıkararak kapıyı açtım. Annem ve babam evde olmayacaktı. Aklımdaki acı verici şeyin beraberinde getirdiği veda hissiyle her basamakta Yağız'la konuşuyordum. "Bir seni çok sevdim Yağız. Bir sana öldüm ben. Bir tek sana öleceğim."

Eve girip çantamı koltuğa fırlattım ve mutfağa gidip annemin ilaçları koyduğu dolabı açarak kucağıma hepsini aldım ve odama geçtim.

Yatağıma ilaçları koyup bir şişedeki hapların hepsini avcuma boşalttım. "Nasıl bana bunu yaptın diyemem. Ne diyebilirim ki başka. İnşallah çok güzel bir kızın olur Yağız, benim gözlerimi çok severdin sen. Gözleri bana benzesin olur mu?"

Hıçkırarak ağlamaya devam ederken elimdeki haplara bakıp titreyen sesimle konuşmaya devam ettim. "Bir civcivi ancak bir

penguen öldürebilir, sen beni ikinciye öldürüyorsun Yağız. Sen benden ayrıldığında ben zaten öldüm ve bugün ölü olan bir insanı tekrar öldürdün.

Penguen civcivini iki kere öldürünce civciv de ondan öğrenip kendini öldürüyormuş demek ki. Civcivin senin gerçekten yapamadığını yapıyor."

Kapının gürültüyle açılma sesini duyduğumda hızlıca ayağa kalkarak toparlanmaya çalıştım fakat kucağımdan yere düşüp ses çıkaran ilaç şişesi elimi sıkıp olduğum yere çivilenmemi sağladı.

Haplar yere dökülürken çaresizce saçlarımı yüzümden çektim ve derin bir nefes almaya çalıştım. Odaya çok aşina olmadığım bir yüz girmesi afallamama sebep oldu. Az önce beni aşağıda apartmana girerken görmüştü. Hızlıca yanıma gelerek sertçe bileğimi tuttu ve diğer eliyle sıktığım parmaklarımı açarak hapların yere düşmesini izlerken "Ne yapıyorsun sen?" diyerek gözlerimin içine baktı.

"Git buradan," dedim zor çıkan sesimle. Elimi ondan kurtarırken "Git. Hiçbir şey seni ilgilendirmez," diyerek odadan çıkartmaya çalıştım.

Odadan çıkarma çabalarıma rağmen yerinden kıpırdamadan "İçtin mi yoksa?" diyerek elini alnıma koydu. Elini çekip "Ne olur git. Karışma. Yaşamak istemiyorum," dedim duraksayarak.

Neşeden uzak bir şekilde gülerken "Ne yaşadın sen?" diyerek öfkeyle bana baktı. "Ne yaşamış olabilirsin intihar edecek kadar?" "Annem kanser. Babam iflas etti. Sevdiğim çocukla ailelerimiz yüzünden hiç bir zaman tam anlamıyla mutlu olamadık. Bir ay önce bıçaklandım. Çocuğum olmayacağını yeni öğrendim ve sevdiğim çocuk benden bu yüzden ayrıldı," dedim aklıma gelenleri tükürürcesine. "Yetti mi?"

"Yetmedi," diyerek başını salladı. "Çocuk şerefsizlik yapıp senden ayrılmış, sen de onun için intihar edeceksin. Tipik ergen kız vakası."

Vücudum sinirle kasılırken kolunu tuttum ve "Çık git bu evden, polisi ararım yemin ederim," diyerek odamdan çıkardım. "Bu kadar mı aptalsın? Senden o yüzden ayrıldıysa zaten sevmiyordur. Bak hayatına," dedi bana acırcasına.

Söylediklerinde haklıydı. İntihar etmek güçsüzlüktü ama ben gücümün bittiğini hissettiğim için böyle bir adım atmıştım zaten. "Güçsüz olmayacaksın," diye fısıldadım içimden.

"Nasıl girdin sen buraya?" diyerek ona baktığımda "Öyle telaşlıydın ki bir şeyler yapacağın belliydi. Ağlıyordun. Kapıcıda bütün apartmanın anahtarları var. Ondan aldım girdim," diye karşılık verdi.

"Umrumda değilsin ama göz göre göre bir insanın ölmesine izin vermem," diyerek yere baktı. "Bir daha hırsız gibi kimsenin evine dalma. Defol git şimdi," dedim ve kapıyı açıp dışarı çıkmasını sağladım.

Olduğu yerde dikilip ifadesizce bir süre beni izledikten sonra "Peki. İyi intiharlar," diyerek merdivenlerden yukarı çıktı.

Aynadaki yansımamı görünce "İğrençsin," diye bağırdım kendime. "Seni hiç düşünmeden bir kenara fırlatan biri için hâlâ ağlayacak kadar iğrenç."

Kendime baktıkça içim kusma isteğiyle dolarken. "Bir çocuk için aileni üzecek kadar basit misin sen?" diyerek dişlerimi sıktım.

Ve ben o an bir daha Yağız için ağlamayacağıma dair söz verdim. Odama girip yerdeki hapları toplarken onun adını kazıdım kafamdan. Ölmüştü artık benim için. Yatağıma uzanıp tavanı izleyerek kafamdaki düşünceleri silmeye çalıştım ama iç sesim susmuyordu.

Bir güneş kaç defa aynı yerden batar? Benimki bir daha doğmamak üzere batmıştı. Sadece küçük bir güneş yeterdi ki benim dünyamı aydınlatmaya. Her kirpiğin arasındaki o ince mesafe kadar derin sevmiştim onu. Doğar mı peki güneş sonsuza

kadar battığı bir dünyada tekrar? Yağmur denize kavuşacaklen güneş alır mı onu?

Sonunda annem geldiğinde gözlerimi huzurla kapatıp kapıyı açtım ve sıkı bir şekilde sarıldım. Anneme intihar girişimi hariç bütün olayları anlatırken hava kararmıştı. Babam hâlâ iş bulamamıştı ve bu durum artık beni ciddi anlamda korkutmaya başlamıştı. Annem saçlarımla oynarken koltukta uyuyakaldığımı babamın sesiyle fark ettim.

Yemek yemek için elimi yüzümü yıkayıp masaya gittiğimde babam bana bakıp "İyi misin kızım?" diye sordu. Başımı olumlu anlamda sallayıp önümdeki yemeği yemeye başladım.

Babam bir süre sessizlikten sonra "Nasıl gidiyor Yağız ile, hiç sana ulaşmaya çalışmadı mı?" diye sordu. Başımı kaldırıp ona bakarken "Hayır," diye karşılık verdim.

Babam kaşlarını kaldırıp gözlerini önündeki tabağa dikerken annem "Bu konuyu açmayalım bir daha," diyerek konuyu dağıtmaya çalıştı. Yemek bittikten sonra masayı toplamakta anneme yardım edip salondaki koltuğa oturdum. Televizyona boş boş bakarken aklım tamamen başka şeylerdeydi. Kendi kendime sorular sormaya başladım. Annelik duygusunu tadamayacak mıydım ben şimdi? Belki bir çok kız için o kadar önemli değildi ama benim hayalimdi. Çocukları çok severdim ve her gördüğümde kendimi anne olarak hayal ederdim. Yağız'dan olmayacaksa hiç olmasın o çocuk dedi iç sesim. Susturdum. Susturdum, çünkü Yağız bir daha aklıma gelmemesi gereken, adını bile unutmam gereken bir insandı. Onun yüzünden bunu yaşadığım halde yanımda olmamıştı. Şimdi ben bir sokakta annesinin elini tutan küçük bir çocuk gördüğümde içim sızlayacaktı. Ya da bir parkın önünden geçerken çocukların mutluluk çığlıklarını duyduğumda. Anneme her "Anne," diye seslenişimde dağılacaktım ben.

***

Okul kapandıktan hemen sonra olan gezi ertelenip yaz tatilinin ortalarında yapılmaya karar verilmişti. Hiç gitmek istemiyordum hatta gitmeyecektim ama İlayda ve Can'ın ısrarları yüzünden şu an güneşin altında otobüs bekliyordum.

Herkes toplanmış tatile gitmenin heyecanıyla planlar yapıyorlardı. Yağız yüzünden evde depresyona girmek yerine bu geziye katılarak arkadaşlarımla kafa dağıtmayı seçerek doğru şeyi yapmıştım.

Siyah kısa ve bol bir elbise giyip saçlarımı topuz yapmıştım. Başta isteksiz olduğum için yanıma çok kıyafet almak istemesem de İlayda bize gelip dolabımdaki tüm kıyafetleri bavula koymuştu. Bir hafta Bodrum'da kalacaktık. Can başıma güneş geçtiğini söylediğimde bana verdiği şapkasını başımdan alıp kendine takarken "Yeter artık. Bu yakışıklı çocuğun mu başına güneş geçsin?" dedi.

İlayda karşıda duran kızı bana işaret ettiğinde Elisa'yla uzun zaman sonra göz göze geldik. Bana bakıp arkadaşına döndü. Etrafıma bakarken Can elini omzuma koyup "Yağız gelmiyor," dedi.

"Sordum mu?" diyerek ona baktığımda "Nasıl sorarım diye düşünüp daha fazla kendini yorma diye söyledim fıstık," diye karşılık verdi. Otobüsler geldiğinde yere bıraktığım bavulumu elime alarak otobüse bindim. İlayda ve Can birlikte oturacaktı. Ben de arkalarına geçerek tek başıma bir yolculuk yapacak olmanın hüznüyle başımı cama yasladım. "Kafan kırılacak birazdan cama yaslanmaktan," dedim kendi kendime.

Herkes otobüse binip yerleştiğinde hocalar son kontrolü yapmak için yoklama alıyorlardı. Yoklama alınıp herkesin burada olduğu kesinleşince Eda hoca "Gidebiliriz," diye talimat verdi. Yağız bir anda otobüse binip "Hocam ben de geliyorum," dediğinde hoca duraksayarak Yağız'a baktı.

Yağız "Para işini hallettim. Ahmet Hoca oteli arayıp bir kişilik daha yer ayırttı," dediğinde hoca "O zaman geç Eylül'ün yanına," dedi.

Yağız kısa bir süre bana baktığında ellerimin buz gibi olduğunu fark ettim. Tam "Başka bir yere geçsin," demek için ağzımı açtığım sırada Yağız hızlı adımlarla yanıma geldi ve oturdu. Nefesimi tutmuş bir şekilde tırnaklarımı avcuma geçirirken ona bakmamaya dikkat ediyordum.

Kolu koluma değerken, onun nefesini duyarken nasıl rahat yolculuk yapabilirdim ki? Yağız'ın telefonuna mesaj sesi geldiğinde aldırış etmeden oturduğu koltukta yayılarak bacaklarını rahat bir şekilde açtı ve başını koltuğa yasladı. Otobüs hareket edip gitmeye başladığımızda çantamdan hırkamı çıkardım ve cama koyarak başımı ona yasladım.

Bizim otobüste sadece Eda hoca vardı ve bir hocadan daha çok arkadaştı

Yağız'ın telefonu çalmaya başladığında cebinden çıkarmaya çalışırken dirseği karnıma çarptı.

Karnıma baktıktan sonra cebinden telefonu çıkarıp "Efendim?" dedi. Bir yandan telefonunun sesini kıstığını gördüm. Karşıdaki kişinin sesini duymamı istemiyordu.

Bir süre karşı tarafı dinleyip "Evet," diye karşılık verdikten hemen sonra "Mecbur," dedi. Mecburen benim yanıma oturduğunu söylüyordu sevgilisine.

Dişlerimi sıkarak kafamdaki kuruntulardan arınmaya çalışırken "Tamam," diyerek telefonu kapattı. Bir süre etrafa baktıktan sonra ayağa kalkarak "Buraya geçmek isteyen var mı yer değişelim?" diye sordu sesli bir şekilde.

Elisa'nın yanında oturan kız ayağa kalkarak "Ben geçerim," dedi ve gelip benim yanıma oturdu. Yağız Elisa'nın yanına otururken gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes aldım.

40

Sabahın ilk ışıkları pencereden odama sızarken gözlerimi kırpıştırıp etrafıma baktım. Odada tek başımaydım ve bavulum yatağın kenarındaydı. Bavulumu açıp içinden giymek için yarım bir spor taytı ve kapüşonlu bir üst giyerek saçlarımı at kuyruğu yaptım. El çantamdan telefonumu ve kulaklığımı aldıktan sonra masanın üstünde duran oda kartını da alarak odadan çıktım.

Bu saatte İlayda'yı arasam da duymayacağını bildiğim için kimseyi aramadım. Telefonumdan müzik açıp kulaklıklarımı taktıktan sonra otelden çıkarak deniz kıyısında yürümeye başladım. Temiz havayı ciğerlerime çekerken aklıma yine o geldi. Yine o ve kusursuz yüzü. O ve onun akıl almaz sesi. O ve onun insanın tenine işleyebilecek güçte bakan gözleri. Gözlerimi sıkıca kapatarak zihnimden kovdum görüntüsünü. Yürümeye devam ederken duraksayıp hapşırdığımda telefonumun mesaj sesiyle irkildim.

Çok yaşa.

Hâlâ aptal gibi telefonumdan numarasını silmediğimi fark ederken kendime kızarak yürümeye devam ettim. Sabahın hafif soğukluğuyla gözlerim yaşarmıştı ve bir tur attıktan sonra tek-

rar otele girdim. Otelin girişindeki koltuklardan birine yatar bir pozisyonda oturup televizyonun karşısında telefonumla ilgilenmeye başladım. Asansörün düğmesine basıp açılmasını bekledikten sonra içeri girip derin bir nefes aldım.

İçeri giren bir kişi daha olduğunda ona baktım. Yağız arkamdan asansöre binerek kapıyı kapattı ve düğmelerin önünde durdu.

"Çekilir misin?" dedim sinirle dişlerimin arasından. Gözlerini kapatıp sert bir şekilde yutkunduktan sonra sanki ağzından bir anda kaçıveren kelimelere engel olamıyormuş gibi konuştu. "Nefesim batıyor içime. Neden bana bunu yapıyorsun diyorsun ya hani, ne sana gelecek yüzüm ne senden gitmeye cesaretim var."

Geri çekilip söylediklerine hiçbir anlam veremeden yerimde dikildim. Bir an önce bu saçmalığın bitip asansörün kapısını açmasını bekleyecektim ve o zamana kadar hiçbir tepki vermeyecektim. "Birini üzmemek için uğraşırken onu daha..." diyerek sustu.

Tekrar sert bir şekilde yutkunarak "Çok üzdüm seni," diye fısıldadı. "Hani bir çocuk almak için aylardır annesine yalvardığı oyuncağı aldığı zaman ona öyle dikkat eder ya ben sana hep öyle dikkat ettim Eylül'üm."

Başımı başka bir tarafa çevirerek elimi çeneme koydum. "Ama annesi der ki o çocuğa; bir gün boyunca cezalısın hiçbir oyuncağına dokunmak yok. Dokunmak ister ama dokunursa bir daha tamamen kaybedeceğini bildiği için dokunamaz. Belirli bir süre dokunmamayı göze alır çocuk. Çünkü bilir bir daha görememektense uzaktan izlemek yeter ona. Onun olana benim diye sarılamasa da onun olduğunu bilmek yeter. Bir gün tekrar onu ellerine alacağını bilmek yeter."

Gözlerimin içine bakarken umutsuzca başını sallayarak asansörün kapısını açtı ve önünden çekilerek "Geç güzelim," dedi. Hissettiğim berbat duygularla zar zor asansörden çıkarken derin bir nefes almaya çalıştım.

Gözlerimi kapatıp hızlı adımlarla ilerledim. Söylediklerini aklımdan silerken cebimden telefonumu çıkarıp İlayda'yı aradım.

Telefon bir süre çaldıktan sonra "Eylül?" diyerek neşeli bir şekilde telefonu açtı. "Neredesin?" diye sordum yürümeye devam ederken. "Havuzdayız sen de gelsene," dedi. Telefonu kapatıp yanlarına giderken tabelalardan havuzun nerede olduğunu öğrenmeye çalışarak yürümeye devam ettim. Üstümdeki spor kıyafetleriyle havuza gitmenin ne kadar mantıksız olduğunu düşünsem de önce ortama bakıp daha sonra mayomu giyip giderim diye düşündüm.

Havuz tabelasını gördüğüm yere koşar adımlarla ilerlerken içeri girdiğim gibi insanları incelemeye başladım. Çok yüksek olmayan bir müzik sesi kulaklarıma gelirken İlayda ve Can'ı bulmaya çalıştım. Can'ı görünce onların yanına gitmek için attığım adımla birlikte sırtımda hissettiğim, sahibini göremediğim eller yüzünden kendimi suyun içinde buldum.

Suya beklemediğim bir anda ve çok hızlı bir şekilde girdiğim için kendimi istemsizce sıktım. Suyun altında hareketsizce yukarı çıkmayı beklerken kollarımla kendimi yukarı iterek suyun üstüne çıktım.

Havuzun kenarında ellerini açarak bana bakan çocuğa nefretle baktım. Karnımda hissettiğim dehşet ağrıyla birlikte suda yayılan hafif kırmızlığa korkuyla bakarak karnımı tuttum.

Tatile gelmeden önce doktoru arayıp suya girip giremeyeceğimi sorduğumda asla atlamamam gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Karnımı tutarken acıyla çığlık attım. Öyle çok yanıyordu ki dikiş yerlerim.

Can koşarak çocuğun yanından geçti ve suya atlayıp beni yavaş bir şekilde suyun içinden çıkardı. Tişörtüm sıyrılıp dikişlerim ortaya çıkınca onların kanadığını görmek başımı döndürürken "Tamam iyiyim," diyerek yürümeye çalıştım.

Çocuk bana bakarken "Özür dilerim," dedi dudağını ısırarak. Can kolumu tutup beni kenardaki şezlonglardan birine oturturken "Ne yaptın lan sen?" diyerek çocuğa baktı.

Arkadan biri "Ne diye havuza atıyorsun?" diye bağırdığında kapıdan giren Yağız bir süre etrafa baktı ve buradaki kalabalığı görünce koşarak yanımıza geldi.

"Bittim oğlum ben," dedi beni havuza atan çocuk. "Kimse beni söylemesin."

Yağız gözlerini kocaman açıp yanıma gelirken "Eylül!" diye soludu. İlayda elimi tutup "Korkma," dediğinde ayağa kalkarak "Abartmayın tamam," dedim.

Havuzun çıkışına doğru ilerlerken Yağız kolumu tutup "Ne oldu bir yere mi çarptın?" diye sordu. Omuzlarımı tutup beni kendine çevirirken gözlerimi kısıp başımı çevirdim. Dikiş yerlerimden bir sızıntı halinde kan akarken elimle kapatmaya çalıştım. Yağız elimi tuttuğunda eli kan olurken hızlıca elimi çektim. "Acıyor mu?" diyerek yutkundu. "Ölürüm ben sana, gel bir doktora gösterelim."

Yüzümden saçlarımı çekmeye çalışırken başımı çevirip dokunmasını engelledim "Yapma Yağız. Benim canımın acısı ne zamandan beri umrunda?" diye sordum ifadesiz bir şekilde.

"Benim kalbim senin ellerinde atıyor," diyerek gözlerimin içine baktı. "İyi bir oyuncusun ama ben hâlâ sana inanacak kadar saf değilim," dedim ve yanından ayrıldım.

Yağız peşimden gelirken Can yanımıza gelip "Ben ilgilenirim Yağız," diyerek koluma girdi. Can'la birlikte tedbir amaçlı otelin doktoruna geldiğimizde doktora bıçaklandığımı ve dikiş atıldığını anlattım. Bir dikişimin kendimi çok sıkmaktan açıldığını söylerken yeniden dikiş atacağını söylemişti. Derin bir nefes alıp çekeceğim acıya karşı gözlerimi sıkıca kapatırken Can elini başıma koydu ve diğer eliyle de elimi tuttu.

"Bir şey olmayacak güzellik," diyerek gülmeye çalıştı.

İğnenin etime giriş anını hissederken hafifçe Can'ın elini sıktım. Can destek oluyormuşçasına elimi sıkarak karşılık verirken içimden bu elimi tutanın Yağız olması gerektiğini düşündüm. Kendime kızarak bu düşünceden kaçarken bir an önce bu işkencenin bitmesini dileyerek bekledim. Sonunda dikiş atılıp doktor yapmamam gereken şeyleri söyledikten sonra odasından çıkarken alnımdaki soğuk terleri sildim.

Aynadaki yansımamla karşılaşınca yüzümün bembeyaz olduğunu görerek ürperdim. Yüzüm o kadar beyazdı ki sanki tek renkli şey gözlerimmiş gibi yeşil gözlerim yuvalarından fırlayacakmışçasına dikkat çekiyordu.

Can bana sarılarak "Özür dilerim," dediğinde "Neden?" diye karşılık verdim. "Her şey için," dedi duygulu bir sesle. "Can saçmalama senin suçun yok ki," dedim yumuşak bir tonda.

Kapının önünde bekleyen İlayda bana dikiş atılırken dayanamayacağı için içeri girmemişti. Ben odadan çıkınca gözlerindeki yaşları serbest bırakarak "Sana bir şey olmasın," dedi ve sıkı bir şekilde sarıldı.

İlayda ve Can'la odama doğru geldikten sonra ben odama girip dinlenmek istediğimi söyleyerek onlardan ayrılmıştım. Onlar yemek yedikten sonra ne kadar istemediğimi söylesem de benim de odama yemek getireceklerini ve bu akşam benimle vakit geçireceklerini söylemişlerdi. Elimdeki kartla odanın kapısını açarken girişteki lavaboda yüzümü yıkayarak içeri geçtim. Yatağımın üstünde bir oyuncak bebek görünce bedenim uyuşmuş gibi kasılırken ona doğru gidip yakından baktım.

Yine birileri benimle eğleniyordu. Gözlerim dolmaya başlarken bu kadar ağır şeyler yaşamanın acısıyla tırnaklarımı avcuma geçirdim. Yalnız kalmamak için odadan koşarak çıkarken yemekhaneye girdim. İlayda ve Can yanımda olursa onlara anlatınca rahatlardım. Bir şeyler söylerlerdi.

Yemekhanede onları ararken bulamayınca bir masaya otururak garsona "Bir su alabilir miyim?" diye sordum. İki-üç dakika sonra garson elinde bir paket ve bir bardak suyla gelirken "Bu ne?" diye sordum. "Bilmiyorum efendim turuncu saçlı bir hanımefendi yolladı. Hediyeymiş," diyerek paketi masaya bıraktı.

Paketi öfkeyle açtıktan sonra nefretle bağırarak içindeki oyuncak bebeği yere fırlattım ve "Eda!" diye haykırırcasına bağırdım. Eda'nın gülüşü kulaklarımı doldururken gözlerimdeki yaşları geri itmeye çalıştım.

Eda karşımda dikilip acıyan gözlerle bana bakmaya çalışırken "Neyse ki isteyenler geziye arkadaşlarını davet edebiliyordu da ben de bu fırsatı kaçırmadım," diyerek saçlarını geriye attı.

Masadan ayrılırken "Bak Eylül, senin için çocuk yaptım. Al senin olsun," diyerek yere fırlattığım oyuncak bebeği eline alarak bana uzattı. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve yanından geçmeye çalıştım. Önümde dikilerek geçmemi engellediğinde "Sus Eda," dedim dişlerimin arasından. Tırnaklarımı sertçe avcuma geçirirken nefretle ona baktım. Etrafta bizi fark eden birkaç kişi vardı.

"Şimdi iki çocuğun oldu. Kaç tane yapmak istiyordun?" diye sordu. Gözlerim dolarken şimdi bir şey söylersem ağlayacağımı bildiğim için susarak yanından geçtim.

"Tamam susayım Eylül. Ama ben yanındayım bak. Çocuğun olmayacak diye terk etmedim seni Yağız gibi," diyerek neşeden uzak bir şekilde güldü.

"Evet çocuğum olmayacak." Ona doğru bir adım atıp iyice yüzüne baktım. "Ama annenden şanslıyım Eda. En azından senin gibi bir çocuğum olma ihtimali yok." Hızlı adımlarla yanından geçecekken "Sen insan olamazsın. En büyük acılarımla eğlendin," diye bağırdım.

Eda'nın yüzündeki o nefretin gölgesiyle gülümseyen ifade gözlerimin önünden gitmiyordu. Hızlı adımlarla yemekhaneden

çıkarken köşedeki duvara tutunup gözlerimi sıkıca kapatıp durdum. İçimacıylakavrulurkengerçeklerdenkaçmamayıöğrendim. Bir anda kolum tutulup sarsıldığımda gözlerimi korkuyla açarak karşımdaki kişiye baktım.

"Ne oldu sana?" diyerek endişeyle gözlerimin içine bakan Yağız'a öfkeyle baktım. Bir süre sessizce ona bakarken gözümden damlayan bir damla yaşa engel olamadım. Kollarımı tutarak beni kendine çekerken "Dur ağlama," diye fısıldadı.

Sessizce kolumu çekip gitmeye çalışırken izin vermeden daha sıkı tuttu. "Eylül ne oldu dedim?" dedi daha sert bir tonda.

Ne yapacağımı bilemez bir şekilde ona baktım. İçimden konuşmak gelmiyordu, sadece durup ona saatlerce bakmak istiyordum. Bir süre sonra "Senin yüzünden," dedim dişlerimin arasından çıkan nefret dolu sesimle. "Sen beni bırakmasaydın şimdi kimse benimle dalga geçemezdi."

"Kim geçti?" dedi gözlerini kocaman açarak. "Söyle çabuk!" Cevap vermeden geçmeye çalıştığımda "Kim ne dedi?" diye sordu daha çok endişeli bir ses tonuyla. "Ağlama tamam," diyerek elini saçlarımın arasından geçirerek yavaş bir şekilde başımı öptü. "Ağlama."

Bir-iki saniye böyle kalmak gözlerimin kapanıp içimin huzurla dolmasını sağlasa da geri çekilip "Seni ilgilendirmez," diye cevap verip yanından geçtim.

Hızlıca merdivenlere yönelip yemekhaneye çıktığında onu düşünmemeye çalışarak ilerlemeye devam ettim. Kalbime bir ağırlık çökmüş ve bütün hayati fonksiyonlarımı engelliyormuş gibi hissediyordum. Attığım her adımda fiziki olarak ondan ne kadar uzaklaşsam da daha çok yakınlaştığımı hissediyordum.

Kendimi tutamayıp koşarak yemekhaneye çıktım. Yağız Eda'nınüstüneyürüyerekbağırıyordu."UlanEda.Okızınbirdamla gözyaşı senin hayatından değerli!" Sertçe masaya tekme atarak

sinirle bağırdı. "Nasıl üzersin sen onu?" diyerek yumruğunu sıktı. "Eylül'ün çocuğu olamadığı falan yok. Asıl benim çocuğum olmayacak. Benden uzaklaşması için böyle söyledim."

Koşarak yanlarına gidip yüzümdeki dehşet ifadesiyle Yağız'a bakarken gözlerini büyüterek konuşmamam gerektiğini ifade etti. Elimi tutup Eda'ya doğru havaya kaldırarak "Ben bu eli bırakmam kızım gördün mü?" dedi.

Eda "Yağız ne diyorsun sen?" diyerek elini ağzına götürdüğünde Yağız Eda'nın söylediğini duymazlıktan gelerek "Eylül benim tek gerçeğim. Bırakabileceğime inandın mı gerçekten?" dedi alaycı bir ses tonuyla.

Hızlı adımlarla elimi bırakmadan yemekhaneden dışarı çıktığımızda hemen elimi çekip "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım.

"Şimdi kimse senin çocuğun olmayacağını bilmiyor. Daha fazla canını sıkamasınlar diye yaptım," diyerek bana baktı. Sinirle deniz kıyısına giderken "Çok iyi oldu gerçekten, şimdi o kadar iyi hissediyorum ki," diye karşılık verdim yüzüne bakmadan.

"Yapma böyle. Biraz konuşalım," diyerek yanıma geldi ve elini belime koyup beni kendine çekerek şezlonga oturmamı sağladı. "Bugün ayrıyız, yarın ayrı kalacağız belki ama ben seni hiç bir zaman bırakmayacağım," dedi sakin bir ses tonuyla.

"Seni hep yaşatacağım içimde. Varsın veya yoksun bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyerek başını önüne eğdi ve derin bir nefes alıp gökyüzüne baktı. Sakin bir şekilde onun hareketlerini izlerken neden böyle bir şey yaptığına anlam veremiyordum. Benden böyle bir şey için ayrılan çocuk şimdi böyle şeyler söylüyordu. Hiçbir zaman benden vazgeçmeyeceğini dile getiriyordu sürekli. Bir yanım buna inanmak isterken yaptıklarıyla çelişkili bulup geri çekiyordum kendimi.

Hissizliğin hissinde bir hiç gibi hissediyordum. Artık hiç

kimsenin bir şeyi değil, hiçbir zaman hiç kimsenin bir şeyi olmamış gibi...

İçimi yakıp kavuran özlem nefes almamı engellerken onun gözlerine baktığımda biraz daha rahatlıyordum. Kendi kendime konuşmaya başladım. Özlemek kıyısı olmayan bir denizde gemiden atılmak gibi. Nereye yüzersen yüz, ne kadar kulaç atarsan at kurtulamayacaksın bu denizden.Kurtulursun belki, ha? Hiç mi? Belki mi? Hiç.

İç sesimi susturup denizi izlemeye başladım. "Neden ayrıldın o zaman benden?" diye sordum cesaretimi toplayarak. "Sorma bunu," diyerek başını başka bir tarafa çevirdi.

"Neden Yağız söyle lütfen, kurtulayım şu içimdeki iğrenç histen," dedim çaresizce. Yüzünü ellerinin arasına alıp derin bir nefes verdi. "Bir mecburiyetin mi vardı? Sen beni bırakmazsın ki biliyorum," dedim "Bıraktım," dedi yutkunarak. "Ben istedim." Gözlerim dolarken yukarı bakıp gözümdeki yaşları geri göndermeye çalıştım. "Sen istemezsin," dedim sesim titrerken. "Ben istedim," diyerek duraksadı. "Seni hâlâ sevdiğim gerçeğini kimseden saklayamam ama sevgi yetmez her şeye Eylül."

"Seni çok özledim," diyerek gözlerini kapadığında derin bir nefes alıp duyduklarımı ne kadar sindiremesem de ayağa kalktım.

Telefonum çalmaya başladığında cebimden çıkararak ekrana baktım. Kayıtlı olmayan bir numara görünce bir-iki saniye daha bekleyip "Efendim?" diyerek aramayı cevapladım.

Tam olarak sahibini çıkaramadığım fakat tanıdık olan ses neşeli bir şekilde "Koray ben. İntihar ederken yakaladım ya hani seni," diye karşılık verdi. Kaşlarım çatılırken Yağız bana doğru gelip "Kim o?" dedi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum. "Kim o kim?" dedi sinirlenmeye başladığı her halinden belli olan Yağız. "Sadece bir şey söylemek için aramıştım," dedi Koray.

"Nereden çıktı böyle bir şey şimdi?" diye sorduğumda "Annenle tanıştım. Biraz endişeli olduğu her halinden belli. Ben de numaranı aldım, aradım seni," diye karşılık verdi.

Yağız telefonu elimden alacağı sırada geri çekilip almasını engelledim. "Aklında bulunsun eğer orada canını sıkan biri olursa veya orada daha fazla durmak istemezsen ben hemen gelip alırım seni," dedi sakin bir tonda. "Peki. Teşekkür ederim Koray," diyerek gülümsedim ve telefonu kapattım.

Yağız elimden telefonu çekip "Koray?" diyerek gözlerimin içine korkutucu bir öfkeyle baktı. "Koray öyle mi?" Başımı dikleştirerek "Evet Koray," diyerek gözlerinin içine bakmaya çalıştım.

Neşeden uzak bir şekilde gülerek "Bir de normal bir şeymiş gibi karşımda konuşuyor," dedi. "Normal bir şey zaten," diye karşılık verdim hızlıca.

Elini saçlarının arasından geçirip ensesine koydu ve sinirden titreyen sesiyle "Allah'ım delireceğim. Gir şu telefonun şifresini Eylül," diyerek telefonumu açmaya çalıştı.

"Hayır. Ver şunu," diyerek telefonu elinden almaya çalıştığımda sıkıca elimi tutarak beni kendine çekip ikimizin ellerini göğsüne koyarak gözlerimin içine öfkeyle bakarak "Yapma," diye fısıldadı. "Delirtme beni."

"Delirme gibi bir hakkın yok senin," diye bağırdım sinirle. "Benim sana bir şey yaptığım yok. Ne olduysa sorumlusu sensin. Şimdi karşıma geçip boş boş konuşma tamam mı?"

"Neyse ben bulurum o çocuğu. Önce seni havuza atanla bir görüşeyim," dediğinde sertçe elimi elinden kurtarıp yürümeye başladım. Kolumu tutarak "Ne dedi sana?" diye sordu yine aynı sinirle. "Neden teşekkür ettin?"

"İnsan olduğu için. Hayır beni bırakan sensin ve hâlâ şöyle davranıyorsun ya gerçekten dünyanın en karaktersiz ve en komik insanı olabilirsin," diye bağırdım. Söylediğime karşı gözle-

rini kırpıştırıp sert bir şekilde yutkunup "Karaktersiz?" diyerek başını salladı. "Bu lafını unutma Eylül," dedi ve arkasını dönüp hızlı adımlarla yanımdan ayrıldı.

Olduğum yerde yarım saattir hiç bir şey yapmadan beni paramparça eden insanı kırdım mı diye düşünüp üzülüyordum. Artık oturduğum yerden kalkıp sahilde yavaş bir şekilde yürürken ayağımdan ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı denize sokuyordum. Durup bir süre dalgaların sesinin yüzüme çarpmasına izin verirken kollarımı bedenime dolayarak yürümeye devam ettim. Sessizce beynimdeki düşüncelerden kurtulmak isterken sahilde duran iskelede oturan iki kişiye çarptı gözlerim. Biraz daha ilerleyerek arkalarından onlara yaklaştım. Can ve Yağız iskelede oturmuş, ayaklarını denize sokmuş bir şekilde konuşuyorlardı. Yavaş adımlarla arkalarından onlara yaklaşırken seslerini iyice duymaya çalıştım ve Yağız'ın söyledikleri çarptı kulağıma. "Ne yapayım, çaresizlikten ölüyorum Can."

Can kolunu Yağız'ın omzuna atarak "Deme böyle şeyler oğlum," dedi yavaşça. Yağız başını önüne eğerek "Normalde kendime bile itiraf etmem böyle bir şeyi ama çok acı çekiyorum lan. O her seferinde tüm güzelliğiyle karşıma çıkarken ona acı çektirdikçe parçalanıyorum," dedi sonlara doğru azalan sesiyle.

Can başını geriye doğru attığında beni göreceği için endişelenerek bir-iki adım geriledim. Yağız'ın söyledikleri kulaklarımda yankılanırken gözlerimi kapattım.

Can konuşmaya başladığında gözlerimi açarak onları izlemeye devam ettim. "Ne diyeyim ki ben şimdi size? Eylül gözümüzün önünde günden güne tükeniyor," diyerek bacaklarını kendine çekti.

Yağız tam konuşacağı sırada telefonu çalmaya başladı ve hızlıca ekrana bakıp oflayarak Can'a döndü. "Rapor saati." Telefonu bir süre bekleyip açtığında karşı tarafı uzun bir süre dinledi ve sonunda "Yaklaşmadım yemin ederim," diyerek başını kaşıdı.

"Evet. Bakmıyorum bile," dedi karşısındaki kişiyi inandırmak istercesine. Sevgilisi vardı işte. Kendimi sıkarak içimden "Sakın ağlama," dedim kendime.

Yağız sinirle ayağa kalktığında beni görmemeleri için oradan uzaklaşmaya başladım. Yürürken Yağız'ın ağzından son duyduğum sözler şunlardı: "Sor istediğine. Sor tamam. Kaç kere söyledim, Eylül benden nefret ediyor zaten."

Elimi ağzıma götürüp çıkan hıçkırığı engellemek için bastırarak gözlerimi kapattım. Yürümekte zorlanırken ağlamamak için kendime verdiğim sözü hatırladım ve koşarak otele gittim. Kapıdan girerken İlayda ile karşılaştım. İlayda karşıma geçip "Eylül ne oldu?" diyerek bana baktı.

Gözlerim dolarken çaresizce ona baktım. "Ne oldu neredeydin?" diye tekrarladı.

Ağzımdan çıkan kelimelerden nefret ederek "Yağız'ın gerçekten bir sevgilisi var," dedim şok içerisinde. "Saçmalama," dedi büyük bir şaşkınlıkla. "Gel şuraya oturup konuşalım."

Banklardan birine geçip oturduğumuzda İlayda'ya bütün olanları anlattım. O da başka bir ihtimal olamayacağını bildiği için beni teselli etmek için doğru kelimeleri aramaya çalışıyor ama çaresizce bana bakıyordu. Sesim titrerken "İlayda," diyerek boğazımda konuşmamı engelleyen yumrunun geçmesini umarak sert bir şekilde yutkundum. "Sarılmasın başkası ona, dayanmam. Ne olur sarılmasın."

İlayda'nın gözünden bir damla yaş akarken "Yapma Eylül. Acı çekme böyle, asıl ben dayanamam," diyerek sıkı bir şekilde bana sarıldı. Gözümdeki yaşlar yanaklarımı ıslatıp İlayda'nın omzuna düşerken hıçkırarak ağlıyordum. "Hâlâ onu seviyorum," dedim titreyen sesimle.

İlayda'yla bir süre daha konuştuktan sonra birlikte benim odama çıktık ve üstümü değiştirip yatağa uzandım. Komodinin üzerindeki telefonumu elime alarak Koray'a mesaj attım.

Beni yarın almaya gelir misin Koray? Tabii işin yoksa.

İlayda'ya söylemedim çünkü karşı çıkacağını biliyordum. "Kiminle konuşuyorsun sen?" diyerek yanıma oturup bana baktığında "Kimseyle. Annem yazmış ne yapıyorsun diye," diye karşılık verdim. Bir süre sonra telefona mesaj geldiğinde hızlıca elime alıp ekrana baktım.

Oralarda da intihar etmeye kalkışmadın inşallah?

Telefonun ekranına bakarken Koray'dan tekrar mesaj geldi.

Konum at ve hazırlan. Ben sabah yola çıkarım. Yaklaşınca ararım.

İlayda'ya dönüp "Hadi sen odana git giyin güzelce. Dışarı çıkıp bir şeyler yaparız," dedim. O odasına gidince dolabı açarak bütün kıyafetlerimi bavula koydum ve yarın giyeceğim kıyafetleri komodine bırakarak bavulu kapadım.

Bir daha Yağız ile aynı ortamda bulunup acı çekmek istemiyordum. Onu görüp kendimi aptal gibi hissetmekten yorulmuştum artık. İlayda'ya şimdi söylemeyecektim çünkü beni durdurmaya çalışacağını biliyordum. Odadan çıkarak İlayda'yı bekledim ve geldiğinde otelden çıkarak deniz kenarında bir kafeye oturduk. Konuşarak bir yandan sipariş ettiğimiz limonataları içiyorduk. Bir süre daha oturup kafeden kalktığımızda sohbet ederek yürüyüş yapmaya devam ettik. Karşıdan gelen Can ve Yağız'ı gördüğümde "Ben gidiyorum," diyerek İlayda'ya baktım. "Saçmalama daha çok durman gerekiyor asıl. Dur ama yüzüne bakma," diyerek kolumu tuttuğu sırada onlar çoktan yanımıza gelmişti.

Can bana bakarak "Naber güzellik?" diyerek gülümsedi. Yağız'ın bana baktığını hissederken konuşmak kolay değildi.

"İyiyim sen?" diyerek gülümsemeye çalıştım ve saçımı geriye attım. Yağız yanımdan geçecek gibi bir hareket yapıp yanımda durduğunda ona baktım. "Gece karanlığında o ışık saçan gözlerinle ürkek ürkek bakma bana. Sen öyle baktıkça daha da savunmasız bir hal alıyorum karşında," dedi kulağıma eğilip.

Rahatsız olmuş gibi geri çekilerek başımı salladım ve derin bir nefes alarak "Can ben gidiyorum," dedim. İlayda "Ne?" diye bağırdı. "Benim neden haberim yok?"

"İkinize birlikte söylerim diye düşündüm," diye karşılık verdim zorlukla. Can "Nereye?" diye sorduğunda "İstanbul'a döneceğim," dedim.

"Neden, baban mı gelecek?" diye sordu hızlıca. "Hayır Koray diye bir arkadaşım gelecek. Buraya gelmemem gerekiyordu zaten en başından," dedim ve İlayda'ya baktım.

Yağız gülerek "Başlatma Koray'a," diye bağırdı ve kolumu tutup "Yürü!" dedi. Can ve İlayda'ya dönüp "İyi geceler size," dediğinde "Ne yapıyorsun sen?" diyerek kolumu çekmeye çalıştım.

"Acıtmam merak etme," diyerek elini biraz gevşettiğinde "Yağız bırak!" diye bağırdım. Hızlıca beni yürütürken "Bırakamam kızım. Sen sapıttın iyice," dedi sinirle.

Diğer elimle kolumu tuttuğu eline vurarak bırakması için çabaladım. Kendi kendine sinirle konuştu. "Neymiş Koray alacakmış. Öldürürüm o Koray'ı."

Nasıl yürüdüğümü önemsemeden hızlı bir şekilde beni otele sokarken düşmemek için savaş veriyordum. "Senden daha iyi biri o," dedim nefretle.

Bir anda ben ne olduğunu anlayamadan öyle bir öfkeyle bağırıp beni duvara yasladı ki korkudan gözlerimi açamadım. Bileğimi tutup duvara bastırırken "Eylül!" diye bağırdı boğazı yırtılırcasına. "Eylül sus! Sus!"

Sinirden gözleri dönmüş gibi bana bakmadan sertçe bileği-

mi bırakıp ellerini saçlarını arasından geçirdi ve sertçe gözlerini kapatıp açtı. Duvara sert bir şekilde yumruk atıp "Hadi git de göreyim," dedi.

Kolumu tutup beni asansöre bindirdiğinde içeri girmemek için direnerek "Gideceğim zaten," diye karşılık verdim. Otelin koridorunda beni yürütürken cebindeki kartı çıkarıp odasının kapısını açtı. İçeri girmemek için koşarak uzaklaşmaya çalıştığımda belimden tutarak beni sertçe içeri soktu. "Yardım edin," diye bağırdım sesimi birilerinin duymasını umarak.

Yağız bana doğru bir adım atarak beni girişteki dolaba yasladı ve elini belime koyarak gözlerimin içine bakıp konuştu. "Bu odadan çıkabilirsen dönersin İstanbul'a."

41

"İstediğini yap ama bana yaklaşma," diyerek kendini sertçe koltuğa bırakıp ellerini şakaklarına koydu. Bir süre onu izleyip ona doğru bir adım attığımda "Kalbini kırarım," dedi hafifçe araladığı ağzından çıkan fısıltı tonunda olan sesiyle.

"Durmayacağım burada," dedim sinirle ona bakarak. Kapıya doğru gidip birilerinin duymasını umarak kapıya vurdum ve "Yardım edin!" diye bağırdım. Yanıma geldiğini görünce daha sesli bir şekilde bağırdım. "Çıkarın beni bu odadan. Sesimi duyan var mı?"

"Sesini duyan yok," diyerek kolumu tutup beni kendine çekti. "Ama bana anlat. Ben sabaha kadar dinlerim."

Sinirle nefesimi dışarı verip "Sen nasıl böyle bir şey yaparsın Yağız?" deiyerek inanmayan gözlerle ona baktım. "Nasıl istemediğim halde beni buraya kapatabiliyorsun?"

"Ver o telefonunu," diyerek elini cebime uzattı. Hızlıca telefonu cebimden çektiğinde almak için yeltendim fakat telefonu havaya kaldırıp kendine doğru çektiğinde tek yapabildiğim sadece ona yaklaşmak oldu.

"Ne zamandan beri böyle biri oldun sen?" dedim nefret edercesine. Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalışarak "Bir şeylere mecbur bırakıldığımdan beri," dedi.

"Neye mecbur bırakıldın?" diye sordum uysal bir tonda. "Bir şeylerin karşılığını vermek zorunda değilsin Eylül. Olduğu gibi bırak tamam mı? Benden kaçmak için başkasının kollarına atma kendini," diyerek geriledi.

"Benden kaçmaya çalışma. Çünkü benden kaçarken attığın her adım seni bana getiriyor," dedi ve koltuğa oturdu. "Seninle kalmak istemiyorum. Seni görmek istemiyorum," diye karşılık verdim sinirli bir ses tonuyla.

"Tamam," diyerek bana baktı "Ben balkonda oturayım. Bir şey olursa seslenirsin olur mu güzelim?"

"Ben gitmek istiyorum. Telefonumu ver," diye karşılık verdim ama balkona geçip kapıyı kapattı. Yatağa oturup çaresizce odanın boş duvarlarına bakarken yastığı kucağıma alıp yatağın başına sırtımı yasladım. Balkona bakıp Yağız'ı izledim. Gökyüzüne bakıyordu. Her hattını doyasıya incelerken uykum geldiği için kendimi toparlamaya çalışarak oturduğum yerde dikleştim. Bir süre daha onu izledikten sonra uyumamak için verdiğim savaşı kaybederek uykuya esir düştüm.

***

"Eda yarın geziden ayrılacak. Senden özür dilemek için her yerde seni arıyordur şimdi," diyerek yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına iterek "Güzelliğini gölgeliyordu," dedi ve gülümsedi.

Uyanmıştım ve bir süre yanımda oturan Yağız'la birbirimize baktıktan sonra sessizliği bozan kişi o oldu. "Böyle bir şey istemedim senden," diye karşılık verdim gözlerine bakarak.

Sessizce yutkunup bunalmışçasına başını geri atıp "Ne zaman bana eskisi gibi bakacaksın Eylül? O zamanı ben mi getireyim?" dedi.

Yutkunarak "Bir şey soracağım," diyerek ona baktım. "Sor," diyerek başını bana doğru eğdi. "Çocuğum olmayacağı için beni hiç mi istemiyorsun?"

Güçlükle sorduğum soru karşısında afallayarak bana baktı ve bir süre etrafa bakıp "Bunları konuşmuştuk," dedi ve gözlerini kapattı. Balkona çıktığında yanına gittim. Ben balkona çıkınca masanın üstünde duran polar battaniyeyi eline alarak bana uzattı. "Evet biliyorum istemediğini, kendin söyledin ama böyle dayanamıyorum ben," dedim gözlerim dolup içim acıyla yanarken. "Seni görmeyince içim biraz daha duruluyor. Ama sen istediğinde gelip istediğinde gidiyorsun Yağız. Delireceğim artık bir gün içerisinde sevgilin olduğunu öğreniyorum ve akşamına benim başkasıyla sadece bir yolculuk yapmama bile izin vermiyorsun."

Yutkunup söylediklerimi dinlerken "Ya çaresizsem?" diyerek başını önüne eğdi. "Söyle bana birlikte çare buluruz ama bana bunu yapma. Birden gelip düzenimi bozuyorsun ve hiçbir şey anlatmadan hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun. Sen gelmediğin için bu geziye katılıyorum biraz olsun arkadaşlarımla kafa dağıtırım diye ama son anda gelip karşıma çıkıyorsun."

Nefes nefese konuşurken acılı bir ifadeyle ona bakıyordum. Ellerim buz gibi olmuş, bacaklarım titriyordu. "Sürekli etrafımdasın. Benimle konuşuyorsun hâlâ eskisi gibi. Beni koruyorsun. Güzelim diyorsun. Gözlerimin içine yine aynı duyguyla bakıyorsun. Her şeyi zorlaştırmak hoşuna mı gidiyor Yağız, seni unutmamı istemiyor musun? Ama bak ben dayanamıyorum artık. İçim parçalanıyor yemin ederim."

Sözümü bitirdiğim gibi elindeki battaniyeyi benim arkama atıp battaniyeyle birlikte beni kendine çekerken göğsüne başım çarptı. Öyle sıkı bir şekilde sarıldı ki gerçek anlamda kemiklerimin kırılmasından korktum. İçimi dökmenin verdiği rahatlıkla gözlerim kapanırken yavaşça ellerimi sırtına değdirip geri çektim. "Eylül ben sana bir şey söyleyeceğim," dedi büyük bir sakinlikle. "Söyle," dediğim anda kapı çaldı ve Yağız kapıyı açtığında koşarak odadan çıktım.

Yaşayacak gücüm yok gibi hissediyordum artık. Mutlu bir günüm yoktu ve gün geçtikçe acılarım daha ağır bir hal alıyordu. İçinden çıkılmaz olaylar içindeydim ve her anlamda hayatım sıkıntıdan ibaretti. Artık evime gidip huzurla oturup güzelce konuşacağım bir ailem bile yoktu. Babam dağılmıştı. İş bulamadığı için günden güne ümidini daha fazla kaybettiğini kendi gözlerimle görüyordum. Telefonumu elime alıp annemi aramaya başladım. Bir süre çaldıktan sonra annemin uykudan yeni kalktığı belli olan sesi beni karşıladı. "Efendim kızım?"

"Anne sana vereceğim numarayı arayarak bir işimizin çıktığını ve benim İstanbul'a dönmem gerektiğini söyler misin? Bir arkadaşım beni bırakacak."

"Ne oldu sana?" diye sordu endişeyle.

"Lütfen hemen dediğimi yap. Geldiğimde her şeyi anlatırım ama şimdi lütfen beni bekletme."

Numarayı verip hıçkırıklarımı içime çekmeye çalışırken "Burada daha fazla kalamam," dedim ve telefonu kapattım.

Dün geceden hazırladığım bavulumu alarak odadan çıkarken gözyaşlarımı sildim ve müdürün kaldığı yere doğru ilerledim. Müdürün yanına gitmeden önce bizden sorumlu hocayla karşılaşınca İstanbul'da bir işimizin çıktığını ve acilen ailemin yanına dönmem gerektiğini söyleyerek otelden çıktım.

Otelin girişinde bavulumla birlikte beklerken cebimden telefonumu çıkarıp İlayda'yı aradım. Bir süre sonra açıp "Efendim?" dediğinde "İlayda ben gidiyorum," diye karşılık verdim.

İçimde tuhaf bir burukluk vardı. "Neredesin şu an?" diye sorduğunda "Otelden çıktım. İstanbul'da görüşürüz," dedim ve saçlarımı elimle toplayıp omzumdan çektim.

"Hayır gitmeden önce göreyim," diye sızlandığında "Tamam gel hadi. Otelin girişindeyim," diyerek telefonu kapattım ve etrafa bakmaya başladım. Kimse yoktu. Kuşların cıvıltısı kulaklarımı

doldururken sabahın ilk güneşi havada bir büyük kor gibi asılıydı. Birinin ayak seslerini duyduğumda hızlıca arkama baktım. İlayda koşarak bana sarıldı ve "Gitmesen olmaz mı?" diye sordu.

Biraz sonra beyaz bir araba yanımıza yanaşınca arkadan Yağız'ın haykırışa benzeyen sesini duydum. "Eylül!" İlayda'dan hızlıca ayrılıp "Hoşça kal," dedim ve koşarak arabaya bindim. Koray aşağıya inerek bavulumu bagaja koydu ve arabaya tekrar bindi. "Uzaklaş hemen buradan!" diye soludum. "Neden?" diye sorduğunda Yağız çoktan yanımıza gelmişti.

"Kapıları kilitle," diye bağırdığımda ani bir refleksle hızlıca söylediğimi yaptı. "Ne oluyor?" diyerek bana baktığında Yağız arabanın camına vurarak "Eylül gitme," dedi büyük bir çaresizlikle.

"Ne olur gitme her şeyim. Tamam beni görmek istemiyorsan ben giderim, yeter ki sen onunla gitme," diyerek ellerini camdan çekerek yüzünü kapadı. "Yalvarırım gitme."

Yağız kapıyı açmaya çalıştıktan sonra sertçe cama vurdu ve Koray'a ölüm soğukluğuyla bakıp "Aç kapıları," diye bağırdı. Yağız'a bakıp Koray'a döndüm ve "Gidelim lütfen," dedim.

"Dur bakalım neymiş derdi," diyerek arabadan inmeye yeltendiğinde kolunu tutarak "İnme sakın," dedim doğru kelimeleri arayarak. "Gidelim sadece."

"Gitme güzelim ne olur," dedi Yağız acıyla bana bakarken. Kalbim onun elindeydi ve sıkıp sıkıp bırakıyordu. Ama unutmamam gereken bir şey vardı. Ben ona inandığımda, her seferinde beni daha yüksekten düşürüyordu.

"Gidiyor musun?" diyerek başını önüne eğip gözlerini yavaşça kapatıp açtı. "Gidiyorum," diye karşılık verdim sessizce. Sesimi duyduğundan bile emin değildim.

Koray dikkatli bir şekilde bizi izliyordu. Yağız'ın gözleri dolarken başını havaya kaldırıp yukarı baktı ve derin bir nefes alıp "Git tamam. İkimizden birisi mutsuz olacaksa o ben olurum çünkü sen mutlu olunca çok güzelsin," dedi acıyla.

İçim parçalanırken Koray hızlıca gaza basıp otelden ayrıldı. Gözümden akan yaşı silmeye çalışırken "Bunun için mi intihar ettin?" diye sordu.

"Onun hakkında konuşacağım biri değilsin," diye karşılık verdim konuyu bir daha açmaması için. "Bir şey soracağım," dediğinde devam etmesi için başımı salladım.

"Oradan bakınca bir telefonunla senin için Bodrum'a gelecek kadar salak mı duruyorum?" Diyerek kaşlarını kaldırdığında "Öyle misin diye bakmadım ama geldiğine göre... " diye karşılık verdim.

"Anneni kıramadığım için geldim ve şimdi götürüyorum ama sakın beni bir daha arama."

***

"Size söylediğim zamanda gelemedim ama hâlâ geçerliyse bu gece şarkı söyleyebilirim," dedim Yağız'ın ürkütücü gözüken patronunun karşısında.

Eve geleli iki gün olmuştu. Koray ile geçen berbat yolculuğumun üstüne geldiğimde karşılaştığım manzara daha çok sıkmıştı canımı. Annem ve babam pes etmişti artık. Her hallerinden belliydi. Babamın iş bulamaması bizi ciddi anlamda etkilerken barda şarkı söyleyince iyi bir para vereceğini söyleyen adamın yerine gelmekte bulmuştum çareyi. Yağız'ın çalıştığı yerdi burası.

"Sen bu gece denemek için söyle. Müşteriler beğenirse iş senin," diyerek başını salladı. "Peki, teşekkür ederim. Yalnız tekrar söylüyorum Yağız'ın haberi olmazsa çok mutlu olurum," diyerek odadan çıktım.

Yarım saat sonra şarkı söyleyecektim. Müzik aletlerinin başında durup müzik aletleriyle ilgilenen grubun yanına giderek "Merhaba," diyerek gülümsedim.

"Merhaba," diyerek bana baktıklarında "Bu akşam ben şarkı

söyleyeceğim. Eğer beğenilirse yeni solistiniz benim," dedim ve heyecanla yerimde kıpırdadım.

Gülümseyerek bana çok sıcak davrandılar. Hepsiyle tek tek tanıştıktan sonra vakit geldiğinde sandalyeye oturup mikrofona üfleyerek sesi kontrol ettim.

İlk defa böyle bir yerde şarkı söylüyordum ve içimi büyük bir heyecan kaplamıştı. Karşımdaki kalabalığa derin bir nefes alarak baktım ve gözlerimi sıkıca kapattım. O an içimden gelen şarkıya söylemeye başladığımda müzik aletlerini çalanlar da bana eşlik etti.

Bardakiler alkışlarla bana destek olurken kalbim hızlı hızlı atarken gözlerimi kapatıp şarkıyı söylemeye devam ettim. Gözlerimi kapatıp karşımda Yağız'ı hayal ederken sesimin böyle güzel ve heyecansız çıkmasına ben bile şaşırmıştım. Bardakiler benimle birlikte şarkıya eşlik ederken söylemeye devam ettim.

Bir süre daha şarkıyı söyleyip sonunda derin bir nefes vererek şarkıyı bitirdiğimde güçlü bir alkış sesi barı doldurmuştu. Sevinçle gülümseyerek başka bir şarkıya geçtim.

On beş dakika boyunca şarkı söyledikten sonra kısa bir ara vermek için bar kısmına gidip barmene "Bir su alabilir miyim?" dedim. Çantamdaki telefonumu çıkardığımda Yağız'ın annesinden üç cevapsız arama olduğunu görünce kalbim tekledi. Hızlıca onu aradığımda açmadı. Aklımdan bütün kötü düşünceler geçerken huzursuzlukla yerimde kıpırdanarak içimdeki kötü hisleri kovdum.

Bir daha arayarak telefonu kulağıma koyduğumda annesi hemen açarak "Eylül?" dedi endişeyle. O anki ses tonu içimde bir şeylerin kopmasını sağlarken "Efendim?" diye karşılık verdim. "Bir şey mi oldu yoksa?"

Yanıma bir kız oturup "Çok güzel söylüyorsun," dediğinde kısaca "Teşekkürler," diyerek bardan çıktım ve lavaboya gittim. "Yağız yanında mı kızım?" diye sorduğunda "Hayır. Yağız Bodrum'da ben İstanbul'dayım," diye karşılık verdim.

Annesi korku barındıran ses tonuyla "Can'ı aradım orada değilmiş. Ben de merak ettim ama senin yanındadır diye düşünüyordum. Şimdi iyice korku sardı içimi. Telefonuna da ulaşılamıyor," dediğinde sesim titreyerek lavabodan çıktım ve "Bir şey mi geldi başına, bir şey mi oldu acaba?" diye sordum.

Bacaklarım titriyordu ve ellerim buz gibi olmuştu. Ona bir şey olma düşüncesi içimi yırtıyordu sanki. Barda yavaş ve titrek adımlarla ilerlerken karşımda gördüğüm yüzle gözlerimi kırpıştırıp "Yağız burada. Yanımda şimdi merak etmeyin," diyerek telefonu kapattım.

Yanıma gelerek benden bir-iki adım ileri gitti, bir adama bakarak "Bu kız bir daha burada şarkı söylemeyecek," diyerek elimi tuttu ve ilerlememi sağladı. Hızlıca elimi çekip "Hiçbir şeyim olmuyor, lütfen söylediklerini dikkate almayın," diye karşılık verdim. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Sadece aileme destek olmaya çalışıyorum ve sen onu da elimden alacaksın. Git buradan!"

Aniden hafifçe eğilip bir elini bacaklarımın altından geçirdi. Kucağına alacağını anladığım için ondan kaçmaya çalıştım. Diğer elini de belime koyup beni kucağına aldığında kendimi yere atmaya çalıştım ama daha sıkı tuttu. "Bırak!" diye bağırdım sinirden kasılan bedenimi o esir alırken.

Bakışlarını barda gezdirip yavaşça çıkış kapısına doğru ilerlerken daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibi "Yapma dedim," diyerek alnını alnıma yasladı. "Söyleme şarkı, girme o kadar serserinin içine dedim."

Bardan çıkarken bir yerlere tutunmaya çalışarak bağırıyordum. Yanımıza bir görevli gelerek "Ne yapıyorsunuz?" diyerek Yağız'a baktı. Yağız "Yok abi bir şey. Karımı aldım gidiyorum," dedi ve sert bir şekilde bana baktı.

"Ne karısı?" diye karşılık verdim "Yardım edin lütfen, beni zorla götürüyor." Yağız'ın patronu yanımıza gelip "Ne oluyor burada?" diyerek sert bir şekilde bize baktı.

Yağız sinirle ona baktı ve gözlerini yavaşça kapatıp açtıktan sonra cevap verdi. "Ne oluyor biliyor musun? Şu an bu kız da ben de istifa ediyoruz. Yokuz bir daha. Rahat bırakın lan." Hızlıca bardan çıktığımızda beni arabaya bindirdi.

Binmemek için savaş verirken "Hayatımı mahvediyorsun," diye bağırdım öfkenin en soğuk tonlarını barındıran sesimle. "Beni bıraktın ama hayatımı bana bırakmıyorsun. Ne olur karşıma çıkma Yağız yalvarırım."

Cevap vermeden sertçe gaza bastı ve sanki tüm öfkesini direksiyondan çıkarıyormuş gibi sıktı. Gözleri yola biraz daha derin baksa yerlerinden çıkacak gibi koyuyken saçları alnına dökülüyordu.

"Hayat senin istediğin gibi ilerlemeyecek hiç bir zaman. Ama sen öyle olmasını istediğin için insanların isteklerini umursamadan sadece kendi isteklerini gerçekleştirmek ve mutlu olmak için bir sürü hayat mahvediyorsun."

"Mahvetmiyorum," diyerek direksiyona vurdu. "Anla artık bazı şeyleri. Ulan biraz yardımcı ol bana be. Bir şeyi de ben söylemeden kendin anla."

"Bir anda gelip hiçbir şey söylemeden bir anda gidiyorsun ve seni anlamamı bekliyorsun," diyerek inanamıyormuşçasına başımı sallayarak yola baktım. "Bu saatten sonra anlamak da istemiyorum zaten. Lütfen beni eve bırak."

"Bırakmıyorum," diyerek gözlerini kıstı. "Bırakmayacağım." Bir an başını bana çevirdiğinde hayal kırıklığıyla konuştum. "Seveceğini sandım. Sonuna kadar. Hiç bırakmayacaksın sandım. Çaresiz kalbim muhtaçtı sana. Bana öyle bir güven verdin ki. Gözlerimi kapadığımda kollarının arasındaymışım gibi hissettiren bir şeydi. Hiç kimse bu kadar güzel olamazdı."

Susup yutkunduğumda camdan gökyüzüne bakmaya çalıştım. "Kapat gözlerini, yine hissedeceksin. İstersen yetmiş yaşına gel, başkasının ol. Yine de gözlerini kapadığında beni hissedeceksin," diye karşılık verdi.

Arabayı son hız kullanıyordu ve ormanlık bir yolda ilerliyorduk. "Çok farklı sevdim seni. Kıyamazdım sevmeye. Doyamazdım. Kelime bulamazdım. Severken çaresiz kalırdım. Dünyanın en güzel hissi birine olan sevgini anlatmaya kelimeler b bulamamaktır. Ben seni özetleyemedim bile," diyerek içimdeki haykıran düşünceleri bir fısıltı, acılı bir fısıltı gibi ona söyledim.

"Yine seveceksin," diyerek gözyaşlarıyla dolan gözleriyle bana baktı ve "Beni hayatından tamamen çıkarmış gibi konuşma civciv, bu canımı yakıyor gerçekten," dedi. Gözlerimi kapatıp boğazımdaki yumrunun geçmesi için yutkundum. "Ne demiş Atilla İlhan; bir gün seni unutmak zorunda kalırsam, aşkımın küçüklüğüne değil çaresizliğimin büyüklüğüne inan."

"Hangi çaresizlik bu beni senden alacak kadar güçlü olan?" diye sordum "Kim ne diyor onu söyle bana." Dedim ve cesaretlenerek söylemesi için gözlerinin içine sıcak bir şekilde baktım. "Kimse değil," diyerek başını salladı. "Çocuk meselesi işte. Bizi birbirimizden alan o."

"Beni senden bir şeyin veya birinin alacağı kadar değersiz biriysem senin için, zaten hiç olmamışım ki," diye karşılık verdim. Gözlerimi kapatıp başımı cama yasladım ve "Yanında durduğum her saniye bende açtığın yarayı biraz daha kanatırken yine de her saniye yanında durmak istiyorum," dedim. "Sen bunca yaşanmışlığı bir kelimeye sığdırırken ben burada acıdan kahrolmayı hak etmedim."

Arabayıkenaraçekipuçurumgibibiryerdedurduveaşağıyaindi. "Çok acı çektirdim sana, çok üzdüm biliyorum. Ama bu gece bunları unutup benimle kalır mısın? Sadece bir gece bu olanlar hiç olmamış gibi benimle kal. Konuşmasan da olur."

Arabadan inip ilerledim ve temiz havayı ciğerlerime çektim. "Benim içim acıyor," diyerek ona doğru bir adım attım. Yanıma gelerek "Benim için canının acıdığı her an daha ağır bir ölümü hak ediyorum," dedi. "Hayatına hiç girmemeliy-

dim. Ben uzaktan yakıştım senin yanına. Yaklaşırsam ikimiz de yanardık. Ben kül oldum ama hâlâ seni yakmaya devam ediyorum. Kimsenin söndürmesine de izin vermiyorum, ben de söndürmüyorum. Tam buz tutacağım dediğin anda daha da harlanıyor ateşim, sönmek bilmeyen ateşini daha da alevlendiriyorum. Peki sönmüş bir kül alevli bir yangının başlangıcı olur mu? Özür dilerim güzelim, ben senin başlangıcın oldum."

Karanlık bir ormanın içinde duyduğum tek şey onun sesiyken yine de korkmuyordum. Tenimi okşayan bir soğukluk varken gökyüzü bu geceye özel, daha parıltılı yıldızlarla süslenmiş gibiydi.

Yere oturup nemli çimenleri parmaklarımın arasından geçirdim ve sırtımı yere bıraktım. Şimdi gördüğüm tek şey yıldızlar ve içimde avaz avaz bağıran ona sarılma isteğiydi. Yanıma uzanıp başını ellerinin üstüne koyup kollarını arkada birleştirdiğinde ona baktım.

"Özür dileme," diyerek gözlerimi açtım. "Hep seveceksin beni," dedi. Sanki beni hiç duymamışçasına. "Her geçen gün biraz daha fazla." Başımı sallayarak "Sen, nefesi sen olan birinin nefesini kestin," diye karşılık verdim. "Ve ömrün boyunca bunun vicdan azabıyla yaşayacaksın. Hiçbir şey yolunda gitmeyecek."

Söylediklerimi bitirdiğim gibi beni kendine çekip belime sarıldı ve başını boynuma saklayıp "Seni tamamen kaybetmek istemiyorum," dedi mırıltı gibi çıkan sesiyle. Yıldızlar üstümüze serilip ışığı yüzümüze dökülürken uzunca bir süre sessiz kaldık. Birden ona dönüp "Sen kaç çocuğun olmasını istersin?" diye sordum içim acıyarak. Gözlerini kapatıp gülümsedi. "Bir kızım olsun. Sana benzesin her şeyi, senin gibi baksın, senin gibi gülümsesin, senin bir parçan olsun isterdim." Kolumu okşadı ve konuşmaya devam etti. "Ama bunlar olmasa da olur. Ben bu hayallerimden çocuğumuzun olmayacağını duyduğumda vazgeçtim. Sen ol yeter."

Anlam veremeyerek ona baktım. "Neden bir yandan benden çocuğum olmadığı için ayrıldığını söyleyerek bir yandan da böyle konuşuyorsun?" Başını sallayarak güldü. "Onu boş ver. Sen benim bebeğimsin zaten. Ben senin baban da olurum, kardeşin de olurum, arkadaşın da, yeri geldiğinde çocuğun da olurum. Üzülmene fırsat vermem. Benimle ilgilenmekten vakit bulamazsın zaten."

Elini yanağıma koyup gözlerimin içine derin ve anlamlı bir şekilde baktı. "Ben içimi söktüm kalbimi, beynimi söktüm ama hâlâ içimdeki senden kurtulamıyorum. Olmuyor, yapamıyorum bana bu yaptığına rağmen sana hâlâ yaşattığını yaşa demeye kıyamıyorum," dedim. "Şimdi gelip böyle konuşuyorsun ve kalkıp yanından gitmek yerine seni dinliyorum. Gidiyorsun, peşinden gelemiyorum ama gelmeni bekliyorum," diyerek gökyüzüne baktım.

İçimde tüm bu olanlardan bağımsız, nefes almamı engelleyen bir his vardı. Tam kalbimin altına yerleşmiş ve kalbim her attığında sıkışıyormuş gibi... "Uyuyalım," diyerek elini saçlarımın arasından yavaşça geçirdi. "Ben gitmek istiyorum," diyerek ayağa kalkmaya çalıştım. "Neden?" diye sordu aniden. "Lütfen götür beni," dedim ve ayağa kalktım. İçimden bir ses ailemin yanında olmam gerektiğini söylüyordu. Yağız ne kadar burada kalmak için dirense de kendimi eve bıraktırmayı başarmıştım. Evin önüne geldiğimizde arabadan indim. Benimle birlikte arabadan inip karşıya baktı ve "Babamın arabası," diye kendi kendine konuştu.

Onun baktığı yere baktığımda Yağız'ın babasının bizim sokakta ne işi olabileceğini düşündüm. Hızlıca apartmana girip bizim kata çıktığımda kapının önünde bir çift erkek ayakkabısının olduğunu görerek çantamdan hızlıca anahtarımı aldım ve sessiz bir şekilde kapıyı açtım. Yağız arkamdan gelip eve girerken soluk soluğa yerimde durdum ve mutfaktan gelen sesleri

dinlemeye başladım. "Bunu senden başka kimse yapamaz. Kocam telefonlarımı da açmıyor, eve de gelmiyor," dedi annem endişeli sesiyle.

Hakan Ersel derin bir nefes vererek "Ben bir şey yapmadım Emel," dedi onu ikna etmeye çalışan ses tonuyla. "O adama bir şey yapmam. Yapmam çünkü üzülürsün."

Annem titreyen sesiyle "Sus!" diye bağırdı. "Git buradan. Şimdi gelecek ve seni burada görürse hiç iyi şeyler olmaz." Uzun bir süre sessizlik olduğunda titrediğimi daha yeni fark ediyordum. "Seni hâlâ beklediğimi hiçbir zaman unutma. Eğer bir gün tek başına kaldığını hissedersen eğer, o zaman beni hatırla tamam mı?" dedi Yağız'ın babası yumuşak bir ses tonuyla.

Yağız kolumu tuttuğunda koşarak mutfağa girdim ve dehşet içerisinde "Anne?" dedim. "Ne yapıyorsun sen bu adamla?" Annem tezgâha tutunup gözlerini kapadığı sırada ellerim buz gibi olurken dişlerimi sıkarak anneme baktım. Gözlerimden geçen tonlarca hayal kırıklığıyla babamı düşündüm. "Bir açıklama yapacak mısın?"

Yağız kolumu tutup annemlerin geçmişte yaşadığı şeyleri bana anlatırken yerimde duramayarak sandalyeye oturdum. Annemin Hakan Ersel ile sevgili olduğunu ama anneannemin evlenmelerine izin vermediği için babamla evlendiğini, bir gün çocukları olursa onlara Eylül ve Yağız ismini vereceklerini, babamın bunların hiçbirinden haberinin olmadığını, Hakan Ersel'in bana değil, babama olan nefretinden hep bizimle uğraştığını ve hâlâ annemi sevdiğini öğrendim.

Yağız'a bakıp gözlerimdeki yaşları geri göndermeye çalışırken yutkundum. "Sen bunları biliyordun ve benden sakladın öyle mi?" Annem söze karışarak "Ben istemedim söylemesini. Bana kızarsın, beni anlamazsın diye anlatmak istemedim," dedi.

"Seni nasıl anlamamı bekliyorsun?" diyerek öfkeyle anneme baktım. "Madem gençlikte yaşanmış ve bitmiş bir şey-

di, neden hâlâ bir şeyler varmış gibi sakladın bunu bizden?"
"Kızım yemin ederim sana hiçbir şekilde babandan başkasını sevmedim ve sevmiyorum," diye karşılık verdi annem. "Evet anlatsam belki daha iyi olurdu hepimiz için ama inan bana anlatmaya değer bir şey olmadığı için anlatmadım," dedi ve elini omzuma koydu.
"Babam nerede?" diye sordum Yağız'ın babasına bakarken. "Bu olanlardan haberi bile olmayan bir adamın hayatını altüst etmek için planlar yapacak kadar iğrenç birisiniz."

Kafasını çevirerek derin bir nefes aldı. "Baban aldı anneni benden," dedi öfkeyle. "O bir insanın elinden her şeyini aldı. Yaptıklarım az bile." Gözlerimi kısıp ayağa kalktım ve nefretle bağırdım. "Kimse kimseye ait olanı alamaz! Gittiğine göre sizin olmayan birisiymiş zaten."

Annem titreyen sesiyle "Ben bunca yıllık evliliğimde Faruk'a ihanet olur düşüncesiyle senin adını ağzıma bile almadım!" dedi. "Babam nerede?" diye sordum tekrar anneme bakarak.

"Bilmiyorum bu saate kadar gelmedi, telefonlarımı da açmıyor," diyerek korku dolu gözlerle bana baktı. Yağız "En son nereye gitmişti?" diye sorduğunda öfkeyle ona baktım. Her şeye, herkese kızgındım. Yağız'a tüm bu olanları bilip yine de bana anlatmadığı için, anneme o adamın neden bizimle uğraştığını bildiği halde hiç bir şeyi bilmiyormuş numarası yaptığı için, o adama babamdan nefret edip annemi hâlâ sevdiği için... Kendime, tüm bu olanların merkezindeyken hiç kimseyi koruyamadığım için.

Telefonum çalmaya başladığında Yağız'ın babasına bakarak "Defol git bu evden," dedim. "Yağız çıkar babanı." Cebimden telefonumu çıkardığımda babamın aradığını görerek yerimde heyecanla kıpırdadım ve açtım. "Nasılsın kızım?" dedi babam durgun sesiyle. Yağız babasını evden çıkardığında annem kulağını telefonuma yaklaştırarak "Neredeymiş sor bakalım," dedi. "İyiyim sen nasılsın baba?" diye sordum bir şeyler uma-

rak. "Neredesin?" diye sordum daha o cevap vermeden. "Hani küçükken seni hep getirdiğim bir park vardı ya birlikte sallandık sen kocaman kız olana kadar, onun arkasında bir binadayım," diye karşılık verdi gülümsediği belli olan ses tonuyla.

"Annem seni çok merak etmiş gelmeyince," dedim hızlıca. "Hadi eve gel."

"Annene dikkat et güzel kızım," dedi sakin bir şekilde. "Kendine de dikkat et, o sokak ıssız."

"Ediyorum zaten baba, neden şimdi bunları söylüyorsun?" diye sordum. "Ben iş buldum sabaha kadar arkadaşımla evrakları düzenleyeceğiz, o yüzden dedim," diye karşılık verdi. "Yarın geleceğim eve."

"Bu gece gelseydin," dedim dudağımı kıvırarak. "Özledim ben seni." "Benim işim var ama şimdi bile zor aradım, kapatmam gerekiyor," dediğinde "Tamam tamam dikkat et kendine," dedim.

"Eylül," dediğinde "Efendim babacığım?" diye karşılık verdim. "Seni çok seviyorum. Baban her zaman yanında," diyerek güldü. Boğazımda bir yumru oluşurken "Seni çok seviyorum dünyanın en iyi babası. Kızın her zaman arkanda," diyerek gülümsedim.

Bir süre daha durup telefonu kapattığında gözlerimi kapattım. Anneme konuştuklarımızı anlattığımda içi rahatlamıştı. Yağız evine gidip annemle bizi yalnız bıraktığında anneme bakarak "Ben odama geçiyorum," dedim.

"Konuşalım," diyerek yanıma geldi annem. "Konuşmak istemiyorum. En azından bu gece," diye karşılık verdim ve odama girerek kapıyı kapattım. Üstümdekileri çıkarıp pijamalarımı giydim ve yatağıma uzanarak içimdeki sıkıntıyla tavanı izlemeye başladım. Belki saatler geçti ama benim içimdeki sıkıntı geçmedi. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştıkça babamın ses tonu yankılanıyordu kulaklarımda. Acı çekiyor-

muş ama yine de gülümsemeye çalışıyormuş gibiydi. Ya da bana öyle gelmişti. Yorgun ama yorgun değilmiş gibi. Üzgün ama o üzgünlüğün içinde kendine bir mutluluk bulmuş gibi. Bunları düşünürken kendimi yavaş yavaş uykuya bıraktım.

***

Yerimden sıçrayarak uyandığımda içimdeki hisle hızlı hareketlerle dolabımdaki kutuyu açtım. Son zamanlarda her eve gelişimde içine bir şey bıraktığım kutuydu bu. Bir yaprak koyuyordum içine, bir kâğıt, onunla gittiğimiz bir sinema bileti... Şimdi içinde farklı olan bir şey vardı. Kutunun içindeki siyah zarfı elime aldım ve perdeden odama sızan günün ilk ışıklarının kâğıda yansımasıyla gözlerimi kapatıp açtım. Ellerim titremeye başlarken kâğıdı zarftan çıkardım ve okumaya başladım.

Mektubu buraya koydum çünkü son zamanlarla seninle her ne kadar ilgilenemesem de ben küçük prensesimi izlemeden duramam, çok özlerim bilirsin. Son zamanlarda dışarıdan eve her geldiğinde istisnasız bu kutuyu açıp buraya bakıyorsun. Şimdi de bu mektubu okuyorsun babacığım.

Ellerim titrerken kâğıdı zor tuttuğumu fark ettim ve kuruyan boğazımdan bir bıçak gibi geçen yutkunuşumla birlikte okumaya devam ettim.

Bana kızma Eylül tamam mı? Ben sizin hayatınızla tehdit edildiğim anda kendi hayatımdan vazgeçtim. Çünkü benim sevdiğim iki kadın var ve onlar bir nefes fazla alsın diye gözümü kırpmadan canımı veririm. Son zamanlarda hem sana acı çektirip hem de yanında olamadığım için çok özür dilerim prensesim. Ama hep kalbimdeydin. Bu işin içinden nasıl çıkarım diye düşündüğümde bile senin baba deyişin çınlıyordu kulaklarımda.

Gözlerimden mektuba damlayan yaşlar kalemin mürekkebini dağıtırken ağlamamaya çalıştım.

Ben seni çok farklı sevdim Eylülüm. Her baba evladını sever ama ben seni canıma kattım. Sevdiğim kadının en büyük hediyesi sendin bana. Gözlerini kırptığında bir an önce aç da yine o güzel gözlerinle babana bak diye sabırsızlanırdım.

Şimdi baban gözlerini kapıyor bir tanem. Hem de çaresizce. Sevdiği iki kadını bırakarak. Ama ben sizi bırakmazsam sizi bana bırakmayacaklar. Tapularımı, hisselerimi her şeyimi annenden ayırdım. Yeter ki ben ölünce sizin başınıza bir şey gelmesin.

Dikkat et güzelim. Seni baban yok diye hafife alırlarsa, göster onlara kimin kızı olduğunu. Bir yerde babanı sorarlarsa öldü deme, gelecek de. Sakın hayata küsme, daha güçlü devam et. Eğer çocukların olursa mezarıma getirip tanıştır beni onlarla. Yılda bir kere bile olsa gel tamam mı kızım? Ben seni çok özlerim. Annen tedavisini sakın aksatmasın, annen sana emanet, oldu mu güzelim? Bir şey itiraf edeceğim kızmazsan. Yağız yüzünden bıçaklandığını öğrendiğimde ben Yağız'ı eğer senin yanına yaklaşırsa bir daha seni asla göremeyeceğini, başka bir ülkeye taşınacağımızı söyleyerek tehdit ettim. Şimdi anladım tehdit edilmenin ne kadar iğrenç bir şey olduğunu. Seni üzdüğüm için özür dilerim kızım. Ama ben bir kere üzül bir daha üzülme istedim. Hep hayatında olursa sana daha çok zarar gelir dedim. Beni affet. Git Yağız'a. Bak ben bıraktım seni ama o bırakmaz. Gözlerinden öpüyorum bir tanecik kızım, babanı hiç bir zaman unutma.

Sesli bir şekilde ağlarken "Anne!" diye çığlık attım. Bütün bedenim kasılıp ölümün soğukluğu beni esir alırken içim dışıma çıkarcasına ağladım. Yazdığı her satır beynimde dönüp dururken "Anne babam ölüyor," diye haykırdım ve ayağa kalkıp odamdan çıktım.

Onunla yaşadığım tüm anılar zihnimde birer birer canla-

ırken o son telefon konuşmamız kulaklarımı terk etmiyordu. Yatak odasının kapısını açıp yatan anneme "Anne kalk," diye seslendim hıçkırıklarımın arasından.

Evden çıkıp ayakkabılarımı giydim ve koşarak kendimi sokağa attım. Bağıra bağıra ağlarken yoldan geçen bir taksiyi durdurup elimdeki mektupla taksiye bindim. Annem koşarak taksiye bindiğinde "Ne oluyor Eylül?" diye sordu.

Taksiciye küçükken babamla gittiğimiz parkın adresini verirken anneme mektubu uzattım. Annem mektubu okuyunca aklını kaybetmiş bir insan gibi ellerini saçlarının arasından geçirdi ve bana baktı.

"Faruk," diyerek dudaklarından dökülen kelimeleri tutmak istiyormuşçasına elini dudaklarının üstüne götürdü. Parka geldiğimizde annem ceketinin cebinden para çıkararak taksiciye verdi ve taksiden hızlıca indik.

Parkın arkasındaki binadayım diye yazmıştı babam. Söylediği cümle kulaklarımda yankılanırken tırnaklarımı sertçe avucuma geçirip parkın arkasındaki binaya koşarak ilerledim. Ölüm, telafisi olmayan bir hata gibiydi. Telafisi olmayan bir hata, bir daha görülmeyecek bir yüz gibi. Hissedilen bir ölüm, içinizden koparılan bir organ gibi. Babasızlık, içinizdeki organların tek tek koparılması gibi.

Çığlık çığlığa ağlayarak binaya girdim. Kapısı olmayan, terk edilmiş bir yerdi. "Baba!" diye seslendim karşıma çıkıp bana sarılması umuduyla. "Baba beni duyuyor musun?"

Annem daha önce gözlerinden geçtiğini görmediğim bir ifadeyle bana bakarken "Kandırıyor bizi," diyerek güldü. "Kandırıyor," dedi ve inanmamı bekliyormuş gibi başını salladı.

Uzun bir boşlukta koşarak her yerde, her köşede babamı aradım. Boş merdivenlerden koşarak çıktım ve acıyla gerileyen adımlarımla gözlerimi açtım. Daha önceki acılar sadece birer yaşanmışlıkmış dedi o an haykıran iç sesim. Çünkü ben daha

önce böyle bir acıya rastlamamıştım. Yaşanmışlıklar, yaşamımıza devam etmemize izin verirken ölümler hayatımıza saplanan bir bıçak yarası ve her geçen gün derine inen acımasız bir bıçaktı. Yaşamamı engelleyen hisle anneme tutundum ve yere düştüm. Annemin haykırışı, yalvarışı, babama dokunuşu. Babamın morarmış yüzü, sadece bir ipe sığdırılmış onca yıllık yaşamı...

Babam kendini asmıştı. Dile getirmekte bile zorlanıyordum, o an ben de ölmeyi diledim. "Baba!" diye bağırdım. "Neden bıraktın bizi?" Ayağa kalkmaya çalışarak çığlık çığlığa bağırdım. "Baba kalk eve gidelim ne olur. Yine sallanalım şu parkta gözlerini aç. Bir şey söyle bizi böyle bırakamazsın." Sesim kısılana kadar bağırdım. Ama babam gözlerini de açmadı, ağzını da...

İntihar, sonsuzluğa kadar süren bir küslük. Arkada kalanların intihar edene beslediği özlem dolu küslük. Deli gibi barışmak istenilen ama bir daha gelmeyeceğini bildiğin bir insanla yaşadığın küslük... Ölüm, tarifi olmayan acısı bol bir sınav. Ve bu sınavda seni bekleyen daha ağır acılar...

42

Her veda bir ölümdür, her ölüm bir veda...

Babamın karşımdaki görüntüsüne dünyadaki bütün acılar omuzlarıma yüklenmişçesine bakarken gözyaşlarım daha şiddetli bir şekilde akmaya devam etti.

Anneme tutunarak "Anne kim tehdit etti babamı?" diye sordum daha çok kendi kendime konuşuyormuşçasına.

"Hakan Ersel?" diye cevap verdim elimi ağzıma götürüp titreyen dudaklarımın arasından çıkan hıçkırığı bastırmak istercesine. Etrafıma göz gezdirip bulduğum sandalyeyi aldım ve koşarak babamın yanına gittim.

Sandalyeyi yanına koyup babamın havada asılı duran bedenini kollarımın arasına almaya çalıştığımda bağırarak ağlıyordum. Annem bana yardım ettiğinde hassas bir şekilde babamın boynundaki ipi çektim ve babamın bedenini yavaşça yere bırakarak oturdum.

Başını kucağıma koyup alnından öptüm ve ellerimi soğuk yüzünde gezdirdim. "Baba gözlerini aç," dedim ümitsiz bir şekilde ona bakarken. Elimi alnına koyup "Baba?" diye seslendim. Elimle nabzını yokladım. Karşılaştığım sonuç beni daha çok hüsrana uğratırken anneme bakarak cebimden telefonumu çıkardım. Bir ambulans çağırıp içimdeki son ümit kırıntılarını da tükettim.

"Ben sensiz nasıl devam ederim?" dedi annem babama sarılırken. Elimi babamın omzuna koyup sıkarken dişlerimi birbirine bastırıp "Seninle geçirmediğim her saniyenin karşıma böyle pişmanlık olarak çıkacağını bilseydim hiçbir zaman yanından ayrılmazdım," dedim. Daha hayata tam olarak başlamamışken bile içimde savunmasız kaldığımı belirten hisler baş gösterdi.

"Kalk hadi yine tut elimi," diyerek ellerini sıkıca tutup öptüm. "Buz gibi olmuş. Ama senin ellerin hep sıcaktı baba. Küçükken kar oynardık eve girdiğimizde saatlerce minik ellerimi, dokunuşu bile güven veren ellerinle ısıtırdın."

"Olsun şimdi de biz ısıtalım," dedi annem hıçkırıklarla ağlarken.

İçimi delip geçen siren sesi duyulduğunda gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi duyacağım o cümleye hazırladım. Babamı sedyeye kaldırıp ambulansın içinde dakikalarca kalp masajı yaptılar. "Elimizden gelen her şeyi yaptık," diyen hemşire bu haberi alışmamız gereken bir şeymiş gibi veriyordu. "Ama biz olay yerine geldiğimizde hasta çoktan hayati fonksiyonlarını yitirmişti. Başınız sağ olsun."

Annem acılı bir çığlık attı ve gözlerinden okunan öfkesiyle buradan çıktı. Peşinden giderken başım dönüyordu. Annemin dehşetli bir öfkeyle geldiği yere baktım. Hakan Ersel'in evi. Hızlıca taksiden inip delirmiş bir insandan farksız tepkiler göstererek sert bir şekilde kapıya vuruyordu. Bir yandan içindeki tüm öfkeyi kusmak istediğini belli eden sözler söylüyordu.

Kapıyı Yağız'ın annesi açıp şaşkın bir şekilde anneme baktı. Annem hızlıca içeri girerken ayakkabıları evin zemininde tok bir ses bırakıyordu. Ben de içeri girerken Yağız'ın annesine bakıp ilerledim. Gözlerim kararırken önem göstermeyip kapıya tutundum ve yürümeye devam ettim.

"Hakan nerede?" diye bağırdı annem çığlık atarcasına. Yağız'ın annesi, annemin kolunu tutup "Ne oluyor Emel?" diye sordu. Annem kolunu çekip evin her odasına girip çıkıyordu.

Ellerini saçlarının arasından geçirip "Katil!" diye bağırdı evden çıkarken. Yağız'ın annesi bana bakıp "Ne?" dediğinde "Babam," diyerek yutkundum. "Öldü."

Yağız'ın annesi dehşet içinde kolumu tutarken acılı bir ifadeyle bana bakıp sarıldı. "Ne diyorsun sen?" Annem taksiye bindiğinde yanına geçtim. İşyerinin adresini vererek oraya gitmemizi söyledi.

Hakan Ersel'in işyerine geldiğimizde taksiden indim. Bu tepkisizliğim geçirdiğim şoktandı, bunun farkındaydım. Annem benim aksime delirmiş bir vaziyetteydi. Sekreterini dinlemeden koşarak içeri girdi ve ardından kapıyı açık bıraktı. Bir toplantıda oldukları belliydi. Hakan Ersel annemi görünce ayağa kalkarak "Toplantı bitmiştir," dediğinde içeridekiler yavaş yavaş çıkmaya başladı.

Annem gömleğinden tutarak öfkesinin yansıması olan acılı bir sesle "Kocam senin yüzünden öldü," diye haykırdı. Yağız'ın babası gözlerini kırpıştırıp anneme baktığında annem öfkeyle nefesini dışarı verip "Keşke sen ölseydin onun yerine," diye bağırıp sert bir tokat attı.

Yağız'ın babası yüzünü hafifçe yana çevirip güldüğünde "Ben zaten öldüm," diye karşılık verdi. "Sen beni öldürdün ama ben sen üzülme diye kimseyi öldürmedim."

Söylediklerinin üstüne vücudumu bir sinir dalgası kaplarken "Sen bizim elimizden her şeyimizi aldın," diye bağırdım. "En başından beri uğraştın babamla. Sana hiçbir şey yapmayan bir aileyi paramparça ettin. Babamı aldın benden."

"Ben bir şey yapmadım Eylül," dedi beni sakinleştirmeye çalışan bir ifadeyle. Adımı söylemesi annemle aralarında çocuklarına verecekleri ismin bu olduğunu aklıma getirirken babam için bir kere daha üzüldüm.

"Ben hayatım boyunca eksik kalacağım," dedim ellerim titrerken. Sesim tüm yapraklarını dökmüş bir ağacın hüznüne

benzer bir hüzünle çıkmıştı. "Ben öldürmedim babanı," dedi sakin bir ses tonuyla.

Gözlerimi sıkıca kapatıp dönen başıma aldırmadan konuşmaya devam ettim. "Senin yüzünden iflas ettik. O pisliklere sen bulaştırdın onu. Çıkış yolu bulamadı."

Başını olumsuz bir şekilde sallayarak yanlış bir şey söylemişim gibi ses çıkardı. "Bana güvenmeseydi." Bu söylediğine karşı içimdeki öfke ateşi harlanırken ona yaklaşıp "Yaşattıklarını en ağır şekilde yaşa. Ömrümün sonuna kadar bu yaptığını ve seni unutmayacağım. Sen ve seni hatırlatan herkes bundan sonra benim için babamın katili. Hepinizi hayatımdan tek tek sileceğim," dedim.

Ağzımdan son kelimeler zar zor çıkarken vücudumu daha fazla ayakta tutamadım. Hareketlerim benden bağımsız bir şekilde gelişirken hissettiğim soğuk zeminde gözlerimi kapatarak babamı düşündüm.

★★★

"Baba?" diye seslendim babamın odasında gezinirken. Masanın üstünde duran kalemi elime alarak yavaşça sandalyesine oturdum ve kalemi öptüm. "Bu kalemle mi yazdın o mektubu bana?" diye sordum.

Elimi saçlarımın arasından geçirerek dirseklerimi masaya yasladım ve daha sonra başımı da masaya koyarak elimde tuttuğum ceketini daha çok sıktım. Gözlerimdeki yaşlar hızlıca akarken "Yaşayamıyorum!" diye haykırdım acıyla. "Çok özledim baba seni." Masanın üstünde duran fotoğrafımızı elime alarak babamın gözlerinin içine bakarak "Sen de beni özledin mi?" diye sordum. "Sen her gece o soğuk toprağın altında yatarken ben nasıl burada hiç bir şey olmamış gibi yaşamaya devam ediyorum? Masaya oturuyoruz annemle. Sen üzülme diye biraz yemek yemeye çalışıyorum ama geçmiyor boğazımdan.

Hep üç tabak koyuyorum baba. Üç tabak, üç kaşık ve üç çatal. Hiçbir zaman eksilmeyeceksin bizden. Ama sandalyen boş. Annem de ben de o boş sandalyeye bakmaktan yemek yiyemiyoruz ki..."

"Her sabah seni uyandırmak için yatak odasına geliyorum. Ama sen öyle bir uyudun ki baba. Bu uykuya yatarken bize hiç bir zaman dönmeyeceğinden bahsetmedin bile. Bu kadar çaresiz kalacağımızdan bahsetmedin."

Ceketini kendime çekip sarıldım ve kokusunu içine çektim. "Boşluktayım," dedim tuzlu gözyaşlarım çatlamış dudaklarımı yakarken. "Telefon numaranı silemedim telefonumdan. Limonlu kek yapıp işyerine getiriyorum. Sekreterin bana delirmişim gibi bakıyor. Masana bırakıp çıkıyorum odandan. Odayı başkasına vermemişler merak etme."

Kendimi toparlayıp başımı dikleştirirken derin bir nefes alıp içerideki insan topluluğuna karışmadan odama gittim ve kapıyı kilitledim. İnsanların konuşma sesleri beynimi delip geçerken duvarın dibine sinerek ağlamaya başladım. Sesim çıkmasın diye elimi ısırıyordum fakat o bile etki etmiyordu. "Eylül," dedi Yağız yumuşak bir ses tonuyla. Yatağımın üstünden babamın yastığını alarak sımsıkı sarıldım.

"Aç kapıyı. Yanında olmama izin ver," dedi kapıya vururken. Ses vermeden ağlamaya devam ettim. Üstümdeki kalın kıyafetlerle yazın ortasında üşürken yastığa daha sıkı sarıldım.

Bir süre geçtikten sonra "Bari bir şeyler ye. Düşüp bayılacaksın," dedi ikna edici bir ses tonuyla. Görmeyeceğini bilsem de başımı salladım.

Beş dakika sonra "Kapıyı açana kadar buradayım güzelim. Tamam sıkmıyorum, istediğin zaman aç. Ben hep buradayım," dedi. Söylediğinin üstünden belki iki saat geçmişti ve ben hâlâ yerimden kıpırdamadım. Kapıya yaklaşarak içimdeki düşüncelerle kilidi açtım ve odadan çıktım. Yağız yaslandığı duvardan çekilerek

hızlıca ayağa kalktı ve derin bir nefes verip elini yanağıma koydu ve başımı öptü. "Sonunda," dedi fısıltıyla.

Hiç konuşmadan içimi yiyip bitiren hislerle yüzüne bakıyordum. "Ben senin her şeyinim Eylül," diyerek sarıldı. "Tamam babanın yerini dolduramam ama hiçbir zaman babam olsaydı böyle olmazdı demene izin vermeyeceğim."

Omzumu öperek "Omzundaki yükleri hafifletirim," dediğinde geri çekilerek yüzüne bakmaya devam ettim. "Bir şey mi istiyorsun?" diye sordu ilgiyle.

Başımı olumsuz anlamda sallayıp dudağıma değen saçlarımı çektim ve derin bir nefes aldım. "Bir şey mi oldu?" diyerek elimi tuttuğunda elimi çekerek "Babamı senin baban öldürdü," diyerek yüzüne bakmaya devam ettim.

Konuşacağı sırada fırsat vermeden "Senin baban," dedim kendime itiraf ediyormuşçasına. Hızlıca "Özür dilerim engel olmalıydım," diye karşılık verirken başını önüne eğdi.

"Ama olmadın değil mi?" dedim kaşlarımı kaldırarak. İnanamıyormuşçasına bana bakarken "Haksızlık etme," dedi yavaşça. Aniden gelen sinirle kolunu tutup "İstemiyorum seni bu evde de hayatımda da. Sen babamın katilinin oğlusun," diyerek kapıya yönlendirdim.

"Böyle söyleme her şeyim. Evet onun oğluyum ama hiçbir zaman yaptıklarını desteklemedim. Sen de biliyorsun," diyerek sert bir şekilde yutkundu ve kolunu tuttuğum elimi ellerinin arasına alarak öptü. "Tamam şimdi kızgınsın bana. Görmek de istemiyorsun. Ben gideyim. Sen istediğin zaman arayıp çağır beni."

"İstemiyorum seni," dedim başımı sallayarak. "Hayatımın sonuna kadar da istemeyeceğim. Çünkü seni her gördüğümde aklıma babamın ölümü gelecek. Sen babamın katilinin oğlusun ve ben babama ihanet edemem."

***

Yağız'ın söylediklerine aldırmadan içimdeki acıyla baş başa kalmıştım. İçimdeki savunmasız his, babamın katilinin oğluyla konuşmanın babama yapabileceğim en büyük ihanet olduğunu söyleyerek beni geri çekiyordu. Sağlıklı bir karar verdiğimden emin değildim ama yine de içimdeki doğruları takip ederek Yağız ile ilişkimi kesmiştim. Yatağımdan kalkarak salona doğru ilerledim ve babam öldüğünden beri yanımızda kalan dayımla annemin konuşmalarına şahit oldum.

"Londra'ya gelin benim yanıma. Burada, bu evde duramazsınız. Baksana Eylül de toparlanamıyor. Tamam bu kötü bir şey değil ama babasının eşyaları üzerine kurdu hayatını. Bu şekilde toparlanamazsınız," dedi dayım ciddi bir sesle. Kendisi Londra'da oturuyordu.

Annem derin bir nefes alarak şakaklarını ovdu. İyice kilo vermiş ve yüzü çökmüştü. "Bunu düşünecek halde değiliz. Hem Eylül de bunu kabul etmez," dedi.

Bir yandan babamın acısını yaşarken Yağız'ı görüp acı çekmenin zorluğuyla devam edemezdim hayatıma. En kolayı onun olmadığı bir yerde yaşamaktı.

Hayatımın kararını veren ürkek adımlarımla içeriye girerek ağzımdan çıkanları tartmadan "Gidelim anne. Bizim için en iyisi bu olur," dedim.

"Gitmek istiyor musun gerçekten?" diye sordu annem bana şaşırmış bir şekilde bakarken. "Evet," diyerek başımı salladım ve ciddi bir şekilde yanına oturdum. "Bu şekilde yaşamaya devam edemeyiz. En azından ben yaşayamam. Her odaya girdiğimde babamı görüyorum. Dayanamıyorum anne. Çok acı çekiyorum."

Dayım "Gel buraya," diyerek sıkı bir şekilde sarıldı. "Ben götürüyorum sizi buradan." Anneme bakarak "Satalım elimizdeki

her şeyi. Üniversiteye orada giderim. Baştan dayımın yanında kalırız, sonra eve çıkarız kendimize bir hayat kurarız. Uzaklaşalım buradaki her şeyden," dedim.

Annem başını olumlu anlamda salladığında Yağız'ı düşünmeye başladım. Evet onu çok özleyecektim, belki özlemimden delirecek raddeye geleceğim zamanlar olacaktı ama buna alışmam gerekiyordu. Burada kalırsam gerçekten hiçbir şeye devam edemezdim. Evet ölüm kaçışı olmayan, kabullenilmesi gereken bir sondu bunun farkındaydım ama babam normal bir şekilde ölmemişti. Ölümünün altında bir sürü soru işareti bırakarak, ömrüm boyunca kendimi suçlayabileceğim bir intiharla vermişti canını. O havada asılı duran bedeni, öldüğündeki o solgun yüzü gözlerimin önünden gitmiyordu.

Normal bir ölüm değildi babamınki. Ölürken beraberinde benim hayatımı da söküp götürmüştü. Hiçbir zaman toparlanamayacak bir ben bıraktı bana. Ben bu halde kimseye yaklaşamazdım. Artık kimseye faydası olmayacak, kendine bile tahammülü olmayan biriydim. Ölümden daha büyük bir acı olamayacağını öğrendiğim anda diğer acılar gözüme katlanılası geliyordu. Artık hiçbir şey benim canımı bu kadar yakamazdı.

Annem "Benim için de böylesi daha iyi olur. Gece yatağıma yatıyorum. Sanki baban yanımda," diyerek yutkundu. "Her sabah işe giderken giyeceği kıyafetleri çıkarıyorum ama baban yok. Ben de Londra'ya gitmek istiyorum ama Yağız'ı bırakmak istemezsin diye düşündüm."

"Ben Yağız'ı hayatımdan tamamen çıkarttım anne. Kimseye bir şey söylemeye gerek yok. Hemen bu hafta sonu gidelim dayımla," dedim kararlı bir şekilde. Duygularıma esir olmamak için hızlı kararlar veriyordum.

"İlayda'ya haber vermeyecek misin?" diye sordu annem gözlerimin içine bakarken. Başımı sallayarak "Hayır," dedim. "Veda etmeyi sevmiyorum. İnternet var nasıl olsa oraya gidince haber veririm. Buradayken söylersem çok ağlar, çok zorlanırız."

İlayda her zaman yanımda olmaya çalışıyor, çoğu zaman bizde kalıyordu. Yine odamda yatağımın üstünde oturuyorduk. Ben derin düşüncelere dalarken o bir şeyler söyleyerek kafamı dağıtmaya çalışıyordu. Kapı çaldığında İlayda "Ben bakarım," diyerek ayağa kalktı ve kapıya baktı. Yağız'ın sesini duyduğumda hızlıca yatağımın içine girerek gözlerimi kapattım. Uyuduğumu sanarak geri dönerdi belki. Çünkü şimdi onunla konuşursam kendimi tutamayıp sarılırdım ve her şey zorlaşırdı. Ona bir kere sarılan bir daha kurtaramazdı hislerini, işte ben de tam o deliliğe kalkışmışken duygularımı alevlendirmek istemiyordum.

İlayda "Gel, burada," dediğinde şaşkınlıkla duraksadı. Yağız buz gibi bir ses tonuyla "Oturuyor demiştin," dediğinde İlayda şaşkın bir şekilde gülerek "Yarım saattir bakmadım uyumuş..." demeye çalıştı.

Yağız sözünü keserek "Tamam İlayda. Anladım ben," diyerek sustu. "Onu çok sevdiğimi ve her zaman seveceğimi, hiçbir zaman benden ona zarar gelmeyeceğini, her zaman ne olursa olsun yanında olduğumu, o beni istemediğinde yanında olmak için çabaladığımı, o beni haksız yere suçlasa da ona hak verdiğimi, onu çok özlediğimi ona unutturma tamam mı?" dediğinde gözlerimi sıkarak sert bir şekilde yutkundum.

İlayda "Tamam söylerim," dediğinde "Kendine iyi bak," diyerek odadan çıktı.

***

Dayımla birlikte İngiltere'ye gitmemize bir gün vardı. Bavulumu hazırlarken dolabımda bir şey kaldı mı diye baktım. Yağız'ın hırkası gözüme çarparken askıdan alıp katladım ve bavula koydum.

***

Toprağı avuçlarımın içindeyken yaşadığım çaresizlikle toprağı daha çok sıktım. "Baba geri gel," dedim hüzün duvarlarına ilmek ilmek işlemiş ses tonumla. Ya babamı geri getirecekti bu toprak bana, ya da beni ona götürecekti. Babamı benden alıp böyle hiç bir şey olmamış gibi sessizliğe bürünemezdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım elimi mezar taşında gezdirirken. "Son telefon konuşmamızda anlayıp engel olmam gerekiyordu. Ama ben hiçbir şey yapmadım. İçimdeki o iğrenç hisle uyumaya çalıştım. Belki hemen gelsem o binaya, seni kurtarabilirdim."

Bazı geceler vardır hayatınızdan silmek istediğiniz. Bir geceyi silmek istersiniz ama gündüzü bırakmaz peşinizi. Gecemi neden aydınlattın diyen gündüz karartır kendini, geceyi de kaybedersiniz, gündüzü de, kendinizi de.

"Şimdi biz gidiyoruz," diyerek gülümsedim. "Seni götüremediğim için kızma bana. Seni görmeye gelemeyeceğim uzun bir süre, beni affet kalbim hep seninle."

Toprağını öptükten sonra yavaşça ayağa kalkarak kendimi toparlamaya çalıştıktan sonra "Ben hayatımın sonuna kadar her yerde senin kızın olduğunu göstereceğim," dedim. Kalbim acıyla atarken bir adım attım. "Seni çok özlüyorum dünyanın en güzel babası."

Hıçkırıklarla eve dönerken uçağın kalkış saatinin yaklaştığını fark ettim. Eşyalarımı ve bana ait olan her şeyi çoktan toplamıştım. Taksiden inip apartmana girdim. Eşyalarımı yatağımın üstünden aldım ve anneme seslendim. Annem dayımla telefon konuşması yaparken evdeki son hatıralarıma baktım. Babamla oturduğumuz bir koltuk bile beni mutlu ederken babamın çalışma odasına girip kokusunu -artık tamamen odayı terk eden kokusunu- içime çektim.

...den yavaş yavaş çıkarken son kez etrafa bakıp merdiven-...ndim. Dayım bizi almaya gelecekti. Annemle birlikte

kapının önünde beklerken birbirimize bakıp sadece sustuk. Aklıma Yağız geldi. Son kez onu uzaktan bile olsa görmek istedim. Ama onu bir kere görünce bir daha hep görmek isteyecektim. Gözlerini göremeyeceğim bir gün bile benim gözüme ölüm gibi gelirken, gözlerini görmeden yaşamayı göze almak; gözlerime yaptığım en büyük haksızlıktı.

Dayım geldiğinde arabaya binerek tüm yol boyunca insanların telaşını izledim. Dedelerin yüzündeki o yorgun ifadeye bakıp gülümseyemedim... Havaalanına giriş yaptığımızda dayım işlemleri halletmek üzere yanımızdan ayrıldı. Annemle birlikte koltuklara oturup onu beklemeye başlamıştık.

Yüzümü güldüren bir kucaklaşmaya şahit olduğumda yine aklıma gelen ilk kişi Yağız oldu. Onunla farklı ülkelerde olmak ve belki de senelerce hiç görmeyecek olmak, kanımı donduran soğuklukta bir şeydi.

Dayımın seslenişiyle tüm düşüncelerimden sıyrılarak ayağa kalktım ve annemin adımlarına ayak uydurdum. Annem, babam öldüğünden beri hiç bir zaman gereğinden fazla konuşmuyordu. O kadar içine kapanmıştı ki bazen ne düşündüğünü anlamakta dahi zorlanıyordum. Tüm işlemleri hallettikten sonra uçağa binmek için ilerlerken en önde annem, daha sonra ben ve dayım uçağın merdivenlerinden çıkıyorduk. Uçak kalkacaktı ve tüm yolcular yerini alıyordu. Bir basamak daha çıktım ve olduğum yere çakılı kaldım. "Eylül." zKulaklarımda yankılanan ve anında özlemimi tüm hücrelerime bir kâğıt kesiği gibi işleyen sesi havada hüzün çığlıkları gibi yayıldı. Arkamı dönmeden olduğum yerde durup bir yere tutundum ve derin bir nefes aldım. Önümdeki insanların dönüp ona baktığını görünce kalbim daha hızlı atmaya başladı. Annem de duyduğu ses üzerine arkasına dönüp baktı. Sessizce bana "Yağız gelmiş," diye fısıldarken onun buraya nasıl girdiğini düşündüm. Arkamı dönüp baktığımda koşarak mer-

divene doğru ilerliyordu. Onu görünce bacaklarım titrerken ellerimin soğukluğu vücuduma yavaş yavaş yayılmaya başladı. Ben buradan gitmesini dilerken söylediği bir sözle beni nasıl bir yıkımın altında bırakacağını düşünmeden tekrar konuştu. "Gitme... Gitme ne olur!" diye bağırdı boğazı yırtılırcasına.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve kenara çekilerek insanların geçmesine izin verdim. İki tane güvenlik Yağız'ın yanına gelerek kollarını tuttuklarında dişlerimi sıktım.

Yağız kollarını çekiştirerek bağırmaya devam ediyordu. "Eylül baban söyledi mi bilmiyorum ama ben senden mecbur olduğum için ayrıldım. Eğer bu yüzden gidiyorsan çok yanlış yapıyorsun." Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. Annem "Hadi Eylül," diye seslendi. "Seni hiçbir zaman bırakmadım, yine bırakmayacağım," dedi sesi titrerken. "Gitme. Beni bırakırsan toparlanamam."

Olduğum yerde sessizce durup tırnaklarımı avcuma geçirdim. Uzun bir süre sessizce birbirimize bakmaya devam ettik. "Gidiyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle. Cevap vermeden ona bakmaya devam ettiğimde "Tamam git," diyerek başını salladı. "Yine konuşuruz sana engel olmam. Ama küs gitme, konuş benimle her şeyim. Gidiyorum de, hoşça kal de ama böyle konuşmadan gitme."

Başımı sallayarak dolmaya başlayan gözlerimle ona baktım. Kollarını tutan güvenlikler ısrarla bir şeyler söyleyip onu buradan uzaklaştırmaya çalışırken o pes etmiyordu. "Ben yaşayabilir miyim burada sensiz?" diye bağırdı. "Çocuğumuz olmasın, hiçbir şeyimiz olmasın sen ol yeter."

Gözümden damlayan yaşları silerek koşa koşa merdivenlerden indim ve yanına giderek sımsıkı sarıldım. Gözlerimi kapatıp yüzümü omzuna gizlerken kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım. Eliyle başımı tutup saçlarımı okşadı ve başımı öptü. Dünya durmamıştı çünkü böyle bir anda durma-

sı olanaksızdı. Dünyanın durmasına benzer bir şeyler olmuştu. Ne olduğu belli olmayan ve benim şu an onun kollarında olmamı sağlayan bir şey olmuştu. Saatlerce kalabileceğim bir yer değildi onun kolları, aylarca yıllarca kalabileceğim bir yerdi. Kokusuiçimeçekeceğimbirkokudeğil,içimiçekeceğimbirkokuydu. Sertçe kapadığım gözlerimi hafifçe aralayarak etrafa baktım. "Civciv," diye fısıldadığını duyduğumda hafifçe gülümsedim. Kollarının arasından yavaşça ölüme gidiyormuşçasına sıyrılırken eğer yaptığımdan dönersem büyük bir yanlışa sürükleneceğimi kabul etmiş ses tonumla "Hoşça kal," dedim.

Merdivenlere doğru yürüdüğümde kolumu bırakmadan "Seni çok seviyorum," diyerek bana baktı. Gözünden akan yaşları silmeye çalışırken kızarmış gözleriyle bana bakıyordu. Ben yürümeye devam ederken "Dikkat et kendine," dedi.

"Üzülme," diyerek gözlerinin içine baktığımda "Bir kere daha sarılabilir miyim?" diyerek beni kendine çekti ve yavaşça sarılıp "Beni unutma," diye fısıldadı.

Benden ayrıldığında yavaş adımlarla uçağa bindim ve annemin yanına oturdum. "Herkes seni bekledi," diyerek bana baktı. Başımı sallayarak önüme döndüm. Dağılmış bir insan nasıl yeni bir hayat kurabilirdi ki?

Her şeyin güzel olacağına inanarak uzun soluklu bir yolculuk geçirmiştim. Yağız'ın son hali gözlerimin önünden gitmiyordu. Uyumaya çalışmıştım ama uyuyamamıştım. İlayda buraya geldiğimde nasıl tepki verecekti kafamda onu tartarken uçak iniş yaptı. Uçaktan inip havaalanındaki işlemleri yine dayıma bırakıp bir koltuğa oturdum. Yavaş yavaş hayatımla ilgili kararlar vermeye çalışıyordum. Okuyacağım üniversiteye karar vermeye çalışırken okuyacağım bölümü kafamda kesinleştirmiştim.

Gazetecilik okuyacaktım, yazma konusunda kendimi geliştirip köşe yazıları ve makaleler yazacaktım. Kimseye ihtiyacım

yoktu artık. Annemle kurabileceğim en güzel hayatı kurmaya çalışacaktım. Tüm bunları düşünürken hayatımın her anında olan, bir bakışımdan her hissimi anlayan arkadaşım İlayda aklımdaydı. Cebimden telefonumu çıkarıp onu görüntülü aradım. Bir süre telefon çaldıktan sonra açarak saçlarını düzeltti ve "Eylül," diyerek güldü.

"İlayda," dedim şimdiden özlediğimi hissederek ona bakarken. "Ben de şimdi size geliyordum," dediğinde yutkunarak gülümsemeye çalıştım. "Neler olduğunu bir bilsen. Ama şimdi hiçbirini anlatmayacağım hepsi gelince," diyerek heyecanla gözlerimin içine baktı.

"Benim sana bir şey söylemem gerekiyor," dedim yumuşak bir sesle. "Evet moralin bozuk gibi. Bir şey mi oldu?" diye sorduğunda neşeden uzak bir şekilde güldüm. "Bunu şimdi söylemem sana göre yanlış belki ama veda etmeyi sevmediğimi ve veda edersem kopamayacağımızı biliyordum. Bana göre vedalar insanları daha çok birbirine bağlayan son umutlardır. Veda demek bir daha geleceğim demektir. Beni hep bekle, yeniden gelip hayatımıza devam edeceğiz demektir. Ama ben bir daha gelmeyeceğim için veda etmedim sana."

Afallamış bir şekilde bana bakarken "Neredesin sen?" diye sordu ruhsuz bir sesle. "Oradaki acılarımı biraz olsun unutabilmek, yeni bir hayat kurabilmek için dayımın yanına geldim. Annemle birlikte İngiltere'ye taşındık. Ama sana söz veriyorum hiç bir zaman hayatımdan çıkmayacaksın. Hep böyle görüşeceğiz söz veriyorum," diye karşılık verdim beni anlamasını umarak.

Ağzı açık bir şekilde bana bakarken gözlerini kırpıştırıp "Sen nasıl böyle bir şey yaparsın Eylül?" diyerek hayalkırıklığıyla bana baktı. "Yıllardır yanında olan arkadaşına haber vermeden nasıl başka bir ülkeye taşınırsın?"

Konuşmak için dudaklarımı araladığım sırada tekrar öfkeyle konuşmaya başladı. "Tatil değil ki bu. Bir daha dönmeyeceğim

diyorsun. Düşüncelerine saygı duyarım, senden çok isterim acılarını unutup yeni bir hayat kurmanı ama bu yaptığın çok acımasızca. Veda etmeyi sevmediğin için beni en savunmasız halimle bıraktın. Vedalaşsak, gideceğini bilsem en azından kabullenirdim. Alıştırırdım kendimi. Son zamanlarda yanında olurdum, daha çok sarılırdım."

"Vedalaşırsak bizim için daha zor olur diye düşündüm," diyebildim sadece. "Böyle zorlaşmadı mı? Sana inanmıyorum gerçekten. Madem haber vermeyeceğin kadar önemsiz bir insanım senin için, sakın bir daha beni arama. Yeni hayatında hep mutluluklar seninle olsun," diye karşılık verdi ve benim cevap vermemi beklemeden kapadı.

Şaşkınlıkla telefonun ekranına bakarken zor da olsa onu anlamaya çalıştım. Şimdi sinirli olduğu için daha sonra arayacağımı düşünerek ayağa kalktım ve buraya doğru gelen annem ve dayımın yanına gittim. İşlemleri tamamen bitirip havaalanından çıktığımızda başıma çantamdan çıkardığım şapkayı taktım. Hava kararmıştı ama benim içim daha karanlıktı. Benim içim karanlıkken benim için aydınlanan bir gökyüzü yoktu. Cebimden telefonumu çıkarıp İlayda'yı tekrar aradım. Numaramı engellediğini görünce şok içerisinde telefonun ekranına bakarken hızlıca Can'ı aramaya başladım.

Annem ve dayım taksiye ilerlerken onlara yetişmeye çalışıyordum. Telefon uzunca bir süre çaldı ama cevap vermedi. İçim hayal kırıklığıyla dolup taşarken annemlerin arkasından taksiye bindim ve hızlıca kapıyı kapattım. İstediğini demekte haklıydı ama bu yaptığı çok ağır bir şeydi. Yaptığını kendime yediremeyerek yutkundum. Dayım taksiciye adresi verirken camdan dışarıyı izliyordum. Daha ilk dakikadan değişeceğini umduğum bir hayat değildi bu tabi ama içimdeki hisler kötüye giderken burada olmak Türkiye'de olmaktan hiç farklı hissettirmiyordu. Aksine daha acı vericiydi sevdiklerimden uzakta olmak.

Telefonumun hattını çıkararak öfkeyle hattı kırdım ve camı açarak aşağıya fırlattım. Annemin hattına da aynı şeyi yaptıktan sonra anneme bakarak "Geçmiş tamamen geride kaldı," dedim.

Uzun bir yolculuğun ardından dayımın evine geldiğimizde etraftaki farklı evleri incelemeye bile fırsatım olmadan içeri girdim. Hava hafif soğuk ve yağmurluydu. Yaz tatilinin son haftalarındaydık. Benim bir an önce bir dil kursuna başlayıp biraz konuşmamı ilerlettikten sonra üniversiteye başlamam gerekiyordu. Özel bir üniversiteye gidecektim. Dayım her türlü masrafımı karşılayacağını ve beni çok iyi bir üniversitede istediğim bölüme yerleştireceğini söylediğinde çok mutlu olmuştum. Evdeki toz kokusu burnumu kaşındırırken ışıkları açtım ve etrafa baktım. Çok büyük olmayan ferah bir evdi. Yerler koyu kahverengi ahşaptan, tavanlar beyaz ahşaptandı. Mutfakla salon birleşikti ve geniş koltuklar vardı.

Yukarı çıkan merdivenleri gördüğümde bizim odalarımızın üst katta olduğunu düşünerek dayıma "Biz yukarıda mı kalacağız?" diye sordum. "Evet güzelliğim yukarıda odan," diye karşılık verirken bavulları taşımaya çalışıyordu.

Elimden geldiğince çantaları yukarı çıkararak dayımın bana verdiği odaya girdim ve hızlıca köşede duran bavulu açarak içindeki eşyaların arasından Yağız'ın hırkasını buldum ve sıkıca tutarak sarıldım. "Kalbim," diye fısıldadım hırkasını koklarken. Annemin odaya geldiğini fark ettiğimde hırkayı giyerek bavulumun üzerine oturdum ve odaya baktım. Önü tamamen camdan ve caddeye bakan bir odaydı. Bana yetecek büyüklükteydi. Tek kişilik bir yatak ve büyük bir gardırop vardı. Annemle birlikte bavuldan çıkardığımı eşyaları gelişigüzel dolaba yerleştirirken sessizce işimize odaklanmıştık. Odadaki işlerimizi bitirdikten sonra annemin de eşyalarını yerleştirip aşağıya indik. Hepimize birer kahve yapıp tepsiyle birlikte yanlarına gittim ve tepsiyi masaya bıraktım. Koltuğun köşesine kıvrılarak on-

lara gülümsedim. Babamın yokluğu canımı yakarken Yağız'ın omuzlarımdan düşen hırkasını sıktım.

Kahvelerimiz içip sakince sohbet ederken dayım bana bakarak "Bu hafta en iyi kursları araştıracağım. Hem sen de dinlenmiş olursun. Buraya alışın biraz. Haftaya bir kursa başlarsın. Bir ay sonra okuluna başlayacaksın zaten. Onu da ayarlamaya çalışacağım," dedi ve gülümsedi.

"Çok teşekkür ederim," diyerek içten bir şekilde gülümsedim. "İyi ki varsın dayı."

***

Yeşilliklerin içinde bir bank, çoğu boş bir bank. Üstünde oturan, saçları iki yandan örgülü tedirginlikle oturan bir kız... Gözlerimi kapatıp temiz havayı içime çektim ve yakaladığım şansa daha sıkı tutundum. Üstümdeki bu tedirginlik ilk günlere nazaran azalmıştı. Dayımın yazdırdığı dil kursunda ikinci haftamdaydım. Daha önce de İngilizce ile aram iyi olduğu için kısa sürede kendimi çok geliştirebilmiştim. Bankta yanımda duran defterimi elime aldım ve az önce yiyip bitirdiğim çikolatalı kruvasanın çöpünü çantama attım.

Tanıdığım hiç kimseyle hiçbir şekilde iletişime geçmemiştim. Zaten bana hiçbir yerden ulaşamazlardı. Annemin de benim de numaralarını iptal ettirmiştik. Kimse dayımın numarasını ve adresini de bilmiyordu.

Hayatım düzene girdikçe babam mutlu ediyormuş gibi hissediyordum ve bu bende daha da hırs yapıyordu. Her yerde onun kızı olduğumu göstereceğime dair söz vermiştim ona. O çok mutlu olup başarılı olmamı isterdi. Ben de bunun için çabalıyordum. Dümdüz bir yeşillikte yürürken bugünkü dersimin bitmesinin verdiği rahatlıkla derin bir nefes verdim. Mutluluğu tırmalamaya çalışan bir his vardır ya hani, o peşimi bırakmıyordu. Vedalı bir gelecek için değil, vedasız bir

geçmiş için çabalamıştım. Unutma konusunda kendime güvenmedim hiç bir zaman. Unutmasam da bir şey olmazdı ki benim için. O bana zarar vermezdi. Onun acısı bile zararsızdı. İç sesimi susturmaya çalışmadım, susmuyordu zaten. Çok özlemiştim onu, sesini, gözlerini, konuşmasa bile yanımda durarak bana destek oluşunu, her şeyimi bilmesini, beni en iyi anlayan insanın o olmasını, onunla bu kadar bütünleşmişken o kadar yalnız düşmüştüm ki şimdi...

Kalbim, ne kadar acı varsa hepsini taşıyordu ve acıdan yok olmaya başlamıştı. Varlığı öyle güçlüydü ki yokluğu insanı yok ediyordu. Varlığı bu kadar güçlü olmasaydı yokluğu bilmezdim dedim kendime. Çünkü yokluk, var olmuş bir varlıktı. Ayaklarımın altında ezilen çakıl taşlarının sesine kulak vererek elimi kalbimin üstüne koyup kalp atışlarımı hissettim. İşte şimdi yanımdaydı, daha yakınımda.

İçimdeki düşünceler avaz avaz bağırırken yavaş yavaş eve gelmiştim. Annemle birlikte bir şeyler hazırlayıp bahçede oturup saatlerce konuştuk. Annemin de hayatı büyük ölçüde düzene girmeye başlamıştı. Onun bir gülüşünü görmek beni her şeyden çok mutlu ediyordu. Kendine iş bakmaya başlamıştı. Şimdilik evde oturarak ben kurstan gelene kadar yemek yapıyor ve dayım geldiğinde hep birlikte yemek yiyorduk. Üçümüzün çok samimi arkadaşlar gibi olmamız derslerimi de etkiliyordu. İçime gelen daha fazla çalışma isteği annemi ve dayımı çok mutlu ediyordu.

Kursta konuşup tanıştığım hiç kimse olmamıştı. Karşımızda oturan sarışın kızla birbirimizin adını öğrenmiştik sadece. Birileriyle tanışsam da dilini tamamen bilmediğim için anlaşmakta zorluk çekecektim. Şimdilik arkadaşa gerek duymuyordum. Kafamda dönüp duran insanların varlığı beni fazlasıyla rahatsız ediyordu zaten. "Senin o çocuktan ne haber?" diyen dayıma bir anda afallayarak baktım. "Yağız?" diyerek gözlerimi büyüttüm.

"Yağız," diyerek güldüğünde "Bitti," diye karşılık verdim. "Bir daha asla görüşmeyeceğiz." Annem hafif bir şekilde öksürerek "Bu konuyu açmasak daha iyi olur," dediğinde yavaşça yerimden kalktım.

"Ben odama çıkıyorum," diyerek gülümsedim. "Size iyi geceler."

"Bir şey mi oldu?" diyen dayıma bakarak "Hayır biraz ders çalışacağım ve bir şeyler yazacağım," dedim ve ikisini de öptükten sonra odama çıktım.

Çalışma masasına oturarak önüme boş bir kâğıt aldım ve yazmaya başladım.

Bir saniye seni üzer, beni yakar... Ben yandım her şeyim, defalarca kül olduğum yerlerden. Attığım bir adım kalbime saplandı, çıkaramaz kimse. Uzanmaz ellerim, kimse uzanamaz. Sen uzanmadan da çıkarırsın ama sen de uzaksın. Varlığıyla var olduğum bir insanın yokluğuyla yok olmak şaşırtıcı bir durum değil oradan bakınca. Seninle sen oldum, sensizlikle sensiz oluyorum. Güngeçtikçe sen oluyorum. Sen ben oluyor musun? Bir gülüşünde veya bir bakışında ben oldun mu hiç? Sen, yanından geçtiğin herkesi içine alıp bir daha bırakmayan bir fırtınasın. Herkesin yanından geçmiyorsun. Benim yanımdan geçtin, ben de hayatımdan geçtim. Hayatım sendin ve sen yoksun. Hayat yok, nefes yok, zaman yok. Ben yokum, seninle vardım, sensiz ben senim. Yokum işte, senim çünkü. Ben senim, sen yoksun...

Gözlerimi sıkıca kapatıp kalemi masaya bıraktım ve yatağımın içine girerek ayaklarıma karnıma çekebildiğim kadar çektim. Küçülebildiğim kadar küçüldüm. Avuçlarımı sıkarak kollarımı birbirine doladım. Yatağımda ona yer açtığım geceler gözümün önünde canlanırken kalbimin acıdığını hissettim. Uykunun beni esir aldığı geceler geride kalırken bütün gece ben uykuyu yakalamaya çalıştım. Sonunda uyuyacağımı hissederek başımı yavaşça yastığa koydum ve gözlerimi uykuya teslim ettim.

***

Okulun koridorunda hızlı adımlarla yürürken elimdeki kalemleri çantama koymaya çalışıyordum. Günler su gibi akarken ne ara okulda bir ayı tamamladığımı düşünüyordum. İngilizceyi tamamen öğrendiğim için dil konusunda sıkıntı yaşamıyordum. Arkadaş konusunda da sıkıntı yaşamıyordum çünkü arkadaşım yoktu. Arkadaşımın olmaması benim için hiçbir şekilde sıkıntı oluşturmuyordu. Ama İlayda... Onun yokluğunu hayatımın her anında hissediyordum.

Daha iki dersim olduğu için bahçeye inerek bir kahve aldım ve masaya otururak çantamdan bir kâğıt ve bir kalem çıkararak bu hafta yazmam gereken makaleyi yazmaya başladım. Gazetecilik okuyordum ve bu beni yazı yazmaya daha çok teşvik ediyordu. Aklıma gelen her şeyi unutmamak için hızlı hızlı yazarken telefonumun çaldığını fark ettim. Biraz geç fark etmiş olacağım ki ben telefonu bulamadan arama durdu. Telefonumu elime aldığımda annemin aradığını görerek ben aramaya başladım. Bir süre telefon sessizce çaldıktan sonra annem açıp "Eylül?" dedi. "Efendim?" diye karşılık verdim.

"Dersin var mı?" diye sorduğunda "Evet iki dersim var, bir şey mi oldu?" dedim ve kaşlarımı çattım. "Bu akşam dayın dışarda yemek istiyor, seni okuldan alalım daha sonra gidelim diyecektim," dediğinde rahatlayarak "Olur anneciğim. İki saat sonra gelebilirsiniz," diye karşılık verdim.

"Tamam güzelim. Dikkat et kendine," dedi.

"Sen de," diyerek telefonu kapadım ve masada duran kâğıdı çantamdan çıkardığım dosyanın içine koyarak ayağa kalktım. Dersimin olduğu sınıfa doğru ilerlerken hızlıca saçlarımı dağınık bir topuz yaptım. Boş bir yere geçerek dersi dinlemeye başladım. Bu hayatı yaşadığım için çok mu mutluyum diye sordum kendime. Cevapsız bırakarak çantamdan Yağız'a yazdığım defteri çıkararak yazmaya başladım.

Kimseye anlatabileceğim türde bir şey değil bu; hani iskeleden ayaklarını sallandırırsın da yanında arkadaşın yoktur ya onun gibi bir şey. Çok özledim seni. Diğer günlerden biraz, özlemekten çok daha fazla. Rahatlatmıyor artık sonbahar yapraklarının eziliş sesi. Yetmiyor rüyalarım. Gökyüzüne baktığımda seninle birlikte baktığımız yıldızları bulamıyorum. Sen nasılsın? Uzaktasın ve bir şehrin telaşlı ışıklarının dağlara dökülmüş birer sime benzeyen görüntüsüne bakarak, aldırmadan gözlerini kapatıyorsun. Gözlerini kapattığında nasıl tatlı olduğundan habersiz. Tane tane savrulan duygularını toplamaya çalışırken duygusuz kalmaktan korkuyorsun. Duygusuzluğun en çok yakıştığı insanın sen olduğundan da habersiz. Tek başına gökyüzünü seyrediyorsun ya bazen sessizce, işte seni oralarda bekleyen yıldızın ben olduğundan da habersiz. Bu gece ay daha bir güzel gülümsüyor diyorsun benim bakarak gözyaşlarımı sildiğim aya. Aynı anda bakabileceğimiz tek yer diye ağlaya ağlaya baktığım aya... Şaşkınlık mı hayal kırıklığı, hayal kırıklığın acılar mı? Herkesten uzaklaşmak istediğin anda yüzüne çarpan gökyüzü, susarak ilerlediğin anda kulaklarında uğuldayan rüzgâr sana hiç beni anımsattı mı?

Biraz daha sessizce oturup dersi dinledikten sonra sınıftan çıkarak duvara yaslandım ve derin bir nefes aldım. Daha bir dersim vardı ama ben girmek istemiyordum. Bahçeye çıkarak annemi aradım ve dersimin bittiğini, gelmelerini söyledim. Uzun bir süre çıkışa yakın banklardan birinde oturup onları bekledim. Geldiklerinde arabaya binerek "Selam," dedim ve çantamı çıkararak yanıma koydum.

"Hoş geldin fıstık," dedi dayım gülerek. Bu söylediği bana Can'ı anımsatırken "Hoş bulduk," diye karşılık verdim. "Nereye gidiyoruz?" "Sizi en sevdiğim mekâna götüreceğim. En sevdiğim yemekleri tattıracağım," diyerek annemin omzuna elini koydu. Uzun bir yolculuğun ardından yağmurlu bir sokakta arabayı park edip dayımın bizi getirdiği restorana girdik.

Yemekleri sipariş edip beklemeye başladığımızda annem ciddi bir ifadeyle bana baktığında "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Başını sallayarak "Olmadı. Ama bir şey söyleyeceğim," diye karşılık verdi. "Yağız her yerde dayımı araştırıp evin adresini bulmaya çalışıyormuş."

43

Beş yıl. Tam beş yıl onsuzluğun acısıyla kavruldum. İçimdeki yangın sönmedi. Söndüremedim. Başımdaki şiddetli ağrıyla yatağımdan kalktım. Babamın yokluğu hayatımın her devresinde kendini fazlasıyla hissettirdi. Yağız'ın yokluğu. Sanırım bu konuda kelimeye gerek yoktu...

Yüzünü bir kere bile görmedim. Bir fotoğrafına bile bakmaya cesaret edemedim. Yüzünü göremediğim her saniye daha da kazındı beynimin içine. O bir yağmur damlası, içimdeki alevli yangına ince ince süzülen. Bir kar tanesi, korlarımın üstüne düşüp hiç erimeyen. Bir buz kütlesi, çarptığında içine hapseden...

Gözlerimi kapattım. Lavaboya doğru ilerleyerek saçlarımı lastikten kurtardım. Gözlerimi kapattığımda siyah saçlarının araladığı o kusursuz yüzü karşıladı beni. "Eylül!" Sesi... Göz dolduran, kulak uğuldatan, ten ürperten sesi. Derin bir nefes aldım. Sokak kapısını kapatarak dışarı çıktım. Soğuk kaldırımların buz gibi karanlığında atkımı boynuma sıkıca dolamış, ellerimi cebime sokmuş; soğuktan kaçmadan yürüyordum.

Beş yıl öncesine dönmemi sağlayan bir yüz... Büyümüştüm artık, bunu hissedebiliyordum. Olaylara bakış açım, tepkilerim, duygularıma teslim olmayışım... Geçmişteki Eylül'ü silmek istemedim, kendi kendine silinmişti benliğim. Okuduğum bölü-

mün de çok etkisi olmuştu. Gazetecilik okumuştum, insanlarla iletişimim ve hayatın birebir içinde olmam bana çok şey katmıştı.

Bir adım daha atıp durdum. Sevdiklerimi birer birer kaybetmiştim. Babam, bir kaçış yolu bulup bizi bırakıp gitmişti. Yağız'ı olanlardan sorumlu tutarak ben bırakıp gitmiştim. Tüm izlerimi kaybettirerek, ardıma bile bakmadan. İlayda ona haber vermediğim için beni tek seferde silmişti. Ona bir daha ulaşamadım. Can, telefonlarımı açmayarak hayatımdan yok olup gitmişti.

Annem ve ben kalmıştık bir tek. Birbirimize tutunup her geçen gün biraz daha bağlandık. Annem bir kıyafet mağazasına girip çalışırken ben staj yaptığım yerde araştırmacı gazetecilik yapıyordum. İlk bir yıl dayımın yanında oturduktan sonra annemle farklı bir eve taşındık. Bize yetecek kadar büyük ve sıcak bir evimiz vardı. Soğuk hava tenime işlerken atkıma daha sıkı sarıldım. Annem kanseri yendi. Saçları tekrar uzadı. Her gün onun varlığına şükrediyordum. Ben çocuğumun olması için her türlü tedavi oldum. Deneyebileceğimiz her şeyi denedik. Hayatımda biri yoktu ve bunu sadece annem istediği için yapmıştım. Doktor en sonunda kesin bir sonuç söylemeyerek eğer bir gün biriyle olursam ve çocuğumuz olursa bunun büyük bir mucize olacağını söylemişti.

Babamın yokluğu hiçbir zaman unutulmadı. Ama acısı biraz hafifledi. Belki hafiflemedi, biz acıya alıştık.

Bir insanın varlığıyla kendinizi bulduğunuzda onsuz aldığınız bir eşya bile boş geliyordu. Bir başarı yakaladığınızda o tebrik etmeyeceği için o başarı size yetersiz geliyordu. Bir şeye mutlu olduğunuzda anlatacağınız kişi o değilse eğer o mutluluk sizden hızla uzaklaşıyordu. Yan yana yürürken aynı anda aynı adımları atmaya çalıştıysanız eğer, tek başınıza attığınız her adımda tökezliyordunuz. Birlikte bir şiir okuduysanız, o şiirin en güzel

mısrasını mırıldanırken buluyordunuz kendinizi. Geçmişte bir penguencivciviyseniz eğer; penguencivcivlerinin ölmediğine, sadece can çekişerek birbirlerini beklediğine, ölümlerinin sadece birbirlerinin yanında mümkün olduğuna şahit oluyordunuz.

Ama şimdi yetersiz değildim sanki. Mutluluk benden hızla zaklaşmıyordu. Tökezlemiyordum adımlarımda. Yine o mısra döküldü dilimden: "...Olur mu gecemi yeşile çalmak, yıldız çivilemek parmakuçlarıma..." Bu sefer can çekişmiyordum. Gözlerimi sıkıca kapatıp açtım. Şimdiye kadar her şey normaldi. Karşımda gördüğüm yüz dışında... Ellerimle ağzımı dehşet içerisinde kapattım. Karşımda bana doğru gelen ve etrafa bakan Yağız kalp atışlarımı hızlandırırken o kadar garip ve kötü hissediyordum ki.

Onu görünce kendini açığa vuran duygularımla kasıldı bedenim. Beş yıl boyunca bir kere bile yüzünü görmemiştim ve şimdi hiç beklemediğim bir anda, hiç beklemediğim bir yerde karşımdaydı. Yerimde kalakaldım. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanırken derin bir nefes almaya çalıştım. Nefesim kesilirken gözlerimi kapatıp bir yere tutunmaya çalıştım. Dizlerim titrerken daha fazla ayakta duramayacağıma inanarak öksürdüm.

Tekrar ona baktım. Beni görmemişti fakat bana doğru ilerliyordu. Vücudumdaki tüm kanın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyordum. Hızlıca arkamı dönüp derin bir nefes aldım ve koşarak uzaklaşmaya başladım.

Beni fark etmemişti ve insanların arasından sıyrılarak geliyordu. Koşarak sokağın başından köşeyi döndüm ve omzumun üstünden arkama baktım. Değişmişti. Büyümüş ve güçlenmiş gibiydi. Sakalları ve boyu hafifçe uzamıştı. Yüzü daha kemikli duruyordu. Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi atıyordu. Üstünde siyah takım elbise ve kalın bir palto vardı. Bakışları daha da sertleşmiş, karanlığından hiçbir şey kaybetmemişti. Duvara tutunup titreyen dizlerime

aldırmadan yürümeye çalıştım. Ona bir daha yaklaşırsam yanardım. Hem de böyle toparlanmışken... Beş yıl önce dediği gibiydi. Uzaktan yakışmıştık biz birbirimizin yanına. Şimdi ikimiz de kül olmuşken birbirimizden uzak durup sönme vaktiydi.

Boş sokakta sert adımlarla ilerlerken topuklarımın zeminde bıraktığı tok ses çınlıyordu kulaklarımda. Omzumun üstünden arkama baktım. Kimse yoktu. "Benim için mi geldi?" diye sordum kendi kendime. "İşi vardır," diye karşılık verdim. Ellerimi ateş gibi yanan yanaklarıma koyarak ellerimin soğukluğundan faydalanmak isterken "Evlendi mi acaba?" diye fısıldadım.

Kalbim acıyla teklerken olduğum yerde durup yine arkama baktım. Sokağın başında köşeyi dönen bir gölge belirdiğinde adımlarımı daha da hızlandırıp yürümeye başladım. "Ne iş yapıyordu acaba şimdi?"

Koşar adımlarla farklı bir sokağa girdim ve boş bir taksiye binerek hızlıca adresi verdim. Taksinin arka camından Yağız'a bakarken, biri kalbimi avcunun içine almış ve kanlar içinde kalana dek sıkmış gibi hissediyordum. Şok içerisinde camdan dışarısını seyrediyordum. Nefes alıp verişlerim yavaş yavaş durulurken gözlerimi kapatıp kalbimin nasıl yeniden onun için böyle hızlı attığına şahit oldum. Uzaktan bir görüşle duygularım böyle altüst olurken bir daha tek bir kelime bile konuşursak ikimizin de dağılacağını biliyordum. Evin olduğu sokağa girdiğimizde çantamı koluma takarak inmek için hazırlandım. Taksiciye evi gösterdiğimde evin önünde durdu. Taksimetrede yazan parayı ödedikten sonra hızlı adımlarla aşağıya indim ve koşarak eve ilerledim. Kapının önüne geldiğimde aceleci hareketlerle çantamda anahtarı bulmaya çalışıyordum. Kalp atışlarım hızlanarak bedenimi ele geçirdiği anda anahtarı bularak kapıyı açtım.

Ses vermeden ayakkabılarımı çıkardığımda annem "Ey-

Sen misin?" diye seslendi. Elimi dudaklarıma götürerek "Evet. Ben geldim," diye karşılık verdim kısık bir sesle. Hızlı adımlarla odama giderek kapıyı kapattım. Sanki o arkamdaymış gibi bir his beni kovalarken kapıya yaslanarak yere çöktüm. Başımı dizlerime koyarak derin bir nefes verdim ve gözlerimi kapadım. Yüzü gözlerimin önüne gelirken hızlıca gözlerimi açtım ve acıyla tırnaklarımı avucuma geçirdim. Kalbim beş yıl önce içine attığı tüm duyguları açığa vururken bunları taşımakta zorlanıyordum. Başımı hafifçe havaya kaldırarak karşıdaki aynadan yansımama baktım. Solgun yüzüm tüm heyecanını gizlemek istercesine bir hareketle kasılmıştı. Çok ince olmayan kaşlarım hafifçe çatılmış, gözlerimin altı kızarmıştı. Saçlarım dağınık bir şekilde belime kadar uzanırken ayağa kalkarak montumu ve atkımı yatağımın üstüne bıraktım.

Annemin "Yemek hazır kızım," diye bağırdığını duyduğumda "Ben yemeyeceğim," diye karşılık verdim. "Arkadaşlarımla bir şeyler yedik, tokum."

Üstümdeki tüm kıyafetlerden kurtularak banyoya girdim. Buz gibi su bedenime çarparken kendime gelmeye çalıştım. Kısa bir duş alıp banyodan çıktıktan sonra bornozuma sarılarak ıslak saçlarımla yatağımın üstüne yattım. Yağız'ın görüntüsü aklımdan çıkmıyordu ve canımın çok acıdığını hissediyordum. Sabaha karşı sıçrayarak uyandım. Umutsuz gözlerim Yağız'ı ararken yüzümde mutsuz bir gülümseme oluştu. Hak etmediğimiz bir hayatı yaşamak zorunda kalmıştık. Ayağa kalkarak üstüme kıyafetlerimi geçirdim ve onun hırkasını giyerek aynada kendime baktım. Saçlarımı atkuyruğu şeklinde toplayıp lavaboya girdim. Tüm ihtiyaçlarımı giderip odadan çıktığımda saate baktım. Beş yıldır her saate baktığımda sadece buranın saatini değil, oranın saatini de düşünüyordum. Hep oradaki saate göre şimdi orada ne yapıyordur diye hayal kurarken mutlu olduğunu umarak içimi rahatlatıyordum.

Çantamı alarak montumu giydim ve atkımı sıkı bir şekilde boynuma doladım. Saat daha erkendi fakat ben çıkıp biraz yürümek daha sonra dışarda bir yerde oturup bir kahve içmek istiyordum. Anahtarı alıp anneme bir not bıraktıktan sonra ayağıma botlarımı geçirerek evden çıktım.

Soğuk hava önüme serilmiş uzun bir yol gibi beni kucaklarken nefes aldıkça yanan burnumu atkımın içine almaya çalıştım. Ellerimi cebimden çıkarmadan zihnimdeki görüntüsü biraz silinir umuduyla hızlı hızlı adımlar atıyordum.

Birini uzun süre görmediğiniz zaman içinizde oluşan alışılmışlık duygusu sizi ele geçirerek sanki koruyormuş gibi daha fazla acı çekmenize izin vermiyordu. Sizi kolay koruyordu fakat karşılığında sizin de ona bir şey vermeniz gerekiyordu. Hafızanız... Hafızanızdaki her şeyi ona teslim edip en içten şekilde unutmayı dilediğiniz zaman koruyordu sizi. Ama o görüntüyü bir daha hafızanıza alırsanız, ona ihanet ettiğiniz için sizi bırakıyordu. Beni bırakmıştı işte şimdi. Buz tutmuş bir boşlukta, yangının içindeydim. Ya donacaktım, ya yanacaktım...

Cebimin içinde bile üşüyen ellerimi birbirine sürterek ısıtmaya çalışırken bir kafeye girerek herkes tarafından görülmeyecek ama herkesi görebilecek bir yere oturmayı seçtim. İşe gitmeye iki saatim olduğu için kendime ayıracağım bolca vaktim vardı. Bir kahve alarak yerime oturduktan sonra camdan karın yağışını izleyerek çantamdan kitabımı çıkardım. Oturduğum koltuğa rahat bir şekilde yayıldıktan sonra bir dizimi kendime çekerek uzun bir süre kitap okudum. Kendi dünyamdan çıkıp kitaptaki karakterlerin dünyasına dahil olmak düşüncelerimi bir hayli dağıtmıştı. Uzun bir oturmanın sonunda çantamdan çıkardıklarıma çantama koyarak toparlandım ve kafeden çıkarak otobüse bindim. Boş bir yere oturup yavaş hareketlerle kulağıma kulaklıklarımı taktım ve bana iyi gelebilecek bir şarkı açtım. Telefonumdan gazete okurken medyayı inceliyordum. Çalıştı-

şirketin hem dergisiyle hem gazetesiyle ilgileniyordum. O yüzden magazin kısmını da takip etmeye çalışıyordum. Ama bizim yaptığımız haberler Türklerle ilgili olduğu için Türk medyasını takip ediyordum. Bugün bilgisayarda uzunca bir süre derginin bu ayki sayısının düzenlenmesiyle uğraşacaktım. O yüzden çantamın içine bakarak gözlüklerimi koyup koymadığını kontrol ettim.

Otobüs işyerine yakın bir durakta durduğunda aşağıya inerek biraz yürüdüm ve içeri girdim. Asansöre binerek odama çıktıktan sonra montumu koltuğa koyarak çalışmaya başladım. İnternette araştırma yaparken klavyenin üstünde duran ellerim arama motoruna 'Yağız Ersel' yazmak için yeltense de kendim toparlayarak işime döndüm. Uzunca bir süre bilgisayarda dergi düzenlemesi yaptıktan sonra kapımın tıklatılmasıyla irkildim. Buradaki çalışma arkadaşlarımdan Nancy ve Burak içeri gülerek girdiklerinde "Hoş geldiniz," diyerek gülümsedim.

Nancy sevecen bir tavırla bana bakarak "Biraz daha çalışırsan bayılmandan korktuk," dedi ve karşımdaki koltuklardan birine oturdu. Burak gülerek "Bayılmış zaten şuna bak," dedi ve elini masama koyarak. "Yeter artık Eylül Hanım."

"Tamam tamam," diyerek güldüm ve bilgisayarı kapattım.

Onlar benim buradaki en yakın arkadaşlarımdı. Nancy, Türk değildi fakat burada çalıştığı için Türkçesini geliştirmişti. Burak, Türk'tü fakat beş yaşından beri burada olduğunu söylemişti.

İlk geldiğim andan beri beni çok sıcak karşılayarak büyük bir sevecenlikle aralarına almışlardı. İkisi de muhabirdi. Üçümüz de yaralı olduğumuzu söyleyerek hiçbir zaman aşk konusunu açmamıştık. Açmayacağımıza söz vererek...

Burak ayağını masaya koyarak "Kızlar dün şirketteki bütün olayları kaçırdınız. Ben size gelin demiştim," diyerek başını salladı. Nancy ve ben bir anda heyecanla "Neler oldu?" diye sorduk.

"Söylemem gelecektiniz," diyerek eliyle itiraz etti. Bızı tam yarım saat boyunca yalvarttıktan sonra "Tamam söyleyeceğim," diyerek derin bir nefes aldı ve sesli bir şekilde güldü. "Ben çok sıkıldım. Olay bu."

"Oha Burak," diyerek bıkkınlıkla ona baktım ve "İki saattir bunu mu söyleyecektin?" diye ekledim. Nancy kızgın bir şekilde Burak'a bir şeyler söylerken Burak çaktırmadan gülüyordu.

Lazım olan evrakı müdürün yanından almak için ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Kapının kolunu tutup kapıyı açtığımda duyduğum sesle gerileyerek nefesimi tuttum. "Çalışanlarınızın hepsi burada mı?"

44

Yağız'ın sesini duyunca panik içerisinde kapıyı kapatarak derin bir nefes verdim. Hemen ofisin içine bakan pencereye giderek oraya baktım. Murat Bey "Evet beyefendi, bir sorun mu var?" diyerek Yağız'a baktığında Yağız bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Elimi cama koyarak yutkundum. Benim peşimdeydi. Bana bu kadar yakınlaşmışken görmeden gitmeyeceğini biliyordum. Kalbim acıyla çarparken tökezleyerek bir adım attım ve kararan gözlerime aldırmadan yerime geçerek oturdum.

Nancy ve Burak odamdan çıkarken başımı masaya koyarak ne yapacağımı düşünmeye başladım. Acaba karşısına çıkıp konuşsam ne olurdu? Hiçbir şey olmadan, ikimiz de olgun birer insan gibi konuşup hayatımıza devam eder miydik? Etmezdik işte. Sorun buradaydı. Ne kadar olgun olsak da biz Yağız'la konuştuğumuz zaman birbirimizi daha çok yaralardık. Kapanan yaralarımızı açarak durdurulması mümkün olmayan bir kanamanın başlangıcı olurduk. Ve ağır kan kaybından ölürdük. Zaten daha önce defalarca ölmüş olan bedenlerimizle...

Öğleden sonra hiçbir şey yemeden biraz rahatsız olduğumu söyledim ve izin alarak eve geldim. Annemle kahve içerken tüm olanları anlatıp biraz rahatlamaya çalıştım. Annem nedense san-

ki hâlâ Yağız ile birlikte olmamızı istiyormuş gibi davranıyordu. Bana hak veriyordu ama içinden başka düşünceler geçtiğine emindim.

Ayağa kalkarak tezgâha doğru ilerledim ve bir bardağa su doldurarak bir dikişte bitirdim. Bardağın dibinde kalan suları başıma dökerken gülerek çantamı aldım ve "Ben biraz uyuyacağım," diyerek odama çıktım.

"İyi dinlen. Kendini topla," diyen annem yere dökülen suları silmeye çalışıyordu. Hızlı adımlarla odama girerek dolabımdan çıkardığım pijamalarımı hızla üstüme geçirdim ve kıyafetlerimi sandalyeye koydum. Masanın üstünde duran defterim bana bakarken elime alarak yazmaya başladım.

Bilirsin sevmem ellerimin soğuk, kirpiklerimin sensiz olmasını... Dudaklarım senin adını söylemek isterken tüm gücümle birbirine bastırarak onları susturmayı. Yok olmaya başlarken yeniden doğuyormuş gibi davranmayı. Senden başkasını tanımayan gözlerimi, seni hiç tanımadığına ikna etmeye çalışmayı. Yürek bu. Zamansız atar ya. Arsızdır. Utan yüreğim, senin yok olmuş olman gerekiyordu. Neden hâlâ onun için atıyorsun?

Kısa bir yazının ardından kalemi defterin kapağına vurarak onları bıraktım ve yatağımın içine girerek gözlerimi kapattım.

***

Son bir haftadır İngiltere'de yaşadığım en zor günlerimi yaşıyordum. Her yerden o çıkacak gibi, attığım bir adımda bastığım zemini ayağımın altından kaydıracak gibi hissediyordum. Yaşadığım tedirginlik beni korkuyla yorarken yavaş yavaş alışmaya başlamıştım. Sürekli takip ediliyormuş gibi hissetmek çok kötü bir şeydi. Her köşeyi döndüğümde onun yüzünün gözlerime çarpacağı hissi daha da kötü...

Dalgınlıkla etrafımı incelerken annemin sesiyle irkildim. "Eylül iyi misin?" Gözlerimi kırpıştırıp kendime gelmeye çalıştım ve gülümseyerek "İyiyim," diye karşılık verdim.

"İşyerinden memnun musun bakalım sen?" diye sorduğunda "Memnumun tabii," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım. "Merak etme ben çok iyiyim." "Bu aralar çok dalgınsın," diyerek gözlerini kıstı ve bana baktı.

"Biliyorsun. O peşimdeymiş gibi hissediyorum," diyerek arkama yaslandım ve kahvemden bir yudum aldım. Kahve kuruyan boğazımdan akıp giderken "Merak etme. Bulamayacak. O sadece bir tesadüftü," diye karşılık verdi annem.

"Umarım öyledir," diyerek çantamın içine baktım ve telefonumu aldım. Telefonumla uğraşırken "Sen rahat mısın işyerinde?" diye sordum anneme. "Evet çok rahatım," diyerek elini elimin üstüne koydu.

"Eğer yoruluyorsan gerçekten bırakabilirsin işi. Benim aldığım para ikimize de yeter," diyerek ikna edici bir ses tonuyla konuştum. "Hayır, hayır. Ben çok memnunum," dedi ve sıcak elini elimin üstüne koyarak sıktı.

Bir süre sessizce kahvelerimizi yudumlarken dışarıdaki insanların heyecansız ama heyecanlı hallerini seyrediyordum. O insanların içinde gözlerim birine takıldı ve kalbim tekledi. Bir heyecan dalgası tüm bedenimi ele geçirirken kasılarak oturduğum yere sindim. Lacivert kareli takım elbisesi ve üstüne giydiği kalın montla ağır ağır bu tarafa doğru ilerliyordu.

Hızlıca ayağa kalkarak annemin kolunu tuttum ve "Anne kalk çabuk!" diyerek telaşla toplandım. Annem "Ne oluyor?" dedi ve korkuyla bana baktı. "Anlatacağım," diyerek hesabı ödedim ve çıkış kapısına geldim.

Annem heyecanla "Eylül ne oluyor?" diye tekrar ettiğinde "Yağız burada," diye karşılık verdim ve gözümün önüne gelen saçlarımı çekmeye çalışarak hızla ilerledim.

Koşar adımlarla arabayı park ettiğim yere doğru ilerlerken Yağız bir anda yolun ortasında durduğunda gerileyerek nefesimi tuttum. Annem kolumu tutup beni çekiştirirken Yağız'ın yanından geçtim. Yanından geçerken kısa bir süre durup gözlerimi kapattım. Kokusu burnuma gelirken gözlerim doldu. Bir daha gözlerimi açamayacakmışım gibi hissederken annemin elimi sıkmasıyla ilerledim. O kadar yakın durmuştuk ki. Artık bunu tarif edecek bir kalp atışım yoktu. Çünkü böyle atan bir kalp olamazdı. Yağız'ın arkası dönük olduğu için beni görmemişti. Arabaya geldiğimizde çantamdan anahtarı çıkararak açtım ve montumu çıkarıp arka koltuğa bıraktım. Ellerim titrerken direksiyonu zor ama sert bir şekilde tuttum. Hızlı hareketlerle gaza basıp arabayı sürmeye başladım. "Neden gelmiş buraya?" diye soran anneme kısa bir süre sonra soluk soluğa cevap verdim. "Bilmiyorum. Bir bilsem..."

Annem düşünerek "Konuşmak istiyordur belki," dedi.

"Konuşacak bir şey kalmadı ki," diye karşılık verdim içim acıyarak.

***

Dağılmış bir ağaç yeniden toplayabilir miydi tüm yapraklarını? Her birini kendi isteğiyle olmasa da tek tek bıraktığı yapraklarını... Dağılmış bir ağaç belki bir dalından çiçek verirdi yine. Umut bu işte. Herhangi bir daldan değil, bir daldan. Belirli bir daldan. Vermeyecekse kesilmeliydi o ağaç. Bir daha onun türünden bir ağaç dikilmeyerek, kesilmeli. Şu son bir aydır her yerde onu görecekmişim gibi hissederken kendimi tamamen işe vermiştim. Kafamın dağılmasını istiyordum. Onun beynimin ortasına yerleşip, başka hiçbir şey düşünmeme izin vermemesini kabullenmeyecektim.

Ofisimde en sevdiğim müziği açmış bir şekilde haber yazarken saçlarımı rahat bir topuz yaparak bilgisayara bakmaya

devam ettim. Masamın üstündeki telefonun sesiyle elime alıp kulağıma götürdüm.

Şirketin genel müdürü "Biraz yanıma gelebilir misin Eylül?" dediğinde "Tabii," diye karşılık verdim ve elimdeki kalemi topuzumun arasına sıkıştırarak odadan çıktım. Nedenini bilmediğim ürkek adımlarla onun odasına ilerlerken kapıyı tıklatıp içeri girdim.

Karşısındaki koltuğu göstererek "Buyur," dedi. Bakışlarındaki tedirginliği sezerken "Bir şey mi oldu?" diye sordum. Derin bir nefes alıp yüzüme baktığında huzursuzca yerimde kıpırdandım. "Türkiye'ye dönüp dönmek istemediğini bilmiyorum ama tam senin yapabileceğini düşündüğüm ve kaçıramayacağım bir iş var." Kaşlarımı kaldırıp onu dinledikten sonra "Dönmek istemiyorum," diye karşılık verdim.

Söylediğimi duymamış gibi yaparak konuşmaya devam etti. "Türkiye'de çok başarılı bir avukatla röportaj yapıp bir hafta boyunca iş yerinde nasıl olduğunu, bu başarıyı nasıl yakaladığını, çalışanlarına nasıl davrandığını yani kısacası hayatını gözlemleyerek haber yapmanı istiyorum."

Cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada "Bu konuda başarılı olacağını biliyorum. Bu işi başarabilecek en iyi kişi sensin. Hem kademeni yükseltmek için, hem de kendini kanıtlamak için büyük bir fırsat," diyerek elini masaya koydu ve bir kâğıt uzattı.

Başımı sallayarak ona baktım. "Türkiye'de karşılaşmak istemediğim insanlar var." Söylediğime karşı gözlerini büyütüp "Özel hayatla iş hayatımızı karıştırmıyoruz. İtiraz istemiyorum," dedi ve uzattığı kâğıtları havaya kaldırarak "Haftaya pazartesi için uçak biletini aldım. Hazırlanmaya başla," diye ekledi.

***

Yarım saat önce uçaktan inmiştim ve tüm dünyanın negatif elektriğini toplamış gibi bir ifadeyle takside kalacağım otele gidiyordum. Küçük bir bavul, az kıyafet ve gerisi teknolojik aletlerden oluşan bir çantayla gelmiştim. İstemediğim bir işi yapmak zorunda kalmak bana isteksiz bir şekilde röportaj soruları hazırlatırken mantıklı düşünmeye çalıştım. Hem kendim için hem de şirket için iyi bir şey yapıyorsam bunun kötü bir yanı yoktu.

O insanlar için değil, anılarım için değil işim için buradaydım. Bu gerçeği hiçbir şeyin değiştirmemesi gerektiğini kafamdan çıkarmadan yazmaya devam ettim.

En sevdiğiniz hayvan?

Gülümseyerek "Penguen. Civcivpengueni," dedim kendi kendime. Soruları hazırladıktan sonra kalacağım otelin önüne geldiğimizde taksiciye parayı uzatarak aşağıya indim.

Bagajdan bavulumu çıkararak bana verdiğinde "Teşekkürler," dedim ve otele girdim. Gösterişli olmayan, güzel ve sade bir yerdi. Girişte duran görevli bavulumu alarak bana resepsiyonu gösterdi ve kalacağım odayı öğrendikten sonra bavulumu çıkardı. Teşekkür ederek odaya girdim. Tek kişilik bir yatak, büyük bir gardırop ve bir makyaj masasından oluşan odaya baktım. Perdeleri çekerek montumu çıkardım ve yatağa uzandım. Tavana tepkisizce bakarken içimdeki anlamsız sıkıntıya anlam vermeye çalıştım. Bacaklarımı yataktan sarkıtırken "Yağız," dedim gülümseyerek. Bir odada tek başımayken anlamsızca onun ismini söyleyerek sanki o buradaymış gibi seslenmek beş sene önce sürekli yaptığım bir şeydi. Şimdi aniden geçmişe dönerek neden böyle bir şey yaptığıma takılmadan tekrar ismini söyledim. "Yağız." Bu şey insana gerçekten çok tuhaf bir şekilde mutluluk veriyordu.

Yataktan kalkarak "Eylül ne yapıyorsun sen?" diyerek ellerimi belime koydum. Aynadaki yansımama bakarak güldüm. Duy-

gularım arasında saniyelik geçişler yaşarken saçlarımı ördüm. Bavulun içini boşaltarak hepsini gardıroba yerleştirdim. İki saat sonra röportaj yapacağım adamla randevum vardı. Ona dair bildiğim tek şey işyerinin adresiydi. O kadar isteksizdim ki ismini bile öğrenmemiştim.

Buradaki hava İngiltere'ye göre daha güneşliydi. Dolaptan kot pantolon ve üstüne bordo, boğazlı bir kazak çıkardım ve onları giydim. Üstüne siyah bir mont giyerek bilgisayarımı çantaya koydum. Aynanın karşısına geçip elimle saçlarımı açtırarak taradım. Son olarak montumu giyerek odadan çıktım ve kapıyı kilitledim. Resepsiyona inerek bir taksi çağırmalarını söyleyerek oturmaya başladım. Telefonumu çıkararak bana bu görevi veren müdürüm Murat Bey'e Türkiye'ye geldiğimi ve birazdan röportaj yapacağım avukatın işyerine gideceğimi bildiren bir mesaj yolladım. Oteldeki görevlilerden biri bir süre sonra yanıma gelerek "Hanımefendi taksi geldi," diyerek gülümsedi.

Ayağa kalkarak dışarı çıktım ve ağır adımlarla taksiye bindim. Çantamı yanıma koyarak başımı koltuğa yasladım ve telefonumdan adresi açarak taksiciye söyledim. İşe başladığımdan beri yapacağım en isteksiz görev şüphesiz buydu. İsteksizlikten farklı bir şeyler de vardı. Hatta bir ara kendimi bu işi bırakıp bırakmamak konusunda sorgularken bulmuştum.

Gözlerimi kırpıştırıp etrafı incelemeye başladım. Sahilden geçerken Yağız ile okula giderken oturup simit yediğimiz bank gözüme çarpınca derin bir iç çektim. Benim ayranımı simidimden önce bitirip onun ayranını da içtiğim bank.

Gülümseyerek gözlerimi başka bir tarafa çevirdim ve elimi kalbime koydum. Hissedersin demişti. Hissettim.

Taksicinin sesiyle dalgınlıkla başımı kaldırıp ücreti ödedim. "Geldik abla." Kapıyı açıp taksiden indim ve önünde durduğum şirkete baktım. Ayaklarım geri geri giderken ayaklarımı sürüyerek oraya doğru ilerledim. Hemen bu işi bitirip İngil-

tere'ye geri döneyim diye düşünerek içeri girdim. Güvenlik "Hoş geldiniz," dediğinde ona "Hoş bulduk," dedim ve içeri doğru ilerledim. Çok büyük değildi. İki katlı, genel olarak siyah ve gri renklerin hâkim olduğu, zevkle dekore edilmiş bir yerdi. Karşımda duran sekreter olduğunu düşündüğüm kızla göz göze gelince hızlı adımlarla yanına gittim ve "Merhaba," dedim. Sevecen bir tavırla "Merhaba, buyrun," diye karşılık verdiğinde "Ben İngiltere'de Türk haberleri yapan bir şirketten geldim. Röportaj yapmak için," dedim.

"Evet. Haberim var. Odası ikinci katta sağ tarafta. Çıktığında zaten göreceksin," dedi ve önündeki kâğıtlarla ilgilendi. "Teşekkür ederim," diyerek merdivenlere yöneldim ve yukarı çıktım. Büyük bir dikkatle etrafı incelerken ikinci katta sol tarafta duran büyük tabloya gözüm takıldı. Çok net olmayan bir tabloydu. Yanına giderek daha yakından inceledim. Büyük bir ormanın içinde tek başına durmuş bir civcivi resmetmişti ressam. Acıyla gülümseyerek başımı çevirdim. Sağ tarafa baktığımda yüksek tavana rağmen tamamen camla ayrılmış bir bölüm vardı. İçeriye baktığımda bir oda olduğunu anlayarak oraya ilerledim. Adımlarım kesilerek olduğum yere çivilendiğim anda tüm dünya durmuş gibiydi. Bir çocuk annesini kaybetmiş, bir anne çocuğunu kaybetmiş gibi bir acı saplandı beynime. Ve tam o anda tekrar baktım bu görüntüye. Bu manzarayı görmeyi daha önce hayal bile etmemiş olan gözlerimle...

Yağız önündeki minik kızı kucağına alırken mutlulukla gülerek "Evet güzel kızım benim," dedi. Tam kapının önünde durmuş onları izliyordum. Yağız yan durduğu için beni göremiyordu.

Geriye doğru bir adım atıp titreyen ellerimi ağzıma götürüp ağlamamak için bastırdım.

Kızı küçük elleriyle Yağız'ın yüzüne dokundu. Siyah uzun saçlı ve beyaz tenliydi. Kapıya tutunarak diğer elimle ağzımdan çıkan

hıçkırığı bastırmaya çalıştım. Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyordu. Küçük kız ellerini Yağız'ın saçlarına götürdü ve elinde tuttuğu bir tutam saçı öperek "Senin daha önce saçlarını biri öptü mü?" diye neşeyle sordu.

Yağız kızın elini tutarak ellerinin arasına aldı ve başını eğerek acıyla güldü. "Öptü." Küçük kız gözlerini kısıp eliyle kızar gibi işaret yaptıktan sonra "Kim öptü peki?" diye sordu.

Yağız sessiz kalarak bu soruyu yanıtsız bıraktığında küçük kız "Tamam tamam," diyerek güldü. "Peki sen hiç birini öptün mü?" diye sorarak gözlerini kocaman açtı.

Yağız yine cevap vermedi.

Küçük kız "Bu söylediklerim ikimizin arasında. Anneme söylemeyeceğim söz," dediğinde kalbimin parçalandığını hissettim. Yağız'ın bir çocuğu vardı ve annesi ben değildim. Bazı acılar tarifsizdir. Kimse acıtmaz acılar acıtır. Acıtan acılar geçmez. Biri acıtsa durur, acı acıtır; durmaz.

Yağız gülerek başını salladı ve "Öptüm," diyerek elini kızın yanağına koydu. Kız "Gerçekten mi?" diye sorduğunda "Gerçekten," dedi onun taklidini yaparak.

Kız elini beline koyarak sinirli bir şekilde Yağız'a baktı ve kucağından inerek koşmaya başladı. "Küstüm o zaman," diye bağırdı.

Eğer benimle olsaydı hiçbir zaman baba olmanın nasıl bir his olduğunu tadamayacaktı. Hızlıca gözyaşlarımı silerek derin bir nefes aldım. Şimdi baba olmuştu ve babalık ona o kadar yakışmıştı ki... O mutluysa ben de mutluydum.

Kız odanın içinde bir o tarafa bir bu tarafa koşarken ben röportaj yapacağım kişinin Yağız olmasının şokunu yaşıyordum. Biriyle evlenmişti ve çocukları olmuştu. Hıçkırıklarla ağlarken tırnaklarımı avucuma geçirerek acıyla gözlerimi kapadım.

Yağız'ın küçük kızın peşinden koşarak onu tutması ve ona seslenişiyle sertçe yutkundum. "Eylül, gel buraya!"

45

Hıçkırıklarla ağlarken gözlerimi sıkıca kapatıp acıyla kasılan bedenimle geri döndüm. Elimi ne kadar ağlayışım duyulmasın diye ağzıma kapasam da sesim duyuluyordu ve bir an önce buradan uzaklaşmak için koşar gibi bir adım attım.

Karşımda gördüğüm yüzlerle tüm geçmiş gözlerimin önünden geçerken gözyaşlarımı silip olduğum yere çivilendim. Ne yapacağımı bilemiyordum ve karşı taraftan da bir tepki göremediğim için neye uğradığımı şaşırmıştım. Ben asla bu kadarını tahmin etmiyordum. Birazdan Yağız'ın karısı da gelirdi belki. Beni eski bir arkadaşı olarak mı tanıştırırdı, yoksa hiç tanımadığı bir insan olarak mı?

Kalbim göğüs kafesimi delercesine çarparken gözlerimi kırpıştırıp karşımdaki görüntüye tekrar baktım. İlayda dudaklarını aralayıp dudaklarından dökülen kelimelere engel olamıyormuşçasına "Eylül," diyerek dehşet içerisinde gözlerimin içine baktı.

Hiçbir şey söylemeden daha da dolan gözlerimle ona baktım ve başımı hafifçe sağa doğru eğerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Can bana doğru bir adım atarak yutkundu ve elini yavaşça havaya kaldırıp indirdi. İlayda hızlıca bana yaklaştığında ne yapacağını anlamadan beni kendine sertçe çekti ve sımsıkı sarıldı.

İlayda'nın sesli bir şekilde ağladığını duyunca titreyerek ağlamaya başladım. Elini sırtımda gezdirerek "Eylül, sensin," diyerek daha çok ağlamaya başladı. "Evet benim," diye karşılık verdim zar zor konuşurken.

Gözlerim kararıp başım dönmeye başladığında Can bana doğru gelerek İlayda'yı kenara çekti ve ayrılmamızı sağladı. "Eylül," diyerek gözünden akan yaşı sildi ve ellerini iki yanına açtı. "Senin beni aradığını görmemiştim. Uyandığımda aradığını görünce hemen geri döndüm fakat numaran kullanılmıyordu..." Sert bir şekilde yutkunup derin bir nefes aldı. "Bir daha hiçbirimiz sana ulaşamadık. Ben bilsem sizin küsmenize izin verir miydim hiç?"

"Ben sen de benimle konuşmayacaksın sandım," dediğimde "Gel buraya," diyerek bana sarıldı. "Öyle kötü zamanlar geçirdim ki. Delireceğim sandım. Hiçbir yerden ulaşamadım sana," dedi ve omzumu yavaşça sıktı.

Hızlıca çantamdan bir kâğıt çıkarıp numaramı yazdım ve İlayda'ya o kâğıdı vererek "Benim buradan gitmem gerekiyor. Bu numaradan bana ulaşın, görüşürüz," diyerek hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Az önce konuştuğum sekreter karşıdan gelirken "Bulamadın mı odayı?" diyerek gülümsedi ve cevap vermemi beklemeden "Yağız Bey!" diye seslendi. "Röportaj için gelen hanımefendi burada."

Arkamı dönmeden sekreter kıza çaresiz gözlerle bakarak "Biraz sonra gelsem," diye fısıldadım. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Yağız'ın bir süre sonra uzaktan gelen sesine kulak verdim. "Tamam. Odama kadar eşlik et lütfen."

"Bir işin mi var?" diyen kız bana baktığında ben cevap vermeden "Şimdi yapmazsan bir daha boş vakti yok. Tüm günü dolu," diye ekledi. Titreyen ellerimle yüzüme gelen saçlarımı çekerek "Peki," dedim kendimin bile zor duyduğum bir sesle.

Yürümeye başlayarak "Böyle gel canım," dedi ve gülümsedi. Yanından giderken dışardan heyecanımın belli olmaması için dua ediyordum. İlayda ve Can şaşkınlıkla beni izlerken onlara bakıp çaresizce Yağız'ın odasına doğru yürüdüm.

Sekreter bana bakarak "Masaya çok yaklaşma. Çerçevelerde kimsenin görmesini istemediği fotoğraflar var. Yani ben öyle anladım. Hiçbir zaman çok yaklaşmama izin vermiyor," dediğinde düşünceli bir şekilde başımı salladım.

Yağız, masasının başındaki sandalyeye oturmuştu ve önündeki kâğıtlarıyla ilgileniyordu. Adımlarım sanki beni ölüme götürüyormuş gibi ürkek ve isteksizdi. Onun yanında olan bir ölüm için istekli olurdu belki adımlar, ürkek olmazdı en azından. Ama ben onun yanında ölmeyecektim ki şimdi. Zaten benim korktuğum, onun yanında yeniden doğmaktı. Yüzümün bembeyaz olduğuna emindim. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatarak derin bir nefes aldım. Kızın arkasından odaya girdiğimde adının Eylül olduğunu öğrendiğim küçük kızın gözleri bana takıldı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan dikkatle bana bakıyordu. Yağız'a baktığımda masasının üstündeki kâğıtları ağır hareketle inceliyordu ve tamamen onlara odaklanmış görünüyordu. Bizim girdiğimizi duysa da kafasını kaldırıp bakmamıştı. Kâğıda bir şeyler yazdıktan sonra sert bir şekilde kâğıda bakmaya devam etti. "Sen çıkabilirsin," dedi Yağız buz gibi bir sesle. Sekreter bunun üzerine "Peki efendim," diyerek kapıya yöneldi.

Yağız başını yavaş hareketlerle kaldırırken sanki benim başıma doğrultulan bir silahın tetiğini çekiyormuş gibi hissettim. Bedenim uyuşup dudaklarım titrerken gözlerimi yavaşça kapatıp açtım. Sanki şimdi dünya ağır çekimde yaşanmak için programlanmış gibiydi. Normalde saniyeler gibi geçen saatler şimdi saatlere dönüşen saniyeler olmuştu. Beş yıl sonra ilk göz göze geliş. İlk karşı karşıya duruş. İlk kalp atışlarım. Ben yeniden mi doğuyorum?

Gözlerimin içine bakıp gözlerini gözlerimden ayırmadan kapıdan çıkmakta olan sekretere "Eylül'ü de çıkar," dedi. Sekreter, küçük kızın elinden tutarak odadan çıkarırken o el salladı. Dizlerim titrerken daha fazla ayakta duramayacakmışım gibi hissediyordum. "Merhaba," diyerek özgüvenli bir şekilde konuştum. "Vaktiniz varsa röportaja geçelim mi hemen?" Neden tanımıyormuş gibi yaptığımı bilmiyordum ama o an en mantıklısı bu gelmişti. Yutkunarak ona baktım ve gözlerimi kapattım. Ayağa kalkarak hızlıca yanıma geldi ve "Eylül," diye fısıldadı. Tam karşımda dururken gözlerinin dolduğunu gördüm ve gözlerimi kaçırdım. "Geliyorum hemen," dedi ve arkasına hiç bakmadan odadan çıktı.

Sekreterin söylediği söz aklıma gelirken kimsenin beni görüp görmediğini kontrol ederek masasına yaklaştım ve tekrar etrafı kontrol edip masanın üstünde duran çerçeveye baktım.

Vücudumdaki tüm kan sanki tüm yüzümde toplanmıştı. Çerçevenin içinde benim fotoğrafım vardı. Her zaman çok beğendiğini söylediği, sarı kabanlı fotoğraf...

Daha sonra kâğıtların üstündeki kalemi görünce beynim bir an duraksadı ve daha sonra beş yıl önceye gitti. Okulda, sırada otururken kalemliğimden aldığı ve *"Bu kalemi hiçbir zaman kaybetmeyeceğim. Eğer ilerde başarılı bir işadamı olursam, tüm başarılarıma bu kalemle imza atacağım çünkü senin kalemin,"* dediği kalem...

Hızlıca koltuğa oturdum ve çantamdan röportaj sorularını çıkardım. Boş bir kâğıt ve kalem alarak vereceği cevapları yazmak için hazırlandım. Geçen bir saniye bile bizim için işkenceydi ve bir an önce bunu birimizin sonlandırması gerekiyordu.

Kapı kapanma sesi geldiğinde başımı oraya çevirerek ona baktım. Yaklaştıkça kızarmış gözleri belirginleşirken gözlerimi önümdeki kâğıda çevirdim. Karşıma geçip sandalyesine oturdu ve çerçeveye gözü takılınca çerçeveyi masaya ters bir şekilde kapattı.

Kâğıtların üstünde duran kalemi masasının altındaki çekmeceye koyduğunda çekmecedeki siyah defteri gördüm. Aynı defter bende de vardı ve İngiltere'ye gittiğimden beri ona bir şeyler yazıyordum. Hatta şimdi de yanımdaydı. Beş yıl boyunca habersizce başkasıyla evlenmiş ve çocuğu olmuş bir adama yazılar yazmıştım. Kendime kızarak bir an önce bunun bitmesi için konuşmaya başladım. "Öncelikle şirketimizden bahsetmem gerekirse, Londra'da Türk haberleri yapan bir şirketiz. Genel müdürümün isteği üzerine sizinle röportaj yapıp, bir hafta boyunca sizi gözlemleyeceğim. Başarılı bir avukat olduğunu için sizinle çalışmak istediler."

Konuşurken heyecanlanmadığım için mutlu olmuştum. Onu tanıyormuş gibi davranırsam, eski konular açılacaktı, hesaplar sorulacaktı ve konumuzdan sapacaktık. Birbirimizi tanıdığımızı bildiğimiz halde tanımıyormuş gibi davranmak ve ikimizin de aynı numarayı kullanması bir nebze işimize geliyordu. Yağız beni dinledikten sonra ellerini masaya koydu ve bana doğru geldikten sonra kaşlarını kaldırarak "Biraz kendinizden bahseder misiniz?" dedi. Arkasına yaslanarak gözlerimin içine baktı.

Ellerimi birbirine kenetleyerek "Ben de o şirkette çalışan bir gazeteciyim," dedim ve arkama yaslandım. "Biraz daha," diyerek devam etmem için başını salladı. "Adım Eylül. Araştırmacı gazetecilik yapıp köşe yazıları yazıyorum," dedim ve dirseğimi koltuğa yaslayarak rahat bir şekilde ona baktım.

O eski halimiz yoktu burada. Hayattan istediğini almış ve kaybedecek bir şeyi kalmayan korkusuz iki insanın birbirine meydan okuması gibiydi davranışlarımız. "Soyadınız?" diyerek gözlerimin içine sert bir ifadeyle baktığında evlenip evlenmediğimi öğrenmek istediğini anlamıştım. "Altınel," diyerek tedirgin bir nefes verdim.

"Üşüdün mü?" diye sorduğunda başımı sallayarak "Ha-

yır," diye karşılık verdim. "Titriyorsun," dediğinde sessiz kaldım. "Röportaja geçelim mi?" diyerek kalemi elime aldım. Başıyla olumlu anlamda bir işaret yaptı ve dikkatli bir şekilde beni dinlemeye başladı."Çalışırken ilham aldığınız bir şey var mı? Bu bir nesne, bir müzik veya bir insan olabilir." Ellerim buz gibi olduğu için yanaklarıma koyarak ısıtmaya çalıştım. "Evet var," diyerek başını eğdi. Kalbim acıyla atarken "Peki. Diğer soruya geçelim," dedim. "Ne olduğunu sormayacak mısın?" diyerek ellerini iki yanına açtı ve bana bakarak önünde birleştirdi.

"Hayır," diyerek yutkundum. "Bu başarıyı nasıl yakaladığınızdan biraz bahseder misiniz?" Sandalyesini masaya yaklaştırarak daha dik bir şekilde oturdu ve başını yukarı kaldırıp indirdi. "Bir şeyle her şeyimi kaybettim. Bir hiçken bir şeyler kazanmaya çalıştım."

Alnımdan soğuk terler akarken gözlerimi kapatıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve saçlarımı tedirginlikle kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Anladım," dedim. Yutkunarak ciddi bir ifadeyle uzun bir süre bana baktı. "Hobileriniz neler? Biraz kendinizi tanımlayacak özelliklerinizden bahseder misiniz?" diye sordum rahatsız bir şekilde.

"Kendiyle bile anlaşmakta zorluk çeken bir adamım. Sevdiğim yazarların köşe yazılarını okumayı severim herhalde. Daha önce hiç okumadım ama," diyerek neşeden uzak bir şekilde güldü. Bana demek istediği şeyi anlayarak başımı önüme eğdim ve parmaklarımla oynayarak "Avukat olduğunuz için işiniz zor olmalı. Hiç yalan söylemek zorunda kaldınız mı?" dedim.

"Hayır," diyerek ciddi bir şekilde bana baktı. "Bana gelen dosyaları büyük bir dikkatle inceliyorum. Şu ana kadar yalan söylediğini anladığım hiç bir davacının dosyasını kabul etmedim."

"Bu çok güzel bir şey. Başarınızı işinize olan sadıklığınızdan

kazandığınız bir gerçek. Peki hiç bir zaman ulaşamayacağınızı düşündüğünüz veya hayranı olduğunuz bir insanla tanışma fırsatınız olsa ondan neler öğrenmek isterdiniz?" diyerek içimden hazırladığım sorulara lanet ediyordum.

"Beni neden bıraktın?" diyerek sessizce ellerime baktı ve hafifçe gülerek gözlerini kapattı. "Derdim," diye ekledi. "Peki," diyerek yutkundum ve diğer soruya geçtim. "Özel hayatınızla ilgili bir soru sormama izin verirseniz," diyerek gülümsemeye çalıştım. "Bir ilişkiniz ya da her zaman yanımda diyebileceğiniz biri var mı yanınızda?" Kalbim alacağı cevabın yüküyle kasılırken gözlerimi kıstım.

"Evet," diyerek oturduğu sandalyede doğruldu. "Her zaman yanımda ama hiçbir zaman yanımda değil," diyerek sert bir şekilde gözlerini yüzümde yavaş yavaş gezdirdi. "Aklımdan çıkmayan ama aklımın almadığı, kalbimde yaşayan ama kalbime sığmayan, gözlerimin görmediği ama gözlerimde gördüğüm biri var. Yanımda olmadı ama yanımdan ayırmadım."

Çocuğu olduğu halde bana hâlâ böyle şeyler söylemesi beni sinirden deliye döndürürken bir şey söylememeyi daha doğru buldum. *"Bu söylediklerimin sana olduğunu nereden çıkartıyorsun?"* diyebilirdi bana. Üstüme alınmamış gibi davranmak en doğrusuydu. "Bir su alabilir miyim?" diyerek ona baktım. Gözlerini bir noktaya sabitleyerek "Bir su alabilir miyim?" dedi geçmişe dönmüşçesine. Bir süre sonra "Alabilirsin," diyerek güldü ve masasının üstündeki telefonu kulağına götürerek "Bir su ve iki portakal suyu," dedi.

"En sevdiğiniz hayvan nedir?" diye sordum yüzüne bakmadan. "Civciv. Penguencivcivi," diye yanıt verdi hafifçe güldüğü belli olan ses tonuyla. Derin bir nefes alarak elimi şakaklarıma götürdüm. "İşinizi ne kadar seviyorsunuz, bu işi işiniz olduğu için mi yapıyorsunuz yoksa sevdiğiniz için mi?" diye sordum hızlıca. "Severek yapıyorum," diye karşılık verdi.

"Çok teşekkür ederim. Çok keyifli bir röportajdı. Başarılarınızın her zaman devam etmesi dileğiyle," dedim isteksizlik akan ses tonumla. "Teşekkür ederim," diyerek ifadesizce yüzüme baktı.

Ayağa kalkarak kapıya doğru yöneldim ve odadan çıkmak için kapıyı açtım. Yağız'ın sesiyle ona döndüm. "Eylül yarın yine gelecek misin?"

Ona dönerek gözlerimi kapatıp açtım. Söyleyecek bir söz bulamadığım için başımı önüme eğerek bir süre sessiz kaldıktan sonra "Evet. Geleceğim," dedim ve hızlıca odadan çıktım. Gözüm duvarda asılı duran civciv tablosuna çarparken kalbim tarifi olmayan bir acıyla dolup taştı. Sanki arkamda beni kovalayan biri varmış gibi koşarken merdivenlerden inip dışarı çıktım. Derin bir nefes alarak bir taksi bulmak için etrafıma baktığım sırada önümde durup arabadan aşağıya inen adama baktım. "Buyrun Eylül Hanım. Ben Yağız Bey'in şoförüyüm. Sizi gideceğiniz yere bırakmamı söyledi."

Bir insan sorunu olmayan bir insanın böyle nazik bir teklifini geri çevirmezdi. Geri çevirirsem hâlâ içimde ona duygular beslediğimi açığa vuracağım için "Peki teşekkürler," diyerek açtığı kapıya bindim.

Sessiz bir yolculuğun ardından otele geldiğimizde arabadan inerek içeri girdim ve odama çıktım. Şok içerisindeydim ve yaşadığım hiçbir şeye inanamıyordum. Kıyafetlerimi çıkararak duşa girdim ve sıcak suyun tenimden akıp gidişini izledim.

Titreyerek yatağımın içinde yatarken kendimi uykunun güçlü kollarına bıraktım. Sabah gözlerimi odaya vuran güneş ışınları ve telefonumun sesiyle açtım. Başımdaki dehşetli ağrıyla yataktan çıkarken telefonumu elime alıp aramayı yanıtladım.

"Nasıl geçti röportaj?" dedi şirketin müdürü Murat Bey.

Bıkkın bir şekilde "Güzeldi," diye karşılık verdim ve dolabı açarak hızlıca siyah bir tayt ve bol bir kazak giydim. "Pazar gü-

nüne dönüş biletini aldım. Güzel bir haber olması için hiçbir şeyi aceleye getirme. Rahat rahat çalış ve sonunda bana muhteşem bir dosya teslim et," dediğinde "Evet ben de öyle düşünüyordum," dedim isteksiz bir şekilde.

Mutfağa gidip kendime bir bardak kahve hazırlarken müdürün söylediği şey üzerine duraksadım. "Onunla bir yemeğe çıkmanı istiyorum. Dışarıdaki hayatını ve onu daha yakından inceleyerek hiç bir ayrıntıyı kaçırmadan kaydetmeni istiyorum. Daha sonra da evini nasıl dekore ettiğini görmek için evine gitmeni isteyeceğim senden."

"Sizin bu adam hakkında kişisel olarak öğrenmek istediğiniz şeyler olmadığına emin misiniz? Bir insan bir insanın hayatının neden bu kadar detaylı olarak incelenmesini ister ki?" diye konuştum sinirle.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra gülerek "Sen ne dediğinin farkında mısın Eylül?" diye karşılık verdi alay ediyormuş gibi. "Farkındayım," dedim söyleyeceğim kelimeleri yutmadan. Daha fazla susup bu saçmalığın devam etmesini istemiyordum. Röportajdan sonrası tamamen gereksizdi. Onun hayatını incelemek, evine gitmek, onunla yemeğe çıkmak bu habere yardımcı olacak etmenler değildi. Bu kadar gereksiz ayrıntıya gerek yoktu.

"Ben istiyorum. Sen de ben istediğim için bu haberi yapmak zorundasın. Sana gerekli olup olmadığını sormadım," diye sert bir şekilde konuştu. "Benimle düzgün konuşun. Benim yapacağım haber olduğu için gerekli görmediğim konuları size söyledim," diye karşılık verdim sakin bir şekilde. "Vakit kaybetmene gerek yok," diyerek konuşmaya başladı. "Bugün saat on ikide bir davası var. İzleyici olarak orada bulunmalısın."

"Peki bulunurum. Fakat evine gitmek ve yemeğe çıkmak konusundaki taleplerinizi kabul etmiyorum," diye karşılık verdim. "Artık bu haberi bitirmek istiyorum."

★★★

Yağız'ın odasında, önü tamamen cam olan en köşede ve ondan en uzaktaki koltukta ona sırtımı dönmüş bir şekilde otururak kitap okuyordum. Sekreter içeri girdiğinde Yağız'ın yanına gelerek biraz önce istediği kâğıtları önüne bıraktı. Murat Bey'le son konuşmamızda haberi bitirmek istediğimi söylediğimde verdiği tepki ve asla bırakmayacağımı söylerken sarf ettiği sözlerle yine buradaydım. Mecburen.

Yağız kıza bakmadan sert bir şekilde "Bir daha girme. Kimseyi alma içeri," dediğinde şaşkınlıkla başımı kaldırarak onlara baktım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. Kız hızlıca odadan çıkarken Yağız ile göz göze geldik. Uzun bir süre sessizce bana baktıktan sonra yorulmuş gibi çıkan sesiyle konuşmaya başladı. "Yetmez mi artık?"

Çenemi hafifçe yukarı kaldırarak "Anlamadım?" dedim ve daha fazla konuşmaması için yalvaran gözlerle ona baktım. Çünkü söylediği tek kelime; bataklıkta olan insanı oradan kurtarabilecek, umutsuzluğa kapılmış bir insana yeniden hayatı sevdirebilecek, küçük bir kar küresindeki tüm kar tanelerini savurabilecek güçteydi.

"Daha ne kadar eziyet edeceğiz birbirimize?" diye sorduğunda telaşa kapılmadan "Ben işimi yapıyorum," diye karşılık verdim. Oturduğu yerden kalkarak yanıma gelmeye başladığında gözlerimi kırpıştırarak derin bir nefes aldım ve hareketlerimi kontrol altına almaya çalıştım. Yanıma gelip önümde durduğunda "Bırak artık beni tanımıyormuş gibi davranmayı," dedi ve neşeden uzak bir şekilde güleceği sırada gülüşünü yarıda bırakıp "Yorulduğunun farkındayım," dedi.

Gözlerimi yavaşça kapatıp açtım ve gülümseyerek hiçbir sorun olmadığını belli eden bir ifadeyle "Ben seni tanımak istemiyorum. İşim gereği buradayım, tanımak ve diğer insanlara tanıtmak amacıyla bir röportaj yaptım zaten," dedim ve başımı başka bir tarafa çevird

Acı çekiyormuş gibi bir yüz ifadesiyle "Eylül," dediğinde aniden "Ha?" diye karşılık verdim ağzımdan fısıltı gibi çıkan bir sesle. "Ben beş yıldır yaşamıyorum," diyerek yanıma oturdu ve bana sokuldu. O hâlâ aynıydı fakat içimde değişen yönlerini tanımak isteyen bir arzu vardı. Büyümüştü, hem de çok...

Ne diyeceğimi bilmediğim halde cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada sekreterin kapıyı tıklatarak içeri girmesi bana yardımcı oldu. Yağız ona bakarak başını salladığında oturduğum yerde dikleşerek ondan hafifçe uzaklaştım. Yine de kokusu geliyordu. Sekreter bize uzun bir süre baktığında Yağız konuşması için "Evet?" dedi.

"Davanıza yarım saat kaldı efendim. Haber vermek için gelmiştim," diyerek hızlıca buradan uzaklaşan sekretere garip bir şekilde baktım. Yağız ayağa kalkarak askılıkta duran ceketini giydi ve bana bakmadan odadan çıktı. Çantamı alıp montumu giydikten sonra odadan çıktım ve aşağıya indim.

Sessizce arabada giderken hiç konuşmamıştık. Bu uzun süren sessizliği bozan telefonumun melodisi oldu. Ekrana bakarak Burak'ın aradığını görünce sevinçle telefonu açtım. Burak ile konuşurken Yağız "Kim o?" diyerek bana baktı. Ona cevap vermeden konuşmaya devam ettim. Orada durumların nasıl olduğundan, buradaki görevimin nasıl gittiğinden konuştuktan sonra "Kendine iyi bak," diyerek telefonu kapattım.

Yağız sakin bir şekilde "Kimdi konuştuğun?" diye sorduğunda "Tanıyacak mısın?" diye karşılık verdim. Söylediğime karşı gözlerini sıkıca kapatıp açtı ve "Hayır kim olduğunu söylesene sen," dedi. "Arkadaşım," diye karşılık verdim. Sessizce arabayı sürerken direksiyonu tutan ellerine bakıyordum. Neden parmağında yüzük yoktu?

Beş dakika kadar süren bir sessizliğin ardından "Hayatında biri mi var?" diye sordu yutkunarak. Âdemelması aşağı yukarı hareket ederken acaba şimdi hayatında olan kişi bu görüntünün

güzelliğini fark etmiş midir diye düşündüm. İçimden fark etmemesi için dua ederken "Hayır," diye karşılık verdim. "Peki hiç oldu mu?" diye sordu dudaklarını birbirine bastırırken. Başımı sallayarak yola bakmaya devam ettim.

Adliye binasına girdiğimizde nereye gittiğimizi bilmediğim için onu takip ediyordum. İçeri girmeden önce karşısından gelen bir kadın ona avukat cübbesini giydirdiğinde hızlıca içeri girerek müvekkilinin yanına geçti ve elindeki çantayı masaya bırakarak onunla konuşmaya başladı. Sanırım büyük bir davaydı. Bunu benden başka birçok izleyici olduğunu gördüğümde anladım. Davayı izleyen halkın geçtiği kısma geçerek boş bir yere oturdum ve önümdeki kâğıda Yağız'ın duruşma başlamadan önce neler yaptığını not ediyordum. Hâkim gelip duruşma başladığında da notlar alırken Yağız'ın söz aldığı anlarda bir şeyler yazıp tekrar başımı kaldırıyordum.

Yağız savunma yaparken bir hâkime bir bana bakıyordu. İzleyicilerden birkaç kişi bunu fark etmiş olacak ki Yağız'ın kime baktığını anlamak için etrafta göz gezdiriyorlardı. Yağız'ı böyle, başarılı bir şekilde işinin başında görmek beni mutlu ederken ona baktım. Kesintisiz bir şekilde bana bakarken konuştuğu için rahatsız olarak dışarı çıktım. Kenardaki oturma yerlerinden birine oturarak elimdeki kâğıdı çantamdaki dosyanın içine koydum. Telefonumda bir şeyler inceleyerek geçirdiğim yarım saatin sonunda Yağız içeriden çıktı.

Hızlıca yanıma gelerek "Neden çıktın?" diye sordu. "Bu kadar yeter diye düşündüm," diye karşılık verdim ayağa kalkarken. Masum bir şekilde hafifçe alt dudağını kıvırıp "Yetmedi ama," diyerek derin bir şekilde gözlerimin içine baktığında konuşmak için doğru kelimeleri aradım. "Haber yapabileceğim kadar durdum," dedim ve yüzüme gelen saçlarımı çektim. "Benim seni görmek isteyeceğim kadar durmadın ama," diyerek bana doğru bir adım attı ve eli hafifçe elime değdi.

***

Taksiden indiğimde doğru gelip gelmediğimi kontrol etmek amacıyla kafenin tabelasına baktım ve içeri girdim. Dün akşamki yemekten sonra eve gelip uyuduktan sonra sabah telefonumun zil sesiyle uyandım. İlayda aramıştı, bir yerlerde oturup bir şeyler içmek istediğini söyleyerek buluşmayı teklif etmişti. Ben de mutlulukta kabul ederek buraya geldim ve hızlı adımlarla içeri girdim.

Kısa bir süre etrafımda onları ararken burayı inceleme fırsatım olmuştu. Çok kalabalık olmayan, insanların rahat masalarda rahat bir şekilde oturduğu, günlük ve sade bir mekândı. Denize karşı olan kısmında gözüme çarpan bir masada İlayda ve Can'ı görünce gülümseyerek yanlarına gittim. Yüzümdeki gülümseme İlayda'nın yanında oturan ve bana bakan küçük kızı görmemle donup kaldı. Yağız'ın kızı da buradaydı. Adımlarım geri geri giderken bozuntuya vermeden yanlarına ulaştım ve İlayda'ya sarıldım. zun bir süre sarıldıktan sonra Can'la da sarıldık ve bana bakan küçük kızla göz göze gelerek duraksadım.

İlayda "Hoş geldin canım," diyerek oturmam için bana yanındaki sandalyeyi gösterirken ben hâlâ küçük kıza bakıyordum. Onun hiçbir suçu olmasa da bana Yağız'ın başka bir kadınla olduğunu hatırlattığı için ona yaklaşamıyordum.

Elimi yanağına götürüp hafifçe okşadım ve eğilerek "Merhaba," dedim yumuşak bir sesle. İçten bir şekilde gülümserken "Merhaba," diye karşılık verdi. Gülümsemesi Yağız'a benzemiyordu. Annesine benziyordur diye düşünürken gözlerim doldu.

İlayda'nın sesiyle irkildim. "Eylül. Gel böyle otur." Başımı kaldırarak gülümsedim ve yanına geçmek için bir adım attım.

"Neden anneciğim?" dedi küçük kız İlayda'ya bakarken.

Vücudum şaşkınlıkla kasılırken gözlerimi kırpıştırıp "Anne?" dedim ve elimi ağzıma götürerek İlayda'ya baktım. Can küçük kızın elinden tutarak "Gel biz baba kız burada otu-

ralım. Annen arkadaşıyla hasret gidersin," diyerek kızı yanına aldı.

"Sizin kızınız mı?" diyerek heyecanla onlara baktım. "Neden söylemiyorsunuz?" dedim ve hızlıca kızlarını kucağıma alarak sıkı bir şekilde sarıldım. "Evet," dedi İlayda gülerek. "Onun adı da Eylül."

Gözlerim dolarken arkadaşımın çocuğu olduğundan ve benim bundan haberim olmadığından utandım. Küçük kız kucağımda kıvrılarak başını omzuma koyduğunda için titredi. Yüzüme çarpan gerçekle yutkundum. Hiçbir zaman anne olamayacaktım. Hiçbir zaman benden bir parçayı kucağıma alıp saçlarını okşayamayacaktım.

"Benim ismimi vermişsin," dedim İlayda'ya umut dolu gözlerle bakarken. "Evet. Sana benzesin istedik," diyerek elimi tuttuğunda yanına oturdum. Kızı hâlâ kucağımda duruyordu. Sanki yıllardır beni tanıyormuş gibi hiç yabancılık çekmeden elini saçlarıma atıp saçlarımla oynadı.

"Çok mutlu oldum," dedim mutlulukla. "Ama ben Yağız'ın ofisine gittiğimde Yağız'ın kızı sanmıştım," diye ekledim. Can gülerek "Bizi dışlıyorlar zaten ikisi genelde," diyerek oturduğu yerde yayıldı ve kahkaha attı. "Çok seviyor Yağız'ı. Bizden çok belki de," dedi İlayda Can gibi gülerken.

Küçük kız sessizce nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu ve nefesi saçlarımın arasından geçip gidiyordu. "Ama Yağız bizden çok ilgileniyor. Çok seviyorlar birbirlerini."

Şu an kucağımdaki çocuğun Yağız'ın olmaması beni sebepsiz bir şekilde mutlu etmişti. Heyecanla "Onun çocuğu yok mu?" diye sordum başımı İlayda'ya çevirirken. Başını sallayarak "Hayır. Evlenmedi ki..." diye karşılık verdi.

Bir an masada büyük bir sessizlik olurken sessizliği İlayda'nın kızı bozdu. "Anne?" diyerek İlayda'ya dikkatli bir şekilde baktı. "Onun adı neden benimle aynı?" İlayda kısa bir süre gü-

lerek kızına baktı ve "Çünkü o benim en yakın arkadaşım. Ben sana onun adını verdim," dedi.

"Neden hiç bize gelmiyor o zaman?" diye sorduğunda "Gelirim bundan sonra," diyerek güldüm. Gözlerini kocaman açıp aklına bir şey gelmiş gibi bana baktıktan sonra "Senin çocuğun var mı?" diye sordu.

Gözlerimi ağır bir şekilde açıp kapatarak "Hayır," diye karşılık verdim içimde haykıran sesleri susturmaya çalışarak. İlayda kızına bakarak uyaran bir ses tonuyla "Eylül," dediğinde gözlerinin içine bakarak sorun olmadığını belirten bir şekilde gülümsedim.

"Neden ki?" diyerek elini havaya kaldırdı ve bana baktı. "Olsaydı benimle arkadaş olurdu." Masada gergin bir sessizlik oluştuğunda o gerginliği dağıtmak için gülerek "Ben evli değilim," diye karşılık verdim.

Derin bir nefes alarak "Biliyor musun, benim bir Yağız amcam var onun da çocuğu yok ama olur belki. Senin de olursa bana söyle tamam mı?" dediğinde başını salladım ve derin bir nefes aldım. "Söylerim tabii." Çenesini okşarken "Okula gidiyor musun sen?" diye sordum. Başını sallayarak "Hayır daha gitmiyorum dediğinde "Peki en sevdiğin arkadaşın kim?"diye sordum. Gülerek "Yağız amca," dedi. "Ben küçüklerle pek anlaşamıyorum ama onunla çok iyi anlaşıyoruz. O benim saçlarımla oynuyor hep. Evi çok büyük. Tek başına yaşadığı için ben bazen onunla kalıyorum yani bir kere kalmıştım. O kadar güzel yemekler yapıyor ki... Bir de oyun oynuyoruz hep. En sevdiğimiz oyun, o penguen oluyor penguen gibi yürüyor. Ben de civciv oluyorum. Beni yakalamaya çalışıyor. O civcivleri çok seviyor çünkü..."

Büyük bir sessizlik. İçimde acıyan, terk edilmiş bir mezarlığa benzeyen kalbimin atış sesleri. Ve yine sessizliği bozan küçük kız...

"Ahh bak! Geldi işte."

46

İlayda ve Can'ın küçük kızları karşıdan gelen Yağız'ı gördüğü gibi koşarak "Yağız amca!" diye bağırdı ve kucağına atladı. Yağız büyük bir sevecenliğin gölgelediği yoğun şefkat duygusuyla elini kızın başına koydu ve öptü. Onun burada olmasını sorun yapacak yaşı çoktan geçmiştim. Rahat bir şekilde yerime otururarak herkesin yerleşmesini bekledim. Yağız Eylül'ü kucağından indirmeden tam karşımdaki sandalyeye oturdu ve kısa bir süre bana baktıktan sonra Can'a dönüp bir şeyler söyledi. Konular konuları açarken birbirimizi ne kadar eksik bıraktığımızı fark ettim. Bir arkadaş, bir gölgeydi. Attığın en tehlikeli adımlarda bile arkandan gelip ayak izlerini silmeye çalışan bir servetti. Ben kendimle baş başayken ne kadar yetebileceğimi düşünsem de kendime şimdi anlamıştım her şeyi. Bir şey yokken yokluğu anlaşılmıyordu fakat şu an kısa bir süreliğine bile olsa varlıklarını tattıktan sonra tekrar eski hayatıma dönmek tat vermeyecekti. Onları arayacaktım.

Can'ın iç mimar, İlayda'nın psikolog olduğunu öğrendiğimde çok sevindim. İlayda'nın bu mesleği istediğini bilmiyordum. Yokluğumuz kararlarımızı da değiştirip birbirimizden habersiz bıraksa da mesleğini çok severek yaptığını her halinden anlamıştım.

Can babasının yanında iç mimar olarak işe başlamıştı. Şaşırtıcı bir şey değildi çünkü babasının mesleği de buydu. Onun da küçüklükten beri babası gibi olma hayali vardı zaten. Ben kafamdaki düşüncelerle bir noktaya dalmışken Can'ın sesiyle irkilerek önüme döndüm ve gözlerimi kırpıştırdım. "Ee Eylül, özlediğin birileri var mı oralarda?" diyerek gülen Can'a baktım. Yağız'ın gözlerini üzerime dikmesi görüş alanımı kısıtlarken yerimde doğrulup sessiz kaldım. İlayda "Can," dedi hem gülen hem uyaran bir ses tonuyla.

Yağız küçük kızla ilgilenirken bakışlarını benden ayırıp sessizce kızın kulağına doğru "Söyle bebeğim," diyerek gülümsedi. Onda bir baba şefkati görüyordum. O kızla tamamen bütünleşmişlerdi.

Can omuzlarını kaldırarak "Ne olacak? Söylesin," diye ısrar ettiğinde İlayda mahcup gözlerle bana baktı. Tam o sırada küçük Eylül yanıma gelerek elimi tuttu ve "Hadi gel," diyerek beni ayağa kaldırdı.

Güldüm ve yavaşça ayağa kalktım. Yağız da ayağa kalktığında küçük Eylül sevinçle "Parka gidelim," diyerek ellerini çırptı. Can sesli bir şekilde gülerken "İyi eğlenceler," diyerek keyifli bir şekilde bize baktı.

Elimi minik elleriyle kavradığında yürümeye başladık. Birden elime başka bir el değdiğini hissettiğimde irkilerek elimi çektim ve küçük kıza baktım. Yağız'ın da benim de ellerimizi tuttuktan sonra bizi birbirimizle el ele tutuşturmaya çalıştı.

O da bana bakarak gözlerini küçük kıza çevirdi ve elime baktı. Beş yıl sonra ilk defa ona dokunmuştum. Garip bir hisle başımı önüme eğerek gözlerimi yavaşça kapatıp açtım.

Kafenin yanındaki büyük parka geldiğimizde "Lütfen bana çok eğlenceli bir gün yaşatın," diyerek yerinde heyecanla zıpladı. Onu böyle mutluyken görmek içimde çok büyük bir sevinç duygusu oluştururken bir yandan da hüzünleniyordum. Ben

onun teyzesiydim ve bebekliğini görememiştim. Belki de bu iş çıkmasaydı ve buraya gelmeseydim, varlığından bile haberim olmayacaktı.

"Eğlence başlasın o zaman," diyerek onu kucağıma aldım ve havada döndürerek güldüm. Benimle birlikte o da güler-ken yanaklarımı sıkıp öptü. Bu büyümüşte küçülmüş tavırları onu o kadar tatlı gösteriyordu ki... Parkta dakikalarca eğlen-dikten sonra onun istekleri üzerine tahterevalliye bindik. İki-miz bir tarafa oturduğumuzda onu önüme alarak güldüm. Yağız karşımıza oturduğu gibi biz havaya çıktığımızda Eylül çığ-lıklarla gülüyordu. Onu böyle mutlu etmek beni o kadar mutlu etmişti ki... Bir yukarı bir aşağı hareket ederken sonunda Yağız sinsi bir gülüşle bize baktıktan sonra yerde durarak bizi tama-men havada bıraktı ver hareket etmeden öylece durdu. Güle-rek Yağız'a baktığımda kendimi şu an ne yaptığımı sorgularken buldum. Eylül'ü eğlendiriyorduk ve artık aramızdaki geçmiş bir daha açılmamak üzere kapatılmıştı. Onunla ayrıldığımız için ona kin tutmam veya onunla hiç konuşmamam gerekmiyor-du. Aksine her zaman hayatımda güzel bir insan olarak kalabi-lirdi. Bunu başaracaktım.

"Beni sevdiğinizi söylerseniz indiririm," diyerek dişlerini gösterdiğinde içimdeki duygular tamamen geçmişteki Yağız'la karşılaştı. Eylül hemen başını sallayarak "Seni çok seviyorum Yağız Amca," dedi.

Yağız kaşlarını kaldırıp aynı geçmişteki ifadeleriyle bana bak-tığında gözlerimi başka yere çevirdim. "Evet?" diyerek bana baktığında başımı sallayarak karşılık verdim. "İnmek isteyen söyler," diyerek yavaş ve birbirini takip eden eşsiz bir tınıyla güldü.

Dişlerimi birbirine bastırırken "İndirir misin lütfen?" diye-rek ona baktım. Sessizce bana bakmaya devam ettiğinde "Yağız," diye seslenircesine konuştum. Kısa bir süreliğine daldıktan son-

ra kendine gelir gibi başını salladığında "İlk defa adımı söyledin," diyerek yavaş bir şekilde gözlerini kapattı.

"Eylül durur musun?" diyerek yavaşça geri çekildim ve aşağıya uzanarak indim. Kollarımı uzatıp Eylül'ü de kucağıma aldıktan sonra yüzümdeki zafer gülümsemesiyle ortasında direksiyon gibi bir şey olan ve onu döndürdükçe kendi etrafında dönen oyuncağa oturdum.

Eylül heyecanla bana bakarken "Ben bunu biliyorum. Dikkat et kusabilirsin," diyerek güldü. Döndürmeye başladığımda Yağız koşarak yanımıza geldi ve "Ben döndürürüm," dedi.

Çok hızlı çevirmeye başladığında Eylül'ü sıkı bir şekilde tutup güldüm. Onu tutmaya çalışırken bir anlık hızla kendim bir yere tutunamadığım için savrularak başımı Yağız'a çarptım. Başım göğsüne çarptığında elini titrek bir hareketle yavaşça saçlarımın üstüne koydu ve kalbine doğru hafifçe bastırdı. Kalp atışları kulaklarımda yankılanırken kendi kalp atışlarımla karıştı.

Yağız çevirmeyi bırakıp diğer elini yanağıma koyduğunda başımı hafifçe kaldırıp ona baktım. Hâlâ yavaşça dönen aletin içindeyken başımı göğsünden ayırıp derin bir nefes aldım ve sessiz ortamı dağıtmaya çalışarak Eylül'e "Beğendin mi?" diye sordum.

"Siz ikiniz evlenseniz ne kadar güzel olur," diye bağırdı mutlulukla. Yağız'a baktığımda başını önüne eğmiş bir şekilde güldüğünü gördüm. "Seni sallamamı ister misin?" diyerek Eylül'e baktım. Heyecanla başını sallayarak salıncağa doğru ilerledi. Arkasına geçip yavaşça onu salladıktan sonra yanda duran hamağa yavaşça oturup arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım. Hamağa bir ağırlık çöktüğünü hissettiğimde Yağız'ın oturduğunu anladım fakat gözlerimi açmadım. "Neden şimdi eskisi gibi yanıma uzanıp kirpiklerimle oynamıyorsun?" dediğinde vücudumdaki tüm kan çekiliyormuş gibi hissettim.

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra "Bazı şarkılar bir kere dinlenir," dedim yüzümdeki hafif acılı gülümsemeyle. Bazı anıları canlandırmaya başlayan fakat asla canlandırmaması gerektiğini bilen, eğer canlandırırsa kendinin öleceğini bilen bir gülümseme...

"Sen onları sakla," dedi benimle aynı ses tonunda. Cevap vermeden başımı daha çok yasladım hamağa. "Hiç gelmeyeceksin sandım," diye mırıldandığında gözlerimi açmadan cevap verdim. "Ama gideceğim."

"Ama geldin," dedi acı çekiyormuş gibi. "Ben böyle umutsuzken sen geldin ya. Ben artık ömrümün sonuna kadar beklerim seni."

"Bekleme. Boşuna üzme kendini," diye karşılık verdim hamakta doğrulurken. "Bekleyeceğim," diyerek gözlerimin içine baktı. Omuzlarını kaldırıp tekrar konuşmaya başladı. "Bırakmam ki bundan sonra. Beş yıldır elimde hiçbir şey yoktu seninle ilgili. Yine de hiç bırakmadım seni. Çok çaresizdim. Çok uğraştım ama sana ulaşabileceğim tek bir iz bile bırakmamıştın. Şimdi çalıştığın şirketi öğrendim. Bundan sonra bensiz bir hayatın hayalini kurma."

***

"Küstün bana," dedim yüzümdeki acılı gülümsemeyle. "Biliyorum küstün." Babamın soğuk toprağı parmaklarımın arasından kayıp mezar taşına düşerken soğuk mermere dokunup "Buz gibisin," diye fısıldadım.

Mezarına dokunmak sanki ona dokunuyormuş gibi hissettirirken mezarının başında adının yazılı olduğu kısmı okşadım. Her harfi tek tek okşarken "Beş yıldır gelmediğim için kızgınsın bana," dedim gözümden akan yaşlarla.

Toprağını düzeltmeye çalışırken "Özledim seni. Çok özledim," dedim hıçkırıklarla ağlayarak. Kucağımdaki çiçekleri

mezarının üstüne bırakırken suçluymuş gibi baktım toprağına. Toprağına bile çekinerek dokunmak o kadar canımı yakıyordu ki...

"Hep eksiğim ben," dedim sesim titrerken. "O kadar ihtiyacım varki elini omzuma koyup yanımda olduğunu söylemene. Biliyor musun baba, kimseye boyun eğmedim sen gittiğinden beri. Sen yine beni düşündün galiba. Acıların en büyüğünü yaşatarak diğer acılara bağışıklık kazandırdın. Sen yokken hiç üzülmedim başka bir şeye. Sadece bir kere canım çok yandı. Üniversiteye kayıt olurken senin imzan gerekiyordu. Dayım ben dayısıyım, ben atacağım dedi. Oradaki kadın ısrarla senin imzanın gerektiğini ve senin gelmen gerektiğini söyledi. Kadın senin nerede olduğunu sorunca dayım, vefat etti dedi. Ben de bir şey diyemedim baba. Kabullenemedim ama sustum işte. Ben kimseye senin öldüğünü söylemedim, kendime bile. Çünkü sen ölmedin biliyorum."

Gözyaşlarım etrafı görmeme engel olurken ayağa kalkıp mezar taşını öptüm ve toprağın kokusunu içime çekerek "Affet beni," dedim.

***

Yağız'ın arabasından indiğimizde büyük bir otelin restoranına doğru ilerlemeye başladık. Siyah bir elbise giyip saçlarımı şık bir topuz yapmıştım. Girişteki görevli bize doğru geldiğinde üstümdeki siyah kürkü çıkarıp verdim. Yağız da siyah montunu çıkardığında yürümeye devam ederken ben bu işin ne kadar gereksiz olduğunu düşünüyordum. Restoranın girişinde masalara ulaşmak için uzun bir yol yürüyorduk. Kırmızı halının üzerinde yürümeye başladığımızda Yağız kolunu uzatıp koluna girmem için bana baktı.

Elimi yavaşça koluna değdirirken daha sonra tedirginliğini kaybeden bir hareketle koluna girdim ve karşıya bakarak yürümeye

devam ettim. "Çok..." diyerek sustuğunda başımı ona çevirdim. Kaşlarımı kaldırıp "Ne çok?" diye sordum.

"Her şey," dediğinde "Ne gibi her şey?" diyerek güldüm. "Güzellik, asalet, aşk, özlem, mutluluk, büyü... Ne varsa sende," diye karşılık verdi ve olduğu yerde durup uzun bir süre gözlerimin içine baktı. "Mesela şu ustalıkla dizilmiş sık ve uzun kirpiklerin çok..." diyerek sustu. Yutkunarak gözlerini gözlerimden ayırdı ve başını önüne eğdi. Onun baktığı yere baktığımda elini yumruk yaptığını gördüm.

Garson yanımıza gelerek "Buyrun efendim," dedi ve bir masa işaret etti. Garsonun gösterdiği masaya bakarken gözümün çarptığı bir masada Mert'i görünce olduğum yerde donup kaldım ve "Mert," diye fısıldadım şaşkınlıkla.

O tamamen aklımdan çıkmıştı. Kendi karışıklığım içerisinde onun varlığından bile habersiz olmuştum. Yağız benim baktığım yere baktığında yavaş adımlarla Mert'in oturduğu masaya ilerledim.

Yağız peşimden gelmedi. Garsonun bize gösterdiği masaya gittiğinde ben Mert'in yanına ulaşarak "Mert?" diye seslendim. Önce o, daha sonra karşısındaki kız bana baktığında gülümsedim. Mert gözlerini kapatıp bana bir daha baktı ve "Eylül," diyerek ayağa kalktı. "Sen ne zaman geldin?" Derin bir nefes alarak "Üç gün oluyor. Bir haftalığına geldim," diye konuştuktan sonra masada oturan beyaz tenli, siyah saçlı kısa dönerek "Merhaba," dedim.

Kız içten bir şekilde gülümseyerek "Merhaba," diye karşılık verdi ve Mert'e bakıp "Canım bizi tanıştırmayacak mısın?" diye sordu. Mert hızlıca başını sallayıp gözlerimin içine baktı ve "İrem, nişanlım," dedi. Daha sonra adının İrem olduğunu öğrendiğim kıza dönüp beni işaret etti ve "Eylül," diyerek sustu. "Eski bir arkadaşıyım," dedim onun konuşmasını tamamlarken. Hayırlı olsun. Düğün ne zaman?" diye sordum onlara bakarken.

Kız gülerek bana baktı ve "Çok az kaldı," diyerek ellerini birbirine kenetledi. "Bu cumartesi." Heyecanla gözlerimi açarken "Hiçbir şey kalmamış," diye karşılık verdim. "Gerçekten çok sevindim. Hep mutlu olun."

Kısa bir süre sessizlik oluştuktan sonra Mert konuştu. "Sen de gelirsen çok seviniriz." Düşünüp ona baktıktan sonra "Pazar günü uçağım var ama gelmek isterim," diye karşılık verdim.

İrem bana bakıp "Evet, gelirsen çok mutlu oluruz," dedi masum bir ifadeyle. Biraz daha konuştuktan sonra adresi alıp gelmeye çalışacağımı söyleyerek yanlarından ayrıldım. Mert'in birini bulup mutlu olduğunu görmek beni o kadar mutlu etmişti ki...

Yüzümde gülümsemeyle Yağız'ın yanına döndüğümde ciddi bir ifadeyle bana baktığı sırada karşısına geçip oturdum. Bir şey söyleyecekmiş gibi baktığı için gözlerimi ayırmadan ona bakıyordum. Sonunda bu bakışmadan rahatsız oluyormuş gibi gözlerini çevirip derin bir nefes verdi.

Siparişlerimizi verdiğimizde hâlâ konuşmamıştık. Sanki bu sessizlikten rahatsız olan tek kişi benmişim gibi bir şey söylemek istemiyordum. Gözlerini hiç ayırmadan bana baktığını hissedebiliyordum. Kısa bir süre sonra garson yemeklerimizi getirip önümüze koyduğunda yavaşça yemeye başladım fakat onun hiçbir şey yapmadan arkasına yaslanıp beni izlediğini anlıyordum. Başımı kaldırıp ona baktığımda gülerek başını çevirdi ve tekrar bana baktı "Bakışların değişmemiş. Hâlâ umutsuz bakıyorsun." Başımı sallayarak "Ne alakası var? Hiç konuşmayıp ortamı geren kişi sensin," diye karşılık verdim.

"Konuşmamı istiyorsun yani," diyerek kaşlarını kaldırdığında "Şu an seninle yemeğe geldiğime ve senin de bir insan olduğuna göre, evet," diye cevapladım. "Huyların değişmemiş. Hâlâ sıkıştırmaya çalışıyorsun," diyerek gözlerinin içine baktım.

"Konuşmadan önce derin bir nefes alman değişmemiş," di-

yerek güldü. Ben ciddiye alarak ona bir şeyler söylerken o benimle eğlenerek konuşuyordu. "İnsan seninle konuşmaya çalışırken karşısında gülerek onu ciddiye almadığını belirten ifaden de değişmemiş," diyerek öfkeyle ona baktım.

"Sinirlenmeni bile çok..." diyerek güldü ve sustu. "Off Yağız," dedim ve pes ederek yemeğimi yemeye devam ettim. Yemeklerimizi bitirdikten sonra yarım saat daha oturup kalktık. Arabada benim kaldığım otele doğru giderken sessizce etrafı izliyordum. Ben Yağız'a oteli tarif ederken bir an ciddi bir ifadeye bürünerek "Beni sebepsiz yere bırakıp gittiğin için hiç canın acıdı mı?" dedi.

Cevap vermeden sessizce durup gözlerimi kaşıdım. "Kaşıma öyle gözlerini bebek gibi," diyerek elimi tutup gözlerimden çekti, derin bir nefes alıp ona baktım. "Acı çekmemen için dua ettim her gece," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Otelin önüne geldiğimizde içimde haykıran ona sarılma isteğiyle kapının kolunu tutup "Ben yarın gelmesem sorun olur mu?" dedim. Başını sallayarak "Kendine iyi bak," dediğinde "Sen de," diye karşılık verdim ve arabadan inip otele girdim.

Odama çıkarak hemen defterimi aldım ve içimde haykıran hisleri yazmaya başladım.

Üşümüyorum artık. Çünkü ben öyle bir dondum ki, hiçbir şeyi hissetmiyorum. Hissetmiyordum. Beş yıl sonra ellerimizin kazayla da olsa birbirine çarpması, koluna dokunmam ve elimi tutup çekmen çok... Seni sebepsiz yere bırakıp gittiğim için canım acıdı mı? Canımı bıraktığım bir yerde canımın acımasının mümkün olmadığını öğrendiğimden beri canım acımadı. Bir haftalık masalım artık son buluyor. Ben küçükken de en çok yaşamak istediğim masalları okumakla yetindim...

Defteri kapatıp pijamalarımı giydim ve geç saatlere kadar uyumadan sadece düşündüm. Yarın bir işim olmadığı için rahat

rahat uyuyabilecektim. Uzun çabalar sonucu zorlukla uyuduktan sonra sabah gözlerimi uykumu almış bir şekilde açtım.

Hazırlanıp dışarı çıktım ve bir yerde kahvaltı yaparken İlayda'yı arayıp olduğum yere çağırdım.

***

Kapının şiddetli sesiyle yatağımdan fırladım ve kapıya doğru yaklaştım. Yağız'ın sesini duyduğumda elimi ağzıma götürerek onu dinlemeye başladım. "Eylül," diye bağırdı ve kapıya vurdu.

Bugün İlayda'yla geçirdiğimiz uzun ve güzel günün ardından otele gelmiştim ve saat geç olduğu için hemen yatmıştım. Şimdi onun sesiyle uyanmak, buraya gelmesi beni çok şaşırtmıştı. "Tamam beş yıl önce bıraktın gittin," diye bağırıp kapıya tekrar vurdu.

"Kızamadım bu yüzden sana," diye yüksek sesle bağırdıktan sonra "Ama şimdi gel. Yağmur yağarken ellerim cebimde, yağmur damlaları yüzümde kalbimle baş başa gezdiğim sokaklarda yanımda ol. Bir de öyle görsün o sokaklar beni," dedi.

Çok yüksek sesle konuştuğu için oteldeki diğer müşterilerin rahatsız olacağını düşünerek kapıyı açtım ve kapıyı açtığım gibi içeri girip ellerini belime koydu ve sıkı bir şekilde sarılıp derin bir nefes verdi.

47

Ellerini boynuma dolayıp derin bir nefes aldı ve "Güzelim benim," diyerek güldü. "Lütfen gitme. Seni hiç üzmeyeceğim söz veriyorum," dedi yalvarırcasına. Geri çekilerek "Bu saatte buraya gelip ne diye kapının önünde bağırıyorsun?" dedim.

"Çünkü senin kadar duygusuz olamıyorum. Olabilseydim yeni bir hayat kurardım ama ben takıntılı bir zavallının tekiyim. Sekiz yılımı aldın. Sekiz," diyerek inanamıyormuşçasına güldü. "Sekiz yılda belki bir yıl bile sürmemiştir yanımda olduğun zamanlar. Ama ben yine de hep seni sevdim. Neden böyle bir şey yaptım bilmiyorum Eylül. Neden senden kurtulamıyorum bilmiyorum. Sen biliyorsan söyle," dedi odada gezerken.

Yatağa oturup "Bilmiyorum," diye karşılık verdim. "Benden kurtulman için beş yıl uzak kalmamız iyi bir fırsat değil miydi sence?" Başını sallayarak "Hayır," diyerek acılı bir ifadeyle güldü. "Sen bu kadar duygusuz değilsin, olamazsın."

"Beş yıldır mutlu musun sen?" dedi bana doğru gelirken. "Hep yanında beni aramadın mı?" Başımı sallayarak ona baktım. "Mutlu değilim," diye bağırıp ayağa kalktım ve karşısına geçtim. "Mutlu olmak için bir çabam yoktu çünkü ben mutluluğumu, seni bıraktım. Babam öldüğünde hayatında biri olacak insan olmaktan çıktım ben. Hayatıma kimseyi almamam gerekiyordu çünkü onu da mutsuz ederdim."

Yavaşça koluma dokunup "Ben seninle mutsuz da olurdum," diyerek başını önüne eğdi ve başparmağını kolumda gezdirdi. "Dağıldıysan birlikte toparlanırdık. Farklı bir ülkeye gitmene bir şey demiyorum. Sadece babam bana ne oldu uğruna her şeyi karşına aldığın kız nerede diye sorduğunda, cevap veremeyeceğim kadar koparmasaydın benimle bağlarını."

Gözlerimi yüzüne dikerek "Baban sana böyle mi söyledi?" dedim. Kaşlarını kaldırıp bir süre yüzüme baktıktan sonra "Ne oldu?" diye sordu. "Hiç..." diyerek gözlerimi kapattım.

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" diyerek gözlerinin içine ağlayan gözlerle baktım. Sakin bir sesle "Söyle tabii," diye karşılık verdi. "Ben iki gün sonra gidiyorum," diyerek yutkundum ve başımı eğdim. "Senden kendine bir hayat kurmanı istiyorum. Bir insanın hayatıyla oynayıp ömrüm boyunca onun vicdan azabıyla yaşamak istemiyorum. Ben üzülmem gerçekten. Yeter ki sen mutlu ol. Ben hiç mutlu edemedim seni."

"Sus," diyerek parmaklarını dudağıma koydu. "Daha fazla yakma canımı." "Yağız ama bak..." diye konuşmaya çalıştığım sırada "Sakın," diyerek beni susturdu. "Bana senden başka biriyle olmazsam öleceğimi söyleseler yine de olmam. Beni senden başka kimse mutlu edemez. Ne geliyorsa senden gelsin. Ben senin acını çekmeye de aşığım. İlayda ve Can'ın kızını benim kızım sandığında canının nasıl yandığını gördüm," diyerek gözlerimin içine derin bir şekilde bakıp konuşmaya devam etti. "Canı yandığında canım yanan bir insanın neden canını yakayım?"

"Hayır. Ben şaşırdım sadece, garip hissettim," diye karşılık verdim gerilerken.

"Bir çocuğun parkta oynarken ara sıra annelerinin oturduğu yere bakarak orada yalnız kalıp kalmadığını kontrol etmesi gibi, yalnız kalmaktan korktuğu gibi korktun aynı," diyerek koltuğa oturdu.

"Sen şimdi gideceksin ya, ben de geleceğim peşinden," diyerek güldü. "Alışkın olmadığım şey mi?" Başımı sallayarak "Yapma lütfen. Tamam, başkası olmasa da buradaki hayatını yaşa," dedim endişeyle.

"Buradaki hayatımda sensin. Bugüne kadar ne yaptıysam senin için yaptım," diyerek koltuğa yattı ve "Ben bu gece burada kalayım," diye mırıldandı. Gözlerini kapatıp kollarını başının altında birleştirirken "Neden?" diye sordum. "Kalayım be," dedi ve güldü. "En azından bu geceye tutunarak yaşarım."

Sessizce yatağa yatıp "İyi geceler," diye mırıldanırken onu izledim. "İyi geceler doyamadığım," dedi acı çekiyormuş gibi. Gözlerimi sıkıca kapatıp yastığı sıktım. Sessizce durup onun uyumasını bekliyordum. Saatlerdir sesi çıkmamıştı fakat yanına yaklaşmaya korkuyordum. Onu uyurken izlemeyi çok özlemiştim. Yatakta hafifçe doğrulduğum sırada "Uyu artık. Ben izleyeceğim seni," dedi uykulu sesiyle.

Gözlerimi kapatıp tekrar yatağa yattım ve hiç uyanmamış gibi davrandım. Gülüşünü duyduğumda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Birazdan güneş doğacak. Aydınlıkta uyuyamıyorsun. Zaten uyuyup uyumadığını nefes alışından anlıyorum. Numara yapmana gerek yok."

"Numara yapmıyorum," diye karşılık verdim eğlenen bir ses tonuyla. "Uyuyamadım." Dirseklerinden destek alıp hafifçe kalktı ve arkasına dönüp bana baktı. "Kolunda parmağımı gezdiririm istersen." Böyle yaptığında uyuduğumu biliyordu. Başımı sallayıp "Uyuyorum hemen şimdi," diye karşılık verdim. Gülüp tekrar yattı. "Beş dakika içinde uyumazsan ben uyuturum."

Gözlerimi kapatıp kendimi uykuya bıraktım. Sabahın erken saatlerinde uyanmış olsam da uykumu almış hissediyordum. Yağız'ın yattığı yere baktığımda boş olduğunu görünce ayağa kalkarak lavaboya baktım. Gitmişti. Masanın üstündeki küçük nota baktım ve okumaya başladım.

Biraz daha kalırsam dayanamazdım.

Gözlerimi sıkıca kapatıp notu kalbime bastırdım. Yarın İngiltere'ye dönüyordum ve belki de hayatım boyunca onu bir daha göremeyecektim. Bu akşam Mert'in düğünü vardı. Oraya gidip gitmemekte hâlâ kararsızdım. Hazır olan bavuluma bakarak gardıropta bugün için bıraktığım siyah pantolonu ve koyu yeşil uzun hırkayı giyerek hazırlandım. Yağız'ın ofisine gidip hem ona gideceğimi söyleyecektim hem de Murat Bey'e gerçekten işimi yaptığımı kanıtlamak için fotoğrafımızı çektirecektim. Evden çıkarken siyah çantamı takıp kapıyı kilitledim. Kısa bir yolculuğun ardından bolca üşüyerek Yağız'ın şirketine geldim. Sekreter kız beni görünce peşimden gelerek "Randevunuz var mı?" diye sordu. "Kısa sürecek," derken merdivenleri çıkıyordum.

Hızlı adımlarla Yağız'ın odasına girdiğimde başını kaldırarak bana baktı. Sekreter kız Yağız'a bakarak "Kısa sürecekmiş efendim," dediğinde Yağız ağır bir şekilde başını salladı. Kız tam odadan çıkacağı sırada telefonumu uzatarak "Bizim fotoğrafımızı çeker misin?" dedim.

Yağız'ın yanına giderek "Ofis olduğu belli olsun," diye ekledim. Yağız'ın oturduğu sandalyenin koluna oturarak gülümsedim. Kız "Çektim," diyerek telefonu bana getirdiğinde Yağız kendi telefonunu verdi ve "Benden de çek. Ofis olduğu belli olmasın," dedi.

"Ben iş için demiştim," dedim Yağız'a bakarken.

"Ben de hatıra olsun diye dedim," diye karşılık verdi ve ayağa kalkarak elini belime koydu. O sırada başımı kaldırıp ona baktım. Kız "Kameraya bakmadınız ama," diyerek telefonu Yağız'a uzattığında parmak uçlarımda yükselerek ekrana baktım.

İkimiz de kameraya değil, birbirimize bakıyorduk. Fotoğrafı görünce nedensizce gülümserken Yağız ile göz göze geldim.

Kız odadan çıkıp kapıyı kapattığında "Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı? Ben gidiyorum artık," dedim Yağız'a bakarak.

Kısa bir süre sustuktan sonra eliyle masadan destek alarak "Gitmesen olmaz mı?" diye sordu alçak bir ses tonuyla. Başka bir tarafa bakarak "Hayır," diye karşılık verdim kısaca.

Çantamı takarak kapıya doğru yöneldim. "Dikkat et," diye seslendi arkamdan. "Sen de, diye karşılık verdim içim acırken.

"Bu söylediklerime karşılık verme. Sadece dinle ve beş dakika sonra hepsini unut," diyerek konuşmaya başladı. "Beni sebepsiz yere bırakıp gittiğinde bile sana hak verdim. Kimsem yok benim Eylül, biliyorsun. Sen vardın uzaktan. Sonra geldin, gerçekten benim oldun. Şimdi yine uzaktan varsın... Geçerli bir sebebin olmadan beni bırakıp gittin. Gerçek ve yeni bir hayat kurup mutlu olmanı istedim. Ama bunun için beni bırakman gerekmezdi ki. Ben gelirdim seninle oraya. Ha, istemezsen de anlardım gelmezdim. Keşke beni bırakmasaydın. Seni sevmek için sana ihtiyacım yoktu ama kalbimin kalbine ihtiyacı vardı. Beni istediğini söyle şimdi, ben seni dünyanın en mutlu insanı yaparım. Senden hiçbir zaman vazgeçmedim. Gitme..."

Baban diyemedim o anda, yine bir tehdit ayırdı bizi diyemedim. Beş yıl önce babamın ölümünden sonra Yağız'ın babasıyla konuşmaya gittiğimde Yağız'ın karşısına diktiği nişancıyı bana göstererek, annemin kendisinin hayatını mahvettiğini ama oğlunun onunla aynı duruma düşmesine izin vermeyeceğini, bizim ailemizden bir kişinin bile onların canını yaşamayacağını, eğer Yağız'ın hayatından çıkmazsam oğlunun aynı acıyı çekmesine izin vermeyeceği için o anda onu orada, kısa bir süre içerisinde öldüreceğini ve böylece bu aşkı ortadan kaldırmakla tehdit ettiğini söyleyemedim.

Senden vazgeçmemek için senden vazgeçtim diyeme-

dim. Onunla hiçbir zaman olamayacağımızı anladığımda İngiltere'ye gitmeyi kabul ettim. Zaten beş yıldır yazdığım defterde bunların hepsi yazıyordu. Ama o bunları okumayacaktı. Sadece ben öldüğüm zaman, ondan ayrı geçirdiğim her gün ne yaptığımı okuyabilecekti.

"Kendine iyi bak," diyerek bu hafta içerisinde daha ilk geldiğimde gördüğüm, çekmecesinde duran siyah defteri koyduğum çantayı sıkıca tutarak odadan çıktım.

Tüm kıyafetlerimi bavula hızlıca doldururken Yağız'ı düşünmemeye çalışıyordum. Bir insanı son görüşüm olduğunu bildiğim zaman, o insanın yüzüne son bakışım hiçbir zaman gözlerimin önünden gitmiyordu.

Yağız'ın bana yazdığını anladığım defteri daha önceden fark etmiştim. Çekmecesini her açtığında onun orada olup olmadığını kontrol etmeden durmuyordu. O odada yokken ani bir cesaretle alıp çantama koymuştum. Dolaptaki son parçaları da bavula yerleştirdikten sonra masanın üstünde duran çantamı alarak içinden defteri çıkardım. Kalp atışlarım hızlanırken rastgele bir sayfayı açıp okumaya başladım.

Güzel sevgilim;

Okulda beni gördüğünü söylediğinde sana kimse inanmadı. Boş ver, inanmasın da zaten. Ben sana inandığım zaman başka hiç kimseye ihtiyacın yok. Yanlış da görmedin zaten. Ben hep senin yanındaydım. Senin güvenliğin için sadece biraz uzak kaldık. Ben böyle bir ayrılığa bile dayanamıyorken, bir gün beni bırakıp gitmeyi düşünme sakın. Bırakıp gitsen de her gün çoğalan sevgimle severim seni. Ama çok özlerim, dayanamam güzellik. Ben bu yazıları yazarken, sen karşımda uyuyorsun. Seni uyurken izleyemeyeceğim bir gün yaşatma bana. Şimdi bu deftere yazı yazmak yerine seni uyurken izleyip bir saniye bile olsa o güzelliğini kaçırmamam gerekiyor.

Yazının sonuna geldiğimde dişlerimi sıkarak elimi sayfada gezdirdim ve defalarca öptüm. Tekrar bir sayfa açıp okumaya başladım.

Bugün çok canım yanıyor Eylül. Bir şey mi oldu sana? Bugün çok farklı yanıyor canım. Üzdüler mi seni? Ağladın mı yoksa? Birine dokunmadın değil mi?Ben dokunmadım. Ellerimde hâlâ senin ellerinin izleri var. Tabii birini sevdin diye sana kızamam. Kendime kızarım sadece. Seni bulamadığım her gün için kendimden nefret ettiğim gibi... Ben sana hiç kızamadım Eylül. Kızmak istemedim hiçbir zaman. Çünkü sen ne yaptıysan doğrusunu yaparsın biliyorum. Gidişinin 837. günü. Her geçen gün biraz daha inanıyorum gelmeyeceğine. Seni hiç görememek, bir daha gözlerine bakamayacak olmak düşüncesi delirtiyor beni. Ben seni, sensiz; üç yıl sevdiğimde de hiçbir zaman gözlerime bakmayacağına inanmıştım. Ama sen geldin benim oldun. Sonra gittin ama belki yine gelirsin. Gelir misin her şeyim? Gel ne olur. Gel...

Defteri kapatarak derin bir nefes aldım ve yatağa uzandım. Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri beraberinde getirirken hava nihayet kararmıştı. Bu gece Mert'in düğünü vardı, gidip gitmeyeceğime hâlâ karar vermemiştim. Ayağa kalkarak defteri açtım ve Yağız'ın o okumaya doyamadığım yazılarından birini okumaya başladım.

Bugün son ümidimi de yitirdim. Dayının evi olabileceği Londra'da arattığım son adreste de yoktun. Son adreste tamam dedim, işte Eylül burada. Tutunduğum tek dal buydu. Sonunda sana ulaşacağıma inandım. Ama orada değildin. Neredesin Eylül, neden ulaşamıyorum sana? Her şeyin bittiği anda bu tren raylarında sen ve ben oturuyoruz. Bir tren bekliyorum, bizi ezip geçsin; bu aşk bu dünya üzerinden silinsin. Hiçbir şeyden vazgeçme gibi bir

düşüncem yok ama yavaş yavaş ruhum bedenimden vazgeçiyor. Bir gün beni bulmak istersen bir tren raylarına yatıp beni bekle, sen gelmedin ama ben sana geleceğim...

Hıçkırıklarla ağlarken aynaya bakıp açık kumral, belime kadar uzanan saçlarımı taradım. Ellerimle yüzüme masaj yaparken derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştım. Dediğini yapacaktım. Onu o kadar çok seviyordum ki geleceğini biliyordum. Kaç yıl geçerse geçsin, aramızda ne olursa olsun aramızdaki bu bağ kopamazdı. Biz istesek de kopmuyordu. Koyu kahve gözlerim, gözlerimin kanlanmasıyla gölgelenmişti. Siyah bir pantolon ve Yağız'ın hırkasını giydim. Mert'in düğününe gidip Mert'e bir şeyler söyleyecektim. Otelden çıkarak bir taksiye bindim ve Mert'in düğününün olacağı yerin adresini vererek başımı koltuğa yasladım. Yanıma Yağız için beş yıldır yazdığım defteri de almıştım. Kısa bir yolculuğun ardından düğünün olacağı mekâna geldiğimde aşağıya indim ve etrafa baktım. Güzel arabalar ve onlardan inen şık giyimli insanlarla doluydu burası. Üstümdeki kıyafetlere bakarak bu kılıkta buraya girdiğimde düzeni bozacağımı fark etsem de aldırmadan merdivenlere yöneldim ve yukarı çıktım. Boğazımdaki yumru bana sanki ölecekmişim ve bu nefeslerim ölmeden önce aldığım son nefeslermiş gibi hissettirirken gözlerimde dolan yaşları geri göndermeye çalışarak saçlarımı kulaklarımın arasına sıkıştırdım.

Soğuktan titreyerek etrafa baktım ve Mert'i nasıl bulacağımı düşündüm. Etrafa bakarken kapıdan giren Yağız'ı görünce olduğum yere çivilenerek kaşlarımı çattım. Yağız Mert'in düğününe gelmişti.

Gördüğüm ilk kapıdan içeri girerek gözlerimi kapatıp açtım. Derin bir nefes alarak pencereye doğru yaklaştım. Aşağıya bakıp, denizin kıyısında olan büyük yerde Mert'i aradım.

Düğünün olacağı yer burasıydı. Denizin kıyısında güzel masalarla süslenmiş bir alandı. Dikkatli bir şekilde Mert'i ararken arkadan gelen kapı açılma sesiyle yerimde sıçrayarak çığlık attım. Hızlıca arkama bakarken Mert ile göz göze geldim. "Eylül," diyerek koşa koşa yanıma geldi.

"Mert," dedim titreyen sesimle. Üstündeki damatlık ona çok yakışmıştı. "Çok yakışmış," diye ekledim. Hırkanın büyük gelen kollarıyla gözlerimi sildim. "Ne oldu sana?" diyerek bana baktı ve çok yakınıma geldi. Aşağıdan kimse bizi görmesin diye pencerenin yanından ayrıldım. "Bir şey olmadı. Senin adına çok mutluyum," dedim ağlamamak için dudağımı ısırırken. Birazdan bu dünya üzerinden silineceğim için garip bir şekilde ağlamak istiyordum. İstediğim bu değil miydi sahiden?

"En güzel gecende yanında olamazsam çok üzülürdüm. Ama yanındayım bak," diyerek elimi omzuna koydum. "İyi ki tanımışım derken bunu en içten söylediğim insan sendin. Sen bana umudu öğrettin Mert. Sadakati öğrettin. Hâlâ Yağız'a olan sadakatin gözlerinden okunuyor. Bu gece tek kişilik olan hayatına birini alıyorsun. Umarım gerçekten o kişiyi bakmaya kıyamayacak kadar çok seviyorsundur. O kız seni gerçekten çok seviyor. Sana bakışlarını gördüm o gece, o kadar güzel seviyor ki seni... Hep mutlu ol, mutlu et. Bir daha görüşemezsek bana kızma. Beni hep iyi hatırla tamam mı?"

Beni susturmak istercesine elini uzatıp "Eylül," diye fısıldadı. "Dinle lütfen," diyerek yutkundum. "Ben birini çok sevdim, ona kavuşamadım. Kavuşamam. Kavuşamayacağım, biliyorum. Bunu kabulleneli çok oldu."

"Ben de," dediğinde "Sus," diyerek gözlerine baktım. "O kız seni gerçekten seviyor, bunu unutma." Derin bir nefes alarak konuşmaya devam ettim. "Bana bir şey olursa," diyerek yutkundum ve söylemekte zorlandığım şeyi söyledim. "Ölürsem, bu defteri Yağız'a ver tamam mı? Ama sakın ben yaşar-

ken verme, kimsenin okumasına izin verme. Sen de okuma. Sana güveniyorum. Mutluluklar..."

Yağız'a yazdığını defteri Mert'e verdiğimde ceketinin iç cebine koyarak başını salladı ve "Merak etme," dedi. "Kendine iyi bak. Bir daha görüşemezsek." Yutkundu. "Bir daha görüşelim."

Gözlerimden akan yaşları silerek aşağıya indim ve kalabalık olan meydanda, insanların içinde kalbimin ritmini değiştirecek bir çift göz aradım. O gözler beni bulmasa da, ben dudağımı yakan tuzlu gözyaşlarım ve yorgun bedenimle onu buldum. Etrafındaki insanlarla ciddi bir şekilde bir şeyler konuşuyordu. "Hoşça kal sevgilim," diye fısıldadım yumruk yaptığım elimden güç alarak. "Gerçekten hoşça kal. Seni üzdüğüm günler için affet beni."

Koşarak dışarı çıkarken taksiye binerek taksiciye bir adres verdim ve üstümdeki hırkaya sıkı bir şekilde sarıldım. Verdiğim adrese geldiğimizde hiçbir şey düşünmeden aşağıya indim ve tren raylarına koşarak ilerledim.

"Sana kavuşacağım," diye bağırdım dağlarda yankılanıp tekrarlayan sesimle. "Bu gece kavuşacağız," dedim kavuşmamızın sadece ölümle mümkün olduğunu düşünerek. Tren raylarına bir adım attım ve titreyerek bir adım daha... Gözlerimi kapatıp yavaşça eğildim ve sırtımı demirlere yaslayarak raylara yattım. O gelip kurtarmazsa, ölüm kurtaracaktı beni. Gözlerimi açmadan karşımda beliren Yağız'a bir şeyler söylemeye başladım. "Hoş geldin," dedim yüzümdeki acılı gülümsemeyle. "Senden ayrı geçirdiğim her saniye için ikimizden de özür dilerim. Bir şey yapmadığın halde sana yıllarca kendinde hata arattığım için özür dilerim. Beş yıldır sana sarılamadığım için, gözlerine bakamadığım her saniye için, hayallerini elinden aldığım için, seni hep beklemek zorunda bıraktığım için, tüm umutlarını tükettiğim için, her zaman gerçekleri sakladığım için özür dilerim. Karşına çıktığım ilk gün için, üç yıl sonra yanına geldiğim gün için, beş yıldır yanına gelmediğim için... Ama bir

daha gözlerimi açmayacağım sevgilim. Küs kalmayalım. Kalbini acıttığım her yerinden, defalarca öpüyorum. Gerçekleri öğrendiğinde babana kızma. Seni çok seviyorum..."

Gözlerimi derin bir uykuya kapattım ve hissizliğin beni ele geçirmesini bekledim. Yoğun bir ışık ve şiddetli bir sesle gözlerimi açtığımda yattığım raylara daha sıkı tutundum. Karşıdan son hızla gelen tren, kornasını çalarak ilerlemeye devam ediyordu. Dudaklarımı aralayıp "Hani gelecektin sevgilim?" dedim çaresizce.

48

Gözlerimi sıkıca kapatıp beynimi tamamen ezilmeye odakladım. Birkaç saniye sonra ölecektim ve bunu kabullenmiştim. Trenin ürkütücü sesi kulaklarımda yankılanırken "Yağız," diye bir ses döküldü dudaklarımdan. "Orada kavuşacak mıyım sana?" Bedenimi bir poşet gibi tutup havaya kaldıran ellere karşı gözlerimi açmadan çığlık attım ve büyük bir sarsıntı yaşadım. Bir an havaya kalktıktan sonra tekrar yere düşmüştüm. Başım sert bir zemine çarpmadığında gözlerimi açtım. Mert son anda ayaklarını trenden kurtarırken birlikte yere savrulmuştuk. Başımı onun koluna düştüğü için acımamıştı fakat onun alnından kan akıyordu. Yüzünü yavaşça yerden kaldırıp sıkıca kollarımı tuttu. Nefes nefese kalmıştı, dehşet içerisindeki yüz ifadesiyle gözlerimin içine bakarken ben hiçbir şeyi idrak edemiyordum. Beynim neden hâlâ ölmediğimi soruyordu bana. "Eylül ne yapıyorsun sen, kendinde misin?" diye bağırdı şiddetli bir şekilde. Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalıştım. Nefes alamadığım için öksürerek Mert'e baktım. İçimi çekerek bulunduğum şoktan kurtulmak istiyordum fakat nefes alamıyordum.

Ellerini yavaşça yanaklarıma koyup "Tamam sakin ol. Bak iyisin, korkma," dedikten sonra elini başıma koydu. Endişe içerisinde bana bakıyordu. "Mert?" diye fısıldadım zor çıkan sesimle. Ardı

arkası kesilmeyen öksürükler nefes almamı zorlaştırıyordu. "Söyle değerlim," dedi başını sallayarak. "Senin düğünün," dedim duraksayarak. Üstündeki damatlık çamur olmuştu ve başı kanıyordu. "Başın kanıyor," diyerek yarasına dokundum. İrkilerek geri çekildi "Boş ver düğünü," diyerek yutkundu. "Ben senin kötü olduğunu görünce arkandan geldim. Bir yerde izini kaybettim. Her yerde seni arıyorum, aklım çıktı. Ya biraz daha geç kalsaydım?" Ellerini saçlarının arasından geçirirken derin bir nefes verdi. "Düğün bitti. Evlenmeyeceğimi söyledim."

"Neden?" diye sordum başım hâlâ kollarının arasındayken. "Boş ver sen düşünme bunları. Bak şimdi Yağız gelecek buraya, benim geldiğimden ve bu olanlardan ona bahsetme tamam mı?" dedi sakinleştirici bir ses tonuyla. "Mert sen çok iyisin," dedim minnetle ona bakarken. "Dikkat et. Burada hiçbir şey yapmadan Yağız'ı bekle. O gelince ona sarıl ve bir daha asla bırakma," diyerek elleriyle saçlarımı okşadı. "Ben şimdi gidiyorum. Yağız varken sana bir şey olmaz ama o olmadığı zaman bir şey olursa ben hep yanındayım."

Hızlıca ayağa kalkıp arabaya doğru ilerledi. "Uğruna kitap yazılacak kadar güzelsin..." Gözlerimi derince kapatıp "Hoşça kal. Kendine dikkat et Mert!" diye seslendim. Arabaya binip kısa bir süre içinde gitti.

Olduğum yerde titreyerek Yağız'ı bekliyordum. Neden beklediğimi bilmeden... Yaşadıklarım gözümün önünden geçerken acıyla yerdeki toprağı sıktım. Kimsenin beni duymayacağını bildiğim için rahatlıkla bir çığlık attım. İçimdeki tüm acıyı akıtmak istercesine toprağı daha çok sıktım. Yağız'ın sesi yankılanarak daha da yaklaştığında "Buradayım," diye karşılık verdim.

Adımı bağırarak yanıma geliyordu. Beni görünce hızlıca bana doğru koşmaya başladı. Tam yanıma geldiğinde dizlerinin üstüne çökerek önümde durdu ve bana yaklaştıktan sonra gözlerini kapatıp bir süre durdu. Geri çekildi, derin bir nefes

aldı ve sıkı bir şekilde sarıldı. Başta sarılmaya kıyamaması içimi titretirken sarılışına karşılık vererek ellerimi boynuna doladım.

"Ne yapıyorsun burada?" dedi nefes nefese kalmış ve korkmuş bir halde.

"Kafamı dağıtmak için gelmiştim," diye karşılık verdim sert bir şekilde yutkunarak. Elini alnıma koyup "Ateşin var. İyi değilsin sen," dedi ve elini bacaklarımın altından geçirip beni kucağına aldı. Yürüdüğümüzü anladığımda göz kapaklarımdaki ağırlıkla "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bu halde yolculuk yapamazsın," diyerek dudaklarını alnıma bastırdı. "Sana bakacağım." Başımı ağır bir şekilde sallayarak "İyiyim ben," diye karşılık verdim. Elimi göğsüne koyup başımı kalbine yasladım. "Civcivler bu kadar kolay mı hasta olur?" diyerek gülümsedi. "Burada olduğunu İlayda söylemese, seni göremeyecektim."

Kaşlarımı çattım fakat bir şey söylemedim. Burada olduğumdan İlayda'nın haberi yoktu. Cevap vermedim. Arabanın kapısını açıp koltuğu yatırdıktan sonra beni koltuğa yatırdı. Gözlerimi açıp gülümsedim. Gözlerimin içine bakıp gözlerini yavaş bir şekilde kapadı ve hafifçe gülümsedi. Başımı koltuğa yaslayıp üstümdeki ağırlıktan kurtulamaya çalıştım fakat vücudumu gittikçe esir alan ağırlık gözlerimi açmama bile izin vermiyordu. Yağız'ın sesini duyduğumda aniden gözlerimi açıp "Efendim?" dedim. "Hadi uyan güzelim. Eve geldik," dediğinde uyuduğumun farkında olmadığımı anladım. "Beni otele götürür müsün?" dedim arabadan inerken. "Götüreceğim tamam. Önce gel bir iyileş."

Koluma girip bana destek olurken evine bakıp beş yıl önce sine döndüm. Kapıya geldiğimizde anahtarla açarak içeri girdi. Evin önünde durup içeri baktığımda "Gel," diyerek elimi tuttu ve beni içeri çekti. Odasına geçip yatağı açtığında bana bakarak "Sen yat dinlen. Ben sana bir şeyler yapıp geliyorum," dedi. "Yarın uçağım var. Uyuyakalırım," diye karşılık verdim. "Ka-

mayacaksın, söz veriyorum," diyerek gözlerimin içine güven verici bir şekilde baktı. Dolabı açarak bir eşofman ve bir kazak alarak yatağın üstüne bıraktı. Kazak bana tanıdık gelirken gidip elime aldım. Beş yıl önceki eşyalarımdı. "Burada kalmış," diyerek odadan çıktı.

Yatağın üstüne bıraktığı kıyafetleri giydikten sonra yatağa yattım. Vücudumdaki tüm kemikler ağrıyordu. Gözlerimi kapatıp uzun bir süre yattım. Yağız'ın kapıyı açma sesiyle gözlerimi açtım. Elindeki tepsiyle bana doğru gelirken ışığı açtı. Yattığım yerde doğrulup şaşkınlıkla ona baktım. Bana kızgın olması gerekirken iyi davranıyordu.

Tepsiyi yatağa bırakıp yanıma oturduktan sonra kaşığı eline alıp çorbadan aldı. "Ben içerim, teşekkür ederim," diyerek kaşığı elinden aldığımda "Hazır çorba ama ben yaptığım için lezzetli olabilir," dedi. Biraz çorba içtikten sonra kenarda duran hapı ağzıma atarak su içtim. Tepsiyi önümden alıp mutfağa götürdükten hemen sonra geldi. Yanıma yatıp elini yanağımda gezdirirken "Sabah seni uyandıracağım," dedi. Başımı olumlu anlamda sallayıp gözlerimi kapattım. Kısa bir süre uyukladıktan sonra gözlerimi açtığımda Yağız başımda oturmuş beni izliyordu. Göz göze geldiğimizde "Ateşin düştü," diyerek gülümsedi. "Artık ben de seninle uyuyabilirim." Yanıma yatıp elini belime koydu ve gözlerini kapattı. Onun uyumasını bekliyordum. O uyurken onu izleyecektim. Kaç saat geçtiğini bilmiyordum fakat Yağız daha yeni uyumuştu. Yüzünün her ayrıntısını incelerken hiçbir yerini unutmadığımı fark ettim. Çenesinin kenarındaki küçük ben hâlâ aynı güzelliğiyle orada duruyordu. Dudaklarının kıpırdadığını fark edince ona yaklaşarak ne dediğini anlamaya çalıştım. İlk söylediğini anlayamadığım için kaşlarımı çatarak daha çok yaklaştım. "Gitme."

Gözlerim dolduğunda tekrar sayıkladı. "Lütfen bir gece yanımda uyu."

Acıyla ona baktıktan sonra yavaş hareketlerle yataktan kalktım ve yüzüne doya doya baktım. "Umarım hayat bizi bir yerde tekrar karşılaştırır sevgilim," diye fısıldadım ve odadan çıktım. Hızlı adımlarla kapıya ilerledikten sonra dayanamayarak tekrar odaya gittim. Yağız'ın başına giderek onu yavaşça öptüm ve ağlayarak evden çıktım.

Bir taksi tutup otele gittikten sonra zaten daha önceden topladığım bavulumu alarak otelden çıkışımı yaptım ve otelin önünde bekleyen taksiye bindim. Yağız sabah beni tekrar göreceğini sanıyordu ama ben yine kolaya kaçmıştım. Havaalanına geldiğimde taksiden inip işlemleri hallettikten sonra etrafıma bakarak uçağa bindim. Uçaktaki yerime oturduktan sonra gözlerimi kapatıp hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Yolculuğun ardından beni İngiltere'de havaalanında bekleyen anneme koşarak sarıldım ve "Beni özleyenler?" diyerek güldüm. "Ben," dedi annem daha sıkı sarılarak.

Arabaya binip eve gittikten sonra eşyalarımı yerleştirirken anneme tüm olanları özet geçtim. Gece olduğunda annemle birlikte uyuduk. Sabah gözlerimi alarmın sesiyle açtım ve işe gitmem gerektiğini fark ederek derin bir nefes verdim.

Ofisteki arkadaşlarımla birbirimizi özlemiştik. Ama açık konuşmak gerekirse buradaki insanların duyguları tamamen gerçek gelmiyordu. Disiplinden, düzenden ödün vermeyen insanlarla dolu bir şehirdeydim. Yaptığım dosyayı Murat Bey'e teslim ettikten sonra işten erken çıkarak annemle alışverişe çıktım.

***

Son bir haftadır aynı tempoyla çalışıyordum. Erdem Bey yaptığım işi çok başarılı bulmuştu, rütbem de dediği gibi yükselmişti. Ama artık bunların tat vermemeye başladığını fark etmek gün geçtikçe beni huzursuz ediyordu.

Bu sabah da telefonumun ekranındaki güzel isme baktım ve

gülümseyerek uyandım. İlayda arıyordu. Telefonu neşeli bir şekilde açtığımda İlayda'nın buz gibi sesiyle karşılaştım.

"Eylül sakin ol. Dışarıdaysan bir yere otur," diyerek ağlamaya başladı. "Mert öldü."

***

"Neden?" diye sordum defalarca. "Neden öldü Mert?" Hıçkırıklarla ağlarken acıyla iç çektim. Ölümün nasıl bir şey olduğunu daha iyi biliyordum artık. Kimseye uğramaması gereken bir acıydı bu. Dünyanın en kötü insanı bile bu acıyı hak etmiyordu. Çünkü öyle bir acıydı ki bu, içimdeki yangın her geçen gün biraz daha alevleniyordu. Mutlu olduğum bir anda aklıma gelen gerçeklerle yine aynı yangının içine bırakıyordu beni.

İlayda ile oturduğumuz boş odada sessiz olmaya çalışarak ağlıyorduk. İlayda gözyaşlarını silerken "Sebebini kimse bilmiyor tam olarak. Dağ evine gitmiş, dönüş yolunda hava çok yağmurluymuş. Karşıdan gelen arabanın üstüne doğru gittiğini fark edince bir anda direksiyonu kırarak uçurumdan yuvarlanmış," dedi zorlukla.

Elimi kalbimin üstüne koyup diğer elimle ağzımı kapatıp hıçkırıklarımı bastırdım. "Neden gitmiş dağevine kimse bilmiyor mu?" İlayda başını sallayarak gözlerini sildi. "Ölümünde kasti bir şey yok. Bir işi varmış, babası istemiş gitmesini."

Ayağa kalkıp derin bir nefes aldım. "İlayda o bir daha hayatımızda olmayacak," dedim olanları aklım almıyorken. "Bir hafta önce yanındaydım. Benim yüzümden düğününü bıraktı. Son anlarında bile onun mutluluğuna engel oldum."

İlayda ayağa kalkarak bana sarılırken "Saçmalama," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Senin bir suçun yok. Ecel bu." "Benden son isteği Yağız'ı bir daha bırakmamamdı," dedim son konuşmamız gözlerimin önünden geçerken. "Onu da yerine

getirmedim." Ellerimi iki yanıma açıp İlayda'nın gözlerinin içine baktım. "O çok iyi biriydi."

İlayda bana katılırken "Tanıdığım en temiz kalpli insandı," dedi. Odadan çıkıp içerdeki kalabalığın içine karışırken karşıdan gelen Mert'in babasıyla göz göze geldim. Hızlı adımlarla yanıma gelip "Eylül," diyerek bana sarıldı. "Başınız sağ olsun," dedim. "Sağ ol kızım," diyerek elini omzuma koydu ve sessizce konuşmaya başladı. "Yıllardır senin adını söyleyerek uyudu, senin adını söyleyerek uyandı." İçimdeki acı beni baştan sona esir alırken gözlerimi kapadım. "Çok üzüldüm ölümüne. Ben de onu çok seviyordum, Mert tanıdığım en iyi insan."

"Ben oğlumu hiç yüzü gülerken görmedim. Bunun için hayatım boyunca kendimi suçlayacağım," diyerek yanımdan ayrıldı babası. Bildiğim kadarıyla Mert'in annesi o daha çok küçükken ölmüştü.

Sessizce insanların içinde dikilirken Mert'i tanıdığım süre boyunca nasıl duygular yaşadığını düşünüyordum. Hep mutsuzdu. Kendini mutsuz etmek değildi onunki, hayatta kaybeden kişi hep o oluyordu. Bir kızı sevmişti, en yakın arkadaşı ondan habersiz o kızı elinden almıştı. Hem o kızı kaybetmişti hem en yakın arkadaşını, hem kendini. Tam her şeyden umudunu kestiği anda yeniden birini sevmişti, yine ulaşamamıştı.

Vücuduma sertçe çarpan eller düşüncelerimden sıyrılıp geriye doğru sendelememi sağlarken annem "Eylül," diyerek yanıma geldi ve kolum tuttu. Kapıya çarpıp dururken karşımda duran Mert'in nişanlısı İrem'e bakıp "Ne yapıyorsun?" dedim ve yanına gittim. Kazağımı sertçe kavrayarak "Senin yüzünden öldü Mert," diye bağırdı çığlık atarcasına ağlarken. Gözlerimi kısıp "Saçmalama. Kendine gel," diyerek ellerini üstümden çektim. "Bu kadar insanın içinde beni böyle bir şeyle suçlayamazsın. Duygularını anlıyorum fakat saldıracak bir kişi aramak zorunda değilsin."

getirmedim." Ellerimi iki yanıma açıp İlayda'nın gözlerinin içine baktım. "O çok iyi biriydi."

İlayda bana katılırken "Tanıdığım en temiz kalpli insandı," dedi. Odadan çıkıp içerdeki kalabalığın içine karışırken karşıdan gelen Mert'in babasıyla göz göze geldim. Hızlı adımlarla yanıma gelip "Eylül," diyerek bana sarıldı. "Başınız sağ olsun," dedim. "Sağ ol kızım," diyerek elini omzuma koydu ve sessizce konuşmaya başladı. "Yıllardır senin adını söyleyerek uyudu, senin adını söyleyerek uyandı." İçimdeki acı beni baştan sona esir alırken gözlerimi kapadım. "Çok üzüldüm ölümüne. Ben de onu çok seviyordum, Mert tanıdığım en iyi insan."

"Ben oğlumu hiç yüzü gülerken görmedim. Bunun için hayatım boyunca kendimi suçlayacağım," diyerek yanımdan ayrıldı babası. Bildiğim kadarıyla Mert'in annesi o daha çok küçükken ölmüştü.

Sessizce insanların içinde dikilirken Mert'i tanıdığım süre boyunca nasıl duygular yaşadığını düşünüyordum. Hep mutsuzdu. Kendini mutsuz etmek değildi onunki, hayatta kaybeden kişi hep o oluyordu. Bir kızı sevmişti, en yakın arkadaşı ondan habersiz o kızı elinden almıştı. Hem o kızı kaybetmişti hem en yakın arkadaşını, hem kendini. Tam her şeyden umudunu kestiği anda yeniden birini sevmişti, yine ulaşamamıştı.

Vücuduma sertçe çarpan eller düşüncelerimden sıyrılıp geriye doğru sendelememi sağlarken annem "Eylül," diyerek yanıma geldi ve kolum tuttu. Kapıya çarpıp dururken karşımda duran Mert'in nişanlısı İrem'e bakıp "Ne yapıyorsun?" dedim ve yanına gittim. Kazağımı sertçe kavrayarak "Senin yüzünden öldü Mert," diye bağırdı çığlık atarcasına ağlarken. Gözlerimi kısıp "Saçmalama. Kendine gel," diyerek ellerini üstümden çektim. "Bu kadar insanın içinde beni böyle bir şeyle suçlayamazsın. Duygularını anlıyorum fakat saldıracak bir kişi aramak zorunda değilsin."

Elinde buruşturduğu kâğıdı yüzüme fırlatırken "Al oku," diye bağırdı boğazı yırtılırcasına. "Madem seni seviyordu, neden bana söylemedi? Sen neden o gece eski bir arkadaşıyım dedin? Anlamam gerekiyordu zaten her şeyi Mert'in sana olan bakışlarından, seninle konuştuktan sonra ağzını bıçak açmamasından, o günden sonra benden uzaklaşmasından... Sevdiğim adam beni düğünümüzün olduğu gün terk etti. Neden? Senin gibi bir..."

Daha fazla konuşmasına izin vermeden çenesini tuttum ve "Bana bak," diyerek gözlerinin içine baktım. "Mert benim eski bir arkadaşım, sana yalan söylemedim. Senden ayrılmasını, uzaklaşmasını da ben söylemedim. Beni tanımadığın halde seni susturmasam bana söyleyeceğin lafa bakarsak Mert seni bırakmakla yanlış bir karar vermemiş. İnsanların acısı varken benimle burada gelip düzgünce konuşmak yerine bu şekilde saldırmakla Mert'e olan saygını belli ettin. Şimdi defol git buradan."

Ağlayarak karşımdan çekilip giderken yere düşen mektubu alıp sessizce cebime koydum. Herkes az önce yaşanan olaydan dolayı bana bakarken boş bir odaya geçip titreyen ellerimle mektubu cebimden çıkardım ve okumaya başladım.

Eylül'üme;

Bazı duygular vardır yaşadığında seni geçmişten sıyırır. Gelecekten de koparır. Çünkü bilirsin o duygu ne daha önce gelmiştir, ne de bundan sonra gelecektir. O yaşadığın duygu senin olduysa eğer dünyada başka hiçbir şeye ihtiyacın kalmaz. Çünkü o duyguyla üstesinden gelemeyeceğin bir zorluk yoktur. Ama senin olmadıysa o duygu, sen onun esiri olursun. O nereye giderse oraya çeker seni. Gitmemen mümkün değildir. Ben seni ilk gördüğüm andan beri senden kaçmaya çalıştım değerlim.Çünkü sen kardeşimin bir tanesiydin. Bir taneydin ve ona aittin. Kalbime söz geçiremediğim her gün için ömrümden bir gün sildim. Seni beynimden söküp atamadıkça kendimi suçladım. İçime

gömdüm seni, içimden de dolup taştın. Başkasını sevmek istemedim çünkü içim seninle bu kadar doluyken böyle bir şey mümkün değildi. Hiçbir zaman sana kavuşmayı hayal etmedim. Başkasının hayaline göz koyacak kadar gurursuz değildim. Buralardan gittin, seni her gün kendim için değil, Yağız için aradım. Bulamadım... Tıpkı bu içimdeki sonu gelmeyen duyguların nereden geldiğini bulamadığım gibi. Çok temiz sevdim seni, Yağız ile aranız bozulduğunda mutsuz olma diye aranızı düzeltmek için bir şeyler yapmaya çalışacak kadar. Bu mektubu okuduğun gün, hâlâ Yağız'dan ayrıysan bir an önce ikiniz içinde bu işkenceye son ver. O yeşil gözlerinin içi güldüğünde biraz daha büyüyen göz bebeklerinin güzelliği için onu hiç bırakma. Seni çok seven, sana göre ne ifade ettiğimi bilmediğim için Mert isminin önüne bir şey yazamayan, çaresizlik kokan,

Mert Atak

Sabaha kadar kalbi atmayan birinin kalbindeki duyguları ifade ettiği mektubu okudum. Can'ın arabasında cenazeye giderken gözümdeki gözlüğü çıkarıp gözyaşlarımı sildim. Dün ölmüştü fakat uzaktaki akrabalarının da cenazeye katılabilmesi için bir gece morgda kalmıştı. Babamın ölümü kendini tazelerken Mert'in ailesinin neler hissettiğini çok iyi anlayabiliyordum.

Yazdığı mektubun her satırını ezberlemiştim ve sürekli beynimde dönüp duruyordu. Dün gece İlaydalarda kalmıştık. Mert'in cenaze namazı kılınmıştı, şimdi mezarlığa doğru ilerliyorduk. Aradan inip boş mezarlığın yanında durduğumuzda arkalarda kalmıştım. Mert'in tabutu kısa bir süre sonra buraya geldiğinde vücudum acıyla irkildi. Tüylerim diken diken olurken Yağız'ı gördüm. Dikkatle ona baktığımda yüzünde nasıl bir ifade olduğunu anlayamamıştım. Yağız Mert'in cansız bedenini mezara bıraktıktan sonra mezarın içinden çıktı ve tahtaların ko-

yılmasını bekledikten kenarda duran kürekle biraz toprak attı. Kenara çekildiğinde hâlâ ona bakıyordum. Başını önüne eğdiğinde gözünden bir damla yaş aktı. Arkasını dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı.

***

Mert'in ölümünden sonra kimse tam anlamıyla toparlanamamıştı. Bir haftalığına burada kalıp daha sonra İngiltere'ye dönmeye karar vermiştik. Annem her gün babamın mezarına gidiyordu ve bir hafta burada kalmak istemişti. İlayda ile birlikte onun çalıştığı yerden dönerken gitmeden önce son bir kez Mert'in mezarına uğramak istedim. "Beni Mert'in mezarında bırakır mısın?" dedim İlayda'ya bakarken. "Çok üzüldün Eylül," diye sızlandı. "Lütfen," diye karşılık verdim. "Daha sonra sahilde Yağız ile balık ekmek yediğimiz yerde oturup balık ekmek yiyeceğim."

İlayda beni mezarlığa bıraktı. Arabadan inip derin bir nefes aldım ve mezarlığa doğru gittim. Adımlarımı tedirgin bir şekilde atarken tam kapının önüne geldiğimde başımı kaldırarak karşımdaki kişiye baktım. Yağız beni daha önceden fark etmiş olacak ki, olduğu yerde sert bir şekilde duruyordu. Yüzündeki gölgelenmiş acı, mutluluğa açılmak isteyen bir yelken kadar savunmasızdı. Bir şeyler anlatmak istiyor fakat ne anlatacağını o da bilmiyor gibi bakıyordu gözlerime. Elinde duran kâğıda baktığında bakışlarını takip ederek kâğıda baktım. "Mert bana da mektup yazmış. Mezarının başında bir daha okumak istedim mektubunu," dediğinde yutkundu ve âdemelması sert bir şekilde hareket etti.

"Ne yazmış?" diye sordum hızlıca. Aklımdan geçen düşüncelerle kendime lanet ediyordum. Aklıma daha önceden gelmesi gereken şeyler vardı. "Yazmaması gereken bir şey mi vardı?" dedi bana doğru bir adım atarken. Başımı sallayarak ifadesizce ona baktım. Ceketinin iç cebinden

çıkardığı defterle üstüme büyük bir buz kütlesi düşmüş ve ben onun altında kalmışım gibi hissettim. Gözlerimi ağır bir şekilde kapatarak sessiz kaldım. "Ben biliyordum böyle bir şey olduğunu," dedi yaklaşan sesiyle. "Çünkü benim Eylül'üm beni bırakmazdı."

Gözlerimi açıp ona baktığımda bir şeyler bekliyormuş gibi bana bakıyordu. "Sana bir şey olmasından korktum," dediğimde "Şşş!" diyerek beni susturdu. "Sana kızmadım."

"Ama babanı suçlama. Zaten yeni bir hayat kurmam gerekiyordu. İngiltere'ye onun yüzünden gitmedim," diye ekledim babasına karşı daha fazla öfkelenmemesi için. "Mert ne yazmış biliyor musun?" dedi sanki sonbahar yapraklarının eziliş sesinin verdiği huzur gibi bir huzurla. "Ne yazmış?" diye sordum.

"Seni bulup hiç bırakmamamı, defterin yerini, eğer biz mutlu olursak onun da mutlu olacağını..." Elimi tutup başını boynumun girintisine soktu. "Hem biz mutlu olup hem de onu mutlu edelim mi?" O konuşurken ben can çekişiyormuş gibi ona bakıyordum. "Tüm saçmalıkları geride bırakıp benimle yeniden bir hayat kurar mısın civciv?"

49

Aynadaki yansımama tekrar gözlerimi büyüterek baktım. Hem hüzün hem mutluluk... Hem heyecan hem huzur... İlayda'nın kızı masanın üstündeki makyaj malzemeleriyle kendine makyaj yapmaya çalışırken İlayda ellerini ağzına kapatmış bir şekilde gülümseyerek bana bakıyordu. Babamın beni bu halde görmesini ne çok isterdim... Her son bir yıldız gibidir, bir yıldız kayar ve daha güzel bir yerde durur.

Bir ölüm beraberinde birçok şeyi getirir aslında. Direnmeyi öğretir en başında. Gün geçtikçe daha güçlü biri yapabilir insanı. Değer vermeyi öğretir, yanınızda olan insanların ne kadar değerli olduğunu... Şükretmeyi öğretir, yanınızda olanların varlığına şükretmeyi. Umudu öğretir, her geçen gün kaybettiğiniz insan mutlu olsun diye umutla bir şeyler yaparsınız. Bazen ise hayaliyle yanıp tutuştuğunuz günü verir size...

Bazı insanlar vardır, ölürken bile iyilik yaparlar; Mert sen kalbi iyilikten oluşan bir insandın. Bana hayalimi verdiğin için, bu saçmalığın içinden bizi çekip kurtardığın için, böyle bir iyilik yaptığın için sana çok teşekkür ederim. Yokluğunun üzerinden aylar geçti. Acın azalmasa da herkes hayatına devam etmek zorundaydı.

Mert'in mezarına gireceğim gün Yağız ile karşılaştığımızda

bana orada yeni bir hayat kurmayı teklif etti. O an orada saatlerce sarıldık, göz bebeklerimiz birbirini özleyene dek. İçimden geçen düşünceler sadece bana beş yıllık kaybımın pişmanlığını hatırlatıyordu. Bu pişmanlık üzerine birbirimizi daha fazla kaybetmemek için kısa bir süre içinde büyük bir karar aldık. Ona olan özlemim, karar verme işimi kolaylaştırmıştı. Aylar geçti ve biz Yağız ile nişanlandık. Her şey eskisinden daha güzel, daha tutkulu geçti. Annem bu işe en çok sevinenlerden biriydi. İlayda, Can ve küçüğümüz Eylül bu işlerde en çok emeği geçen ekipti.

Türkiye'ye taşınmıştık. Buradaki hayatımın, her şeyimin daha güzel olduğunun tadına varınca hiçbir şeyden kaçmadım. Yeni taşındığımız evde uzun bir süre kalmayacağım için tam olarak yerleşmemiştim. Orası annemin eviydi, onun da buradaki hayatını daha çok sevdiği her halinden belliydi. Yağız ile kendimize bir ev tutup o evin her köşesini kendi zevkimize göre, bizi anlatan şeylerle döşemiştik. Mert'in defterin yerini Yağız'a söylemesi hayatımıza damgasını vurup hiçbir zaman geçmeyecek bir güzellik bıraktı bize. Ben bugün evleniyordum, hem de her şeyden çok sevdiğim adamla...

Aynadaki yansımama tekrar bakıp mutluluk çığlığı attım. Gelinliğimin upuzun bir kuyruğu vardı ve kabarık olmayan bir modeldi. Saçlarıma iri dalgalar vererek iki yanıma salmıştık, başıma da beyaz güllerden yapılmış büyük bir taç takmıştık. Yağız kapının önünde saatlerdir beni göremediği için söylenip duruyordu. Düğünümüz sahildeydi, deniz kenarında kumların üstüne sandalyeler vardı ve her yer çiçeklerle süslenmişti. Her şey hayalimdeki gibiydi. İlayda'ya bakarak "Artık gelsin mi?" dedim kapıdaki Yağız'ı işaret ederek. Can içeri girerek bana baktı ve yerinde durdu. Ona bakıp sarılması için kollarımı açtım ve içten bir şekilde güldüm. Dudağının kenarı hafifçe kıvrılırken hızlıca yanıma geldi ve ellerini başıma koyup alnımdan öptü. "Sanırım bu konuşmayı yapma vakti."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Benim küçük kız kardeşim," diyerek derin bir nefes aldı. "Beni iyi dinle." Başımı sallayıp ciddiyetle bana bakan Can'ı dinlemeye başladım. "Senin abin her zaman bendim ama hayat bu işte. Bir anda baban olmam gerekti, sana hiçbir zaman babalık yapamadım. Ama bundan sonra abin de benim baban da. Sen şimdi yuvadan uçan bir kuşsun," diyerek güldü. "Civciv. Kardeşim seni hiç üzmez ama, onunla halledemediğin her şeyi gelip bana anlatacaksın birlikte çözeceğiz. Yağız benim kardeşim fakat sen küçük kız kardeşimsin. Senin canını yakan kişi Yağız bile olsa yaptığını yanına bırakmam. Kimse seni üzemez, o yüzden bir sıkıntın veya herhangi bir şey olduğunda her zaman bana geleceksin. Anlaştık mı?"

Mutlulukla Can'a sarılırken gözlerimi güven duygusuna teslim edip kapattım. "Anlaştık. İyi ki varsın." Kısa bir süre sonra Yağız içeri girdiğinde derin bir nefes alıp olduğum yerde durdum. Yağız başını kaldırmadan içeri girdikten sonra bana doğru bir adım attı ve başını ağır bir hareketle kaldırıp tam gözlerimin içine baktı. Göz göze gelmemiz belki bir saniyenin onda biri kadar zaman diliminden kısa sürmüştü. Başparmağını ve işaret parmağını kaşlarına koyup yüzünü kapattı ve tekrar başını önüne eğdi. Yanına giderken elini tutup yüzünden çektim, parmaklarım parmaklarınım arasına yerleşirken gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Çok yakışıklıydı. Üstündeki damatlık ona o kadar çok yakışmıştı ki...Siyah saçları net ve keskin ütülü takım elbisesine uyum sağlamıştı. Gözünden akan yaş köprücük kemiğime düşerken "Bu küçük damla bile güzelliğine karşı koyamayıp sana daha yakın olmak isterken ben senden nasıl beş yıl uzak kaldım aklım almıyor," diye fısıldadı kulağıma.

Can ellerini şaklatarak "Gençler hadi ama artık insanlar sizi bekliyor," diyerek güldüğünde Yağız'a bakarak "Yanında olacağım bir saniye bile beş yıla bedel olacak sevgilim," dedim. Herkes odadan çıkıp bizim çıkışımızı izlemek için yerlerini alırken Yağız elimi öptükten sonra sıkı bir şekilde tuttu.

Kalp atışlarım hızlanarak atmaya devam ediyordu. Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım. "Heyecanın bile ayrı güzel," diyerek bana baktı "Hazır mısın?" Başımı sallayarak onay verdim. Elini sıkıca tuttuğumda odadan çıkıp sahildeki beyaz halının üstünde yürümeye başladık. Alkışlar eşliğinde yürümeye devam ederken dünyanın en şanslı insanı olmanın verdiği mutlulukla Yağız'a baktım. Ona baktığım her saniye ömrüme kattığım bir gün gibiydi.

Müziğinin bitimiyle nikâhın kıyılacağı yere geldik ve durduk. İnsanlar kuvvetli bir şekilde bizi alkışlarken kenarlarda bir yerlerde beni gururla izleyen bir babam olmasını ve onunla göz göze gelebilmeyi istedim. Anın büyüsünden çıkmadan gülerek bize bakan anneme karşı gülümsedim. Nikâh memuru konuşmaya başladığında daha da heyecanlanmıştım. Nikâh şahitlerimiz İlayda ve Can'dı.

"Evet hepiniz bu güzel çiftimizin nikah törenine hoş geldiniz," diye bir açılış konuşması yaptı nikah memuru. Ardından devam etti. "Çiftimiz evlenmek istediklerini bize beyan ettiler. Şimdi hepinizin huzurunda tekrar soruyorum. Siz Eylül Altınel, hiçbir baskı ve etki altında kalmadan Yağız Ersel'i bir ömür hastalıkta sağlıkta, iyi günde kötü günde kocanız olarak kabul ediyor musunuz?" Mikrofonu bana uzattığında heyecanla yerimde kıpırdayıp "Evet," diye bağırdım mutlu bir şekilde. Yağız gülerek beni izliyordu. Güçlü bir alkış fırtınası koptuktan sonra nikâh memuru aynı soruyu Yağız'a sordu. "Siz Yağız Ersel, hiçbir baskı ve etki altında kalmadan Eylül Altınel'i bir ömür hastalıkta sağlıkta, iyi günde kötü günde karınız olarak kabul ediyor musunuz?" Yağız elini belime koyup yavaşça boynuma doğru eğildi. "Son nefesimiz bizi diğer tarafta buluşturuncaya dek bu hayatta benden kaçışın yok." Daha sonra kendisine uzatılan mikrofona doğru "Evet!" diye bağırdı.

Nikâh memuru İlayda ve Can'a bakarak "Sizler şahitlik edi-

yor musunuz?" diye sordu. İkisi de bir ağızdan "Evet!" diye bağırdı. İmza attıktan sonra bu hayatta kazandığım en güzel şeyi, evlilik cüzdanımızı havaya kaldırarak Yağız'a sarıldım.

Bazı mutluluklar dünyayı durdurabilecek güçteydi. Bugün bunu çok iyi öğrenmiştim. Yağız ile en sevdiğimiz şarkıda dans ederken bir saniye bile gözlerimi kapatmamaya çalışarak gözlerinin içine bakıyordum. "Bu gözlerin bana tekrar böyle bakmasını o kadar çok istemiştim ki..," dedi derin bir iç çekerek. "Artık benimsin sevgilim," dedim elimi yanağına koyarken. Huzurla başımı omzuna yaslayıp "Hayat arkadaşım," diye fısıldadım.

Hayatımda en çok eğlendiğim günün kendi düğünüm olması beni mutlu ederken bir hayli yormuştu. Gece olup herkes evine dağıldıktan sonra bizde evimize geldik ve kahkahalarla gülerken içeri girdik. Odamıza çıktığımızda Yağız elimden tutup beni hızlıca yatağa sürükledi. Yatağa oturduğumda yatağın tam karşısındaki sandalyeye geçip oturdu. "Beş yılın acısını çıkara çıkara, doya doya izleyeceğim seni sabaha kadar," dedi mutlulukta.

Sabaha kadar beni izleyerek bir şeyler konuştuktan sonra yorgunluğuma esir düşerek kendimi uykuya bıraktım. Hayatımda uyuduğum en huzurlu uykuya... Uykuda yken bile onu düşünmek, yanımda uyuduğu düşüncesiyle uyumak mutlu ediyordu beni. Güneş ışınlarının yüzüme vurmasıyla biraz kendime geldiğimde yanımda uyuyan kişi aklıma geldiği gibi hızlıca gözlerimi açtım. Yağız'ın eli alnımdaki saçlarda dolaşırken gözlerinin içine bakarak elimi elinin üstüne koydum. "Sen gözlerini açtın, güneş doğdu," dedi yüzündeki huzurun her tonu sıvanmış olan duvarla. Gülümsedim. "Gülümsedin, dünyadaki bütün kötülükler kısa bir süreliğine yok oldu," diyerek elimi öptü. "Bana böyle bakıyorsun, ben yavaş yavaş yok oluyorum. Günaydın karıcığım."

Derin bir nefes alıp neşeli bir şekilde "Günaydın penguen," dedim ve ona doğru yaklaşarak sıkı bir şekilde sarıldım.

***

"Anne nasıl yapacağım ben bu çorbayı ya?" diyerek pes ettim sonunda.Annemin saatlerdir telefonda tarif ettiği mercimek çorbasının yapımını bir türlü anlayamamıştım ve çok sinirlenmiştim. Annem sesli bir şekilde gülerken "Nasıl öğreneceksin sen yemek yapmayı?" diye sordu. "Öğrenmeyeceğim," diye karşılık verdim omuzlarımı kaldırırken. Yağız ile rüya gibi bir balayı geçirdikten sonra tekrar evimize dönmüştük ve Yağız çalışmaya başlamıştı. Ben de yemek yapmaya çalışıyor, evi süpürüyor ve Yağız'a eve gelirken alması gereken şeyleri söylüyordum. Çoğu zaman bu olanlara inanamayıp birbirimizle dalga mı geçiyoruz yoksa gerçekten mi evliyiz diye düşünsem de bekleyen ütüler beni kendime getiriyordu. "Neyse anne şimdi kapatıyorum, ben bu çorbayı yapacağım," diyerek telefonu kapadıktan sonra tekrar annemin anlattığı şekilde çorbayı yapmaya çalışmaya başlamıştım.

Ben soğanları bile doğrayamıyorken bu çorbayı nasıl yapacağımı kara kara düşünmeye başladım. Biz hayatımız boyunca neyle beslenecektik? Sinirlerim bozulduğu için gülerek soğanı ve bıçağı tezgâha bırakıp ellerimi yıkadım ve tekrar masaya oturup çenemi elime yaslayarak düşünmeye devam ettim. Bir anda çığlık atarak elime baktım ve tekrar burnuma yaklaştırıp kokladım. Elim soğan kokuyordu. Lavaboya gidip defalarca sabunla yıkadıktan sonra yorgun düşüp içeri gittim ve koltuğa yattım. Soğan kokusu hâlâ elimi terk etmediği için mutsuz bir şekilde etrafa bakıyordum. Yağız'ın bir an önce eve gelmesi gerekiyordu yoksa ben delirecektim. Telefonumda oyun oynayarak zaman geçirdikten sonra kapı çaldığı gibi hızlı adımlarla kapıyı açtım ve saçlarımı düzelterek güldüm Yağız elindeki poşetleri yere bırakıp beni kendine çekti ve sarılıp başını boynuma koydu. Karımı yorgun savaşçıya çeviren olay nedir?" diyerek güldü.

"Çok kötü bir şey oldu," dedim alt dudağımı kıvırırken. "Ne oldu?" dedi korkuyla yerinde durarak. "Ben çorba yapmaya çalışırken bir baktım elime soğan kokusu gelmiş," dedim büyük bir mutsuzlukla. Yağız bu söylediğime karşı şaşkınlık dolu bir yüz ifadesiyle bana baktıktan sonra "Çok kötü olmuş sevgilim, beni neden daha önce çağırmadın birlikte müdahale ederdik. Nasıl tek başına üstesinden gelebildin?" dedi.

"Evet keşke arasaydım hemen," dedim başımı önüme eğerek. "En zor gününde bensiz mi bıraktım seni?" dedi bana bakarken "Özür dilerim gerçekten elinin soğan kokması gibi ciddi bir durum. Bilseydim hemen gelirdim." Gözlerinin içine bakarak "Yağız sen ciddi misin?" diye sordum.

Dakikalarca hiç durmadan sesli bir şekilde güldüğünde benimle dalga geçtiğini anladım ve oflayarak koltuğa oturdum. Yağız oturduğum koltuğun önüne gelip dizlerinin üstünde durdu ve poşetlerden kırmızı bir kutu çıkarıp bana uzattı. Kutuyu gülümseyerek açtığımda içindeki güllere baktıktan sonra mutlulukla Yağız'a sarılıp "İşte şimdi her şey geçti," dedim. Yağız başımdan öpüp konuşmaya başladı. "Tabii ki senin yapacağın yemekten şüphem yok." Yerdeki poşetlerden pizza kutusunu çıkarıp kontrollü bir şekilde güldü. "Ama hobi olarak bunu da yeriz diye düşündüm," dedikten sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

Pizza kutusunu açıp koltuğa oturdum ve "Çok acıkmıştım zaten," dedim. Yağız da yanıma oturup pizza yerken bütün gün işte neler yaptığını anlatıyordu. Bir konudan diğerine geçeceği zaman beni ne kadar özlediğini hatırlatıp öyle geçiyordu. "Ben de bütün gün yemek yaptım," diyerek yorgunlukla arkama yaslandım. "Nerede sevgilim?" dedi Yağız muzip bir şekilde gülerken.

Aniden ayağa kalkıp "Oha!" diye bağırdım. "Yemekler yandı." Koşarak mutfağa giderken Yağız arkamdan geliyordu. Ocağın

altını kapatırken tencerenin kapağını açıp yanan makarnalara dehşet içerisinde baktım. Yağız pencereleri açıp içerdeki yanık kokusunu çıkarmaya çalışırken "Makarna yapmak için o kadar uğraşmışsın bir de yakıyorsun, yazık," diyerek güldü. "Ya dalga geçme benimle," diye hayıflandım. "Ben yapamıyorum galiba yemek."

Yanıma gelip ellerimi tuttu ve ellerimizi havaya kaldırıp kendi ellerini benim başımın arkasından geçirip sarılmamızı sağladı. "Birlikte öğreniriz."

***

Günler hızla geçiyor, her gün artan mutluluk bizimle kalıyordu. Bu akşam Yağız'ın annesi bizi yemeğe çağırmıştı. Babası evde olmadığı için bu akşamı seçmiştik. Ama ben hazırlanmakta geç kaldığım için şu an ben saçlarımı yaparken Yağız büyük bir ciddiyetle benim makyajımı yapmaya çalışıyordu.

Aynadan yaptığı makyaja bakıp sesli bir şekilde gülerken "Aferin, kaptın bu işi," dedim. Şu an kirpiklerime rimel sürme işini bitirip ruj sürmeye geçmişti. Ben de saçımı tamamladıktan sonra yine bir telaşla evden çıktık. Arabaya bindiğimizde Yağız en sevdiğimiz şarkıyı açtı ve camları açarak son ses bağıra bağıra şarkıyı söyleyerek annelerinin evine gittik.

Arabadan inip kapının önünde durduğumuzda "Heyecanlandım," dedim Yağız'a bakarak. "Bir şey sorabilir miyim?" diyerek gözlerimin içine derin bir şekilde baktığında başımı olumlu anlamda salladım. "Neden bu kadar güzelsin?" Gülerek başımı önüme eğip derin bir nefes alacağım sırada annesi kapıyı açarak bizi içeri davet etti. Sevecenlikle bana sarılarak "Hoş geldin kızım," dedi ve başımı okşadı. Sıkı bir şekilde sarılıp "Hoş bulduk," diyerek gülümsedim. Yağız annesini öptükten sonra "Anne bak sana gelinini getirdim," diyerek güldüğünde annesi derin bir iç çekerek "Yıllardır her gelişinde gelinini getireceğim diyordu," dedi ve bana baktı.

Sessizlik oluştuktan sonra içeri geçerken her yer tanıdık olduğu için geçmişe dönerek etrafa bakıyordum. Gözlerimi yüksekteki avizeden çevirdiğimde Yağız'ın babasıyla göz göze geldim. Masada oturmuş bir şekilde gülümseyerek bize bakıyordu. Kaşlarım istemsiz bir şekilde çatılırken olduğum yerde dikilip Yağız'ın elini tuttum.

Yağız'ın gerildiği yüz hatlarından belli oluyordu, annesine dönüp "Anne," diye soludu. Annesi kızmasına fırsat vermeden "Oğlum," diye konuşmaya başladı. "Baban sizinle bu gece yeni bir başlangıç yapmak istiyor." Başını sallayarak "Hayır," dedi elimi sıkarken. "Hayır." Yağız'ın kolunu tutarak "Sevgilim," diye fısıldadım. "Sadece bir yemek, o senin baban."

Annesi Yağız'ı gerçekten inandırmak istercesine "Baban gerçekten çok pişman," dedi. "Pişman mı?" dedi Yağız neşeden uzak bir şekilde gülerken. "Pişmansa beş yıldır oğlunun ne halde olduğunu hiç görmedi mi?"

Yağız bağırırken babası ayağa kalkıp bize doğru gelmeye başladığında "Sakın," dedi Yağız yutkunurken. "Sakın yaklaşma. Beni beş yıldır sevdiğim kadından ayrı tutan kişi sensin. Onu bulmasam ömrümün sonuna kadar ayrı kalacaktım belki."

Babası gözlerini kapatıp "Oğlum dinle," dedi. Sesi titriyordu. "Acıdan kendimi yiyip bitirdiğim gecelerde neredeydin?" diye sordu Yağız yorgun bir yüz ifadesiyle babasına bakıp başını sallarken.

"Bundan sonra size zarar vermeyeceğim, size kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğim," dedi Hakan Ersel.

"İnanmıyorum sana," dedi Yağız tükürür gibi. "Böyle yapsan bile hiçbir şey yaptıklarını telafi etmez." Hakan Ersel gözünden damlayan yaşı silerek konuşmaya başladı. "Ben tükendim oğlum. O kadar pişmanım ki yaptığım her şey için, biliyorum affetmeyeceksiniz ama özür dilerim. Aldığım her nefes acı ve-

riyor sadece bana. Ölümü görsen ve bir şey yapmasan haklısın ama senden sadece bir isteğim var. Torunum olursa onu benden saklamayın, nefret beslemesin bana."

Yağız ile eş zamanlı olarak gözlerimizin içine baktık. O an o bakışmanın ne anlama geldiğini ikimiz de çok iyi biliyorduk. Hiçbir zaman kimseyi torun sahibi yapamayacaktık. Yağız elimi tutarak beni kapıya doğru çekti ve sessizce "Yürü gidiyoruz," dedi. Annesine "İyi geceler," dedikten sonra montlarımızı giyerek evden çıktık.

Arabaya gidip arabanın önünde durduk. Ellerini belime koyup beni kendine çekti ve sıkı bir şekilde sarıldı. Derin nefesler alırken ellerimi saçlarının arasında gezdiriyordum. "Seni seviyorum, yanındayım," diye fısıldadım kulağına doğru. "Seni seviyorum," dedi derin bir nefes verirken.

***

Evliliğimizin dördüncü ayına sorunsuz bir şekilde ulaşmışken başımı Yağız'ın göğsünden kaldırıp "Günaydın her şeyim," diyerek elimi sakallarında gezdirdim. Yağız henüz uyanmadığı için bunu sessizce söyleyerek yataktan onu uyandırmamaya özen göstererek kalktım. Sabahlığımı giyip mutfağa doğru gittiğimde buzdolabını açarak güzel bir kahvaltı hazırladım. Portakal sıkarak masaya koyduktan sonra ellerimi çenemin altında birleştirip mutlulukla masaya baktım. Ama sabahtan beri midemde hissettiğim bulantının artık geçmesi için lavaboya giderek tekrar yüzümü yıkadım ve derin bir nefes aldım.

Topuz yaptığım saçlarımı açarak düzelttim ve yatak odasına gittim. Yağız hâlâ aynı ifadeyle, derin bir şekilde uyuyordu. Yatağa çıkıp dizlerimin üstünde durdum ve yanına yaklaşarak "Uyurken seni izleyemediğim her saniye için bana bir gün geri verilsin," diye fısıldadım. Başparmağımı yanağında gezdirirken yaklaşıp yavaşça öptüm ve "Sen bir mu-

cizesin sevgilim, benim mucizem," dedim. Birini sevmekte en uç nokta ona baktığında gözlerinin dolmasıdır bence, dokunmaya kıyamamak, dokunmadan duramamak... "Uyan hadi," diyerek yanaklarını sıktım "Uyan, uyan, uyan!" Yağız mırıldanarak gözlerini açtığında beni kendine çekip sarıldı ve güldü. "Günaydın bebeğim," dedi keyifli bir şekilde "Günaydın penguenim," diye karşılık verdim.

Mutlu bir şekilde kahvaltımızı ettikten sonra hazırlanıp dışarı çıktık. Bugün dördüncü ayımızı İlaydalarla bir yerde eğlenerek kutlayacaktık. Hava güzel olduğu için yürüyorduk. Deniz kenarından el ele yürüyerek giderken hiç durmadan gülüyorduk. Sonunda İlaydalarla oturacağımız mekâna geldiğimizde bir yere geçip oturduk. Can ve Yağız yine eski günlerdeki gibi şakalaşırken biz İlayda ile onlara gülüyorduk. Can Yağız'a bakıp dilini şaklatırken "Evlenince çok değişti bu çocuk," diyerek başını salladı. "Neden?" diye sordum gülerken. Yağız "Ne yaptım?" diyerek Can'a baktığında "Bilmiyorum, bu cümleyi kullanmak istedim," diye karşılık verdi.

Canlı müzik olduğu için teker teker istek parçada bulunup hep birlikte gecenin geç saatlerine kadar şarkılara eşlik ettik. Gecenin sonunda İlaydalar bizi arabayla bırakmayı teklif etse de Yağız ile bu havada yürümeyi tercih ettiğimiz için el ele yürüyerek eve geldik. Eve geldiğimizde saklambaç oynadıktan sonra artık kocaman insanlar olduğumuzun farkına bırakıp gülme krizine girerek oyun oynamayı bırakmıştık. Yatakta Yağız'ın boynuna doğru kapadım yüzümü. "Güzel bir gecenin sonunda seninle aynı eve gelip aynı yatağa yatıp böyle sarılmak dünyanın en güzel hissi," dedi uykudan önce çatallı sesiyle.

Sabah uyandığımızda ilk iş günümü yaşayacağım için heyecanlıydım. Yağız'ın şirketinin karşısındaki medya şirketinde köşe yazarı olarak işe girmiştim ve ilk defa bugün gidecektim.

Buradaki işimi Yağız ayarlamıştı, başvurduğumuz gibi kabul edilmiştim. Saate baktığımda yarım saat geç kaldığımızı görerek "Yağız kalk geç kaldık," diye çığlık attım.

Lavaboya koşup işlerimi hallettikten sonra yüzümü kurulayarak odaya gittim. Yağız hâlâ yatakta dönüp duruyordu. "Kalk artık," diyerek güldüm kolunu tutup çekerken. Dolaptan kıyafetlerimi almak için uzandığımda başım şiddetli bir şekilde döndü ve yatağa oturdum. Yağız "Ne oldu?" diyerek aniden ayağa kalktığında "Bir anda uzanınca başım döndü," dedim ve tekrar ayağa kalkıp kıyafetlerimi aldım. "İyi değilsen gitmeyelim," diyerek beni öptü. "İyiyim iyiyim," diyerek gülümsedim.

O lavaboya gittiğinde hızlıca giyinip saçlarımı taradım ve çantamı alarak aynaya baktım. Yağız'ın giyeceği kıyafetleri seçip yatağın üstüne koyarken mutfağa gidip hızlıca iki kahve yaptım ve bardak termoslara koyarak odaya geldim. Yağız giyinmişti "Koş koş," dedi gülerek. Asansöre bindiğimizde Yağız kahvesini yudumluyordu. "Ben ne diyeceğim daha ilk günden?" dedim ona bakarken. "Ben ayarlarım onu," dediğinde "Alarm neden çalmadı?" diye sordum. Dudaklarını birbirine bastırıp gülmeye başladığında "Ne oldu?" dedim. "Hiç," diye karşılık verdi elini ağzına kapatıp gülmeye devam ederken.

Asansörden çıkıp arabaya doğru ilerlerken "Neden çalmıyor bu alarm ya?" dedi sesli bir şekilde gülerek. "Sen mi kapattın yoksa?" dedim işaret parmağımı havada sallayıp gülerek ona bakarken. "Kızma lütfen çok güzel uyuyorduk," diye karşılık verdi arabaya bindiğimizde. "Ohh be. İyi ki kapattın, uykumuzu aldık," dedim sırıtarak. Git gide Yağız'a benziyordum.

İşe gidene kadar arabada ne yalan söyleyeceğimin planlarını yapmıştık. Yağız bir ara şirkete gittiğimizde oranın saatini değiştirip geç kaldığımı çaktırmama fikrini bile vermişti. Yağız aklına çok güzel bir fikir gelmiş gibi gözlerini açtığında "Buldun mu?" diye sordum. "Buldum," diye karşılık verdi. "Ma-

sanın üstünde unuttum de," dediğinde kahkaha atarak "Neyi?" diye sordum. "Bilmiyorum hayatım. İlkokulda bizim sınıfta bir kız her şeyi masanın üstünde unutuyordu," diye karşılık verdiğinde elimi başıma koyup "Lütfen saçmalama sevgilim," diyerek düşünmeye devam ettim. Sonunda bir yalan bulamayarak işyerine geldik. Arabadan inerken Yağız'ı öpüp "Eve ilk gelen kazanır," dedim ve koşarak arabadan indim. Arkamı dönüp arabaya baktığımda Yağız'ın güldüğünü görmüştüm. Şirkete girdiğimde güvenliğin yanında duran adam "Buyrun Eylül Hanım. Sizi odanıza götüreyim," dediğinde şaşkınlıkla etrafıma baktım. Kimse neden geç geldiğimin hesabını sormamıştı. Gülümseyerek adama "Teşekkür ederim," diye karşılık verdim. "Ben bu şirketin müdür yardımcısıyım. Sizden çok bahsettiler. Kaleminizin güçlü olduğunu da köşe yazılarınızdan gördüm zaten," diyerek bana baktığında "Öyle mi?" diyerek gülümsedim "Beğenmenize çok sevindim."

Odamın yerini gösterdiğinde tekrar teşekkür ederek içeri girdim ve koltuğa oturup çantamı masaya bıraktım. Londra'da çalıştığım şirketteki gibi kendime özel odamın olması beni çok sevindirmişti. Çünkü yazı yazarken adapte olmak için yazdığım odada benden başkasının olmaması gerekiyordu. Keyfime göre fon müzikleri açıp saatlerce yazılar yazabilirdim.

Kahvemi yudumlarken bilgisayarı açıp gündemdeki konulara biraz göz gezdirdim. Gündemdeki konulardan ilgi çekici bir şey bulamadığım için kendi zihnimdeki düşüncelerle ilgili bir şeyler yazmaya başladım. Gün boyunca iki makale yazmıştım. İşyerindeki insanlarla tanıştıktan sonra saat ikide işim bittiği için taksiye binip eve geldim. Anahtarla kapıyı açıp ilk gelmiş olmanın verdiği zafer gülümsemesiyle montumu çıkarıp çantayı masaya bıraktım. Salona geçip koltuğa uzandıktan sonra annemi görüntülü arayıp yarım saat boyunca onunla konuştuktan sonra kitap okumaya başladım. Kitaba fazla daldığım için telefonumun sesiyle irkilerek aramayı yanıtladım.

Yağız "Hayatım ben geliyorum, bir şey lazım mı?" diye sorduğunda mutfağa gidip buzdolabını açtım ve "Pazara çıkmamız gerekiyor," dedim. Kendimi yirmi yıllık evli bir çift gibi hissederken "Tamam in aşağıya, ben yaklaştım," dedi Yağız.

Hırkamı giyip anahtarı aldım ve aşağıya inerek Yağız'ı beklemeye başladım. Kısa bir süre sonra geldiğinde arabaya bindim ve "Eve ilk ben geldim," diyerek güldüm. "Hayır, pazardan gelince ilk kim girerse eve o kazanır," diye karşılık verdi. Alt dudağımı kıvırdığımda "Tamam tamam, ben bilerek geç çıkarım. Nasıl geçti ilk iş günün?" diye sordu.

"Çok güzeldi," dedim mutluluğum yüzüme yansırken. "Yeri de insanları da çok sevdim. Onlar da beni sevdi galiba. Bugün iki tane makale yazdım." Gözlerini hiç çevirmeden beni dinledikten sonra yanağımı okşayıp "Sen hep mutlu ol," dedi. Pazara geldiğimizde arabayı park edecek yer aradık ve kısa bir süre sonra bulduk. Arabayı park edip indiğimizde kolunu omzuma atarak "Karı koca ilk pazar keyfimiz," dedi ve güldü. "Çok romantik," dedim uzatarak konuşurken. "Tabii kızım, ne sandın," diyerek kahkaha attı.

"Alışveriş listesi yapsaydım keşke," dedim etrafa amaçsızca bakarken. "Bir şey olmaz, gel," diyerek elimi tuttu ve beni bir tezgâha sürükledi. Tezgâha bakıp bana döndü ve "Kaç tane domates almamız gerekiyor?" diye sordu. "On tane yeter herhalde," dedim başımı sallayarak domateslere bakarken. Yağız adama seslendi. "Abi on tane domates alabilir miyiz?" Etraftan birkaç teyze dönüp Yağız'a baktığında koluna girip teyzelere birer bakış attım.

Adam gülerek "Kiloyla satılıyor delikanlı," dediğinde Yağız bana bakıp dudaklarını birbirine bastırdı ve tekrar adama dönüp "O zaman beş kilo alalım," dedi. Adam başını yana yatırarak uzun bir süre düşündü ve daha sonra eline bir poşet alıp domatesleri doldurmaya başladığında Yağız'a bakıp

"Ne yapıyor bu?" diyerek güldüm. "Bereketli herhalde," diye karşılık verdi Yağız gözlerini hiç adamdan ayırmadan. Adam poşeti Yağız'a uzattığında içindeki onlarca domatese bakıp aynı anda "Oha!" diye bağırdık. Yağız "Abi biz iki kişiyiz. Bir hafta içinde bu kadar domates yersek ketçap oluruz," dedi.

Etraftaki teyzeler bize bakıp gülerken biri bana "Yeni evlisiniz galiba," dediğinde başımı hayır anlamında salladım ve "On yıldır evliyiz," diyerek kaşlarımı kaldırdım. Kocamı kimseye yem edemezdim.

Adam "Ben de salça yapacaksınız sandım o kadar isteyince. Size bir kilo yeter," dedi ve poşetteki domateslerin çoğunu boşaltıp tekrar tarttı. Poşeti Yağız'a uzattığında Yağız da parayı uzattı. Gülerek tezgâhtan ayrıldığımızda Yağız saçlarımı karıştırıp "Acemilik," dedi. "Teyzeler sana âşık olacaktı az daha," dedim sinirli bir şekilde. "Hemen onlara on yıllık evli olduğumuzu söyledim."

"Ne?" dedi gülerken. "On yıllık mı?"

"Evet," dedim omuz silkerek. "Ne deseydim?" Yağız gülmeye devam ederken "Çok iyi demişsin sevgilim, hadlerini bilsinler," dedi. "Benim canım çok ahududu istedi," dedim aniden. "Pazarda var mıdır?" diyerek bana baktığında "Vardır herhalde," diye karşılık verdim. "Bak resmen ahududu kokusu geldi burnuma."

Saatlerce pazarda ahududu aradıktan sonra en köşede bir teyzenin sattığını gördük ve oraya geldiğimizde sattığı tüm ahududuları aldık. Arabaya geldiğimizde "Domatesler nerede?" dedim Yağız'ın ellerindeki poşetlere bakarken. Yağız başını kaldırıp "Lan!" diye bağırdı. "Domatesler. Tabii her yerde durup bir şey istediğin için elma yediğin yerde unuttum."

"Ha ben suçluyum yani?" diyerek ona baktım ve gözlerimi kıstım. "Tamam bir daha bir şey istemem." Bana sarılıp "Arabada dur sevgilim, ben domatesleri alıp geliyorum. Öyle demek is-

temediğimi biliyorsun," dedi ve öpüp hızlıca pazara tekrar gitti. Kollarımı bağlayıp arabaya bindiğimde arkadan ahududu poşetlerini alıp yemeye başladım. Kısa bir süre sonra Yağız arabaya binip domatesleri arka koltuğa bıraktı ve derin bir nefes verdi. Ahududu poşetini kapatırken "Hep yiyorum zaten," dedim ve arka koltuğa bıraktım. Yağız gülerek gözlerini kapattı ve başını salladı "Bu aralar her şeye alınıyorsun," dedi. "Burada da sorun bende yani öyle mi?" dedim Yağız'a bakarken. "Sevgilim elmalar senin köpeğin olsun ben kızmadım sana," diyerek açıklama yapmaya çalıştı. "Belli kızmadığın," diye karşılık verdim. Arabayla bir yerin önünde durduğumuzda Yağız'a baktım. "Bu akşam yemek yiyeceğiz burada aslında. Daha tam hazırlayamamışlardı, o yüzden vakit geçsin diye pazara götürdüm seni. Sana bir şey söyleyeceğim," diyerek elimi tutup öptü. Gülümserken "Ne söyleyeceksin?" diye sordum. "Olmaz, yemekte," diyerek gözlerimin içine baktı ve arabadan indi. Arabadan inip koluna girip başımı omzuna yasladım. İçeri girdiğimizde büyük restoranın sonuna doğru gittik. Sondaki masanın güllerle süslenmiş olduğunu görünce Yağız'a dönüp sıkı bir şekilde sarıldım ve "Sana aşığım," dedim. "Sana aşığım," diye karşılık verirken sandalyemi çekti. Oturduktan sonra siparişlerimizi verdik ve yemeklerimiz gelince yedik. "Gelelim bu gecenin konusuna," diyerek ellerini masanın üstüne koydu. Başımı kaldırıp onu dinliyordum. "Kısa bir dünya turuna çıkıyoruz. Her yerde iki gün kalarak bir ayda on beş ülke gezeceğiz. Yarın için uçak biletlerimizi aldım."

***

Hayatımın en güzel bir ayını geçirmiştim. Her gün gezmekten uykusuz kalmış ve çok yorulmuştuk fakat gittiğimiz yerlerdeki güzellikler bu yorgunluğu bize unutturmuştu. Her gittiğimiz yerden birer hatıra eşyası alarak bu bir ay içerisinde

oluşturduğumuz anı kutusuna koymuştuk. Ama ben bu bir ay içerisinde hissettiğim mide bulantıları yüzünden hep rahatsızdım. Buraya gelirken yağmurun altında koşa koşa gezdiğimiz caddelerden geçerken içimdeki anlamsız umutla gelmiştim. Kadın doğum doktoruna aylık olarak kontrole geliyordum. İngiltere'de gördüğüm tedavi kesin bir sonuç vermese de ben her yeni güne umutla uyanıyordum. Doktor ultrason görüntülerine bakarken ben doktora bakıyordum.

Yüzündeki anlamlandıramadığım keskin ifade garip hissettirip beni korkuturken, bir yandan Yağız'ın aramaması için dua ediyordum. Çünkü kontrole geldiğimi bilirse her gelişimde umutlanacaktı, bir sonuç olmadığını duyunca hayalleri yıkılacaktı. Üzülmesini istemiyordum. Doktor heyecanla ultrason görüntüsüne bakıp gözlerini kapattı ve açtı. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Başını sallayarak bana bakarken derin bir nefes alıp "İnanmıyorum Eylül," dediğinde yattığım yerde doğruldum. "Her şey senin inancınla mümkün oldu. Ben senin kadar güçlü ve umutlu birini görmedim. Sonunda. Hamilesin."

Duyduğum kelimelerin her harfi birer silah gibi beynimin içinde patlarken hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Ellerimi ağzıma kapatıp sesimin çıkmaması için nefesimi tutarken mutluluk gözyaşlarım ellerime damlıyordu. Ayağa kalkıp doktora sarıldım ve "Şükürler olsun," dedim.

Aklım şu an tamamen Yağız'daydı. O bunu duyduğunda o kadar mutlu olacaktı ki. Bir hayal vardır. Bir de gerçekleşmeyeceğinizi bildiğiniz bir hayal. İşte bugün benim gerçekleşmeyeceğini bildiğin hayalim gerçekleşti. Hiçbir şey için mümkün değil veya imkânsız denmesi doğru değildi ama bir zamandan sonra beyniniz o olmayacağını bildiği şeyi imkânsız diye hapsediyordu içine. O hapiste bile rahat bırakmıyordu işte, işkenceler yapıyordu ve hiç susmayan çığlıkları hediye ediyordu size. Bugün benim o çığlığım sustu.

Toparlanıp bebeğimizin ilk ultrason görüntüsünü aldım ve kalbime bastırdım. "Kızım," diye fısıldadım doktorun odasından çıkarken içimdeki hisle. Elimi karnıma koyup yürürken hâlâ sessizce ağlamaya devam ediyordum. Kız gibi hissetmiştim nedensizce. Bir taksiye binip eve geldiğimde aynanın karşısında saatlerce karnıma baktım ve içindeki mucizeye şükrettim. Daha sonra Yağız'a bu haberi vermek için mükemmel bir sofra hazırlayarak giyindim ve koltuğa oturup Yağız'ı aradım. Elimi karnımda gezdirirken "Babanın sesini duyacaksın," diyerek şefkatle gülümsedim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki sesini kulaklarımda duyuyordum. Yağız telefonu açtığında "Sevgilim ben de tam seni arıyordum," dedi. "Bir şey mi oldu?" diye sordum. "Ben bu akşam biraz geç geleceğim, sen yemeğe beni bekleme acıkırsın. Ben gelince yerim olur mu? Bir dosyayı sonlandırıp kafamı rahatlatmak istiyorum, biraz uzun sürer diye düşünüyorum," dediğinde nedensizce üzüldüm ve yutkunup "Tamam olur hayatım, ben yine de beklerim seni," dedim. "Olmaz öyle. Aklım sende kalır, sen ye yemeğini," dediğinde "Kolay gelsin sevgilim," dedim ve telefonu kapattım.

Böyle büyük bir haberi verecekken ve bu kadar hazırlık yapmışken geç geleceğini söylemesi garip hissettirmişti. Bozulmamam gerektiğini biliyordum sonuçta böyle bir haber alacağını ve benim bu kadar hazırlandığımı bilmiyordu. Üstelik ilk defa böyle bir şey yaşanıyordu. Ben onu bekleyecektim, o haberi bir an önce onun da alıp dünyanın en mutlu adamı olması gerekiyordu. Bunu duyduğunda eminim o da benim gibi mutluluktan ağlayacaktı. O, çocuğumuzun olmasını benden daha çok istiyordu fakat bugüne kadar bir kere bile konusunu açmamıştı. Soranlara da ben istemiyorum diyordu. Onun İngiltere'de tedavi olduğumdan haberi yoktu. Bu yüzden hiç umudu yoktu, tamamen inanmıştı çocuğumuzun olmayacağına.

Gerçeği söylemek gerekirse ben de olmayacağını düşünü-

yordum. Tamam içimde hep bir umut vardı fakat bu umutta olmayacağına inanmıştı benimle birlikte. Şimdi her şeyden ve herkesten daha şanslıydım.

Hamileliğimin her gününü tek tek yazacaktım. Her anını doya doya yaşayacaktım onun. Çocuğumu dünyaya getirdiğim ilk andan itibaren onun yanından hiçbir zaman ayrılmayacaktım. Şimdiden özlemiştim onun kokusunu. Küçük bir penguencivcivi açacaktı bu dünyaya gözlerini. Bizim penguencivcivimiz... Yağız'ı beklerken daha fazla dayanamayıp oturduğum koltukta uykuya teslim oldum.

50

Hava henüz kararmamışken gökte garip bir kızıllık vardı, birinin canı yanıyormuş gibi bir kızıllık. İçimden gelen sıkıntının nedenini bilmiyordum fakat Yağız'a söyleyeceğim için yaptığım heyecana bağlıyordum. Dün gece ben koltukta uyuyakaldığım için Yağız geldiği gibi beni kucağına alıp sessizce yatağa geçirdi. Ona bir anda değil, özel bir anda söylemek istediğim için bugün iş çıkışını bekledim. Sabah mutlu bir şekilde ayrılmıştık. Ben işten erken çıkıp Yağız'ın beş yıl önce benden çocuğum olmayacağını bahane ederek ayrıldığı terasa geldim ve bir masa hazırladım. Etrafı çok güzel bir şekilde süslemiştim. Ortada duran masa çok büyük değildi. Geniş ve çok büyük olan terasın her köşesini tek tek süslemiştim. Etrafını mumlarla çevirdiğimde masa mumlardan oluşmuş bir halkanın içinde kalmıştı. Mutluluk ve heyecanla yerimde zıplarken masadaki yemekleri düzelttim. Yağız'ın önündeki zarfı tekrar elime aldım. İçerisine çocuğumuzun ultrason görüntüsünü koyup küçük bir kağıda not bırakmıştım. Zarfın üstünde *Babama* yazıyordu. İçindeki küçük not kâğıdına ise şöyle yazmıştım:

Baba. Ben senin küçük ama en büyük mucizenim. Dokuz ay sonra beni kucağına aldığında sakın annemi unutma.

Gözlerim tekrar dolarken ellerimi yanaklarıma koyup terasın kıyısına oturup bacaklarımı aşağıya sallandırdım. Yağı her geldiğimizde bunu yapmama kızıyordu fakat ben kendimi huzura kavuşmuş gibi hissediyordum. Şimdi bunu yaptığımızdan sadece kızımız ve benim haberim vardı. Hamile olduğumu daha hiç kimseye söylememiştim. Aynı zarftan anneme, İlayda'ya ve Can'a da hazırladım. Ayaklarımı boşlukta sallandırırken Galata Kulesi'ne bakıp ne kadar büyük ve ihtişamlı olduğunu düşündüm. Karnımda sevdiğim bir adamdan bir parça taşımak ve dokuz ay sonra kucağıma alacak olmak dünyada hissettiğim en güzel histi.

Birini çok sevdiğin zaman o yanında olduktan sonra ne olursa olsun her şey hafifliyordu. Ona güveniyordun çünkü, o sana bir şey olmasına izin vermezdi. Sana bir şey olursa ona da olurdu. Kimse senin yanında olmazsa o olurdu. O olmazsa sende olmazdın çünkü onun yanında olurdun. Bazen onun yanında olmaktan kendi yanına bile uğramazdın. Kendini unuttuğunda onu ezbere bilirdin. Bir yerin acıdığında hissettiğin aşktan başka duyguya yer olmadığı için üzülmezdin. Yağız benim elimden beş yıl önce kayıp gitti dediğimde beş yıl sonra avuçlarımın içindeydi. Avuçlarımı öptüm.

Cebimden telefonumu usul hareketlerle çıkarırken Yağız'ı arayıp telefonun arkasında duran parmağımla açana kadar ritim tuttum. Yağız telefonu açıp "Evet, bu güzel sesini duymak için ne yaptım ben söyle bakalım?" dediğinde mutlulukla gülerek derin bir nefes aldım ve "Sevgilim," diyerek kısa bir süre sustum ve devam ettim. "Bugün çok farklı özlüyorum seni. Sanki bir daha göremeyecekmişim gibi."

"Şşş!" diyerek beni susturdu. "Nereden çıktı bu şimdi? Öyle bir şey olmayacak, söz veriyorum beni göreceksin. Hatta benim karım madem beni çok özledi ben şimdi işten çıkıp eve geliyorum." Sesinde büyük bir huzurun gizli bir anahtarı vardı ve ben

bugün o hep ulaştığım anahtara ulaşamıyordum. Boğazımdaki sebepsiz yumruyla sert bir şekilde yutkundum. "Bu akşam eve değil terasa gel. Sana çok önemli bir şey söyleyeceğim," dedim.

"Ağzından çıkacak olan bir kelime için ölürüm," dedi telefonu kapatmadan önce "Yarım saate oradayım." Heyecanla ayağa kalkıp hazırlıkları tamamlamaya başladım. Masadaki mumları yakıp hafifçe kararan havada otantik bir masanın son dokunuşlarını yaparak etrafı aydınlattım.

İçimdeki garip his bana Yağız'ı tekrar arayıp sesini duymamı fısıldarken cebimden telefonumu telaşlı hareketlerle çıkarıp aramaya başladım. Telefon uzun bir süre çaldı fakat Yağız aramayı yanıtlamadı. Yolda olduğunu düşünerek son bir kez daha arayıp açmazsa daha fazla aramamayı düşündüm ve son kez aramaya başladım. Gelen cam kırılma ve silah sesleriyle merdivenlere koşarak aşağıya baktım. Aşağıdan koşuşturma ve çığlık sesleri geliyordu. Hiç durmadan kırılan cam sesleri beynimi delip geçen birer mermi oldu o anda. Dişlerim birbirine çarpıp ses çıkarırken merdivenleri birkaç basamak inerek sesleri duymak için daha dikkatli bir şekilde dinlemeye başladım. Kalbim korkuyla teklerken elimin tersiyle alnımdaki boncuk boncuk olan soğuk terleri sildim ve sakinleşmeye çalıştım. Bir silah sesi daha geldiğinde kaşlarımı çatıp çığlık attım ve bu çığlık yenilgisine düştüğüm son tını oldu... Arkama bile dönemeden arkadan bana usulca yaklaşıp ağzıma ıslak bir bez kapatan kişinin yüzünü göremeden olduğum yere yığılırken "Yağız," dedim. Acının soğukluğu iki dudağımın arasına hapsoldu.

Varlığıyla yaşadığımız bazı şeylerin yokluğu bazen acıtmazdı canımızı. Onun bir yerlerde mutlu olduğunu hissettiğimizde veya bizim mutlu olduğumuzda onun da gülümsediğini bildiğimiz için yanmazdı canımız. Sadece çok özlediğimde... Çok

özlediğimde duygularım birer fırtına olup parmak uçlarımdan akıp giderdi. Hangi duygularım? Acı değil, özlem, üzüntü, hiçlik, sızı, aşk, sevgi değil. Mutluluk, heyecan, sevinç gidiyordu hep. Geriye benimle kalan gitmeyenlerdi ve gitmeyecek olan. Ben acıya gözlerimi kapattım. Kapattıkça oyun sandı, daha hızlı kovaladı. Ne zaman mutlu olsam yakaladı beni.

Bazı göz bebeklerinde gizli bir mühür vardır ve o mührü görürseniz eğer o göz bebekleri sizin hayatınızı belirleyen yol olur. Ben o mührü gördüm. O belirledi yolumu. Yolda bir yanlışlık yoktu, dedim ya acı yakaladı beni.

Peşine düştüğüm duygularım acıya esir olurken o kuyunun kenarından hiç çekmedim elimi. Vücudum hep o kuyuya battı ama o tutunduğum kıyı tuttu beni. Şimdi o kıyı benim ağırlığımı taşımaktan benimle birlikte bu kuyuya düşüyordu yavaş yavaş. Öyle bir kuyudaydım ki şimdi, ne dibi görebiliyordum ne sonu. Ne çıkmak için kolumu kaldırabiliyordum, ne de batıp kurtulmak için bir adım daha atabiliyordum...

Gözlerimi açıp burnumu delip geçen saman kokusuna karşı öksürerek uyandım. Çatallı bir şekilde öksürürken gözlerim bulanık görüyordu. Etrafıma bakarak küçük bir depoda olduğumu anlamam uzun sürmedi. Burnumda hâlâ keskin bir koku varken en son ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. En son duyduğum silah seslerine bakmak için merdivenlere indiğimde arkadan bir elin ağzıma kapattığı bezle yere yığılmıştım, ondan sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Tahminimce geldiğimden beri uyuyordum. Bulunduğum yerde demir parmaklıklar vardı. Yer tamamen samanlarla kaplı ve ıslaktı. Titrerken elimi karnıma koyup "Penguencivcivi," diye fısıldadım acılar beynime ilmek ilmek işleyip yenilgiyi örmeye başladığında.

Ellerimi birbirine vurarak yapışan samanları silktim ve ayağa kalkıp son gücümle, gözlerimi kapatarak "İmdat!" diye bağır-

dım. Neden şimdi burada böyle bir yerde olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Tekrar tüm gücümle "Yardım edin!" diye bağırdım ve gözlerimi açtım. Karşımda Yağız'ın silueti belirirken "Sevgilim," dediğim anda kaybolup gitti. "Açın kapıyı!" diye çığlık attım demir parmaklıkları sallarken. Ellerim demirin soğukluğuyla ısınacak kadar soğuktu. Düşündüğüm tek şey Yağız'ın ne yaptığı ve nerede olduğuydu. Bebeğime zarar gelmemesi için dua ederken "Bırakın beni!" diye tekrar bağırdım ve demir kapıya sert bir tekme attım. Hiç durmadan saatlerce bağırdım. Sesimi kesen tek şey içeri giren adam olmuştu.

"Gelinimiz uyandığına göre, tiyatro başlasın," dedi simsiyah giyimli adam demir parmaklıkların kilidini açarken. "Gelinimiz?" dedim kaşlarım çatılırken. "Bırakın beni!" diye haykırdım. Adam demir parmaklıkları açıp benim yanıma geldi ve kapıyı kapatıp kapının önünde durdu. Oturduğum yerden kalkıp duvar dibine sindim. "Bu oyunun kuralı zaten seni bırakmamak," dedi duvarlara çarpıp yüzüme bir tokat gibi inen sesiyle.

"Yağız nerede?" diye sordum sesim titrerken. Ona bir şey olmasından o kadar korkuyordum ki... Cevap vermeyince belki sadece dertleri benimledir diye düşünerek "Ne istiyorsunuz benden?" diye sordum. Hâlâ cevap vermeden yüzüme bakınca dişlerimi sıkarak ona doğru bir adım attım ve çenemi kaldırıp "Ne derdiniz var benimle?" diye bağırdım. Tek eliyle sertçe çenemi tuttuğunda geriye doğru bir adım sendeledim. Elimle kolunu tutup çenemi bırakması için sıktığımda daha çok sıktı. "Açıkçası seninle bir derdim yok. Sen sadece bir maşasın."

Gözlerim çektiğim acıdan dolayı dolarken ağzımdan zorlukla çıkan kelimelerle "Yağız nerede?" diye sordum. Gelinimiz dediği için aklıma ilk gelen isim Hakan Ersel olmuştu. Çenemi hâlâ bırakmamıştı, dişlerim birbirine kenetlenmiş gibi hissediyordum. Kaşlarımı çatarak

ona bakarken "Ona bir şey yapmayın," diyebildim sadece. Cebinden telefonumu çıkarıp çenemi sertçe bıraktığında yüzüm yana doğru savruldu. Elleri hâlâ yüzümdeymiş gibi hissederken başımı kaldırıp karşımdaki adama bir anda sert bir tokat attım. Böyle bir şey beklemiyor olacak ki yüzü kolaylıkla savruldu. Savrulan yüzüne bir tekme attığımda yüzüne aldığı darbeye karşı acıyla inledi ve ellerini yüzüne kapattı. Kapının önünde yere yığıldığı için üstünden atlayarak geçerken bir bacağımı kurtardığımda diğer bacağımın ayak bileğinden sertçe kavrayarak beni içeri çekti ve yüzüstü yere düşmemi sağladı. Dudağım yere çarpıp kanamaya başladığında bacağımı güçlü bir şekilde çekerek yerden ellerimle destek aldım ve ondan kurtulmaya çalıştım. Ağzımda kan tadı acı bir şekilde yayılmaya başladığında yüzümü buruşturdum. Bu sefer dizimden tutup beni daha kuvvetli bir şekilde içeri sürükledi. Canım çok acıyordu. Adamın burnundan kan akarken kanları avcunda tutmaya çalışıyordu. Bana doğru gelmeye başladığında olduğum yerde sürüklenerek geriye gidiyordum. Kalbim göğüs kafesimi parçalayacak kadar şiddetli atıyordu. Hızlı adımlarla yanıma geldiğinde derin bir çığlık attım. Saçlarımdan tutup beni ayağa kaldırdığında saç köklerimde hissettiğim acı bedenimi uyuşturdu. Elini havaya kaldırıp sert bir tokat attığında tekrar düştüm. Bağırarak ağlıyordum. Dudağımdaki kanlar yerdeki samanların üstüne damlarken boynumdan süzüldüğünü görmüştüm.

Tekrar saçlarımdan tutup ayağa kaldırdığında "Sen az önce hangi cesaretle böyle bir şey yaptın?" diye şiddetli bir şekilde bağırdı ve hiç durmadan dizini nefes almamı engelleyecek kadar güçlü bir şekilde karnıma geçirdi. Duvara tutunarak yere yığılırken ellerimi karnıma götürüp "Bebeğim," dedim nefessiz kaldığım için öksürürken. Gözlerimden süzülen sıcak yaşlar kulaklarımın içine girerken nefes alabilmek için öksürüyordun. Kıvrıldığım yerde sırtüstü yatıp nefes alabilmek için havaya

baktım. "Ben hamileyim, yapma," diyebildim içimde kalan son nefesle.

Çıkıp demir kapıyı kapattı ve beni buraya tekrar kilitledi. Kesik kesik nefes almaya başladığımda "Yardım et bize penguen," diye fısıldadım. Yerde yarı baygın bir şekilde yatarken gözlerimi hiç ayırmadan duvardaki bir noktaya bakıyordum. Bebeğime bir şey olmaması için dua ederek elimi karnımda gezdiriyordum. Parmaklarımla yüzümdeki kurumuş kanları temizlemeye çalışırken "Senin canını yakıyorlarsa bir yerlerde böyle..." dedim sesim titreyerek ağlarken. "Allah'ım onun acılarını da bana yükle," diye dua ettim sonra kendi kendime. "Bebeğimize böyle zor kavuşmuşken onu asla bırakmayacağım," dedim boğuk sesim bana evladını kaybeden bir annenin feryat ederek ağlarkenki sesini anımsatırken. Bebeğin düşmüş olması için kanamam olması gerekirdi. Öyle bir şey olmadığı için her saniye şükrediyordum. "Beş yıldır bunları yaşamamızda geciktiğim her gün için senden özür dilerim. Biliyorum hayatından yıllarını çaldım. Ama sonunda öyle bir geldim ki tamamen senin olarak... Seninle bir parçamız şimdi karnımda ve eminim ki sen de başka bir yerde tehlikedesin. Kendi hayatımdan çaldığım her saniye için üçümüzden de özür dilerim. Buradan çıkıp senin yanına geldiğimde veya senin buraya gelip beni buradan götürdüğünde bir daha asla senden ayrılmayacağım. Ne olursa olsun, nerede olursak olalım bırakmayacağım her an tuttuğum ama her tuttuğumda ilk defa tutuyormuş gibi hissettiğim ellerini... Gözlerine bakmakta gecikmeyeceğim artık. Çocuğumuzla seni tanıştırmakta gecikmeyeceğim. Gecikmeyeceğim sana, boynuna. Sen neredeysen ve ne haldeysen lütfen şimdi elini boynuna koy, daha sonra kirpiklerine; ben oralarda bir yerlerdeyim."

Sabahın ilk ışıkları tepedeki küçük camdan içeri sızana dek Yağız ile konuştum. Beş yıldır yaşadığım her şeyi tek tek an-

lattım. Ne canım acıdı, ne üşüdüm, ne korktum... Şimdi ondan bir haber alabilmek için şurada canımı verirdim. Yüzüme çarpıp bir kor gibi düşen güneş ışınlarına kaşlarımı çattım. Gözlerimi kısarak etrafa bakarken ayağa kalkıp demir parmaklıklara tutundum. Karnımdaki acı kendini hissettirirken tişörtümü kaldırıp karnıma baktım. Şükürler olsun ki aşağıya değil tam göğsümün altına tekme atmıştı. Bebeğime bir şey olmadığı için o kadar mutluydum ki. Buradan kurtulduğumda onun gerçekten bir mucize olduğunu Yağız'a bastıra bastıra anlatacaktım. "Çıkarın beni buradan!" diye bağırdım kapıyı tekmeleyip ses çıkarırken. "Ya beni buradan çıkarın ya da derdiniz neyse, gelip ne yapacaksanız yapın."

Aralıklarla bağırıp yardım bekliyordum. Artık gücüm kalmadığında yere oturup sırtımı duvara yasladım ve başparmağımı karnımda gezdirirken konuşmaya başladım. "Kızım sana biraz babanı anlatayım mı? O, dışarıdan kimseyi sevemeyecek gibi durur ama içi o kadar sevgi doludur ki, benim dünyamı sevgiyle doldurup taşırdı. Eminim ki seni de çok sevecek. O zaten hep çocuğumuzun olmasını istiyordu, daha biz evli değilken hep söylüyordu evlenince bir tane kızımız olmasını istediğini. Kız istiyordu çünkü erkek olursa beni kıskanırmış. Biliyor musun, bazen abartıyordu kıskanmayı. Ben de onu kızdırmak için oğlumuz olacak diyordum hep. O ikimizi de korur, hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Sana bir şey olmasına hayatta olduğu sürece asla izin vermez. Sana bir şey olursa çok sinirlenir, sinirlendiğinde yapamayacağı bir şey yoktur. Ha bir de sinirlenince gözleri koyulaşır, zaten koyu kahve ama sinirlenince daha da koyu oluyor. Çenesinin iki yanındaki belirgin çene kemikleri seğirir sinirlendiğinde, çok belli olur oraya baktığında anlayabilirsin. Çok uykusu olduğu zamanlarda uyurken yastığı hep başının üstüne koyar. Yüzünü göremezsin. Çok koştuğunda her ne kadar belli etmek istemese de nefesi daralıyor. Bir şeye sevin-

diğinde veya bir başarı yakaladığında eğer evdeyse bana aldığı kar küresini sallar ve içindeki kar tanelerini seyreder. Uyumayı çok sever, sabah kaldırınca sinirlenir. Boynu çok yumuşak, orada uyuduğunda anlarsın. Kirpikleri çok fazla ve uzun, hiçbir zaman tam olarak sayamazsın yani ben sayamadım. Ben üzüldüğümde hisseder. Evlenmeden önce ben bazı gecelerde ona söylemeden kafama bir şeyler takıyordum, o gecelerde hep beni arayıp uykusundan aniden uyandığını; bana bir şey olup olmadığını, ağlayıp ağlamadığımı sorardı. Ben ağlayınca uykusundan uyanıyormuş. Ne dersin, şimdi de uyanmış mıdır?"

Gözlerimden akan yaşları avuçlarımın tersiyle silerken derin bir iç çektim. Saatler geçtikçe umudumu kaybediyordum. Beni aradığından emindim fakat hâlâ hiçbir şey değişmeden burada olduğum için korkuyordum. İnsan kötü bir olayın içindeyken o olay hiç bitmeyecekmiş, hayatının sonuna kadar hep böyle mutsuz olacakmış gibi hissediyordu. Başım ağır gelip düşmeye başladığında duvara yaslayarak kendimi uykuya teslim ettim.

Demir parmaklıkların açılma sesiyle uyandığımda "Kim yaptırıyor bunu size?" diye sordum karşımdaki dünkü adamdan farklı biri olan adama. Adam söylediğime cevap vermeden "Ben yemem deme, yemem diyenlerden dirençsizlikten ölenleri gördüm," dedi ve elindeki tepsiyi önüme bırakıp tekrar kapıya gitti. Arkasından koşarak dışarı çıkmaya çalıştım "Lütfen bana yardım et," dedim o kapıdan çıkıp beni buraya tekrar kilitlerken. Diğer kapıyı da kapatıp dışarı çıktığında çığlık atarak duvara vurdum ve güçsüzlükle ağlamaya başladım. Bağıra bağıra ağlarken "Yağız kurtar beni buradan," dedim. Her hücrem çektiği acıyı diğerine yüklemek isterken içimde onlar bile savaşıyordu. "Delireceğim burada," dedim hıçkırıklarla ağlarken. Yere düşüp yerdeki samanları tüm gücümle sıktım.

İçinde bulunduğum çıkmaza çığlık çığlığa ağladıktan sonra

gece karanlığı çökünce olduğum yerde titreyerek yokluğumu fark ettiklerinde neler yaptıklarını düşünmeye başladım. Yağız tek kelimeyle delirmiştir diye düşünürken annemi hayal ettim. "Anne, ben de anne olacağım," diye fısıldadım kendi kendime. Annem üzüntüden sessizce olduğu yerde baygın bir insan gibi duruyordur ve bir an önce bulunmam için bir şeyler bulmaya çalışıyordur. İlayda hiç durmadan ağlayıp bana tekrar kavuşmuşken kaybetme korkusuyla kasılıp kavruluyordur. Can da Yağız kadar delirmiştir ve bildiği her yerde beni arıyordur. Gözlerimi kapatıp yaşların düşmesine izin verdim ve titreyen bedenimle dizlerimi karnıma daha çok çekip daha da küçüldüm. Gözümü bir saniye kırpmadan gecenin karanlığına gündüzün aydınlığının dökülmesini izledim.

Sabah olunca ilk gün yanıma gelen adam kapıyı açıp yanıma girdi. Doğrulup ayağa kalktım ve "Hakan Ersel ile ne derdiniz var?" diye sordum. "Akıllı bir gelin," dedi dudakları düz bir şekil alırken beni alkışlayarak. "O mu yaptırıyor size bunu?" diye sorduğumda başını sallayıp "Onun gelini olup akıllı olmanla şaşırtmışken neyse ki fazla sürdürmedin," diye karşılık verdi. "O seni bu ateşe attı," dediğinde gözlerimi kapatıp yutkunmaya çalıştım. "Bırak beni," dedim boğazımın kuruluğu konuşmamı zorlaştırırken. "Sana bir şey söylememi ister misin?" dedikten sonra cevap vermemi beklemeden cebinden telefonumu çıkarıp havaya kaldırdı. "Sen buraya geldiğinden beri Yağız seni bir kere bile aramadı. Telefona uzanıp elinden aldım ve "İnanmıyorum sana," dedim. Ekrana bakarken annemin, İlayda'nın ve Can'ın defalarca aradığını gördüm fakat Yağız'ın ismi yoktu. "Silmişsin, zor bir şey değil," dedim dişlerimi sıkıp ona bakarken.

"Silmediğime emin olmak için arayıp kendin sorabilirsin," dediğinde rehbere girip hızlıca Yağız'ı aradım. Uzun bir süre geçmeden telefonu açtığında sesini duyduğum gibi ağlamaya

başladım. "Yağız," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Neredesin Eylül sen?" dediğinde sesine karşı gözlerimi kapattım, içim huzurla doldu. "Beni kaçırdılar. Lütfen beni kurtar samanlarla dolu küçük bir depodayım. Terasa gittin mi, oradaki zarfın içine baktın mı?" diye sordum telaşla. Bir an önce her şeyi söylüyordum çünkü gelip beni buradan kurtarmasını istiyordum.

"Terasa gittim hiçbir şey yoktu," diye karşılık verdiğinde ne yapmaya çalıştığını anlayamayarak "Sevgilim," diye seslendim. "Tamam sen gel beni buradan kurtar her şeyi anlatacağım zaten," dedim ve cevap vermesini bekledim. "O adamlara bulaşamam Eylül. Başının çaresine bak. Oradan kurtulmanın bir yolunu bul, polisler arıyor seni zaten," dediğinde ağzım açık bir şekilde kaldım. "Saçmalama!" diye bağırdım. Telefonu kapattığını anlayınca sinirle çığlık atarak telefonu yere fırlattım ve karşımdaki adama "Yağız böyle konuşmaz," dedim. "Çok seviyormuş seni gerçekten," dedi ve dalga geçer gibi gülerek dışarı çıktı.

Sinir krizi geçirerek her yere saldırırken sonunda yere çöküp dizlerimi kendime çektim ve sırtımı duvara yaslayıp ellerimi başımın üstüne koyup titremeye devam ettim. Yağız'ın asla öyle bir şey söylemeyeceğini biliyordum. Bu bir oyundu. Kurtulmak için umudumu tamamen kesmek adına böyle bir şey yapıyorlardı. "Onu da esir almışlar," dedim kendi kendime. Onun halini düşündüm. Zorla böyle bir konuşma yapmıştı, yapmamak için direndiğini şimdiden biliyordum. Direndiği için onu dövebileceklerini düşününce derim yüzülüyormuş gibi bir acı hissettim.

***

Bir haftadır umudun kırıntısı kalmamış bedenimle burada yatıyordum. Ense kökümdeki ağrıyla başımı kaldırmaya çalıştığımda başım tekrar yere düştü. Son günlerde ölmemek için getirdikleri yemeklerden birer lokma yiyordum. Buradan

kurtulamayacağımı yavaş yavaş kabullenmeye başlamıştı beynim. Her geçen gün değişiklik olabilir diye açtığım gözlerimi değişiklik görmeyerek kapata kapata tükenmiştim. Yağız'ın hayaliyle konuşmaktan başka bir şey yapmıyordum. Bir kere daha kaçma girişiminde bulundum. Bu sefer başardığımı sanmıştım, çıktığım depodan özgürlüğüme kavuşmuşçasına koşarken çok fazla uzaklaşamadan arabayla gelip beni tekrar buraya hapsetmişlerdi. Oysa ben Yağız'a kavuşacağımı sanmıştım attığım her adımda. Buraya tekrar gelince böyle bir şey yaptığım için karşılığında beni nasıl dövdüklerini hatırlamak bile istemiyordum.

Adamlardan biri gelip kapıyı açtı ve benim ayağa kalkmamı bekledi. Ben ayağa kalkmayınca kolumdan tutup ayağa kaldırdı ve sürükleyerek dışarı çıkardı. Deponun önünde duran siyah arabaya bindirip başka bir yere götürdü. Nereye gittiğimizi her sorduğumda Yağız'a kavuşacağımı söylüyorlardı. Büyük bir alana geldik. İsli duvarların arasında her köşede bir varilin içine ateş yakılmıştı. En ortada yan yana koyulmuş üç sandalye vardı. Kolumu tutan adam beni ortadaki sandalyeye oturtup bağlarken hiçbir şekilde karşı koyamıyordum. Vücudum direncini tamamen kaybetmişti. Karşımdaki sandalyede oturan adam gözlerimin içine bakarak "Birazdan ailen de buraya teşrif edecek," dedi acımasız bir şekilde. Gözlerimi kapatıp "Onlara bir şey yapmayın," dedim elimden hiçbir şey gelmeyerek. "Yağız nerede?" diye sordum. Adam ayağa kalkıp yanıma geldi ve eğilip yüzüme baktı. "Şimdi anneni buraya çağıracaksın."

Başımı dehşet içerisinde sallarken "Olmaz," diye bağırdım. "Annemi bu işe karıştırmayın." Telefonda bir numara tuşlamaya başladığında ağzını açıp ağır bir şekilde konuştu. "Bir şey belli edersen seni hemen şurada öldürürüm, acımam. Annene kurtulduğunu ve buraya kaçtığını söyleyeceksin. Adresi verip buraya gelmesini sağlayacaksın."

Başımı sallarken dudaklarımı birbirine bastırdım ve Hayır. Öyle bir şey yapmam," diye karşılık verdim. Kendi canımı düşünmeden sevdiklerime verebilecekleri zararları düşünüyordum. Onların acı çektiğini görmek benim canımı daha çok yakardı. Benim yüzümden onlara bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. "Yapacaksın," dedi karşımdaki adam sert bir şekilde kaşlarını kaldırırken. "Ona zarar vermenize izin vermem. Onu tehlikeye atamam," diye karşılık verdim kararlılıkla. Başını sağa sola sallayarak gözlerini yumdu ve sakinleşmeye çalışıyor gibi bir hareket yaptı. "Öyle bir atacaksın ki, düştüğü yangının içinde onu bu yangına atan kişiye dönüp bakmak istediğinde sadece seni görecek."

"Aramayacağım!" diye bağırdım. "Anladın mı, aramayacağım!" Saçlarımı eline dolayarak cebinden hızlıca bir şey çıkardı. Elindekinin bıçak olduğunu görünce şiddetli bir çığlık attım. Elindeki bıçağı karnıma doğru yaklaştırdığında oturduğum sandalyede geriye kaçmaya çalışıyordum.

"Arayacaksın. Yoksa bu küçüğe acımam," dedi buz gibi bir sesle. Sesi beynimde yankılanırken "Tamam, çek o bıçağı," dedim karnımı içime çekmeye çalışırken. Daha fazla yaklaştırdığında korkuyla nefes alıp veriyordum. "Çek o bıçağı," dedim dişlerimin arasından. Bıçağın karnıma değmesine birkaç santimetre kalmıştı. Göğsüm korkuyla inip kalkıyordu.

Bıçağı yavaşça çekti ve kapatıp cebine koydu. Telefonda annemi aramaya başladığında annem yorgun sesiyle "Efendim?" diye açtı. "Anne," dedim dünyanın tüm duyguları önüme dizilmiş de sadece en kötüleri kalmış gibi. "Bir tanem," dedi annem ağlarken. "Neredesin çabuk söyle." Kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissederken zorlukla "Anne ben kurtuldum. Bir yere kaçtım ve orada birinden aldım şimdi bu telefonu," dedim ve adresi verip sustum. Annem mutlulukla adresi alıp "Tamam kızım, bekle hemen geliyorum," dedi ve telefonu kapattı. Kalbim parçalara ayrıl-

mış gibi hissediyordum. Ellerimi şakaklarıma götürüp ovdum ve derin bir nefes alıp olacakları beklemeye başladım. Saatlerdir bu sandalyede oturup sessizce annemi kurtarma planları yapıyordum. Üstümdeki yırtılmış kıyafetler ve ölümü bekler gibi biçimsiz duran bedenim pes etmiş duruyordu. Başım eğik bir şekilde dururken "Baban gelmeyecek galiba kızım," dedim umudum küçük bir çocuğun patlayacağını bilse de büyük olsun diye daha hızlı üflediği sabun köpüğü gibi patlarken. Beynim yavaş yavaş ben olmadığımda Yağız'ın nasıl bir hayat süreceğini tasarlamaya başlarken düşüncelerime engel olmaya çalışıyordum. O burada olsa, onun yanında ne olursa olsun canım yanmazdı. Canım yanıyorsa o burada diye geçerdi. Üzgünsem o burada diye sevinirdim. Korkuyorsam o burada diye rahatlardım. Ama o bir yerlerdeydi. Nerede olduğundan bile haberim olmadığı için daha zordu her şey. Adamlar ellerimi ve ayaklarımı çözmüşlerdi ama yine de hiçbir kaçma girişiminde bulunmuyordum. Son telefon konuşmamızdaki ses tonu kulaklarımda yankılanıp içeri girip beynimi delen bir mermi gibi yakıyordu canımı.

İşte tam o merminin tüm vücudumu esir aldığı sıralarda bir ses kurtardı beni bu solmuş çiçeklerin içinden. Her yer çiçek açtı o anda. Etrafım birer birer renkli çiçeklerle doldu, ben o bahçenin ortasında etrafı çiçeklerle kuşatılmış bir esirdim. Ona baktığımda etraftaki çiçekler kendi kendilerine bir taç olup başıma kondular. Kollarını tutan adamlara sertçe direnerek ellerinden kurtuldu ve bana doğru koşmaya başladı. Beynim gerçekleşen olayları saniyeler sonra takip etmekte zorlanıp geç algılıyordu. Onu bana doğru koşarken görmek başımı döndürdü. Kıyısı olmayan bir umutsuzluk denizinde artık kulaç atmaktan yorulup pes edecekken hem beni hem kendisini yüzdürebilecek kadar güçlü biriydi o. Son telefon konuşmamızdan çok daha umutluydu şimdi sesi. "Eylül!" diye bağırdı.

Sesi, babasından *seni sevmiyorum* cümlesini duyan bir genç kızı tekrar babasının onu sevebileceğine inandıracak kadar umut doluydu. Yanıma geldiğinde elini başıma koyarak beni kendine çekti ve hızla inip kalkan göğsüyle bana sarıldı. "Penguenim," dedim gözümden yaşlar hızla süzülürken. Geri çekilip yüzünü ellerimin arasına alıp ona baktım ve gözlerimi kapatıp onu öptüm. Yüzündeki morlukları ve kaşındaki kurumuş kanları öptüm. Kalbim acıyla kasılıp kavrulurken elimi yüzünde ve yaralarında gezdirip hıçkırıklarımın arasından "Geçti mi?" diye fısıldadım. Gözlerini yavaşça kapatıp uzun bir süre açmadı. "Sana hangisi vurdu?" dedi titreyen sesiyle. "Şimdi bunları düşünmeyelim," dedim elimi yanaklarından çekmeden. "Telefonda söylediklerim için özür dilerim, ne olursa olsun söylememem gerekirdi ama seni öldürmekle tehdit ettiler," dedi gözlerini açmadan.

"Gözlerini açsana, son kez bakayım doya doya," dedim tuzlu gözyaşlarım dudaklarımı yakarken. Gözlerini açıp uzun bir süre bana baktı ve "Son kez değil," dedi. Söylediğine kendi bile inanmadığı içinde yüzümde acılı bir gülümseme oluştu. Soğuk ellerimle ellerini tuttuğunda dudaklarına götürüp öptü ve ısıtmaya çalıştı. Başımı boynuna sokup boynunu öptüğümde elimi karnıma götürüp "Bak gördün mü, yumuşak olduğunu söylemiştim," diye fısıldadım kızıma sadece kendim duyabileceğim bir ses tonuyla. "Çok özledim seni," dedi Yağız yavaşça kirpiklerime dokunurken. "Ne olursa olsun benimsin." Hıçkırıklarla ağlarken başımı önüme eğdim. Çenemden tutup hafifçe başımı kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. "Sana yaptıklarının hesabını onlara soracağım. Şimdilik seninle konuşmaktan daha önemli bir şey olmadığı için bir şey yapmıyorum. Kopamıyorum senden. Eğer bana bir şey olursa..." dediğinde elimi dudaklarına koyup onu susturmaya çalıştım. Elimi öperek tuttu ve çekti. "Bana bir şey olursa Can'a söyleyeceksin her şeyini. Hiç-

bir şeyden korkmayacaksın, kimseye boyun eğmeyeceksin. Bana bir şey olsa bile ben hep seninleyim. Buraya gelirken *penguencivcivi* yazdığım duvarın önünden geçtiler. O yazıyı yazdığım zaman, bu duvardan bu yazı silindiğinde ben de bu dünya üzerinden silineceğim demiştim. Duvarda yazı yoktu, silinmiş..."

"Benim kalbimden hiçbir zaman silinmeyeceksin," dedim ona tekrar sarılırken. Adamlardan biri gelip Yağız'ı tuttu ve bizi sert bir şekilde ayırıp Yağız'ı benim yanımdaki sandalyeye bağladı. Koşarak Yağız'ın yanına gittiğimde adamlardan biri gelip kolumu tuttu ve beni savurarak eski yerime tekrar oturttu. Ellerimi ve ayaklarımı bağlarken Yağız'a bakıyordum. O güzel yüzü acıya bulanmıştı. Onu ilk defa bu kadar yorgun ve ümitsiz görüyordum. "Ona böyle davrandığınız her saniye için bana, beni öldür diye yalvaracaksınız!" diye bağırdı Yağız boğazı parçalanırcasına.

Yağız'ın yüzüne sıvanmış hüznünü fark ettiğimde bizi kanatları kırılmış iki kuşa benzettim. Yan yana iki ağaç da olabilirdik birbirine tutunmaya çalışan. Tek bir yaprağı bile kalmamış koyu kahverengi iki çıplak ağaç. İki güzel çiçek. Dışa güzel görünüp kendi içinde iki hüzünlü çiçek. Hesaba katmak istemediğim bir şey vardı. Ağaçlar, kuşlar ve çiçekler ölüyordu.

Adamlar Yağız'ı soldaki, beni ortadaki sandalyeye bağladıktan sonra köşedeki yerlerine geçip oturdular. Yağız başını havaya kaldırıp yukarı baktı ve derin bir nefes aldı. "Seni her özlediğimde, özlemin yanında bir duygu harmanlanırdı içimde; mutluluk. Çünkü bilirdim bu özlemin sonunda sana kavuşacaktım. Şimdi özlemin yanında acı eşlik ediyor bana. Sana doyamayacağım gibi hissediyorum. Özlem acı veriyor artık bana. Ben yaprak döken değil, meyve veren bir ağaç olmak istiyorum," dedim uzun solukta. Neden konuştuğum her cümlenin değerini bilmem gerekiyormuş gibi bir his vardı içimde bilmiyordum fakat bu hisle ilk defa tanışıyordum. Ona geç kalmıştım ve bu geç kalmışlığın bedelini misli misli ödüyordum.

"Bak civciv," diyerek sert bir şekilde yutkundu ve başını tamamen önüne eğdikten sonra bana çevirdi. "Bugüne kadar kendim inanmadığım hiçbir şeyi sana gerçek gibi göstermeye çalışmadım. Ama bugün ben de garip hissediyorum. Bu sabah gözlerimi suyun içinde, nefessiz kalarak açtığımda sen geldin karşıma. İlk defa gülmüyordun. Kalbimde çarpan acılı ağrı senin görüntünle daha da derinleşti. Göğsümde bir ağrı var soluk borumu tıkayan. Nefes almakta zorlanıyorum. Sen, nefesimin bittiğini anladığım sırada bana usulca sokulup *'Hikâyenin sonundayız,'* dedin. Hayalin ilk kez umutlarımı çaldı sevgilim, ilk kez umut vermek yerine umutlarımi aldı benden. Buraya geldim, sana sarılınca o göğsümdeki ağrı geçer sandım. Geçmedi. Daha da arttı biliyor musun? Nefes alıp verişlerim daha zorlaştı. Kalbim çok daha ağır atıyor. Gözlerim sana baktığında başka yöne bakmazdı asla. Ama bugün her baktığımda gözlerimi kaçırmak istiyorum senden, bir daha gözlerine bakamayacağım için işini daha fazla zorlaştırmak gibi olmasın istiyorum. Ellerimi tuttuğunda fark etmişsindir, bugün ilk defa benim ellerim soğuk. Ellerini ısıtamadığım için kalbim parçalandı. Ben öyle bir komut vermeden az önce sana sarıldığımda son sarılışımız olduğunu kabullendi beynim. Bugün hiçbir şeyi ben yönetemiyorum, ense köküme saplanıp bir bir tüm hücrelerime yayılan acı yönetiyor beni. Sana verebileceğim bir umut kırıntısı bile yok bende, olsa zerresini saklamazdım..." Konuşurken sık sık duraksayıp derin nefesler almaya çalışıyordu.

"Biz silinsek de bu aşk bu dünya üzerinden silinmeyecek," diye karşılık verdim tüm gücümü toplamaya çalışarak. "Bizi bir haftadır umudumuz tükensin diye uzak tuttular zaten sevgilim, buna izin vermeyelim," dedim onu toparlanamaya çalışırken.

Kapıdan içeri bağırarak giren annemin sesini duyduğum gibi başımı o tarafa çevirip "Anne!" diye bağırdım. "Kaç git buradan!"

Köşedeki adamlardan ikisi hızlı adımlarla annemin yanına gi-

dıp annemin kollarını tuttular. "Eylül. İyi misin?" diye bağırdı annem bize doğru gelirken.

Yağız "Onları bırakın, ne yapacaksanız her şeyi bana yapın," diye bağırdığında adamlardan biri "Birazdan şeref konuğumuz da teşrif edecekler," dedi alaycı bir ifadeyle gülerken. Adamlar annemi diğer sandalyeye oturtup onu da bağladıklarında "Özür dilerim anne. Çok direndim ama söylemezsem..." diyerek duraksadım. Hamile olduğumu Yağız'a hâlâ söylemediğimi fark edince başımı ona çevirdim. Yağız ciddi bir ifadeyle bana bakarken "Terasta söyleyeceğin şey neydi?" diye sordu.

Bu halde, burada böyle çaresizken öğrenmesini istemezdim böyle bir şeyi. Ama daha geç öğrenirse daha geç tanışmış olacaklardı, bir saniye bile kaybetmelerini istemiyordum. "Yağız, ben İngiltere'de çocuğumun olabilmesi için annemin isteği üzerine çok iyi bir doktorda tedavi oldum. Hiçbir zaman kesin bir sonuç verir demedi ama hep umudun olsun dedi. Ben hem kontrol amacıyla hem de umudum olduğu için Türkiye'ye geldiğimden beri aylık olarak bir doktora kontrole gidiyordum. Sana söylemediğim için lütfen kızma, seni boş yere umutlandırıp üzmek istemedim. Dünya turundan geldikten sonra tekrar kontrole gittim. Doktor ultrason görüntüsüne bakarken bir anda şaşırdı. Ben hamileyim... Öğrendiğim gibi o gece sana yemekte söyleyecektim ama geç geleceğini söyledin. Özel bir yemekte söylemek istedim, terasta bir yemek hazırladım ve orada bir zarfın içine bebeğimizin ultrason görüntüsünü koyup sana hamile olduğumu haber verdim."

Yağız sustuğum gibi başını önüne eğerek sesli bir şekilde ağlamaya başladı. "Allah benim belamı versin!" diye bağırdı içeride yankılanan sesiyle. "Nasıl gelmedim ben o yemeğe?" Başını kaldırıp gözlerimin içine baktığında "Şimdi senin karnında bizim çocuğumuz mu var?" dedi acıyla gülümseyerek. İçimdeki tüm organlar parçalanıyormuş gibi

hissederken karnıma bakıp "Evet," diyerek gülümsedim. "O kadar dua etmiştim ki..." dedi sesindeki huzur yüzüne yansıyıp sakinleşirken. "Ama ben senin karnına daha hiç kızımı hissederek dokunamadım. Kulağımı yaslayıp onu dinleyemedim. Onunla konuşamadım. Doya doya öpemedim," diye bağırdı acı çekiyormuş gibi.

Gözyaşlarım artık kurumuştu. Gözlerim acıyordu. "Buradan çıktığımızda hepsini yaparsın," dedim yumuşak bir ses tonuyla. Başını sallayarak kendi kendine "Kendimi asla affetmeyeceğim," dedi dişlerinin arasından. "Böyle söyleme. Ben kızımıza seni anlattım," diyerek onu sakinleştirmeye çalışırken kalbime acılı bir ağrı saplandığında derin bir iç çektim. "Senin gibi uzun ve sarıya kaçan kumral saçları olsun," dedi karşıya doğru bakarken. "Senin gibi her baktığında bütün duyguları iliklerine kadar hissettirebilecek güçlü ve güzel gözleri olsun," diye karşılık verdim ona bakarak. "Senin gibi cadı olsun," dedi hafif bir şekilde gülüp başını önüne eğerken. "Senin gibi güzel sevsin," dedim aşkla ona bakarken. "Orada dur işte. Ben kızımı kimseyle paylaşamam. Sadece beni sevebilir," dedi kaşlarını kaldırarak. Annem "Beni de sevebilir," diyerek mutlulukla güldü.

Kapı açılıp içerisi ışıkla dolduğunda büyük alandan içeri siyah bir araba girdi. Arkasından bir araba daha girip farlarını söndürdüler. İlk arabadan inen şoför arka koltuğa giderek kapıyı açtı. İçeriden yaşlı fakat güçlü gözüken kahverengi takım elbiseli bir adam inip bize doğru gelmeye başladı. Yağız bana dönüp "Seni seviyorum. Korkma," dedi. Kalp atışlarım git gide yavaşlıyor gibi hissediyordum. Adam bize doğru gelip karşımızdaki sandalyeye oturduğunda bir anneme bir Yağız'a bakıyordum. Arkadaki arabadan adamlar yaka paça birini indirdiğinde o kişinin yüzü kanlar içinde kalmış Hakan Ersel olduğunu gördüm. Adamlar yanımıza getirdiklerinde Yağız'ın yüzü bembeyaz olmuştu fakat ağ-

zını bile açmamıştı. Yağız'ın babası acılar içinde inliyordu. Karşımızdaki sandalyede oturan adam Hakan Ersel'e bakarak "Bak. Dizdim seninkileri," dedi ve neşeli bir kahkaha attı.

Yağız "Baba!" diye bağırdı. "Ne yaptın sen?" Annem gözlerini ayırmadan Hakan Ersel'e bakarken Hakan Ersel boğuk bir sesle "Bırak onları," dedi. Adam Yağız'a bakıp "Baban benim gibi bir adamı dolandırmaya çalıştı," diyerek güldü.

"Dolandırmadım," diye karşılık verdi Hakan Ersel bağırarak. "Benden kendinin bile nasıl ödeyeceğini bilmediği kadar çok para aldı ve ödeyeceğini söyledi. Günler geçti para gelmedi. Onu her aradığımda bir adresine daha ulaşamaz oldum. Onun yüzünden itibarımı kaybettim. Onu sizinle tehdit ettiğimde benimle dalga geçti," dedi adam her söylediği kelimede biraz daha öfkelenirken. Yağız başını havaya kaldırıp derin bir nefes aldı ve "Tamam, ben ödeyeceğim," dedi sakin bir şekilde.

Adam daha çok bağırarak "Kaybettiğim itibarımı nasıl kazanacağım? Kimse benimle iş yapmak istemiyor, ona ne yapacaksın?" dedi. Öfkesi gözlerinden çıkacak kadar şiddetliydi. Yağız bize bakarak "Karımı ve annesini bırak. Her şeyi halledeceğim, söz veriyorum," dedi.

Adam öfkeyle ayağa kalkıp oturduğu sandalyeyi fırlattı ve "Tiyatro bitti. Beklemeye lüzum yok!" diye bağırdı aklını kaybetmiş gibi. O sırada üç tane adam bize doğru gelmeye başladı. Adam Yağız'ın babasına bakarak "Bu hayatta Azrail ile dans edecek kadar yürekli olmak için, Cebrail kadar kuvvetli olmak gerekir," dedi. "Bugüne kadar hiç kimse bana yapamazsın diyemedi. Sen dedin, kendine ettin."

Hakan Ersel "Bırak onları seni öldürürüm," diye bağırdı ona doğru bir adım atarken. Karşısındaki adam daha da öfkelenip bizim arkamızda duran adamlara bir işaret verdiğinde adamların üçü de aynı anda aynı hareketlerle başımıza silah dayadı. Tüm hücrelerim silahın ucunun dokunduğu yerde toplanmış, can çekişiyordu.

silahın verdiği acıyla başımı oynatıp konuşmaya devam ettim. "Sen dünya üzerinde sevilebilecek en güzel insandın ve karşıma çıktın. Birazdan ben yere yığıldığımda bana bakma. Çünkü biliyorum seni, beni öyle gördükten sonra devam edemezsin mutlu bir şekilde hayatına. Ama ben senin üzülmeni istemiyorum. Bebeğimizin ultrason görüntüsünü görmek istersen eğer komodinin çekmecesinde bir tane var. Beni unut sevgilim, bu aşk, bu dünya bize harammış. Sorunsuz bir şekilde mutlu olmanı isterim sadece. Bizi birbirimize çeken ne kadar bağ varsa onları koparan daha kuvvetli sorunlar oldu hep. Ben geçecek sandım ama geçmeyecekmiş. Şu an gözlerine bakarken bile ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Senin gibi bir insanı tanıdığım için. Ama *hikayenin sonundayız* penguenim. Hep mutlu ol..."

Yağız hıçkırıklarla ağlarken çaresizce gözlerimin içine bakıyordu. "Seni asla unutmayacağım. Eğer babam beni kurtarırsa bile o silahı alıp bir saniye bile gecikmeden kendi kafama sıkıp senin yanına geleceğim. Ben sana söylemiştim. Senin yanında can vereceğim, ölüm bile bizi ayıramayacak," dedi hüznün çocuksu hali üstüne sinmişken.

"Bizim için yaşamaya devam et, bizi yaşat," dedim son kez ona sarılmak isterken. Anneme dönüp "Dünyanın en güzel annesi, seni çok seviyorum. Gittiğimiz yer aynı olduğu için sana veda etmeyeceğim," dedim. Annem "Seni çok seviyorum güzel kızım. Torunuma ölümümüzü böyle anlatma," diye karşılık verdiğinde daha konuşacak çok şeyim varken adam buz gibi bir sesle "Süreniz bitti," dedi. Söylediği şey bir tokat gibi yüzüme çarparken "Evet Hakan Ersel, şimdi senin için süre başlıyor. Bir dakikan var, süre bittiğinde hâlâ kurtaracağın kişinin ismini söylemediysen üçü de aynı anda tek kurşunla ölür," dedi adam.

Hakan Ersel "Olmaz. Böyle bir şeyi kabul etmiyorum. Özür dilerim yaptıklarım için, paranı ödeyeceğim," dediğinde adam

sandalyeye oturarak arkasına yaslandı ve "Süren başladı Hakan Ersel," dedi. Hakan Ersel'in bağırışları duvarlarda yankılanıp beynimin duvarlarına çarparken haykırarak ağlıyordum. "Ben bu hayatta yedi yıldır senin için, sadece senin için yaşadım. Şimdi senin için ölüyorum. Kavuştuğum en büyük huzur," dedim Yağız'a bakarak.

Ağzından çıkacak olan her kelime benim ölümün kıyısındaki uçurumumda attığım adımdı. "Eğer ikimiz ölürsek bana yaklaş, karnına dokunayım," dedi Yağız gözlerini kapatırken. Başımı sallayarak "Tamam," diye fısıldadım. Anneme dönerek "Seni bugüne kadar üzdüysem affet beni," dedim hıçkırıklarımın arasından. Ağlamaktan sesim değişmişti. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi hissediyordum. "Üzmedin kızım. Ben özür dilerim her şey için," diye karşılık verdi annem. "Hanginizyaşarsanızİlayda'yaveCan'aonlarıçoksevdiğimisöyleyin.Eylül'übenimyerimeöpün,"dedimikisinedesıraylabakarken. Yağız'ın ölmeyeceğini bildiğim için o kadar huzurluydum ki... Sadece korkuyordum ölümden. Yanımda Yağız yokken orada ne yapacağımı bilmiyordum. Hakan Ersel'e dikkatli bir şekilde bakıyordum. Silahın ucunun değdiği yer başımı delmiş ve oraya yerleşmiş gibi alışmıştım artık. Sessizlik çöktü buraya. Ölüm sessizliği. Daha soğuk oldu bir anda. Hakan Ersel aklını kaybetmiş gibi hiç durmadan etrafa saldırıyordu. Yağız ile hiç konuşmadan birbirimize bakıyorduk. Hakan Ersel hâlâ bir şey söylememişti. "Şimdiden özledim sevgilim," dedi Yağız dudaklarını hafifçe kıpırdatarak. "Günün birinde sana kavuşacağım," dedim ağzımdan çıkan son kelimeler olduğunu düşünerek.

Hakan Ersel "Hiç benim olmasan da, varlığına tutunarak yaşadım. Ve bu hayatımın sonuna kadar böyle devam edecek. Her yerde, herkeste seni hayal ettim ben. Affet beni oğlum. Eylül sende affet, torunum da affetsin. Emel," dedi.

Ve iki el ateş sesi yankılandı acıyla bize bakan duvarlarda. Ka-

famın içine giren mermi sanki ağzımdan çıkacakmış gibi öksürttü beni. Yağız'a baktığımda bana doğru bir adım atarak dizlerinin üstüne çöktü. Dizlerinin üstünde durup bana bakarken bir silah sesi daha duyuldu ve karnıma sıkılan kurşunla ağır bir şekilde yere düştüm. Nefes borum sanki beni boğacakmış gibi sıkılırken gözlerimi hiç ayırmadan Yağız'a bakıyordum. Yağız'ın boğuk inlemeleri kulağımı doldururken annemin çığlığı yankılandı etrafta.

Yattığım soğuk zeminde başımı geriye atarak Yağız'a doğru yaklaşmaya çalıştım. Kolunu belime atarak beni kendine çekti ve "Buradan kurtuluşumuz cennetmiş civciv," dedi duraksayarak. Elini karnıma koyup "Kızım," diyerek gülümsedi. Ölüm benim şu an vücuduma sıkılan kurşunlar değildi. Ölüm, sevdiğim adamın gözlerimin önünde can vermesiydi. Yüzü ölüm meleği tarafından esir alınmış ve bana bahşedilmiş en güzel ödül, ölümlerimizin bir olmasıymış. "Belki de bizim hikâyemiz yeni başlıyordur..." dedim sevdiğim adamın kollarında can verirken.

Aldığım her nefes, son nefesime ulaşmak için tamamladığım birer görevken ben bu dünyada sevdiğim adamın yanında aldığım nefesleri hatırlıyordum sadece. Gözlerimin önünden geçen Yağız ve onunla yaşadığımız baştan sona tüm güzellikler ölüm anında bile bana onunla anılarımın gösterilmesi yine bana bahşedilmiş en güzel ödüllerden biriydi. Ölüm, önünde herkesin eşit olduğu tek sondu. Ve bu sonda sevdiğim adamla göz göze olmak, vücudumdan akan kanları umursamaz kılıyordu. Hayat kaygan bir zemin; ben bu zeminde sert adımlar atamadım. Dik bir şekilde yürümeme izin vermedi bu zemin, hep sendeleyerek yürüdüm. Ben bir adım daha attım, zemin biraz daha kaydı. Ucuna geldim o zeminin, burası çok kayıyor. Sevdiğim adam yanımda; o da bu zeminin ucunda. Daha o kapatmadığı için ben de kapatmıyorum gözlerimi. Şimdi birbirimi-

zin gözlerine dünyanın bütün acısını sığdırmış gibi bakıyoruz. Ne o bir adım daha atabiliyor, ne ben... Biz bir şey yapmayacağız, zemin kayıp gidecek. Ve artık burası çok kayıyor. Neden kendim atlamıyorum buradan? Neden hâlâ zeminin kayıp gitmesini bekliyorum? Tutunacak bir yer yokken neden hâlâ ayaktayım? Kızım... Özür dilerim, babanla daha önce tanıştıramadım seni. Ama ben de doyamadım ki sana. Ben güzel bir tanışmanız olsun isterken neden şimdi sen, ben ve baban ölüme bir adım kalan boşluktayız?

Sevdiğim adam dudaklarını kıpırdattığında ona daha çok yaklaşıp kanlar içinde olan elimi kalbine koydum. "Kapat gözlerini, gidiyoruz." Elini elimin üstüne koyup sertçe sıktığında, "Hiç bırakma," dedim. Yağız gözlerini kapattığında gözümün kenarından bir yaş süzüldü. Kalbinin üstündeki elim kalp atışlarını hissetmiyordu artık. Bekleyecek bir şey kalmadı. Kapattım gözlerimi, yine gittim onun peşinden...

Bazı aşklar kavuşmak için değil, dünya gerçek bir aşk görsün diye yaşanır. Bizim aşkımızı bu dünya gördü. Kavuşamasam da ona; kollarında öldüm, kollarımda öldü...

05.07.2000 tarihinde Bursa'da doğan Berra Çamlıdere ve halen aynı şehirde yaşamaktadır. İki buçuk yıldır internette yazmaya devam ettiği kitap 11 milyonu aşkın okunma sayısına ulaşmıştır. Bir gazetede köşe yazıları yazmaya başlamıştır. Küçüklüğünden beri beyninde kurguladığı senaryolar bir kitaba dönüşmüştür.

"Gözlerimi kapattığımda gözümün önünde yeni hayatlar canlanırdı, bunları size göstermek isterdim. İçinde bir harf bile barındırmayan kimsenin duymadığı kelimeler vardı, bunları duyurabilmek isterdim. Bir gözyaşında mutlu bir çığlık, mutlu bir çığlıkta hüzünlü bir gözyaşı saklıydı; bunlar yaşatabilmek isterdim."

berracamlidere